Lương Vũ Sinh

Cái Bang Thập Ác

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Lương Vũ Sinh

Cái Bang Thập Ác

Hồi 1

Ngày tàn của Tam Dương tiêu cục

Giang Nam khí hậu rất ôn hòa mặc dù núi non hiểm trở.
Nhưng đang là mùa đông giá rét nên con đường quang đạo rất hoang vắng, chỉ có vài mái nhà xơ xác còn le lói ánh đèn.
Bỗng từ xa có tiếng ngựa hí và tiếng bánh xe gỗ nghiến trên đường đất.
Một đoàn người ngựa xuất hiện quanh eo núi vòng về hướng nam. Đi đầu là lá tiêu kỳ vạch ba vạch đen Ở giữa thành quẻ ’’càn" tượng trưng cho tiêu cục Tam Dương danh trấn Ở Yên Kinh. Đoàn bảo tiêu Tam Dương xuất hiện trong đêm tối giữa vùng núi non hiểm trở này minh chứng họ đang gấp bảo tiêu hàng hóa gì quan trọng lắm.
Quan trọng hơn nữa là dẫn đầu tiêu cục là đại tiêu đầu Phàn Huệ Chi co ro trong tấm áo hồ cừu dày cộm. Xưa nay Phàn Huệ Chi ít khi phải thân hành bảo tiêu vì tiêu cục của ông nổi tiếng Ở Yên Kinh, các cường đạo giang hồ không bao giờ dám động tới tiêu cục, vì Tam Dương tiêu cục danh trấn võ lâm nhờ có Càn Khôn Yếu Quyết trấn sơn của Phàn Huệ Chi, đại tổng tiêu đầu vốn quảng giao quen biết hầu hết hắc bạch anh hùng cộng thêm võ công thâm hậu nhất nhì vùng bắc mà ai cũng từng biết tiếng.
Giữa đêm khuya bảo tiêu vẫn còn trên đường giữa rừng là một việc đại nguy hiểm.
Nhưng với ai khác thì vậy nhưng với Phàn Huệ Chi thì lại hoàn toàn khác.
Tự tin về uy võ của mình, tự tin vì lá hiệu kỳ quẻ ’càn" xưa nay tung bay

suốt dọc đất Trung Nguyên không ai là không biết, Phàn Huệ Chi hoàn toàn không lo lắng gì cho số phận của mình và số phận của đoàn bảo tiêu hơn mười người đang đi sau lưng ông.

Vượt qua eo núi, Phàn Huệ Chi quay lại cao đệ tử của mình luôn luôn phi ngựa bên cạnh, giọng ông trầm trầm:

- Quách Nhan Ngọc, chúng ta sắp tới thị trấn có thể cho ngựa nghỉ ngơi được rồi đó.

Quách Nhan Ngọc tuy là đồ đệ yêu của Phàn Huệ Chi nhưng cũng đã sắp tới tuổi ,,nhi lập,, cẩn trọng đáp:

- Sư phụ, tiểu đồ nghĩ là không cần đến thị trấn, chúng ta đã đi quá nhiều, tiểu đồ e rằng chúng đã quá mệt.

Phàn Huệ Chi hơi lộ vẻ bất bình:

- Giữa rừng núi thế này biết tìm đâu ra tửu gia?

- Hay là sư phụ ghé đại vào một nhà nào đó xin trọ qua đêm.

Dứt lời Quách Nhan Ngọc reo lên chỉ tay về phía trước:

- ĐỒ! Sư phụ thấy không, trước mặt chúng ta là gian nhà còn ánh đèn, có lẽ chủ nhân còn thức.

Phàn Huệ Chi miễn cưỡng:

- Ờ! con hãy ghé xin phép chủ nhân xem có chỗ ngủ cho cả đoàn chúng ta không?

ĐÓ là một gian nhà lợp bằng lá và vách đan bằng những thân tre khá rộng rãi nằm dựa lưng vào một sườn núi địa hình rất hiểm trở. Nói xong câu ấy, Phàn Huệ Chi bỗng cảm thấy tâm hơi máy động, ông chữa lại liền:

- Hay là thôi con ạ, ta cố đi thêm một đoạn đường nữa xem sao!

Câu sau này của ông đã trễ. Nhan Ngọc đã lao ngựa đến ngay trước thềm nhà Chàng vẫn ngồi trên mình ngựa cất giọng gọi lớn:

- Chủ nhân, xin cho gặp chủ nhân.

Phàn Huệ Chi bắt buộc dục ngựa tiếp đến sau liền, ông gọi giật:

- Quách Nhan Ngọc, hay là ta khỏi làm phiền họ...

Ở trong nhà ánh đèn di động rồi một giọng khô cứng vọng ra:

- Ai làm rộn bên ngoài đó?

Quách Nhan Ngọc đã lỡ liền nói luôn:

- Chúng tôi là Tam Dương tiêu cục lỡ độ đường, xin được tạm ngụ qua đêm.

Cánh cửa mỏng manh mở toang, một đại hán đi ra với cây đèn cháy bập bùng trên tay giọng tỉnh táo:

- Tam Dương tiêu cục à? ôi chà! Sao mà đông thế?

Phàn Huệ Chi tiếp lời:

- Phiền huynh đài cho ngựa xin chút nước, nếu nhà không có chỗ chúng tôi xin đi ngay.

Gã đại hán ngô nghê:

- Nước ư? Hừ! Nước thì con suối Ở gần đây thiếu gì.

Phàn Huệ Chi sợ gã đại hán quay trở vào ngay nên vội vàng nói:

- Giữa đêm khuya thế này, lại không quen đường lối, xin huynh đài giúp cho chút nước vì mấy con ngựa đã khát lắm rồi.

Đại hán gầm gừ một chút bỗng trong nhà có giọng nữ nhân the thé:

- Đi lấy nước cho người ta mau đi!

Gã đại hán luống cuống "vâng, vâng" rồi vội quay lại Phàn Huệ Chi:

- Đợi một chút! CÓ nước đây!

Gã nói trống không và nhìn bộ dạng có vẻ hậm hực lắm.

Đợi gã khuất sau lưng nhà, Phàn Huệ Chi cằn nhằn đệ tử:

- Chủ nhân có vẻ phiền bọn ta lắm...

Chưa dứt lời gã đại hán đã chớp nhoáng quay lại với thùng nước nặng trên tay. Ngọn đèn gã tạm thời cất dưới nhà nên dưới ánh trăng đêm nguyệt tận Phàn Huệ Chi chỉ thấy lờ mờ bóng nước lấp lánh trong miệng thùng vuông

bằng gỗ. GÃ hơi gắt:

- ĐÓ nước đỒ! Ai muốn nốc thì cứ nốc đi!

Quách Nhan Ngọc nhảy xuống ngựa đỡ lấy thùng nước đặt trước miệng mấy con ngựa.

Quả thực ngựa đã quá khát. Chúng vục đầu liền vào thùng nước, trong chốc lát thùng nước đã cạn và mấy con ngựa dặm vó lóc cóc xuống mặt đất ra ý rất thỏa mãn. Phàn Huệ Chi dục:

- Lên đường chứ?

Gã đại hán bấy giờ xen vào:

- Chư vị không nghỉ lại à?

Phàn Huệ Chi hơi ngần ngừ:

- Chỉ sợ phiền huynh đài...

Có lẽ Quách Nhan Ngọc cũng đã mệt nên cố do:

- Nhà huynh đài có lẽ cũng rộng rãi, xin cảm phiền...

Lại có tiếng nữ nhân the thé Ở trong nhà:

- Mời người ta vào nhà đi!

Phàn Huệ Chi nghe âm thanh lạnh và sắc đến chói tai, trong bụng nghĩ thầm có lẽ đó là người vợ của đại hán trước mặt và có lẽ mụ ta chuyên áp đảo chồng hay sao mà đại hán vừa nghe tiếng đã vội lúng túng:

- Hoa bứ đã nói, xin mời chư huynh... mời chư huynh vào nhà...

Phàn Huệ Chi nhìn thái độ của gã có vẻ lúng túng quá hơi tội nghiệp định quay trở lui:

- Hay là... nếu phiền cho huynh đài quá thì thôi vậy... để bọn ta cố đến thị trấn cũng được...

Tiếng nữ nhân the thé lần này đã nghe gần cửa nhà lắm rồi:

- Xú tử còn lôi thôi gì nữa mà không mời khách vào?

Ngọn đèn trong nhà lại di động và đã ra tới cửa. Gã đại hán bị gọi là xú tử

(tên xấu xí) càng luống cuống dữ:

- Xin mời chư huynh... chư huynh vào nghỉ là thương tiểu nhân... Hoa nữ đã nói rồi, nếu chư huynh không vào tội nghiệp tiểu nhân sẽ bị trừng trị.

Gã run rẩy đến tội nghiệp.

RÕ ràng gã đã quá sợ nên mới kinh hoảng đến thế.

Nam nhi mà sợ vợ hơn cọp cái thế này thì thật chẳng ra gì cả. Phàn Huệ Chi thay đổi ý kiến liền:

- Quách nhi, chúng ta lên đường!

Lời của ông lần này nghiêm như lệnh. Quách Nhan Ngọc thông thuộc tính tình sư phụ hơn ai hết. Chàng biết tính ông rất ôn hòa nhưng khi đã quyết định là rất cứng rắn. Chàng vội cầm lấy cương ngựa đồng thời đáp:

„xin vâng" nhưng tay chàng vừa chạm đến mõm ngựa định vỗ nó mấy cái bỗng chàng giật nẩy người thốt lên hốt hoảng:

- ôi chao! Sư phụ! Sao con ngựa con nóng như lửa thế này?

Lời chàng vừa dứt con ngựa đã khuyu bốn vó xuống mồm thở khì khì hết sức mệt nhọc.

Phàn Huệ Chi linh cảm tai biến vội nhảy một bước đến con ngựa của mình. Đã muộn mất rồi. Ngựa của ông cũng khuyu bốn vó và ngã vật xuống đất Trong chớp mắt cả tám con ngựa đều vật ra và chỉ một phút sau không còn thở nữa.

Phàn Huệ Chi giận tím mặt, quắc mắt xỉa vào gã đại hán:

- Xú tử! Phải ngươi pha thuốc độc vào nước hại ngựa ta?

Xú tử đã biến mất vào nhà từ lúc nào, trước cửa nhà xuất hiện một nữ nhân dung mạo khá dịu dàng, nàng uyển chuyển đáp:

- Phàn lão gia! E rằng Xú tử có làm thế thật!

Quách Nhan Ngọc nghe giọng nói dịu dàng nhưng lại hàm ý châm chọc ấy tức uất lên, chàng vút roi ngựa muốn đánh nữ nhân:

- Vậy thì hãy gọi Xú tử ra đây cho ta hỏi tội!

Nữ nhân vẫn mỉm cười:

- Xú tử đi mất rồi còn đâu, chi bằng chư vị cứ ngủ lại đây đêm nay vậy!

Quách Nhan Ngọc đỏ gay mặt:

- Ngủ lại đây nhưng ngày mai lấy gì lên đường? CÔ nương là ai... mà ăn nói hồ đồ thế?

Nữ nhân chỉ vào trong nhà:

- Nhà còn rộng lắm, còn ngày mai à? Hay là chư vị đừng lên đường nữa, chư vị... cứ Ở lại đây luôn cũng được!

Phàn Huệ Chi nóng nảy:

- CÔ nương! Chúng ta không đùa! CÔ nương hãy đem Xú tử ra cho chúng ta hỏi tội.

Nhìn lũ ngựa chết thê thảm, Quách Nhan Ngọc nổi xung thiên, chàng rút kiếm ra:

- CÔ nương hãy nói rõ ràng, nếu không ta phải tự tiện mạn phép xông Vô nhà đó!

Nữ nhân dang rộng tay:

- Ồ! Huynh đài nóng quá! Trong nhà này có cái gì đâu mà cần xông Vô?

- Thế không có Xú tử à?

Nữ nhân lắc đầu:

- à! Tên Xú tử Lâm Mậu Tiếu đó hả? Không, ta đã bảo gã đi mất rồi!

Quách Nhan Ngọc bước tới hai bước, chàng định gạt nàng ta ra nhưng vừa động vào vai nàng, họ Quách như bị kình lực đẩy hắn lui lại, chàng ú Ớ kinh ngạc:

- CÔ nương... cô nương... định tỷ thí nội công với ta ư? Hừ! Té ra cũng là người trong giới võ lâm! Xin cho biết tên!

Thần thái nữ nhân vẫn ung dung:

- Tếu nữ là Mậu Quán Hoa, xin được thù tiếp chư vị.

Phàn Huệ Chi kêu lên:

- Mậu Quán Hoa? Phải chăng cô nương là Thiên Thủ Tán Hoa Mậu nữ anh hùng Ở vùng Quan Trung?

- chính là tiện nữ! Té ra Ở vùng Giang Nam này mà cũng có nghe tên tuổi tiện nữ à?

Phàn Huệ Chi rùng mình nghĩ thầm: „thiên Thủ Tán Hoa Mậu Quán Hoa là một nữ nhân rất kỳ dị Ở vùng Quan Trung, nửa chính nửa tà, không biết sao hôm nay lại xuống miền nam này làm chi?" ông đã rút song kiếm:

- Mậu nữ hiệp! Phàn mỗ chưa hề động tới vùng Quan Trung, hôm nay không biết do cơ duyên nào lại được mắt xanh của nữ hiệp lưu tâm tới?

Mậu Quán Hoa giọng tuy rất dịu dàng nhưng nghe rất khó chịu:

- Tam Dương tiêu cục Ở Yên Kinh tuy chưa bao giờ ra tới miền Quan Trung nhưng bí phổ Càn Khôn Yếu Quyết đã chấn động tới Quan Ngoại, tiện nữ vân hành nam du định hỏi mượn Phàn lão huynh về coi chơi ít bữa!

Phàn Huệ Chi quắc mắt:

- Nữ hiệp nói chơi hay nói thật? Phàn gia Càn Khôn Yếu Quyết là vật trấn sơn đại mật truyền, làm sao nữ hiệp lại „coi chơi" dễ dàng thế?

Mậu Quán Hoa phất tay áo:

- Thôi! Đùa thế đủ rồi! Nếu lão huynh đêm nay không cho ta mượn Càn Khôn Yếu Quyết, e rằng số phận cũng không hơn gì mấy con ngựa đỒ! Phàn lão huynh hãy suy nghĩ kỹ đi!

Quách Nhan Ngọc đón chùy đã đánh vẹt tới:

- Nữ nhân! Đừng ăn nói hồ đồ! Hãy hỏi ý kiến của chùy ta đây!

Chùy của họ Quách Ở Yên Kinh khá nổi tiếng trong bọn công tử kinh đô là có sức nặng ngàn cân, thế mà Mậu Quán Hoa chăng xem vào đâu, nàng thư thái không thèm nhìn, cánh tay áo rộng phất lên, kình lực phát ra căng phồng

cả tay áo đỡ lấy chùy liền, chỉ nghe một tiếng „bộp" trống rỗng, Quách Nhan Ngọc bị đẩy lùi liên tiếp ba bước mới đứng vững nhưng hổ khẩu tê chồn cơ hồ muốn buông rơi chùy xuống đất. Mậu Quán Hoa vẫn vui vẻ:

- Quách công tử nội công hỏa hầu còn non yếu quá! Nghe rằng Ở Yên Kinh công tử chỉ chăm chú vui thú ca lâu tửu quán chứ có tập luyện gì, phải không?

Bị hạ nhục trước mặt sư phụ và đám đông người, Quách Nhan Ngọc đỏ phừng mặt:

- Tất cả xông vào bắt con tiện tỳ này cho ta!

Dưới quyền Quách Nhan Ngọc còn có bảy tám võ sĩ của Tam Dương tiêu cục nên chàng có vẻ tự thị vào đám đông. Bọn võ sĩ tuân lệnh chàng tuốt võ khí cùng xông lại.

Mậu Quán Hoa giơ tay áo che lấy người:

- Chư vị! Ở Quan Trung tiện nữ có biệt hiệu Thiên Thủ Tán Hoa, chư vị có biết tại sao không?

Phàn Huệ Chi mỉm cười nhìn đám đệ tử:

- Nữ hiệp đây sở dó mang biệt danh Thiên Thủ Tán Hoa vì khi nữ hiệp ra tay phóng độc châm một lúc bắn ra cả ngàn mũi như người ta rắc hoa vậy.

Mậu Quán Hoa cả cười:

- Cám ơn Phàn lão huynh quá khen! Thế mà bọn đệ tử hôm nay của lão huynh bất quá chưa tới mười tên, ít quá so với Thiên Thủ Độc Châm Tán Hoa của tiện nữa đó.

Quách Nhan Ngọc chưa biết sự lợi hại của Mậu Quán Hoa, chàng rút luôn cặp song chùy bên người ra múa vun vút:

- Không biết thiên thủ hay vạn thủ gì cả! Tiện tỳ khinh người quá, ta phải dạy cho một bài học!

Mậu Quán Hoa đáp:

- Phàn lão huynh! ĐỒ đệ của lão huynh ngu quá! Xin để tiện nữa mở mắt cho y!

Lời vừa dứt đã nghe mấy tiếng xoẹt, xoẹt" trong đêm mờ mờ mấy ánh chớp lóe lên. May mà chùy pháp của Nhan Ngọc không đến nỗi vụng về mới kịp thời đánh trúng độc châm rơi leng keng xuống đất.

Đúng với biệt danh Thiên Thủ Tán Hoa, độc châm không ngớt bay ra.

Một tên võ sĩ đứng cạnh Quách Nhan Ngọc không kịp tránh đã trúng một độc châm, hắn chỉ kịp rống lên một tiếng lớn ngã liền xuống đất và chỉ trong chớp mắt toàn thân hắn tím bầm chết liền tức khắc. Phàn Huệ Chi kêu lên:

- CÔ nương! Tam Dương tiêu cục với cô nương không oán không thù, sao nỡ hạ độc thủ với nhau như thế?

Mậu Quán Hoa tay không ngớt rung động:

- Phàn lão tiêu! Quả là ta với Tam Dương tiêu cục không oán không thù, nhưng phi châm trong tay ta có cái nào không độc? Chi bằng Phàn tiêu đầu hãy ra lệnh cho thuộc hạ ngừng tay, đừng bắt buộc ta phải động thủ.

Quách Nhan Ngọc và bọn võ sĩ thấy đồng bọn chết thảm trong lòng vừa uất hận vừa kinh sợ, động tác tấn công có hơi chậm lại. Phàn Huệ Chi miễn cưỡng:

- Hãy ngừng tay lại để ta thương lượng với cô nương đây!

Giữa lúc Phàn Huệ Chi vừa dứt lời bỗng có tiếng đáp:

- Còn gì phải thương lượng nữa? Đang đêm tiêu cục đến quấy nhiễu nhà người định cướp bóc gì phải không?

Tức thì mười bóng đen lố nhố xuất hiện.

Tất cả đều mặc áo dạ hành đen che kín từ đầu đến chân, mỗi bóng đen chỉ để lộ đôi mắt sáng quắc. Phàn Huệ Chi thấy đối phương quá đông giật mình kinh hoảng:

- Chư vị là ai, có liên can gì đến Tam Dương tiêu cục của Phàn mỗ?

Tên đứng gần nhất, giọng khô cứng rõ ràng là giọng nói quen thuộc của tên Xú tử lúc nãy:

- Không liên can gì đến Tam Dương tiêu cục cả, nhưng liên can đến Phàn gia Càn Khôn Yếu Quyết.

Phàn Huệ Chi lại giật mình:

- Huynh đệ! Phàn mỗ cả đời chưa hề tự nhiên kết oán, xin được hỏi Càn Khôn Yếu Quyết đã gọi là gia bảo của Phàn mỗ có liên can gì đến huynh đệ?

Có lẽ Xú tử cười vi nghe tiếng khục khục" trong cái khăn đen gã bịt mặt:

- Hừ, cái đó Phàn lão hãy hỏi họ Vương đại ca của ta đây.

Tên được gọi là đại ca" họ Vương tiến lên một bước:

- Phàn tiêu đầu có biết gốc tích của Càn Khôn Yếu Quyết có nguồn gốc Ở đâu không?

Phàn Huệ Chi ngẩn người một chút rồi lạnh lùng đáp:

- Vương huynh hỏi lạ, Càn Khôn Yếu Quyết trong giới võ lâm đều biết là vật gia truyền của nhà họ Phàn, Vương huynh hỏi nguồn gốc là có ý gì, tại hạ chưa hiểu.

Tên họ Vương cười khúc khắc:

- Vật gia truyền của nhà họ Phàn? ấy là Phàn lão nhận vơ đó thôi. Phàn huynh có đọc gia phả biết Phàn Điểm Đao chứ?

Phàn Huệ Chi kinh dị:

- Phàn Điểm Đao là nội tổ nhà ta có liên can gì?

- Rất có liên can vì đao Vương" Phàn Điểm Đao chính là người đầu tiên của nhà họ Phàn vì ỷ mình là đệ nhất đao nên cách đây trăm năm đã lặn lội sang Hồi Cương bức đoạt Càn Khôn Yếu Quyết của Vương tộc TÔ Tử Hồng đem về Trung Nguyên tiếm xưng là vật gia truyền rồi trước khi chết di ngôn cho con trai Phàn Lan Chi tức thân phụ nhà ngươi và đến nhà ngươi cứ đinh ninh Càn Khôn Yếu Quyết là của nhà họ Phàn. Điều ấy sai lầm gần cả trăm năm,

nay chúng ta đến thu hồi về cho giòng họ TÔ Tử gọi là vật qui cố chủ đó!
Phàn Huệ Chi múa song kiếm:
- Chỉ nói hồ đồ! Lấy gì minh chứng cho Càn Khôn Yếu Quyết là của họ TÔ Tử?
HỌ Vương quát lên:
- Lấy cái nầy!
Song chỉ của hắn búng ra rít gió. chỉ" trúng ngay vào mũi kiếm Phàn Huệ Chi khiến hổ khẩu lão rúng động. HỌ Vương lại cười gằn:
- CÓ phải Điểm Phụng Chỉ trong Càn Khôn Yếu Quyết đó không? Ta hỏi ngươi Đao Vương Phàn Điểm Đao chỉ nổi tiếng giang hồ là đao pháp tuyệt luân chứ có biết gì về chỉ pháp như trong Càn Khôn Yếu Quyết?
Phàn Huệ Chi ú Ớ không cãi được, ông cố cưỡng:
- Tên đạo tặc đừng hồ đồ, nội tổ Phàn Điểm Đao của ta...
ông chưa kịp nói trọn câu thì một tên bịt mặt thứ hai nhảy vọt lên:
- Và còn cước pháp Thần Thông Thiên nữa, Phàn Điểm Đao càng mù tịt!
Cùng với lời nói là cước chiêu của hắn đá liên tiếp vào mặt Phàn Huệ Chi. Cước pháp quả là táo bạo. Người hắn gần như ngã rạp xuống, cước liên hoàn hai chân đá vào bảy yếu huyệt trên người lão cùng lúc vào các huyệt Du Phủ, Thủy Đột, Thần Tàng. Phàn Huệ Chi xoay kiếm một vòng che chở trước ngực, thân pháp cong hắn xuống định thoát ra khỏi vòng khống chế của đối phương, quát to:
- Xin cho biết được đối đầu với ai?
Tên này cười to:
- Chính là hậu duệ chính truyền của TÔ Tử Hồng là TÔ Tử Kiệt đây, ta rất muốn đoạt lại Càn Khôn Yếu Quyết của giòng họ ta.
- Lấy gì minh chứng Càn Khôn Yếu Quyết là của giòng họ TÔ Tử?
TÔ Tử Kiệt bật dậy như trong người hắn có gắn sẵn lò so:

- Phàn lão có nhớ trang thứ mười ba của Càn Khôn Yếu Quyết có ấn một triện to bằng bàn tay đứa bé không?

Phàn Huệ Chi quá nhớ nhưng cứ giả vờ:

- Không, làm gì có ấn triện?

- Lão hãy giở trang ấy ra, con triện áp bốn chữ cổ triện đời Hán viết rằng tử Chiêm ấn ký" Tử Chiêm không phải là thủy tổ của giòng họ TÔ Tử thì là của ai?

Phàn Huệ Chi đuối lý lắm rồi nhưng vẫn cố cưỡng:

- ấn triện đâu phải vật chứng minh? Ta không nhớ Càn Khôn Yếu Quyết trang mười ba có ấn triện ấy không, nhưng cứ cho là có đi nữa cũng không có giá trị gì.

TÔ Tử Kiệt áp sát người lão, cước pháp của hắn chờn vờn trước mặt Ở tư thế tiếp tục tấn công:

- Lão già này ngoan cố lắm! Các huynh đệ hãy bắt lão phải đưa bảo vật mau!

Mấy tiếng leng keng" liên tục vang lên. Một tên sử dụng thiết trượng, treo chung quanh trên đỉnh thiết trượng một dãy vòng kim loại nhảy xổ tới đánh liên hoàn ba chiêu ngang thân lão. Kiếm của Phàn Huệ Chi đụng vào thiết trượng khiến hàng loạt dãy vòng kim loại ngân nga như tiếng chuông.

Kình lực của tên này rất mạnh mẽ chấn động cả đến nội tạng Phàn Huệ Chi, người lão rung động mạnh đến phải thối lui mấy bước mới đứng vững.

Vừa lúc ấy song chùy của Quách Nhan Ngọc đã quạt tới giải vây cho sư phụ. Lần này họ Quách đã Ở tư thế phòng bị trước nên thế chùy đi rất dũng mãnh trầm trọng. TÔ Tử Kiệt dường như không thèm để ý tới, cước pháp hắn vẫn điềm nhiên đá vào thượng diện Phàn Huệ Chi còn chưởng công đập liền xuống giữa hai chùy của Quách Nhan Ngọc vừa đánh tới.

Một tiếng bùng" trầm uất như tiếng sấm sét bị nén. Hai quả chùy nặng nề trong tay Quách Nhan Ngọc bật lên dội ngược về phía người cầm trúng ngay

đỉnh đầu họ Quách. Kình lực dữ dội quá khiến Quách Nhan Ngọc vỡ toang đầu ngã xuống chết tức thì.

Phàn Huệ Chi bị chấn thương nội tạng vừa lùi lại đã chứng kiến liền cái chết của đồ đệ, lão tái xanh mặt:

- Các hạ... các hạ hạ thủ độc địa quá! Phen này... phen này lão gia quyết rửa nhục cho Tam Dương tiêu cục.

Phàn Huệ Chi đã lọt vào giữa vòng vây của đám người lạ, nhìn quanh các võ sĩ thủ hạ của mình, Phàn Huệ Chi càng tuyệt vọng vì bản lãnh của chúng bị áp đảo một cách thảm hại, đến lúc này thì đứa gãy tay, đứa thì vỡ đầu, một nửa thì tử thương còn một nửa vội vàng thoát thân chạy mất cố bảo toàn mạng sống. Chiến trường sau cái chết của Quách Nhan Ngọc hầu như chỉ còn trơ trọi một mình Phàn Huệ Chi.

Lão đại tiêu đầu cũng nao núng lắm rồi. Lão nắm cứng ngọn tiêu kỳ với ba vạch quẻ càn" cố dơ lên cao:

- Tam Dương tiêu cục chưa hề gây oán cừu với chư vị, hôm nay sao nỡ hại nhau đến mức này?

Hình như có giọng cười the thé của Mậu Quán Hoa:

- Hừ! Phàn Huệ Chi! Oán cừu chính do nội tổ của lão huynh cướp đoạt Càn Khôn Yếu Quyết của Vương tộc TÔ Tử, chúng ta chỉ yêu cầu vật hoàn cho cố chủ chứ có ý gì giết mạng lão đâu!

Phàn Huệ Chi thở hổn hển:

- Bất luận ra sao, lão quyết không trả Càn Khôn Yếu Quyết.

Một giọng cười ghê rợn:

- Thì hãy đổi bằng mạng sống của ngươi!

Mậu Quán Hoa đe dọa bằng một giọngnghiêmtrọng hơn:

- Lão huynh nên nhớ giòng họ Phàn chỉ còn lão và Phàn Nhất Chi đang Ở Yên Kinh là độc nhất. Thủ hạ TÔ Tử Vương đã đến Yên Kinh trong ngày

nay tiêu diệt nốt Phàn Nhất Chi rồi, không lẽ lão huynh đành tuyệt tự ư?
Phàn Huệ Chi rống lên:
- Cẩu tặc! Bọn bây nỡ hạ độc thủ với đứa con trẻ dại của lão ư?
Một tiếng cười lạnh lùng khác:
- Phàn Nhất Chi đã mười bảy tuổi sao gọi là trẻ dại?
Một tên khác nữa nói:
- Dinh cơ Tam Dương tiêu cục ngày mai chỉ còn là đống tro vụn, lão tiếc làm gì cái Càn Khôn Yếu Quyết Vô dụng đối với lão?
Hắn gọi là Vô dụng" cũng có lẽ đúng, vì mặc dù được thân phụ để lại cho Càn Khôn Yếu Quyết mấy chục năm nhưng Phàn Huệ Chi đâu có đọc được một chữ nào trong ấy, vì toàn bộ yếu quyết" được viết bằng một thứ chữ ngoằn ngoèo của nước Thiên Trúc (tức nước ấn ĐỘ ngày nay) mà cả đời lão không đọc hiểu một chữ. Nhưng lẽ nào lão lại đê hèn đến độ giao nạp yếu quyết gia truyền cho người khác khi lão còn nhớ như in trước giờ lâm chung thân phụ lão ân cần trao yếu quyết cho lão dặn rằng: „đây là gia bảo nhà ta, con có thể chết chứ không được trao cho ai khác. Hãy cho con của con qua Thiên Trúc tìm Đảo Vũ chân nhân càng sớm càng tốt." Di ngôn của thân phụ, Phàn Huệ Chi mới thực hiện được một nửa đầu là chưa hề trao Càn Khôn Yếu Quyết cho ai, còn nửa sau „cho Phàn Nhất Chi qua Thiên Trúc tìm Đảo Vũ chân nhân" lão chưa thực hiện được vì Phàn Nhất Chi chưa tới tuổi gia quan" (tuổi gia quan nghĩa là khoảng hai mươi tuổi) lão chưa nỡ cho con vào chốn giang hồ.
Không ngờ sự việc biến đổi, đêm nay lão bị bọn ác đồ này bức bách đã đến bước đường cùng.
Lão vũ lộng song kiếm như rồng bay gió cuốn, mắt ngân ngấn lệ:
- ác đồ! Lão thà chết chứ không trao Càn Khôn Yếu Quyết cho ai cả!
Một tiếng gầm lên, hình như đó là giọng nói khô cứng của tên Xú tử:

- Không muốn cũng không được! Chư huynh đệ! Hãy phanh thây lão già ra xem gan lão lớn bao nhiêu?

Mãnh hổ nan địch quần hồ. Đêm ấy Phàn Huệ Chi bị bọn mười tên ác tặc phanh thây cùng với đồ đệ là Quách Nhan Ngọc và các võ sĩ tại núi rừng Giang Nam.

Chỉ có một thủ hạ duy nhất sống sót, hắn chạy đêm ngày về Yên Kinh.

Một tuần sau, hắn đến Yên Kinh chỉ kịp chứng kiến người ta thu dọn đống tro tàn của dinh cơ Tam Dương tiêu cục, công tử Phàn Nhất Chi mất tích không để lại dấu vết.

***

Hôm ấy Phàn Nhất Chi đang ngồi đọc sách trong thư phòng.

Cửa sổ phòng chàng nhìn ra ngoài tấm bình phong lớn trước cửa nhà nên mọi khách thường ra vào chàng đều trông rõ mồn một.

Trời mới hửng sáng, khoảng giờ dần, chàng thấy có một tráng sĩ lưng giắt nhuyễn tiên bước vào lớn giọng:

- Xin được gặp Phàn công tử.

Phàn Nhất Chi hơi kinh ngạc vì trong đám bằng hữu chàng giao thiệp Ở kinh đô chưa bao giờ chàng gặp người này. Còn nếu khách đến nhà chàng để nhờ bảo tiêu thì tại sao không tìm thân phụ chàng là tổng tiêu đầu mà tìm chàng làm chi.

Chàng nghe một tên gia nhân lên tiếng:

- công tử còn đang Ở tẩm phòng, khách quan tìm có việc chi?

Khách lạ cười mỉm:

- Ta muốn nhờ bảo tiêu xuống miền Dương Tử.

Gia nhân đáp:

- Rất tiếc, việc bảo tiêu do chủ nhân quyết định chứ đâu do công tử.

Tráng sĩ vẫn cười:

- Nhưng chủ nhân tổng tiêu đầu vắng nhà, công tử không tạm thay quyền được ư?

- Công tử chưa tham dự việc bảo tiêu. Mời khách quan tháng sau trở lại.

Tráng sĩ cười nhạt:

- Tháng sau ư? Biết tổng tiêu đầu còn có trở về không mà chờ đợi?

Tên gia nhân nghe giọng tráng sĩ hơi lạ nên hỏi vặn lại:

- Khách quan nói vậy là có ý gì? Tại sao biết tổng tiêu đầu không trở về?

Tráng sĩ vào một bước:

- Nhưng ta không cần gặp tổng tiêu đầu. Ta muốn gặp Phàn công tử thôi.

Gia nhân cản ngang lối đi dang rộng hai tay:

- xin khách quan cho biết lý do để tiểu nhân vào bẩm báo.

Tráng sĩ cung quyền gạt phăng tay gia nhân ra bước sấn tới:

- Ta chỉ nói lý do cho Phàn công tử thôi. Tránh ra.

Gia nhân hét lớn:

- Đừng ngang ngược. Tiểu nhân...

Gã kia chưa dứt câu đã bị tráng sĩ điểm trúng Ma Huyệt đổ xuống như cây thịt Phàn Nhất Chi nhìn thấy rõ mọi diễn biến. Chàng vòng ra cửa chính:

- Khách quan cần gì phải ra tay nặng với gia nhân của ta thế? Phàn Nhất Chi đây.

Tên tráng sĩ đã vào gần tới phòng trong thì đụng mặt Phàn Nhất Chi, hắn dừng lại đưa ra một khuôn vải nhỏ bàng hai bàn tay:

- Xin mời công tử!

Chàng nhìn khuôn vải. Trên ấy có in hình một quẻ càn" nằm nghiêng đè lên một chữ chương" viết ám nổi lờ mờ. ĐÓ là mật tín của cha chàng.

Chàng kinh ngạc:

- Cha ta cho kêu à? CÓ việc gì?

- công tử cứ theo ta rồi sẽ biết.

- Thân phụ ta trên đường bảo tiêu về Giang Nam đâu có mặt Ở Yên Kinh này mà đến gặp?

Tráng sĩ cười bí hiểm:

- Đúng là tổng tiêu đầu trên đường đi Giang Nam nhưng đã sớm quay về rồi. Người đang gặp rắc rối nhỏ muốn gặp công tử.

Phàn Nhất Chi cứng cỏi:

- Nếu khách quan không nói rõ sự việc ta không đi đâu hết.

Tráng sĩ có vẻ hơi ngần ngừ một chút rồi nhẹ nhàng đưa cho chàng một mảnh giấy nhỏ. Mảnh giấy ấy viết mấy giòng cuồng thảo: hãy đến với ta ngay. Nhớ mang theo Càn Khôn Yếu Quyết. Ta đợi con." Phàn Nhất Chi cười ha hả:

- Khách quan đùa dai thật. Thân phụ ta có bao giờ cho ta biết Càn Khôn Yếu Quyết cất giữ nơi nào mà đòi ta mang theo?

Tráng sĩ hơi sững người:

- Công tử... công tử... mới thực là người đùa dai. Chính tay thân phụ công tử viết mấy hàng chữ này, sao bảo là không biết?

Phàn Nhất Chi mỉa mai:

- Chư vị là ai? Chắc đang có âm mưu gì? Xin cứ nói thật dễ bàn luận với nhau hơn. Xin báo để khách quan biết: thân phụ ta vẫn uất hận vì suốt đời chưa học được chữ, làm sao có thể viết cho ta mấy giòng chữ cuồng thảo rất đẹp như thế này được?

Lần này tráng sĩ thực sự ngây người lúng túng:

- Phàn... Phàn... tổng tiêu đầu mà lại không biết chữ ư?

Phàn Nhất Chi cười rất sảng khoái:

- ấy là điều mà võ lâm giang hồ không bao giờ ngờ tới mà thân phụ ta cũng dấu rất kỹ. Suốt đời người rất mặc cảm vì điều này, người cố sức dấu rất kỹ, không dám cho ai biết. Hôm nay không ngờ gia gia ta lại... đột nhiên viết

được chữ thì buồn cười thật.

Khách lạ biết mình bị hớ, y hừm" một miếng vất miếng giấy xuống đất, nhuyễn tiên nhảy vào tay từ lúc nào quét một vòng quanh thân chàng. Phàn Nhất Chi lùi lại lưng đụng bức vách ngăn cách phòng trong và phòng ngoài, miện ghét lên:

- Gian tặc! Dám vào trong Tam Dương tiêu cục làm loạn ư?

có lẽ tráng sĩ không còn gì phải cần dấu diềm nữa, y quay nhuyễn tiên lên vòng lại tiếp tục tấn công:

- Tam Dương tiêu cục là cái quái gì mà ta không dám vào?

Tiếng ồn ào Ở khách sảnh kéo đám gia nhân đông đảo chạy đến. Trong chốc lát khách sảnh đã đen kín những người, nhưng tên tráng sĩ không có vẻ gì tỏ ra lúng túng, nhuyễn tiên vẫn áp sát buộc Phàn Nhất Chi phải nhảy vọt vào gian phòng trong. Tráng sĩ đuổi theo liền:

- Tiểu tử họ Phàn! Vương Gia TÔ Tử có lệnh đòi đến ngay, hãy tuân lệnh kẻo không toàn mạng đó!

Phàn Nhất Chi xưa nay là một công tử được cha nuông chiều, tuy có biết chút ít võ nghệ nhưng chỉ đủ hộ thân đối với bọn trộm vặt, chứ với tiên pháp lồng lộng như tráng sĩ này, chàng không có đường nào tránh né, liên tiếp chàng luống cuống quanh quẩn trong vòng vây của nhuyễn tiên, cuối cùng chàng bị nhuyễn tiên, đập như trời giáng vào ngay huyệt Bách Hội ngã ra bất tỉnh.

Bọn gia nhân tràn vào phòng nhưng cũng không làm gì được tráng sĩ có bản lãnh cao cường hơn chúng.

Vừa lúc ấy đồng đảng của tên tráng sĩ tràn vào lục soát Tam Dương tiêu cục chúng lật xới từng viên gạch, phá vỡ từng mảng tường và cuối cùng phóng lửa đốt tòa dinh cơ đồ sộ của nhà họ Phàn.

Hồi 2
Theo chữ truy tìm thủ phạm

Phàn Nhất Chi hôn mê không biết bao lâu, khi tỉnh dậy chàng có cái cảm giác toàn thân lạnh giá như bọc trong một lớp băng, chàng thử vươn vai mới khám phá ra mình Ở dưới đáy một vùng nước lạnh lẽo. Vốn từ nhỏ theo chúng bạn rong chơi trên mặt nước Hoàng Hà, chàng có thủy tính bẩm sinh nên chàng cố ngoi lên trên mặt nước. Hôm nay khắp người ê ẩm nên việc đó không phải là dễ dàng, dường như cố ngoi lên chàng lại càng chìm xuống.
Phàn Nhất Chi tỉnh ngộ, chàng biết chỉ trong khoảnh khắc nữa chàng sẽ bị ngợp nước mà chết, hai chân đạp mạnh như đuôi loài cá, chàng quyết định lao vượt xuống đáy hồ.
Đáy hồ toàn đá lởm chởm và đen kịt một màu đục mờ mịt. Phàn Nhất Chi không biết làm gì, chàng Vô tình nhấc lên một hòn đá. Bên dưới hòn đá có một vòng sắt rất kỳ dị mà chỉ do cảm giác mười ngón tay chàng biết được Nhất Chi đẩy mạnh vòng sắt. Hình như có sức chuyển động nào đó Ở bên dưới.
chàng vận hết sức bình sinh đẩy mạnh.
Vòng sắt ăn vào mặt đá hơi lay động. Chàng luồn ngón tay xuống dưới mặt đá, phát hiện ra liền phép lạ.
Thì ra dưới đáy băng hồ này có một cửa hang có nắp đậy. Khi lọt vào trong hang bóng tối vẫn bao trùm chung quanh, nhưng hết sức kỳ lạ là nước trên băng hồ không lọt được vào đây, dường như có bàn tay bí mật nào đó từ trước đã bố trí nắp hầm không để cho nước từ băng hồ tràn xuống.
Phàn Nhất Chi không hiểu tại sao.
Chàng kiểm soát lại quần áo trên người.
Không có thì giờ suy nghĩ, chàng cố bò sâu vào hang vì nghĩ bụng đường hang này nhất định phải ăn sang một nơi nào đó.
Cho tay vào túi áo, chàng cố tìm một vật gì đó, may ra còn khô để có thể đánh lửa giúp chàng nhìn rõ đường đi.
Tay chàng chạm vào một mảnh giấy cũng ướt nước, trong đêm tối chàng không hiểu là mảnh giấy gì nhưng cũng đặt vào túi tiếp tục bò tới nữa.
Miệng hang có lẽ càng lúc càng mở rộng và có lẽ chàng đã dự đoán đúng, chắc hang phải thông tới một nơi nào khác trong lòng băng hồ.
Đột nhiên có ánh sáng le lói dội xuống từ một nơi nào đó trên đầu chàng.

Tuy ánh sáng rất yếu ớt nhưng cũng đủ giúp cho chàng nhìn lờ mờ cảnh vật. ĐÓ là một thạch động ẩm ướt trơn trượt rêu phong như đã hàng chục năm nay không có ai ở.
Phàn Nhất Chi cứ mò mẫm bò theo lòng hang chật chội.
Hai tay chàng bươn tới trước.
Bỗng chàng giật mình vì đầu ngón tay chàng đụng phải vật gì đó lạnh giá. Chàng cầm vật ấy đưa lên gần mắt. ĐÓ là một khúc xương người trắng dã. Khúc xương ống cánh tay của một xác chết. Trong lòng rất kinh sợ nhưng chàng tiếp tục vượt tới. Tay chàng lại chạm phải một khúc xương nữa. Có lẽ là một xác chết đã trăm năm nằm Ở đây.
Chàng mở căng mắt và cuối cùng nhờ quen ánh sáng mờ đục, chàng nhận ra toàn bộ xương người nằm dài trước mặt. BỘ xương trắng hếu đến rợn người. Giữa bộ xương là một lưỡi kiếm dài đâm suốt qua. RÕ ràng người này đã chết vì lưỡi kiếm này.
Phàn Nhất Chi bò vượt qua bộ xương người.
chàng lại chạm phải bộ xương thứ hai cũng Ở tư thế nằm dài nhưng trên người không có lưỡi kiếm hay đao gì đâm qua cả.
Chàng sợ đến quên cả lạnh và quên cả không biết nên làm gì.
Có lẽ cả hai bộ xương này cũng Ở hoàn cảnh như chàng hôm nay. Cũng đã bị rơi xuống đáy băng hồ và cũng phát hiện ra miệng hang này cố chui vào tìm con đường sống và cuối cùng bị bỏ xác tại đây.
Nhưng điều Vô lý là tại sao bộ xương thứ nhất lại có lưỡi kiếm xuyên qua ngực. RÕ ràng là hai bộ xương không phải chết vì đói lạnh mà chết vì đao kiếm.
Hoặc là họ rủ nhau xuống đây huyết chiến?
Tại sao họ lại phải xuống đáy băng hồ huyết chiến?
Trong lòng cực kỳ hoang mang, Phàn Nhất Chi dừng lại ngay chỗ hai bộ xương người chết không bò tiếp nữa. Vả chăng, chàng cũng đã gần kiệt lực rồi, chàng phải tạm nghĩ trong giây lát để lấy lại sức.
ánh sáng trên đầu chàng mới đầu còn le lói, sau cứ sáng rõ như ánh sáng mặt trời đang nhô lên buổi sáng sớm.
Trong hành lang tối dần dần đã sáng hơn.
Phàn Nhất Chi nín hơi quan sát chung quanh. Chàng phát hiện trên vách đá lờ mờ có hàng chữ khắc chìm vào đó. Bình nhật Ở nhà Phàn Nhất Chi rất ham mền thư tịch sách vở, một phần có lẽ vì bẩm sinh, một phần vì thân phụ chàng vốn mặc cảm ông không được đi học nên cố công rèn dạy bắt chàng phải học hơn những thiếu niên bình thường khác nên lâu dần thành tập quán của chàng.
Chữ viết khắc vào đá đã bị rêu ăn mờ mất nhiều nét, Phàn Nhất Chi đưa tay vừa mò vừa đọc: "Thanh Thế Tổ, Thuận Trị đệ thập nhất niên" Chàng nhẩm

tính trong bụng: "Thế là cách nay đã hơn năm mươi năm rồi!" (Thanh Thuận Trị năm thứ mười bảy là năm 1 660 so với tây lịch) Thảo nào hai bộ xương này không bị rã hết thịt chỉ còn trơ lại hai bộ xương trắng xóa.
Phàn Nhất Chi tiếp tục lần mò đọc bằng đầu ngón tay: "Bồ Đề Lan Nhã Ở Cáp Nhĩ Tân di ngôn trên bộ xương của cừu nhân trong khi đợi chết." Cáp Nhĩ Tân Ở cách Tân Kinh có cả ngàn dặm tại sao người tên BỒ Đề Lan Nhã này lại đến đây mà chịu chết?
BỒ Đề Lan Nhã? Cứ theo tên này thì thực đây không phải là người Trung Nguyên mà là người Tây Vực mới phải.
Chàng lại tập trưng quan sát hai bộ xương, quả nhiên bộ xương thứ hai không bị tử thương vì kiếm có kích thước thô hơn bộ xương trước. Chàng đoán dần ra sự việc: Có lẽ vào năm Thuận Trị thứ mười bảy, người Tây Vực là BỒ Đề Lan Nhã đuổi theo một cừu nhân nào đó xuống dưới thạch động băng hồ này và Ở đây hai người đã xảy ra một trận huyết chiến, cuối cùng BỒ Đề Lan Nhã đã xuyên được kiếm qua người cừu nhân nhưng ông ta hoặc không tìm được đường thoát ra khỏi thạch động, hoặc cũng vì nội thương đành nằm chờ chết Ở đây và trong những ngày hấp hối, BỒ Đề Lan Nhã đã dùng truy thủ khắc lên đá lời di ngôn trên bộ xương kẻ thù.
Lời phỏng đoán của chàng có lẽ đúng vì bên cạnh bộ xương của BỒ Đề Lan Nhã vẫn còn một con dao ngắn sáng loáng như mới được rút trong vỏ ra. Chàng nhặt lấy lưỡi truy thủ cất vào ống tay áo.
Phàn Nhất Chi nhặt lên ống xương tay của bộ xương mà chàng chạm vào đầu tiên. Dưới ánh sáng mờ đục, quả nhiên chàng nhận ra những hàng chữ li ti rất sắc nét. Té ra BỒ Đề Lan Nhã tuy là người Tây Vực nhưng cũng rất thông thạo ngôn tự Trung Nguyên nên mới có thể dùng truy thủ khắc thành những hàng chữ tinh xảo như thế này.
Cứ theo tên gọi thì BỒ Đề Lan Nhã phải là người Tây Vực và phải là tăng nhân Phật giáo.
Tiếc rằng chung quanh đây không có một nén nhang để chàng đốt lên tưởng niệm ông và cảm tạ ông đã xui khiến cho chàng gặp được di ngôn của ông.
Phàn Nhất Chi không biết di ngôn gì vì ánh sáng quá tối không cho phép chàng đọc rõ. Vì óc tò mò chàng tiện tay đút luôn ống xương vào ống tay áo.
Ngoài hai bộ xương, con truy thủ, chung quang thạch động không còn một vật gì nữa.
Phàn Nhất Chi tiếp tục bò lên hướng phát ra ánh sáng với hy vọng tìm được lối ra. Nhưng lẩn quẩn trong thạch động gần nửa buổi chàng vẫn không tìm thấy miệng hang. ánh sáng lọt vào thạch động là do những kẽ đá nứt có lẽ trải qua hàng ngàn năm, những kẽ này không thể đút lọt một ngón tay thì làm sao chàng có thể thoát thân được?
CỐ nhìn qua kẽ đá, chàng chỉ thấy những bụi cây rậm rạp như Ở trong một

khu rừng nào đó. ánh sáng nhảy múa bên ngoài khiến chàng nôn muốn thoát thân Phàn Nhất Chi cố vươn mình lên cao nhìn qua kẽ đá. Chàng gần như tuyệt vọng vì không có cách nào phá vỡ tung thạch thất này được. Thảo nào năm xưa BỒ Đề Lan Nhã và cừu nhân của ông đành chịu chết trong này mà không ai hay biết.
Trong bụng đã ngấm ngầm thấy đói, Phàn Nhất Chi tuột xuống chỗ hai bộ xương nằm dài trên mặt đá rêu ẩm ướt. Không lẽ cũng như hai bộ xương này, chàng đành bó tay chịu chết Ở đây?
Chàng thoáng rùng mình có cảm giác âm khí bắt đầu tỏa ra từ thạch động.
Đột nhiên Phàn Nhất Chi nhớ đến tấm giấy trong túi chàng. ĐÓ là mảnh giấy viết mấy chữ "Hãy đến với ta ngay. Nhớ mang theo Càn Khôn Yếu Quyết. Ta đợi con" mà kẻ thù mạo nhận là bút tích của phụ thân để lừa chàng. Duy kẻ nào đó chỉ không biết một điều phụ thân chàng vẫn dấu kín: từ bé đến lớn ông không hề được đi học một ngày nào, làm sao viết được chữ?
Không hiểu lý do tại sao mảnh giấy này lại lọt vào túi chàng và nằm Ở đây theo chàng tận đáy băng hồ giá lạnh này.
Hoặc là hương hồn của thân phụ chàng có ý xui khiến gì chăng?
Đột nhiên Phàn Nhất Chi nghe loáng thoáng trên đầu chàng có tiếng người.
Thoạt tiên là tiếng của nữ tử:
- Gia gia ta làm sao đi tới chốn này mà ngươi dẫn dụ ta tới đây?
Tiếng trầm trầm của một nam nhân:
- CÔ nương, trong rừng rậm này có ai trông thấy chúng ta đâu mà cô nương phải ngại?
- Ngươi muốn gì cứ nói thăng hà tất phải quanh co.
- Gia gia cô nương đã đoạt được Càn Khôn Yếu Quyết tại sao không trao lại cho TÔ Tử vương chúng ta?
Nghe đến bốn chữ "Càn Khôn Yếu Quyết" chàng giật mình. Làm sao lại có kẻ mang chuyện nhà chàng đến đây tranh cãi?
Phàn Nhất Chi cố lắng nghe, thì ra bên trên thạch động là một khu rừng rậm và đôi nam nữ này dẫn nhau vào đây để tranh cãi về chuyện Càn Khôn Yếu Quyết.
Tiếng nữ nhân có vẻ giận dữ:
- A! Bọn bay định ức hiếp bản cô nương ư? Bọn bây cho rằng Lâm cô nương dễ bị ức hiếp lắm?
Tiếp đó là tiếng binh khí chạm nhau. Dường như nữ nhân sử dụng song đao còn nam nhân sử dụng kiếm. Bỗng có tiếng reo to:
- ôi chà! Tiện tỳ gớm thật! Các huynh đệ, hãy bắt sống tiện tỳ này về cho TÔ Tử vương.
Thực ra "các huynh đệ" mà gọi chỉ có một người âm giọng rất trầm chứng tỏ

tuổi quá trung niên:
- âu Dương công tử! Nữ nhân này là con gái của Lâm Mậu Tiếu đó.
Chúng ta chỉ nên tra vấn về Càn Khôn Yếu Quyết chứ không nên đụng tới người cô nương.
Nam nhân được gọi là "âu Dương công tử" cười khẩy:
- Không đụng tới người làm sao tra vấn được? Mậu huynh không thấy Lâm cô nương song đao như thần đó sao?
Phàn Nhất Chi nghe những lời đối đáp vội vàng lại leo lên đỉnh thạch thất cố ghé mắt qua những kẽ đá hở nhìn ra.
Lúc này hai nhân vật một già một trẻ vây thiếu nữ vào giữa. Nhưng song đao của nàng vẫn tỏ ra không chút nào nao núng. Thanh niên trẻ tuổi sử dụng kiếm còn trung niên cầm một thiết trượng có dây quấn Ở đầu trông rất hung dữ. Thanh niên hình như đã bị thương Ở bả vai, máu thấm cả ống tay áo trái nên kiếm pháp không còn linh hoạt nữa. Bù vào đó, y có trung niên hỗ trợ, nhưng thiếu nữ hoàn toàn không có vẻ gì là sợ sệt, song đao của nàng vũ lộng như hai con rồng, tay trái cầm đoản đao để giữ thế thủ còn tay phải trường đao đánh ra liên tiếp thế công như mây bay gió cuốn.
Thoạt tiên Phàn Nhất Chi thấy đao tay phải nàng đâm thăng tới theo thế Bình Sa Lạc Nhạn, đao đi xéo từ dưới lên trên rồi quay ngoặc lại từ trên xuống dưới, đồng thời đoản đao tay trái lộn đảo quanh người bọc kín không cho đối phương có chỗ tấn công.
Trung niên hán tử kêu lên:
- ái chà! Đao pháp nhà họ Lâm đã đến mức tinh luyện. Lâm cô nương! Hôm nay Mậu mỗ đành phải xuất chiêu tối hậu thôi!
Vừa dứt lời, thiết trượng của y đánh cho một chiêu vụt qua đầu nàng, thực ra đây chỉ là hư chiêu. Thực chiêu của y bỗng bất ngờ bung ra từ tay trái ĐÓ là ba mũi Mai Hoa châm có hình thù như hai lưỡi câu đánh vào cước bộ của nàng.
Thiếu nữ chỉ tấp trưng vào bảo vệ thượng thân nên cước bộ rất trống trải, nếu bị trúng Mai Hoa châm ắt phải ngã liền.
Phàn Nhất Chi không kịp suy nghĩ, chàng cầm sẵn trên tay mấy viên đá rất nhỏ thử đút xuyên qua mấy khe hở rồi bắn liên tiếp.
Mấy tiếng "canh, canh" vang lên, tuy kình lực của chàng không đủ đánh bạt Mai Hoa châm sang một bên nhưng cũng đủ cảnh giác thiếu nữ.
Đoản đao nàng vòng xuống như chớp đánh đúng ba mũi Mai Hoa châm.
Tên trung niên họ Mậu trố mắt:
- âu Dương công tử! Hình như Ở đây có trợ thủ của họ Lâm?
âu Dương công tử hơi ngây người ra một lát:
- Làm sao... làm sao... có chuyện ấy. Đây là khu Ma Lâm, có ai biết được ngoài chúng ta?

Trung niên định cúi xuống nhặt ba mũi Mai Hoa châm. Phàn Nhất Chi đã lập ý từ trước chàng bắn thêm một viên đá nữa trúng ngay huyệt Thiên Trụ sau ót y. Y nhảy cẫng lên:
- Đúng rồi! Lão đệ! Ta bị ám nhân bắn trúng đây này!
Y cúi xuống nhặt đúng viên đá nho nhỏ bằng ngón tay út lên xem:
- Lão đệ xem! Vùng chúng ta đang đứng làm gì có viên đá lạ như thế này?
Trung niên họ Mậu thở dài:
- Việc hôm nay có lẽ không thành. âu Dương công tử! Có lẽ ta nên về bẩm báo lại TÔ Tử vương để người quyết định.
Tên được gọi là âu Dương công tử quay sang thiếu nữ:
- Lâm cô nương! Việc Càn Khôn Yếu Quyết quyết không qua mắt được TÔ Tử vương đâu. Có lẽ cô nương nên khuyên lệnh thân phụ đến gặp TÔ TỬ vương để giải quyết hơn là để vương phủ phải hạ thủ!
[thiếu mấy hàng cuối trang 60]
đến lần đầu, họ Lâm nhà ta có liên can gì mà phải gặp giải quyết?
âu Dương công tử cười lạt:
- CÔ nương đừng giả vờ! "Xú Nhân Lưỡng Diện" Lâm Mậu Tiếu đêm hôm nọ đã đoạt Càn Khôn Yếu Quyết làm sao nói không liên can tới TÔ TỬ vương?
Thiếu nữ mím chặt môi:
- Chính bọn bay mới hồ đồ, nghiêm phụ trong đêm ấy chỉ là vai phụ làm sao ta có thể đoạt được Càn Khôn Yếu Quyết? Sao không hỏi Thiên Thủ Tán Hoa Mậu Quán Hoa?
- Mậu Quán Hoa đã theo Cái Bang Độc Cước về Quan Trung rồi, có mặt Ở vùng Hoa Hạ này đâu mà hỏi?
Phàn Nhất Chi chấn động.
Thì ra toàn bộ câu chuyện tranh chấp trên kia đều có liên quan đến cái chết thê thảm của thân phụ chàng Ở Giang Nam. Chàng cố vểnh tai nghe tiếp nhưng chỉ nghe tên trung niên họ Mậu quát:
- Thôi! Ta đi đi thôi!
Khu rừng đột ngột trở lại im lặng. Có lẽ hai tên nam nhân đã hấp tấp bỏ đi xa rồi.
Thiếu nữ cất tiếng:
- Đa tạ cao nhân nào đã ra tay cứu giúp. Xin cho gặp mặt.
Phàn Nhất Chi cả mừng. Chàng biết rằng đây là dịp may duy nhất và hãn hữu giúp chàng có thể thoát thân ra khỏi thạch thất này. Chàng nói lớn:
- CÔ nương! Ta Ở dưới chân cô nương đây!
Chàng đập mạnh vào vách đá phát ra những tiếng lớn.
Thiếu nữ nhìn quanh hết sức kinh ngạc:
- Cao nhân nói sao? Ớ dưới chân là đâu?

Phàn Nhất Chi tiếp tục gõ vào vách đá:
- CÔ nương hãy nhìn kỹ dưới chân có những kẽ đá nứt, tại hạ Ở dưới đó.
Thiếu nữ chú ý quan sát một lúc phát giác ra những kẽ đá, thảng thốt kêu lên:
- ủa! Làm sao ân nhân chui xuống đó được?
Phàn Nhất Chi hấp tấp:
- Chuyện còn dài, trước tiên xin cô nương hãy cố đập vỡ theo những kẽ nứt của đá cho tại hạ chui lên đã.
Thiếu nữ lách lưỡi đao vào một kẽ đá bật lên. Đá vẫn không lay chuyển.
Nàng kêu lên thất vọng:
- Đá cứng quá, làm sao bây giờ?
Chàng van nài:
- CÔ nương đừng thất vọng. Tại hạ vì rủi ro lạc xuống thạch động này. Xin cô nương hãy dùng chưởng đập vỡ đá, đá đã có sẵn những kẽ nứt, cô nương cứ đập mạnh chưởng vào đó, tại hạ không hề hấn gì đâu.
Thiếu nữ đáp:
- Nội lực của ta làm sao đập vỡ đá được. Hay là... hay là... để ta kiếm thêm vài người nữa?
Phàn Nhất Chi kêu lên:
- Không! CÔ nương đừng gọi ai cả, cứ theo kẽ nứt đập dần dần thế nào cũng đủ cho tại hạ chui lên.
Thiếu nữ đành làm theo lời chàng:
- Nàng vận hết kình lực đập mạnh xuống kẽ nứt đá. Quả nhiên tuy nội kình nàng còn yếu nhưng cũng khiến những mảnh đá rơi xuống lả tả. Phàn Nhất Chi nép vào một mô đá nhô ra trong lòng hang, dục tiếp:
- CÔ nương đập tiếp đi, cố mạnh vào.
Nàng giáng liên tiếp mười mấy chưởng hết thành công lực vào miệng kẽ đá nứt dần dần ra. Cuối cùng Phàn Nhất Chi cố thu mình nhỏ lại vượt khỏi miệng thạch thất chui ra ngoài.
Chàng đã kiệt lực ngã lăn xuống mặt đất chan hòa ánh nắng trong lúc thiếu nữ cũng đã tận dụng hết nội lực mệt lả người. Chàng mấp máy môi:
- Đa tạ cô nương cứu mạng... Xin... xin cho biết tên... để ghi xương tạc dạ...
Thiếu nữ nhìn bộ quần áo tơi tả của Phàn Nhất Chi, mặt hơi ửng đỏ:
- Ta... Ta... ta họ Lâm, làm sao ân nhân lại bị nhốt trong hang đá ấy được?
- Thực ra trong họa có phước... tại hạ... tưởng rằng đã bỏ thây trong đó rồi... CÔ nương biết đây là nơi nào không?
- Đây là ngoại vi thành Yên Kinh...
Nàng hấp tấp ngồi xuống điều dưỡng khí lực, một lúc sau chợt nói:
- Thôi, có lẽ ta phải ra về, gia gia chắc đang đợi lắm đó...
- CÔ nương... tại hạ đói bụng suốt ngày hôm nay... cô nương có thể nào giúp

chút lương thực... Và vì sự an toàn sinh mệnh... xin cô nương đừng tiết lộ đã gặp tại hạ Ở đây.
- Tại sao vậy? Các hạ đang bị cừu nhân truy tìm ư?
Phàn Nhất Chi thở ra:
- Cứ coi như vậy CÔ nương giúp tại hạ chứ?
Thiếu nữ họ Lâm gật đầu:
- Được nhưng các hạ phải biết đây là vùng Ma Lâm, bọn giang hồ hắc đạo hay tụ tập Ở dây làm việc mờ ám, không biết các hạ có ẩn thân được lâu không?
Phàn Nhất Chi quyết định liền:
- CÔ nương, dưới kia là hang đá rất ít người biết. Tại hạ tạm ẩn thân dưới đó chỉ xin... chỉ xin cô nương giúp lương thực...
Lâm cô nương gật đầu:
- Lương thực thì ta có cách nhưng nếu có những việc bất tường xảy ra các hạ làm sao?
- Không sao! Tại hạ sẽ tự biết để bảo thân. Đa tạ lòng tốt của cô nương.
- Các hạ không có nhà cửa gì Ở Yên Kinh ư?
- Nhà cửa của tại hạ đã bị bọn cừu nhân đốt ra tro rồi, đâu còn chỗ về nữa?
Sau khi bảo:
- Các hạ hãy đợi ta một lát, để ta quay về thăm tình hình rồi sẽ trở lại ngay.Nàng quay ngoắt đi liền.
Phàn Nhất Chi còn lại một mình.
Chàng vẫn nhớ cốt lệnh xương ống cồm cộm trong tay áo. Đợi thiếu nữ khuất bóng, chàng lấy ống xương ra xem xét tỉ mỉ.
Thì ra "di ngôn" của BỒ Đề Lan Nhã là một loạt chữ li ti khắc rất sắc xảo bài Huyền Công Thập Toàn kiếm pháp.
Trong lúc lấy ống xương ra, con truỵ thủ cũng theo ống tay áo rơi ra ngoài. ĐÓ là một lưỡi dao ngắn hơn gang tay có cái cán chạm theo hình con rồng đang uốn thân rất đẹp.
Phàn Nhất Chi đọc câu đầu trong bài Huyền Công Thập Toàn kiếm pháp ấy: Chủ của kiếm là Ở khí chớ không phải Ở kiếm. Khí đã biến thành kiếm thì không có đối thủ nào địch nổi." Tiếp theo đó là các lời hướng dẫn các chiêu thế. Vì không có mang theo kiếm bên người, Phàn Nhất Chi đành bẻ một cành cây làm kiếm và theo các lời hướng dẫn chiêu thức ra chiêu tuần tự
Gần trưa thiếu nữ họ Lâm mới trở lại.
Nàng mang theo túi đựng toàn lương khô nhưng nét mặt nàng hốt hoảng lạ thường:
- Các hạ! Gia nghiêm ta có lẽ không Ở đây lâu được vì bọn hắc đạo sắp kéo đến đông lắm.
- Phải chăng để tìm Càn Khôn Yếu Quyết?

- Sao các hạ biết?
- Tại hạ khi còn nằm dưới thạch động đã trộm nghe một phần. Phải chăng lệnh nghiêm đường đang giữ Càn Khôn Yếu Quyết?
Lâm cô nương lắc mạnh mái tóc:
- Chuyện ấy ta không biết rõ. Nhưng bọn hắc đạo cứ đoan quyết như thế.
- Bọn ấy là những ai?
- Bọn họ Vương và bọn nguy hiểm nhất là bọn xưng là thủ hạ của TÔ TỨ vương, các hạ có nghe tên chúng?
- TÔ Tử Kiệt à? Hừ, bọn này đang hiệp cùng Cái Bang Độc Cước TỔ Đại phải không?
- Phải rồi, mai đây chưa biết tình thế ra sao, các hạ hãy thoát khỏi vùng Ma Lâm này đi.
Phàn Nhất Chi thở dài thườn thượt:
- Tại hạ tứ cố Vô thân biết đi đâu bây giờ, dù sao cũng đa tạ cô nương có lòng lo lắng. CÔ nương cứ trở về lo gia sự. Ngày sau may ra bèo nước lại gặp nhau.
Phàn Nhất Chi tụt xuống thạch động.
Với số lương khô do Lâm cô nương mang đến, chàng chia ra từng phần nhỏ để ăn dần trong tháng.
Từ đó chàng theo hướng dẫn trong Huyền Công Thập Toàn kiếm pháp tận lực luyện tập.
Thấm thoát đã hết một tháng. Kiếm pháp của Phàn Nhất Chi tuy có tiến bộ rất nhiều nhưng phần lương khô đã cạn. Chàng lại phải leo lên trên thạch động vào rừng sâu tìm săn bắt dã thú về làm lương thực.
Khu rừng Ma Lâm rậm rạp này có rất nhiều loại thú hoang nhưng dễ bắt nhất là loại thỏ rừng nhút nhát. Phàn Nhất Chi đan một loạt bẫy bằng những loại giây mây và có nhiều hôm chàng bắt được trên mười con thỏ phải phơi khô ăn dần.
Vấn đề lương thực tạm ổn, chàng chuyên tâm Ở dưới thạch động luyện tập Huyền Công Thập Toàn kiếm pháp không quan tâm gì đến mọi việc bên ngoài.
Một năm trôi qua.
Phàn Nhất Chi hôm nay so với Phàn Nhất Chi một năm trước hoàn toàn đổi khác kiếm pháp của chàng đã được chân truyền trong Huyền Công Thập Toàn kiếm pháp của BỒ Đề Lan Nhã, tuy vậy công hiệu của nó ra sao chàng hoàn toàn chưa biết vì một năm qua gần như chàng chỉ có một mình dưới thạch động không hề so kiếm với ai để ấn chứng bản lãnh.
Hôm ấy vào giữa sáng xuân.
Khu Ma Lạm rực rỡ hắn lên vì muôn ngàn loại kỳ hoa dị thảo đua nhau nở, hương thơm ngào ngạt đưa vào trong lòng thạch động.

Phàn Nhất Chi đang nướng dở dang một con thỏ phơi khô sửa soạn cho bữa trưa bỗng chàng nghe có tiếng động như tiếng vẹt cây lá. Thính lực của chàng rất nhạy nên chàng nghe như có tiếng đối đáp:
- Hừ! Năm ngoái cha con họ Lâm còn Ở nơi này, nghe nói đã dời cư lên miền bắc rồi, không biết Ở đó đã luyện xong Càn Khôn Yếu Quyết chưa?
Tiếng ồm ồm đáp lại:
- Chuyện ấy đới với họ Lâm không đau đớn bằng vì cuốn Càn Khôn Yếu Quyết ấy mà con gái lão đã bị tên Cái bang thiếu chủ dụ dỗ giả hợp hôn rồi đoạt mất rồi!
- ủa! Té ra Càn Khôn Yếu Quyết không còn Ở trong tay nhà họ Lâm nữa hay sao?
Phàn Nhất Chi nghe nhắc tới con gái Lâm Mậu Tiếu, chàng nhớ tới vị cô nương năm trước là một ân nhân của chàng nên cố lắng nghe.
Tiếng hai người tiếp tục:
- ờ! ĐÓ cũng là nhân quả của Lâm lão vì khi xưa Càn Khôn Yếu Quyết vốn là của nhà họ Phàn Ở thành Yên Kinh chứ đâu phải là của họ Lâm?
- Thì ra có lần ta nghe Lâm cô nương tự ải, có lẽ nguyên nhân cũng là do làm mất "Yếu quyết" của cha?
Tiếng ồm ồm cười ha hả:
- Chứ còn gì nữa! Rất may nàng không chết chứ không thôi đáng tiếc cho một đóa hoa khôi lắm đó. Chỉ hận rằng "Yếu quyết" lọt vào tay bọn Cái bang chúng ta khó đoạt lại.
Đợi hơn một khắc không nghe hai tên nói gì nữa cả chỉ nghe chúng lùng sục hết bụi này qua bụi khác, không biết ý định tìm vật gì. Phàn Nhất Chi rất muốn biết "Yếu quyết" của gia tộc chàng lưu lạc về đâu. Cái bang thiếu chủ là tên nào lừa gạt Lâm cô nương? Tiếc rằng hình như cả hai tên đều tập trưng thinh thần vào việc tìm kiếm cái gì đó nên không ai nói với ai câu nào nữa cả.
Chúng tìm gì Ở nơi hoang vu rậm rạp này? Đã gần năm nay Phàn Nhất Chi nào thấy bóng người nào lặn lội tới đây để lại hoặc cất dấu hoặc làm rớt vật gì mà hai tên này lục soát từng bụi cây bãi cỏ có vẻ khẩn cấp lắm.
Mãi một lúc lâu, có lẽ một tên đã mệt mỏi vi nghe hơi thở hắn dồn dập, hắn uể oải:
- CÓ chăng giống Thiên Chi Thảo Ở trên đời này mà TÔ Tử vương nhất định bắt chúng ta lùng Ở cái Ma Lâm quỷ quái này?
Tên nọ thở dài:
- Hình như đối với TÔ Tử vương Thiên Chi Thảo quan trọng lắm, chắc người muốn sát độc ai đó chăng?
Tên nọ hạ thấp giọng:
- Thế A ca ca không biết gì sao?

Tên được gọi là A ca ca trợn mắt:
- Biết gì? BỘ ngươi biết hơn ta nữa hả?
Tên kia giọng nhún nhường:
- Tiểu đệ đâu giám biết hơn ca ca, nhưng vì tiểu đệ phụ trách việc bếp núc cho TÔ Tử vương nên biết chắc mấy hôm rồi TÔ Tử vương tiếp đãi một vị khách bí mật nên có mật truyền cho nhà bếp nấu thêm hai xuất cơm duy người dặn kỹ một điều "cấm tiết lộ ra ngoài biết" đó!
A ca ca giật mình:
- ái chà! Vị khách bí mật ấy là ai?
- Tiểu đệ chỉ dám nói cho một mình A ca biết thôi đó nhé: ấy là Thiên Hạ Đệ Nhất Độc Hậu La Bá Thảo từ Tây Vực đến.
- Hừ! Đã có Thiên Hạ đệ Nhất Độc Hậu rồi còn sai bọn ta đi tìm Thiên Chi Thảo làm chi nữa?
- Đệ đoán rằng La Bá Thảo đang điều chế một môn độc dược gì đó cực mạnh cần loại Thiên Chi Thảo này nên TÔ Tử vương sai bọn ta đi tìm.
- Ồ! Nhưng đã sắp hết buổi sáng rồi mà chúng ta vẫn chưa ra thì biết làm sao? Ngươi có biết loại Thiên Chi Thảo đó có hình dạng ra sao?
- Tiểu đệ chỉ biết loại cây này rất nhiều màu sắc, nửa là nấm nửa là cỏ, A ca ca nhìn xem kìa!
Cả hai tên như mới phát hiện ra điều gì đó cùng trố mắt ra nhìn, tên gọi là A ca ca lẩm bẩm:
- Ờ Ờ chúng mọc dưới kẽ nứt của đá như vậy làm sao kẻ sống có thể nhìn thấy được?
"Kẽ nứt của đá" phải chăng chúng muốn nói tới cái lê nứt của đá nơi miệng thạch động Phàn Nhất Chi đang ẩn nấp?
Quả là bước chân đang di chuyển lại gần chàng. Nếu chúng cúi xuống và luồn tay qua kê lá để hái cái gọi là Thiên Chi Thảo tất nhiên sẽ dễ dàng phát giác ra chàng.
Phàn Nhất Chi đoán không sai.
Trên được gọi là A ca ca bước tới trước, người hắn nằm rạp xuống mặt đất luồn cánh tay hộ pháp vào kẽ đá nhưng có lẽ không lọt nên hắn la lối:
- Hừ! Kẽ đá này nhỏ quá, Đinh đệ! Tay Đinh đệ thon hơn hãy đến đây hái xem!
Tên họ Đinh hấp tấp chạy lại, hắn cũng nằm rạp xuống cố chùi bàn tay xuống kẽ đá. Nếu hắn nhìn sâu xuống một chút ắt đã phát hiện ra miệng thạch động rồi. Hình như Phàn Nhất Chi nghĩ hơi chậm vì có tiếng họ Đinh ú ớ:
- A ca... ca ca... hình như Ở đây có miệng hang...
A ca ca gắt giọng:
- Coi chừng hang rắn độc thì cỒ! Nghe nói trong Ma Lâm này cái gì cũng có

độc cả Tên họ Đinh cố cãi:
- xem ra không giống hang rắn A ca ca à... tiểu đệ ngờ rằng...
Hắn phát giác ra miệng hang nghĩa là sắp phát hiện ra chàng. Điều này rất là phiền phức và chàng không muốn chút nào.
Sẵn tay đang cầm một cành củi nhỏ. Tâm niệm đây là một lưỡi kiếm, Phàn Nhất Chi phát ra chiêu Vân Hạc ẩn Phi chớp nhoáng.
Không ngờ kiếm chiêu đi mau đến như vậy vì xưa nay chàng chưa hề đối kiếm với ai, mũi kiếm (hay nói cho đúng thì đó chỉ là đầu thanh củi) điểm "bốp" một tiếng ngay tử huyệt Thái Dương, tên họ Đinh chỉ kịp la "ôi" một tiếng vật liền ngang người chết ngay lập tức.
A ca ca lâu đinh ninh tên họ Đinh bị rắn cắn, hắn rút kiếm nhảy dựng lên:
- Cái gì đó? Rắn độc phải không?
HỌ Đinh đâu còn trả lời được nữa.
A ca ca cúi xuống quan sát đồng bọn rồi lẩm bẩm:
- Tại sao vậy? Đệ đệ có phải bị rắn cắn hay là...
Phàn Nhất Chi biết rằng chàng không thể ẩn thân được nữa.
Người chàng trườn lên khỏi miệng thạch động.
A ca ca thất sắc vì không thể ngờ được dưới mặt đất lại có người xuất hiện.
Hắn trố mắt như muốn vọt cả con ngươi ra ngoài, một phần vì quá kinh ngạc một phần vì quần áo Phàn Nhất Chi rách tả tơi, đầu tóc rối bù và qua một năm Ở dưới thạch động, người chàng xanh lướt không khác gì oan hồn từ cõi u minh. Hắn lắp bắp trong miệng:
- Ngươi... ngươi... là quỷ sứ hay là... hay là người?
Phàn Nhất Chi trong vòng một năm không hề nói chuyện với ai nên âm thanh cũng có đổi khác:
- Ta vừa là quỷ vừa là người. HỌ A kia! Ngươi hãy nói ngay: tìm hái Thiên Chi Thảo làm chi?
HỌ A vốn xuất thân là tên Vô lại ngoài thành Yên Kinh rất quỷ quyệt, hắn chỉ cần một loáng suy nghĩ đã lập được một mưu kế, miệng cười giả lả:
- Hà! Thiên Chi Thảo là linh vật Ở vùng Ma Lâm này nên TÔ Tử vương mới sai bọn ta tìm hái về, các hạ không biết ư?
Hắn chợt nhớ tới cái chết tức thì của đồng bọn, giận dữ quát:
- CÓ phải các hạ vừa giết chết Đinh tiểu ngũ này?
Phàn Nhất Chi lạnh lùng:
- Ta Ở thế chăng đặng đừng. A ca định sao xin cứ nói!
Hắn quát to:
- Sát nhân giả tử.
Kiếm theo lời, chiêu đã đâm đến cạnh người chàng.
đay là lần thứ nhất chàng so kiếm với đối phương nên lập tâm thử công hiệu của Huyền Công kiếm pháp.

Phàn Nhất Chi vẫn cầm trên tay một thanh củi, nhưng theo lời dạy trong Huyền Công kiếm pháp thì khi đã luyện đến mức thượng thừa thì kiếm bằng kim khí hay kiếm bằng gỗ, thậm chí chỉ là một cành cây mỏng manh, mức độ sát thương chẳng có gì khác.
Phàn Nhất Chi nhẩm thầm trong bụng: "Chủ của kiếm là Ở khí chứ không phải Ở kiếm. Khí đã thành kiếm thì đối thủ nào có thể địch nổi." Tuần tự, Phàn Nhất Chi đem toàn bộ cửu bát thập nhất chiêu thức trong Huyền Công kiếm pháp ra thi triển.
Thanh củi mỏng manh trong tay chàng bay lượn Vô cùng huyền diệu. Và cũng may võ công của tên A ca này hình như khá non nớt nên chỉ mới qua ba mươi hiệp đã bị chàng đánh trúng mười mấy huyệt đạo trên thân.
Hắn mướt mồ hôi hột mà không sao đâm trúng được người chàng. Cuối cùng khi bị chàng đâm trúng một lúc các huyệt Túc Tâm Lý, Thiếu Hải, Thái Xung, hắn ngã xuống đất, trường kiếm đang lúng túng liền bị chàng điểm luôn Vô các huyệt Hợp Cốc, Dương Khê trên tay đành buông kiếm rơi xuống đất:
- A ca ca đã thấy bản lãnh của ta chưa? Thế nào? CÓ nói ra nơi Ở của TÔ Tử vương được chứ?
Bất đắc dĩ hắn phải đáp:
- TÔ Tử vương hiện ngụ tại Tử Chiêm viện gần đây, các hạ cứ ra khỏi Ma Lâm năm dặm về hướng tây nam là ắt gặp.
Chàng hỏi liền:
- Nghe nói trong đêm thảm tử Phàn Huệ Chi Ở Giang Nam có mặt vương phải không?
Hắn ấp úng:
- Chuyện ấy đã xảy ra hơn năm, lúc ấy quả thật tiện nhân chưa được nạp làm thủ hạ nhà vương tử, nên không tường tận, xin các hạ miễn thứ.
Biết hỏi thêm nữa cũng Vô ích, Phàn Nhất Chi đặt chưởng tâm vào sau huyệt Thiên Trụ của tên A ca nọ, bắt hắn đứng lên:
- Hãy dẫn ta đến Tử Chiêm viện rồi ta sẽ phóng sinh cho.
A ca ríu ríu đứng lên và trong tình trạng bị kềm tỏa, hắn bước đi. Nhưng chỉ vài bước hắn bỗng dừng lại:
- Các hạ... xin các hạ tha thứ, nếu tiện nhân trở về mà không có Thiên Chi Thảo e bị từng phạt nặng, nhất là Đinh tiểu ngũ đã chết...
Phàn Nhất Chi gật đầu:
- Được! Để ta hái cho Thiên Chi Thảo, nhưng ta phải giữ chứ không phải ngươi đâu.
Chàng cúi xuống hái một lúc ba bốn cây Thiên Chi Thảo bỏ vào túi áo khẽ mỉm cười:
- Lần này trở về ta tạm đóng thế vai Đinh tiểu ngũ vậy, ngươi hãy nghe lời ta

điều khiển kẻo mất mạng đó.
A ca khúm núm:
- Vâng... vâng... các hạ cứ tùy tiện.
Hắn dẫn chàng ra khỏi Ma Lâm.
Nếu hắn không dẫn đường, chàng khó có thể một mình thoát ra khỏi vùng Ma Lâm này được vì đường lối chằng chịt của khu rừng. Đến xế chiều Phàn Nhất Chi và tên A ca mới vượt khỏi Ma Lâm.
Tử Chiêm viện tòa ngang dãy dọc nằm sửng sững bên đường quan đạo chứng tỏ chủ nhân phải là người hoặc dòng dõi vương bá, hoặc là tay cự phú mới dám công nhiên khoe gia sản Ở ngay kế cận kinh đô Yên Kinh thế này vì triều đình Mãn Thanh vốn rất cấm kỵ với người Hán tộc mà ba chữ "Tử Chiêm viện" viết bằng loại chữ hành thảo ngoài cổng tam quan không hề có ý dấu chủ nhân vốn là hậu duệ xa xôi của TÔ Đông Pha nguyên gốc Hán tộc từ đời Tống.
Tên gia nhân gác cổng vừa nhác thấy mặt A ca liền mừng rối rít:
- A ca ca, TÔ Tử vương đợi đại ca từ trưa đến giờ có ý sốt ruột rồi đấy!
Chợt thấy có người lạ đi sát sau lưng A ca, tên gia nhân hỏi:
- Người nào vậy?
A ca thản nhiên:
- Bằng hữu của ta, muốn gặp TÔ Tử vương...
Lời chưa dứt hắn đã vượt quá tam quan và Phàn Nhất Chi theo vào không bị tên gia nhân ngăn cản. A ca khẽ nói vào tai chàng như có ý khoe công:
- Nếu không có lời tiện hạ, kẻ lạ mặt muốn bước vào cổng viện này phải có tín phù.
Cả hai tiến vào một khoảng sân rộng bỗng có tiếng chuông ngân vang dội, một giọng nói dõng dạc hô:
- TÔ Tử vương xin chào đón quan khách giá lâm.
Phàn Nhất Chi hơi giật mình kinh ngạc không ngờ chuyện mình đến TỬ Chiêm viện này lại được đón rước long trọng đến thế.
Nhưng chàng lầm.
Tiếng chuông và giọng nói là để chào mừng một nhân vật cũng đến gần cùng lúc với chàng nhưng đi vào bằng bàng môn nhỏ hơn Ở bên cạnh dãy tường cao quá đầu người, vì ngay lúc ấy giọng ngân nga lại lên tiếng:
- Xin mời Cái bang thiếu chủ đến chính điện để TÔ Tử vương được thân nghinh.
Cái bang thiếu chủ?
Ồ! cái tên này hình như Phàn Nhất Chi đã được nghe Ở đâu một lần rồi.
Chàng quan sát khách nhân đến cùng lúc với mình bằng cửa bàng môn.
ĐÓ là một trung niên trên dưới tuổi ba mươi, với hàng râu thưa nhưng đen láy ăn mặc như một văn nhân nhàn du trên tay cầm chiếc bồ phiến phất bằng

lụa, nhàn nhã vược vào.
Chính điện là một tòa nhà nằm chân ngang trước mặt khoảng sân dài rộng sắp hai hàng cây giả sơn trồng tỉa khá công phu. Trên chính điện một trung niên đầu buông đuôi sam dài xuống tận gót chân tươi cười dang rộng cánh tay:
- Cái bang thiếu chủ TỔ nhân huynh, ngọn gió nào đưa nhân huynh tới kinh đô thế?
Văn nhân cầm bồ phiến chính là TỔ Di Khánh cười mỉm:
- Ngọn gió từ Giang Nam. Xin cho biết vãn bối có thể gặp TÔ Tử vương được chăng?
Trung niên tóc đuôi sam bước vài bước xuống dãy bậc thềm. Phàn Nhất Chi kinh ngạc thấy gã nhấc quyền ngang mặt, miệng tắt hằn nụ cười:
- Được chứ, nếu thiếu chủ vượt qua được quyền pháp của Lạc Gia Tam Tuyệt này.
TỔ Di Khánh động nhẹ tay cho bồ phiến bung những cánh nan ra khẽ quạt phe phẩy:
- Té ra vãn bối đang được đối diện với Lạp Gia Tam Tuyệt Lạp CỔ Lan đây à?
Lạp CỔ Lan quất đuôi sam vòng một đường ngang xéo từ dưới lên đồng thời cười to:
- Chính là Lạp mỗ, xin tiếp đệ nhất chiêu.
Đuôi sam của gã không khác gì một vũ khí lợi hại vì nó được bện rất cứng như một sợi nhuyễn tiên, chiêu thức đi nghiêng từ dưới đánh lên vừa bất ngờvừa hiểm hóc.
TỔ Di Khánh xòe bồ phiến, chân di bộ Bàng Hổ tấn, tay phải đánh vẹt xuống đầu đuôi tóc ra, quạt và tóc chạm nhau, kình lực tuy rất âm nhu nhưng đã cho hai đối phương biết rõ bản lãnh của nhau. TỔ Di Khánh vẫn cười khinh mạn:
- Ồ! TÔ Tử vương nỡ tiếp khách xa đến thế ư? Chưa chi đã cho vãn bối nếm đệ nhất tuyệt "phát thức" của kẻ thủ hạ rồi. Nhưng Lạp CỔ Lan huynh đài hôm nay vãn bối quyết học đến "đệ tam tuyệt" rồi mới chịu yên bụng đấy
Lạp CỔ Lan thu đuôi sam về vắt ngang qua vai:
- ĐÓ là thủ tục của Tử Chiêm viện, xin thiếu chủ miễn thứ, muốn gặp TÔ Tử vương trước tiên phải qua cửa ải "tam tuyệt" này đã. Tử vương đâu có thời giờ để tiếp những tay non nớt không có bản lãnh gì.
Lúc ấy A ca và Phàn Nhất Chi đã đến gần bậc thềm chính điện, câu nói này gã "tam tuyệt" liếc xéo về phía chàng, chắc trong bụng gã có hàm ý gì chăng?
Đuôi sam gã đang vắt trên vai bỗng ngóc đầu dậy, lần này nó mổ từ trên xuống thiên linh cái đối phương ngay giữa huyệt Bách Hội, chăng khác gì

một con rắn mổ mồi. BỒ phiến của TỔ Di Khánh căng rộng che đỉnh đầu đón lấy đầu tóc nghe một tiếng "bộp" rất lớn. Lạp CỔ Lan hơi lùi lại vì gã có cảm giác toàn bộ da đầu gã tê rần chứng tỏ nội công hỏa hầu của Cái bang thiếu chủ đã đến mức lộ hỏa thuần thanh.
Lạp CỔ Lan kinh ngạc lui lại một bước, chân gã chạm bậc thềm nên dừng lại kịp, gã không ngăn được hốt hoảng:
- Cái Bang Di Công của thiếu chủ đã đạt đến tuyệt đỉnh. Bái phục, bái phục, xin mời thiếu chủ tự tiện!
Gã cúi xuống dang tay mời TỔ Di Khánh bước lên bậc thềm nhưng khi họ TỔ vừa đưa chân trái bước lên, quyền của Lạp CỔ Lan đã bật ra đánh xéo ngang hông. TỔ Di Khánh cười to:
- Đây là "đệ nhị tuyệt,, phải không?
Nguyên gã Lạp CỔ Lan này vốn là người Mãn Châu xưng là Lạp Gia Tam Tuyệt vì gã tự cho "phát thức" (chiêu thức đánh bằng tóc) của gã là "đệ nhất tuyệt,, quyền thức (chiêu thức đánh bằng tay) là "đệ nhị tuyệt" và cuối cùng "y thức" (chiêu thức đánh bằng áo) là "đệ tam tuyệt" của gã khắp Mãn Châu không có ai là đối thủ.
Thức thứ nhất "phát thức" của gã mới thi triển hai chiêu đã bị TỔ Di Khánh dễ dàng chế ngự, gã đánh luôn "quyền thức" là "đệ nhị tuyệt" vào lúc bất ngờ mong thủ thắng.
Gã không ngờ TỔ Di Khánh được xưng là "Cái bang thiếu chủ không phải không có nguyên nhân. HỌ TỔ tuy chỉ mới xấp xỉ ba mươi nhưng vì là con trai của Cái Bang Độc Cước TỔ Đại nên từ bé đã được chân truyền nội công chính tông, hai mươi tuổi lại gặp kỳ ngộ được thụ lãnh võ học với một cao nhân ẩn cư Ở dãy Hằng Sơn nên võ công thực học của TỔ Di Khánh hiện nay trên cõi giang hồ không dễ gì có đối thủ.
Nói thì chậm nhưng thực sự rất mau, quyền của Lạp CỔ Lan vẹt qua theo thế Di Sơn Đảo Hải tuy rất dũng mãnh nhưng so với chiêu thức của TỔ Di Khánh lại thiếu phần ảo diệu nên họ TỔ chỉ mới vừa cụp chiếc quạt bồ phiến vào đã thành một chiếc gậy nhỏ, TỔ Di Khánh giả vờ chống xuống đất là có thể chân đứng quyền của Lạp CỔ Lan và động tác không hề dừng lại cước thế của gã đã bung ra nhằm mặt của họ Lạp Cổ.
Cước thế rất mau và bất ngờ, chắc chắn Lạp CỔ Lan nếu có tránh được khỏi trúng mắt ắt cũng phải trúng vai. Không ngờ Lạp CỔ Lan chỉ rú lên một tiếng nho nhỏ trong miệng, gã hơi cúi đầu, toàn bộ chiếc áo chân màu đen gã mặc trên người bỗng tụt ra khỏi đầu đỡ lấy cước bộ của TỔ Di Khánh và vì là làm bằng loại lụa mềm, chiếc áo quấn luôn vào chân chàng.
TỔ Di Khánh lâm vào thế hạ phong vì nếu chàng để cho cước bị áo quấn chặt lấy tất nhiên sẽ bị ngã liền. Mắt thấy tình hình biến chuyển, Cái bang thiếu chủ TỔ Di Khánh tung liền chân trái thành song cước đá hất chiếc

chiếc áo chân bây giờ đã biến thành một thứ vũ khí của Lạp CỔ Lan. Thì ra đây là "đệ tam thức" của gã. Thế là gã đã thi triển hết "tam tuyệt" ra rồi mà vẫn không áp đảo được đối phương.
Lúc này TÔ Tử vương mới xuất hiện. Người được gọi là "vương" đứng cạnh một lão hòa thượng mặc cà sa buông chùng tới gót chân để lộ vai phải cuồn cuộn những bắp thịt. Trên đầu "vương" là hai chiếc lọng to lớn sặc sỡ do hai đồng tử đứng cạnh cầm giữ. "Vương" cười rất lớn:
- Đại hảo thủ! Xin hân hạnh tiếp kiến Cái bang thiếu chủ.
Hòa thượng đứng kế bên là một lão già có giọng nói không ra đàn ông cũng chăng ra đàn bà, lão the thé cất tiếng khó chịu:
- Cái bang thiếu chủ ư? Thế ai là "Cái bang lão chủ“ nữa?
TỔ Di Khánh biết lão cố ý châm chọc mình nhưng vì chưa biết hàng trạng lão nên chàng cố nhịn giả như không nghe, đáp lời TÔ Tử vương:
- Vãn sinh đến tham kiến Vương là do lệnh của nghiêm đường, vương gia có hứng nghe?
TÔ Tử vương vồn vã nhưng vẫn không giấu được vẻ giả tạo:
- Rất vinh hạnh! Rất vinh hạnh!
Tên "vương gia" này tuy nói "rất vinh hạnh" nhưng vẫn đứng bất động, không có ý gì muốn mời TỔ Di Khánh vào khách sảnh cả. Dường như gã còn chần chừ để cho lão hòa thượng gây sự nữa. Quả thực lão hòa thượng sanh sự:
- Thiếu chủ, lão tăng Ở Tây vực qua, chưa hề học hỏi gì được Ở võ công Trung Nguyên, hôm nay được gặp thiếu chủ, phải là kỳ duyên chăng?
TÔ Tử vương giả như can thiệp:
- Diệp huynh, thiếu chủ đây danh trấn giang hồ về Cái Bang Di Công e rằng chưa phải là người cần học hỏi.
Lời này không phải là lời can thiệp mà là lời khiêu khích thêm lão tăng họ Diệp.
Quả nhiên lão lồng lộn ngay tức khắc:
- Cái Bang Di Công! Hừ! Là cái gì vậy? Xin được học hỏi.
Lão búng thân đến gần TỔ Di Khánh. Thân bộ của lão kỳ dị như quả bóng tưng đến sát người chàng. TỔ Di Khánh vốn là trung niên có bề ngoài văn nhã nhưng trong lòng lại nóng nảy bộc trực, chàng ta xòe rộng bồ phiến giả quạt và cái vào người tuy khí hậu lúc này không có gì là nóng bức.
Mấy cái quạt nhẹ của TỔ Di Khánh thoạt nhìn không có gì nguy hiểm nhưng chính là chàng đang thì triển "di công" áp đảo lão tăng họ Diệp ngay từ lúc đầu Kình lực ôn nhu nhưng không kém phần mãnh liệt đi quạt xéo vào giữa huyệt Đan Điền của lão.
Lão tăng Tây Hạ đúng là một trái bong bóng chứa đầy hơi, cà sa của lão đột nhiên căng phồng lên đỡ lấy kình lực của họ Tổ.

Một tiếng động như tiếng đánh vào bịch bông phát ra. Lão tăng lùi lại đến ba bước mới đứng vững nhưng TỔ Di Khánh tái mặt vì quạt bồ phiến của chàng đã gãy mất một nan. Chàng tắc lưỡi:
- ôi chà! "Hí công" của sư phụ lợi hại thật.
Thực ra chàng ca tụng quá lời chứ chiêu pháp vừa rồi TỔ Di Khánh mới thử đánh ra mới có ba thành công lực, nếu chàng đánh đủ mười thành công lực chưa chắc Diệp tăng chịu nổi.
Nguyên vì "hí công" là một công phu của Phật gia quyền. Diệp tăng tuy đã đánh tới bảy tám thành công lực vẫn bị lùi tới ba bước mà chỉ làm gãy được có một nan quạt của TỔ Di Khánh chứng tỏ nội công của chàng cao hơn lão một bậc.
Đã nếm thử mùi Cái Bang Di Công của TỔ Di Khánh, lão tăng họ Diệp có phần e dè nhưng vốn tính cương ngạnh của người Tây Vực, lão vẫn cứng coi:
- Xin mời thiếu chủ thử võ khí.
TỔ Di Khánh đánh nhẹ chiếc quạt bồ phiến vào không trưng cho nó xếp lại nghe một tiếng "xoẹt":
- Vãn bối vẫn cầm vũ khí đây thôi. Đại sư cứ tự tiện!
Lão tăng trợn tròn mắt nửa kinh ngạc nửa có vẻ giận:
- Thiếu chủ gọi chiếc quạt lụa ấy là vũ khí ư? Chắc thiếu chủ không khinh miệt lão tăng quá đấy chứ?
- Không dám, không dám, từ khi gia nghiêm cho xuất hiện giang hồ đến nay vãn sinh chỉ dắt bên người chiếc quạt này chứ có cầm thêm loại vũ khí nào nữa đâu?
Lão tăng họ Diệp "hừ" một tiếng, người lão xoay một vòng trên tay rút ra một vòng hình như quấn sẵn quanh lưng bên trong chiếc cà sa rộng. ĐÓ là một sợi dây kim loại màu vàng chóe được nối kết lại bằng Vô số những khoeo tròn nho nhỏ với nhau.
Lão quay vùn vụt sợi dây kim loại:
- Vũ khí của thiếu chủ đặc dị lắm, bần tăng cung xin ra mắt vũ khí đặc dị của bần tăng.
- "Lăng Già Thiết Nhuyễn" của đại sư ai mà ai chăng biết võ công lợi hại, xin đại sư đừng quá tự khiêm.
Lão tăng không ngờ TỔ Di Khánh cũng biết đến cái tên Lăng Già Thiết Nhuyễn của lão, lão lấy làm hơi đắc ý:
- Thiếu chủ còn trẻ tuổi mà cũng có biết Lăng Già Thiết Nhuyễn nữa ư?
TỔ Di Khánh thành thực:
- Kiến văn của vãn sinh nhỏ hẹp, nhưng may nhờ có gia nghiêm thường dạy dỗ chuyện giang hồ kỳ nhân dị sĩ nên cứng có biết một vài, gia nghiêm vẫn thường ca tụng thiết nhuyễn của đại sư như một kỳ vật võ lâm!

Nghe lời khen ngợi của TỔ Di Khánh, lão tăng có vẻ mãn ý lắm, thái độ hung hăng của lão đã hơi chùng xuống, lão nhẹ giọng:
- Hôm nay thiếu chủ có muốn thử biết thiết nhuyễn của bần tăng chăng?
TÔ Tử vương vẫn điềm nhiên đứng dưới tấm lọng bỗng hơi ho một tiếng ngắn. Lão tăng họ Diệp dường như đổi khác liền, lão xoay lộn chiếc dây sắt:
- Thiếu chủ! Nếu đã nghe uy danh của thiết nhuyễn thì hãy trao quạt bồ phiến đây.
TỔ Di Khánh cười gằn một tiếng nhỏ:
- Đại sư! sao lại ép nhau đến như thế? BỒ phiến này là của gia bảo, muốn trao cho ai chắc phải đợi khi vãn sinh thở hơi cuối cùng mới được.
Lời vừa dứt, thiết nhuyễn đã mổ liền xuống đầu cùng với tay TỔ Di Khánh cầm bồ phiến xòe ra che chở, nhưng thiết nhuyễn này được tạo thành bằng Vô số những vòng nhỏ nên hết vòng này đập xuống lại tiếp theo vòng kia tạo thành những tiếng "bộp" liên tiếp.
Tuy không bị trúng yếu huyệt nhưng tay TỔ Di Khánh liên tục bị rung lên dưới kình lực của thiết nhuyễn. Chàng quát lớn:
- Đủ rồi! Đại sư hãy thu thiết nhuyễn về đi thôi!
Quạt bồ phiến của chàng theo tiếng quát hất lên cao đẩy thiết nhuyễn bật lại đồng thời thân pháp chàng di động áp sát vào người lão tăng. Tay phải cầm bồ phiến của chàng bỗng lật thế đánh cán quạt vào Toàn Trúc giữa trán lão còn tay trái chàng xỉa chỉ công chĩa thăng vào huyệt Hoành Cốt dưới hạ thân Hai chiêu song song theo thế Song Điêu Đồng Minh rất mau lẹ. Tin chắc một trong hai chiêu phải trúng mục tiêu nhưng bỗng TỔ Di Khánh nghe TÔ Tử vương đứng gần đấy "hà" lên một tiếng nhỏ.
Tiếng "hà" của TÔ Tử vương khiến TỔ Di Khánh hơi phân tâm, chàng kịp nhận thấy hai vật bằng kim khí nhỏ như chiếc đinh đang bay vụt đến nhắm huyệt "Thực Đầu dưới nách chàng. Chắc chắn TÔ Tử vương muốn giải cứu cho lão tăng họ Diệp nên lừa thế bắn ám khí vào huyệt này khi chàng vừa dơ tay lên xuất chỉ nên chàng không cấp kỳ rút tay về chắc chắn ám khí sẽ ghim vào huyệt Thực Đậu liền.
Nhưng muốn rút tay cũng không phải dễ vì chiêu lỡ xuất gần tới đích và lão tăng cũng đang toát mồ hôi. Đầu lão ngã về phía sau tránh cán quạt đánh vào huyệt Toàn Trúc rồi khó khăn lắm lão mới nghiên thân chuyển thiết nhuyễn lộn xuống dưới che huyệt Hoàn Cốt.
Nói thì chậm nhưng thực ra các chiêu thế đi mau như điện xẹt, Ở vào thế nguy khốn bây giờ lại là TỔ Di Khánh vì hai ám khí đã sắp chạm vào huyệt Thực Đậu của chàng.
Bỗng hai tiếng "cạch, cạch" phát ra cùng một lúc. Một ánh loáng như chớp giật lóe lên. Cả hai mũi ám khí cùng rơi xuống. Phàn Nhất Chi đã nhảy đến gần TỔ Di Khánh, lúc này bên cạnh vẫn lão đêo theo chàng là tên A ca mặt

mũi nhợt nhạt trông rất tội nghiệp.
Trên tay Phàn Nhất Chi vẫn lay động cành cây chàng bẻ làm kiếm Ở trong Ma Lâm. TÔ Tử vương toàn thân rúng động hỏi trồng:
- Tên nào đây?
A ca mau miệng hơn cả, hắn khúm núm:
- Thưa vương gia... vương gia... đây là... là...
Hắn không biết nói sao, cứ ấp úng mãi trong miệng, Phàn Nhất Chi điềm tĩnh:
- Tại hạ tình cờ được bái yết vương gia. Xin tự xưng tên: họ Phàn, tên Nhất Chi Ở Tam Dương tiêu cục.
TÔ Tử vương càng kinh ngạc, bất giác hắn lui lại một bước:
- HỌ Phàn à? Con trai của Phàn Huệ Chi tổng tiêu đầu?
- Bẩm vâng, vương gia có biết lệnh nghiêm đường?
TÔ Tử vương chưa kịp đáo sao thì lão tăng họ Diệp nóng nảy gầm lên:
- Té ra TỔ thiếu chủ có mang theo trợ thủ đến đây?
TỔ Di Khánh mỉm cười:
- Không dám. Vị bằng hữu này vãn sinh mới gặp lần đầu còn chưa biết tên sao gọi là trợ thủ được?
Lão tăng:
- Thế sao y dùng Liên Xuyên Pháp cứu thiếu chủ?
Thì ra lão tăng đã nhìn thấy chàng dùng kiếm gỗ theo chiêu pháp trong Huyền Công kiếm pháp đánh rơi hai ám khí của TÔ Tử vương.
TÔ Tử vương nghe lão tăng họ Diệp nói đến ba chữ "Liên Xuyên Pháp" sắc mặt hơi biến đổi, hấp tấp hỏi:
- Liên Xuyên Pháp làm gì có Ở đây? Pháp môn này chỉ có Ở Thiên Trúc do thượng thừa tổ sư BỒ Đề Lan Nhã mật truyền thôi.
Lão tăng thở dài:
- TỔ sư BỒ Đề Lan Nhã ba trăm năm trước vào Trung Nguyên rồi bí mật mất tích, chính bần tăng còn chưa tra xét được nguyên nhân do đâu, Ở Thiên Trúc bây giờ cũng không có ai còn biết Liên Xuyên Pháp cả.
TÔ Tử vương sốt ruột:
- Tiểu tử! HỌ Phàn với vương gia không có quan hệ gì, hôm nay tiểu tử vào đây có việc chi?
Phàn Nhất Chi nhớ lại những lời đối đáp mình nghe trộm được trong Ma Lâm, cười gằn:
- CÓ phải thực không quan hệ gì không? Sao tại hạ nghe nói vương gia vừa đoạt Càn Khôn Yếu Quyết của gia nghiêm trong đêm nọ khi đoàn bảo tiêu đi ngang qua Giang Nam?
TÔ Tử vương hơi tái mặt:
- Ai bảo ta đoạt Càn Khôn Yếu Quyết?

Cùng với lời nói gã xuất chiêu, thân pháp như con đại bàng vọt lên cao theo thế Dực Điểu Hoành Vân chụp tráo xuống đầu Phàn Nhất Chi.
Phàn Nhất Chi điểm liên tiếp mười mũi kiếm gỗ lên không hóa giải chiêu pháp của TÔ Tử vương bắt buộc gã phải thu tráo hạ thân xuống, thân pháp của gã đã hạ xuống sát bên Phàn Nhất Chi nhưng khi còn Ở lơ lững trên không trưng, gã đã kịp rút kiếm, chân gã vừa chạm đất gã chém liền hai đường liên tiếp theo thế Đồng Tử Hiến Hoa, kiếm dí vào hai huyệt Kiên Ngang trên vai Phàn Nhất Chi. Chàng không chuyển động thân mình nhưng kiếm gỗ biến liền cũng hai thế nhanh như chớp xẹt đang là Bát Vân Kiến Nhật giữa chừng biến thành Đại Sư Điểm Đầu đánh vào hai tử huyệt Thái Dương của TÔ Tử vương đang để lộ. Vì thân hình chưa đặt vững trên đất nên TÔ Tử vương phải cấp tốc thu kiếm lại bảo vệ quanh đầu.
Kiếm dắt và kiếm gỗ chạm nhau, TÔ Tử vương đinh ninh cành cây làm kiếm trên tay chàng ít nhất cũng bị chặt ngang, không ngờ chính hổ khẩu của gã đau thốn cơ hồ không cầm nổi kiếm, thân ảnh bắt buộc lui lại xuống Trụ Tấn mới đứng vững. Lão hít hà:
- ôi chà! Tiểu tử nội công thâm hậu thật! Dám đùa giỡn với tiểu vương gia!
Thực ra lão lầm. Nội công của Phàn Nhất Chi chăng có gì đáng gọi là "thâm hậu chỉ vì chàng đã cố dồn hết mười thành công lực vào kiếm gỗ, nếu đánh tiếp vài chiêu nữa ắt chàng không thể đối phó.
Nên biết, Phàn Nhất Chi chưa hề được truyền thụ nội công tâm pháp.
Một năm qua, tình cờ bị nhốt trong Ma Lâm, chàng chỉ chuyên tâm học kiếm pháp cũng đã hết thì giờ, vả lại, đâu có chân sư nào chỉ dạy cho chàng nội công?
Huyền Công kiếm pháp tuy ảo diệu nhưng chủ về phần quỷ dị chứ không chủ về nội công chính tông nên lúc này nếu TÔ Tử vương biết được nhược điểm ấy cứ tấn công liên tiếp ắt Phàn Nhất Chi không thể nào đối địch.
Nhưng TÔ Tử vương và lão tăng họ Diệp đều không biết điều đó, bị hóa giải chiêu kiếm một cách chớp nhoáng, TÔ Tử vương hoảng hốt lui lại kêu lão tăng họ Diệp:
- Diệp Bác Quần lão huynh! Hai tiểu tử này không phải tầm thường, chúng ta phải áp dụng VÔ ảnh La mau thôi!
Vừa dứt lời thân ảnh của gã vọt vào trong chính điện rồi khoảnh khắc biến đâu mất. Lão tăng Diệp Bác Quần theo bén gót của gã tiểu vương gia cũng biến mất cùng lúc với hai tên tiểu đồng cầm lọng cũng không còn thấy đâu nữa.
TỔ Di Khánh ung dung bảo Phàn Nhất Chi:
- Đa tạ huynh đài cứu mạng. Chúng ta hãy theo tên tiểu vương gia này xem sao!
Phàn Nhất Chi quay lại tìm A ca nhưng cả hắn cũng biến dạng lúc nào với

tên gọi là Lạp Gia Tam Tuyệt.
Chỉ còn trơ lại TỔ Di Khánh và Phàn Nhất Chi.
Chàng gật đầu:
- ừ! Thì vào thử xem!
Không có ai cả. Chính điện trống trải và tuyệt không thấy một bóng người.
Phàn Nhất Chi đạp chân lên tấm thảm Ba Tư có màu tía thêu hoa văn rất đẹp, chàng vừa định cất tiếng gọi TÔ Tử vương thì một tiếng động rất lạ âm vang đâu đây rồi đột nhiên cả nền tấm thảm như bị lọt hẫng vào khoảng không.
Phàn Nhất Chi và TỔ Di Khánh cùng rơi xuống một căn hầm tối om, bên trên giọng nói khàn đục của tên tiểu vương gia gọi họ TÔ Tử cất lên xen giữa giọng cười của lão tăng họ Diệp:
- Tiểu tử đã lọt vào VÔ ảnh La rồi. Hãy cố Ở đó mà chờ ta qua Thiên Trúc tìm Đảo Vũ chân nhân về đã!
Câu nói ấy của TÔ Tử vương khiến chàng biết chắc gã tiểu vương gia đây nắm giữ Càn Khôn Yếu Quyết của gia tộc chàng vì chàng còn nhớ như in chi tiết trang ba với lời dặn dò: "Qua Tây Trúc tìm Đảo Vũ chân nhân" nhưng TỔ Di Khánh thì không hiểu gì cả, họ TỔ hỏi vào tai chàng:
- Gã tiểu vương gia nói vậy là có ý gì? Không lẽ chúng ta phải Ở dưới này mười năm chờ gã qua Tây Trúc trở về ư?
Phàn Nhất Chi thở dài:
- Tại hạ cũng không biết sao. Huynh đài có phương cách gì thoát khỏi nơi đây?
RÕ ràng TỔ Di Khánh mệnh danh là Cái bang thiếu chủ có kinh nghiệm giang hồ nhiều nên im lặng suy tính một lúc rồi mới đáp:
- Bây giờ chỉ còn một cách phát được tín lệnh đến Cái bang của ta may ra ta mới thoát khỏi nơi này được.
Căn hầm tối mờ mờ vì vẫn còn chút ánh sáng lọt vào khung của một song cửa nho nhỏ nằm tận trên cao. TỔ Di Khánh chép miệng:
- Ta ân các hạ vừa cứu mạng, rất tiếc chưa có dịp trả ân.
Phàn Nhất Chi gạt đi:
- Cùng chung hoạn nạn, kể gì ân và nghĩa, huynh đài có bao giờ nghe đến Càn Khôn Yếu Quyết?
TỔ Di Khánh đáp:
- CÓ nghe. Té ra các hạ lặn lội vào Tử Chiêm viện này là vì việc ấy ư?
- Chính phải. Tại hạ nghe Càn Khôn Yếu Quyết lọt vào tay TÔ Tử vương nên muốn gặp hỏi cho ra lê.
- Vừa nghe khẩu khí của TÔ Tử vương thì chuyện các hạ nghe quả là đúng sự thật, nhưng ta lấy làm lạ, tại sao gia tộc các hạ có Càn Khôn Yếu Quyết mà dường như các hạ chưa biết gì về nội công?

Phàn Huệ Chi gật đầu:
- Huynh đài nói đúng, rất tiếc nhà có Phật vàng mà ta không biết, bây giờ có hối cũng muộn rồi.
TỔ Di Khánh lưỡng lự một chút rồi nói:
- Để đền ơn các hạ cứu mạng và để qua thời giờ trong gian ngục thất, ta xin truyền ấn quyết nội công cho các hạ, các hạ có bằng lòng?
TỔ Di Khánh kéo Phàn Nhất Chi ngồi xuống, chàng đọc nho nhỏ khẩu quyết nội công chính tông cho chàng nghe, hướng dẫn chàng cách điều tức dưỡng thần, thậm chí còn truyền công giúp chàng đả thông các kinh mạch.
Cứ mỗi buổi đến giờ cơm là có một tên gia nhân mở mấy song sắt trên cao thả dây xuống cho hai người hai phần lương thực như nhau. Thì ra gã tiểu vương gia đối xừ với hai chàng không đến nỗi tệ, cơm tuy không phải là ngon nhưng cũng có thể tạm nuốt một cách dễ dàng trong hoàn cảnh này, chỉ có điều đáng phàn nàn là tuy có cả thịt cá nhưng không hiểu sao rất thi êu rau tươi.
Một hôm nhai trệu trạo miếng cơm sấy với thịt rừng sấy khô, TỔ Di Khánh than:
- Nuốt mãi thứ thịt nai khô này hôi quá, các hạ có thấy sức lực chúng ta ngày thêm suy bại chứ?
Vì câu hỏi này, Phàn Nhất Chi sực nhớ tới mấy cây Thiên Chi Thảo nằm trong áo chàng, chàng vội lôi ra:
- Huynh đài có biết loại nấm này không?
Chàng gọi là "nấm" vì tuy tên gọi là "thảo" (cỏ) nhưng quả tình hình dạng chúng không khác gì cây nấm hoang. Duy có điều chúng Ở trong ngực áo chàng quá lâu nên cũng đã queo quắt. TỔ Di Khánh chăng suy nghĩ gì lâu:
- Hay quá! Ta chăng biết là nấm gì, nhưng cứ ăn kèm với cái thứ thịt sấy khô có lẽ cũng ngon đấy!
TỔ Di Khánh bẻ liền một cây vào miệng nhai ngon lành xong khen ngợi:
- Ngọt lắm đấy! Các hạ cứ ăn thử xem!
Phàn Nhất Chi làm theo lời TỔ Di Khánh.
Cả hai ăn hết mấy cây Thiên Chi Thảo trong nháy mắt, họ TỔ còn tấm tắc - Phải chi ta có loại nấm này nhiều hơn nữa thì đỡ biết bao!
Một lúc sau cả hai mới thấy di hại của loại thảo mộc hoang dã ấy.
TỔ Di Khánh bị phát tác trước tiên, bụng đau như vặn và mồ hôi toát ra ướt đẫm cả lưng áo. HỌ TỔ luôn miệng rên rỉ:
- Lục phủ ngũ tạng ta hình như nát như tương tất cả. Các hạ có cảm thấy thế không?
Không hiểu sao Phàn Nhất Chi không cảm thấy đau đớn thái quá như TỔ Di Khánh, chàng chỉ thấy bụng hơi ngấm ngầm đau nhưng vẫn có thể chịu đựng được , chàng thật thà đáp:

- Chúng ta cùng Ở một nơi, ăn một thứ, cớ sao huynh đài lại trúng độc còn tại hạ lại không? Huynh đài thử vận công lực đợi xem sao?
TỔ Di Khánh tuy đã yếu lả nhưng cũng cố ngồi kiết già vận điều công phu. Khoảng hơn một khắc họ TỔ đã không còn cách gì chịu nổi, đành ngã vật xuống nền đất:
- ôi ối chết ta rồi... các hạ... ta trúng độc nát hết lục phủ ngũ tạng rồi... các hạ có cách nào gọi TÔ Tử vương được không?
Chàng rất muốn chiều ý TỔ Di Khánh nhưng biết rằng chỉ là Vô vọng vì dưới tầng sâu này tiếng nói người không thể nào vọng lên tới bên trên được, chàng cố trấn an:
- Huynh đài cứ yên tâm điều khí, có lẽ đến giờ cơm sắp tới chúng ta mới gọi TÔ Tử vương được.
Người của TỔ Di Khánh lạnh ngắt:
- Không... không... càng điều khí ta càng cảm thấy đau đớn khôn tả, các hạ... các hạ... nếu ta chết, các hạ nhớ báo thù cho ta...
- Nhưng tại hạ biết huynh đài có oán thù với ai?
Hơi thở của TỔ Di Khánh rất mệt nhọc:
- Tiểu vương gia TÔ Tử Kiệt là kẻ thù không đội trời chung với thân phụ ta, để rồi ta sẽ kể cho các hạ câu chuyện...
HỌ TỔ ngưng lại vì hình như cơn đau mới lại đến vặn thắt trái tim khiến không nói nên lời, một lúc chàng ta thở dốc:
- Ta sắp chết... không hiểu tại sao... hừ... xưa kia TÔ Tử Hồng là thân phụ của TÔ Tử Kiệt đã đoạt mất người mẹ kế của thân phụ ta để học Cái Bang Di Công khiến bà phải cắn lưỡi tự ải và khiến thân phụ ta thành kẻ suốt đời điên loạn, ta tìm TÔ Tử Kiệt để rửa nhục cho phụ thân... không ngờ... không ngờ...
Miệng TỔ Di Khánh như muống rống lên một tiếng lớn nhưng không còn đủ sức lực nữa, mắt của chàng đã lạc thần.
Phàn Nhất Chi cố hỏi:
- Thế TÔ Tử Hồng không học được Cái Bang Di Công ư?
Bên mép của TỔ Di Khánh ứa ra một ngụm máu đen đặc sệt:
- Không... đời nào nhà ta chịu mất Cái Bang Di Công vào tay người, nhưng bây giờ... bây giờ... ta sắp chết rồi... ta tặng các hạ Cái Bang Di Công để tạ ân đã cứu ta lúc nãy... các hạ hãy lấy cái quạt bồ phiến của ta.
Phàn Nhất Chi thở dài:
- Huynh đài... dù cho tại hạ học được Cái Bang Di Công cũng Vô ích thôi hôm nay tại hạ không trúng độc nhưng biết có thoát khỏi cái VÔ ảnh La này của TÔ Tử vương tên Kiệt ấy chăng?
Chợt nhớ ra một điều, chàng vội vàng rút tờ giấy viết mấy chữ thủ bút giả của cha chàng đưa cho TỔ Di Khánh:

- Huynh đài có biết tự dạng thủ bút này là của ai không?
Mắt TỔ Di Khánh đã lạc thần:
- Chàng cố xoay người để họ TỔ nhìn kỹ tờ giấy, đột nhiên mắt họ TỔ như hơi sáng lên:
-à à ái chà...là của...là của...
Miệng chàng ta cứ ấp úng không ra câu nào nữa cả vì thân hình đã lạnh cứng. TỔ Di Khánh chết mà không để lại một lời.
Phàn Nhất Chi vừa buồn bã, kinh dị vừa tự giận mình sao lại không sớm đưa cho TỔ Di Khánh coi tờ giấy vì dường như họ TỔ đã nhận ra bút tích người viết mấy hàng chữ giả chữ của phụ thân chàng.
Chàng ngậm ngùi lật xác của TỔ Di Khánh lên theo di ngôn họ Tổ, chàng gỡ bàn tay lạnh ngắt nắm cứng lấy chiếc quạt bồ phiến.
Khi chết chắc họ TỔ đau đớn lắm nên bàn tay cứ ghì lấy chiếc quạt, một lúc chàng mới gỡ được năm ngón tay bấu cứng ấy ra. Chàng mang chiếc quạt đưa ra chỗ ánh sáng rọi vào từ mấy song cửa nhỏ xíu. Trên ấy viết nguyên bài ấn quyết của Cái Bang Di Công và dưới bài ấn quyết bằng loại mực đen nhánh chàng mờ mờ đọc rõ một chữ "Mậu viết bằng móng tay chìm hằn xuống. Chữ "Mậu này rõ ràng là mới viết vì nó đè lên cả hàng chữ Cái Bang Di Công và cũng là chữ viết dỡ dang vì nét chấm cuối cùng (chữ Hán) chưa kịp hoàn tất.
Phàn Nhất Chi chợt tỉnh ngộ.
Hay là TỔ Di Khánh đã trả lời câu hỏi cuối cùng...
[thiếuhaitrangi21. 122] tình không biết: trái lại kẻ nào không học nội công mà ăn nhằm loại Thiên Chi Thảo này tự nhiên thêm phần công lực như đã trải qua ba năm tập luyện.
Phàn Nhất Chi may mắn nằm Ở trường hợp sau, nhưng chàng chưa tự biết.
Loại Thiên Chi Thảo này vốn là loại cây độc mọc hoang trong khu Ma Lâm cả ngàn năm nay rất ít ai biết. Nếu có ai Vô tình biết cũng không dám hái về ăn vì từ đời này truyền cho đời nọ ai cũng biết đó là loại độc dược không dại gì đụng đến chúng.
Diệp Bác Quần ra lệnh cho gia nhân kéo xác TỔ Di Khánh lên khỏi miệng hầm, Phàn Nhất Chi thăm dò:
- Lão tăng, việc này không bẩm báo với tiểu vương gia ư?
Diệp Bác Quần khẽ "hừ" một tiếng:
- Tiểu vương gia qua Tây Trúc rồi, biết bao giờ mới về mà bẩm báo?
- Thế... thế... vãn bối cũng phải Ở dưới này đợi tiểu vương gia trở về nữa ư?
Lão tăng phất tay bỏ đi sau khi nói:
- Chứ còn gì nữa! Đương nhiên tiểu tử phải Ở dưới đó chờ tiểu vương gia trở về sẽ quyết định Từ khi có việc ấy xảy ra, Phàn Nhất Chi chắc chắn mình sẽ còn phải Ở dưới bốn bức tường này lâu dài nên chàng đem Cái Bang Di

Công chép trên chiếc quạt do TỔ Di Khánh để lại ra học thở hít nội công thổ nạp. Đây là ấn quyết của Cái bang Trung Nguyên, tuy rất khó học nhưng vì chàng cũng có học qua Huyền Công kiếm pháp nên dần dần những chỗ gút mắt chàng đều tự giải khai.
Mỗi ngày mắt đều nhìn vào bài Cái Bang Di Công có chữ Mậu đè mờ mờ bằng móng tay lên trên nhắc nhở luôn cho chàng biết tên người oan cừu của nhà chàng.
Thế nào rồi chàng cũng phải thoát ra nơi tăm tối này.
Nhưng bằng cách nào?
Phàn Nhất Chi đang nằm mơ màng sau một buổi luyện công mệt nhọc bỗng nghe có tiếng huyên náo như vọng về từ xa rồi tiếng quát rất lớn bằng công phu Truyền âm Nhập Mật đến trăm dặm còn nghe:
- TÔ Tử Kiệt! Lưỡng Long Thần Châu đến đòi nợ đây!
Một tiếng ầm rất lớn vọng xuống như tiếng vật nặng rơi đổ. Tiếng quát của Lạp Gia Tam Tuyệt:
- Lão nhân gia, chủ nhân Tử Chiêm viện vắng mặt, xin lão nhân gia dừng tay.
Liên tiếp là những tiếng "ầm, ầm" rất lớn nữa rồi tiếng đỗ vỡ. Bỗng có tiếng nói trầm trầm:
- Nhị vị lão nhân! Bần tăng đã có lời cảnh cáo! Nếu nhị vị lão nhân không tin chuyện TÔ Tử vương vắng mặt thì cứ việc lục xét chứ sao lại đập phá như thế?
Một giọng Hán hơi cứng:
- Chúng ta ngờ TÔ Tử Kiệt cố tình lánh mặt. Long Dực đệ, hãy đi lùng khắp Tử Chiêm viện cho ta!
Lạp CỔ Lan đánh sợi đuôi sam vào mặt người được gọi là Long Dực.
Long Dực đợi sợi đuôi sam đến gần trảo công mới xuất bấu liền vào đầu tóc y xuống tấn hét lớn:
- HỌ Lạp lộng hành Ở Mãn Châu thì được! Nhưng trước mặt Lưỡng Long Thần Châu thì không được!
Giọng Hán của Long Dực cũng ngọng nghịu không kém gì người sư huynh. Có lẽ cả hai đều không phải là người Hán tộc Trung Nguyên?
Lạp CỔ Lan thu tóc về nhưng chiêu trảo công của Long Dực rất kỳ lạ, như đã dán chặt vào đuôi tóc của hắn, hắn không sao thu về được. Long Dực hú lên một tiếng dài, một chân y đặt lên bực thềm còn một chân hơi cong xuống, y vận kình lực nhấc bổng Lạp CỔ Lan lên bắt đầu xoay tít.
RÕ ràng Lạp CỔ Lan đã Ở vào thế hạ phong vì nếu bị đối phương nắm tóc xoay như thế này, hắn không thể nào thi triển đệ nhị, đệ tam tuyệt được nữa.
HỌ Lạp không dám chậm trễ, chiếc áo chân đang mặc trên thân hắn bỗng thoát ra chụp xuống đầu Long Dực. Chiếc áo này vốn được dệt bằng thứ lụa

rất lạ lùng Ở Mãn Châu, tuy nhìn rất mềm nhưng thực thì đao kiếm chưa chắc đã đâm thủng nó được. Chiếc áo vừa chụp xuống tưởng như đã quấn lấy đầu Long Dực nhưng Long Dực này thân thủ rất kỳ lạ, y nghiêng đầu tránh rồi nhún thân một cái cả người lật ngược, đầu cắm xuống đất bung Lạp CỔ Lan ra xa.
Lạp CỔ Lan bây giờ trên tay múc vùn vụt chiếc áo còn Long Dực thì chổng ngược đầu đánh bằng đôi cước như hai cây cột chống trời. Cước pháp của Long Dực lợi hại không kém gì quyền pháp. Chân y có vận một đôi hài bằng thứ tơ dệt thô trông rọ những đường hoa văn quay tít tấn công Lạp CỔ Lan. Y chỉ nhún tay hai cái người đã đến sát bên người họ Lạp, cước trái đá ngoặt từ trên xuống nhằm huyệt Thừa Thấp còn cước phải đá tạt ngang nhằm huyệt Thính Hội. Lạp CỔ Lan lắc cổ quấn sợi đuôi sam quanh đầu nhưng thực ra để hóa giải hai huyệt đang bị tấn công. Hắn không chú ý phần hạ thân nên đã bị Long Dực điểm trúng vào huyệt Túc Tam Lý đau thốn tới óc, họ Lạp đổ xuống và một lần nữa người Long Dực bật dậy, y chộp lấy đuôi sam của Lạp CỔ Lan định quay tít.
Lão tăng Diệp Bác Quần ra tay, lão gầm lên:
- Thí chủ, xin dừng tay!
Thân pháp lão như ngọn gió quất vào ngang hông Long Dực, áo cà sa đã áp sát đối phương, tà áo rộng lồng lộng bay lên chân đứng thủ pháp của Long Dực lại.
Long Dực lùi một bước, gọi sư huynh:
- Long Tán sư huynh! Trị tội lão tăng này chứ?
Người thứ hai là sư huynh của y, biệt hiệu Long Tán trầm tỉnh lắc đầu:
- Chúng ta đến đây để tìm TÔ Tử Kiệt chứ không phải tỉ thí võ công với hai vị này. Sư đệ! Hãy lục soát Tử Chiêm viện đi!
Diệp Bác Quần nghe lời lê Long Tán ra vẻ không lý gì đến sự có mặt của lão lửa giận tím gan, di thân chân ngang cửa chính điện:
- Nhị vị! Bần tăng rất tiếc đã bảo chủ nhân TÔ Tử vương vắng mặt mà nhị vị chưa chịu tin. Nếu muốn lục soát phải qua ải của bần tăng đây!
Lời chưa dứt sợi dây vòng khoeo kim loại của lão đã mổ vào giữa mặt Long Tán.
Trong tay Long Tán hoàn toàn không cầm một vũ khí nào cả, mặt y vẫn lạnh như tiền dơ thăng cánh tay cho sợi dây quấn vào. Thế là hai đầu dây có hai người giữ, một bên là lão tăng Diệp Bác Quần, một bên là Long Tán.
cả hai trầm thân xuống tấn. Nội công của lão tăng Tây Vực và Long Tán đều xuất từ một nguồn gốc nên sợi dây bị kéo căng ra, các vòng khoeo liên tiếp bị kéo dán đến độ sắp bức hắn.
Hiển nhiên hai người đang tỉ thí công phu kình lực vì chỉ qua một khắc, viên gạch dưới chân Diệp Bác Quần nứt "tách" một tiếng chứng tỏ nội công của

lão tăng phải dồn xuống hết hạ thân mới trụ vững, còn gương mặt của Long Tán vẫn bình thản ôn nhu chứng tỏ bản lãnh hơn hắn. Khí trắng trên huyệt Bách Hội của lão tăng bắt đầu toát ra trong khi ấy sư đệ Long Dực đã thoát vượt vào cửa trong chính điện.
Lạp CỔ Lan lo sợ cho lão tăng Diệp Bác Quần không ngăn cản nổi Long Tán, vội vàng trợ sức bằng cách di thân nhẹ nhàng đến cạnh Long Tán đánh một chiêu liên hoàn bằng "phát thức" vào ba nơi thượng, trưng, hạ của người Long Tán buộc y thu nội kình về.
Phàm dù kẻ võ học đại gia đang phát nội kình mà thình lình bị đánh lén rất dễ thọ thương vì kình lực bị phát tán và đang tập trưng tinh thần vào một mục tiêu.
Long Tán là một trường hợp lạ lùng.
Khi sợi tóc đuôi sam của Lạp CỔ Lan đánh tới mười mươi trúng mục tiêu rồi bỗng hắn nghe như có cảm giác mình đánh vào khoảng không trống rỗng, nội lực của Long Tán tỏa ra chung quanh chứ không tập trưng vào một điểm nào đẩy đuôi sam của hắn quật trở lại mạnh đến nỗi nếu hắn không chuyển thân mau đã bị đuôi tóc đập vào mặt rồi.
Lạp CỔ Lan càng lạ lùng vì nếu nội lực của Long Tán tỏa ra chung quanh làm sao vẫn đối phó được với nội lực của lão tăng Diệp Bác Quần và buộc lão tăng phải ấn thân xuống nền gạch mới đứng vững. Nếu thực vậy thì không lẽ nội công hỏa hầu của Long Tán là Vô tận?
Toàn thân Long Tán hơi rung lên đột ngột, sợi dây khoen kim khí phát lên một tiếng đứt rời ra, hàng trăm vòng khoen sắt rụng lả tả lăn dưới đất vung vãi khắp nơi. Diệp Bác Quần mồ hôi ra ướt sũng cà sa phải lùi lại có đến năm bước dựa lưng vào thân một tàng cổ thụ trồng trong sân mới đứng vững. Lão bất giác buột miệng:
- Khâm phục! Khâm phục! Nội công của các hạ phải nói là giang hồ tuyệt thế!
Gương mặt Long Tán vẫn thản nhiên, y chậm rãi quay lại Lạp CỔ Lan:
- Lạp CỔ huynh bằng lòng cho ta vào Tử Chiêm viện chứ?
Y hỏi câu này là thừa vì lúc ấy sư đệ của y là Long Dực đã lùng sục khắp chính điện trở ra. Long Dực báo liền:
- Sư huynh! Tiểu đệ quả không thấy TÔ Tử Kiệt Ở đâu!
Nhìn thấy sư đệ và không đợi Lạp CỔ Lan nói gì, Long Tán bước lên thềm chính điện.
Lạp CỔ Lan liếc nhìn lão tăng Diệp Bác Quần mềm rũ bên cạnh gốc tùng, tự biết mình không đủ sức ngăn cản đành im lặng để Long Tán tiến vào.
Long Tán hấp tấp hỏi sư đệ:
- Sư đệ đã xem xét CỔ Phật Lâu Ở phía sau viện chưa?
Long Dực hơi ngẩn người:

- CỔ Phật Lâu à? Tiểu đệ tưởng... tưởng...
Long Tán vượt thân tới trước.
Đám gia nhân Tử Chiêm viện chạy tan tác khắp nơi vì hai sư huynh đệ Lưỡng Long Thần Châu lục tung khắp nơi trong viện truy tìm TÔ Tử vương nhưng ai nấy rất yên tâm vì chắc chắc TÔ Tử chủ nhân không có mặt trong viện ngày hôm nay.
Long Dực vượt qua một khoảng sân nhỏ trồng la liệt hoa kiểng, loại nào cũng bé li ti bằng nắm tay người lớn trồng trong những chậu cũng be bé xinh xinh Long Tán liền đi theo sau người sư đệ.
Đột nhiên khi Long Dực đang cúi xuống nhìn một tàn cây mọc sau một hòn giả sơn, Long Tán phát nhẹ tay áo, trong tay ông ta nắm gọn một vòng khoen kim khí như vòng khoen từ dây sắt của lão tăng Diệp Bác Quần sử dụng lúc nãy. Long Tán kinh ngạc:
- CÓ gian nhân nào đó dùng vật này làm ám khí tấn công chúng ta.
Long Dực ngó dung một lượt khắp sân:
- Không có bóng người nào cả, theo ý sư huynh thì sao?
Long Tán trầm ngâm:
- Hướng đi của vòng khoen là hướng này, sư đệ hãy theo ta.
ông bước tới vài bước, phát hiện sợi dây thừng vẫn dùng đưa cơm nước xuống căn hầm cho Phàn Nhất Chi hàng ngày, Long Dực la lên:
- CÓ một cửa sổ nhỏ Ở đây, sư huynh, phải chăng đây là căn hầm bí mật?
Long Tán quan sát một lát rồi trầm giọng xuống hầm:
- TÔ Tử Kiệt trốn Ở dưới đó ư? CÓ Lưỡng Long Thần Châu đến đòi nợ đây
Phàn Nhất Chi lên tiếng:
- Nhị vị ân nhân! Tại hạ bị TÔ Tử Kiệt giam giữ dưới đây! Xin nhờ nhị vị cứu lên!
Long Dực lùi lại, hơi trố mắt:
- Không phải là TÔ Tử Kiệt, sư huynh...
Long Tán ngắt lời:
- Kẻ thù của TÔ Tử Kiệt tức là bạn của ta, sư đệ hãy đưa dây xuống cho y lênđi.
Long Dực đã phát hiện nắp hầm, vâng lời sư huynh, sợi dây thừng được quăng xuống và trong nháy mắt Phàn Nhất Chi đã nhảy vọt lên.

Hồi 3
Bước đầu lưu lạc giang hồ

Long Tán lão nhân lui lại ngắm nhìn chàng:
- Tiểu tử... ngươi là... ngươi...
Phàn Nhất Chi phẩy nhẹ cái quạt bồ phiến của TỔ Di Khánh nghiêng mình:
- Đa tạ nhị vị ân nhân, vãn sinh là Phàn Nhất Chi.
Long Dực trố mắt nhìn chiếc quạt trên tay chàng:
- Tiểu tử là người có quan hệ gì với Cái Bang Độc Cước TỔ Đại?
Chàng mỉm cười:
- Chăng quan hệ gì, vãn sinh không hề biết TỔ Đại là ai.
Long Tán gằn giọng:
- Đừng qua mắt mỗ gia, nếu không quan hệ cớ gì tiểu tử có quạt bồ phiến gia bảo nhà họ Tổ?
- chuyện rất tình cờ, vãn sinh bị nhốt chung với lệnh nam của TỔ Đại là Cái bang thiếu chủ TỔ Di Khánh. Rủi thay thiếu chủ mệnh vong nên di mệnh lại quạt bồ phiến cho vãn sinh. Không ngờ đây là gia bảo của Cái bang, vãn sinh sẽ đem trả lại cho Cái bang khi có cơ hội.
Long Tán gật đầu:
- Hãy tạm tin lời tiểu tử. Cớ sao tiểu tử bị TÔ Tử Kiệt nhốt dưới hầm sâu?
Không muốn thố lộ chuyện Càn Khôn Yếu Quyết của gia tộc mình với người lạ, Phàn Nhất Chi nói thác:
- Vãn sinh cũng không rõ nguyên do, có lẽ do vãn sinh lỡ ra tay giúp TỔ thiếu chủ chăng?
Long Tán cười "hừ" trong mũi:
- Trợ giúp TỔ thiếu chủ? Nghĩa là tiểu tử võ công cũng vào hạng đại gia vì TỔ thiếu chủ danh trấn giang hồ với Cái Bang Di Công cần gì kẻ tầm thường trợ thủ?
Phàn Nhất Chi chối biến:
- Vãn sinh thực không biết gì nhiều, may mắn nhằm lúc TỔ thiếu chủ bị TÔ Tử Kiệt ám toán, đứng ngoài cuộc nên thấy rõ hơn, tình cờ ra tay giúp thiếu chủ, đâu dám so võ công đại hạn với Cái Bang Di Công?
Long Dực nóng nảy:
- Thôi đừng nói nhiều, hãy xem quyền đây!
Quyền của y đến trước khi lời dứt, đánh tả quyền thăng tới theo chiêu Quan âm Hiến Thụy, còn hữu quyền cong lại thành tráo móc ngược lên thành thế

móc câu vào hai nơi khác nhau.
Thực tình Phàn Nhất Chi nếu kể về võ công quyền cước rất kém, may mắn trên tay chàng đang cầm chiếc quạt bồ phiến, chàng cụp lại biến thành kiếm điểm liên tiếp ba chiêu Vũ Quá Thiên Thanh như chớp nhoáng vào ba yếu huyệt trên ngực Long Dực, kiếm đi rất mau và biến chiêu cũng rất mau vì Huyền Công kiếm pháp lấy sự ảo diệu làm chủ, chưa chạm vào người Long Dực, cán quạt như mũi kiếm đã xoay thế đánh liên tiếp vào đỉnh đầu đối phương.
Long Dực thu quyền về mau không kém, y nhảy vọt lui lại sau để tránh chiêu thế của chàng, miệng kêu lên:
- ái chà! Sư huynh! Xem chiêu pháp lạ lùng lắm.
Tuy xưng tụng như vậy nhưng Long Dực vốn là người nóng nảy, y không chịu thua ngay, thân thủ lui lại hai bước nhưng rồi tiến lên ba bước liền, lần này không ra quyền nữa, y xòe rộng bàn tay thành chưởng đập xuống tỳ bà cốt của Phàn Nhất Chi. Lần này công lực y phát ra đến sáu bảy thành tạo nên tiếng gió u u rất mạnh.
Phàn Nhất Chi xòe quạt lên che tỳ bà cốt vì nếu bị đánh trúng huyệt này, chàng biến thành kẻ tàn phế liền.
Long Tán có vẻ không đồng ý với sư đệ, y quát:
- Sư đệ chớ... chớ...
Tiếc rằng lời can của Long Tán hơi chậm, chưởng đã đập vào quạt bồ phiến nghe "ro ẹt" một tiếng, Phàn Nhất Chi đứng không vững phải lui lại ba bước lảo đảo muốn té gục.
Long Dực hình như cũng kinh ngạc vì nội công chàng yếu quá, y dơ tay đỡ vòng lấy lưng chàng, ấp úng:
- ủa, tiểu tử không biết võ công thật sao?
Thì ra Long Dực nghe chàng nói: "vãn sinh thực không biết gì nhiều cứ tưởng chàng tự khiêm khiêu khích anh em y, không ngờ qua vài chiêu thử chưởng lực y mới biết chàng nói thực nên đổi thái độ ngay.
Long Tán lấy tay áo rộng chùi mấy vết máu vừa trảo ra Ở mép chàng:
- Nhìn huyệt Thái Dương ta biết tiểu tử này nội hầu không có bao nhiêu thật định lên tiếng can đệ nhưng chưa kịp. Thôi, chúng ta đã giải thoát cho tiểu tử rồi, nay đi đâu tùy ý.
Phàn Nhất Chi phân vân:
- Vãn sinh mang ơn cứu mạng của nhị vị, hôm nay bốn bể không nhà, biết về đâu? Hoặc là xin nhị vị cho theo cùng.
Long Tán nhường cặp lông mày:
- ủa! Tiểu tử không còn gia phụ gia mẫu gì ư? Đã bao nhiêu tuổi rồi?
- Vãn sinh mới mười tám. Gia mẫu mất đã lâu, còn gia phụ cũng qua đời không lâu...

Không nghe Long Tán nói gì cả, ông quay sang bảo Long Dực:
- Hãy đến CỔ Phật lâu!
CỔ Phật lâu là cái lầu bát giác nằm Ở trong góc cuối cùng của Tử Chiêm viện, tuy chiếm một diện tích rất khiêm nhường nhưng lại được bài trí lộng lẫy hơn bất cứ nơi nào trong viện này, chắc vì TÔ Tử Kiệt là một Phật tử chân thành?
Giữa CỔ Phật lâu là một tượng Phật Di Đà rất lớn cao hơn cả đầu người thật hai bên có đặt hai tượng Phổ Hiền và Địa Tạng nhỏ hơn một chút, bên hữu là tượng Văn Thù cưỡi trên lưng con sư tử xanh mặt rất hung dữ.
Long Tán và Long Dực đến dưới chân lầu. Long Tán phất ống tay áo thi triển khinh công vọt thân lên cái lan can rộng. Long Dực định phi thân theo sư huynh nhưng y quay đầu lại vẫn thấy Phàn Nhất Chi lên đêo theo sau, y kinh ngạc:
-ủa! Tiểu tử theo chúng ta thật ư?
Phàn Nhất Chi cung kính:
- Xin tùy lượng ân nhân.
Long Dực bấu ấy vai chàng thi triển khinh công đại hạng đẩy chàng lên theo lên CỔ Phật lâu.
Vừa đặt chân lên mặt sàn gỗ, Long Dực khịt mũi một cái thảng thốt:
- Sư huynh, nơi Phật điện mà sao có mùi chi phấn thế này?
Long Tán lấy làm lạ, tập trưng khứu giác:
- Ừ sư đệ nói phải đấy, ta cũng đang ngờ đâu đây có mùi gì lạ, không ngờ là mùi chi phấn nữ nhân.
Long Dực chỉ tay về phía tượng Vân Thù Sư Lợi bồ tát ngồi chễm chệ trên lưng con thanh sư to lớn:
- Mùi chi phất phát ra từ chỗ ấy. Sư huynh hãy thử xem.
Long Tán tiến đến tượng Văn Thù.
Năm móng của con sư tử rất lạ, hình như hơi rời ra với cái chân chắc nịch to lớn Phàn Nhất Chi chưa hề hỏi tên A ca về cái CỔ Phật lâu này, nhưng chàng đã kinh nghiệm bị rơi xuống VÔ ảnh La một cái bất ngờ nên thận trọng nó i:
- Trong Tử Chiêm viện này vãn sinh e rằng chỗ nào cũng có thể có cơ quan bí mật. Xin nhị vị cẩn trọng.
Long Tán quan sát chung quanh rồi nói:
- Chúng ta ra ngoài hành lang để thử xem.
Cả ba lại lui ra hành lang.
Sẵn cầm trên tay chiếc khoeo kim loại do Phàn Nhất Chi lúc nãy bắn lên, Long Tán đứng cách xa bốn trượng vung tay bắn đúng vào móng chân cái của tượng con sư tử xanh.
Quả nhiên có tiếng chuyển động.

Bức vách gỗ sau lưng tượng Văn Thù bồ tát như được mở ra để lộ một căn phòng kín. Long Dực suýt xoa:
- ái chà! Tên TÔ Tử Kiệt này làm trò ma quỷ gì đây?
Long Tán định phi thân vào nhưng Long Dực đã kịp níu lấy áo sư huynh:
- Không được, sư huynh không thấy thoang thoáng vẫn có mùi chi phấn đó ư? Nếu có nữ nhân sao không lên tiếng?
Long Dực chưa dứt lời bỗng có tiếng nói đàn bà phát ra từ trong phòng:
- TÔ Tử vương đấy ư? Sao không vào còn chờ gì nữa?
Long Tán cứ ngỡ trong gian phòng bí mật này TÔ Tử Kiệt giam giữ ai đó, ai ngờ khẩu khí này người đàn bà trong ấy không phải bị giam giữ mà vẫn tự do.
Long Tán kéo Long Dực bước vào.
Trong phòng bề bộn sách vở thư tịch chất cao tới nóc nhà trong một loạt các kệ gỗ đánh bóng lộn như có thể soi gương được.
Cả ba đinh ninh phải gặp một nữ nhân, không ngờ trước mặt họ là một gã đàn ông to béo tròn trĩnh mặt không để một chút râu nào. Gã đàn ông cười toe toét hở rộng vành môi dày đánh son đỏ loét:
- Ả thỉ ra không phải là TÔ Tử vương. Chư vị là ai đây?
Long Tán cẩn thận đáp:
- Chúng ta là bằng hữu của tiểu vương gia. Các hạ làm gì trong này?
Long Tán vừa dứt lời, gã đàn ông di thân tới liền, thân hình gã to béo nặng nề nhưng thủ pháp mau lẹ không khác gì đứa trẻ lanh lợi, chớp nhoáng đã đến bên Long Tán. Tay gã cầm một cái gương như cái gương soi mặt đánh bổ từ trên xuống huyệt Bách Hội của Long Tán.
RÕ ràng đây là đòn chí tử. Long Tán không phải là đối thủ dễ thủ thắng. Dù bị tấn công rất bất ngờ nhưng chiêu thế của y nhanh hơn gã đàn ông rất nhiều Cạnh tay phải y chặt ngang tầm đầu đẩy chiếc gương ra. Chiếc gương rơi xuống sàn gỗ vỡ tan từng mảnh nhỏ. Long Dực quát:
- Mới gặp nhau mà sao các hạ đã hạ thủ? Không nể mặt bằng hữu TÔ TỬ vương ư?
Gả đàn ông cười gằn, giọng gã là giọng kim, the thé chăng khác gì âm thanh của nữ nhân:
- Đã là bằng hữu của TÔ Tử vương mà không biết ta Ở trong này làm gì ư? CÓ phải các ngươi định lừa lão gia không?
Gã nói đúng, Long Tán và Long Dực hoàn toàn không biết gã Ở trong này làm gì với đống sách vở to lớn thế này.
Nhìn cái gương đã vỡ, gã đàn ông ra vẻ hơi tiếc rẻ, gã chộp vội thanh kiếm đặt trên một chồng sách rút ra liền:
- Chư vị không nói rõ vào đây làm gì, ta cho Vô VÔ ảnh La trói chặt đó.
Đã một lần nếm mùi VÔ ảnh La, Phàn Nhất Chi vội vàng lên tiếng:

- Lão nhân gia, tuy không phải bằng hữu thân thiết của tiểu vương, nhưng bọn tại hạ cũng là thiện nhân, cần gì phải động thủ quá sớm?
Gã đàn ông dừng tay lại chưa tấn công vội, gã gật đầu:
- Nói như tiểu tử này tạ nghe được. Hãy cho biết chư vị vào đây làm gì?
Phàn Nhất Chi đáp thay:
- Bọn tại hạ tình cờ phát hiện gian phòng bí mật này, e rằng có ai bị giam giữ nơi đây nên định giải thoát, không ngờ gặp lão nhân gia, nếu lão nhân gia không đồng ý cho vào thì thôi.
Gã đàn ông thở dài mặt buồn rười rượi:
- Ta tuy không bị giam giữ nhưng chăng khác nào bị giam giữ, ta tình nguyện vào đây đó.
Long Dực không nén được kinh ngạc:
- ủa! Sao lão gia lại tình nguyện bị giam giữ?
Gã thở dài lần nữa:
- Chuyện cũng hơi lôi thôi. Ta kể vắn tắt: TÔ Tử vương có họ ngoại với Càn Long hoàng đế. Ta lại là hoạn quan trong triều cho nên biết chuyện TÔ Tử vương vừa đoạt được Càn Khôn Yếu Quyết. Tính ta từ lúc "Tự Yêm" (tự hoạn để làm thái giám) chỉ ham mê có kỳ thư trong thiên hạ nên tự nguyện giam thân Ở đây để học chữ Hồi Cương học Càn Khôn Yếu Quyết.
Ta đang học chữ Hồi Cương, chư vị không thấy sao?
Phàn Nhất Chi không ngăn được tò mò hỏi liền:
- Lão nhân gia đã thấy Càn Khôn Yếu Quyết chưa?
Gã hoạn quan tên Mậu Quán Thật gật đầu không chút suy nghĩ:
- CÓ thấy đây là bản Càn Khôn Yếu Quyết do TÔ Tử vương sao chép lại đưa cho ta tìm đọc.
Gã đưa ra một cuốn sách đã sờn gáy phất cây lung lay mấy hàng chỉ đóng lơi lỏng xấp giấy bản này. Phàn Nhất Chi ướm thử:
- Lão gia có thể cho vãn sinh xem qua được chứ?
Gã rút cuốn sách về, từ chối:
- Ngươi xem có ích gì? Trong này viết toàn loại chữ Hồi Hột mà ta cố công học trong ba tháng nay vẫn chưa đọc được một trang đầu.
Gã lui cui cất lại cuốn Càn Khôn Yếu Quyết vào đống sách vở bề bộn.
Long Tán đột ngột hỏi:
- TÔ Tử Kiệt không có mặt trong CỔ Phật lâu ư?
Mậu Quán Thật:
- Chư vị không biết chuyện TÔ Tử vương hiện đang qua Tây Trúc à?
Vương đi tìm Đảo Vũ chân nhân đó.
- Đảo Vũ chân nhân hành trạng ra sao?
Mậu Quán Thật cả cười:
- Đảo Vũ chân nhân nổi tiếng bên Thiên Trúc về võ công trác tuyệt có thể

đem so sánh với VÕ Đang tổ sư Trương Tam Phong, Thiếu lâm tổ sư BỒ Đề Đạt Ma. Ngoài ra Đảo Vũ chân nhân còn thông thạo tất cả các ngôn ngữ trong thiên hạ.
- Bao giờ TÔ Tử Kiệt mới trở về?
- Bao giờ xong việc, một tháng, ba tháng, một năm, ba năm, điều ấy ta chưa biết được.
Nói xong câu ấy Mậu Quán Thật cười ha hả thật to một cách Vô nghĩa rồi gã lẩm bẩm tiếp:
- Ta đã có khuyên TÔ Tử vương không nên lặn lội sang Thiên Trúc gian nan làm chi. Chỉ cần cho ta một năm Ở đây là ta có thể đọc được hết các chữ Hồi Cương được rồi.
Phàn Nhất Chi đưa chiếc quạt bồ phiến lên cho Mậu Quán Thật nhìn thấy rõ ràng chỗ được khắc bằng móng tay ấn mạnh nổi trên ấy:
- Lão nhân gia có phải tên lão nhân gia viết với chữ Mậu này?
Mậu Quán Thật nhìn rất lâu chữ Mậu rồi tỏ ra kinh ngạc:
- Đúng đó là chữ Mậu tên ta, ai viết nó trên quạt này?
- Một người đã chết rồi.
Mậu Quán Thật lắc đầu:
- Tiểu tử nói không đúng. Người viết chữ Mậu này chưa chết đâu.
Chàng cãi:
- Người này chết trước mắt vãn sinh. Chính vãn sinh đỡ xác y trên tay làm sao lão nhân gia biết được?
Mậu Quán Thật mỉm cười:
- Y lừa tiểu tử đấy. CÓ phải y chết cách đây đúng hai mươi tám ngày không?
Phàn Nhất Chi cố nhớ lại, nhẩm tính rồi gật đầu:
- Đúng rồi, chết cách đây đúng hai mươi tám ngày, tại sao lão nhân gia biết đúng như vậy?
Mậu Quán Thật cười lớn:
- Vì đó là ngày TÔ Tử vương lên đường sang Thiên Trúc, y giả chết để thoát thân theo vương đó mà! Y là ai vậy?
Phàn Nhất Chi cũng ngơ ngẩn:
- Lẽ nào... lẽ nào... y là TÔ Di Khánh, Cái bang thiếu chủ...
Long Tán gật đầu:
- Với bản lãnh võ học của Cái bang thiếu chủ thì thuật Ngưng Thần Tụ Khí không khó khăn gì, nhưng tại sao y lại cần phải giả chết để thoát theo TÔ Tử Kiệt?
Mậu Quán Thật tinh quái:
- Biết đâu chăng vì Càn Khôn Yếu Quyết? Chư vị nên biết Cái Bang Độc Cước TÔ Đại là người có võ công thâm hậu lại mưu ma chước quỷ hơn

người. Còn Cái bang thiếu chủ TỔ Di Khánh dù gì cũng là con của TỔ Đại. Con giống cha là sự thường, ha ha...
Xưa nay Phàn Nhất Chi chua hể biết gì về chuyện giang hồ, chàng cũng chưa có chút gì kinh nghiệm về các thủ đoạn rắc rối phiền phức và ác độc của bọn giang hồ hắc đạo cũng như bạch đạo nên trong bụng rất hoang mang, không biết có nên tin lời gã hoạn quan kỳ dị này không.
Lúc ấy Long Dực chợt nhảy tới trảo pháp vươn dài bấu lấy cuốn Càn Khôn Yếu Quyết đút liền vào ống tay áo:
- Sư huynh! Chúng ta trở về núi thôi!
Mậu Quán Thật thân pháp không khác gì quả bóng bật ra chân ngang cửa - Chư vị! Nãy giờ chúng ta rất là ôn hòa với nhau. Tại sao chư vị lại có ý cướp Càn Khôn Yếu Quyết của ta?
Long Tán chưa hiểu ý sư đệ, cũng can thiệp:
- Ta lấy làm gì bản Càn Khôn Yếu Quyết bằng chữ Hồi Cương này? Sư đệ
Long Dực lắc đầu:
- Sư huynh! Chỉ có cách nầy mới khiến mai đây TÔ Tử Kiệt tự đến tìm ta. Sư huynh không nhớ công khó nhọc của chúng ta khi phải trèo non vượt suối tìm đến đây, chăng lê Vô ích về không?
Long Tán chợt tỉnh ngộ, đồng ý liền:
- Hay lắm! Mậu lão huynh! Xin được tạm mượn Càn Khôn Yếu Quyết đến khi nào TÔ Tử Kiệt trở lại Trung Nguyên.
Mậu Quán Thật vẫn không tránh khỏi ngưỡng cửa, gã ngửa cổ cười:
- Chư vị! Nãy giờ ta rất ôn hòa, nhưng xin nhắc để chư vị rõ: xưa nay ta đam mê sách vở thư tịch hơn sinh mạng. Nếu chư vị muốn đoạt Càn Khôn Yếu Quyết ta miễn cưỡng...
Đột nhiên Long Dực cười khà một tiếng, y lộn ngược thân pháp, cước tả đá liền vào huyệt Đan Điền của Mậu Quán Thật. Gã hoạn quan này không thể ngờ chiêu thế lạ lùng của Long Dực, gã chuẩn bị thả phần tiền thân, khi bị tấn công vào hạ thân, gã đâm ra lúng túng, quyền của gã định quạt xuống nhưng không kịp.
củng lúc ấy, Long Tán đã áp sát người Mậu Quán Thật, y đánh hổ tráo xuống tỳ bà cốt của gã, thế đưa ra rất mạnh và mau chộp như chớp giật khiến Mậu Quán Thật bị kẹp vào giữa.
Phàn Nhất Chi trong trường hợp bắt buộc cũng đành xuất chiêu theo, cán quạt của chàng bật ra đánh thẳng tới huyệt U Môn buộc Mậu Quán Thật phải tung người vọt lại sau một trượng để tránh.
Thừa dịp ấy, cả ba vọt ra ngoài CỔ Phật lâu. HỌ Mậu có vẻ sợ thật sự, gã vừa đuổi theo, vừa la to:
- Chư vị! Chư vị đã đoạt Càn Khôn Yếu Quyết, hãy đem ta theo với!
Long Tán, Long Dực và Phàn Nhất Chi hạ thân xuống chân lầu, quay lại vẫn

thấy Mậu Quán Thật bám sát theo. Long Tán quay lại cáu kỉnh nói:
- Chúng ta về vùng Ma Thiên Lãnh, lão nhân gia cũng theo ư?
Mậu Quán Thật ngây người trong chốc lát rồi quả quyết:
- Chư vị tới thiên thai hải giác ta cũng phải theo.
Đứng dưới lầu là Diệp Bác Quần và Lạp CỔ Lan, cả hai không dám ngăn cản sư huynh đệ Lưỡng Long Thần Châu, đành để cả bọn vượt ra ngoài cổng Tử Chiêm viện.
Đường tới Ma Thiên Lãnh xa diệu vợi.
Trên con đường thiên lý chỉ có một cổ xe ngựa chạy lọc cọc qua những hẻm núi, những cánh đồng bát ngát.
CỔ xe ngựa bên trong có Long Tán, Long Dực và Mậu Quán Thật, còn người trẻ nhất là Phàn Nhất Chi giả làm tên nài ngựa ngồi phía trước quất chiếc roi dài ngoằng.
Qua Thiểm Tây trời sập tối.
Long Dực là người sốt ruột nhất mà cũng phải hỏi:
- Sư huynh! Đêm nay chúng ta tạm ngụ Ở đâu?
Long Tán thâm trầm hơn, thở dài:
- Ồ! Ớ đây đã gần Đơn Hành Quán, chúng ta ghé vào đó xem sao!
Lá tửu bài của Đơn Hành Quán quả nhiên đang phần phật bay trong hoàng hôn không cách xa bọn họ là mấy.
Phàn Nhất Chi vừa ngoặt con ngựa vào trong cổng quán, chủ nhân đã hấp tấp chạy ra, dường như y rất quen thuộc với Lưỡng Long Thần Châu nên vội vàng báo tin:
- Nhị vị đại ca ôi! Tin vừa báo về gian Ngọa Long Thất của nhị vị đại ca đã bị cừu nhân đốt cháy sạch rồi!
Long Tán xuống xe ngựa trước:
- Sao Vương đệ biết? Chúng ta có cừu nhân nào Ở vùng Ma Thiên Lãnh này?
Chủ quán Vương đệ lắc đầu:
- Tiểu đệ không biết. Hay là cừu nhân biết nhị vị đại ca vắng nhà định lục soát tìm vàng bạc châu báu gì đó rồi đốt lửa phi tang?
Long Dực cười to:
- Chúng ta làm gì có vàng bạc châu báu mà lục soát?
Quay sanh sư huynh, y hỏi:
- Hay là bọn Cái Bang Thập ác Ở Hàng Châu?
Mậu Quán Thật xen vào, vẫn bằng giọng the thé như đàn bà của gã:
- Cái Bang Thập ác à? CÓ phải là tên phản đồ Tư Không Thiên không?
Long Tán nghiêm nét mặt:
- Còn ai vào đây nữa. Nên biết Cái Bang Thập ác không gì không dám làm. Nhưng có bao giờ hắn cướp vàng bạc châu báu đâu?

Phàn Nhất Chi xen vào hỏi:
- Nhị vị huynh trưởng! Cái Bang Thập ác không phải là mười tên hay sao?
Long Dực biết chàng chưa hiểu rõ các nhân vật giang hồ liền vỗ vai chàng:
- Tiểu tử lầm rồi! Cái Bang Thập ác chỉ là một tước hiệu của Tư Không Thiên, hắn khoa đại "Mười cái ác" tức có nghĩa là "không chừa một diều ác,, nào đó thôi.
- Hắn có liên hệ gì đến TỔ Di Khánh?
- Chính là sư thúc của thiếu chủ TỔ Di Khánh, vì tranh chấp nhôi vị chưởng môn Cái bang nên hắn phản bội Cái Bang Độc Cước TỔ Đại, cướp Cái Bang Di Công, tự thành lập một chi nhánh xưng là "Cái Bang Nam Tông" và tự tôn mình là chưởng môn nhân.
Phàn Nhất Chi họ i:
- Nhị vị huynh trưởng không thù oán gì với hắn chứ?
Long Tán tặc lưỡi:
- Trong cõi giang hồ hắc bạch khó phân này, nói không gây thù oán gì cũng là sai mà nói có gây thù oán cũng chưa hắn đúng. Chúng ta chưa hề gặp Tư Không Thiên nhưng dường như để củng cố ngôi vị chưởng môn Nam Phái và để nuốt dần Bắc Phái của TỔ Đại, hắn ngại gì không có hành động ngông cuồng?
Mậu Quán Thật gật đầu:
- Lão hiểu rồi!
Long Tán hỏi liền:
- Lão nhân gia hiểu chuyện gì?
Mậu Quán Thật:
- Hiểu tại sao Tư Không Thiên lại đốt nhà chư vị sau khi lục soát tất cả.
- Tại sao?
- Tại hắn cần cướp đoạt Tán Công Đại Pháp Môn của chư vị. Chư vị không nhớ sao, Tư Không Thiên đang cần củng cố địa vị chưởng môn nhân nam phái Cái bang, mà muốn củng cố địa vị không có cách nào hơn là là phải tự luyện võ công bản lãnh để thừa sức đối phó với Bắc Tông TỔ Đại.
Lâu nay lão nghe đồn Tư Không Thiên ra sức sưu tập bí kíp võ công trong thiên hạ, lẽ nào hắn không nghe tiếng Tán Công Đại Pháp Môn uy lực không lường của chư vị?
Long Tán sực tỉnh, y liền lẩm bẩm:
- Cái Bang Thập ác Tư Không Thiên dù có đến mười đầu sáu tay cũng không thể nào tìm được Tán Công Đại Pháp Môn của huynh đệ ta.
Mậu Quán Thật tò mò:
- Thì ra Tán Công Đại Pháp Môn nhị vị không cất Ở Ngọa Long Thất ư?
Lon Tán bật cười to:
- Không! Ta cất Ở trong này thì có ai lấy được?

Vừa nói y vừa chỉ vào đầu và bật cười lên ha hả.
Chủ quán Vương đệ xen vào nhắc nhở:
- Tư Không Thiên không cướp được Tán Công Đại Pháp Môn của nhị vị đại ca nhưng đã cướp đi một vật cũng quý không kém gì đó!
Long Dực trợn mắt:
- Vật gì quý?
vương đệ nhăn nhó rất tức cười:
- Long Dực đại ca không nhớ người thiếp yêu quý của đại ca là Chu Diệp tỷ tỷ thật ư?
- Đinh Chu Diệp võ công quán thế, sử độc đệ nhất thiên hạ, không lẽ không kháng cự được với Tư Không Thiên?
Vương đệ lắc đầu:
- Đại ca ôi! Đại ca đừng quá tự thị. Nghe bọn săn bắn chung quanh Ma Thiên Lãnh đồn rằng, đêm ấy Tư Không Thiên đã xông An Tức Hương khiến tỷ tỷ hôn mê rồi mới vào nhà lục xét. Đại ca không nhớ về pháp môn độc vật thì Tư Không Thiên chưa chắc là "đệ nhị cao thử đâu.
Long Dực nghe tin người thiếp của mình là Đinh Chu Diệp đã bị bắt đi, y nổi giận quay sang quát Phàn Nhất Chi:
- Tiểu tử! Kíp sửa soạn đánh xe lên đường! Đêm nay ta không cần nghỉ ngơi gì cả.
Long Tán giữ lấy vai người sư đệ:
- Hãy bình tâm, bây giờ có về cũng đã muộn, tên Cái Bang Thập ác Tư Không Thiên cũng đã cao bay xa chạy rồi. Cứ tiếp tục cho ngựa vào chuồng nghỉ ngơi. Vương đệ! Hãy sửa soạn cho ta một bữa rượn ngon đó.
Mậu Quán Thật tán đồng:
- Long đại ca nói phải lắm! Cứ từ từ rồi ta sẽ tính kế! Theo lão mỗ được biết, tên Tư Không Thiên không đời nào dám chạm tới người Đinh tỷ tỷ đâu vì hai lê: Thứ nhất hắn cũng nể nang võ công của nhị vị, thứ hai mục đích của hắn cũng chỉ là muốn cướp Tán Công Đại Pháp Môn của chư vị, chứ giết Đinh tỷ tỷ có ích gì?
Đột nhiên gã hỏi ngoặt:
- Đinh tỷ tỷ có được nhị vị truyền thụ Tán Công Đại Pháp Môn không, Long Tán lắc đầu:
- Tán Công Đại Pháp Môn chỉ truyền thụ được cho nam nhân, nữ nhân nếu học pháp môn này sẽ bị tán khí suy nhược đến chết.
Bữa rượn thịt đã được dọn lên bàn.
Tối hôm đó cả bốn ngủ chung một phòng lớn trên cái gác rộng mênh mông của Đơn Hành quán.
Nói là ngủ nhưng thực sự cả ba không ai chợp mắt.
Phàn Nhất Chi vì thời gian tuổi trẻ uổng phí vào những sách văn chương nên

chàng quyết tự tu luyện gấp đôi các bí kíp võ công mà chàng tình cờ có được nhất là yếu quyết Cái Bang Di Công chép trên chiếc quạt do TỔ Di Khánh để lại.
Nhờ có hai bậc cao thủ bên cạnh, Phàn Nhất Chi dễ dàng đả thông được những gút mắc mà nếu không có ai hướng dẫn chàng sẽ khó hiểu thấu.
Chỉ có một mình Mậu Quán Thật là vừa đặt lưng xuống đã ngủ say. Thảo nào gã không béo mập tròn quay như một quả bóng bơm cứng hơi.
Tiếng mõ ba tiếng báo canh sắp hết canh ba.
Phàn Nhất Chi đang vận công điều khí đến chỗ Vật Ngã Tương Vong (sự vật và ta đều quên cả) bỗng chàng mơ hồ nghe có tiếng xuyên thăng vào màng nhĩ:
- Tiểu tử! Sao lại biết Cái Bang Di Công của nhà ta?
RÕ ràng tiếng nói này áp dụng bí thuật Truyền âm Nhập Mật nên chàng mới nghe rõ đến thế. CÓ tiếng nữ nhân đáp lại nhỏ hơn:
- Cái Bang Di Công đâu phải chỉ một mình thiếu gia biết. Thiếu gia nên nhớ Ở đời "trên trời còn có trời!" chàng tỉnh liền, lắng nghe tiếng đáp:
- "Trên trời còn có trời!" Hừ! ĐÓ là lời ta đã từng nghe TỔ Đại nói một lần rồi. Nàng biết Cái Bang Di Công trên trời này chỉ có ba người là sư huynh TỔ Đại của ta, ta và người sư diệt TỔ Di Khánh nữa mà thôi!
- Thế thì thiếu gia muốn đối phó với tên tiểu tử đó thế nào?
Một tiếng cười gằn ghê rợn:
- Phế bỏ võ công của y!
Phàn Nhất Chi nhìn sang giường kế cận. Mậu Quán Thật vẫn ngủ say và hai sư huynh đệ Lưỡng Long Thần Châu biến dạng từ lúc nào.
Ngay lúc ấy tiếng nữ nhân lại cất lên, nhưng lần này rõ ràng rất hoảng hốt:
- Long ca ca! Không phải đó là ý của thiếp đâu, chăng qua... chăng qua...
Chàng khám phá ra tiếng nói Ở gần chàng chứ không phải xa xôi gì. Dùng chỉ công, chàng chọc thủng một lỗ lớn tấm vách giấy cây ngăn cách phòng này và phòng bên cạnh. Chàng nhìn rõ mọi diễn biến:
Long Tán và Long Dực đứng án ngữ giữa cửa phòng. Bên trong, đứng sát vào bức vách là một thanh niên rất tuấn tú và một nữ nhân không còn trẻ lắm nhưng mi thanh mục tú khá mỹ lệ.
Nữ nhân mặt tái xanh run lẩy bẩy:
- Long ca ca! Thiếp Ở với ca ca ngót năm năm không làm gì phật ý ca ca, xin nghĩ chút tình...
Long Dực gầm lên:
- Bây giờ nàng hãy nói dứt khoát: có trở về với ta không?
Thì ra là Đinh Thu Diệp, người thiếp của Long Dực.
Chu Diệp giọng vẫn còn run:
- Xin Long ca ca tha thứ. Thiếp... thiếp...

Thanh niên tuấn tú cười khẩy:
- Phu nhân! Lòng phu nhân ra sao phu nhân cứ nói, có ta đây hà tất phải sợ hãi quá như thế?
Không hiểu liên hệ giữa thanh niên và Đinh Chu Diệp thế nào mà y lại gọi nàng là "phu nhân" Chăng lê họ lại là phu phụ? Thế còn Long Dực?
Đinh Chu Diệp lục nhìn thanh niên, mặt y vẫn tươi cười nhưng ánh mắt rất nghiêm khắc lạnh lùng, khác hẳn bộ mạt đẹp trai u nhã của y. Đinh Chu Diệp lúng túng lắm, nàng cố thu hết can đảm mới nói được một câu vừa nhỏ vừa ấp úng, vừa thẹn thùng:
- xin... xin... Long ca ca tha thứ... thiếp xin... xin không trở về nữa!
Lang Tán cực kỳ kinh dị hỏi tiếp:
- Thế ra thím đã phải lòng tên mặt đẹp nhưng tâm ác kia?
Thanh niên bị gọi là "mặt đẹp tâm ác" hình như không nhịn nổi, tiến tới một bước, tay cũng cầm một chiếc quạt bồ phiến đánh thăng cán vào mặt Long Tán:
- Các hạ đừng nói hồ đồ! Thiếu gia có ép buộc gì Đinh cô nương mà gọi là "tâm ác?" Long Tấn trầm thân tránh đòn, trảo lập tức phản công quật ngược liên tiếp hơn mười chiêu thế liên hoàn vào trưng thân và hạ thân đối phương:
- Tư Không thiếu gia! Ta không can thiệp vào chuyện gia thất của sư đệ ta, nhưng gẫm hành vi của thiếu gia gọi là "tâm ác" cũng là nhẹ lắm rồi!
Thì ra thanh niên tuấn tú là Tư Không Thiên biệt hiệu Cái Bang Thập ác.
Phàn Nhất Chi càng hoang mang kinh dị hơn. Chàng cứ đinh ninh người có biệt hiệu Cái Bang Thập ác phải có bộ mặt vừa khó coi và xuất hiện dưới phong cách khả Ố không thể nhìn nổi. Ai ngờ Cái Bang Thập ác Tư Không Thiên không khác gì một văn nhân nho nhả, dáng điệu rất ung dung, giọng nói rất nhu hòa và gương mặt trời cho đẹp như tượng nặn, dễ dàng quyến rũ bất cứ một thiếu nữ nào. Chàng cẩn thận quan sát kỹ gương mặt của Tư Không Thiên.
Lâu lắm chàng mới phát hiện trên khuôn mặt tuấn tú ấy là hai con mắt sáng như ánh chớp và lạnh như băng.
Bấy giờ Tư Không Thiên và Long Tán đã trao đổi với nhau trên năm mươi chiêu thế, xem ra võ công cao tuyệt như Long Tán mà không hề chiếm được thượng phong chứng tỏ bản lĩnh của Tư Không Thiên không phải là tầm thường.
Bông nhiên người Long Tán xoay tít, khi dừng lại trong hai tay y là hai ngôi sao kim khí đưa ra năm cánh bén nhọn. Ngôi sao năm cánh trong tay Long Tán hình như có hồn riêng, nó xoè một cánh đánh dọc từ huyệt Toàn Trúc kéo dài xuống huyệt Hoành Cốt của Tư Không Thiên. Tư Không Thiên cười gằn, chuyển động thân pháp. Nhìn hai bàn chân của Tư Không Thiên xoay về hai phía khác nhau, Phàn Nhất Chi hiểu rằng y đang thi triển Cái Bang Di

Công.
Nói thì chậm nhưng sự thực mau không thể tả, chớp nhoáng Tư Không Thiên đã xoay về bên cạnh Long Tán và khi Long Tán chưa kịp xoay ngôi sao vũ khí trong tay mình theo thì cán quạt bồ phiến của Tư Không Thiên đã đập vào cạnh bàn tay ngay huyệt Hợp Cốc của Long Tán.
Tư Không Thiên đinh ninh chiêu Hoàn Bích Triệu này sẽ đánh rơi một ngôi sao trong tay Long Tán không ngờ cánh quạt chưa đến mục tiêu đã bị dội lại vì kình lực Vô hình từ người Long Tán phát ra.
Y chưa kịp kinh ngạc, ngôi sao thứ hai bật cánh đánh ngược từ huyệt Hoành Cốt trở lên. Hàng cúc áo trước của Tư Không Thiên bị cánh ngôi sao móc vào kéo đứt tung.
Tư Không Thiên lui lại cùng lúc với Long Tán cụng vội vàng lui lại. Ai cũng tưởng Long Tán đang Ở thế thắng nhưng thực ra mặt y cũng tái mét vì cùng lúc với hàng cúc áo đứt tung của Tư Không Thiên, hai điểm máu nho nhỏ vừa ứa ra trên vai Long Tán ngay huyệt Kiên Ngung. Thì ra các quạt Tư Không Thiên sau khi bị kình lực của Long Tán đẩy ra đã trở thế đánh vào xương tỳ bà cốt của Long Tán. May thay vừa vặn lúc ấy Long Tán đánh ngôi sao trúng vào hàng cúc áo của Tư Không Thiên buộc y hoảng hốt lùi lại chiêu thế chệch hẳn đi nên chỉ trúng huyệt Kiên Ngung và hai cái đinh nhỏ xíu đóng trên cán quạt đập vào Long Tán bật ra hai giọt máu nhỏ.
ấy là rất may cho Long Tán, nếu Tư Không Thiên bình tĩnh hơn chút nữa chiêu thế của y đã đánh trúng tỳ bà cốt của Long Tán và trúng huyệt này đối phương bị phế bỏ võ công tức khắc.
Long Tán lui lại mắt trắng bệch, thở dài:
- Cái Bang Di Công quả là danh bất hư truyền! Bái phục! Bái phục!
Tư Không Thiên tuy đang Ở thế thượng phong nhưng nguyên hàng cúc áo bị đánh rớt hết, hai tà áo y bay phất phơ khiến y bụng cũng rất e dè, y cười gượng:
- Ta nghe Lưỡng Long Thần Châu có Tán Công Đại Pháp Môn tung hoành suốt dãy nam Trung Nguyên, té ra cũng không có uy lực gì ghê gớm lắm!
Long Dực vốn tính rất nóng nảy, nhảy liền đến trước mặt sư huynh:
- Tên phản đồ Tư Không Thiên kia! Chăng qua sư huynh ta còn nể tình chưởng môn TỔ Đại vốn là bậc chính nhân quân tử nên có nương tay với ngươi. Ngươi muốn nếm thử sự lợi hại của Tán Công Đại Pháp Môn của nhà chúng ta ư?
Tư Không Thiên lạnh lùng đáp:
- Món ngon ai không muốn nếm thử? Trong võ học, Tán Công Đại Pháp Môn cũng đáng gọi là món ngon đấy chứ. Thiếu gia đây bây giờ không còn quan hệ gì với TỔ Đại sư huynh nữa. Việc sư huynh của thiếu gia có là quân tử hay tiểu nhân là việc chỉ cần thiếu gia biết là đủ rồi, chư vị hà tất dọa nạt

thiếu gia làm chi? Sư huynh Long Tán có hai tay, hai Thiết Ngũ Tinh mà còn chưa áp đảo được thiếu gia hà huống thiếu gia lại sợ sư đệ hai tay không ư?
Y mở lời một điều là thiếu gia, hai điều tự xưng là thiếu gia rất ngạo mạn, như càng trêu chọc tức Long Dực.
Trong bụng vốn đang ấm ức vì Đinh Chu Diệp, lại bị nói khích, Long Dực không thể nhịn được, y rút trong người ra một đoản côn ngắn chỉ bằng hai gang tay đen bóng loáng rất kỳ dị nhìn chăng khác gì cái chày giả gạo thu nhỏ Phàn Nhất Chi rất hứng thú vì được quan chiêm tài nghệ của các cao thủ, đang hồi hộp theo dõi trận đánh bỗng nghe Long Tán nghiêm giọng nói với sư đệ:
- Long Dực! Long Nhãn Trụ của sư đệ hãy cất đi, chúng ta cùng liên thủ cho tên tiểu tử ngông cuồng này biết thế nào là Tán Công Đại Pháp Môn.
Nên biết trong giang hồ quy củ rất nghiêm nhặt. Lưỡng Long Thần Châu và Cái Bang Thập ác Tư Không Thiên tuy cùng nổi tiếng ngang nhau nhưng so về tuổi tác, Tư Không Thiên kém rất nhiều, nay Lưỡng Long Thần Châu lại liên thủ đối phó với Tư Không Thiên là tự xếp mình Ở thế hạ phong, việc này nếu đồn đãi ra giới giang hồ, hiển nhiên tên tuổi của Lưỡng Long Thần Châu sứt mẻ không ít.
Long Tán và Long Dực nếu kể về kinh nghiệm giang hồ chắc chắn biết điều ấy nhưng vừa rồi Long Tán đã có dịp giao thủ cùng Tư Không Thiên, y đã đo lường được sự lợi hại của Cái Bang Di Công. Tuy anh em Lưỡng Long Thần Châu có giao tình rất sâu đậm với Cái Bang Độc Cước TỔ Đại trước đây là sư huynh của Tư Không Thiên, nhưng hiện nay Tư Không Thiên đã tự ý tách khỏi Cái bang tự lập chi phái Nam Tông công khai đối nghịch với TỔ Đại thì không thể coi là sư đệ cùng môn phái được nữa.
Trong lòng Long Tán rất sợ Long Dực bị thất bại dưới tay Tư Không Thiên và nếu như vậy thật, bao nhiêu danh dự của Tán Công Đại Pháp Môn sẽ tiêu tan hết lần này, nên y quyết định dù có bị mang tiếng lấy hai chọi một mà thắng vẫn hơn để sư đệ thua.
Dường như Tư Không Thiên cũng ý thực được phần hơn của mình, y cả cười:
- Hân hạnh lắm. Hôm nay được tiếp một lúc cả Lưỡng Long, thiếu gia rất sung sướng. Nhị vị cứ tùy ý dùng vũ khí, thiếu gia đây bình sinh chỉ một tay một quạt là đủ.
Tư Không Thiên đứng sừng sững giữa phòng đẹp như một thiên thần giáng thế, tay y bật cho chiếc quạt xòe rộng ra. Tuy đứng có hơi xa nhưng Phàn Nhất Chi vẫn nhìn thấy rõ mặt quạt chép bài Cái Bang Di Công giống hệt như chiếc quạt bồ phiến chàng đang có.
Rất âm thầm, chàng cũng rút chiếc quạt của mình ngắm nhìn rồi cũng xòe

rộng quạt, chàng vừa theo dõi thân pháp của Tư Không Thiên vừa đọc bài Cái Bang Di Công trên tay mình.
Kể ra thân pháp của Tư Không Thiên khá đơn giản nhưng không hiểu do đâu cả hai anh em Long Tán và Long Dực liên thủ đánh liên tiếp gần mười chiêu mà vẫn không trúng được y.
Càng xem, Phàn Nhất Chi càng tiếp thu mạch lạc hơn các chiêu thế của Cái Bang Di Công và từ từ nhận ra chỗ ảo diệu khôn lường của nó. Cái Bang Di Công dựa chính trên ý, khí và lực. Mỗi khi di động theo chiều xoay bát quái, đều phát ra một sức gió cuốn tung vạt áo như muốn cuốn vào chân của hai đối thủ.
Trao đổi quyền pháp hơn một khắc có gần hai trăm chiêu mà Lưỡng Long Thần Châu vẫn không có cách nào chạm được vào tới Tư Không Thiên.
ĐỎ mặt tía tai, Long Dực quát lên:
- Sư huynh, sao không thi triển Tán Công Đại Pháp Môn?
Long Tán khẽ "ừm" một tiếng đáp lại. Hai người đột ngột phân ra hai hướng đối nghịch, Long Tán vọt người theo hướng bắc và long Dực xoay thân xuống hướng Nam. Hai hướng này trong Tán Công Đại Pháp Môn là hai hướng của quẻ Ly và quẻ Khảm: xoay theo Ma phương nên mọi phương vị đều coi như một cố ý không để hở một chút nào cho đối phương có thể tấn công.
Tư Không Thiên nhìn qua phương vị Ma phương của Lưỡng Long Thần Châu mặt không hề đổi sắc, trầm giọng nói với Đinh Chu Diệp vẫn đứng kế cận:
- Phu nhân, họ sắp thi triển Tán Công Đại Pháp Môn đồ! Pháp môn này rất ky nữ tính. Nếu không muốn bị tổn thương, phu nhân tạm tránh ra ngoài. Một mình thiếu gia đối phó được rồi!
Giọng nói của y rất kiêu ngạo nhưng cũng rất đúng khiến Long Tán, Long Dực thầm lo còn Phàn Nhất Chi nghĩ thầm: "Thảo nào sống năm năm với Long Dực mà Đinh Chu Diệp không hề được học Tán Công Đại Pháp Môn."
Lúc ấy Phàn Nhất Chi nghe có tiếng người thở rất gần mình. Nhìn sang bên cạnh một cái giường, Phàn Nhất Chi thấy Mậu Quán Thật cũng đã khoét một lỗ to chăm chú theo dõi trận đấu.
HỌ Mậu có vẻ còn tập trưng theo dõi hơn chàng nữa vì chàng thấy mồ hôi của gã lấm tấm đầy trán mà gã không thèm lau, hai con ngươi trố ra như muốn lòi khỏi hốc mắt, chăng thèm để ý đến chàng và ngoại cảnh.
Đang đứng Ở vị trí quẻ Khảm, Long Tấn xoay quyền đánh thăng nhinh nửa chừng biến chiêu Bát Vân Kiếm Nhật, quyền xoáy như lò so, kình lực rít lên thành tiếng "u,ư rất kinh dị. Chớp nhoáng thân pháp của Long Tán đã chuyển về hướng Cấn rồi lại chớp nhoáng chuyển về hướng Đoài trong lúc quyền thế liên tiếp bung ra cộng với kình lực ập vào đối phương.

Lúc ấy Long Dực mới thực là kỳ dị, người y căng phồng lên và miệng y hít từng hơi thực dài.
Thì ra Tán Môn Đại Pháp Môn là một môn võ công rất kỳ dị, phải có hai người mới thi triển nổi và hai người ấy lại phải như cùng xương cùng máu với nhau vì một bên tấn công đánh địch, dồn vào thế hạ phong, còn một bên hấp công hút hết kình lực của địch khiến địch càng lúc càng suy yếu, cuối cùng là hạ sát thủ.
Long Tán và Long Dực tuy không phải là anh em ruột thịt nhưng tình nghĩa đồng sư môn còn thâm trọng hơn và coi như đồng cốt huyết với nhau nên mới có thể liên thủ thi triển Tán Công Đại Pháp Môn tinh diệu đến thế, và cũng vì thế mà hai mươi năm nay vả hai mới danh chấn giang hồ với hiệu Lưỡng Long Thần Châu.
Tư Không Thiên tuy còn rất trẻ nhưng bản lãnh đã vượt cả tuổi tác, y một tay cầm quạt xòe ra, một tay co lại biến thành trảo lật ngửa, năm ngón tay triều thiên như chiếc bát ngửa liên tiếp di động theo các phương hướng ngược lại.
Phàn Nhất Chi vừa theo dõi, vừa nhìn bài Cái Bang Di Công nên chàng tiếp thu rất rõ ràng, còn gã hoạn quan như bị hoa mắt, gã không dám nhìn Tư Không Thiên thêm nữa, chỉ tập trưng nhìn hai anh em Lưỡng Long Thần Châu.
Cả ba người bây giờ đã biến thành ba cánh chong chóng xoay tít trong căn phòng chật chội, ấy vậy mà không hề ồn ào chút nào đủ chứng tỏ nội lực của họ hết sức thâm hậu.
Đang quay vùn vụt như vậy bỗng nghe có tiếng "ừm" khe khê, người Long Dực văng ra trước dội vào bức vách mỏng manh khiến nó rung lên dữ dội.
Thân pháp của Long Dực và Tư Không Thiên chậm lại tức thì, toàn thân Long Dực đẫm mồ hôi và căng phồng một cách kỳ dị. Tư Không Thiên gấp chiếc quạt "xoẹt" một tiếng, tráo đánh vụt vào mang tai của Long Dực.
Nếu bị trúng chiêu này ngay huyệt Thái Dương chắc chắn Long Dực không sống nổi nhưng Long Tán đã kịp can thiệp.
Người của Long Tán bay lên như con thần ưng, cước từ trên cao đá vẹt ngang Thần Đình của Tư Không Thiên. Nếu Tư Không Thiên muốn giết chết Long Dực ắt phải hy sinh mạng sống của chính mình vì không thể tránh chiêu Thần ưng Đoạt Noãn ngày của Long Tán kịp.
Tư Không Thiên chuyển thế, tráo đánh ra nửa đường xoay tít về ngang mặt chân đứng cước của Long Tán. Long Dực thoát hiểm cùng lúc với một tiếng va chạm lớn. Tráo của Tư Không Thiên lật ngang thành chưởng đập mạnh vào huyệt Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân Long Tán. Long Tán cũng mau không kém, y rút chân chớp nhoáng tránh chưởng để thân rơi xuống sàn nhà Nhưng thân y rơi rất nặng nề khiến Long Dực hốt hoảng rú lên:

- Sư huynh, sư huynh có sao không?
Long Tán thở mệt nhọc:
- Ta bị tán khí hết rồi. Sư đệ! Lần này ta chịu nhục thôi!
Giọng than của y rất thê thảm khiến Phàn Nhất Chi cũng mủi lòng không kém.
Bỗng nhiên ngay lúc ấy Mậu Quán Thật bận ngửa người ra như bị ai đánh lén trúng và mặt gã tái xanh như tờ giấy bạch. Gã thở mệt nhọc không ra hơi:
- Tiểu tử! Cứu ta với, ta... ta...
Phòng bên kia Long Dực đang vội vàng nâng sư huynh dậy, y vội đặt chưởng tâm vào huyệt Đan Điền của sư huynh rồi truyền công đả thông kinh mạch cho sư huynh. Tư Không Thiên lặng lê nhìn họ không tấn công tiếp một lúc y chậm rãi nói:
- Ta đến không phải có ý tranh thua với chư vị mà chỉ muốn công nhiên cho chư vị biết ta không phải là người cố tình cướp đoạt người đàn bà của chư vị. Chư vị thấy rồi, nàng tự nguyện theo thiếu gia chứ thiếu gia có ép uổng gì đâu?
Long Dực vẫn còn ấm ứ nhưng vì y đang bận tâm chữa chạy nội thương cho sư huynh nên không tiện tranh cãi, Tư Không Thiên tự động nói tiếp:
- Chư vị muốn hỏi tại sao thiếu gia lại đốt cái Ngọa Long Thất của chư vị chứ gì? Xin trả lời: không phải thiếu gia đốt đâu, thủ phạm chính là Đinh Chu Di ếp đó!
Đinh Chu Diệp vừa trở vào phòng, nàng điềm nhiên xác nhận:
- Tư Không thiếu gia nói đúng! Thiếp xin tạ lỗi với Long Dực Thần Châu một lần nữa. Sở dĩ năm năm trước thiếp ưng chịu sống với Long Dực Thần Châu là có ý muốn học Tán Công Đại Pháp Môn chứ tuổi tác chênh lệch làm sao ăn đời Ở kiếp được? Chăng ngờ chiều chuộng Long Dực Thần Châu năm năm đằng đẵng mà chăng hề học được như ý muốn, hôm trước nhân có thiếu gia đây đi qua nhà, thiếp bèn đốt nhà bỏ đi chứ có lấy một mảnh gì theo người đâu?
Long Dực thở dài:
- Thực ra là nàng không biết di hại của Tán Công Đại Pháp Môn, không thể truyền dạy cho nữ nhân được, chứ ta có tiếc gì nàng. Hãy xem Mậu Quán Thật chỉ vì lén học lỏm Tán Công mà bị thoát khí phòng bên cạnh đây thì biết.
Quả thật là Mậu Quán Thật đang bị thoát khí, gã cố gắng thở ngáp như con cá bị vớt lên cạn. Tư Không Thiên hỏi:
- ủa! Mậu Quán Thật đâu phải là nữ nhân? Làm sao cũng bị Tán Công Đại Pháp Môn hại?
Long Dực mỉm cười:

- Bề ngoài tuy gã không phải là nữ nhân nhưng gã đã tự hoạn thì cũng không phải là nam nhân nữa rồi.
Phàn Nhất Chi gọi lớn:
- Chư huynh trưởng! Hãy cứu Mậu Quán Thật, gã... gã...
Tuy chàng cố gắng ấn chưởng tâm truyền công lực cho gã hoạn quan nhưng vì công lực quá non yếu nên không có hiệu quả gì nhiều.
Thì ra Tán Công Đại Pháp Môn quả là có di hại ghê gớm với những người học nó không phải là nam nhân. Mậu Quán Thật vốn là hoạn quan nên mới rỉnh định tâm học lén đã bị thoát khí nguy hiểm đến tính mạng, may nhờ Long Dực phát hiện ra sớm nên cuối cùng nhờ y truyền công thoát chết.
Không hiểu vì lý do nào đó, Tư Không Thiên đã nhìn thấy Phàn Nhất Chi đang cầm chiếc quạt bồ phiến của TỔ Di Khánh trên tay, y dùng Truyền âm Nhập Mật nói vào tai chàng không cho mọi người chung quanh nghe:
- Huynh đệ! Đêm mai mời huynh đài lên ngọn Ma Thiên Lãnh gặp sư diệt TỔ Di Khánh của ta nhé!
Nói xong y kéo tay người nữ nhân Đinh Chu Diệp đi luôn ra khỏi quán.

Hồi 4
Oan nghiệt như núi chồng lên mãi
Thù hận tựa sông chẳng chảy lui

Vầng trăng treo lơ lửng giữa không gian như một cái dĩa dát bạc sáng rực tạo một vẻ hoang vu có pha một chút lạnh lùng rợn người.
Phàn Nhất Chi đã vượt quá một cánh rừng chập chùng những loại cây trăm tuổi đến lưng chừng ngọn núi Ma Thiên Lãnh như lời ước hẹn bí ẩn của Tư Không Thiên.
Lúc mới nghe câu nói của y chàng còn hơi kinh ngạc nhưng chỉ một thoáng sau chàng đã đoán ra có lẽ TỔ Di Khánh là sư diệt của Tư Không Thiên đã gặp nhau và muốn đòi lại chiếc quạt có chép bài Cái Bang Di Công của môn phái y. Đối với chàng, điều này hoàn toàn hợp lý vì chàng không phải là người của Cái bang, theo quy củ giang hồ, chàng không có quyền chiếm đoạt Cái Bang Di Công nếu không có sự đồng ý truyền thụ của chưởng môn nhân. Vả chăng, dù chàng không cố ý nhưng chàng đã giữ chiếc quạt này gần một tuần lễ, yếu quyết Cái Bang Di Công đã in sâu vào trong ký ức chàng thì việc trả lại quạt bồ phiến cũng chăng có hại gì cho chàng.
Tuy Phàn Nhất Chi trưởng thành trong một gia đình võ biền, thân phụ chàng làm nghề bảo tiêu suốt ngày chỉ ham mê luyện tập võ nghệ nhưng trái ngược với thân phụ, chàng lại say sưa đèn sách từ lúc nhỏ, đã đọc qua tứ thư ngũ kinh và bách gia chư tử nên chàng rất trọng đạo đức, thêm nữa chàng bẩm sinh là người thuần phác đôn hậu, chưa hề trộm cắp của ai bất cứ vật nhỏ nào nên chàng vẫn vui vẻ trả chiếc quạt cho TỔ Di Khánh, huống gì Tư Không Thiên là người chàng cảm mến từ lúc gặp lần đầu. Cái bang thiếu chủ Tư Không Thiên vì chàng mà bị nhốt chung dưới VÔ ảnh La, lê nàng chàng lại có manh tâm chiếm đoạt Cái Bang Di Công của người ta được?
Ngọn Ma Thiên Lãnh có lẽ là ngọn núi hoang dã nhất Trung Nguyên.
Thấp thoáng xa xa có ánh lửa bập bùng nhỏ sau bụi cây rậm. Chắc đó là nơi Tư Không Thiên ước hẹn với chàng, chàng cố vận hết sức bình sinh phi hành về hướng đó.
Thì ra không phải Tư Không Thiên mà chỉ có một mình Đinh Chu Diệp ngồi co ro giữa một bãi đất trống trải trước một ngọn lửa lớn do nàng luôn tay ném cành khô vào.
Gương mặt Đinh Chu Diệp tư lự thấp thoáng bên cạnh đống lửa sáng tạo thành một vẻ đẹp khá man dại vì nàng chỉ mặc một bộ y phục trắng toát và

khá mỏng manh.
Sợ thất lễ với Tư Không Thiên vì cảnh nam nữ gặp nhau nơi hoang vắng thế này, Phàn Nhất Chi đằng hắng một tiếng nhẹ.
Đinh Chu Diệp cất tiếng hỏi liền:
- Phải chăng là Phàn công tử đến đó không?
Chàng đáp:
- Chính tại hạ, hỏi phu quân của cô nương tới chưa?
Đinh Chu Diệp ngửa cái cổ cao trắng ngần cười lúng liếng:
- Phu quân nào? Công tử biết tôi làm gì có phu quân?
ánh mắt nàng có chiều lả lơi khiến Phàn Nhất Chi càng cẩn trọng lời nói:
- Xin cô nương đừng đùa giỡn tại hạ. Thế phải chăng Tư Không Thiên thiếu gia là phu quân của cô nương ư?
Đinh Chu Diệp vẫn liếc xéo chàng:
- Ai bảo công tử Tư Không Thiên là phu quân của ta? Công tử muốn xem dấu Thủ Cung Sa của ta không?
Nàng định trật vai áo xuống cho chàng xem dấu ấn Thủ Cung Sa để chứng tỏ mình vẫn còn trinh nữ nhưng chàng sợ hãi xua tay:
- Không cần, tại hạ đâu dám tra xét cô nương. ấy là vì đêm hôm qua gặp Ở Đơn Hành quán, cô nương đã gọi Tư Không Thiên là phu quân...
Đinh Chu Diệp cắt ngang:
- Công tử nghe lầm rồi. Chỉ có Tư Không Thiên tự ý gọi ta là "phu nhân" thôi chứ đời nào ta gọi ai là phu quân bao giờ?
Có lẽ chàng nhớ lầm thật cũng nên, nhưng đêm nay chàng lặn lội lên đây đâu phải vì việc Đinh Chu Diệp gọi ai là phu quân hay không phu quân.
Chàng đổi hướng câu chuyện:
- Xin hỏi Tư Không Thiên đã đến đây chưa?
Đinh Chu Diệp dịu giọng:
- Phải cho công tử hỏi vậy ngay từ đầu thì hay quá. Công tử có đọc tư, chắc phải biết đức Khổng Phu Tử rất quan trọng chuyện "chính danh" Xin trả lời: Tư Không Thiên không đến đây hôm nay.
Phàn Nhất Chi giật mình:
- CÔ nương... thế này... thế này là sao... Hôm qua... chính Tư Không Thiên ước hẹn với tại hạ Ở đây đêm nay.
Đinh Chu Diệp nhún vai:
- Không hiểu việc ước hẹn với công tử ra sao, nhưng sáng nay Tư Không Thiên và TỔ Di Khánh đã đuổi theo tên Mậu Quán Tinh ra Trường Viễn đảo roi.
Cái tên Mậu Quán Tinh? CÓ liên quan gì đến họ Mậu Ở Yên Kinh không?
- HỌ Mậu này vốn không Ở Yên Kinh nhưng ta có nghe Tư Không Thiên và TỔ Di Khánh nói chuyện hơn năm trước y tổ chức đốt trại Tam Dương tiêu

cục sau khi xúi giục con gái là Mậu Quán Hoa cướp Càn Khôn Yếu Quyết trốn ra đảo Trường Viễn.
Chàng chấn động vì hai tên "Mậu Quán Tinh" và "Mậu Quán Hoa." Chắc chắn hai tên này có quan hệ đến họ Mậu mà TỔ Di Khánh trước khi giả chết đã viết lên chiếc quạt bồ phiến Cái Bang Di Công của y. Tại sao y lãi phải giả chết để trốn ra Trường Viễn đảo? Điều này nếu không gặp y thì không ai có thể giải đáp cho chàng được. Chàng hỏi tiếp:
- Cớ sao cô nương không theo Tư Không Thiên ra Trường Viên đảo?
Đinh chu Diệp mỉm cười:
- Vì ta có ý đợi công tử. Ta biết công tử cũng muốn ra Trường Viễn đảo lắm phải không?
Người nữ nhân này có cố tật ăn nói rất trắng trợn thăng thắng. Đối với loại người này không gì hơn là cứ thành thật, chàng đáp:
- Vâng, tại hạ ri ất muốn gặp Cái bang thiếu chủ TỔ Di Khánh.
Đinh Chu Diệp vui vẻ:
- Thế thì chúng ta cùng đến Trường Viễn đảo nhé!
Phàn Nhất Chi từ chỗ i:
- Xin cô nương chỉ đường giúp tại hạ là được rồi. Tại hạ có thể đi một mình được.
Đinh Chu Diệp bật cười:
- Công tử sợ đi cùng ta ư? Hay công tử vẫn học câu: "Nam nữ thụ thụ... "
Chàng cắt lời:
- Ta ra Tường Viễn đảo là việc riêng, đâu dám phiền tới cô nương.
- Sao gọi là phiền? Ta cũng có ước hẹn với Tư Không Thiên Ở đó. Thôi công tử hãy về thu xếp hành lý, ngày mai ta lên đường.
- Tại hạ đâu có hàng lý gì mà cần thu xếp? Nhưng... nhưng...
- Công tử muốn nói đến bọn huynh đệ Lưỡng Long Thần Châu chứ gì? Hoặc công tử muốn từ giã họ?
- Cũng không! Tại hạ với Lưỡng Long Thần Châu bèo nước tương phùng, muốn Ở thì ở, muốn đi thì đi, đâu có giao ước gì mà phải từ giả?
Đinh Chu Diệp hơi cười mỉm, dưới ánh nắng đang tắt dần dường như mặt nàng cÓ hơi ửng đỏ:
- Thế thì đêm nay chúng ta thức trắng Ở đây cũng được, phải không Phàn công tử?
Sông Dương Tử nước chảy xiết.
CỎ hai đi bộ trên ba dặm mới gặp một bến đò vắng người qua lại. Đinh Chu Diệp dặn dò Phàn Nhất Chi:
- Công tử là người lạ Ở vùng này, tôi sợ rằng có chuyện bất thường đang đợi chúng ta đây. Công tử hãy tế tâm.
- Vâng, cảm tạ nương tử, hy vọng ta không làm gì thất thố.

cả hai vừa đối đáp vừa bước xuống bến đò trơn trượt.
Mũi đò cũng vừa đâm sát vào bờ.
Đinh Chu Diệp khẽ nhún vai đã đứng Ở giữa lòng đò và tiếp theo nàng là Phàn Nhất Chi nhanh nhẹn nhảy xuống.
Con đò đẩy ra giữa giòng. Ngoài Phàn Nhất Chi, Đinh Chu Diệp và tên lái đò ngồi lặng lê Ở mũi đó, không có một người khách nào nữa.
Tên lái đò cầm một cái sào dài bỗng cắm đò giữa dòng nhìn thăng vào mặt Phàn Nhất Chi:
- Vạn Kiếp Sư TÔ Tử vương ra lệnh cho các hạ để bồ phiến quạt Cái Bang Di Công lại đây nếu muốn an toàn vào bờ.
Hắn cầm chèo thuyền tấn công Phàn Nhất Chi liền. Cặp chèo đánh chéo qua lại vun vút như cặp côn đẩy chàng vào sát mạn đò.
Tên lái đò không ngờ thân pháp của Phàn Nhất Chi lại lanh lẹ khác thường đến vậy, chàng chỉ lắc lư qua lại theo yếu quyết Cái Bang Di Công mà đã tránh hết các đường tấn công bất ngờ của hắn.
Đinh Chu Diệp thấy Phàn Nhất Chi bị tấn công liền tuốt kiếm chém tên lái đò:
- Huynh đệ ta không đụng gì đến cái gọi là "Tô Tử vương" sao ngươi lại tấn công Phàn công tử?
Tên lái đò biến chiêu, chèo bên tả quay sang đối phó với Đinh Chu Diệp đồng thời trả lời:
- TÔ Tử vương đang chờ sẵn bên kia sông. Công tử khôn hồn nên trao quạt bồ phiến cho ta sẽ an toàn lên đường ngay.
Phàn Nhất Chi họ i:
- TÔ Tử vương có liên quan gì đến quạt bồ phiến?
Tên lái đò cười lớn:
- TÔ Tử vương có cần gì đến chuyện ấy. Hãy cứ dể quạt bồ phiến lại đây cho ta!
Chèo hữu trong tay hắn không hề chậm dù hắn đang đối đáp với đối phương. Một mình hắn ung dung chống lại Phàn Nhất Chi và Đinh Chu Diệp mà xem ra hắn không hề nao núng đủ thấy công lực thâm hậu của hắn.
Đột nhiên từ cuối dòng nước có một chiếc thuyền chèo lại như bay. Gã lái đò cười lớn:
- Tả sứ Thạch Kiếm đến rồi! Nhị vị hãy bỏ quạt lại đây thôi.
Chiếc thuyền thoáng chốc đã cặp sát đò ngang. Một bóng người bay vút lên rồi hạ xuống bên cạnh gã lái đò:
- Hữu sứ Kim huynh! Vương tử truyền hãy thanh toán gấp tên công tử này.
Trên tay há tã sứ Thạch Kiếm cầm một lưỡi kiếm ngắn trông giống như hình một câu liêm, đòn hắn đánh tới rồi móc ngược những vòng tròn nhỏ.
Điều mà Phàn Nhất Chi lấy làm lạ là tên được gọi là hữu sứ Kim huynh từ

nãy giờ không hề đứng lên, hắn cứ ngồi lì một chỗ nhưng chiêu pháp của hắn không phải là ít lợi hại. Hai cái chèo trong tay hắn càng đánh càng phát huy kình lực bây giờ lại thêm tên tả sứ Thạch Kiếm thì thật là nguy khốn. Phàn Nhất Chi và Đinh Chu Diệp cơ hồ đã Ở vào thế tiến không được mà thối không xong vì bây giờ đò đã ra giữa dòng, nếu không muốn giao đấu nữa cũng không biết chạy về hướng nào.
Đột nhiên tả sứ Thạch Kiếm trợn trừng mắt nhìn về Ở cuối dòng, Ở đó vừa có tiếng khua nước xuất hiện. Một chiếc thuyền tròn như chiếc thúng lướt tới bên trên chỉ có một người độc nhất mà lại là một nữ tử. Chiếc thuyền thúng tiến vun vút lại gần mau như một mũi tên. Bây giờ Phàn Nhất Chi mới nhìn rõ mặt, nữ tử rất trẻ, chỉ độ mười bảy, mười tám tuổi thôi.
Nhìn thấy mặt người nữ tử trẻ tuổi ấy, tả sứ Thạch Kiếm có vẻ hoảng hốt:
- Tiểu chủ nhân Tuệ Chân sao lại xuất hiện vào giờ này?
Chiếc thúng vừa lướt tới. Nữ tử đứng thăng trên thúng lườm ngó tả hữu sứ rồi hắng giọng:
- Ban ngày ban mặt mà làm trò ăn cướp trên dòng sông của ta sao?
Nữ tử vung tay ra, liên tiếp những tiếng "veo, veo" xé gió bay tới, tả sứ Thạch Kiếm và tên lái đò hữu sứ đều khoa vũ khí lên dở. Một loạt phi tiêu rơi lỏm bỏm xuống mặt nước. Tuệ Chân sa sầm nét mặt:
- Chư vị lộng hành trên mặt nước không có phép của ta, nay lại dám cưỡng hình phạt, không sợ uy danh của phụ thân ta sao?
Tả Sứ Thạch Kiếm đáp:
- Tiểu cô nương! Đây là tội nhân của TÔ Tử vương, xin cho chúng ta tự lo việc nhà Tuệ chân ném cái nhìn sắc như dao sang Phàn Nhất Chi rồi bĩu môi:
- Tiểu tử này mà là tội nhân của TÔ Tử vương?
Bị nữ tử trẻ tuổi gọi là tiểu tử, Phàn Nhất Chi sa sầm nét mặt nhưng chàng chưa kịp nói thì tả sứ Thạch Kiếm đã đáp:
- Nguyên TÔ Tử vương có oán cừu với tên họ Phàn này đã lâu. Nay theo vương lệnh, bọn thủ hạ quyết bắt họ Phàn nạp trả lại bồ phiến quạt mới nghe.
Tuệ Chân kinh ngạc:
- BỒ phiến quạt gì?
Tên tả sứ biết mình đã lỡ lời đành đáp luôn:
- HỌ Phàn đoạt được bồ phiến quạt của Cái bang thiếu chủ đang cất trong người...
Nữ tử nghe đến đó rú lên một tiếng dài, thân pháp bỗng lên cao như cánh chim ưng rồi nhắm Phàn Nhất Chi đáp xuống liền. Tay nàng vươn ra mười ngón quặp lại như mười móng sắt đánh vào xương tỳ bà trên vai Phàn Nhất Chi. Chàng tràn người qua để Tuệ Chân đánh hụt đáp xuống lòng đò.

Chiếc đò nghiêng chao qua một bên khiến tên lái đò vội đập chèo xuống dòng nước lấy lại thăng bằng.
Cả hai tên tả sứ và hữu sứ đều có vẻ e dè đối với nữ tử vừa xuất hiện nên không có hành vi gì khác thường, mặc cho Phàn Nhất Chi đối phó.
Quyền pháp của Tuệ Chân kỳ dị chưa từng thấy, nàng dường như không có chủ ý hạ thủ chàng nên chỉ đánh vờn toàn là hư chiêu. Tuy vậy uy lực của quyền pháp biến ảo cũng đủ dồn Phàn Nhất Chi tới tận cuối đò, chỉ còn hai bước nữa là chàng đã lọt xuống sông rồi.
Bề ngang của chiếc đò rất hẹp nên Phàn Nhất Chi thi triển Cái Bang Di Công một cách lúng túng, chàng than thầm trong bụng nếu cứ kéo dài trận đấu ắt phần bất lợi sẽ về chàng, chi bằng phải khống chế tên hữu sứ Kim Trạo bắt chèo đò cặp bờ may ra có đường thoát thân, nghĩ vậy, chàng liền hú lên một tiếng, thân pháp quay ba vòng như chong chóng vụt tới bên hữu sứ Kim Trạo. Thân pháp chưa tới nhưng cước của chàng đã tới trước đá trúng liên tiếp hai đòn dưới huyệt Thiên Tinh của Kim Trạo.
Kim Trạo vòng cán chèo lại gạt cước của chàng nhưng đến đòn thứ ba hắn đỡ không kịp, bị hất văng xuống sông. Thoáng chớp mắt, tả sứ Thạch Kiếm vươn tay dài như cánh chim ưng tóm lấy cổ áo hữu sứ Kim Trạo kéo ngược hắn khi hắn vừa chạm mặt nước. Đồng thời tả sứ Thạch Kiếm nói:
- Kim huynh ngồi trên lưng ta mà thi triển Thủ Độc Thần Công buộc y phải nhả bồ phiến quạt ra mau!
Hắn hất một cái, hữu sứ Kim Trạo đã ngồi trên cổ hắn vung hai mái chèo ra tấn công Phàn Nhất Chi luôn.
Chàng để ý hình như hai chân của hữu sứ Kim Trạo đã bị phế bỏ, phơ phất hai vạt ống quần như không có xương cốt bên trong. Bây giờ hữu sứ Kim Trạo đã ngồi vững vàng trên lưng tả sứ Thạch Kiếm tạo thành một đối thủ cao lớn lợi hại, bên trên thì sử dụng cặp chèo còn bên dưới song câu kiếm cũng lợi hại không kém.
Lúc ấy Phàn Nhất Chi đã bị dồn tới cuối đò, không còn chỗ nào có thể lui được nữa. Đinh Chu Diệp dựa lưng vào vai chàng nói nhỏ:
- Công tử hãy tạm đưa quạt bồ phiến cho tôi giữ vậy. Ta tìm cách mau chóng lên bờ đi thôi.
Không đợi chàng đáp, nàng thò tay vào ngực chàng rút liền quạt bồ phiến vung ra đánh với tả và hữu sứ liền.
Quạt rít lên những tiếng ghê rợn và với kình lực của Đinh Chu Diệp hình như nó tỏa ra hàn khí lạnh người.
Quạt trong tay Đinh Chu Diệp múa tành những vòng tròn liên tiếp biến thành hàng trăm quạt khác tấn công tới tấp đối phương, đẩy lùi hai sứ giả của TÔ Tử vương về phía kia của chiếc đò. Tả sứ Thạch Kiếm phải lùi liên tiếp có đến năm sáu bước, miệng kêu lên:

- CÔ nương biết Cái Bang Di Công ư?
Nghe đối phương nói đúng tên pháp môn mình đang sử dụng, Đinh Chu Diệp cười dòn:
- Bản cô nương là bằng hữu của Tư Không thiếu gia, lẽ nào không biết Cái Bang Di Công?
Quạt trong tay nàng theo lời nói càng phát huy công lực, đánh trên dưới sau trước như cùng một lúc mà lại không nhiên thấy chiêu thức biến dị ra sao cả.
Tình hình có vẻ biến đổi chớp nhoáng, bây giờ Đinh Chu Diệp đang Ở thế thượng phong áp đảo tả và hữu sứ TỒ Tử vương.
Quạt trong tay nàng vừa tung lên một thế xoay tít trên không, tả sứ Thạch Kiếm vươn chiếc móc câu lên định gạt ra bỗng quạt lật ngược cán đánh chớp nhoáng vào huyệt Nhũ Trung kêu "bốp" một tiếng lớn. Thạch Kiên lảo đảo rồi sợ không đứng vững trên mặt đò, gã bắn thân lên cao hô to:
- Ta tạm vào bờ thôi Kim huynh!
Chân của tả sứ Thạch Kiếm đã chạm vào miệng chiếc thuyền thúng của gã vẫn lững lờ quanh đó.
Hữu sứ Kim Trạo quạt chèo xuống nước chèo liền, cả hai phối hợp với nhau nhịp nhàng như đã được hội ý từ trước. Chỉ trong chớp mắt chiếc thuyền thúng đã vọt ra xa nhắm bờ hướng tới.
Lúc ấy trên đò chỉ còn lại tiểu chủ nhân Tuệ Chân, nàng đưa ánh mắt sắc như dao nhìn Đinh Chu Diệp:
- CÔ nương nên trao lại quạt bồ phiến nếu muốn an toàn vào bờ.
Đinh Chu Diệp mặt lạnh như tiền, hơi nhếch môi cười:
- CÔ nương đã thấy Cái Bang Di Công của ta vừa rồi chứ? Liệu cô nương có đủ sức đoạt quạt?
Không đợi Tuệ Chân trả lời, nàng bắt đầu thi triển Cái Bang Di Công dồn Tuệ Chân vào cuối đò. Quạt trong tay nàng rít lên những hồi dài ghê rợn vun vút lên xuống, vòng qua đảo lại dầy đặc như một mạng lưới không có mắt quấn lấy đối phương.
Tuệ Chân buông ra một chuỗi cười, thân ảnh nàng xẹt qua đảo lại trên khoang đò chật hẹp rồi bỗng nhiên lao thăng xuống mặt nước biến mất, nhưng chỉ một lát sau đã thấy nàng trồi lên Ở phía xa, lớn tiếng gọi vọng tới:
- Nhị vị đã bị bao vây chặt trên bờ. Hôm nay không để lại quạt bồ phiến của Cái Bang Độc Cước TỒ Đại, không thoát khỏi bờ sông này đâu!
Rồi chỉ hụp vài cái nữa, Tuệ Chân đã biến mất đâu đó dưới dòng nước lạnh lùng.
Phàn Nhất Chi thở dài:
- Đinh cô nương, chúng ta tính sao Ở chốn này bây giờ đây?
Đinh Chu Diệp mặt vẫn lạnh lùng:
- Còn tính sao nữa? Không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Ta cứ vào

bờ rồi tùy cơ ứng biến.
Nàng trả quạt vào ngực áo chàng rồi ngồi xuống dùng tay làm chèo đẩy đò dần dần hướng vào phía bờ.
Chiếc đò chậm chạp trôi cho đến cuối giờ ty mới chạm đến mặt đất.
Đinh Chu Diệp phi thân lên trước nhưng nàng vừa đặt chân xuống đã nghe một giọng nói:
- xin hầu tiếp nhị vị anh hùng!
Tiếp lời nói một sợi roi quăng vút tới nhắm huyệt Bách Hội của nàng đập xuống. Đinh Chu Diệp lách vội người qua một bên rồi rồi vươn tráo định chộp sợi roi nhưng roi hình như có mắt tự động uốn cong lên bật hắn ra xa.
Đinh Chu Diệp hỏi liền:
- Nhuyễn tiên bí lục của họ Tiêu Ở Điền Châu sao lại đến đây?
Một giọng cười khăng khắc vọng đến rồi bóng người như chớp nhoáng phi thân đến.
- Đinh cô nương tinh mắt thật! Tại hạ là Tiêu Như Độc Nhuyễn Tiên Tam Thế chính là Ở Điền Châu đây!
Nhân vật vừa xuất hiện là một trung niên bảnh bao trong áo bào màu xanh lục có thêu chằng chịt những đường kim tuyến vàng chóe, tay vung vẫy nhuyễn tiên như một con rắn. Tiêu Như Độc nói luôn:
- Nghe chưởng môn nói cô nương đã cùng tình nhân đoạt Cái Bang Di Công của Cái bang Nam Tông chạy đến đây, nếu có việc ấy xin cô nương để quạt bồ phiến lại rồi Tiêu ta sẽ về Điền Châu ngay.
- Chưởng môn thiếu gia gặp ca ca Ở đâu mà ca ca phải nhọc công sang đến đây vậy?
Tiêu Nhứ Độc ngửa mặt cười:
- Đinh cô nương! Có lẽ nguyên ủy quạt bồ phiến Cái Bang Di Công này cô nương chưa rõ. Tại hạ là huynh đệ kết nghĩa với Tư Không Thiên thiếu gia, nên theo đúng ngôi vị môn phái thiếu gia phải truyền quạt bồ phiến cho tại hạ chứ đâu phải cho cô nương? Nay tại hạ nhân danh Cái bang Nam Tông yêu cầu cô nương trao lại quạt bồ phiến, nếu không khó mà đi khỏi bờ sông này đó.
Đinh Chu Diệp lạnh lùng:
- Tiêu ca ca nói sao khó nghe quá. Tuổi tác của Tiêu ca ca xấp xỉ Tư Không thiếu gia, nay thiếu gia chưa chết sao dám đòi quạt truyền võ công?
Nay không có mặt thiếu gia Ở đây, biết thế nào là nguyên ủy, vả chăng, ai bảo bản cô nương đoạt quạt bao giờ?
Đầu nhuyễn tiên đột nhiên bung ra một luồng gió rít cùng với câu quát của Tiêu Nhứ Độc:
- Cái này sẽ chứng minh cho cô nương biết nguyên ủy!
Nhuyễn tiên trong tay họ Tiêu vũ lộng ào ạt như hàng chục con rắn cùng tấn

công Đinh Chu Diệp.
Nàng vội xuống tấn lui lại hai bước bắt đầu thi triển kiếm pháp đối địch. chỉ trong chớp mắt hai người đã quấn lấy nhau không còn phân biệt rõ chiêu thế của ai nữa.
Đánh có trên năm mươi hiệp trước mắt Phàn Nhất Chi chỉ còn là những tiếng gió rít và thân ảnh loang loáng qua lại, đột nhiên chàng nghe hơi thở của Đinh Chu Diệp nặng nề, chàng biết cô nương họ Địch đã yếu thế bèn hô lớn; - Đinh cô nương hãy cầm lấy quạt mà đối địch.
Chàng ấn quạt vào tay trái Đinh Chu Diệp. Vụt một cái có bàn tay chộp trúng đầu quạt vút tới. Chàng tưởng Đinh Chu Diệp đã rút được quạt nhưng liền sau đó một tiếng rú đau đớn của nàng, người nàng văng ra khỏi vòng chiến, bên mép rỉ ra máu tươi. Tiếng cười của Tiêu Nhứ Độc cất lên:
- Tại hạ đã báo trước rồi! Đừng cưỡng lại tại hạ, không tốt đâu.
Phàn Nhất Chi nhìn thấy tay trái của họ Tiêu nắm chặt quạt, thì ra người rút quạt trong tay chàng không phải là Đinh Chu Diệp mà là Tiêu Nhứ Độc.
Người Đinh Chu Diệp lảo đảo rồi quy hắn xuống trắng bệch như tờ giấy.
Chàng nhảy hai bước đến bên nàng lo lắng:
- cô nương bị trúng thương Ở đâu?
Giọng Đinh Chu Diệp mất hết khí lực:
- Đầu nhuyễn tiên đã đánh trúng huyệt Hoàn Cốt của ta rồi!
Quả nhiên huyệt Hoàn Cốt sau tai nàng đã sưng to lên một cục to bằng nắm tay đỏ rực như sắp ứa máu, chàng thất sắc:
- Ta làm sao bây giờ? CÔ nương thấy trong người thế nào?
Không nghe Đinh Chu Diệp trả lời. Nhìn xuống Phàn Nhất Chi thấy nàng nằm thiêm thiếp đang hôn mê trong lúc Tiêu Như Độc xoay mình nhanh như chớp dở khinh công phi hành đi liền.
Phàn Nhất Chi còn đang lúng túng chưa biết xoay xở ra sao với tình trạng thương tích của người bạn đường bỗng chàng nghe có nhiều tiếng chân di động. Một thoáng sau chung quanh chàng đã xuất hiện ba bốn người, trong ấy chàng nhận ra mặt tiểu chủ Tuệ Chân đứng uy nghi Ở giữa. Nàng lắc nhè nhẹ hai bím tóc sau lưng:
- Công tử nên trao lại quạt bồ phiến cho ta đi thôi!
Chàng gượng cười:
- Tôi làm gì còn quạt bồ phiến mà trao cho cô nương? Tiêu Như Độc đã lấy đi rồi!
Tuệ Chân sững sờ:
- Nhuyễn Tiên Tam Thế ấy à? Hắn đến đây từ lúc nào vậy?
- Nào tôi biết được hắn sang đây từ lúc nào? CÔ nương hãy tìm hắn mà hỏi.
Tuệ Chân liếc nhanh Đinh Chu Diệp đang nằm hôn mê, nàng truyền:
- Hãy mang cô nương đây về cho thân phụ ta quyết định, khi nào Phàn công

tử đem quạt bồ phiến đến ta sẽ trao đổi.
Hai hồng y nữ đứng hai bên Tuệ Chân có lẽ là thủ hạ của nàng, vâng lệnh ngay. Nhưng chàng phản đối:
- Đinh cô nương đây không can hệ gì đến việc mất quạt bồ phiến. Xin đừng giận cá chém thớt!
Cước pháp của chàng đảo lộn quanh người Đinh Chu Diệp không cho hai hồng y nữ đến gần. Một nàng cười gằn:
- Tiểu tử cứng đầu này chưa nghe uy danh của Độc Kiếp Sư Vương Tuệ Hồng Mao của chúng ta ư?
Nàng quay một vòng đoản đao định đẩy lùi Phàn Nhất Chi ra xa.
Lưỡi đao vừa tới gần gót chân của Phàn Nhất Chi, chàng biến thế xoay ngược đánh một đòn sấm sét trúng cổ tay nàng liền. Hồng y nữ rú lên vừa kinh ngạc vừa đau đớn buông rơi đao xuống đất.
Tuệ Chân can thiệp liền.
Trong tay nàng bây giờ sử dụng khúc yến nguyệt lưỡng đầu côn sáng loáng quay vùn vụt tấn công Phàn Nhất Chi. Chàng nghe kình lực của côn rít lên không dám khinh thường vội vàng bước liên tiếp thế Lăng Ba bộ pháp lui lại tránh.
Tuệ Chân vừa múa lưỡng đầu côn vừa truyền lệnh cho hồng y nữ thứ hai:
- Tà Tinh, đem cô nương ấy xuống thuyền!
Hồng y nữ bế xốc Đinh Chu Diệp lên chạy vội xuống bến nước đã có sẵn một con thuyền nhỏ.
Phàn Nhất Chi trông rõ tình hình ấy nhưng chàng không sao thoát được vòng kềm của lưỡng đầu côn trong tay Tuệ Chân, đành lên tiếng hỏi:
- CÔ nương mang Đinh Chu Diệp đi đâu?
Côn trong tay Tuệ Chân hơi chậm lại, nàng cười ha hả:
- Phía tây bắc bờ sông này có hòn đảo nhỏ. Nơi ấy là địa giới của thân phụ ta Độc Kiếp Sư Vương Tuệ Hồng Mao, mời công tử quang lâm!
Dứt lời thân pháp nàng như một chiếc pháo thăng thiên bắn vọt lên cao rồi hạ xuống bờ nước, nàng nhún thêm một lần nữa đã đặt chân xuống thuyền.
Chiếc thuyền vươn ra xa tức thì mang luôn cả Đinh Chu Diệp theo.
Phàn Nhất Chi dợm bước theo Tuệ Chân nhưng muộn mất rồi, chiếc thuyền đã bắn ra giữa dòng, chàng đành phải ngơ ngẩn đứng trông theo...
Buổi chiều trên bến vắng xuống mau lẹ như người ta thả xuống một chiếc màn mỏng. Khói nước lên nghi ngút gây gây lạnh khiến Phàn Nhất Chi rùng mình. Chàng chậm chạp quay người lại vì dường như chàng vừa ngửi thấy một mùi hương lạ.
Mùi hương khiến chàng tỉnh hắn, chàng kêu lên:
- Ồ! Nhị vị hiệp lữ đi đâu vào miền này?
Thì ra quả có hai thanh niên thiếu nữ song song tới nơi.

Thanh niên giọng nói rất ôn nhu hỏi:
- Các hạ có thấy một nương tử mới đến vùng này chăng?
- Nương tử ấy tên gì?
Thiếunữ đỡ lời:
- Nương tử họ Đinh, tên Chu Diệp, khoảng trên tam thập.
Đúng là Đinh Chu Diệp rồi, chàng vui vẻ:
- à! Nếu thế thì vãn sinh có gặp, chư vị quan hệ thế nào với Đinh cô nương?
Thiếunữ đáp:
- Ta chính là muội muội của Đinh tỷ, còn đây là sư huynh của ta: Quan Thượng Cầu.
RÕ ràng đây là đôi hiệp lữ, nếu là muội muội của Đinh cô nương, tốt nhất chàng nên nói thật:
- Đinh cô nương bị bọn lạ mặt bắt ra Trường Viễn đảo rồi. Mới đây thôi, có lẽ cô nương tìm mau vẫn kịp.
Ngừng một lát, chàng hỏi tiếp:
- Chư vị có nghe đến tên Độc Kiếp Sư Vương Tuệ Hồng Mao?
Nãy giờ thanh niên vẫn im lặng nghe câu chuyện giữa hai người, nay mới xen vào:
- Tuệ Hồng Mao là đảo chủ Trường Viễn đảo, cách đây mười dặm phía tây bắc, sao lại có can hệ đến Đinh tỷ tỷ?
Phàn Nhất Chi trầm ngâm:
- Ta cũng lấy làm lạ đó huynh đài à! Thân thế của lão đảo chủ này ra sao?
Quan Thượng Cầu trả lời:
- Ta nghe tin Ở kinh sư đồn đãi đảo chủ Tuệ Hồng Mao chiếm Trường Viễn đảo đã hai đời, tự xưng "biệt hữu thiên địa," có ý chống lại triều Mãn tộc nhưng có lúc lại ve vãn bọn quan lại người Mãn, hành vi của lão này đáng để ta phải lưu tâm đó vì dưới tay lão bọn anh hùng không phải là ít đâu
Không nghe chàng nói gì, y tiếp:
- Hiện nay thế quân Mãn đang hùng cường nên lão giả vờ chịu khuất phục nhưng xem ra không phải thực tâm. Đêm nay ta sẽ đột nhập Trường Viễn đảo để trước là cứu Đinh tỷ tỷ, sau nữa là xem động tĩnh của lão ra sao.
Thiếu nữ em của Đinh Chu Diệp là Đinh Chu Lâm tiếp lời:
- Tất nhiên là tiểu muội sẽ theo sư huynh rồi.
Phàn Nhất Chi xen vào:
- Nhị vị cho vãn sinh theo giúp một tay nên chăng?
Trăng đêm ấy vẫn sáng vằng vặc soi rõ từng ngọn lau xào xạc bên bờ Dương Tử Giang.
Ngồi trên một con thuyền nhỏ, Phàn Nhất Chi nhè nhẹ đẩy mái chèo lướt nhẹ êm trên mặt nước.
Đến khi vầng trăng đã lên đến đỉnh đầu, trước mắt ba người đã hiện ra phía

xa xa mờ nhạt một đảo nhỏ như một lưng rùa vĩ đại nhô lên giữa biển nước.
Phàn Nhất Chi nó i nhỏ:
- Sắp tới Trường Viễn rồi đó, chư vị nên cẩn thận.
Chàng càng nhẹ tay chèo hơn nữa cho thuyền lướt êm ru vào một bụi lau rậm rạp. Mũi thuyền vừa lủi vào bụi lau, cả ba đã song song phi thân lên bờ, không buồn buộc thuyền lại.
Trên đảo im lặng không một tiếng động.
Nhưng Phàn Nhất Chi chợt nhận ra ánh lửa lóe lên bên cạnh cánh tả, ánh lửa xẹt dài như một đường nhấp nháy rồi tắt ngấm. Quan Thượng Cầu thì thầm:
- Ai đốt lửa làm gì vậy?
Giọng Đinh Chu Lâm trầm trầm:
- Lửa này nhiều màu xanh biếc, có lẽ là lửa luyện đan của đạo sĩ nào đó?
Riêng Phàn Nhất Chi không nói, chàng âm thầm phi hành về hướng vừa phát ra ánh lửa. Hai sư huynh muội nọ bám sát theo.
Nơi phát ra ánh lửa là một gian nhà tường đắp đất mái lá nằm chơ vơ giữa khoảng đất trống. Có lẽ kiến trúc của nó cố ý mở những cửa sổ rất lớn nên ba người dễ dàng nhìn thấy quang cảnh bên trong. Dưới ánh đèn dầu đỏ quạch là bóng một lão nhân đang lúi húi trước một lò lửa lớn. Không hiểu lão điều chế gì mà lửa nổ liên tiếp bắn ra những tia sáng rực.
Đột nhiên lão dừng tay ngẩng đầu lên:
- CÓ cao nhân nào giáng lâm đó?
Theo lời nói thân ảnh của lão đã vụt ra ngoài. Dưới ánh trăng trắng như sứa, Phàn Nhất Chi nhìn thấy mái tóc hung hung đỏ của lão, liền biết đây là đảo chủ Tuệ Hồng Mao.
Tuệ Hồng Mao nhìn thấy vây chung mình là những khuôn mặt lạ, sửng sốt:
- các hào kiệt là ai, đến Trường Viễn đảo có gì cần chỉ bảo lão gia?
Quan Thượng Cầu nhảy sát đến gần bên họ Tuệ:
- Lệnh nữ Tuệ Chân Vô cớ bắt giữ tỷ tỷ Đinh nữ hiệp của ta, đảo chủ không có ý kiến gì ư?
Dưới ánh sáng rực của vầng trăng vẫn không thấy nét mặt Tuệ Hồng Mao biểu lộ cảm nghĩ gì, lão cười khẩy:
- Lệnh ái ta hành động có bao giờ cần hỏi ý kiến của ta mà ta có ý kiến? Các hạ hãy kể đầu đuôi câu chuyện cho ta nghe.
Vừa lúc ấy có tiếng chân hấp tấp chạy lại rồi tiếng reo cười của thiếu nữ:
- Gia gia đừng nghe lời nói nhảm của tên tiểu tử ấy. Để tiểu nữ nói cho gia gia nghe.
Tuệ Chân đã đến bên cha, tóc nàng bím thành nhiều lọn buông xuống vai trông rất ngộ nghĩnh, nàng vẫn giữ giọng nói nhí nhảnh như trẻ con:
- Gia gia có biết quạt bồ phiến Cái Bang Di Công không?
Tuệ Hồng Mao hơi rung động:

- Của Cái Bang Độc Cước TỔ Đại ư?
- Chính phải, nhưng nay đã qua tay một cô nương tên Đinh Chu Diệp rồi. Tiểu nữ có mạn phép mời Đinh cô nương tới đảo ta du ngoạn đó.
Nét mặt Tuệ Hồng Mao thoáng một nét gì đó hình như rạng rỡ:
- Thế ư? Đinh cô nương hiện đang Ở đâu?
- Tiểu nữ tạm xếp đặt cho cô nương Ở Quan Hải đài, gia gia thấy được không?
Chỉ nghe một tiếng nói mớn:
- Được lắm! Để ta đến thăm cô nương!
Thân pháp của Tuệ Hồng Mao vọt lên bắn ra xa vượt hẳn bọn khách mới đến. Phàn Nhất Chi chuyển thân mấy cái bám sát theo liền nhưng Tuệ Chân đã huy động yến nguyệt lưỡng đầu côn chặn chân chàng lại:
- Tiểu xú tử! Ai cho theo gia gia ta đó?
CÔ bé này đã tự nhiên gọi chàng bằng tước hiệu "Tiểu Xú tử" (chàng bé xấu xí) khiến chàng vừa buồn cười vừa hơi giận.
Chàng nghiêng người dùng cước hữu đá vùn vụt liên hoàn định đánh nơi yến nguyệt côn trên tay Tuệ Chân. Nhưng ngọn côn trong tay nàng biến hóa hết sức linh động nên cước pháp của chàng đã tinh tế mà vẫn không chạm tới được Tuệ Hồng Mao đã vọt thân cách một khoảng khá xa mà Phàn Nhất Chi không sao thoát nổi sự kìm chế của Tuệ Chân, chàng nóng ruột bám theo lão đảo chủ nên thi triển thêm mấy phần công lực nữa cố đoạt vũ khí trong tay Tuệ Chân và thoát khỏi sự kềm tỏa của nàng để theo Tuệ Hồng Mao đến Quan Hải đài. Dường như cũng đoán được ý định của chàng nên Tuệ Chân cũng thi thố hết tuyệt nghệ điều khiển yến nguyệt lưỡng đầu côn linh động khác thường vây bọc hăn lấy người chàng như một màn lưới dầy.
Lúc ấy Quan Thượng Cầu cũng nóng ruột lắm, chưa biết làm sao bỗng nghe sư muội kêu lên:
- Sư huynh hãy thi triển Bích Lạc Cung để tiểu muội đuổi theo Tuệ Hồng Mao cho.
Lời vừa dứt, thân ảnh nàng đã lao vút đi theo bóng thấp thoáng của lão đảo chủ.
Chỉ còn lại một mình Phàn Nhất Chi, chàng định dợm khinh thân theo Đinh Chu Lâm, đột nhiên nghe tiếng rít lạ lùng từ miệng Quan Thượng Cầu nên dừng người lại. Trong tình hình này người đáng quan tâm hơn cả là Quan Thượng Cầu vì chàng biết võ công khả dĩ của chị em Đinh Chu Diệp và Đinh Chu Lâm, ít gì cũng có thể đối phó với Tuệ Hồng Mao.
Bấy giờ đột nhiên Quan Thượng Cầu liên tiếp rít lên trong miệng những tiếng nghe như có hàng trăm con rắn bị động ổ, người y nằm ngửa trên mặt đất bỗng xoay tròn như một cái chong chóng rồi hú lên một tiếng lớn, y đứng vọt thăng dậy. Phàn Nhất Chi tò mò nhìn thăng vào mặt y: dưới ánh

trăng sắc mặt Quan Thượng Cầu đã biến đổi khác hắn, từ cổ trở lên toàn bộ gương mặt y hình như đã sưng phù lên và đỏ gắt như một trái táo chín.
Tuệ Chân vẫn không dừng côn pháp. Nàng chỉ hơi chưng lại vì kinh ngạc khi nghe miệng họ Quan rít lên, những tiếng kỳ lạ sau đó lưỡng đầu côn đổi ra thế công vũ bảo hơn nữa.
Mũi côn của Tuệ Chân đánh vụt tới nửa chừng bèn biến thế lật ngược đầu quật ngang hông đối phương.
Phàn Nhất Chi vẫn đứng bên ngoài chăm chú quan sát, chàng thấy thế này cũng không phải quái dị gì lắm và bình thường có lẽ Quan Thượng Cầu đã tránh được một cách dễ dàng. Nhưng lần này dường như y cố ý không né tránh, đầu côn đánh vào hông y một đòn. Lạ lùng là âm thanh phát ra một tiếng "bịch" trống rỗng như đánh vào bịch bông và tiếng Quan Thượng cầu cười nắc nẻ:
- Sướng quá! Tiểu cô nương gãi sướng quá, gãi tiếp nữa đi tiểu cô nương.
Tuệ Chân cũng hơi ngạc nhiên nhưng nàng vẫn đánh liên tiếp liên hoàn gần một chục đường côn nữa. Đường nào cũng trúng người Quan Thượng Cầu nghe "bịch, bịch" liên tiếp. Quan Thượng Cầu nhảy nhót reo lên:
- Tuyệt tuyệt! Nhưng cô nương đánh nhẹ quá, đánh mạnh nữa lên. Bích Lạc Cung quả là sướng đến tuyệt trần đời.
Thì ra y nghe lời sư muội đang thi triển Bích Lạc Cung nên yến nguyệt lưỡng đầu côn của Tuệ Chân đánh trúng liên tiếp vào người y mà chăng hề hấn gì cả.
Tuệ Chân đã hết sức kinh ngạc dừng lại còn ấp úng:
- Ngươi... ngươi... tiểu tử dùng trò ma quỷ gì thế?
Quan Thượng Cầu lắc vai phi thân đến gần Phàn Nhất Chi:
- Ta đến Quan Hải đài thôi chứ huynh đài!
Nhưng cô nương nào đã chịu buông tha, nàng khinh thân là là lướt theo Quan Thượng Cầu, gằn giọng:
- Tiểu tử! Bản cô nương chưa đồng ý, làm sao đi khỏi đây được?
Nàng đưa ngang yến nguyệt côn lên miệng, thì ra côn của nàng còn là ống sáo nữa. Nhưng rõ ràng không phải là nàng yêu âm nhạc vì tiếng sáo từ côn thoát ra chỉ có một âm sắc lanh lảnh rợn tai, ngân vang trong đêm tối, cuối đảo cũng đã nghe thấy.
Cả hai, Phàn Nhất Chi và Quan Thượng Cầu vừa nghe dứt tiếng sáo buốt tai đó thì đã có tiếng chân nhiều người nhẹ nhàng chạy tới.
Chung quanh hai người xuất hiện ước chừng có đến mười thiếu nữ nữa, người nào cũng chỉ độ mười sáu, mười bảy tuổi như Tuệ Chân và cùng mặc một màu áo hồng nổi bật dưới ánh trăng. Tuệ Chân vui vẻ ra lệnh:
- Các em hãy bắt hai tiểu tử này cho ta!
Nghe một thiếu nữ gọi mình là tiểu tử, Phàn Nhất Chi khẽ "hừ" một tiếng,

thân vọt lên cao, khi hạ thân xuống, cước pháp của chàng quay một vòng. Tất cả gần mười thiếu nữ hồng y mới xuất hiện đều bị điểm trúng huyệt vai bằng gót chân của chàng. Tuệ Chân lùi một bước, là người duy nhất tránh được đòn, kinh ngạc kêu lên:
- Tiểu tử thân pháp tuyệt diệu đấy. Các em tấn công đi!
Tất cả đều sử dụng vũ khí giống như tiểu chủ, nghĩa là đều quay vùn vụt yến nguyệt lưỡng đầu côn. Phàn Nhất Chi và Quan Thượng Cầu bị vây vào giữa. Chàng đưa mắt liếc nhìn họ Quan thấy mặt y đã không còn đỏ nữa mà chuyển sang tái. Chàng hỏi:
- Liệu huynh đài tự thoát ra khỏi vòng vây này được không?
Câu đáp của y khiến chàng sửng sốt, không phải vì ý nghĩa mà vì hơi thở đứt quảng:
- Tôi... tôi... sử dụng Bích Lạc Cung... gần kiệt sức rồi... huynh đài... mang tôi thoát với!
Phàn Nhất Chi quan sát y kỹ hơn mới thấy mồ hôi đã rịn ra ướt đẫm cả trán y Vừa lúc ấy một đường côn đập tới vai họ Quan. Phàn Nhất Chi dùng chỉ công búng "tách" một tiếng đẩy côn ra xa rồi nói mau:
- Ta đi thôi!
Chàng xoay người bế xốc Quan Thượng Cầu lên. Người y mềm nhũn như một bình bông khiến chàng hơi kinh hoảng:
- Sao huynh đài như bị thoát khí thế?
Quan Thượng Cầu ấp úng:
- ĐÓ là di hại... của Bích Lạc Cung, huynh đài cẩn thận!
Cùng với tiếng kêu của y, chàng nghe có tiếng gió rít. Loạn côn đập tới tấp vào người chàng. Chàng hú lên một tiếng, người vọt lên như pháo thăng thiên, hai chân đảo lộn quét một vòng rộng đánh bật các đầu côn bật ra rồi nhân đà chàng bế Quan Thượng Cầu vọt ra xa. Chỉ loáng mắt Phàn Nhất Chi đã cách bọn nữ hồng y có đến năm sáu trượng. Tuệ Chân la lên:
- Các em đuổi theo, chớ để hai tên tiểu tử đến Quan Hải đài.
Quan Hải đài nằm Ở hướng nào trên đảo Nhất Chi cũng chưa biết. Nhìn hết tầm mắt cũng chưa thấy bóng Chu Diệp và Chu Lâm đâu cả. Kể cả Tuệ Hồng Mao cũng không thấy.
Một đám mây đen vừa che khuất mặt trăng khiến bóng tối chụp xuống đảo Phàn Nhất Chi đành bế Quan Thượng Cầu phi hành theo hướng trước mặt. Chàng thi triển hết tuyệt kỹ phi hành nên chỉ chốc lát đã bỏ xa bọn thiếu nữ áo hồng.
Bên tả của chàng thấp thoáng mấy bóng nhà cong vút như đầu đao của các mái chùa trên đất Trung Nguyên. Dường như trời muốn nổi gió và đe dọa sắp mưa vì chàng nghe trong gió có chứa hơi nước lành lạnh.
Bây giờ đang là tháng tiểu xuân (tức tháng mười âm lịch) nên mưa bất

thường là phải.
Vừa định bụng tìm một chỗ trú mưa, Phàn Nhất Chi đã nghe có tiếng lộp bộp của giọt mưa trên lá cây. Không chần chờ được nữa, chàng bế Thượng Cầu phóng nhanh về hướng một mái nhà gần nhất. Người của Quan Thượng Cầu càng lúc càng mềm nhũn nặng trĩu khiến chàng đã thấy vướng víu. Bước chân lên thềm nhà, chàng vội đặt Quan Thượng Cầu xuống:
- Huynh đệ thấy trong người ra sao?
Thượng Cầu thở dài:
- Mỗi lần sử dụng Bích Lạc Cung là tôi đều bị thoát khí mệt mỏi đến mấy ngày. Đây là đâu vậy huynh đài?
Phàn Nhất Chi không biết trả lời sao, chàng nhìn lên tấm hoành treo ngay trước cửa nhà, đáp:
- Huynh đài thấy bốn chữ kia: "Biệt Hữu Thiên Địa" (Riêng cõi đất trời) tôi ngờ rằng đây là tư thất của Tuệ Hồng Mao.
Quan Thượng Cầu đăm đăm nhìn hai cánh cửa chạm trổ khép kín:
- Huynh đài thử gõ cửa xem.
Nhất chi tiến lên, chàng dùng tay gõ liên tiếp ba tiếng vào cửa. Bên trong bất động.
Chàng gõ tiếp ba tiếng nữa. Quan Thượng Cầu có vẻ sốt ruột, y lắc vai nhảy lên thềm cất tiếng:
- Xin ra mắt chủ nhân.
Trong nhà vẫn im lặng.
Y dục liền:
- Chắc không có ai, huynh đài thử đẩy cửa vào xem.
Phàn Nhất Chi nghe lời y đẩy nhẹ cánh cửa. Dường như cửa không gài bên trong nên bật ra liền. Quan Thượng Cầu nhanh nhẹn lạ kỳ, y lắc vai hai ba cái đã lọt vào trong nhà, trước cả Phàn Nhất Chi. Đột nhiên, chàng nghe có tiếng la:
- ôi! Huynh đài! ơ... ơ...
Tiếng kêu như bị tắc nghẹn rồi tiếp theo là tiếng thân người ngã vật xuống đất Phàn Nhất Chi không thấy gì cả vì trời vẫn còn tối và bên trong nhà hoàn toàn không có một ánh đèn. Chàng hỏi:
- Huynh đài sao đó?
Không có tiếng đáp lại.
Sợ có bất trắc, chàng rút bao kiếm giơ lên che chở trước ngực, đề khí chậm rãi bước chân vào.
CỐ căng hết thị lực chàng cũng nhìn thấy lờ mờ trước mặt có một bàn thờ nhỏ trên ấy treo độc nhất một khung giấy trắng bệch. Trời vừa nổi một tiếng sấm. ánh lửa trời loằng ngoằng chớp nhoáng lóe lên giúp chàng ghi vội quang cảnh trong nhà. Quan Thượng Cầu nằm gục trước bàn thờ và thoang

thoảng quanh đây có mùi hăng hắc. Chàng vội bế mọi huyệt đạo ngồi thụp xuống đất đưa tay đặt vào mũi Quan Thượng Cầu. Hơi thở y vẫn còn thoi thóp chứng tỏ y chưa chết, chắc chỉ mới trúng động hương hôn mê mà thôi. Chàng ngồi im như vậy một lúc mới có một tiếng sét rền nữa. ánh sáng của trời vừa lóe lên chàng đã nhận rõ cảnh vật trong phòng. Thì ra đây không phải là tư thất của Tuệ Hồng Mao mà có lẽ là một điện trờ của riêng lão vì chàng kịp thấy sâu trong bàn thờ là tấm chân dung lớn của Thái Thượng Lão Quân tay cầm phất trần uy nghi nhìn thăng về phía trước.
Trời bắt đầu mưa nặng hạt.
suốt đêm ấy mưa như thác đổ nên chàng yên tâm ngồi bó gối dưới nền nhà cho đến sáng.
Khi ánh sáng mờ đục của một ngày bắt đầu cũng là lúc mưa ngớt hạt và dứt hẳn.
Cả đêm chàng không chợp mắt được nên người hết sức mệt mỏi, nhìn lên bàn thờ chàng đọc được bài "minh" (một thể văn dùng để khuyên răn cảnh giới) viết bằng thứ chữ "Lệ" nghiêm cẩn. Chắc là bài "minh" của giòng họ Tuệ khuyên nên cẩn thận giữ mình, trau dồi đạo đức nên chàng chưa vội đọc kỹ.
Trên bàn thờ có một hộp gỗ dài chạm trổ rất tinh vi sắc sảo.
Chàng tò mò cầm nhấc lên. Hộp nặng chích và rên mấy tiếng như tiếng thú vật bị thương khiến chàng hơi kinh hoảng vì sự kỳ dị của nó.
Vừa nhấc hộp khỏi mặt bàn thờ bỗng nó kêu "tách" một tiếng và cái nắp mở toang. Phàn Nhất Chi ghé mắt nhìn vào. Trong đó có một cuộn giấy lớn bốc mùi ẩm mốc. Đinh ninh đây có lẽ là gia phả hoặc phổ hệ gì đó của nhà họ Tuệ, chàng định cất lại vào hộp bỗng từ trong cuộn giấy rơi ra một chiếc trâm dài có đến gần hai gang tay. RÕ là chiếc trâm của phụ nữ bằng một thứ kim loại quý sáng bóng rơi hẳn xuống nền nhà phát ra âm thanh rất thánh thót Phàn Nhất Chi cúi xuống nhặt chiếc trâm và Vô tình chàng lúng túng làm rớt chiếc hộp.
Cuộn giấy bị văng ra xa và bung hẳn bày ra trước mắt chàng một loạt các đồ hình chi chít rất quái dị. Phàn Nhất Chi không ngăn nổi tò mò: tưởng là gia phả riêng nhà họ Tuệ té ra không phải. Nhìn qua các đồ hình người Ở mọi tư thế vừa tấn công vừa thủ thế thì hẳn đây phải là bí kíp võ công.
Phàn Nhất Chi đặt chiếc hộp rỗng lên lại bàn thờ và trải dài cuộn giấy ra. Ngoài các đồ hình chàng đọc không hiểu một chữ nào vì toàn bộ đều được viết bằng một thứ chữ ngoằn ngoèo kỳ lạ mà chưa bao giờ chàng được thấy qua.
Chợt thoát qua trí nhớ một ý, chàng lật vội ngay đến trang mười ba. Một con ấn triện đỏ như máu, to bằng bàn tay trẻ con rõ ràng viết bốn chữ triện: "Tử Chiêm ấn kí." Ồ! Thì ra đây thật là Càn Khôn Yếu Quyết của thân phụ

chàng cất dấu đã lâu và đã gây ra cuộc thảm sát của gia đình chàng.
Tại sao nó lưu lạc tới đây? HỌTUệ có liên quan gì đến đêm thảm sát thân phụ chàng Ở Giang Nam không?
có lần chàng nghe nói Càn Khôn Yếu Quyết đã lọt trở lại tay TÔ Tử Kiệt và hắn mang qua Tây Trúc tìm Đảo Vũ chân nhân rồi?
Chính mắt chàng đã thấy thoáng qua Càn Khôn Yếu Quyết Ở Tử Chiêm viện trong CỔ Phật lâu.
Như vậy không lẽ lại có nhiều bản Càn Khôn Yếu Quyết khác nhau? Nếu quả thế bản nào mới thật sự là bản chân truyền?
HỌ Mậu mà TỔ Di Khánh cho biết chắc cũng có quan hệ tới Càn Khôn Yếu Quyết có đang Ở trên đảo Trường Viễn này không?
Bao nhiêu câu hỏi rối bời ấy khiến Phàn Nhất Chi không hiểu đây có phải là bí kíp võ công hay không nhưng chàng vẫn cuộc lại lặng lê nhét vào ngực áo chàng vừa nghe một tiếng động nhỏ ngoài cửa. Rồi một tiếng hỏi:
- Tiểu tử làm gì trong bảo điện đó?
Vừa lúc một nữ nhân đi vào. Nữ nhân mặc một áo bào xám, mặt mũi xấu xí đến độ kỳ dị. Vì nàng ta xấu quá nên chàng không đoán được tuổi của nàng nữa. Chàng đáp:
- Vãn sinh trốn mưa tình cờ vào trong này, té ra là bảo điện của cô nương?
Nàng ta cười khúc khích:
- Bảo điện của họ Tuệ chứ không phải của riêng ta, không nhìn thấy "minh văn" trên kia sao? Tiểu tử là ai?
Phàn Nhất Chi lúng túng, chàng không biết có nên nói thật hoàn cảnh không nên đáp lửng lơ:
- "Minh văn" vãn sinh chưa kịp đọc kỹ, phải chăng cô nương là lệnh ái của đảo chủ Tuệ Hồng Mao?
- Hừ! Ta là Tuệ Minh, trưởng nữ của Tuệ Hồng Mao đây, chữ "Minh" viết với bộ "Mịch" chứ không phải với bộ "Nhật" đâu đấy nhé!
(Minh bộ Mịch nghĩa là u tối khác với bộ Nhật là sáng sủa) - CÔ nương chắc là lệnh tỷ của Tuệ Chân?
Thiếunữ trố mắt:
- Tiểu tử cũng có biết tiểu muội Chân Chân của ta à? Quan hệ thế nào?
- Vãn sinh chỉ mới hân hạnh gặp lệnh muội bên bờ Dương Tử giang, tuy nhiên yến nguyệt lưỡng đầu côn của lệnh muội đã làm vãn sinh ngượng mộ lắm.
Tuệ Minh đắc ý ngửa mặt cười hăng hắc:
- Đã thấm gì với Kim Thằng Đoạt ảnh của ta?
cô nương xấu xí này có vẻ tự cao tự đại lắm đây. Loại người này thực ra không mấy nguy hiểm, chàng đẩy đưa:
- Vãn sinh dám hỏi hôm nay lệnh gia gia vắng nhà?

Tuệ Minh vừa thấy Quan Thượng Cầu nằm phục trên mặt đất nên không trả lời câu hỏi của chàng, trợn mắt kinh ngạc:
- Xác chết của ai đây?
Chàng vội đáp:
- Bằng hữu của vãn sinh vì trúng thương nên vãn sinh đem vào đây dưỡng thương, không ngờ vừa bước vào bảo điện hình như còn trúng độc nặng hơn nhiều, y đang hôn mê chứ chưa chết đâu.
Tuệ Minh reo lên:
- Vậy là trúng Độc Kiếp phấn của gia gia ta đó!
- CÔ nương có thể giải?
Tuệ Minh lắc đầu:
- Độc Kiếp phấn chỉ có mình gia gia ta là giải được mà thôi. Tiểu tử hãy tìm gia gia ta mà cầu cứu người...
Tuệ Minh cúi xuống sờ vào mũi Quan Thượng Cầu rồi bật dậy, mặt có hơi đổi sắc:
- Lạ thật, lạ thật! Thường thường người trúng Độc Kiếp phấn hơi thở rất nặng nề trong vài ngày là ngũ tạng bị hủy hoại, sao tiểu tử này hơi thở và chân khí xem ra bình thường?
Nàng quát lên đột ngột:
- Tiểu tử hãy nói thật, phải chăng ngươi là người của TÔ Tử vương TÔ TỬ Kiệt phái tới đây?
Trong câu hỏi này có một sát khí khiến chàng sợ nàng hạ thủ Quan Thượng Cầu nên nói ngay:
- Vãn sinh bản lãnh bao nhiêu mà đòi làm thủ hạ của TÔ Tử vương?
- TÔ Tử vương vốn là chủ cũ của nhà ta Ở gần kinh đô Yên Kinh. Từ đời nội tổ ta đã theo TÔ Tử Hồng chống quân Nguyên rồi không hiểu sao sau đó trước khi chết người bắt cha ta là Tuệ Hồng Mao phải bỏ TÔ Tử vương về đây và gây thù kết oán với họ TÔ Tử. Ta rất tiếc vì thuở bé ta vẫn thuộc lòng bài tứ tuyệt của TÔ Tử Hồng đọc tặng nội ta đầy dũng khí của trang nam tử:
Kỳ khu nhất kiếm bất từ nan Tuệ thị do tồn thiết thạch can Tráng khí tảo không ma chướng tử Hùng tâm di tận vạn trừng san Thân mang một kiếm chăng từ nan, Giòng Tuệ như gươm vẫn trơ gan.
Nghĩa khí qùt tan bầy ma chướng, Tâm hùng chuyển động vạn trừng san.
Tuệ Minh đọc bài thơ sang sảng một cách hết sức tự nhiên khiến Phàn Nhất Chi tán thưởng:
- Hay tuyệt! Chắc nội tổ cô nương có điều oan khuất gì đó không nói được?
Có lẽ được vuốt ve bởi câu này nên Tuệ Minh đáp:
- Có lẽ thế! Tiểu tử hãy đọc kỷ bài "Minh" kia xem có ẩn ý gì không?
Phàn Nhất Chi nhìn lên bàn thờ mà lúc nãy chàng Vô tâm không có thì giờ đọc bài "Minh" trên ấy. Nghe lời nói của Tuệ Minh, chàng chậm rãi đọc

"Nhà ta vốn là tộc Hồi Ở tận Tân Lương có mối hận với quân Nguyên khi xua quân sang xâm lấn Trung Nguyên. Nay có TÔ Tử vương khởi nghĩa ta phấn khích theo về. Rất tiếc bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết bằng chữ Hồi do ta dâng TÔ Tử Hồng không được dùng. Ta khuyên các con hãy mang bí kíp rời nhà vương. Tới vùng sông nước họ tuệ ta sẽ là bá chủ. Hãy kính theo đấy Tuệ đại tổ viết bào "Minh" này vào năm nhâm dần, dưới vùng núi Thiên Sơn." Đọc xong Phàn Nhất Chi buông lời:
- Thì ra nội tổ cô nương có mang về đây bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết. Chẳng hay cô nương đã từng tường lãm.
Tuệ Minh thở dài:
- Rất tiếc. Bí kíp ấy viết bằng chữ Hồi Cương, cả giòng họ ta mất gốc hết rồi nên không có ai đọc hiểu cả. NÓ vẫn nằm im trong bảo hộp kia.
Nàng chỉ lên cái hộp chạm trỗ đặt trên nóc bàn thờ, thì ra chính nàng cũng chưa biết chàng đã lấy bí kíp ra khỏi đó rồi.
Vừa lúc ấy, chàng và Tuệ Minh nghe có tiếng vũ khí chạm nhau vọng đến. Nhìn ra ngoài cửa thì ra là Đinh Chu Diệp và Tuệ Hồng Mao đang vừa giao đấu với nhau vừa tiến lại gần bảo điện "Biệt Hữu Thiên Địa." Tuệ Hồng Mao sử dụng cặp song chùy ánh màu bạc còn Chu Diệp hai tay cầm hai thanh đoản kiếm mũi cong. Xem thần thái của Đinh Chu Diệp có phần ung dung hơn hắn.
Tuệ Hồng Mao đã lùi đến bậc thềm bảo điện, lão đánh liên hoàn bốn đường chùy chéo nhau như để bảo vệ hậu thân rồi xoay người vọt thăng vào bảo điện. Lão kinh ngạc khi thấy Phàn Nhất Chi và con gái:
- ủa! Minh nhi vào đây làm chi?
Không đợi con gái trả lời vì đường chủ cũng đã tiến đến sau lưng, đoản kiếm quét vẹt từ hông lên đến yết hầu lão. Thấy thân phụ bị nguy, Tuệ Minh nhún thân nhẹ một cái đã đến gần, chỉ công búng "lách tách" mấy tiếng đánh bạt lưỡi thép của Chu Diệp ra xa. Tuệ Hồng Mao hét lên:
- Đưa ngay cho ta Độc Kiếp phấn!
Tuệ Minh luống cuống hỏi:
- Gia gia để Ở đâu?
Tuệ Hồng Mao "hừ" một tiếng, thân pháp văng sát vào bàn thờ chộp chiếc lư đồng đặt chính giữa. Nhấc lư lên thấy nhẹ bông, lão tái mặt:
- Độc Kiếp phấn của ta trong này đâu hết rồi?
Không có thì giờ, lão búng cho nắp lư văng hẳn ra rồi quăng luôn lư đồng vào người Đinh Chu Diệp, miệng quát tháo:
- Ai lấy mất Độc Kiếp phấn của lão gia?
Chiếc lư đồng nặng nề vừa bay tới, Đinh Chu Diệp quét đẩy nó rơi xuống đất vang lên mấy tiếng ngân lớn.
Tuệ Hồng Mao thấy Đinh Chu Diệp áp đảo tới gần đâm ra lúng túng, lão

luôn miệng gọi Tuệ Minh:
- ái nữ! CÓ đem theo Kim Thằng Đoạt ảnh không?
Không nói không rằng, Tuệ Minh vung tay. Một luồng ánh sáng vàng như từ tay nàng xẹt ra quấn lấy Đinh Chu Diệp. Trong chớp mắt, nàng lùi lại một bước hai tay vẫn thủ thế, Kim Thằng Đoạt ảnh chỉ là một sợi dây màu vàng nhưng không biết nó được chế tạo bằng chất liệu gì mà lại có tiếng kêu "vo vo,, như tiếng gió rít luôn luôn đảo lộn quanh người Đinh Chu Diệp.
Phàn Nhất Chi đứng gần Tuệ Minh hơn, nhìn thấy nữ lang họ Đinh sắp bị nguy khốn vì vũ khí của Tuệ Minh, chàng bước tới một bước, thủ pháp nhanh không thể tả bấm liền vào huyệt Thái Uyên trên cổ tay nàng, nói liền:
- CÔ nương nhẹ tay, đừng áp bức nhau như thế.
Tuệ Minh thoáng kinh ngạc vì không ngờ thủ pháp của Phàn Nhất Chi lại có thể mau lẹ đến thế, huyệt Thái Uyên của nàng đã bị khống chế, nàng hơi trầm tay hữu ngoặt Kim Thằng xuống còn tay tả đánh vào huyệt Thủ Tam Lý của chàng. Phàn Nhất Chi cũng bị bất ngờ vì phản ứng mau lẹ ngoài dự đoán của chàng, đành phải lật ngược cùi chỏ thu tay về tránh tả thủ của Tuệ Minh. Trong lúc ra đòn và đỡ đòn, Kim Thằng Đoạt ảnh của Tuệ Minh vẫn tiếp tục rít lên "vo vo" áp sát vào người Đinh Chu Diệp.
Đột nhiên, đầu Kim Thằng hơi chúc xuống. Đinh Chu Diệp mừng rỡ đánh xếp cặp đoản theo hình chữ Nghê (nhu chữ x) với ý định chặt đứt Kim Thằng. Nhưng quái lạ khiến nàng không ngờ, đầu Kim Thằng như có mắt ngóc hắn lên đập vào một đòn trúng ngay xương tỳ bà của Chu Diệp khiến nàng rú lên một tiếng nhỏ lảo đảo chịu xuống.
Tuệ Hồng Mao dơ song chùy giáng xuống liền những chiêu quyết tử. Chùy rít gió định đập vỡ sọ Chu Diệp, nhưng Phàn Nhất Chi đã nhanh nhẹn hơn, đang đứng gần Tuệ Minh, chàng di bộ pháp hai vòng tới gần lão họ Tuệ, ngũ tráo như năm móng sắt mổ vào huyệt Kiên Nhung trên bả vai lão hét to:
- Buông chùy mau!
Huyệt Kiên Nhung của lão nhói lên như bị rắn cắn, lão cầm chùy không vững đành buông tay ra. Cái chùy nặng nề rơi xuống đất vang lên một tiếng kêu chát chúa.
Tuệ Hồng Mao thối lui hai bước, lớn giọng:
- Các đệ tử!
Ba hảo hán xuất hiện liền phi thân vào bảo điện với ánh trường kiếm sáng lấp lánh trên tay. Phàn Nhất Chi và Đinh Chu Diệp đã bị dồn đến sát bức chân dung Thái Thượng lão quân cuối cùng trong bảo diện.
Tuệ Hồng Mao hất đầu nói với ba hảo hán:
- Vây chúng lại để ta đi tìm Độc Kiếp phấn!
Ba hảo hán tỏa ra ba góc.

Nhất Chi nói với Chu Diệp:
- Ta phải thoát khỏi đây thôi, cô nương đánh cánh tả, tại hạ đánh mặt hữu.
Chàng tấn công bên phải liền. Tuệ Minh bỗng kêu lên:
- Chân muội! Vào đây với ta mau lên.
Tuệ Chân bước vào cửa sổ bảo điện với đám nữ hồng y của nàng.
Hữu chưởng của Nhất Chi đập vào giữa ngực một tên hảo hán khiến hắn không kịp hoa kiếm lên đỡ, "ùm" dữ dội, hắn loạng choạng lùi lại ba bốn bước, miệng rỉ máu.
Tuệ Hồng Mao đang dom bước quay ra thấy đệ tử của mình đã bị thương liền tức giận dừng bước:
- Tiểu tử gớm thật! Đừng trách Đại Tà Công của ta!
Lão còn một chiếc chùy trên tay, vừa dứt lời lão thăng cánh ném về phía Phàn Nhất Chi. Chàng bình tĩnh xòe rộng bàn tay chụp lấy cán chùy rời nhẹ nhàng đặt xuống đất:
- Vãn sinh không muốn quyết đấu, tiên sinh đừng có ép!
Nhưng Tuệ Hồng Mao đã xuống Bàng tấn, lão múa một bài quyền miệng thở ra khì khì như tiếng rắn hổ mang, mười ngón tay lão vươn ra đỏ au như tất cả máu trong người đã dồn hết lên đó. Lão tiến đến gần Đinh Chu Diệp, thập tráo đánh vùn vụt quanh mình nàng.
Chỉ trong một lát, toàn thân người lão căng phồng như được bơm khí, mặt mũi đỏ rần và quyền pháp cũng đổi hẳn, linh động như được một ai khác nhập vào đến cả âm thanh giọng nói cũng thay đổi, lão rít lên the thé:
- Hãy coi Đại Tà Công của nhà họ Tuệ!
chu Diệp đang khống chế một đại hán bên tả của nàng, vừa lúc chưởng và trảo của Tuệ Hồng Mao đánh tới, nàng tràn thân qua tránh, đẩy đại hán ra đỡ đòn. Tuệ Hồng Mao rú lên một tiếng lớn, trảo pháp đánh như gió bão trúng liền ngực đại hán. Lão định thu quyền về nhưng đã muộn, năm ngón tay hữu như năm móc sắt đã đâm phập vào giữa ngực đối phương lún sâu vào và chỉ nháy mắt năm dòng máu ứa ra lan dần cả vạt áo trước của người đệ tử của lão. Đại hán rú lên hơi thì thào: "Lão sư... lão... " rồi gục hẳn xuống. Bất giác Phàn Nhất Chi kêu lên:
- Phải chăng Đại Tà Công quá độc ác nên TÔ Tử vương không nạp?
Tuệ Hồng Mao hơi ngơ ngẩn nhìn xác người đệ tử của mình chợt nghe chàng nói liền quắc mắt:
- Tiểu tử nói nhảm gì thế? Sao biết TÔ Tử vương không thu nạp ta?
Tay hữu của lão ướt đẫm máu tươi, lão quay ngoắt về phía Nhất Chi, múa quyền xông đến tấn công chàng liền sau khi nói với hai con gái:
- Minh nhi, Chân nhi, kìm chế nữ nhân này cho ta!
Phàn Nhất Chi đã đoán biết phần nào nguyên ủy tại sao nội tổ họ Tuệ đem Càn Khôn Yếu Quyết trong đó có phần Đại Tà Công về với TÔ TỬ Hồng lại

bị vương từ chối. Chàng thử lại một lần nữa bằng cách khiêu khích Tuệ Hồng Mao:
- Tiên sinh hãy xem Huyền Công kiếm của vãn bối đây. Xem võ học của Hồi Cương có bằng võ học Trung Nguyên không?
Quả nhiên lão Tuệ Hồng Mao nóng nảy gầm lên, quyền pháp càng mau lẹ đánh xuống đầu chàng. Thân ảnh của Phàn Nhất Chi di chuyển theo bộ pháp Cái Bang Di Công còn chiêu thế lại áp dụng Huyền Công kiếm môn nên hết sức huyền ảo, không biết chàng đã biến đi lúc nào và thế vào chỗ chàng đứng là một đại hán thứ hai.
Hắn cùng chung số phận với tên trước. Năm ngón tay như năm móc sắt Ở tả thủ Tuệ Hồng Mao vỗ mạnh xuống huyệt Bách Hội của hắn, cắm sâu vào đến hai đốt. Hắn rống lên như con bò bị chọc tiết, năm tia máu phụt lên đỏ ối văng cả vào áo lão họ Tuệ.
Cảnh tượng kinh dị quá khiến cả ba phụ nữ là Chu Diệp, Tuệ Minh và Tuệ Chân đều sững người. Tuệ Chân kinh hoàng ấp úng:
- Gia gia... gia gia... dùng tà thuật gì thế?
Tuệ Hồng Mao gườm gườm nhìn con:
- Hà hà! Đại Tà Công trong Càn Khôn Yếu Quyết của nội tổ đó!
Tuệ Minh hỏi liền:
- Phải chăng vì công lực tối độc của môn thuật này mà TỔ Tử vương không dung nạp nổi họ ta?
Tuệ Hồng Mao gạt đi:
- TỔ Tử vương lòng dạ còn tối độc hơn Đại Tà Công nữa! Độc trị độc không phải lúc nào cũng được đâu Minh nhi à, nhưng thôi, hãy đợi dịp khác con sẽ biết!
Lão hú lên một tiếng dài, hữu thủ và tả thủ cùng vươn ra một lúc nhắm vào Phàn Nhất Chi và Lúc này cả hai tay mười ngón của lão đẫm ướt máu của hai người đệ tử trông ghê rợn như hai bàn tay của ác quỷ.
Phàn Nhất Chi dơ song chưởng lên che chở cho mình và cho cả Chu Diệp, chàng trầm giọng:
- Lão tiên sinh, bọn tại hạ đến Trường Viễn đảo với chủ ý xin lão tiên sinh giải thoát bằng hữu TỔ Di Khánh và Tư Không Thiên chứ không có ý tranh đoạt gì khác, xin lão tiên sinh đừng ép bọn tại hạ phải xuất chiêu quyết tử!
Tuệ Hồng Mao chưa kịp trả lời, Tuệ Chân đã ré lên cười lanh lãnh:
- Tiểu tử nói hay thật! TỔ Di Khánh và Cái Bang Thập ác Tư Không Thiên ta đã giải thoát về tới Yên Kinh rồi, gia gia ta làm sao biết được?
Chu Diệp chấn động:
- CÔ nương nói sao. Cái Bang Thập ác Tư Không Thiên về đến Yên Kinh chứ không phải bị nhốt Ở Quan Hải đài ư?
Tuệ Chân cười lớn:

- ơ! Hồn của Tư Không Thiên hôm nay chắc đang chầu Phật tổ Ở tây phương, có đâu Ở Quan Hải đài?
Chu Diệp quát lên:
- Tiểu cô nương ác độc thật! Coi này!
Tà áo nàng bay phất phới tạt đến bên Tuệ Chân, tiểu cô nương vung liền yên nguyệt lưỡng đầu côn đánh soạt một tiếng xé rách tà áo nàng liền, mặt đanh lại:
- Hôm nay nếu chư vị muốn về tây phương tìm thăm Tư Không Thiên cũng dễ thôi, đại tỷ Tuệ Minh hãy quăng Kim Thằng Đoạt ảnh trói bọn này lại đi!
Tuệ Minh vùng vằng:
- Chuyện ngươi ngươi làm, chuyện ta ta làm, Tư Không Thiên là ai ta nào có biết?
Hình như biết tính tình hai cô con gái, lão già can thiệp:
- Chân nhi, Minh nhi, bắt bọn này về Quan Hải đài cho ta!
Tuệ Minh dậm chân một cái, nàng lúng búng:
- Nhưng nhưng Tư Không Thiên là ai kia chứ?
Tuệ Hồng Mao gằn giọng:
- Im miệng! Trói tiểu tử liền cho ta!
Phàn Nhất Chi xuất chiêu trước. Chàng lướt thân tới, hữu thủ xuất một hư chiêu nhắm huyệt Tử Bạch trên mặt Tuệ Hồng Mao rồi giả chuyển xuống huyệt Cự Liễu nhưng thực chiêu Ở tả thủ bấm vào huyệt Hợp Cốc trên tay Tuệ Minh. Tuệ Minh xuất kỳ bất ý bị bấm trúng huyệt kêu "á" một tiếng chùn tay xuống định thoái bộ tránh đòn thì hữu thủ của chàng đã ngoặt về biến thành chỉ búng ba cái liên hoàn vào cán dây Kim Thằng liền.
Tuệ Minh chấn động hổ khẩu hơi lơi tay một chút đã bị tả thủ của chàng quay lại đỡ liền Kim Thằng đoạt mất.
các chiêu thức của chàng theo Huyền Công kiếm môn nói thì chậm nhưng sự thực động tác mau không thể tả, đến nổi không ai thấy thủ pháp ra sao cả, chỉ trừ Tuệ Minh kêu lên liên tiếp ba tiếng "A" thân pháp đã lùi về bên cạnh.
Phàn Nhất Chi trên tay nắm chặt Kim Thằng Đoạt ảnh của Tuệ Minh, chàng hơi cười:
- Lão tiên sinh! Nhị vị cô nương! Xin cấp thuyền cho bọn tại hạ rời Trường Viễn đảo sẽ hoàn trả lại Kim Thằng!
Chợt nhớ tới Quan Thượng Cầu, chàng nhìn thăng vào mắt Tuệ Hồng Mao:
- Và nhờ lão tiên sinh cho thuốc giải Độc Kiếp phấn mà bằng hữu vãn sinh trúng phải.
Tuệ Hồng Mao mắt vẫn đỏ ngầu cười gằn:
- Tiểu tử tưởng đoạt được Kim Thằng của con gái ta là có quyền đòi hỏi ư? Hừ! Nếu không trả Kim Thằng lại đừng hòng rời khỏi đảo của ta!
Lão gầm lên một tiếng, song quyền lại huy động vùn vụt quyết đấu để đoạt

lại Kim Thằng cho Tuệ Minh. Đã biết võ công của đối phương nên lần này lão ra đòn có phần cẩn mật hơn. Quyền của lão chậm chạp bủa những đường chéo dày kín trước mặt Phàn Nhất Chi rồi trong chớp mắt lão thọc ngũ tráo như năm móc sắt vào mặt chàng.
Chàng vừa kịp nghiêng đầu qua tránh đòn thì lão đã biến chiêu đánh thăng vào mặt Chu Diệp. Chiêu thế của lão vừa chắc chắn vừa biến ảo lúc hư lúc thật rất bất ngờ. Cũng may Chu Diệp võ công cũng vào hạng đại gia nên nàng dù bị bất ngờ cũng đã đảo thân tránh được. Ngũ tráo của Tuệ Hồng Mao đi vụt qua mang tai Chu Diệp, nàng bị đánh trúng búi tóc liền xổ tung ra. Chu Diệp dùng luôn mái tóc dài và dầy lắc đầu đánh luôn tới một đòn chớp nhoáng. Mái tóc của Chu Diệp biến thành một loại vũ khí Vô cùng lợi hại.
Cả ba cha con họ Tuệ không ai ngờ được Đinh Chu Diệp ra đòn bằng tóc nên bả vai Tuệ Hồng Mao trúng đòn. Mái tóc giống như hàng trăm ngọn roi li ti đập vào vai khiến lão đau nhói, hơi chúi tới trước vài bước. Vài bước đó làm đời lão thay đổi.
Phàn Nhất Chi lợi dụng liền cơ hội đập luôn hữu chưởng xuống lưng lão.
Bị dồn dập hai đòn, Tuệ Hồng Mao gục luôn xuống đất, mồm ứa ra vài giọt máu tươi. Lão thều thào đưa mắt nhìn trưởng nữ:
- Tuệ Minh, oán này phải trả, ra lệnh phong tỏa hết các lối ra đảo. Tuệ chân, hồng y hội của con đâu rồi, gọi hết lại cả đây!
Đinh Chu Diệp bước một bước tới bên thọc tay vào túi áo lão liền:
- Thuốc giải Độc Kiếp phấn đây rồi!
Đinh Chu Diệp rút ra một hộp nhỏ tròn tựa như hộp đựng phấn trang điểm.
Tuệ Hồng Mao hơi vươn người lên:
- Nữ bồ tát! Lấy thêm phục hoàn trong túi cho ta uống!
Chu Diệp lệnh lê đứng lên. Nàng nói với Tuệ Chân:
- Tiểu cô nương nghe rồi đÔ! Hãy lấy phục hoàn cho gia gia uống đi!
Rồi mặc kệ cho Tuệ Chân cúi xuống lục túi thân phụ tìm phục hoàn, nàng mở nắp hộp thuốc giải Độc Kiếp phấn. Nhất Cho giật giọng:
- CÔ nương có chắc đây là thuốc giải Độc Kiếp phấn?
Chu Diệp đưa cái nắp hộp vừa mở cho chàng nhìn thấy mấy chữ: "Độc Kiếp Phấn Tán" bằng lối chữ cuồng thảo. Nàng dục:
- Không còn thời giờ nữa! Hãy cho bằng hữu ta uống mau!
Nàng vươn tay chụp vội chung rượn nhỏ vẫn đặt trên bàn thờ chiêu vào miệng Quan Thượng Cầu rồi dốc hết hộp thuốc vào miệng.
Tuệ Chân cũng cho cha uống phục hoàn. Người lão dần tỉnh y táo lại.
Lão vẫn còn hậm hực:
- Nữ hiệp và tiểu tử đặt chân đến Trường Viễn đảo là khó trở về đất liền. HỌ Tuệ ta ẩn tích Ở đây trải ba năm nay chưa ai dám dấn thân lên đảo mà

an toàn cả!
Phàn Nhất Chi cười kháy:
- Hoặc hôm nay bọn tại hạ là trường hợp đầu tiên chăng?
Tuệ Hồng Mao cười lớn:
- Để rồi coi! Chân nhi! Sớm nay Hữu Long và Tả Hổ đã đi đâu rồi?
Tuệ Chân đáp:
- Nhị vị đầu đà nghe tin Ở ngoại biên Ma Thiên Lãnh có tên Mậu Quán Thật có khả năng đọc được chữ Hồi Cương nên lên đường từ tối hôm qua!
- Tiếc thật! Nếu có nhị vị đầu đà Ở đây ta yên tâm hơn!
Dừng lại một chút, đột nhiên lão nói:
- Chân nhi! Con hãy cho các hồng y nữ đi gọi Hữu Long Tả Hổ đầu đà về gấp!
- Xin tuân lệnh gia gia, còn bọn dị khách này?
Tuệ Hồng Mao phất tay áo:
- Cứ để họ tạm Ở đây ít ngày, đợi nhị vị đầu đà về, ta đuổi họ đi cũng không muộn.

Hồi 5
Kiếm khí Vô hồn

Đợi ba cha con họ Tuệ ra khỏi biệt điện Biệt Hữu Thiên Địa, Phàn Nhất Chi mới cúi xuống quan sát Quan Thượng Cầu, chàng đặt tay vào mạch môn của y rồi hơi tươi tỉnh:
- Đinh cô nương! Mạch của Quan thiếu hiệp tươi nhuận lắm, thiếu hiệp chắc sắp hồi tỉnh.
Đinh Chu Diệp ấn một tay vào huyệt Nhân Trung của họ Quan, mỉm cười đáp:
- Chắc vậy rồi! công tử có biết tiểu muội ta sẽ rất hận ta nếu Quan Thượng Cầu có mệnh hệ nào. Công tử biết hiện giờ tiểu muội ta Ở đâu không?
- Ở đâu thưa cô nương?
- Tiểu muội ta đã trốn khỏi Quan Hải đài rồi. CÓ lẽ muội muội ta sốt ruột tìm gặp Quan thiếu hiệp đây lắm!
- sao cô nương biết Đinh Chu Lâm sốt ruột đi tìm Quan thiếu hiệp?
Chu Diệp thở ra nhè nhẹ:
- Công tử là nam nhân không nhạy cảm bằng ta. Chỉ nhìn vào mắt Đinh muội muội là đã biết muội muội nặng tình với Quan thiếu hiệp lắm rồi.
Chàng hỏi hơi ngớ ngẩn:
- CÓ thế ư? Nếu thật vậy đáng lê ta nên mừng mới phải.
Đinh Chu Diệp hơi mỉm cười:
- Chỉ có ái tình nam nữ mới có sức mạnh khiến muội muội ta mù quáng đến thế. Công tử không biết đó, muội muội ta và ta vốn là chị em cùng sư môn với Quan Thượng Cầu! Hà! Thực là... oan nghiệt!
Lúc đó có tiếng thở mạnh của Quan Thượng Cầu. Chu Diệp vội vã ngừng lời Nhất Chi đặt tay lay nhẹ vai y:
- Quan huynh! Quan huynh tỉnh đi nào!
Không đợi y trả lời, nàng xoay y nằm ngửa lại.
Trời đã sáng hắn bên ngoài tạt những tia nắng rực rỡ vào trong điện soi rõ gương mặt tái nhợt của Quan Thượng Cầu.
Đôi mắt của y như lạnh lẽo Vô hồn khiến Đinh Chu Diệp hơi hốt hoảng, nàng hỏi dồn:
- Quan huynh hãy nói đi. Quan huynh thấy trong người ra sao?
Mắt Quan Thượng Cầu vẫn dương lên nhìn Chu Diệp với những tia tuyệt vọng. Đột nhiên Chu Diệp hơi rùng mình, nàng hỏi dồn vào tai y:

- Quan huynh! Hãy nói mau cho tiểu muội nghe! Quan huynh thấy trong người ra sao?
Trong cổ họng Quan Thượng Cầu phát ra mấy tiếng ú Ớ nghe dễ sợ còn hơn lúc y im lặng nữa. Đinh Chu Diệp nhỏm dậy, nàng đột ngột rú lên:
- Quan huynh! Quan huynh bị cấm khẩu rồi chăng?
Dồn công lực vào hữu thủ, nàng nắm lấy cổ áo Thượng Cầu nhấc y đứng dậy. Mặt Thượng Cầu ngẩn ra trong một tình trạng cực kỳ đau khổ, y vẫn chỉ ú Ớ trong miệng và tuyệt vọng nhìn người sư muội rồi lại nhìn Phàn Nhất Chi. Đinh Chu Diệp ôm chầm lấy sư huynh của mình:
- Sư huynh! Hoàng thiên sao quá độc ác với sư huynh! Còn trẻ như sư huynh mà câm thật rồi ư?
Nàng lắc mạnh vai Quan Thượng Cầu như cố bắt y phải bật ra tiếng nói. Nhưng rõ ràng Thượng Cầu không thể nào phát ra âm thanh được. Y đưa mắt đau khổ nhìn hộp Độc Kiếp Phấn Tán mà nàng vất lăn lóc dưới đất rồi ú Ớ mấy cái. Phàn Nhất Chi đoán ý:
- Phải chăng huynh đài cho rằng chính mấy tán thuốc này đã làm huynh đài cấm khẩu?
Quan Thượng Cầu ú Ớ gật đầu liên tiếp mấy cái liền.
Y nhảy tới một bước dùng chân đá cái hộp Độc Kiếp Phấn Tán trống rỗng văng ra ngoài bảo điện.
Đinh Chu Diệp rơm rớm nước mắt, giọng của nàng lạc đi:
- Vậy ra ta đã hại sư huynh?
Thượng Cần nhìn tiểu muội nhè nhẹ gật đầu, rồi y bỗng gục đầu vào vai nàng, vai y cũng rung lên nhè nhẹ. Nhìn hai sư huynh muội Quan Thượng Cầu Phàn Nhất Chi không dấu được xúc động, chàng thở dài:
- Giữa hang hùm nọc rắn thế này mà còn mang thêm tai họa nữa, quả thật chúng ta không may!
Sợ xúc động có thể rơi lệ được, chàng đánh trống lãng:
- cô nương! Ta phải tìm cái gì lót dạ hôm nay chứ?
Có lẽ Đinh Chu Diệp cũng đã dằn được thương cảm, nàng hơi xô vai Thượng Cầu ra, mặt lạnh lẽo:
- Chăng may cho sư huynh ta bị tai nạn khi tuổi còn quá trẻ. à! Phàn công tử vừa nói tới lót dạ à... Ta thấy mình có đói bụng chút nào đâu?
Nàng nhìn đăm đăm vào thượng Cầu:
- Còn sư huynh? Sư huynh có đói không?
Thượng Cầu khẽ gật đầu.
Đinh Chu Diệp chỉ lên bàn thờ:
- Cần tìm thực phẩm đâu cho xa, công tử không thấy lễ vật của lão ác ma họ Tuệ sao?
Quả nhiên trên bàn thờ đầy đủ thực phẩm mà chàng không có thì giờ lưu

tâm: đó là một mâm xôi lớn, một con gà luộc được uốn cong thành hình con phượng đang ấp trúng và Vô số hoa quả cam chuối...
Phàn Nhất Chi mang tất cả lễ vật xuống đất, chàng bình phẩm lão:
- Lão ác ma này không biết cầu Thái Thượng Lão Quân những gì mà tâm thành đến thế này?
cả ba ngồi xếp bằng tròn quanh các lễ vật bất ngờ có được. Chu Diệp dùng tay đút xôi cho Quan Thượng Cầu. Riêng nàng, nàng chỉ ăn cầm chừng một quả cam. Trong lúc đang ăn vui vẻ tạm quên tai họa của Thượng Cầu và tình cảnh ngặt nghèo của tất cả, Nhất Cho sực nhớ:
- Đinh cô nương! Đêm trước ta Vô tình phát giác được bí kíp này, cô nương thử xem sao rồi cho biết tôn ý!
Chàng rút cuộn giấy trong ngực áo ra.
Cuộn giấy đã trải hết mà Đinh Chu Diệp vẫn hoàn toàn không đọc được chữ nào, nàng chỉ Quan Thượng Cầu:
- Trong ba chúng ta, người có khả năng đọc bí kíp này có lẽ là Quan Thượng Cầu vì sư huynh rất uyên bác các ngôn ngữ của thiên hạ. Tiếc rằng sư huynh đã thành người câm, làm sao đọc cho chúng ta nghe được?
Nhất Chi nhìn thăng vào mắt Thượng Cầu, chàng hỏi rõ từng tiếng:
- Huynh đài có đọc được những chữ này không?
Chàng thấy Thượng Cầu không ra gật đầu mà cũng không ra lắc đầu, lông mày của y nhăn tít lại một cách rất khó hiểu rồi đầu y hơi gật nhè nhẹ. Nhất Chi hỏi dồn:
- Huynh đài muốn nói sao? Huynh đài đọc được?
Đầu y lại lắc nhè nhẹ khiến cả Nhất Cho và Chu Diệp đều kinh ngạc không hiểu ý của y ra sao. Chu Diệp hỏi gằn:
- Sư huynh hãy trả lời dứt khoát, sư huynh có đọc được hay không?
Thượng Cầu gật đầu ba cái rồi ngay sau đó lại lắc đầu ba cái. Chu Diệp kêu lên:
- Sư huynh muốn nói gì? Sao lại vừa gật đầu vừa lắc đầu? Sư huynh thử viết ra chữ xem.
Nàng đưa ra chiếc đũa nhưng rồi lại sực nhớ ra điều gì, nàng lẩm bẩm:
- Hay là sư huynh không muốn nói rõ Ở đây?
Quan Thượng Cầu cầm chiếc đũa, y viết liền xuống mặt đất hai chữ "Đảo Vũ ,, Phàn Nhất Chi mỉm cười:
- Huynh đài bảo mình nên đi tìm Đảo Vũ chân nhân? Đường từ đây đến Thiên Trúc diệu vợi ngàn dặm làm sao có thể dễ dàng đến được?
Quan Thượng Cầu lắc đầu, viết tiếp: "Đảo Vũ hiện đã qua Nhạn môn quan ,, Đinh Chu Diệp reo lên:
- Nhạn môn quan thì chúng ta có thể đến được nếu thoát thân khỏi Trường Viên đảo này.

Phàn Nhất Chi đã đi thám thính các nơi ven đảo Trường Viễn trong liên tiếp hai ngày. Chàng không tìm được một con thuyền nhỏ nào khả dĩ có thể giúp chàng và sư huynh muội Đinh Chu Diệp rời được hòn đảo này, có lẽ họ Tuệ đã dấu hết mọi phương tiện để vượt sông rồi chăng? Ớ trên hòn đảo này chăng khác gì bị cầm tù...
Ngày thứ ba trong lúc đang cùng Chu Diệp và Thượng Cầu ăn bữa chiều bỗng ngoài cửa bảo điện Biệt Hữu Thiên Địa có tiếng chân người dồn dập. Tuệ Hồng Mao đang đi đến với hai người nữa. Nhìn cách ăn mặc lạ lùng của hai người lạ mặt, Nhất Chi nói với Chu Diệp:
- Chắc là nhị vị đầu đà đã về rồi đó!
Tuệ Hồng Mao bước vào cửa điện, hôm nay lão mặc một áo bào vàng như đạo sĩ và hoàn toàn không cầm một vũ khí nào cả. Hình như đã có hội ý từ trước nên một lão nhân tóc bạc trắng bước tới cất giọng như chuông đồng:
- Tuệ đảo chủ ra lệnh cho tất cả phải tự kết liễu đời mình tại đây. Trường Viễn đảo không chấp nhận cho kẻ lạ mặt đến rồi đi tùy ý.
Đinh chu Diệp lên tiếng:
- Lão tiền bối! Làm gì có chuyện Vô lý đến thế? Tại sao không cho bọn ta rời đảo?
Lão thứ hai có đôi mắt lộn như mắt rắn và điều kỳ dị là hai tay lão lòi ra trong ống tay áo đen đùa một cách lạ thường, lão này cất giọng kim cao như xé lụa:
- ĐÓ là luật của Trường Viên đảo. Kẻ nào tới đây là phải bỏ xác tại đây.
Phàn Nhất Chi quăng ra sợi Kim Thằng dưới chân Tuệ Hồng Mao, cười gằn:
- Bọn tại hạ chưa chịu chết, xin chư vị thứ lỗi!
Lão nhân tóc trắng quát lên:
- Tiểu từ láo thật!
Thân thủ lão như một lằn chớp giật xê đến bên Nhất Chi, song chưởng của lão chập lại đánh liền vào giữa ngực chàng. Nhất Chi quẫy người lên, người chàng búng lên cao để chưởng phong đánh hụt vào khoảng không nhưng không ngờ khi người còn chưa kịp chạm đất chàng đã nghe bên tai một luồng gió kêu "u ư quái dị. Vai hữu chàng nhô lên, thì ra tả thủ của lão dị nhân thứ hai đã chụp tới cùng với tiếng cười xé lụa:
- Hãy ghi nhớ công lực của Tả Hổ Tuệ Hắc Quyền để tránh mặt.
Té ra lão này là Tả Hổ, thế thì lão tóc trắng đương nhiên là Hữu Long rồi. Thảo nào nãy giờ lão Tuệ Hồng Mao có vẻ tự tin, vẫn đứng yên chưa hề động thủ.
Vai hữu của Phàn Nhất Chi có đeo một thanh bảo kiếm nên khi tráo công của Tả Hổ bấu vào trường kiếm liền sút ra. Lưỡi kiếm kêu "soạt" một tiếng chuồi ra khỏi vỏ lật ngược lưỡi kiếm khiến lão thốt lên một tiếng "A" lớn vội thu tráo về. Lưỡi kiếm kéo dài một đường, cắt rơi một ống tay áo của lão Tả

Hổ khiến lão hơi chới với kêu lên:
- Tiểu tử có thần kiếm! Hữu Long huynh hãy cẩn thận!
Hữu Long vừa đánh hụt một chưởng vội vàng biến chiêu liền, chưởng phong đi thẳng trước mặt, bỗng lão rít lên ngoặt tả chưởng quạt sang Đinh Chu Diệp. Nàng đứng án ngữ che chở cho sư huynh không dám tránh vì sợ chưởng đập vào người y nên đưa luôn hữu chưởng ra đỡ.
Hai luồng chưởng phong quấn lấy nhau phát ra một tiếng "rít" ghê rợn.
Khi xuất chiêu, lão Hữu Long đã có ý định nên lão đã vận hết mười thành hỏa hầu, còn Chu Diệp đỡ chưởng là lúc xuất kỳ bất ý nên kình lực có yếu hơn hẳn. Chỉ thấy nàng hơi loạng choạng lùi lại hai ba bước, mặt tái bạch hẳn đi.
Quan Thượng Cầu chứng kiến rất rõ thế yếu của sư muội, y kêu ú Ớ trong cuống họng rồi nhảy đến hai bước nghiêng mình xuất cước đá liên hoàn vào mặt Hữu Long để giải cứu sư muội. Hữu Long hơi cười "khì" một tiếng, chưởng đột ngột biến thành tráo đánh vuốt từ dưới lên định chộp lấy bàn chân Thượng Cầu.
Nếu lão chụp được chân y chắc lão sẽ dùng nội lực bẻ gãy chân y liền.
Hơi gió trong tráo của Hữu Long rít lên vù vù chứng tỏ công phu hỏa hầu của lão lợi hại võ công. Đinh Chu Diệp đã sắp chúi xuống chợt thấy sư huynh trong thế chỉ mành treo chuông, liền rú lên một tiếng, tay nàng vung ra liên tiếp. Thì ra trong lức nguy cấp nàng đã kịp thời chộp lấy mấy chiếc đũa còn đang ăn dỡ dang biến thành phi tiêu phóng tới người Hữu Long.
Bao nhiêu tàn lực của nàng dồn hết vào chiếc đũa nên nó bay như kẻ chỉ nhắm giữa Thiên Linh Cái Hữu Long thăng tới. Đã sắp sửa chộp được chân Thượng Cầu lại bị phi tiêu tấn công nhưng lão Hữu Long đã chứng tỏ công phu siêu tuyệt của mình. Hữu thủ của lão vẫn chộp chân Thượng Cầu đồng thời tả thủ cong lại, người hơi vươn lên dùng hai ngón tay bẹp luôn lấy chiếc đũa bẻ liền.
Tiếng gãy "rắc" của chiếc đũa khiến Phàn Nhất Chi đang đối phó với lão Tả Hổ liếc sang. Chàng nhìn thấy hữu trảo của lão Hữu Long đã chụp được bàn chân của họ Quan, định phóng kiếm tới giải thoát nhưng Quan Thượng Cầu cũng chứng tỏ không phải tay tầm thường, y tuy câm nhưng vẫn phát ra được một tiếng "ớ" trong cổ họng, người bật ngửa ra, y biết rằng mình chỉ chậm một giây thôi là đối phương sẽ dùng nội công bẻ gãy xương liền nên chân tả hơi duỗi ra tạo đà quặp mạnh đánh vào huyệt Thủ Tam Lý của đối thủ. Người Thượng Cầu bây giờ đã nằm ngửa dưới đất nên kình lực của chân rất mạnh khiến lão Hữu Long bất ngờ sửng sốt không thể tưởng tượng được rằng đối thủ trẻ tuổi mà võ công lại huyền ảo kỳ dị đến thế. Lão đành thu trảo lật ngược chưởng về gạt đòn.
Các chiêu thức qua lại kể thì lâu nhưng thực diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Tuệ Hồng Mao nhìn qua cuộc diện biết là hai đối thủ thanh niên tuy ít tuổi nhưng đều là cao thủ kỳ dị võ lâm cả, chưa chắc gì dễ thủ thắng nên lão nảy ra một quỷ kế hô lớn:
- Nhị vị tráng sĩ! CÔ nương bị trong thương rồi.
Thực ra Đinh Chu Diệp chỉ bị trúng chưởng nhẹ thôi nhưng vì lo lắng cho sư huynh Quan Thượng Cầu nên mặt nàng tái không còn chút máu. Nàng nói giọng khao khao:
- Sư huynh, công tử, hãy đến đây với tiểu muội!
Quan Thượng Cầu lắc vai hai cái đến gần bên sư muội. Phàn Nhất Chi cũng vội vàng chuyển bộ pháp tới bên nàng. Chu Diệp vuốt ngực mình nói nhỏ:
- Tiểu muội bị trúng chưởng, tuy không nặng lắm nhưng nội lực của lão Hữu Long sung mãn lạ thường nên chắc khó đối đầu với lão. Phàn công tử và sư huynh gãy cố về Yên Kinh ngoại thành, tiểu muội nghe Cái bang thiếu gia Tư Không Thiên đang chiêu hiền đãi sĩ cũng cố Nam Tông, hãy gửi lời trân trọng của tiểu muội đến y...
Lời dặn dò của Chu Diệp giống như một lời trăn trối, Nhất Chi gạt đi:
- CÔ nương đừng lo nghĩ. Tại hạ còn sống ngày nào là cô nương còn sống ngày ấy.
Lúc ấy Tả Hổ Tuệ Hắc Quyền thấy đã thử mấy chiêu liền mà vẫn chưa áp đảo được đối phương nên lấy làm nóng giận. Bình sinh lão từng trải giang hồ chưa bao giờ gặp trường hợp đối thủ đỡ được trên ba quyền của lão Muốn kết thúc mau lẹ sự việc, lão quát:
- Hữu Long Tuệ Bạch Phát huynh tấn công bên hữu, Tuệ Hồng Mao bên tả để ta tấn công trực diện xem bọn này còn ngo ngoe nổi hay không.
Nói là làm liền không cần biết có ai đồng ý hay không, lão dang rộng hai chân như gần nằm bẹp xuống đất, hai chưởng hoa lên múa liên tiếp. Mười ngón tay như mười móc thép cứng của lão hết xòe ra rồi lại co vào tạo ra những tiếng "rắc, rắc" kinh người rồi đột nhiên lão "hừm" lên một tiếng lớn song chưởng đánh thăng vào người Đinh Chu Diệp. Lão đánh Chu Diệp trước là lão đã có suy tính vì theo lão, trong ba đối thủ Ở đây Chu Diệp có lẽ là người yếu thế nhất.
Đinh Chu Diệp khiến lão kinh dị. Đợi chưởng lực tới gần, Đinh Chu Diệp ngã người, song cước đưa lên đánh chéo qua chéo lại rất kỳ dị đẩy chưởng của Tả Hổ vẹt qua bên. Chu Diệp nhún thân một cái nhẹ, người đã áp sát Tả Hổ, hai vai của nàng bỗng căng ra, nàng lắc lư đánh liên tiếp vào vai Tả Hổ hai ba đòn.
Cả ba lão nhân không ngờ võ công của nàng lại quái dị đến thế, lão Tả Hổ hơi chưng lại đã bị xương bả vai của nàng đánh trúng lưng tả "hự"một tiếng. Lão lảo đảo kêu vội:
- Hữu Long Tuệ Bạch Phát!

Hữu Long cũng đã thấy tình cảnh của người sư đệ, lão chéo chân qua, tả cước kêu "xoẹt" bật ra liền một lưỡi dao ngắn. Thì ra dưới đây giày lão đi có bộ phận bí mật dấu dao dưới đế giày, lưỡi dao bất ngờ bay vút qua đầu Chu Diệp khiến nàng hốt hoảng ngửa đầu ra tránh. Khỏi ngửa đầu, nàng đá luôn một cước sấm sét vào mặt Tả Hổ Tuệ Hắc Quyền.
Lão Tả Hổ đã lấy lại được bình tĩnh, lão thu quyền hạ từ trên cao xuống nhanh như điện chớp đánh bật cước của Chu Diệp ra. Quyền của Tả Hổ trúng ngay xương ống quyển của Chu Diệp khiến nàng đau nhói không kềm được tiếng rên.
Nàng lảo đảo đứng không vững vừa lúc Hữu Long Tuệ Bạch Phát lợi dụng tình thế xuất luôn một chưởng mười thành công lực đẩy vào vai nàng.
Một tiếng "ùm" dữ dội, Chu Diệp đã trúng chưởng lùi lại tức thì và ngay lập tức ứa ra ít máu nơi khóe miệng. Quan Thượng Cầu lo sợ kêu lên:
- Sư muội! CÓ sao không? (Quan Thượng Cầu đang bị câm mà sao kêu lên được?) Y định chạy lại gần sư muội nhưng Tuệ Hồng Mao đã cản lại, lão xuống tấn hét lớn, toàn thân đỏ rực, nhất là gương mặt và hai bàn tay đỏ như có máu nhuộm, lão múa chưởng trầm trọng tiến lại. Tả Hổ cười cay độc:
- Đảo chủ xuất chiêu Đại Tà Công thì bọn này làm sao thoát được?
Song trảo vỗ vào hai vai Thượng Cầu truy cản không cho y chạy lại tiếp cứu Đinh Chu Diệp. Thượng Cầu nghiêng người tránh hữu trảo vừa lúc nhìn thấy Chu Diệp bị chưởng Hữu Long vỗ vào vai chao hẳn đi. Trong lúc hấp tấp lo cho an nguy của sư huynh, Chu Diệp không tránh được trảo công của Tuệ Hồng Mao, năm móng sắt của lão bấu sâu vào vai nàng.
Trong nháy mắt, Phàn Nhất Chi biết nàng sắp bị nguy vì chàng đã chứng kiến khi lão họ Tuệ này thi triển Đại Tà Công thì tất nhiên trảo sẽ thọc sâu vào da thịt đối phương. Nhất Chi vội vàng xuất Huyền Công kiếm môn định chém rụng tay của Tuệ Hồng Mao để cứu Chu Diệp. Kiếm trong tay chàng rít lên những tiếng "vo vo" ghê rợn lao về phía Tuệ Hồng Mao. Có lẽ lão Tuệ Hồng Mao đã có lập ý từ trước nên lão hơi "khịt" trong miệng một tiếng, chớp nhoáng thu trao lại liền trước cả lúc kiếm bay tới.
Kiếm trong tay Phàn Nhất Chi xoẹt qua quá mau, chàng không kịp thu về mũi nhọn của nó đã đâm lún vào vai Đinh Chu Diệp.
Sự việc xảy ra trong nháy mắt khiến cả Chu Diệp và chàng đều kinh dị. Chàng buông tay kiếm hô hoàng lên:
- CÔ nương! ôi! CÔ nương!
Chu Diệp đã chúi hẳn xuống, một dòng máu tươi từ vai nàng vọt ra ướt đẫm liền vai áo. Nàng trợn tròn hai mắt:
- Phàn công tử! Công tử hại ta rồi!
Quan Thượng Cầu đứng mé bên tả liếc nhìn sư muội của mình bị kiếm Nhất Chi đâm trúng, mặt cắt không còn một hạt máu, chuyển liền bộ pháp lại

nhưng y bị câm nên không kêu được tiếng nào, chỉ ú Ớ trong miệng và lắc đầu lia lịa. Phàn Nhất Chi bị đẩy vào tình thế cực kỳ nguy hiểm, chàng thẩn thờ rút kiếm ra khỏi vai Đinh Chu Diệp vì thoáng nghe có tiếng gió của đối thủ tấn kích mình.
Nhìn vệt máu Ở đầu mũi kiếm, mắt chàng hoa lên rồi đột nhiên chàng hú lên bi phẫn:
- Chư lão tiền bối! Hôm nay vãn sinh xin quyết tử để chuộc lại lỗi lầm của mình!
Kiếm trong tay chàng bật lên mấy tiếng vo vo rồi tung lên trên không vê thành những hình thù quái dị. Chàng hơi rùng mình xuống triển khai kiếm pháp Huyền Công kiếm môn như gió táp mưa sa.
Phàn Nhất Chi như đã biến thành người khác. Chàng không thèm nhìn ba đối thủ, cứ điên cuồng vũ lộng thanh bảo kiếm rít lên những tiếng đinh tai. Cả ba lão nhân đều kinh dị vì thái độ ngông cuồng của Phàn Nhất Chi cũng lùi lại ngẩn mặt ra nhìn. Phàn Nhất Chi đã vào cơn nhập thần, chàng vòng tay trái rút thêm lưỡi kiếm còn trên vai ra. Rồi với cặp song kiếm chàng như thiên sứ trên trời múa như điên như cuồng dồn cả ba lão họ Tuệ càng lúc càng vào thế lúng túng. Lão Tuệ Hồng Mao là người tỉnh ngộ trước lão la lên:
- Ta rút lui thôi nhị vị đầu đà! Tiểu tử này có song kiếm báu lợi hại thật!
Đã chứng kiến kiếm pháp của Phàn Nhất Chi, tự xét khó thể thắng mau chóng được, lão Tả Hổ đồng ý liền:
- Đi thôi! Rồi chúng cũng chết đói Ở đây thôi!
Lão Hữu Long chăng nói chăng rằng đã phi thân ra khỏi bảo điện trước.
Thế là cả ba lão ác ma đều thất bại ý định đành rũ nhau rút lui. Nhưng chàng biết, ba lão chưa bỏ ý định tiêu diệt chàng đâu, trận quyết đấu chỉ mới tạm dừng...
Đợi ba lão họ Tuệ đi khỏi, cất kiếm vào bao, Nhất Chi mới quay đến cạnh Đinh Chu Diệp, chàng hỏi bằng giọng ăn năn:
- Đinh cô nương! Xin tha thứ cho tại hạ, chăng qua vì lỡ tay...
Đinh Chu Diệp sắc mặt tuy lợt lạt vì mất nhiều máu nhưng vẫn mỉm cười:
- Công tử yên tâm, ta biết chứ... Thôi, hãy lo cho sư huynh ta kìa, để ta tự điều tức chút xíu là xong thôi!
Chàng quay sang Quan Thượng Cầu, chàng đưa tay định nắm lấy vai y coi sóc vết thương nhưng đột nhiên y quay phắt đi, miệng y cứ ú Ớ những âm thanh cộc lốc và lắc đầu quầy quậy. Thấy thái độ của y, chàng hỏi:
- Huynh đài bị trúng thương ra sao? Để tại hạ thử coi...
Chàng đến gần nhưng Thượng Cầu lại tránh ra xa, ý chừng y không muốn chịu sự chăm sóc của chàng đến nơi Chu Diệp phải nói:
- Sư huynh giận Phàn công tử ư?

Quan Thượng Cầu gật đầu liền. Người đã lảng ra tận ngoài cửa bảo điện như không muốn Ở gần chàng nữa.
Đêm hôm ấy, khi cả ba đang chập chờn trong giấc ngủ muộn, bỗng Phàn Nhất Chi nghe Đinh Chu Diệp rên khe khê. Chàng vội nhỏm dậy khẽ hỏi:
- CÔ nương có việc gì cần không?
Chu Diệp thều thào:
- Vai ta đau nhức đến tận xương. Công tử hãy xem hộ ta.
Chàng tìm bùi nhùi đốt một ớ a đèn dầu rồi đến cạnh Chu Diệp, chàng khẽ đặt tay lê, vai nàng:
- Tại hạ xin mạn phép.
Hai ngón tay chàng kéo vai áo nàng xuống để lộ ra miệng vết thương sâu hoắm bầm tím sưng tấy lên trông nhầy nhụa dễ sợ. Chàng kêu hoảng:
- Ồ! Sao vết thương lại làm độc thế này? Nguy mất rồi!
Giọng nói của Chu Diệp yếu hắn xuống:
- Ta cũng ngờ quá, hoặc kiếm của công tử có tẩm độc chăng?
Phàn Nhất Chi chưa trả lời bỗng thoáng bên tai chàng có tiếng động ngoài cửa bảo điện. Tâm chàng máy động liền, chàng đặt ớ a đèn dầu xuống cạnh Chu Diệp, vội lay Quan Thượng Cầu dậy:
- Huynh đài coi sóc dúm Đinh cô nương! Tại hạ ra xem có ai đến theo dõi chúng ta!
Thân ảnh chàng trong loáng mắt đã vọt ra ngoài cửa. Dường như trước mắt chàng có một đạo bạch quang chớp qua. Chàng giở thuật phi hành đuổi theo liền. Lướt qua một bụi rậm, đạo bạch quang đột ngột biến mất, chân chàng đụng phải một vật lạ, chàng cúi xuống. Thì ra đó là một đèn lồng bằng giấy phất thô sơ.
Phàn Nhất Chi hơi động tâm.
Té ra có ai đó định gạt chàng chạy ra đây. Để làm gì? Chàng quay ngoắt người trở lại bảo điện.
Vừa bước vào bảo điện chàng đã giật bắn mình vì Quan Thượng Cầu đang nằm gục bên Quan Thượng Cầu, hai vai rung lên liên hồi. Chàng lật y lên, mặt y ướt đẫm nước mắt, y hất đầu về phía Chu Diệp. Chàng đặt tay lên vai nàng. Người nàng lạnh tanh như được tẩm trong tuyết đọng.
Phàn Nhất Chi run lẩy bẩy đặt tay lên huyệt Nhân Trung của Chu Diệp, hơi thở đã ngừng bạt.
Người chàng lạnh toát, miệng ấp úng:
- CÔ nương sao thế? Huynh đài, tại sao Đinh cô nương chết đột ngột thế này?
Quan Thượng Cầu dương đôi mắt đỏ ngầu sũng nước lên nhìn chàng, trong đôi mắt ấy bốc lên niềm oán hận không thốt ra được lời. Hắn gật gù đầu không hiểu có ý nghĩa gì rồi di chân chớp nhoáng xuống đất viết hai chữ

"Độc Kiếm." Chỉ mới trước đây chưa tới một khắc chính mắt chàng nhìn thấy vết thương do kiếm chàng Vô tình đâm vào vai Chu Diệp, tuy có sưng tấy lên thực nhưng làm sao sát thương được? Chắc chắn phải có điều gì bí ẩn trong lúc chàng đuổi theo đạo bạch quang. Nhưng điều bí ẩn ấy là gì? Chăng lẽ Quan Thượng Cầu lại nhẫn tâm và tàn ác đến độ giết chết sư muội của mình rồi đổ tội cho chàng? Xét về bản chất y không có được hành động này. Vậy chỉ còn có thể trong khoảnh khắc đã có một người khác vào đây hạ thủ Chu Diệp. Người ấy là ai? Và hạ thủ với mục đích gì?
Suốt đêm ấy Phàn Nhất Chi không ngủ được vì đau khổ hoang mang, đến gần sáng chàng mới mệt mỏi chợp mắt.
Đang lúc Phàn Nhất Chi chìm trong giấc ngủ, Quan Thượng Cầu nghe bên tai y có tiếng gọi rất nhỏ:
- ca ca! Ca ca Quan Thượng Cầu!
Quan Thượng Cầu chồm dậy như đã chờ đợi từ trước. Y thổi liền ớ a đèn để cả gian bảo điện chìm trong bóng tối.
Thượng Cầu vọt ra cửa, ngoài đó có một bóng đen nhỏ nhắn đợi sẵn và cả hai cùng phi hành vùn vụt về hướng tây nam.
Đến sáng hắn Phàn Nhất Chi mới thức giấc, qua một đêm ngủ nặng nề, chàng vẫn chưa tỉnh táo được mấy chút. Chàng lại gần lật xác chết lên quan sát kỹ lưỡng. Dưới gáy Đinh Chu Diệp có một chấm đỏ li ti bằng đầu cây đũa. Chắc đây là vết thương khiến nàng tử vong, nhưng do ai gây ra?
Nhìn qua chỗ nằm họ Quan, chàng không nhìn thấy y đâu nữa nưng Ở ngạch cửa chàng phát hiện ra vài vết chân người còn để lại.
đó là vết của một đôi hài sảo nhỏ nhắn. Hà! Tình thế thực là oan khổ.
Quay trở vào trước linh cửu Đinh Chu Diệp, chàng lâm râm khấn thầm:
"Nếu cô nương có linh thiêng, xin cho tại hạ tìm ra nguyên nhân cái chết của cô nương." Vừa lúc ấy có tiếng động. Chàng quay lại, thì ra là tiểu cô nương Tuệ Chân. Nàng vẫn lúng liếng hai núm đồng tiền:
- Phàn công tử! Gã thanh niên kia đâu mất rồi?
chàng đang đau khổ với cái chết của Chu Diệp nên sẵn giọng:
- Y đâu quan hệ gì với tôi. CÔ nương hãy tìm y mà hỏi.
Tuệ Chân nghiêng đầu nhìn vào bảo điện, chợt nhìn thấy thi thể Chu Diệp, nàng buột miệng:
- Còn cô nương kia sao mà ngủ như chết thế?
Phàn Nhất Chi đáp:
- CÔ nương chết thực đó!
Tuệ Chân trợn mắt:
- ủa! CÔ nương sao chết mau thế?
Đột nhiên nàng chuyển giọng:
- Còn công tử, chưa về với phu nhân à?

Nhất Chi ngơ ngác vì câu hỏi biến đổi của nàng:
- ủa! Tôi nào đã có phu nhân?
Tuệ Chân cười chúm chím:
- Công tử chưa có gia thất à?
- Chưa!
Nàng lại chuyển câu chuyện lần nữa:
- Công tử có muốn rời khỏi đảo này không?
Chàng đáp:
- Muốn lắm chứ, cô nương có giúp được tôi?
Nàng tinh nghịch:
- Ta muốn giúp công tử lúc nào chăng được. Nhưng... nhưng... công tử hứa với ta là sẽ trở về đảo này nhé?
Chàng hết sức kinh ngạc:
- Để làm gì? Ta trở về đảo làm chi?
Câu trả lời khiến chàng càng kinh ngạc hơn nữa:
- Công tử hứa... sẽ trở về rồi ta sẽ chỉ đường cho công tử tới tận thành Yên Kinh. Vì... vì... ta... ta đợi công tử lắm mà!
- Ồ! CÔ nương nói đùa chăng?
Tuệ Chân nghiêm nét mặt:
- Ta nói thật! Phong tục dân tộc Hồi Cương ta xác thực lắm. Chuyện gái bày tỏ tình cảm và... hỏi chồng là chuyện thường, công tử có... hứa với ta không?
Chàng ấp úng:
- cÔ nương... cÔ nương... chuyện này... chuyện này... đâu phải chuyện đùa được... Hay là cô nương chỉ giúp tôi đường về rồi tôi sẽ trả lời sau.
Tuệ Chân cười ha hả:
- Công tử tưởng tôi là trẻ con nên định gạt tôi phải không? Tôi không còn là trẻ con đâu. Tôi sẽ chỉ đường về cho công tử khi nào công tử hứa với tôi một lời. Công tử cứ suy nghĩ đi, lúc cần thiết tôi sẽ có mặt.
Nàng quay ngoắt một cái, thấp thoáng quang nàng là bóng của mấy nữ hiệp hồng y.
Đêm ấy là đêm nguyệt tận.
Không còn vướng mắc Ở Trường Viễn đảo nữa nên Phàn Nhất Chi quyết định phải rời hòn đảo oan nghiệt này trong đêm nay.
Qua câu chuyện đối đáp của cha con họ Tuệ, chàng biết Tư Không Thiên và TỔ Di Khánh không có mặt trên đảo. Cả Mậu Quán Tinh cũng không.
Chàng đuổi theo Mậu Quán Tinh hoặc TỔ Di Khánh để hỏi về chữ "Mậu viết trên mặt bồ phiến?
Đinh Chu Diệp đã tử vong vì mũi kiếm của chàng. Sao lại có chuyện Vô lý cùng cực đến thế được? Phải chăng cái xác chết của Đinh Chu Diệp sẽ biến chàng thành kẻ thù của Tư Không Thiên vì Cái bang thiếu gia này hiện đang

là tình nhân của Chu Diệp? CÓ thể chàng còn là kẻ thù của sư huynh đệ Lưỡng Long Thần Châu: Long Tán, Long Dực nữa vì Chu Diệp vốn là thiếp của Long Dực. Chàng sẽ cố giải oan sau vì quả thực chàng hoàn toàn Vô tội Nhưng giải bằng cách nào thì hiện tại chàng chưa biết.
Chàng sực nhớ đến những vết hài sảo Ở cửa điện. Hà! Chàng đã nhớ ra người đi hài sảo này là ai rồi. Chính hôm xưa bên bờ Dương Tử giang chàng đã trông thấy...
Phàn Nhất Chi đến bên bờ nước. Những đợt sóng lăn tăn vỗ vào bờ trong đêm khuya thanh vắng tạo thành những âm thanh đều dặn, mệt mỏi. Chàng đưa mắt nhìn quanh.
Ngoài lau sậy đang vi vu không còn một bóng người nào khác.
Nhãn lực chàng xuyên qua đêm tối. Chàng vừa phát hiện một hình thù mờ tỏ trong đám lau sậy ken dày ngã nghiêng trước gió.
Phàn Nhất Chi đặt chân xuống b Ờ nước.
Nước thấm vào giày vải khiến chàng hơi rùng mình vì lạnh Ở gan bàn chân nhưng hình thù mờ tỏ kia khiến chàng vội tỉnh táo lại.
Chàng tiến gần hơn, thận trọng. Thì ra đó là một chiếc thuyền thúng tròn vành vạnh được dấu vào đám lau lách. Chàng đã đặt tay tới miệng thúng đẩy nhẹ một cái, thuyền lướt liền ra khỏi bãi cạn, hình như nó không bị buộc giữ gì cả.
Nhưng đã có tiếng quát!
- Tiểu tử định trốn thoát chăng?
âm thanh giữa đêm tường như tiếng gọi của ma quái làm chàng rợn người, dưới gốc một loại cây rũ cả cành xuống sát mặt nước là bóng người nhỏ nhắn mặc áo bào xám lẩn vào trong bóng đêm. Phàn Nhất Chi biết đó là Tuệ Minh, trưởng nữ của Tuệ Hồng Mao, chàng thản nhiên:
- Vãn sinh xin cáo từ, cô nương cho phép?
Tuệ Minh cất tiếng cười vang trong đêm:
- Tiểu tử liều lĩnh thật. Sao đêm qua không thoát thân cùng hai tên bạn của tiểu tử?
Nhất chi kinh ngạc:
- ủa! Sao lại tới hai tên?
Tuệ Minh Vô tình đáp:
- Hôm qua cô nương Đinh Chu Lâm và tên tiểu tử kia đi rồi. Bọn họ không rủ tiểu tử cùng đi sao?
Chàng ấp úng:
- Không... tôi có gặp họ đâu?
Đằng sau lưng Tuệ Minh có tiếng cười khúc khích nổi lên:
- Tỷ tỷ hẹn hò gì với tiểu tử Ở đây vậy?
Tiểu cô nương Tuệ Chân hiện ra, bên cạnh nàng còn có thêm hai nữ hộ vệ

trong tay vung vẩy yến nguyệt côn. Tuệ Minh thấy em gái có ý không vui còn chàng than thầm: "Một cô chị đã khó đối phó rồi còn thêm cô em nhí nhảnh này nữa, biết đối phó làm sao." Tuệ Chân vẫn hồn nhiên chạy lại phí a Phàn Nhất Chi:
- Phàn công tử định về bờ bên kia đấy ư?
Chàng nhanh hơn một bước đã phi thân lên chiếc thuyền thúng nhỏ bé, mi ứng đáp:
- vâng, tạm biệt tiểu cô nương!
Tuệ Chân đập một yến nguyệt côn xuống mặt nước. Kình lực của nàng khiến sóng nổi nhồi chiếc thuyền nhấp nhô, nàng vùng vằng:
- Công tử chưa trả lời câu hỏi của tôi, vội đi sao được?
Rồi thân nàng như chiếc lá lìa cành cũng rơi đúng vào chiếc thuyền thúng nhỏ bé. Chàng lúng túng:
- Câu hỏi đó... Câu hỏi đó... sao trả lời sớm được? Tiểu cô nương định đi đâu đây?
Giọng nói của nàng nghe một nửa như trẻ con một nửa như người lớn:
- Tôi theo công tử... Ồ! Nếu tôi Ở lại đây tôi sẽ nhớ công tử đến chết!
Phàn Nhất Chi kêu khổ trong bụng. Không biết tiểu cô nương này đùa hay thật mà nói cứ như hai người đã có tình ý với nhau rồi vậy. Tuệ Minh đứng trên bờ có vẻ sốt ruột, nàng quát to:
- Chân muội! Lên bờ mau đi!
- Tỷ tỷ về đi, tiểu muội được gia gia giao nhiệm vụ phải bám sát tiểu tử này đây.
Tuệ Minh dãy nãy lên:
- Bám sát đâu có nghĩa là phải theo luôn hắn tới Yên Kinh?
Giọng nàng gằn xuống:
- Lên bờ mau!
Tuệ Chân nói nhỏ nhưng thật mau với chàng:
- Công tử đẩy thuyền xa bờ mau đi chứ. CÓ sẵn chèo gác trên thuyền đó.
Câu nói đó dường như đã lọt vào tai Tuệ Minh, nàng vung tay liền, tiếng "vo vo,, của Kim Thằng rít lên quăng vụt tới đánh trúng mạn thuyền khiến nó chao đi. Phàn Nhất Chi quyết định chớp nhoáng. Chàng chỉ có một dịp đêm nay để giã từ nơi đây, không thể chần chờ được nữa. Tay chàng hoa một vòng, ánh thép của lưỡi kiếm trong đêm tối sáng rực như một con rắn bạc.
Tuệ Minh trên bờ hét lớn:
- Chân muội lên bờ, tiểu tử lên bờ! Đừng trách ta!
Kim Thằng Đoạt ảnh trong tay Tuệ Minh quẩy lộn lên trên không rồi mổ xuống liên tiếp mấy đòn sấm sét chớp nhoáng. Mũi sợi dây kỳ dị mổ trúng xương tỳ bà Tuệ Chân kêu lên "cốp" một tiếng lớn, nàng lảo đảo khiến con thuyền nhỏ nhoi cũng lảo đảo theo. Trên bờ giọng Tuệ Minh càng gấp rút:

- Các tiểu muội! Phóng độc tiêu giết bọn chúng cho ta!
Hau hồng y nữ con đang chần chờ thì trong tay Tuệ Minh một độc tiêu đã xé gió bay về phía Phàn Nhất Chi. Chàng quát lớn:
- Xin mạn phép động thủ.
Lưỡi kiếm của chàng như ngửi thấy hơi người vút lên trên không rồi quét một vòng rộng. Vòng kiếm chém ngọt sớt đứt làm đôi sợi Kim Thằng của Tuệ Minh đồng thời sẵn đà đánh rơi luôn mũi độc tiêu xuống nước. Hình như kiếm của chàng hễ rút ra khỏi vỏ là phải dính máu người nên vuột khỏi tay chàng, nó đã có đời sống riêng. Cái mũi nhọn hoắc của kiếm bay thăng lên bờ nhắm huyệt Thái Dương của Tuệ Minh lao tới.
Nàng họ Tuệ này hốt hoảng rú lên một tiếng kinh khủng, sẵn đoạn Kim Thằng đứt còn lại trong tay nàng đập ngang luôn một đường đẩy kiếm. Chỉ nghe một tiếng "soạt", Kim Thằng trong tay nàng đứt luôn một đoạn nữa nhưng nhờ nội lực thâm hậu nên mũi kiếm bay lệch qua ghim suốt vào vai nàng. Tuệ Minh rú lên một tiếng lớn, lảo đảo quy xuống, tay trái quay lên rút kiếm ra khỏi vai. Nàng nghiến răng lao kiếm theo Phàn Nhất Chi trong lúc chàng đã kịp đập mấy đường chèo cho chiếc thuyền nhỏ rời xa bờ.
Lưỡi kiếm đảo lộn trên không một vòng rồi giống y hệt như một con giao long vụt xuống mặt nước biến mất dưới lòng sông.
Khi thuyền đã xa bờ lắm rồi, Phàn Nhất Chi mới ngán ngẩm nhìn Tuệ Chân vẫn còn đang ôm vai nhăn nhó:
- Tiểu cô nương tính sao bây giờ?
Tuệ Chân đáp trong tiếng thở nhè nhẹ:
- Công tử hãy tính dúm tôi, làm sao tôi vào bờ được nữa? Gia gia tôi sẽ treo cổ tôi Ở Quan Hải đài vì tôi dám bỏ theo công tử.
Đột nhiên nàng chuyển hẳn câu chuyện như cá tính đặc biệt của nàng:
- Công tử có biết ai giết chết cô nương họ Đinh không?
Chàng đáp giọng chắc nịch:
- Đinh Chu Lâm!

Hồi 6
Mây mù lớp lớp

Đến gần sáng thuyền dạt vào bờ bên Dương Tử giang. ĐÓ là một bãi nửa cát nửa bùn ngầu đục mọc chằn chịt những loại cây thân thảo đan bện vào nhau như những mắt võng.
Suốt đêm qua Tuệ Chân không hề chợp mắt mà cũng ít chuyện trò với Phàn Nhất Chi. Nàng cứ ngồi bó gối nhìn xuống mặt nước trôi miên man bên mạn thuyền như đang suy nghĩ điều gì. Đến khi thấy bờ hiện ra trước mắt, đột nhiên nàng gục đầu vào hai bàn tay tấm tức khóc. Tiểu cô nương này đúng là một đứa trẻ con, nàng luôn miệng lẩm bẩm:
- Tôi nhớ gia gia tôi quá! Công tử ơi! Công tử có nhớ gia gia của tôi không?
Dù ái ngại cho nàng, chàng cũng phải phì cười:
- Tôi nhớ gia gia của cô nương để bị treo cổ Ở Quan Hải đài à? CÔ nương muốn trở về cũng còn kịp mà...
Nhưng nàng gạt đi:
- Tôi làm chuyện gì không bao giờ đổi ý. Muộn rồi, gia gia thương tôi nhất nhà đó nhưng người cũng có nỗi khổ tâm...
Đáy thuyền đã chạm bờ.
Đang chuẩn bị rời thuyền, Phàn Nhất Chi thấy cây cỏ trên bờ xao động rồi một tiếng quát:
- Bọn trốn tránh TÔ Tử vương đến rồi đÔ! Chư vị bằng hữu đừng để hắn thoát thân!
Dưới những đám cỏ dại bỗng trồi lên hơn mười bóng đen đều mặc y phục chân và cầm lăm lăm đao kiếm.
Tuệ Chân đứng lên, vai nàng còn hơi âm ẩm đau vì trúng mũi Kim Thằng của chị mình nhưng giọng nói vẫn không kém oai nghi:
- Tả sứ Thạch Kiếm không nhận ra tiểu chủ nhân đây sao?
Thạch Kiếm hơi động dung nhưng hắn lấy lại bình tĩnh ngay, giọng nói hắn ngang phè:
- Ngày hôm nay không phải là ngày hôm qua. Bọn tại hạ đến đây là theo lệnh ái thiếp TÔ Tử Kiệt mời Phàn Nhất Chi về bản viện...
Hắn ngập ngừng một chút rồi tiếp:
- CÓ thiếu hiệp Quan Thượng Cầu và bằng hữu đang đợi công tử!
Nhất Chi bước một bước lên bờ:
- ái thiếp TÔ Tử Kiệt là ai mà có quyền hạn vượt lên cả vương như thế?

Thạch Kiếm cười khà:
- Cứ về Tử Chiêm viện sẽ biết, xin mời công tử!
Tuệ Chân bất ngờ phi thân lên, cặp yến nguyệt lưỡng đầu côn múa veo véo trước mặt:
- Tả sứ Thạch Kiếm! Bản cô nương không ưng về Tử Chiêm viện được chăng?
Thạch Kiếm đưa câu liêm lên ngang mày:
- Xin mạn phép tiểu chủ nhân, bọn tại hạ chỉ có lệnh mời Phàn công tử mà thôi!
Hắn gọi lớn:
- Động thủ quý bằng hữu!
Hơn mười hảo hán khép vòng vây Phàn Nhất Chi lại. Tuệ Chân đã áp sát bên chàng nên cũng lọt vào trong vòng vây. Thạch Kiếm huy động kiếm câu liêm lại gần, hắn ra lệnh:
- Mời tiểu chủ nhân ra ngoài!
Hắn hơi nghiêng mình nhưng Tuệ Chân không thèm quan tâm đến, nàng xoay vùn vụt lưỡng đầu côn đập liền vào gáy Thạch Kiếm.
Thạch Kiếm đang nghiêng mình bèn luồn chớp nhoáng đến sát bên nàng, kiếm cong vuốt lên huyệt Đan Điền của nàng đồng thời miệng vẫn nói:
- Mạn phép tiểu cô nương!
Hắn không gọi nàng là tiểu chủ nhân nữa là có ý đối địch với nàng rồi.
Thế kiếm của hắn vừa vụt quét lên hắn chuyển thành thế CÔ Sơn Lạc Nhạn chụp cái lưỡi uốn cong vòng đánh vuốt vào sống lưng đối thủ. Tiếng gió rít vo vo vừa kịp lúc Tuệ Chân đảo yến nguyệt lưỡng đầu côn lại, đẩy bật kiếm ra. Cả hai lùi lại một bước cùng lúc, nàng kêu trước:
- ái chà! Nội lực gớm thật!
Hình như tả sứ Thạch Kiếm cũng gờm nội lực của Tuệ Chân nên hắn quát vào đám bằng hữu:
- Gọi hữu sứ Kim Trạo cho ta!
Trong thoáng chốc một hán tử chống hai mái chèo thuyền xuất hiện sau một tiếng còi rít lên lanh lảnh. Đúng là tên Kim Trạo này bị phế bỏ hai chân nên hắn chuyển động hoàn toàn dựa vào hai mái chèo kẹp cứng vào nách giống như cặp nạng.
Chớp nhoáng hắn đã nhảy thóc lên lưng tả sứ Thạch Kiếm. Hai tên này vốn chuyên đánh kết hợp với nhau thành một hình nhân cao lớn, bên trên xừ dụng cặp chèo bằng sắt nguội còn bên dưới đảo lộn cặp kiếm câu liêm cong cong sắc lên.
Hữu sứ Kim Trạo ngồi vững vàng trên lưng tả sứ Thạch Kiếm rồi quơ hai mái chèo đánh liên hoàn phủ xuống người Tuệ Chân theo thế Long Hổ Hợp Giao rất hiểm độc. Tuệ Chân bị hai địch thủ cao cường phối hợp tấn công

nên qua mấy chiêu đã tỏ ra núng thế. Ngọn yến nguyệt lưỡng đầu côn trên tay nàng càng lúc càng chậm chạp vì bị bốn vũ khí, cặp chèo và cặp kiếm kim tỏa không cho phát huy công lực nữa.
Nhất Chi thấy Tuệ Chân lâm vào thế nguy cất tiếng:
- Nhị vị anh hùng sao áp chế một nữ nhi như thế?
Vừa dứt lời, kiếm của chàng đã lướt tới, kiếm ảnh hư hư ảo ảo khiến cả Kim Trạo và Thạch Kiếm đều hoa mắt. Thạch Kiếm phải lùi lại ba bước, miêngthốt lên:
- Công tử đừng ngông cuồng! Tử Chiêm viện của chúng ta có thế lực khắp dải Hoàng Hà, Dương Tử, công tử cưỡng lệnh không yên đâu.
Để minh chứng cho lời hắn nói, hắn đưa một chiếc còi lên môi thổi lanh lảnh ba tiếng liên tiếp. Từ phía đông vọng lại mấy tiếng như sư tử rống rồi một lão nhân chạy vụt đến. ánh mặt trời mọc sau lưng lão khiến Phàn Nhất Chi có cảm tưởng lóa mắt vì thấy lão có bốn tay cầm bốn thanh trường kiếm, rõ ràng chàng thấy bốn ánh thép lóe lên vun vút vây bọc lấy người lão thành một màn bạch quang dày đặc.
Khi lão đến gần Nhất Chi mới nhìn rõ hai tay lão cầm hai chuôi kiếm bình thường nhưng đặc biệt mỗi chuôi gắn tới hai lưỡi kiếm thành ra lão xừ dụng một lúc bốn lưỡi thép trông rất kỳ dị. Thạch Kiếm cười khẩy:
- Nghe đồn công tử rất điêu luyện kiếm thuật. Hôm nay hãy thử sức với lão Lý Tứ Kiếm xem sao?
Hắn thổi thêm ba tiếng còi nữa.
Phía tây có tiếng xé gió ập lại. Thêm một lão nhân kỳ dị thứ hai. Lão này đầu tóc rối bù như tổ quạ, quần áo không ra hình thù là quần áo hay giẻ rách. Lão đeo lủng lẳng trên vai một túi vải lớn nhàu nát y như quần áo của lão Đến bên Thạch Kiếm, lão cười gượng:
- Tả sứ có gì cần sai bảo?
Thạch Kiếm truyền với giọng kẻ cả:
- BỐ Đại Trần huynh hãy chờ Ở dó!
Lão nhân tên gọi Lý Tứ Kiếm (có lẽ là tước hiệu do lão xừ dụng bốn thanh kiếm cùng một lúc) bật lách tách bốn lưỡi thép trên tay tiến lại gần Phàn Nhất Chi. Lão đe dọa:
- Phàn công tử! Lão không có oán thù gì với công tử nhưng lệnh TỬ Chiêm viện là không thể thay đổi!
Bốn ánh thép xẹt đến nhanh không thể tả và cũng không kịp nhận ra chiêu thức ra sao, chỉ nghe liên tiếp những tiếng "lách tách" hoài bên tai.
Phàn Nhất Chi không cần biết lão Lý Tứ Kiếm thi triển kiếm pháp gì, cứ bình tĩnh xuất chiêu theo Huyền Công kiếm môn mà chàng đã học trong Ma Lâm.
chiêu thế qua lại đến chừng ước trên mười hiệp bỗng Lý Tứ Kiếm kêu lên

một tiếng lớn, bốn lưỡi kiếm rung bần bật trên tay. Thì ra dọc theo bả vai lão dài đến huyệt Hợp Cốc đã bị kiếm của chàng xẻ một đường đẫm máu. Lão lẩy bẩy run giọng:
- Kiếm pháp cực tinh! Xin bái phục!
Quay sang tả sứ Thạch Kiếm, lão thăng thắn:
- Hôm nay đã gặp khắc tinh, lão xin tàng kiếm.
Không biết lão bấm nút bí mật nào trên chuôi kiếm mà chỉ nghe một tiếng "tách" cả bốn mũi kiếm đều xếp gọn gàng trong lòng chuôi, trông thoáng qua không ai biết đó là kiếm nữa.
Tả sứ Thạch Kiếm nhăn tít cặp lông mày:
- Lão Tứ Kiếm họ Lý không sợ hình phạt của TÔ Tử vương sao?
Nghe đến mấy tiếng "hình phạt của TÔ Tử vương" mặt của Lý Tứ Kiếm tái mét, lão lạc cả giọng:
- Tiện lão đã biết lỗi rồi. Xin được tự xừ...
Tay phải lão nắm năm ngón tay của bàn tay trái dơ cao lên, lão ấn liền nội lực nghe liên tiếp mấy tiếng "rắc, rắc" khô khan. Năm ngón tay lão đã bị bẻ gãy gập xuống. Lý Tứ Kiếm nhăn mặt kêu "ái chà" trong miệng rồi cúi đầu nghiến răng nói với tả sứ:
- Tiện lão đã tự xừ rồi... xin tả sứ đừng nói lại lỗi lầm của lão với TÔ TỬ vương...
Tả sứ Thạch Kiếm bĩu môi mặt lạnh lùng:
- Lão ranh ma lắm... Vậy là khôn chứ để TÔ Tử vương trừng phạt, người sẽ bẻ gãy năm ngón tay hữu của lão chứ đâu thèm bẻ gãy năm ngón tay tả.
Lão Lý Tứ Kiếm tiu nghỉu:
- Dạ... dạ mong tả sứ che chở cho...
Phàn Nhất Chi chứng kiến cảnh thủ hạ đồng bọn của Tử Chiêm viện trừng phạt lẫn nhau nghĩ thầm: "Tô Tử Kiệt đã sang Tây Trúc tìm Đảo Vũ chân nhân, người ái thiếp của hắn còn Ở lại đây không biết là ai mà hành xừ xem ra có chiều nghiêm khắc? Hừ, để xem tình thế xoay chuyển ra sao?
Tả sứ Thạch Kiếm quay sang lão Trần BỐ Đại:
- Đến lượt Trần lão đấy! Đừng để phải chịu hình phạt hủy hoại như lão Tứ Ki ếm nhé!
BỐ Đại dạ liên hồi rồi nhảy đến gần Phàn Nhất Chi, lão phất qua phất lại cái túi vải nát trên tay đồng thời tả thủ rút trong lưng một vật nho nhỏ trông giống như chiếc chong chóng. Chong chóng kêu "u, ư liên hồi và năm chiếc cánh của nó xoay tít. Nhất Chi đang kinh ngạc nhìn vũ khí kỳ quặc của đối phương bỗng lão BỐ Đại đánh vụt chong chóng tới. Chàng bất kỳ thọc liền mũi kiếm. Kiếm đụng vào cạnh chong chóng bị đẩy liền ra.
Cứ xoay chiếc chong chóng với năm cánh bật mũi kiếm của chàng như trẻ con chơi đùa với nhau. Nhìn thì đơn giản nhưng với năm cánh chong chóng

này, Nhất Chi không sao áp sát được kiếm tới người lão già. Năm cánh của nó xoay càng lúc càng mau và cứ kêu "u, ư những âm thanh làm nhức đến tận não.
Lão rung chong chóng theo một chiêu pháp của riêng lão, lúc đánh bên dưới, lúc lại chuyển hắn lên trên khiến qua hơn hai khắc, Phàn Nhất Chi cảm thấy hoa cả mắt.
Đột nhiên lão rú lên:
- Coi này! Thiên Sứ Tán Hoa đây!
Chiếc chong chóng như biến thành hàng ngàn cánh hoa từ trên trời chụp xuống. Phàn Nhất Chi bàng hoàng khoa kiếm một vòng trên đầu không cho những cánh chong chóng chụp xuống đầu mình. Chàng nghe liên tiếp mấy tiếng lách tách của kiếm chạm vào cánh của chong chóng. Cánh tay của chàng hơi tê tê vì nội lực khá sung mãn của lão nhân. Chàng định lùi lại một bước thì chiếc túi vải Ở hữu thủ của lão vung tới, lúc ấy chàng đang tập trưng chú ý chiếc chong chóng kỳ dị nên quên lững mất trong tay đối thủ còn chiếc túi vải.
Miệng túi vải bắn ra một luồng hơi hăng hắc khó chịu khiến Nhất Chi choáng váng. Đã lỡ lui lại một bước, chàng lùi luôn ba bước nữa vì ngửi trúng luồng hơi lạ.
Chân chàng đã đụng tới mép nước, chính nhờ cảm giác lạnh lẽo dưới chân làm chàng hơi tỉnh táo nhưng đã muộn mất rồi. Chiếc túi như rộng miệng ra chụp xuống đầu chàng. Lưỡi kiếm của chàng dựng ngược lên xuyên một đường rách toạc miệng túi nhưng đồng thời chàng cũng choáng váng lùi xuống mép nước.
Bên tai chàng nghe tiếng kêu văng văng của Tuệ Chân:
- Phàn công tử! Công tử...
Hữu sứ Kim Trạo đã nhảy xuống vai tả sứ, hắn chống hai thanh chèo như hai chiếc nạng vùn vụt tiến gần Phàn Nhất Chi rồi gật gù:
- TÔ Tử vương có lệnh mang tên này về Tử Chiêm viện. Các bằng hữu có nghe lệnh ấy rồi chứ?
Đám võ sỉ tiến lại, hai tên nâng chàng đứng lên. Thạch Kiếm truyền:
- Ta đi mau lên!
Liếc sang thấy Tuệ Chân vẫn đứng cạnh Nhất Chi, Thạch Kiếm hạ giọng:
- Tạm biệt tiểu cô nương! Bọn ta về đây!
Tuệ Chân dậm chân:
- Bọn các ngươi khống chế ca ca ta làm gì?
Thạch Kiếm cười lớn:
- Tên này là ca ca của tiểu cô nương từ lúc nào? Hà hà, hoặc tiểu cô nương có tình ý riêng với y?
Tuệ Chân hơi ửng hồng gò má, nàng lúc lắc mấy bện tóc buông trên vai:

- CÓ im miệng đi không! Đừng nói nhảm nhí...
Hai hảo hán nhấc Nhất Chi lên bỗng thấy chàng khẽ thở dài nhúc nhích.
Một tên la hoảng:
- Tả sứ! Hắn chưa hôn mê hắn!
Gã vừa dứt lời chàng đã đứng dậy:
- Chư vị muốn ta về Tử Chiêm viện thì ta về, cần gì phải dở trò lén lút dùng hương độc?Lão BỐ Đại là người kinh ngạc nhất, lão há hốc miệng nhìn chàng, lúng búng:
- Tiểu tử này có công phu gì... mà độc hương của ta không công hiệu?
Thực ra chàng chăng có công phu gì, chỉ may mắn đã từng ăn Thiên Chi Thảo là thứ độc bậc nhất trên đời nên đối với các hương độc khác tự nhiên ngũ tạng chàng hóa giải mau chóng.
Tả sứ Thạch Kiếm vỗ vai lão cười ngất:
- Lão huynh hãy về luyện lại may ra cửu chuyển công thành! Ha ha!
Hữu sứ Kim Trạo nóng nảy vung chiếc chèo lên:
- TÔ Tử nữ vương đang chờ ta đÓ! Mời Phàn công tử!
Cả bọn rời bến nước.
Bước vài bước là đã tới vùng đất khô rồi là đến một cánh rừng thưa. xuyên qua cánh rừng ngoắt ngoéo có hàng chục dặm nữa mới tới tam quan Tử Chiêm viện mà chàng đã một lần tới.
Tuệ Chân vẫn theo sát bên chàng, nàng im lặng đến lúc đứng trước cổng viện mới hỏi nhỏ:
- Ca ca định gặp TÔ Tử nữ vương làm chi?
Chàng cũng đáp nhỏ:
- Chỉ vì tò mò thôi. Trước đây tôi chỉ nghe nói đến mưu trí của TÔ Tử nữ vương phi phàm. Vả chăng...
Chàng chưa kịp nói tiếp thì tả sứ Thạch Kiếm đã bắn lên một pháo lệnh. Pháo lệnh rơi vòng cung chưa kịp tàn, hai cánh cổng mở ra liền. Hắn lên tiếng:
- Mời công tử giáng lâm.
Lời lê kiểu cách khiến chàng hơi khó chịu. Chàng im lặng bước vào. Tuệ Chân bước luôn theo hỏi dồn:
- Ca ca nói vả chăng?...
- à! Vả chăng tôi nghe Quan Thượng Cầu và bằng hữu Ở dây. Tôi cần gặp Quan Thượng Cầu và cả Đinh Chu Lâm nữa vì chút việc riêng.
- CÓ quan hệ gì tới Càn Khôn Yếu Quyết?
Chàng đáp tự nhiên:
- Vâng! CÓ quan hệ tới Càn Khôn Yếu Quyết...
Không ngờ nét mặt Tuệ Chân thay đổi, nàng ngủn nguẩy:
- Vậy tôi xin từ giả ca ca...

Nàng xoay người định trở lại. Nhưng hai cánh cổng đã khép lại. Nàng đành hậm hực bước theo chàng:
- Khi nào ca ca cần ca ca nói một tiếng tôi sẽ trở về Trường Viễn đảo liền...
Cả bọn đi qua một sân rộng đến dãy nhà ngang xây theo kiểu các nhà phương nam Trung Nguyên. Một đại hán chạy ra thông báo:
- Nự chủ mời khách quan vào chờ Ở Đãi Hùng Nha.
Đãi Hùng Nha là tên của dãy nhà ngang ấy. Tả hữu sứ dẫn Phàn Nhất Chi vào nhà Chính sảnh này bày một bộ tràng kỹ bằng gỗ đen bóng cẩn mặt đá Vân Nam có vân xám cuồn cuộn như một bức họa thủy mặc. Tả sứ Thạch Kiếm nghiêng mình:
- Mời công tử đợi nữ chủ Ở đây!
Hắn quay vào trong:
- Dâng trà!
Một a hoàn bước ra từ cánh cửa ngách. Y phục của a hoàn khiến chàng ngờ ngợ như từng gặp Ở đâu đó. Chàng lơ đãng cầm tách trà ngào ngạt khói, vừa uống một ngụm trà thơm phức chàng vừa nhìn lên bức họa đò Trung thổ treo trên vách rộng có đến chục thước (thước tàu).
Chàng buột miệng:
- Nữ chủ dường như có ý bá chủ Trung Nguyên?
A hoàn nghe câu hỏi dịu dàng trả lời:
- Nữ chủ rất yêu đất nước Trung Nguyên và là cố nhân của công tử, công tử cứ chờ xem...
Câu nói của a hoàn càng làm chàng tò mò hơn.
Thời gian trôi chậm.
Đến xế chiều mới rộn rã Ở gian chính tòa. A hoàn xuất hiện thu dẹp bàn trà rồi nhẹ nói vào tai chàng:
- Nữ chủ giá lâm!
Tiếng nhã nhạc tiến gần đến Đãi Hùng Nha rồi đi vào khách sảnh. Một đoàn ước độ năm nữ nhạc công vây lấy TÔ Tử nữ vương đi dưới một cái lọng ngũ sắc Ở giữa. ĐÓ là một cô nương còn rất trẻ và rất mỹ lệ, dung nhan nàng quả là quen thuộc, thảo nào lúc nãy a hoàn nói "và là cố nhân của công tử" có lẽ đúng. Phàn Nhất Chi ngẩn ngơ mất một lúc mới nhớ ra đó là thiếu nữ gần hai năm trước đây đã cứu chàng thoát ra khỏi hang động đá trong Ma Lâm mà chàng chỉ biết họ Lâm. Lâm cô nương. à! Phải rồi, chính là Lâm cô nương ngày nào sao giờ đây đã biến thành TÔ Tử nữ vương?
Nàng uyển chuyển bước đến ghé xuống ngồi đối diện với Nhất Chi duyên dáng nở nụ cười:
- Để cố nhân chờ đợi có lẽ là lỗi của thiếp, xin tự phạt!
Nàng đưa tay vỗ vài tiếng. A hoàn cung kính chờ lệnh. Nàng truyền:
- Tiểuyến!

A hoàn biến mất.
Phàn Nhất Chi kinh ngạc đến độ không biết phải nói gì. Chàng thốt một câu có chiều thừa thải:
- Lâm cô nương là TÔ Tử nữ vương ư?
Lâm cô nương ngửa cái cổ trắng tươi cười:
- Thiếp đã không còn cái tuổi vào Ma Lâm đùa giỡn nữa và đã thành ái thiếp của TÔ Tử Kiệt gần nửa năm nay rồi. Nhưng riêng đối với công tử xin cứ gọi bằng nhũ danh như cái ngày gặp nhau trong Ma Lâm cho thân mật. Lâm Tiểu Nương là nhũ danh của thiếp.
Liếc thấy Tuệ Chân , Tiểu Nương chau cặp mày ngài:
- Tiểu cô nương nào vậy?
Tuệ Chân thấy ánh mắt nhìn của Tiểu Nương với mình không mấy hảo cảm, gằn giọng đáp:
- ái nữ của Trường Viễn đảo chủ Độc Kiếp Sư Vương Tuệ Hồng Mao!
Tiểu Nương đổi liền thái độ, vồn vã nắm tay nàng:
- A! Tiểu cô nương! Đảo chủ trước đây đã từng là phó vương của phu quân ta, như vậy giao tình cũng là đậm đà lắm! Đảo chủ vẫn an khang chứ?
Tuệ Chân cười khinh khỉnh:
- Không an khang lắm. Gia gia tôi rời Tử Chiêm viện cũng có điều khổ tâm...
Tiểu Nương nghe Tuệ Chân đáp săng có vẻ không vui, nàng gượng gạo:
- CÔ nương ngồi gần lại đây với ta. Uống rượn được chứ?
Tuệ Chân đáp liền:
- Uống được!
Nói câu ấy nàng liếc trộm Phàn Nhất Chi một cái. Chàng không để ý nhưng Tiểu Nương đã thấy. Nàng tươi cười:
- Khi xưa ta vẫn nghe truyền tụng bài tứ tuyệt do gia phụ phu quân ta tặng dòng họ Tuệ của tiểu cô nương:
Kỳ khu nhất kiếm bất từ nan Tuệ thị do tồn thiết thạch tan Tráng khí tảo không ma chướng tủ Hùng tâm di tận vạn trừng san!
Tiếng ngâm của nàng nghe trong trẻo. Ngâm xong bài tứ tuyệt, nàng có ý phấn chấn hẳn:
- HỌ TÔ Tử nhà ta là người kiệt thiệt mà thi từ cũng biểu lộ hùng tâm. Hà hà! Tráng khí quét tan loài ma chướng... Tiểu cô nương có giữ được chút đảm lược nào của họ Tuệ?
Không đợi Tuệ Chân trả lời, Tiểu Nương quay ngoắt câu chuyện sang Nhất Chi:
- Từ khi không thể vào Ma Lâm gặp công tử được nữa, đường dài công tử có gì đắc ý xin kể cho nghe.
Chàng thở dài:

- Đời tôi cũng giống như bài tứ tuyệt của TÔ Tử Hồng. Nhưng rất tiếc chỉ giống câu đầu thôi: Thân mang một kiếm chăng từ nan... nên chỉ gặp toàn lận đận Nhưng nữ chủ ơi, tôi còn trẻ quá, cần gì lo đến hậu vận phải không? Còn cô nương thì sao?
Tiểu Nương cười khoái hoạt:
- Thiếp lại rất khác công tử. Tâm nguyện của thiếp là Ở câu cuối cùng. Hùng tâm chuyển động vạn trừng san, thiếp tuy là nhi nữ nhưng lại có mộng di sơn đảo hải...
Nàng nháy mắt rất lăng lơ:
- Khó chứ phải không công tử? Thế mà thiếp nghiệm vẫn không khó bằng di chuyển lòng người!
Nàng lại cười ha hả lộ trọn vẹn cả hàm răng trắng và đều như ngọc.
Vừa lúc hai a hoàn bày trân ngoạn.
Đôi đũa bằng ngà sáng bóng được Lâm Tiểu Nương cung kính dâng lên ngang lông mày:
- Trân trọng mời cố nhân tẩy trần.
Chàng đỡ lấy đôi đũa. Dường như nàng cố ý chạm mấy đầu ngón tay chàng. Đầu ngón tay của nàng âm ấm và hơi run, nàng khỏa lấp:
- Vọng mỹ nhân hề thiên nhất phương (ngóng quân tử hề Ở trên trời) Tuy xa cố nhân nhưng thiếp vẫn vọng về quân tử. Chăng hay từ cách bên trời cố nhân có văn ôn võ luyện?
Nàng gắp một miếng thịt bỏ vào bát chàng dịu dàng như một nội tướng chăm sóc phu quân. Tuệ Chân lặng lê theo dõi cử chỉ của Tiểu Nương, đến đây nàng lên tiếng:
- Nương nương văn vẻ như một danh sĩ đời Tống vậy. Nhưng có lẽ ca ca tôi không có thì giờ nhiều. Ca ca! Ca ca định tới đây gặp ai sao chưa chịu hỏi?
Trong giọng nói của Tuệ Chân có vẻ ghen tức lộ liễu. Phàn Nhất Chi hơi lúng túng ngó Tiểu Nương:
- Ờ Ờ tôi định cậy cô nương một việc.
Mắt Tiểu Nương long lên:
- Việc chi?
- Phải chăng Quan Thượng Cầu có Ở đây?
Tiểu Nương nhấc chén canh cải đưa lên miệng, nàng chưa húp vội:
- Quan thiếu hiệp quả có đến đây nương thân, thiếu hiệp có vẻ hốt hoảng lắm nên thiếp cũng dung tình mặc dù chưa hiểu nguyên nhân ra sao...
Nhất Chi nói liền:
- Tôi muốn gặp Quan thiếu hiệp, cô nương thấy có tiện?
- Gã bị câm rồi mà, công tử định tra hỏi sao được?
- Tôi có cách của tôi, mong cô nương chấp nhận.
Tiểu nương chợt nghiêm nét mặt:

- Thiếp chỉ bằng lòng cho một mình công tử gặp họ Quan thôi, còn cô nương này...
Tuệ Chân dằn đôi đũa xuống bàn:
- Tôi đến đây vì việc của ca ca. Nương Nương sao lại Vô lý?
Tiểu Nương bĩu môi:
- Ta e cô nương vội vã quá khi gọi Phàn công tử bằng ca ca chăng?
Tuệ Chân lắc mạnh mấy bím tóc:
- ấy là chậm rồi, sao gọi là vội vã?
Thấy hai nữ nhân có vẻ căng thăng, Nhất Chi đành gắng gượng can thiệp:
- Ca ca hoặc chăng ca ca có sao, hai cô nương cứ tranh cải với nhau về tên gọi tôi sao ăn ngon được?
Chàng trở lại yêu cầu:
- Tiểu Nương nữ chủ chiều ý tôi được chứ?
Tiểu Nương chúm chím cười liếc chàng sắc lém không thèm để ý gì tới Tuệ Chân.
- Tiện thiếp có bao giờ không giúp công tử? Xin chờ cho hai ngày vì Quan thiếu hiệp xuống miền Vân Nam cũng sắp quay trở lại.
- Quan thiếu hiệp xuống Vân Nam làm gì?
- ĐÓ là chuyện của thiếu hiệp, thiếp làm sao biết được. Nghe đâu là để hội kiến với Tư Không Thiên...
- Cùng với TÔ Di Khánh thiếu chủ Cái bang nữa chứ?
- Có lẽ Tối hôm ấy, Phàn Nhất Chi và Tuệ Chân ngủ lại Tử Chiêm viện, nhưng Lâm Tiểu Nương không để hai người Ở một nơi. Chàng tạm ngủ tại Đãi Hùng Nha còn Tuệ Chân, theo lời nàng, sẽ tạm đến Ở trú phòng với mấy đệ tử nàng.
CÓ lúc Tiểu Nương kể cho chàng nghe với giọng tha thiết, không biết thật hay giả:
- "Thiếp và TÔ Tử Kiệt lấy nhau cũng có chút oan cưỡng. Gia thế thiếp thì nghèo mà gia gia lại có mộng vương bá, còn TÔ Tử vương tuy đã lớn tuổi hơn thiếp nhiều nhưng lại sẵn quyền vương bá trong tay. Mộng của gia gia là đánh đổ triều đình Mãn Thanh, nhưng công tử coi đó. Mượn lực của người chăng khác gì mình đem thân làm tôi cho người." Kể ra nàng nói cũng có phần hữu lý, nhưng những lý do cưỡng bức nàng thành thân với TÔ Tử Kiệt có đúng như vậy không thì chỉ có trời mà biết.
May mắn là nàng không hề nhắc gì tới bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết cả nên chàng cũng an tâm phần nào. Nhưng có được lâu không? Chàng chỉ mong sự việc bất ngờ dồn dập đến để Tiểu Nương không có thì giờ nhàn rỗi nhắc đến câu chuyện mà phu quân nàng rất quan tâm.
Quả là cầu được ước thấy.
Lúc ấy khoảng cuối giờ hợi (mười giờ đêm) cả Tử Chiêm viện đang chìm

trong giấc ngủ, đèn đuốc đã tắt hết bỗng cánh cổng bị bật ra một tiếng "ầm" dữ dội.
Phàn Nhất Chi đang thức điều khí trong gian Đãi Hùng Nha là gian nhà gần cổng ra vào nhất nên nghe tiếng động liền. Chàng vọt ra ngoài sân.
Từ cổng viện đi vào ba bóng đen đều mặt trường bào dài chấm đầu gối.
Trong đêm tối khó phân biệt được đó là ai, chàng cất tiếng:
- Tam vị là ai?
CÓ tiếng cười hăng hắc trộn lẫn với tiếng cười nhỏ ríu rít:
- Nữ chủ nhân Lâm Tiểu Nương Ở đâu?
Tiếng quen quá khiến chàng buột miệng:
- Độc Kiếp Sư Vương Tuệ Hồng Mao?
Giọng nói như reo:
- A! Tiểu tử họ Phàn! ái nữ của ta đâu mất rồi?
Đúng bóng đen là Tuệ Hồng Mao. Chàng nghĩ bụng: "Chắc lão dẫn bọn Hữu Long Tả Hổ đi tìm con gái đây," Chàng đáp liền:
- Lệnh ái tạm ngủ trong khuê phòng Lâm nữ chủ, chư vị đến đó ắt gặp.
Chàng quay mình định bỏ đi vào phòng nhinh Tuệ Hồng Mao gọi giật lại:
- Tiểu tử đã trộm võ kinh họ Tuệ lại còn quyến rũ con gái ta bỏ nhà nữa ư? Đứng lại đó đã!
Phàn Nhất Chi đứng lại, nghiêm giọng:
- Xin lão nhân cẩn trọng lời nói. Trước tiên tiểu sinh không hề trộm võ kinh Tuệ tộc, sau nữa cũng không hề quyến rũ lệnh ái bao giờ.
Tuệ Hồng Mao gầm lên:
- Tiểu tử ăn nói hồ đồ thực. VÕ kinh Tuệ tộc cất trong bảo điện Biệt Hữu Thiên Địa không cánh mà bay. ái nữ ta ngồi chung thuyền với tiểu tử rời Trường Viễn đảo mà không phải quyến rũ thì là gì?
Trong bóng đêm ánh lên mái tóc bạc trắng của Hữu Long Tuệ Bạch Phát, lão gạt phắt đi:
- Đảo chủ nhiều lời làm gì, để ta đập cho tiểu tử một chưởng là êm xuôi mọi chuyện!
Không đợi Tuệ Hồng Mao có đồng ý hay không, lão tiến một bước hơi chùn đầu gối xuống, song quyền quạt vùn vụt vào màng tang chàng.
Chàng có đủ thì giờ để tránh quyền nhưng ghét lão hồ đồ liền cũng đưa quyền ra đỡ. Cái Bang Di Công chuyển lên nắm tay khiến lão Hữu Long bị dội ngược lại. Lão hơi bê mặt với đảo chủ nên khi chân tả thoái bộ chân hữu hất vẹt lên thành một cú đá quét vào hạ thân chàng.
Đà quyền còn dư, chàng hạ quyền xuống trúng ống quyển lão. Nhưng lão cũng là cao thủ nên vừa thoáng thấy vai chàng lay động, chân thu về chớp nhoáng rồi lại bung ra chớp nhoáng vượt qua đầu chàng.
Trong lúc chàng trao đổi quyền cước với Hữu Long, Tả Hổ đã như chiếc

bóng luồn ra sau lưng chàng xuất chỉ veo veo đánh vào huyệt Phong Trì sau ót chàng. Huyệt này nếu bị đánh trúng chàng sẽ nhức đầu hoa mắt đến choáng người liền. Nhất Chi như có mắt sau lưng, đợi chỉ đến gần huyệt Phong Trì chàng quặt ngược tả chưởng về sau xòe rộng bàn tay chân lại. chỉ đâm trúng lưng bàn tay chàng một tiếng "bốp" lớn. Tả Hổ Tuệ Hắc Quyền thu tay về trong lúc Phàn Nhất Chi lặng lê mỉm cười. Còn Tuệ Hồng Mao không ngăn được buột miệng:
- Tiểu tử võ công kỳ tuyệt. Tiếc rằng... tiếc rằng...
Phía bên trong một giọng cười lanh lãnh vọng ra:
- Tiếc rằng... không có gã làm hiền tế chứ gì! Đâu đã muộn Độc Kiếp Sư!
Tuệ Hồng Mao sửng sốt kêu lên:
- ái chà! Lâm lệnh nương!
Lâm Tiểu Nương mặc bạch y trắng toát từ đầu đến chân xuất hiện cùng với hai nữ hộ pháp cũng mặc bạch y trắng toát. Nàng cười lanh lãnh:
- Đúng ta rồi đồ! Đảo chủ quá bước đến tệ viện không phải chỉ để tỉ thí võ công với khách của ta chứ?
Hữu Long tuệ Bạch Phát đáp thay đảo chủ:
- Lệnh nương chắc có biết ái nữ đảo chủ tiểu cô nương Tuệ Chân?
Nàng phất tay áo rộng:
- Biết chứ! Tiểu cô nương đến đây tìm ta xin tá túc ít ngày. Lẽ nào ta hẹp lượng không cho ?
Tuệ Hồng Mao nói nhanh:
- Ta đến xin lệnh nương cho phép đón ái nữ về. NÓ đâu rồi?
Tiểu Nương cười mũi một tiếng nhỏ:
- Giản dị vậy sao? Đảo chủ biết rồi, ta là người xưa nay có tính chỉ ưa quyết định theo ý riêng của mình thôi. Lệnh ái đảo chủ không ưa về Trường Viễn đảo nữa thì sao?
Tuệ Hồng Mao thốt ra bốn tiếng "xin phép lệnh nương" liền tuốt kiếm. Lão chém một đường quét qua đầu Tiểu Nương theo thế Cương Đao Trảm Xà rất hiểm. Tiểu Nương thân pháp vẫn uyển chuyển, nàng lộn người một vòng ra sau hóa giải hết các chiêu bất ngờ của đối phương rồi ra lệnh:
- Các em! Hãy cho lão đảo chủ biết nghiêm lệnh của Tử Chiêm viện!
Hai nữ hộ pháp tách ra hai bên cùng xỉa kiếm một lúc nhắm Tuệ Hồng Mao đâm tới.
Vừa lúc ấy có tiếng quát:
- Ngừng tay lại!
Tuệ Chân đứng sừng sững trên thềm từ lúc nào. Cả Hồng Mao lẫn hai lão Hữu Long Tả Hổ cùng kêu lên:
- Ồ! Tiểukìnhngư!
Tuệ Chân chậm rãi bước xuống thềm. Tóc nàng xõa ra ôm chầm lơ đãng

xuống bờ vai thon nhỏ. Nàng nhìn thân phụ:
- Gia gia đến đây vì con hay vì võ kinh?
Tuệ Hồng Mao đáp:
- Vì cả hai. Con có về Trường Viễn đảo đêm nay?
Tuệ Chân lắc đầu:
- Tiểu nữ lớn rồi, xin gia gia cho được tự quyết.
HỌ Tuệ hầm hầm nét mặt:
- Không! Gia gia muốn con về ngay đêm nay. Đem theo cả võ kinh của ta nữa nhé!
Tuệ Chân tròn mắt:
- ủa! Xưa nay gia gia vốn không ưa xen vào chuyện của con mà...
Tiểu Nương đến gần bên Phàn Nhất Chi:
- Thôi! Chuyện nhà của họ để họ dàn xếp với nhau, ta vào thôi công tử!
Nhưng cửa vào Đãi Hùng Nha đã bị Tả Hổ Tuệ Hắc Quyền trấn ngang. Lão giơ tả chưởng trước mặt:
- Công tử chưa trao võ kinh bí kíp, xin mạn phép Ở lại.
Tiểu Nương tạt áo rộng phất phới tới định đẩy lão qua bên. Tay áo nàng vốn đã rộng bỗng phồng lên trong một thế Triều Thạch Kiếm Liến Trực Chỉ đập thăng vào mặt sđp. Tả Hổ kêu lên:
- Ồ! Thiếu Lâm Thập Bát La Hán Quyền!
Dứt lời quyền đã tới gần tạo một luồng khí rát cả mặt. Lão vội chùn mình xuống dùng thế Bái Sơn Vận Chưởng đẩy quyền của Tiểu Nương ra. Một tiếng "bùng" chấn động, Tả Hổ lẫn Tiểu Nương đều phải lùi bước vì chính nội lực của mình dội lại. Người Tả Hổ đập lưng vào cánh cửa Đãi Hùng Nha đánh "rắc" một tiếng, còn lưng Tiểu Nương được hữu chưởng của Nhất Chi đỡ lên. Nàng nói nhỏ:
- Đa tạ công tử!
Tả Hổ Tuệ Hắc Quyền tái mặt, may mà trong đêm tối nên không ai trông thấy mặt lão xam dần đi vì không ngờ nữ nhân như Tiểu Nương mà nội công có thể đối đầu ngang hàng với lão được.
Ớ bên hữu, Tuệ Hồng Mao nghe con gái đối đáp ương ngạnh bèn "hừm" lớn lên, thân pháp vọt tới liền bên nàng. Lão xuất Cầm Nã Thủ đánh dữ vào huyệt Đan Điền của Tuệ Chân nhưng thực quyền Ở tả thủ quét ngược lại định nắm lấy cổ áo nàng. Tuệ Chân dùng yến nguyệt lưỡng đầu côn quật vào cổ tay thân phụ. Côn nàng xuất cực mau lẹ khiến Tuệ Hồng Mao rút tay về không kịp bị trúng đòn liền. Lão tím mặt giận đến lạc cả giọng:
- Nghịch nữ... Dám đánh cả gia gia ư? Hữu Long Tuệ Bạch Phát!
Hữu Long sẵng sàng đến bên đảo chủ. Tuệ Hồng Mao và Tuệ Bạch Phát tạo thành thế gọng kìm vây Tuệ Chân vào giữa. Tiểu cô nương họ Tuệ bị đẩy vào tình thế bắt buộc phải đối đầu với những người thân. Nàng múa tít cặp

côn lưỡng đầu không hề nhát tay chút nào. Quần nhau đã hơn mười chiêu thức mà Tuệ Hồng Mao vẫn chưa đụng được tới người con gái. Lão vừa tức vừa thẹn, liền gầm lên.
Tuệ Chân thảng thốt:
- Gia gia định dùng Đại Tà Công à?
Rồi nàng la to:
- Phàn ca ca! Đến đây với tiểu muội!
Trong thoáng chốc, người lão Tuệ Hồng Mao đỏ rần lên, chưởng phong trầm trọng và hiểm ác phát ra những tiếng "u, ư hoài.
Nghe lời gọi của rcn, Nhất Chi định tới hỗ trợ nàng nhưng Tiểu Nương níu tay chàng lại:
- Chuyện riêng nhà họ, kệ người ta!
Tiếng kêu của Tuệ Chân vẫn thúc dục:
- Phàn ca ca! Ca ca lại đây với tiểu muội rồi tiểu muội sẽ bày cho cách đọc kinh bí kíp!
Nghe câu này, Lâm Tiểu Nương hỏi ngay:
- VÕ kinh bí kíp nào vậy công tử? Sao lại cần tiểu cô nương ấy mới đọc được?
Nhất Chi kêu khổ thầm, chàng ấp úng:
- Tôi... tôi tình cờ có được võ kinh bí kíp của nhà họ Tuệ... nên...
Chàng chưa biết nói "nên" làm gì, Tiểu Nương đã ngắt lời:
- Công tử hãy đưa đây cho thiếp xem thử.
Trong lúc đột ngột, chàng đưa tay vào ngực áo lôi ra tập bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết. Tiểu Nương đang giơ tay ra đón lấy thì Tả Hổ Tuệ Hắc Quyền chồm tới, lão vừa xuất Cầm Nã Thủ đoạt lại bí kíp vừa la lớn:
- VÕ kinh bí kíp đây đảo chủ ơi!
Cả Tuệ Hồng Mao lẫn Hữu Long Tuệ Bạch Phát đều rời Tuệ Chân phi thân lại chỗ Phàn Nhất Chi ngay.
Lúc ấy thế Cầm Nã Thạch Kiếm của Tả Hổ sắp chạm vào tập võ kinh, bắt buộc Phàn Nhất Chi phải xuất kiếm phạt thăng vào tay lão. Một tiếng "choang" kinh khủng. Thì ra tay lão Tả Hổ bằng thép chứ không phải bằng xương thịt. Đối với loại kiếm thường thì không ăn thua gì với cánh tay bằng thép của lão, nhưng không may cho lão, kiếm của Phàn Nhất Chi lại là kiếm báu, tiếng "choang" vừa dứt, bàn tay thép bị chặt rụng liền, mấy ngón tay cứng đờ rơi xuống đất. Lão kinh dị kêu lên:
- ái chà! Thần kiếm!
Bàn tay sắt bị chém là tay tả. Tay hữu lão vươn ra chộp tới luôn đồng thời tay tả quặt lại đập vào Thái Dương của Nhất Chi. Chàng vừa kịp nhét vội võ kinh bí kíp vào ngực áo vừa nghiêng đầu tránh quả đấm sắt đằng sau đã nghe tiếng "u, ư của chưởng công Tuệ Hồng Mao. Lưỡng đầu thọ địch nhưng

Nhất Chi vẫn không nao núng, chàng hét lên một tiếng, kiếm khí đảo lộn Huyền Công kiếm môn điểm liền vào bả vai Tuệ Bạch Phát rồi quay sang phạt ngang chưởng Tuệ Hồng Mao. Kiếm khí lạnh toát khiến lão đảo chủ rùng mình thối lui có đến ba bước thu nhanh chưởng lại.
Tiểu Nương cười gằn nhìn ba lão nhân đã vây mình và Phàn Nhất Chi vào giữa, nàng hắng giọng:
- Tam vị nhất định loạn Tử Chiêm viện đêm nay ư?
Tuệ Hồng Mao trả lời một cách miễn cưỡng:
- Sẽ xin tạ lỗi cùng lệnh nương sau, nhưng việc này thì chẳng đặng đừng...
Lão đánh luôn tới liên tiếp ba chiêu Độc Tà Công vào Phàn Nhất Chi. Chàng biết tà phép này nếu đụng được vào người, ngũ tráo của lão sẽ cắm sâu vào da thịt khó mà cứu vãn được nên chàng huy động kiếm báu, phút chốc người chàng đã được bao bọc bởi một màn bạch quang kín đáo. Lâm Tiểu Nương quát to:
- Thôi chấm dứt! Tử Chiêm viện ta không phải là võ đài đâu đấy!
Nàng quay sang đám hộ pháp nữ đệ tử:
- các em hãy thi hành Hồng Hộc Tán Phi đi!
Một nữ đệ tử ném ngay tới một vật tròn tròn như quả cầu. Quả cầu này nổ một tiếng "bùng" lớn trong lúc Tiểu Nương vội nói:
- Công tử bế kín các huyệt đạo lại ngay đi!
Cùng lúc nghe bốn tiếng Hồng Hộc Tán Phi lão Hữu Long Tuệ Bạch Phát đã cuống quít kêu to:
- Ta rút thôi đảo chủ! Quỷ thuật này của lệnh nương hiếm lắm đấy.
Cả ba lão nhân thoáng thấy mùi hăng hắc xông lên; Hữu Long Tuệ Bạch Phát kịp nắm tay Tuệ Hồng Mao phi hành dạt ra cổng. Chỉ còn lại Tả Hổ Tuệ Hắc Quyền và tiểu cô nương Tuệ Chân.
Hồng Hộc Tán Phi là một quả cầu khí độc khiến người ta bất tỉnh liền. Trừ nữ chủ Lâm Tiểu Nương và bọn đệ tử có ngậm thuốc hóa giải từ trước, còn tất cả sau tiếng nổ đều gục cả xuống. Phàn Nhất Chi tuy có nghe lời cảnh giác của Tiểu Nương nhưng bế huyệt đạo chưa kịp cũng cùng chung số phận.
Phàn Nhất Chi đang nằm điều trị hôn mê trong khuê phòng của Lâm Tiểu Nương chợt nghe ngoài chính sảnh huyên náo. Từ khi bị trúng Hồng Hộc Tán Phi, chàng hôn mê đã quá một ngày.
Hôm nay chàng đã hơi hồi tỉnh, chàng chống tay ngồi dậy trên giường mệt mỏi hỏi:
- Bên ngoài có gì huyên náo vậy?
Một a hoàn lúc nào cũng chầu chực bên giường đáp:
- Quan thiếu hiệp vừa Ở Vân Nam về.
Nhất Chi mừng rỡ:

- Nhờ cô nương gọi thiếu hiệp vào đây cho tôi.
A hoàn quay ra. Một lúc sau Quan Thượng Cầu và Lâm Tiểu Nương vào cạnh giường, kế bên có cả Lạp CỔ Lan. HỌ Quan sau hành trình đường xa có vẻ mệt mỏi. Chỉ cách ít ngày mà gương mặt y đã già đi mấy tuổi. Chắc có điều lo nghĩkhổ tâm?
Tiểu Nương lên tiếng trước:
- Quan thiếu hiệp vừa Ở Vân Nam về đem khá nhiều tin chấn động. Thiếu hiệp đã tường trình bằng bút tự với ta rồi.
Phàn Nhất Chi nói liền:
- Xin lệnh nương cho nghe được chăng?
- Cũng chỉ mới tuyên truyền vậy thôi. Chốn giang hồ đang đồn đại lần này Cái bang Nam Tông tấn công Cái bang Bắc Tông để lên ngôi chưởng môn nhân đệ nhất. Cuộc thảm sát đẫm máu này sẽ xảy ra Ở Yên Kinh nay là tổng đàn của Cái bang. Xa gần nghe đồn dân chúng quanh vùng kinh đô đều xao xác cả. Không biết bao lâu nữa thiếu gia Tư Không Thiên mới thực hiện ý định của mình?
Tiểu Nương kể xong cười xòa:
- Nếu thực lời tuyên truyền kia là đúng thì không biết Cái Bang Di Công cuối cùng sẽ về tay ai?
Nhưng trầm ngâm một chút, nàng lại tiếp:
- Lại có tin đồn Cái Bang Độc Cước TỔ Đại sắp lìa đời vì già yếu định đem Cái Bang Di Công trao quyền cho Tiêu Nhứ Độc làm truyền môn nhân.
Phàn Nhất Chi kinh ngạc:
- Tiêu Nhứ Độc nghe nói là kẻ Vô hạnh nhất trong giới võ lâm. Không lẽ cuối đời TỔ Đại chưởng môn lại hàm hồ đến thế? Tại sao không trao quyền cho con trai là TỔ Di Khánh thiếu chủ?
Chàng vẫy Quan Thượng Cầu đến gần, giọngnghiêmnghị:
- Quan thiếu hiệp, thiếu hiệp có biết Đinh Chu Lâm xuống Vân Nam làm chi không?
Y lắc đầu. Chàng hỏi tiếp:
- CÓ phải Đinh Chu Lâm ám sát Đinh Chu Diệp không?
Y vẫn lắc đầu. Tiểu Nương buột miệng:
- Đinh Chu Diệp là ai?
Đáp:
- Chưởng môn nhân Bích Lạc Cung phương nam đó!
- CÓ phải ái thiếp cũ của Lưỡng Long Thần Châu Long Dực?
- Chính phải, nhưng đã bỏ theo thiếu gia Tư Không Thiên rồi! Lệnh nương nếu có gặp Long Dực xin báo tin Đinh Chu Diệp đã bị ám sát chết Ở Trường Viễn đảo rồi!
- Thủ phạm?

Chàng liếc mau Quan Thượng Cầu.
Tiểu Nương đập vào vai Thượng Cầu:
- Té ra thiếu hiệp đã giải thoát cho thủ phạm về Vân Nam à?
Phàn Nhất Chi:
- Chu Diệp là tỷ tỷ của Chu Lâm, không hiểu vì lẽ nào muội muội lại đi ám sát tỷ tỷ, lại có sự đồng lõa của Quan thiếu hiệp?
Mặt Quan Thượng Cầu nhăn tít đau khổ vì không nói được, y cứ hầm hừ trong cuống họng và bồn chồn đi qua đi lại trong phòng. Rồi y tiến đến gần giường Phàn Nhất Chi nhảy nhót như có ý muốn nói gì, chàng đành ngồi hắn dậy. Thượng Cầu cứ ú Ớ trong cuống họng rồi lại liếc Tiểu Nương khẽ lắc đầu Không hiểu y định ra dấu điều gì, chàng hỏi liều:
- Thiếu hiệp muốn dặn dò gì tôi?
Y gật đầu lia lịa nhưng cứ liếc trộm về phía Tiểu Nương. Nhất Chi đoán vì thấy y đưa mắt xuống ngực áo.
Y hớn hở dường như chàng đã đoán đúng ý của y. Nhất Chi thò tay vào ngực áo y. Tay chàng chạm phải một tờ giấy nhỏ, chàng rút ra đọc:
"Phàn công tử thanh giám, Tôi hẹn với Tiêu Như Độc đến Vân Nam để trao đổi "Bích Lạc Cung bí lục ,, Tôi nóng lòng muốn đoạt lại võ công trấn sơn của môn phái và trao lại cho Quan huynh nên vội lên đường. Rất muốn chờ gặp công tử để giải lòng thành.
Bái nữ tử Đinh Chu Lâm." Đọc xong thư chàng nghĩ thầm: "Té ra Đinh cô nương nặng lòng với Quan Thượng Cầu gớm, vậy thì hà cớ gì nàng lại cần ám sát tỷ tỷ Chu Diệp?" Nghĩ như vậy nhưng chàng không tiện nói ra miệng, lăng lặng cất thư vào tay áo, nhưng Tiểu Nương cầm lấy cổ tay chàng:
- Không cho tiện thiếp đọc được ư?
Chàng đành miễn cưỡng đưa ra. Tiểu Nương liếc mắt một phút đã đọc trọn lá thư, nàng chắc lưỡi:
- Bọn quần hùng hắc bạch này sắp đến giờ chết mà vẫn tranh giành báu vật Ớ Vân Nam chi đàn Nam Tông Cái bang đang rục rịch sát cơ. Công tử có muốn thu hồi lại Bích Lạc Cung?
Nhất Chi thở dài:
- Những vật ngoại thân ấy tôi có màng gì? Vả chăng đâu phải là sở hữu của tôi?
Tiểu Nương quay sang Quan Thượng Cầu:
- Thiếu hiệp biết nơi đến của Đinh Chu Lâm chứ?
Thượng Cầu gật đầu, nàng tiếp:
- Thế thì sửa soạn lên đường. Ta muốn có chút lễ bạc để khi TÔ Tử vương về ta có chút lễ dâng lên phu quân.
Nói xong câu ấy, nàng uyển chuyển ngồi xuống bên cạnh Phàn Nhất Chi:
- Công tử đi với thiếp xuống Vân Nam một chuyến nhé?

- Sợ vướng bận chân cô nương chăng?
Tiểu Nương ngửa cao cổ ba ngấn:
- ôi! Công tử chưa biết lòng thiếp sao, đời thiếp chỉ ao ước có công tử bận chân thôi mà...
Sợ nàng còn nói nhiều câu táo tợn hơn, Nhất Chi đánh trống lảng:
- ủa, sao không thấy tiểu cô nương Tuệ Chân?
Nàng đáp, giọng tự nhiên như không:
- Tiểu cô nương không trở lại đây nữa đâu!
Quay sang a hoàn, nàng dặn:
- Các em! Sửa soạn hành lý và xe tứ mã cho ta ngày mai lên đường nhé!
A hoàn dạ ran.
Thế là sáng sớm hôm sau gia nhân Tử Chiêm viện đã chuẩn bị sẵn cho Lâm Tiểu Nương hai xe tứ mã. Chiếc đầu tiên lộng lẫy khác thường với các rèm che may bằng thứ lụa Hàng Châu óng ả, còn chiếc thứ hai giản dị hơn chở hành lý và các vệ sĩ của nàng, trong đó có cả hai tả hữu sứ Thạch Kiếm và Kim Trạo, riêng Lạp Cổ Lan được giao phó Ở lại coi sóc Tử Chiêm viện.
Vân Nam Ở vào giai đoạn mới được triều Mãn Thanh ổn định nén cảnh hỗn loạn vẫn còn ghi dấu Ở mọi nẻo đường, thêm nữa gần đây tin truyền về Tư Không thiếu gia cho chiêu mộ các anh hùng hảo hán trong và ngoài Cái bang để hưng sư tiêu diệt Bắc Tông chưởng môn TỔ Đại càng khiến cho không khí Vân Nam thêm sôi động.
Dường bộ từ Yên Kinh đến Vân Nam gần hai tháng đi ngựa. Hành trình sỡ dĩ chậm như vậy vì đi theo sự hướng dẫn của một kẻ câm hoàn toàn là Quan Thượng Cầu nên cứ qua một đoạn đường là phải hỏi y lại và dĩ nhiên y nghe câu hỏi xong là ậm ừ hoặc lắc đầu mà thôi.
Cuối cùng thì cũng phải tới nơi.
Không may cho cả bọn đến thị trấn khi mặt trời đã lặn hẳn sau dãy núi trừng điệp. Đành tìm một lữ điếm trú đêm.
Lữ điếm hiếm hoi đến độ đi hết dãy phố chính mà chỉ gặp có một, do đó không thể chọn lựa. ĐÓ là một gian nhà gỗ nửa đất nửa sàn với chiếc đèn phất giấy treo trước cửa Lưỡng Quảng lữ gia. Chỉ cái tên thôi cũng đủ biết chủ nhân là người bản địa.
Nhìn thấy hai xe tứ mã lóc cóc đậu trước cửa, chủ nhân đoán là khách sộp nên đón ngay tại cửa:
- Các quan nhân vạn phước! Xin được vinh hạnh hầu hạ quý quan nhân. Quý vị cần mấy phòng để tiểu nhân dọn dẹp?
Tiểu Nương cùng Phàn Nhất Chi song song bước xuống xe. Nàng có phong cách của một nữ chủ nhân:
- Hai phòng thật tiện nghi. Nhớ cho ngựa đủ lương thực đấy nhé!
Phàn Nhất Chi thoáng giật mình khi thấy gương mặt chủ nhân lấp loáng

dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng, chàng kêu thầm trong bụng: "Tên chủ nhân này sao có gương mặt giống Tiêu Nhừ Độc lạ lùng, hoặc là huynh đệ chi đây của hắn? Hừ: Vân Nam, Diễn Châu kế cận nhau vốn là quê quán của hắn mà, biết đâu chừng... " Chỉ riêng Quan Thượng Cầu là không lộ vẻ gì kinh ngạc, trái lại còn âm hầm dấu mặt cười khùng khục không thành tiếng. Chắc hẳn bọn Nhuyễn Tiên Tam Thế Tiêu Nhừ Độc và Đinh Chu Lâm hẹn hò Ở đây rồ i.
Chủ quán cũng hơi giật mình khi thoáng nhìn thấy Phàn Nhất Chi. Gã đánh trống lảng bằng cách giả vờ quay sang Tiểu Nương:
- Phu nhân đi du ngoạn?
Nàng lắc đầu:
- Tình thế này có gì vui vẻ mà đi du ngoạn? Tôi đưa mấy bằng hữu xuống Vân Nam tìm cô nương họ Đinh. Huynh đài có đủ phòng ngủ chứ?
Gã cười tươi rói:
- Lữ gia tiện nhân mới mở được hơn một tuần, phòng ốc còn mới tinh, phu nhân an tâm.
Đêm ấy Lâm Tiểu Nương thuê hai phòng lớn để nam nữ ngủ riêng. Phàn Nhất Chi ngủ chung phòng với Quan Thượng Cầu và tả hữu sứ còn Tiểu Nương Ở chung phòng với năm nữ đệ tử.
Khi cả Quan Thượng Cầu và tả hữu sứ đã ngáy như kéo gỗ, Nhất Chi vẫn không chợp mắt được. Chàng tắt ngọn đèn dầu lạc khét lẹt mùi khói, nằm vắt tay hồi tưởng miên man hết chuyện này đến chuyện khác. Ngày mai chàng sẽ đối đầu sao với bọn Tiêu Nhừ Độc và Đinh Chu Lâm Ở đây?
Đang nằm mơ màng bỗng chàng nghe có tiếng động nhẻ nhẹ Ở phòng bên. Thính giác chàng cực tinh nên nghe tiếp theo liền tiếng nói qua hơi thở cố nén lại:
- Phu nhân! Xin cho tiếp chuyện!
Tiếng động chân có lẽ là của Lâm Tiểu Nương. Vẫn tiếng đàn ông:
- Mấy nữ nhân kia ngủ hết chưa?
Tiếng Tiểu Nương:
- Chúng đi đường xa mệt nên ngủ từ lâu rồi!
- CÓ phải nội phu quân nhà chính là TÔ Tử Hồng?
- Chính thị! Tiêu huynh cũng biết họ nhà tôi nữa à?
Tiếng trầm cố hạ thấp:
- Thế thì vạn hạnh quá! Cái bang thiếu gia Tư Không Thiên có ý nhờ tôi liên lạc với phu nhân để nhờ phu nhân giúp sức khi cần kíp!
Té ra tên này cũng họ Tiêu vì Tiểu Nương vừa gọi là "Tiêu huynh", rõ ràng hắn có liênhệ với Tiêunhữ Độc rồi.
Bỗng Tiểu Nương hỏi tiếp:
- Bao giờ thì thiếu gia cử sự?

Giọng trầm có hơi ngắc ngứ:
- Ờ Ờ chắc phải sang năm mới, nhưng ta phải lo tử bây giờ mới kịp.
Phu nhân đồng ý thanh viện sẽ có nhiều lợi lớn.
- Chẳng hạn?
- Xin phu nhân theo tiện hạ đến phòng cuối dãy gặp Tiêu Nhừ Độc chắc có thẩm quyền hơn.
Tiếp theo là tiếng khép cửa nhè nhẹ.
Phàn Nhất Chi bật dậy như chiếc lò so. Chàng hé cửa nhìn ra đã thấy hai người chậm rãi đi về phía cuối. Nhìn cái dáng đi ngang phè của gã đàn ông, chàng biết chắc ngay đó là chủ nhân của Lưỡng Quảng lữ gia.
Phàn Nhất Chi trở vào phòng nhẹ nhàng lấy kiếm báu rồi phi thân lên nóc nhà Đi dọc theo lớp ngói mới lớp còn thơm mùi đất nung, chàng đến cuối dãy. Phòng cuối cùng có lẽ là phòng nhỏ nhất trong Lưỡng Quảng lữ gia này. Lật một viên ngói, Nhất Chi nhìn xuống bên dưới.
Trong phòng vẫn còn đèn, trước mặt bàn vuông là một trung niên bảnh bao trong áo bào xanh lục có thêu chằng chịt những đường kim tuyến vàng chóe, mặt bàn đặt một nhuyễn tiên như con rắn đang cuộn mình. Nhất Chi biết ngay rằng đó là Nhuyễn Tiên Tam Thế Tiêu Nhứ Độc nổi tiếng Ở Điền Châu. Tiêu Nhứ Độc đang Ở tư thế đang đợi ai đó.
Một tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Gã vội ra mở cửa rộng liền. Bước vào là tên chủ quán và Lâm Tiểu Nương.
HỌ Tiêu hạ thấp giọng:
- Sao? Đã quyết định về việc ấy chưa?
Gã chủ nhân lữ quán hơi "hừ" một tiếng trong cổ họng rồi đưa tay vào trong ngực áo lôi ra một cuộn giấy. Gã đặt cuộn giấy lên bàn rồi hỏi:
- Tín lệnh của Cái bang đâu?
Tiêu Nhứ Độc lật dát giường, gã đưa ra một khúc gậy bằng loại trúc kỳ dị Ở ngoài biên tái. Tiếng Tiểu Nương:
- Nhị huynh trao đổi đã xong chưa? Giờ ta bàn gọn về việc nay mai Nam Tông Cái bang Tư Không Thiên đánh lên phương bắc. Tiêu huynh Nhứ Độc đại diện cho thiếu gia Ở đây chứ?
Tiêu Nhừ Độc cất vội cuộn giấy mà gã chủ quán đặt trên bàn, hắn rút Ở tay áo ra một tiêu kỳ nhỏ xíu bằng hai đốt tay:
- Đây là tiêu kỳ ủy mệnh của Cái bang thiếu gia trao cho ta trọn quyền quyết định Ớ mạn tây đã có ta và đệ đệ ta đây lo đặt tiền trạm đón các anh hùng hiệp nghĩa của Cái bang Nam Tông, chỉ lo nhất là tại Yên Kinh, người của ta chưa có bao nhiêu. Nếu được lệnh nương xếp đặt đón tiếp các anh hào của ta khi vượt sông Dương Tử thì tuyệt hảo!
Tiểu Nương lạnh lùng:
- Đón các anh hào Cái bang thì được, nhưng ta có lợi gì trong việc này?

Tiêu Như Độc vừa định trả lời Tiểu Nương thì bên ngoài cánh cửa bật ra. Đinh Chu Lâm xuất hiện với một người nữa đội mũ rộng vành khiến Ở trên cao Phàn Nhất Chi không nhìn thấy mặt, đến lúc họ Tiêu kêu lên:
- ủa! Đinh nữ hiệp chưởng môn Bích Lạc Cung, nữ hiệp đến đây từ lúc nào?
Chàng giật mình kinh dị, Đinh Chu Diệp đã tử vong ngoài Trường Viên đảo làm sao về tới đây được? Nhưng quả nhiên đúng là giọng của Đinh Chu Diệp:
- Ta vừa trở về Quảng Tây rồi đến đây, Tiêu đệ, Bích Lạc Cung của sư môn đâu?
Phàn Nhất Chi để ý hôm nay hình như giọng nói Chu Diệp hơi nghẽn nghẹn, chắc nàng có bệnh vì đi đường xa? Tiêu Như Độc vội vàng trao Bích Lạc Cung cho chưởng môn trong lúc gã chủ nhân lữ quán họ Tiêu giãy nãy:
- Ô Tiêu huynh hứa với đệ là sẽ trao đổi Bích Lạc Cung với đệ cơ mà... sao... sao... lại trao cho Đinh Chu Diệp?
HỌ Tiêu "hừm, hừm... " trong miệng không biết nói năng sao. Đinh Chu Lâm lên tiếng:
- Được rồi Tiêu ca ạ! Tiểu muội vẫn y lời... chúng ta nên nhỏ tiếng thôi. Còn tên Phàn Nhất Chi Ở gần đây đó. E rằng kinh động không hay...
Lới nói của nàng có uy lực khiến cho tên chủ quán im lặng liền nhưng Đinh Chu Diệp hốt hoảng:
- ủa! CÓ cả tên tiểu tử Phàn Nhất Chi nữa à? Tên này nguy hiểm lắm đấy coi chừng bị lộ...
Rồi nàng quay lại níu tay Đinh Chu Lâm:
- Tađithôi!...
cử chỉ nàng hấp tấp khác thường nhưng ai cũng chỉ nghĩ do nàng đã từng đụng độ với Phàn Nhất Chi nên sợ bóng sợ gió vậy thôi. Đợi hai chị em Đinh Chu Diệp và Đinh Chu Lâm ra khỏi phòng, Tiêunhữ Độc quay trở lại nói chuyện với Lâm Tiểu Nương:
- Lệnh nương cứ giữ tiếng Tử Chiêm viện nhưng từ nay mọi ý chỉ sẽ do Tư Không Thiên lãnh đạo. Bao nhiêu chi phí về việc này Cái bang sẽ chu tất
Hai bóng của hai chị em họ Đinh bước xuống cầu thang hướng về phía cổng lữ quán. Phàn Nhất Chi rời chỗ nấp ẩn thân đi theo sau vì chàng thấy có gì hơi ngờ ngợ trong dáng đi hấp tấp của Đinh Chu Diệp.
Vượt cánh cổng có treo ngọn đèn lồng phất đã tắt, Đinh Chu Lâm vội vã níu tỷ tỷ lại hỏi liền, nhưng với giọng rất lạnh lùng:
- Ngươi... ngươi... đưa Bích Lạc Cung cho ta được rồi.
Tiếng thở phào:
- Hừ!... Thật toát mồ hôi... ta chỉ sợ tên Phàn Nhất Chi xuất hiện hắn sẽ nhận ra liền...
Đinh Chu Lâm gắt:

- xảo thuật biến hình dị dung của ngươi cũng khá lắm. Đóng vai Đinh Chu Diệp như thật. Nếu cứ Ở trong bóng đêm có lẽ ngươi cứ làm chưởng môn nhân Bích Lạc Cung luôn cũng chăng ai biết!
Hai người hơi chậm lại trao tay cho nhau. Hắn rằng Đinh Chu Lâm đưa vàng trả công cho tên kia.

Hồi 7
Quét sạch mây mù

Sáng hôm sau, nữ chủ Tử Chiêm viện Lâm Tiểu Nương dậy muộn, bọn nữ đệ tử và a hoàn không dám kinh động vì sợ rằng chủ nhân đi đường xá mệt mỏi nên ngủ say đến thế. Chỉ riêng Phàn Nhất Chi là biết vì hôm qua nàng thức trắng suốt đêm nên sáng nay phải ngủ bù.
Khoảng đầu giờ thìn (khoảng 7 giờ sáng) có khách lên tìm nàng.
A hoàn không dám lay chủ nhân dậy, đành đi tìm Phàn Nhất Chi nhờ tiếp khách.
Chàng bước ra khách sảnh lữ gia khi giờ ăn sáng là lúc ồn ào nhất. Bọn thương nhân vốn đã sẵn huyên náo lại được ăn no nê bằng những chiếc bánh bao hảo hạng nên càng phấn khích huyên thuyên đủ chuyện trên trời dưới đất.
Khách là trưởng nữ của đảo chủ Trường Viên đảo Tuệ Minh. CÓ lẽ nàng vừa đến đây nên áo lấm đầy bụi cát đường xa... Vừa thấy mặt Phàn Nhất Chi, Tuệ Minh hỏi liền:
- chân muội của ta đâu?
Chàng đáp:
- Tiểu cô nương không xuống Vân Nam. ủa! Nàng chưa về Trường Viễn đảo sao?
Tuệ Minh khinh khỉnh đáp:
- Tiểu tử đừng giả vờ vịt. Chân muội về Trường Viễn đảo bao giờ? Ta lặn lội ngàn dặm xuống đây không phải để nghe ngươi nói láo. Nữ chủ nhân TỪ Chiêm viện đâu?
- Ta đây!
Không biết Lâm Tiểu Nương đã dậy từ lúc nào mà mặt hoa đã được trang điểm. Nàng uyển chuyển xuống thang gác:
- CÔ nương đến tìm ta để hỏi về tiểu cô nương Tuệ Chân?
Nàng nhìn lên mái nhà chứ không thèm nhìn kẻ đối thoại:
- Tối đó ta cho đệ tử thả xác Tuệ Chân xuống giòngnước sông Dương TỬ rồi. NÓ chưa trôi đến Trường Viễn đảo ư?
Tuệ Minh rú lên một tiếng, Kim Thằng Đoạt ảnh trong tay bung ra nghe "chách" đánh vào đầu Tiểu Nương. Đang cầm một cái gương con bằng đồng, nàng đưa lên gạt roi. Nhưng sợi roi của Tuệ Minh là loại dây đặc biệt, nó đánh vào gương đồng như chớp giật làm bung lên trên cao rơi xuống đất

tạo thành tiếng "choang" rất lớn. Tiểu Nương chưa kịp biến thế, dây vàng đã quấn quanh người nàng vun vút. Tuệ Minh vừa điều khiển sợi dây biến ảo vừa cười gằn:
- Sát nhân giả tử, hãy trả mạng của Chân muội ta đây!
Chủ nhân lữ quán họ Tiêu thấy Lâm Tiểu Nương bị sợi dây kềm tỏa liền hoa kiếm xông vào:
- Sáng ngày làm gì mà có nữ quái đến phá sớm thế?
Gã cố ý che chở cho Tiểu Nương để nàng rảnh tay rút kiếm. Tiểu Nương đanh giọng:
- Cảm tạ Tiêu huynh! Nhưng con nhãi hãy để ta trị tội được rồi.
Tiêu chủ quán lui ra vì thấy trong tay Tiểu Nương đã lấp lánh thanh trường kiếm.
Tuệ Minh tiến tới hai bước, hữu thủ vẫn vũ lộng vùn vụt Kim Thằng vây chặt lấy đối phương còn tả thủ phóng tiếp một chưởng nhằm định phá nát kinh Túc Thái Dương.
Tiểu Nương không kém, hữu thủ nàng điều khiển kiếm đã gạt sợi Kim Thằng còn tả thủ cũng đưa luôn chưởng công ra đỡ. CÓ lẽ đây là chiêu thế quen thuộc của nàng nên khi hai chưởng đụng nhau "bùng" một tiếng, Tiểu Nương chuyển liền chưởng chụp từ trên xuống huyệt Linh Đài của Tuệ Minh. Cũng may chưởng của Tiểu Nương chưa phải là chưởng liên hoàn, nếu không, Tuệ Minh ắt khó đỡ nổi chưởng phong tuôn ra và biến đổi như chớp mắt của nàng.
Tuy vậy Tuệ Minh cũng bị chưởng đối phương quét vào đầu xổ tung cả mái tóc phải lui lại biến thế, bỗng Tuệ Minh bấm "tách" cán dây. Sợi dây bây giờ cứng đơ ra thành một con roi dài ngoằng. Thực ra nó biến thành nửa roi nửa côn nên tác dụng của nó phức tạp hơn.
Đánh nhau gần năm mươi hiệp, hơn hai khắc đồng hồ mà vẫn chưa ai đụng được ai. Tiểu Nương có vẻ nóng nảy lắm. Nàng gọi Phàn Nhất Chi:
- Công tử giúp tôi một tay đuổi con bé này đi.
Không kẽ hai người đánh một? Chàng định lẫn vào trong thì gã chủ quán họ Tiêu chân cửa:
- Túc hạ còn nhớ Lạp Gia Tam Tuyệt Ở Tử Chiêm viện chứ?
- Lạp gia trúng một kiếm của ta chưa sợ sao? Các hạ muốn gì?
- Muốn trả nợ dúm Lạp gia.
Gã nói dứt đi quyền vào Thái Dương chàng liền. Thế của gã là Hạc Dực Thư Triển trong Thiếu Lâm Thập Bát La Hán Quyền rất mạnh bạo. Phàn Nhất Chi vừa lướt tới vừa vận công phu Huyền Công kiếm môn biến quyền thành kiếm vung hai quyền một lúc theo hai hướng khác nhau. Quyền tả gạt tay đối thủ, quyền hữu móc từ dưới lên thành thế Đơn Đao Phó Hội, đồng thời tung chân tung ra một cước Thoái Lực Thật Đảng cũng của phái Thiếu Lâm.

HỌ Tiêu bị tấn công trên dưới hốt hoảng thu quyền nhưng chỉ kịp đỡ cước Thoái Lực Trật Đảng còn quyền hữu của chàng hắn tránh không kịp.
Cú thôi sơn móc ngược trúng cằm khiến gã ngã ngửa người ra. Vừa thẹn vừa đau, gã bật người lui mất vào trong nhà. Trước khi biến mất, gã còn hăm dọa:
- Ta không quên mối hận đâu. Túc hạ coi chừng!
Gã nói đúng.
Gã lên tận phòng Phàn Nhất Chi tìm chàng.
Lúc ấy ngoài khách sảnh, trận đấu giữa Lâm Tiểu Nương và Tuệ Minh đang đến hồi quyết liệt. Lúc này kiếm của Tiểu Nương đã xé toạc vạt áo sau của Tuệ Minh và xẻ một đường ngắn trên bả vai nàng và Tuệ Minh cố nhịn đau, ôm vết thương máu cứ rỉ ra hoài. Biết không thể đối địch lại Tiểu Nương, Tuệ Minh lùi ra cửa, xoay mình rồi nói:
- Ngươi... ngươi... gây thù với Trường Viên đảo... Ta sẽ... sẽ có cách trả thù cho Chân muộ i.
Tiểu Nương ngửa cái cổ ba ngấn cười to:
- Ta chờ cô nương! Hãy cố tìm cao thủ Ở đất Vân Nam này đến tìm ta.
Gã họ Tiêu xô cửa phòng không một tiếng hỏi trước.
Bước vào phòng rồi gã ngồi phịch xuống cái ghế gần nhất gườm gườm nhìn tả sứ Thạch Kiếm và hữu sứ Kim Trạo:
- Tên tiểu tử Phàn Nhất Chi đâu?
Thạch Kiếm nóng mặt vì thấy cử chỉ thô lỗ của gã, vặc lại:
- Các hạ có việc gì cần Phàn công tử, xin cho biết trước.
Gã xổ toẹt liền:
- Ta muốn tìm tặng y một chưởng ngay giữa huyệt Thần Đình!
Vừa lúc ấy, Phàn Nhất Chi bước vào. Gã tỏ vẻ giả mừng rỡ:
- A! Tiểu tử đây rồi! Tư khi nghe Lạp gia trúng kiếm của ngươi ta đã khổ luyện ngũ quyền Thiếu Lâm chờ ngày phục hận cho Lạp gia.
Gã co một chân hai tay quắp trao lại vào thế Hạc Quyền, dành liền song thủ xuống đầu Phàn Nhất Chi. HỌ Tiêu vốn là một tên chủ quán thông thường nhưng tác phong rất ngông ngạo, khinh người, đồng thời lại đang cấu kết với Nam Tông Cái bang thiếu gia mong thừa gió bẻ măng kiếm lợi, chàng vốn ghét cay ghét đắng loại người ti tiện này nên lập tâm trừng trị gã.
Chàng đẩy chân khí lên đầu để mặc Hạc Quyền đánh xuống. Tay gã đánh vào đầu chàng như đánh trúng một thoi sắt nguội. Gã rúng động hổ khẩu trợn tròn mắt:
- Tiểu tử học ma thuật thiết đầu từ lúc nào?
Phàn Nhất Chi móc một thế trảo Hổ Quyền hư chiêu vào giữa tinh mắt rồi chuyển thành thực chiêu vỗ chưởng vào lưng gã đánh "ầm" một tiếng lớn Người gã văng ra đụng cánh cửa vẫn còn dư lực phá cửa văng luôn ra ngoài.

Tả sứ Thạch Kiếm chứng kiến thốt lên:
- Xảo thủ!
Phàn Nhất Chi nhìn xuống thang gác. Không phải chàng nhìn theo gã chủ quán họ Tiêu mà là chàng vừa nhìn thấy Lâm Tiểu Nương chậm rãi đi lên. Thần sắc nàng vẫn không có gì thay đổi. Chàng hỏi liền:
- Tuệ Minh đi rồi sao?
Tiểu Nương lơ đãng:
- Nàng đi rồi, nhưng có lẽ chăng bao lâu sẽ trở lại đấy! Nàng ta biết phu quân ta nguyên là chủ cũ của đảo chủ Trường Viên đảo.
Chàng ướm thử:
- Việc ấy có gì lạ? Chắc cô nương họ Tuệ chưa biết lệnh nương lại sắp giúp một tay cho Cái bang Nam Tông.
Tiểu Nương dừng chân, nàng kinh ngạc:
- Công tử nói vậy có ý gì? Ta đời nào chịu lụy thân vì Cái bang Nam Tông?
Nhất Chi hơi cười:
- Nhưng thanh viện cho thiếu gia Tư Không Thiên có khác gì lụy thân cho Cái bang Nam Tông?
Giọng Tiểu Nương gắt:
- Sao công tử biết ta thanh viện cho Tư Không thiếu gia?
- Tôi đoán ý thế thôi. Nếu lệnh nương không có ý đó thì thực là vạn phước cho quần hào võ lâm.
Nàng hạ giọng bí mật:
- Công tử theo dõi ta đêm hôm trước chứ gì? Hà! ấy là công tử biết một mà chưa biết mười. Vận thời đã chuyển về Nam Tông Cái bang Tư Không thiếu gia, lẽ nào ta ngu dại chống lại? Tuy nhiên, để ghi chút lòng thành, ta sẽ vờ theo bọn Tiêu Như Độc xem bọn hắn hành động ra sao!
Phàn Nhất Chi hơi vòng tay:
- Tạ lôi cùng lệnh nương. Quả lệnh nương là bậc thức giả hơn tôi.
Tiểu Nương cười tươi vỗ nhè nhẹ vào vai chàng:
- Vả chăng, cũng là để luôn luôn làm hài lòng công tử!
Chợt nàng hỏi:
- Chủ nhân Tiêu thị vừa Ở đây ra? Tên này coi tầm thường nhưng ngẫm ra nguy hiểm hơn ai hết vì gã chỉ nghĩ đến lợi ích bản thân sẵn sàng phản bội cả đại sư huynh của mình là Tiêu Như Độc! Coi chừng gã là tay trong của Bắc Tông Cái bang TỔ Đại để diệt ta!
- Không lẽ Cái Bang Độc Cước TỔ Đại không nghĩ đến tình cố hữu với lệnh nương sao?
Nàng nhún vai:
- TỔ Đại là người khắc bạc, chỉ nghĩ đến thân thì làm gì còn có tình mà cố cựu?

Nói xong mấy câu ấy nàng chậm rãi đi về phòng mình.
Chỉ một thoáng sau, tên phổ ky của Lưỡng Quảng lữ gia vội vã chạy lên phòng Lâm Tiểu Nương thông báo:
- Lệnh nương ơi! Lệnh nương gây thù kết oán với ai mà bọn hảo hán đến vây lữ quán chúng tôi đòi gặp cho được lệnh nương kìa!
Không đợi tên phổ ky gọi đến lần thứ hai, Tiểu Nương gọi tả hữu sứ và đám nữ đệ tử xuống khách sạn lữ gia liền.
"Bọn hảo hán" mà tên phổ ky thông báo gồm Tuệ Minh, đệ nhị phó chưởng môn Cái bang Bắc Tông Cai Từ Bạch và hai hảo hán lạ mặt. Quả thực chúng đang làm ồn ào trong quán trước một mâm rượn thịt ê hề.
Không biết bọn ma vương này tìm đến liên kết với nhau từ lúc nào mà xem ra có vẻ tâm đầu ý hợp trong cuộc ẩm thực lắm.
cai Từ Bạch có lẽ là người lớn tuổi nhất, lão đeo một đại đao cực to đằng sau lưng, tay cầm miếng đùi gà nhồm nhoàm vừa nhai vừa đùa với Tuệ Minh:
- CÔ nương! Nếu ta tóm được Lâm phu nhân cho cô nương, cô nương mất gì với ta?
Tuệ Minh tuy xấu xí nhưng vẫn không thiếu lăng lơ, nàng háy mắt:
- Mất gì à? Hà hà! Mất gì mà không được? Đại nhân thích thiếp mất gì nào?
Rồi nàng ta lại quay sang đùa giỡn chớt nhả với bọn đại hán có chòm râu rậm rì quanh mồm:
- Đại ca thực là hảo nam tử! Hôm nay dẹp được bọn yêu ma Tiểu Nương Ở đây thiếp sẽ bỏ luôn Trường Viễn đảo về với chàng!
Thị cười như bị cù vào nách, ngả hẳn người vào lòng gã Cai Từ Bạch nọ, không có chút gì là ngượng ngùng.
Tiểu Nương ngứa mắt vì quang cảnh ấy, nàng quát lên lanh lãnh khi bước vào cửa khách sảnh:
- Đệ nhị phó chưởng môn! Giữa ta và Cái bang đã giải quyết xong xuôi rồi, còn tìm nhau làm chi?
Thoáng thấy Lâm Tiểu Nương, Cai Từ Bạch xô Tuệ Minh ra cười ha hả, dơ cả hai tay lên:
- Lâm diệt nữ! Xa cách lâu nay ta vẫn nhớ diệt nữ! Khi xưa ta với thân phụ Lâm Mậu Tiếu của diệt nữ là hai người bạn tâm giao.
Tiểu Nương nghiêm giọng:
- Xin đừng lạm dụng ngôn từ! Tôi bây giờ nào còn là diệt nữ của phó chưởng môn nữa?
Nghe giọng nói cứng rắn của Tiểu nương, Cai Từ Bạch có hơi ngượng:
- Thế thì... cô nương hà cớ gì đến đây đả thương Tuệ cô nương của ta? Không biết Ở vùng này thế lực Cái bang vẫn làm chủ sao?
Tiểu Nương cười gằn:
- Thôi! Đừng nói giông dài! Phó chưởng môn đến đây sai bảo tôi điều gì, nói

mau!
Cai Từ Bạch rút "soạt" đại đao sau lưng, gầm lên:
- Đừng hỗn với người trên!
Lão dồn hết tức giận vào tay đại đao tạo thành một luồng bạch quang xé gió định chiếm thượng phong ngay từ đầu. Người Tiểu Nương chao đi chao lại tránh các đường đao. Tới chiêu thứ ba, Tiểu Nương nói:
- Ta nhường lão huynh ba chiêu đầu thôi đấy nhá!
Trước đây trong giới giang hồ lão Cai Từ Bạch sở dĩ được coi là một cao thủ đại gia của Cái bang vì hồi ấy lão tung hoành Ở các miền Hải Tần, sau qui phục chưởng môn nhân TỔ Đại và được Cái bang Bắc Tông phong làm đệ nhị phó bang chủ vì khi còn Ở ngoài đời, lão đã từng học trên núi Thiếu Thất với các thiền sư chùa Thiếu Lâm, chi phái Hổ Quyền chuyên luyện cốt nên khi về phò tá TỔ Đại được họ TỔ coi là một hảo thủ. Ớ địa vị phó bang chủ lão sa đà vào các cuộc truy hoan và trả thù báo oán cá nhân nên thời gian sau nội lực sút kém, lại gây nhiều thù oán trong giới võ lâm nên chưởng môn nhân TỔ Đại nhiều phen có ý loại lão khỏi chức phó bang chủ và không còn tin cẩn như trước nên lão sinh ra bất mãn, càng lúc càng đi sâu vào con đường thoái hóa, lão lười biếng không buồn ngó ngàng gì đến việc chấn hưng Cái bang, chỉ lo ăn chơi rong ruổi Ở các cao lâu tửu quán nên tiếng đàm tiếu cũng nhiều.
Trước đây nhiều năm, quả thực lão có giao du rất thân mật với Lâm Mậu Tiếu, thân phụ của Tiểu Nương và được xưng tụng là Đông Hải Nhị Hổ, nhưng rồi sau vụ thảm sát Phàn Huệ Chi tổng đại tiêu đầu Tam Dương tiêu cục Ở Giang Nam năm xưa, không biết vì thù oán tranh giành với nhau ra sao, Nhị Hổ giao đấu một trận long trời lở đất, Lâm Mậu Tiếu tự chặt đứt cánh tay trái và thề không còn tình nghĩa gì với Cai Từ Bạch nữa.
Thời gian gần đây lão tự biết công phu võ học của lão sút giảm, nhưng vì quán tính lâu ngày, vì tuổi tác, lão bỏ mặc.
Câu nói hàm ý khinh thị của người trước đây chỉ đáng điệp nữ khiến lão Cai Từ Bạch tức gần muốn thổ huyết. Giận quá mất khôn, lão không nghĩ gì đến liêm sĩ, hô to:
- Tất cả hãy động thủ, giết chết nữ ma này cho ta!
Bọn lão có bốn người và bên Tiểu Nương cũng có bốn người liền hỗn đấu. Tiếng binh khí vang trời, tiếng hò hét làm kinh động cả Lưỡng Quảng lữ gia. Bỗng có một thân ảnh vọt tới như một lằn chớp, xuyên qua xuyên lại rồi tất cả bọn võ lâm đều rú lên vì ai nấy đều đã bị mất vũ khí. Phàn Nhất Chi xuất hiện dùng kền Hồ Điệp Xuyên liễu đoạt tất cả vũ khí: đao, kiếm, côn, roi của tất cả hai bên vất lỏng chỏng dưới đất, chàng lạnh lùng nhìn Cai Tử Bạch, Tiểu Nương và đồng bọn nhìn nhau ngơ ngác.
- Chư vị làm kinh động Ở nơi đây vì những oán cừu nhỏ mọn, không sợ kẻ

bàng quang cười cho là những đứa trẻ con hay sao?
Đã nghe Tuệ Minh kể về thân thủ của Phàn Nhất Chi nên lão Cai Tử Bạch có vẻ e dè, lão giả vờ kinh ngạc:
- ủa! Thiếu hiệp cũng có Ở đây sao? Ta nghe TỔ Di Khánh thiếu chủ kể, tưởng thiếu hiệp còn Ở gần Yên Kinh chứ?
Phàn Nhất Chi ngó thăng vào mặt Lâm Tiểu Nương:
- Lệnh nương có biết từ hôm qua Quan Thượng Cầu đi đâu không?
Tiểu Nương ngó thấy Phàn Nhất Chi càng tự tin hơn, nàng liếc bọn Cai Từ Bạch bằng nửa con mắt:
- Sao công tử lại hỏi tôi nhu vậy? Không phải họ Quan vẫn Ở chung phòng với công tử sao?
- Y đi đâu mất biệt từ chiều hôm qua rồi. Tôi ngờ...
Chàng bỏ lửng câu nói, bụng nghĩ thầm: "Nếu nói thăng Quan Thượng Cầu có lẽ đã trốn theo Đinh Chu Lâm có lẽ người nữ chủ này có lẽ sẽ liên kết với bọn Cái Bang đây để truy tìm lắm." Nghĩ vậy nên chàng bỏ dở dang câu nói.
Tiểu nương sốt ruột:
- Công tử ngờ sao?
Chàng lái câu chuyện sang hướng khác:
- Tôi ngờ... Quan thiếu hiệp đã về lại Yên Kinh rồi.
Rồi hạ giọng:
- Tôi đến đây vì chuyện của Quan thiếu hiệp, nay thiếu hiệp đã về, tôi còn Ở đây làm chi?
Thực tình chàng xuống Vân Nam chuyến này vì muốn gặp Đinh Chu Lâm hỏi cho ra lẽ nguyên nhân cái chết của Đinh Chu Diệp, nhưng mấy hôm nay không hiểu sao cô nương họ Đinh trẻ tuổi này sau đêm đoạt được Bích Lạc Cung đã biến đâu mất không hề thấy mặt. Tiểu Nương không biết được ẩn khúc ấy bèn nói hú họa:
- Hoặc là Quan thiếu hiệp đi tìm Đinh cô nương?
Lời đoán già đoán non của nàng có lẽ đúng. Quan Thượng Cầu chỉ có thể đi tìm Đinh Chu Lâm vì y rất đang thèm đoạt lại Bích Lạc Cung hầu nuôi mộng chiếm địa vị chưởng môn phái mà bọn đệ tử hết chính phần mười là nữ nhân này.
Hữu sứ Kim Trạo lên tiếng:
- Quan thiếu hiệp đi tìm Đinh cô nương sư muội Đinh Chu Lâm đó. Hôm nọ, tình cờ, tôi... tôi có thấy điều lạ là y trằn trọc mãi không ngủ được vì mấy chữ ai đó viết ngay Ở cửa phòng.
Tiểu nương quắc mắt:
- ủa Thế sao hữu sứ không báo với ta?
Hắn ấp úng:
- Vì tôi cũng không đoán được ý nghĩa ra sao, thưa lệnh nương... Tôi cũng

Vô tâm không để ý, chỉ tưởng là chuyện vặt thôi.
Tiểu Nương hỏi liền:
- Mấy chữ ra sao?
Hắn cau mày:
- "Vị xuất thổ thời tiêu hữu hưởng. Đáo Lăng Vân động tổng tương nghi." (Chưa ra khỏi đất mà lên tiếng. Đến động Lăng Vân rất đáng nên) Tiểu Nương la lên:
- ủa! Người nào sửa hai câu cổ thi lạ lùng thế? Đáng lý phải là: "Vị xuất thổ thời trên hữu tiết. Đáo Lăng Vân xứ tổng Vô tâm" mới phải chứ. (Chưa ra khỏi đất mà nên đốt. Đến chốn mây cao lòng rỗng không, đây là câu người xưa tả cây trúc.) Lão Cai Từ Bạch xen vào chuyện:
- Hai câu này có nhắc đến động Lăng Vân. Tại lệnh nương và công tử am tường đất này nên không biết đó thôi.
Câu nói Vô tình của lão Cai Từ Bạch đã mở mắt Phàn Nhất Chi. Chàng hiểu liền đây là câu ám hiệu hẹn hò của Đinh Chu Lâm và Quan Thượng Cầu vì câu đầu sửa chữ "tiết" (nghĩa là đốt trúc) và câu sau sửa chữ "Lăng Vân xứ,, thành "Lăng Vân động" (động Lăng Vân).
Tiểu Nương cũng là người cực thông minh nhưng vì nàng không biết câu chuyện Quan Thượng Cầu rất lao tâm khổ trí vì ác tật cấm khẩu của mình nên không đoán ra được đầu đuôi.
Phàn Nhất Chi rất nóng ruột muốn gặp Đinh Chu Lâm vì chàng tự cảm thấy có một phần trách nhiệm nhỏ trong cái chết của Đinh Chu Diệp nên chàng vội vã từ giả:
- Phó bang chủ và lệnh nương cứ việc đâm chém nhau vì những cựu thù đi MÔ phải đi đây.
Không đợi cho ai hỏi lời nào, chàng xoay mình ra khỏi cửa lữ gia.
Ra quan đạo, Phàn Nhất Chi gặp ngay gã chủ quán họ Tiêu hấp tấp trở về với một giỏ lương thực lớn trên vai. Chàng lánh vào một ngã rẽ rồi tạt vào một cửa hàng tạp hóa ven đường hỏi thăm đường tới động Lăng Vân. Chủ quán là người đàn bà tộc Mãn đáp bằng giọng Hán rất cứng:
- Động Lăng Vân hả? Ớ trên Thiên Công sơn đó, núi rất hiểm trở, toàn đường vòng đến năm trăm dặm đó. Lăng Vân động Ở tận đỉnh núi, trên đó toàn dã thú thôi, quan gia lên làm chi?
Chàng không trả lời, vờ mua mấy món lặt vặt rồi ra đi liền.
Quả như lời chỉ đường, Thiên Công sơn có lẽ là danh sơn kỳ vĩ hạng nhất của đất Vân Nam, chiếm trọn cả một vùng rộng lớn, cao ngất trời xanh. Đứng Ở chân núi nhìn lên, chàng thoáng rùng mình vì thế núi hiểm trở của nó. Không biết tại sao Đinh Chu Lâm lại hẹn Thượng cầu Ở nơi thâm sơn cùng cốc như thế này? CÓ lẽ để tránh mọi con mắt dòm ngó chăng?
Chàng đi sâu vào chân núi. Chợt giữa đường chàng gặp một tiều phu gánh

củi đang từ rừng ra. Chàng chân lại:
- xin các hạ cho biết có đường lên Lăng Vân động?
Gã tiều phu đặt gánh củi xuống:
- Lang Vân động nào?
- ủa! Ở đây không có Lăng Vân động sao?
Gã trả lời:
- Ở đây có tới hai Lăng Vân động lận. Quan gia muốn hỏi Lăng Vân động nào?
Phàn Nhất Chi ngẩn người, câu hỏi của gã khiến chàng lúng túng vì chàng không ngờ lại có tới hai Lăng Vân động. Thấy vẻ ngơ ngẩn của chàng, tiều phu cười xòa:
- Chắc quan gia không phải dân bản địa? Lăng Vân động thứ nhất gần đây thôi đó là một ngôi đền thờ Thần Hổ bên phía tây nam ta đây. Còn Lăng Vân động thứ hai Ở trên chín từng mây kia kìa, không có ai dám lên đâu Gã ngửa cổ chỉ cho Nhất Chi thấy, nhưng chàng chỉ nhìn thấy một dám cây cối xanh rì chập chùng giữa những đám mây tuyết trắng như bông.
Không lẽ Đinh Chu Lâm lại leo lên được tới đỉnh trời như thế? Nàng dư biết Quan Thượng Cầu, người tình của nàng là tàn phế vì câm lẽ nào nàng lại bắt y làm một cuộc leo núi cực kỳ gian nan?
Chàng cảm tạ tiều phu rồi mau bước đi về hướng tây nam.
Thoáng chốc chàng tới một gian nhà đất sơ sài, trước cửa đặt một tấm bảng ngang viết mấy chữ: "Hổ Sơn Thần Lăng Vân Động" Chàng đoán không sai. Đinh Chu Lâm chăng dại gì hẹn hò với tình nhân Ở chốn đỉnh núi cao thăm thăm kia. Trước bài vị Hổ thần và bức tranh vẻ mộc mạc một mặt hổ dữ dội đã thấy cô nương trẻ tuổi ngồi Ở đó.
Nghe tiếng chân người, nàng nhảy ra liền kêu lên:
- Quan ca ca...
Nàng im lặng hoảng hốt lúng túng khi nhận ra không phải Quan Thượng Cầu mà là Phàn Nhất Chi. Mặt nàng biến sắc:
- ủa! Công tử đến tìm ai Ở chốn này?
Chàng hơi cười khi thấy nét mặt rất trẻ con hốt hoảng của Đinh Chu Lâm:
- Tôi đến tìm cô nương đây. Quan thiếu hiệp chưa tới à?
Đinh Chu Lâm lúng túng:
- chưa... mà công tử Ở chung phòng với ca ca sao lại hỏi tôi?
Phàn Nhất Chi cười lớn:
- Hà Đồng sàn dị mộng là chuyện tường. Đinh cô nương! Tại sao cô nương ám toán tỷ tỷ đinh Chu Diệp?
Bị hỏi bất ngờ, Đinh Chu Lâm ngẩn người, nàng ấp úng:
- Ai... ai... nói với công tử tôi ám toán tỷ tỷ? Chuyện rõ như ban ngày là do trúng mũi kiếm độc của công tử nên tỷ tỷ tôi mới vong mạng...

Chàng ngắt lời:
- CÔ nương đừng hồ đồ! Mũi kiếm của tôi Vô tình trúng vai làm sao sát thương được? CÔ nương đang đêm lén lút đến ghim mũi độc tiêu vào gáy tỷ tỷ để ép buộc họ Quan oán hận tôi, bỏ theo cô nương chứ gì?
Đinh Chu Lâm tái nhợt nét mặt. Nàng xuất chiêu, song quyền nhắm trên dưới đánh cùng một lúc. Phàn Nhất Chi nhích thân hình nhẹ nhàng tránh liền. Chàng vẫn cười:
- CÔ nương không trả lời được vì dúng quá phải không? Sao cô nương nỡ gieo tiếng ác cho tôi thế?
Đinh Chu Lâm rút liền kiếm trong bao ra. Mặt nàng từ tái chuyển sang đỏ bừng. Bỗng lại có tiếng chân người đạp lá xào xạc tới, nàng hơi tỉnh:
- CÓ Quan ca ca sắp tới đó, người sẽ biết ai là người giết chết tỷ tỷ của ta...
Bóng người vụt cái đã vào tới đền. Vẫn không phải là Quan Thượng Cầu mà là Đinh Chu Diệp, người đã cùng Đinh Chu Lâm đến Lưỡng Quảng lữ gia đêm hôm trước để đoạt Bích Lạc Cung. Hôm nay trời sáng rõ nên Phàn Nhất Chi thấy gương mặt tên này đúng là mặt Đinh Chu Diệp nhưng nhợt nhạt và có vẻ gì cứng đờ. Đinh Chu Diệp cười ngượng ngập:
- Muội muội định thi triển Bích Lạc Động Lang đấy à?
Đinh Chu Lâm ngớ hắn mặt khi nhận ra Đinh Chu Diệp:
- Ơ Ơ ngươi... tỷ tỷ đến đây làm chi vậy?
Chu Diệp vẫn cười ngớ ngẩn:
- Để đòi lại Bích Lạc Cung. Ta đổi ý vì lệnh từ Yên Kinh. Đây trả lại muội muội số vàng hôm nọ.
Nàng ta đặt lên bàn thờ thần Hổ mấy nén vàng mà đêm trước Đinh Chu Lâm đã trao tay.
vừa đặt vàng xuống, Đinh Chu Diệp động thủ liền. Tả chưởng của nàng rất mau lẹ quạt tới người Đinh Chu Lâm. Chu Lâm chuyển thân xuống tấn thế Đồng Tử Hiến Trà, một tay co lên còn tay hữu đỡ chưởng của người vừa là chưởng môn vừa là tỷ tỷ. Một tiếng "bùng" dữ dội bốc cả lá khô dưới đất lên. Đinh Chu Lâm lảo đảo ngã ngửa ra sau miệng kêu lên:
- ôi! ĐỒ Mãn tộc! Quân tử nhất ngôn...
Té ra bọn này không phải là sư tỷ muội nữa rồi. Tả chưởng của Đinh Chu Diệp vẫn đè tới ấn Đinh Chu Lâm nằm dưới đất:
- Đưa Bích Lạc Cung đây!
Tay hữu Chu Diệp thò vào người Chu Lâm.
Đột nhiên người Chu Lâm ruồi ra sau như một loài rắn, nàng bật dấy, kiếm đã nhảy lên tay rít lên "vo vo" múa một vòng hẹp điểm liên tiếp vào vai Đinh Chu Diệp. Chu Diệp lùi bước tránh rồi thân ảnh vọt tới lại, tả quyền đánh tới tấp ngang dọc nhắm Chu Lâm. CÓ lẽ Đinh Chu Diệp thuận tay trái nên Nhất Chi chưa thấy nàng xuất thủ tay phải lần nào.

Chu Lâm đã chùng người xuống, nàng huy động kiếm pháp thành những vòng tròn ôm bọc lẫn nhau tạo thành những lớp sóng bạc nhìn đến hoa mắt trong Bích Lạc Động Lang vừa đẹp vừa Vô cùng lợi hại. Nàng đồng tỷ tỷ (hay người nào đó giả tỷ tỷ thì đúng hơn) lùi ra gần tới cửa đền rồi quát to:
- Ta tha cho ngươi đó. Chạy mau đi! Nên nhớ kiếm này mà đập vào đầu là vỡ sọ vỡ luôn cái thuật "dị dung" của ngươi đó!
Theo lời đe dọa của Đinh Chu Lâm, chắc chắn tên này không phải là Đinh Chu Diệp thật. Hắn dùng thuật "dị dung" biến hình để làm việc ám muội gì?
Hắn xoay người định thoát thân nhưng lưng đã đụng một vật lạ.
Vội quay lại, hắn nhận ra Quan Thượng Cầu đã đứng sừng sững sau lưng hắn từ lúc nào. Quyền cước hắn càng lúng túng.
Thượng Cầu không nói không rằng, y hơi nghiêng người tung ra một cước Chu Diệp nghiêng nửa bên đầu tránh. Cước trúng ngay búi tóc trên đỉnh đầu hắn khiến cả búi tóc văng ra, thì ra đó là búi tóc giả gắn dính vào đầu và ngay lúc đó để lộ một vết hằn của chiếc mặt nạ bằng sáp làm rất khéo Hắn rú lên một tiếng, tay tả ôm lấy mặt quay hai vòng chuyển thân đến cạnh Phàn Nhất Chi. Tiếng nói của hắn thoát ra mau lẹ Ở cổ họng:
- Phàn công tử! Đoạt lại Bích Lạc Cung mau đi!
Quan Thượng Cầu đã tiến tới, người y hơi ngã ra sau, đó là y sắp sửa xừ dụng song cước tấn công địch thủ. Nhất Chi đặt song chưởng trước mặt Đinh chu Diệp ra ý bảo vệ:
- Thiếu hiệp! Trừng trị hắn thế đủ rồi! Thực ra hắn chỉ nuốt lời với Đinh cô nương thôi chứ chưa đoạt được Bích Lạc Cung đâu!
Thượng Cầu hừ một tiếng nhỏ, cước đá vẹt qua màng tang đối phương. Người giả Đinh Chu Diệp kịp đưa tả quyền lên đỡ rồi lùi lại chớp nhoáng, càng đến sát bên chàng hơn nữa.
Từ cánh tay phải rất ít khi xừ dụng của hắn bắn ra liên tiếp hai mũi kim nhỏ xíu như kim may. Hắn đứng sát bên Phàn Nhất Chi nên chàng không kịp tránh, chỉ cảm giác vai nhói lên nhức buốt. Quan Thượng Cầu và Đinh Chu Lâm đều tránh được độc châm, lùi sâu vào trong điện.
Người giả Đinh Chu Diệp đưa thăng cánh tay phải cứng đơ ra:
- Độc châm của ta trúng ai là tê liệt liền tức thì!
Hắn nhảy vào điện vươn tráo trái vồ lấy Đinh Chu Lâm, kiếm nàng đã cất vào bao bỗng chớp nhoáng vọt ra lại, cán kiếm trong lúc gấp rút đánh ngược một đường trúng huyệt Thính Cung sát tai hắn. Hắn trúng đòn rú lên thoái bộ liền rồi tay tả ôm mặt, có lẽ hắn sợ nhất là bị rơi chiếc mặt nạ bằng sáp tinh xảo Phàn Nhất Chi nhìn rõ tất cả, chàng định xuất thủ ngăn hắn lại để lột mặt nạ xem thật sự Đinh Chu Diệp là ai nhưng đúng như lời nói, toàn thân chàng cứng đờ như tượng gỗ không sao nhấc tay lên được.
Chàng tự vận khí từ huyệt Đan Điền lên dẫn tam muội hỏa lên huyệt Bách

Hội để giải thoát khỏi tình trạng nguy khốn này nhưng mạch huyệt trong người chàng không tuân theo sự điều động của chàng nữa.
Đinh Chu Lâm đến bên, vỗ mạnh vào vai chàng:
- Công tử ơi! Xà Châm Hủy Tinh của lão ma ấy công phạt không quá một ngày đâu! Công tử yên tâm!
Nói xong Đinh Chu Lâm cười hăng hắc, nàng bấu lấy áo Quan Thượng Cầu đẩy y tới trước:
- Chúng ta tạm biệt công tử nhé! CÓ về lại Lưỡng Quảng lữ gia, xin gởi lời tạ từ phu nhân Tiểu Nương!
Tiếng cười của nàng xa dần cùng với họ Quan câm lặng đi bên nàng.
Rừng núi buổi chiều xao xác muôn ngàn tiếng động lạ.
Phàn Nhất Chi bị trúng Xà Chân Hủy Tinh được chế tạo bằng thứ độc dược nào đó làm các kinh mạch trong người chàng dường như bị đứt tung không còn điều động được nữa.
Mặt trời đã sắp sửa khuất hắn sau núi Thiên Công, phản chiếu lên nền trời một vật đỏ khè dữ dội như độc nhãn một con yêu quái khổng lồ.
Tuy tứ chi không cử động được nhưng đầu óc chàng vẫn còn tỉnh táo.
Chăng lẽ chàng phải nằm giữa núi rừng này suốt đêm nay để đợi Xà Châm Hủy Tinh dần dần hết tác dụng?
Đột nhiên Phàn Nhất Chi nghe từ xa có tiếng thì thầm của ai đò. Tiếng chân người càng lúc càng gần. Nhất Chi mở rộng hết thính lực. Trong tiếng bước chân có cả tiếng thiết côn hay thiết bảng gì đó chống theo vì chàng nghe rõ có tiếng thanh kim khí chạm vào mặt đất.
Tiếng nói tới gần.
Hai bóng đen lờ mờ trong ráng chiều sắp tắt:
- Thạch huynh à! Trận chiến sáng nay thế là lão Cai Từ Bạch và cô nương Tuệ Minh đã bị trọng thương. Chắc lão không để yên cho nữ chủ nhân chúng ta đâu!
Tiếng thở dài:
- Ta nào muốn dây vào chuyện oán thù của nữ chủ nhân? Nhưng là lệnh biết làm sao? Kim đệ hãy thử xem xét kỹ Lăng Vân động theo lời chỉ dẫn của gã họ Tiêu Ở chốn nào? Trời sắp tối rồi đó!
- Trời tối càng tốt chứ Thạch huynh! Đệ có mang theo họa đồ Lăng Vân động do họ Tiêu vẽ đây. Chắc cũng sắp đến nơi rồi!
Giọng hạ xuống:
- Kim đệ dự định đoạt được Bích Lạc Cung rồi ta sẽ về đâu chứ trở lại TƯ Chiêm viện ngu huynh thấy không ổn rồi.
- Hừ! Thì ta học được cái bí môn Bích Lạc Cung ấy rồi đến bái yết chưởng môn nhân Cái bang TỔ Đại thì ai mà đụng đến được.
- Biết mai kia trong cuộc long hổ tranh hùng này, chưởng môn nhân TỔ Đại

hay là thiếu gia Tư Không Thiên ai là kẻ thắng? Xem ra tình thế gay go quá
- Bất quá ta trở về Quảng Tây gia nhập lại Vân Quý Lưỡng Nhật ĐỘ tung hoành suốt miền nam này có sợ ai?
Tiếng thở dài càng nảo nuột:
- Ta lo quá Kim đệ à! Tin đồn Tư Không thiếu gia đang cố tận lực chiêu mộ anh hào ta ngờ cũng là chuyện hão. Liệu có tung hoành được hay không là chết cả chùm?
- Thạch huynh bi quan làm nhụt cả chí đệ đấy. à! Hình như đến gần Lăng Vân động rồ i đó!
Phàn Nhất Chi đã nhìn thấy tả sứ Thạch Kiếm và hữu sứ Kim Trạo. Tên hữu sứ đu mình trên cặp chèo bằng sắt thoăn thoắt tiến đến gần thềm Thần Hổ. Đột nhiên hắn la lớn:
- Trời ơi! CÓ người chết tại đây này!
Hắn lấy chèo đẩy vào Nhất Chi. Chàng lên tiếng:
- Người ấy chưa chết đâu hữu sứ!
Hắn trợn mắt!
- Tiếng ai như tiếng Phàn công tử?
- Chính tại hạ đây!
Hữu sứ Kim Trạo gọi tả sứ Thạch Kiếm lại gần, cả hai cúi xuống xốc chàng dậy:
- Công tử tới đây làm chi? Bị trọng thương rồi chăng?
Ròi như hốt hoảng việc gì đó, hắn tiếp:
- Công tử có hẹn với ai Ở đây chăng?
- Không! Tôi đến tìm Quan thiếu hiệp Thượng Cầu lạc đến đây rồi bị trúng thương. Nhị vị huynh đài đưa tôi về lại Lưỡng Quảng lữ gia nhé!
Tả kiếm Thạch Kiếm xốc chàng lên rồi sực nhớ:
- Bọn ta đâu còn trú Ở Lưỡng Quảng lữ gia nữa, để ta đi tìm thôn xóm ngoài kia thuê người mang công tử về.
Lúc ấy bỗng có một bóng đen từ mé bên hướng đông phi thân vùn vụt tới. Thân pháp của bóng đen khá cao cường, bàn chân hắn lướt nhẹ nhàng trên các lớp lá khô chỉ gây ra tiếng động rất nhỏ. Hữu sứ Kim Trạo thì thầm vào tai đồng bọn:
- Giữa đêm khuya ai đến đây thế này?
Bón đen đã đến trước cửa đền Lăng Vân động. Thấy ba người Ở đó trước, bóng đen buộc miệng kêu lên một tiếng: "ủa" Nhất Chi hiểu ra liền tiếng kêu đó là của tên chủ nhân lữ quán họ Tiêu. Chàng lên tiếng:
- Tiêu các hạ đi đâu đó?
Nghe âm thanh gã giật nãy người, miệng ú Ớ như ngậm hột thị:
- Ơ Ơ công tử... công tử cũng có mặt Ở nơi này à? Còn hai bóng đen kia là ai vậy?

Thạch Kiếm đáp:
- Tiêu tiên sinh hôm nay đi chơi xa thế?
Giọng gã họ Tiêu cố lấy lại bình tĩnh:
- à! Té ra quý vị quan nhân đi du lãm về đêm. Thực là hân hạnh!
Lời vừa dứt, tay gã chớp lên một tia sáng, kiếm khí như một luồng hào quang bay thăng về hướng Thạch Kiếm.
Tên tả sứ không kém phần mau lẹ. Luồng bạch quang còn cách hắn hơn thước liền nghe "chong" một tiếng lớn. Hắn cũng đã kịp xuất kiếm đẩy kiếm của họ Tiêu ra. Cả hai đều lui lại một bước để thăm dò phản ứng của nhau.
Đêm càng lúc càng đen, thoáng chốc đã không còn ai nhận rõ hình dạng của ai nữa. Tả sứ Thạch Kiếm không muốn kéo dài trận đánh với gã họ Tiêu nữa nên dục hữu sứ Kim Trạo:
- Kim đệ, may mà dem nay không có trăng. Ta cùng động thủ đi, còn phải tìm Bích Lạc Cung nữa!
Trong đêm đen, kiếm câu liêm của Thạch Kiếm và cặp thiết trạo của Kim Trạo cùng đánh tới gã go Tiêu.
Bây giờ cả ba chỉ còn dựa theo tiếng vũ khí rít gió mà đánh đỡ chứ không còn trông rõ gì nữa.
Phàn Nhất Chi vẫn nằm một bên quan sát trận đấu. Chàng phân biệt được tiếng gió nào là của kiếm họ Tiêu, tiếng gió nào là kiếm câu liên của tả sứ và tiếng gió nào của hai mái chèo hữu sứ; kình lực tiếng gió kiếm của họ Tiêu rõ ràng rất trầm trọng, tuy nghe dường như chậm chạp nhưng sức lợi hại lớn hơn kình lực của tiếng gió kiếm câu liêm của Thạch Kiếm.
Thời gian qua độ hơn ba khắc đã ghe hơi thở rõ từng tiếng của hai tả hữu sứ Tiếng cười của Tiêu Như Tiên rú lên từng chập:
- Nhị vị khách quan, hom nay hãy để lại Bích Lạc Cung cho Tiêu mỗ rồi sẽ được yên ổn ra về!
Kim Trạo đã đuối sức lắm rồi. Cặp chèo trong tay hắn nặng nề như có đến ngàn cân, hắn đáp hổn hển:
- Tiêu tiên sinh ngộ nhận rồi, bọn ta nào có Bích Lạc Cung bao giờ?
Tiêu Như Tiên vừa xuất liên hoàn ba đường kiếm điểm liên tiếp vào kiếm và cặp chèo của hai đối thủ vừa cười rú lên:
- Nhị vị đừng hòng lừa ta! Khi nhị vị vừa rời lữ gia thì Quan thiếu hiệp cũng vừa gửi thư đến cho Lâm phu nhân Tiểu Nương báo tin nhị vị đã đoạt được Bích Lạc Cung. Cũng may ta là người nhận thư nên đọc trước mới biết đường đến đây!
Trong đêm tối không ai ngờ mấy chiêu kiếm liên hoàn của họ Tiêu đều trúng mục tiêu. Tả hữu sứ buông rơi vũ khí. Tả sứ Thạch Kiếm đau khổ nói:
- Tên thiếu hiệp lưu đãng đó quả là đa mưu túc trí, dùng mưu lừa bọn ta vào chỗ oan ức đó!

Tiêu Như Tiên vẫn chưa chịu tin:
- Thế thì nhị vị bảo Bích Lạc Cung hiện nay do ai giữ?
Thạch Kiếm tức quá gắt lên:
- Ai giữ làm sao ta biết được? Chỉ biết bọn ta chưa hề trông thấy bao giờ...
Phàn Nhất Chi cất tiếng chấm dứt cuộc tranh cãi:
- Tiêu túc hạ! Quan thiếu hiệp lừa túc hạ rồi. Chính Quan thiếu hiệp và Đinh Chu Lâm đoạt Bích Lạc Cung rời khỏi đây chiều nay. Thâm ý của y là gợi lòng tham khiến chư vị phải tranh giành nhau đó!
Tiêu Như Tiên nghe âm thanh biết là của Phàn Nhất Chi, gã lo sợ thầm nghĩ: "ớ đây không ngờ lại có cả tên tiểu tử này. Hà! Dù có Bích Lạc Cung Ở đây đi nữa đời nào y để lọt vào tay ta?" Gã xuống giọng:
- Thôi được, ta tạm tin lời công tử! Ta sẽ đi tìm thiếu hiệp Quan Thượng Cầu và Đinh cô nương hỏi cho ra lẽ!
Gã thọc kiếm vào bao xoay người bỏ đi.
Kim Trạo lúc ấy mới nói với Thạch Kiếm:
- Huynh hãy tìm cách đưa công tử đây về Lưỡng Quảng lữ gia đi thôi. Trời tối quá rồi.
Nhất Chi đề nghị:
- Đêm nay biết tìm ai đưa tôi về được? Chi bằng nhị vị mang tôi vào trong đền Lăng Vân động nghỉ tạm qua đêm cũng xong.
Hai người vui vẻ cõng chàng vào trong lòng đền chật hẹp, phải dọn dẹp một khoảng đất trống cho chàng nằm.
Trong đền có sẵn mấy ớ a đèn, Thạch Kiếm tìm đá đánh lửa. Khi ánh sáng đã lên, hắn quan sát mạch huyệt của chàng hồi lâu rồi chăm chú:
- Hình như công tử trúng Xà Châm Hủy Tinh?
- ủa, sao tả sứ biết?
- CÓ phải thủ phạm là tên thuận tay tả, có một vết sẹo chạy từ trên cổ xuống ngực?
- CÓ lẽ vậy tả sứ biết đó là ai?
- Tên này tôi đã gặp một lần Ở trấn Quảng Tây, y là người tộc Mãn, rất am tường về các dược liệu độc trong các vùng rừng núi. Nhưng không sao, ngày mai chất độc sẽ trở lại bình thường thôi.
Đột ngột hắn chuyển câu hỏi:
- Hồi nãy phải chăng công tử nói Quan thiếu hiệp và Đinh cô nương đã mang Bích Lạc Cung đi rồi?
- Chính mắt tôi chứng kiến chuyện đó. Nhị vị không tin ư?
- Nếu đúng như công tử nói, giang hồ sắp rối ren to. Kiếp nạn này còn dằng dai đến khi nào Tư Không thiếu gia hoặc Cái Bang Độc Cước TỔ Đại một mất một còn may ra mới xong!
- Sao các hạ nói thế?

Thạch Kiếm thở dài:
- Công tử không biết Đinh Chu Diệp chưởng môn nhân Bích Lạc Cung trước đây là tình nhân của Tư Không thiếu gia như công tử nói đã uổng tử ngoài Trường Viễn đảo. Cái chết này có dính líu đến Quan Thượng Cầu mà Thượng Cầu chính là con rơi của chưởng môn Cái bang TỔ Đại với một kỹ nữ tại Vân Nam này. Quan Thượng Cầu tuy chỉ là con hoang nhưng không muốn ngôi vị chưởng môn Cái bang rơi vào tay người khác mình nên cố chiếm đoạt Bích Lạc Cung để mong lấy thế lực Bích Lạc Cung ép buộc TỔ Đại phải trao truyền ngôi vị chưởng môn Cái bang cho y đó.
Hắn đột nhiên thổi tắt phụt ngọn đèn rồi hạ giọng:
- CÓ người đi tới, hãy thận trọng!
Bóng đêm đen chụp xuống ngôi đền.
Phàn Nhất Chi cũng phát hiện liền tiếng động rất nhỏ của chân ai đang dò đường vào Lăng Vân động. Tiếng chân ấy mang theo mùi hương phấn dịu dàng. Tả sứ Thạch Kiếm hơi khịt mũi:
- Nữ chủ Lâm lệnh nương đấy!
Tiếng của nàng cất lên lanh lảnh ngoài cửa đền:
- Phàn công tử! Ta đi tìm công tử đây. Đốt đèn lên xem nào!
Giọng chuyển cứng rắn hơn:
- Tả hữu sứ! Ta biết nhị vị Ở đây rồi! Muốn gì cứ đốt đèn lên rồi ta sẽ bàn tính Hà tất lén lút như thế?
Thạch Kiếm biết là không thể im lặng mãi được, hắn miễn cưỡng đốt lại ớ a đèn. Lâm Tiểu Nương nhìn qua rồi cả cười:
- Công tử làm chi mà phải vất vả đến đây? Quan thiếu hiệp và Đinh cô nương vừa báo tin cho tôi biết công tử trúng Xà Châm Hủy Tinh, tôi nóng lòng quá nên đến đây ngay. Công tử tin lời tôi chứ?
Nàng uyển chuyển vào đền mang theo mùi hương sực nức. Bàn tay nhỏ nhắn - nhưng không kém phần cương quyết - của nàng đưa liền cho chàng xem một mảnh giấy, nét chữ của Đinh Chu Lâm:
"Phu nhân nhã giám, Phu phụ chúng tôi phải về Hợp Phì tức thì, xin nhắc lại phu nhân: Phàn công tử bị trúng Xà Châm Hủy Tinh đang nằm trong đền Lăng Vân động Thiên Công sơn chờ phu nhân đó. Sẽ có ngày bái yết, nhân học thêm việc thế Đồng bái. Quan Thượng Cầu và phu nhân Đinh." Phàn Nhất Chi thốt lên:
- HỌ thành phu phụ với nhau rồi ư?
Tiểu Nương khẽ "hừ" một tiếng:
- Con ma nữ đó không lấy Quan Thượng Cầu thì hỏi còn lấy ai trên đời này?
Chợt nhớ ra chuyện gì, nàng nghiêm mặt nhìn hai tả hữu sứ của mình:
- Nhị vị cũng thèm muốn Bích Lạc Cung rồi bỏ ta? Nhị vị không nhớ toàn gia vẫn còn nằm trong tay ta sao?

Kim Trạo đau khổ:
- Xinh lệnh nương tha thứ. Bọn tiện nhân chỉ muốn tìm Bích Lạc Cung chứ nào có ý rời bỏ lệnh nương?
Nàng truyền:
- Vậy hãy đợi sáng rồi thuê cáng đưa Phàn công tử trở về Lưỡng Quảng lữ gia cho ta nhé!
Lui một bước, nàng đi xa khỏi cửa đền.
Mùi hương chi phấn còn quanh quẩn đây đây có đến gần một khắc mới tan hết.

Hồi 8
HỌ Tạo Nạp Ở tả ngạn sông Phì Thủy

Phàn Nhất Chi Ở Vân Nam có lẽ đã hơn tuần. Chàng rất quan tâm đến lời nói hôm trước của tả sứ Thạch Kiếm: "Quan Thượng Cầu tuy là con hoang của Cái bang chưởng môn TỔ Đại với một kỹ nữ nhưng lại không muốn ngôi vị chưởng môn lọt vào tay người khác nên cố đoạt Bích Lạc Cung để mong tạo thanh thế ép TỔ Đại phải trao quyền chưởng môn nhân Cái bang cho mình." Hừ! Tên thiếu hiệp Quan Thượng Cầu xuất thân vốn chăng cao trọng gì hơn ai nhưng lúc nào cũng làm ra vẻ anh hùng hảo hán, cộng thêm âm mưu xảo trá lắt léo nên chàng không lấy gì có hảo cảm. Một ngày thượng tuần, chàng ngỏ ý với Lâm Tiểu Nương muốn lên vùng đất Hợp Phì là quê hương của Quan Thượng Cầu để tìm hiểu thêm về hành trạng của y.
Nàng nhìn chàng cười lớn đưa cao chiếc cổ dài ba ngấn với sóng mắt long lanh:
- Thiếp biết lòng công tử chưa yên vì mộng công tử là muốn chấn hưng võ học chứ gì? ôi! Biết đâu đó chỉ là ảo mộng. Nhưng thôi, nếu công tử muốn thì hãy cứ đến Hợp Phì một chuyến thử xem sao!
Tiểu Nương là người quyết định rất mau chóng nên hôm sau là chàng được phép nàng cho lên đường. Nàng cấp cho chàng một tuấn mã và ít tiền ăn dọc đường vì từ đây về Hợp Phì đường xa diệu vợi. Trước khi lên đường nàng thắm thi ất dặn dò:
- Lòng thiếp lúc nào cũng ngóng về quân tử. Mong chàng sớm xong việc trở về Yên Kinh, thiếp sẽ đợi chàng Ở đó.
Phàn Nhất Chi lên ngựa vượt khỏi trụ sở Vân Nam vào một buổi sớm sương mù còn giăng ngang trên những đỉnh núi xa.
Hầu hết con trăng Nhất Chi mới đặt chân đến địa phận Hợp Phì.
Hợp Phì từ đời Tam Quốc đã là bãi chiến trường lớn của các đạo quân Tào Tháo và Ngô Vương, Thục Hán, đến bây giờ tuy chăng để lại di tích gì nhưng rõ ràng địa thế rừng núi hiểm trở rất thuận lợi là đất dụng võ của các anh hùng tứ xứ.
Tả nga sông Phì Thủy là một dãy núi dài, hữu ngạn cũng lại là một dãy núi dài, Ở giữa có một bến đò nhỏ như cố chen giữa hai bên núi đá chập chùng kẹp vào giữa.
Phàn Nhất Chi đã đến trước bến dò tấp nập người qua lại, phần lớn là các dân tộc miền núi đeo những giỏ sản vật trống rỗ người vì vừa Ở chợ bán

hàng xong trở về.
Chàng lững thững vào một tửu điếm ven đường dò hỏi nhà họ Tạo Ở bên kia tả ngạn.
Trong tửu điếm đang có một đám dân bản địa bu quanh quầy tre bày lỉnh kỉnh đủ loại trái cây, bánh kẹo, trà nước, rượn thịt. Thấy khách dừng ngựa, đám dân đưa mắt tò mò quan sát.
Chàng bước vào kêu một bình trà rồi nhân đó gợi chuyện:
- Xin hỏi các huynh đệ có biết nhà họ Tạo bên kia Phì Thủy chăng?
Một người đàn bà mặc áo chàm mau miệng:
- Nhà họ Tạo? CÓ phải Tạo Nạp Việt và Tạo Nạp Bắc chăng?
Tuy chưa bao giờ nghe tên Tạo Nạp Bắc, chàng vẫn gật đầu:
- Thưa phải, bà có biết chăng?
Người đàn bà định trả lời bỗng tên đàn ông vạm vỡ đứng cạnh gạt đi:
- Bà bà biết gì mà nói? Tạo đại nhân không thích những người lẻo mép đâu
Người đàn bà im bặt. Chàng đành tìm phương cách khác:
- Tôi là người nhà của Tuệ Hồng Mao trước cũng Ở thôn này. Chăng qua thời lưu lạc giang hồ, nay có tin đưa về cho Tạo đại nhân.
Người đàn ông reo lên:
- à! Trường Viễn đảo chủ phải không? Thế thì có ái nữ của ngài Ở gần đây thôi Chàng kinh ngạc:
- ủa! ái nữ của ngài là ai?
Người đàn ông nói giọng kẻ cả:
- Sao bảo là người nhà mà không biết? Tiểu Kình Ngư Tuệ Chân cô nương đó!
Chàng hoảng kinh thầm nghĩ: "Té ra Tuệ Chân chưa chết dưới giòng Dương Tử như lời Lâm Tiểu Nương. Thật là bất ngờ?" Chàng giả lả:
- Vì tiểu cô nương bỏ nhà lâu rồi, không ngờ về đến đây...
- Hà! Thì chính đây là cố quận chứ còn gì. Tiểu cô nương Ở ngay đầu bến đò Chút nữa đò vừa qua là đến rồ i đó!
Bà kéo áo Phàn Nhất Chi ra cửa tửu quán chỉ cho chàng thấy bên kia dòng Phì Thủy mông mênh thấp thoáng một hàng cây xanh rờn. Bà nói:
- Dưới gốc cây tùng to lớn là nhà của tiểu cô nương đó. Tiểu cô nương mới làm nhà Ở đó độ hơn tháng nay, còn trước đây giang hồ những đâu thì tôi không biết.
Chàng cảm tạ, hấp tấp trả tiền nước rồi xuống đò.
Đến tả ngạn, chàng dục ngựa đi theo cái tàn rộng của gốc tùng già. Chỉ ít phút là đã đến nơi. ĐÓ là một mái tranh mới lợp dưới nền đất chưa nện kỹ. Chàng lặng lẽ dắt ngựa vượt qua một con lạch nhỏ vào sân.
Đang đứng ngơ ngẩn trước sân, Phàn Nhất Chi nghe một tiếng reo thật lớn:
- Phàn ca ca! Ngọn gió nào đưa ca ca đến đây?

Quay lại thì đúng là Tuệ Chân lúng liếng những lọn tóc buông xuống tận vai và mặt đỏ bừng vì mừng rỡ.
Chàng buột miệng:
- Gặp cố nhân Ở nơi xa lạ quả là tuyệt thú. Ta vào được chứ?
Nàng nhí nhảnh đến bên dắng lấy cương ngựa dẫn chàng vào nhà, luôn miệng láu táu:
- Ca ca đi tìm tiểu muội phải không? Đi một mình hay với bà họ Lâm ác độc kia?
- Tôi đi một mình, trước đây nghe tin cô nương bị thả xuống sông Dương Tử, cứ ngỡ...
Nàng mau miệng:
- Cứ ngỡ tiểu muội làm mồi cho cá rồi chứ gì? Hà hà! Ca ca ơi, bà Lâm Tiểu Nương ấy còn thiển cận lắm, cứ tưởng tiểu muội trúng cái Hồng Hộc Tán Phi thả xuống nước là tiểu muội đi đời. Nhưng bà quên tiểu muội có ngoại hiệu Tiểu Kình Ngư, xuống nước là sống lại liền. Và thoát liền về đây vì không dám trở về Trường Viễn đảo với gia gia nữa!
- CÔ nương về đây có mục đích gì nữa không?
Nàng buồn rười rượi liền:
- Tiểu muội hết đường về Trường Viễn đảo rồi nên về lại đây. Đây là cố hương của tiểu muội đấy. Định tạm ngụ một thời gian ngắn rồi đi tìm ca ca đấy - cô nương tìm tôi làm chi?
Hai gò má Tuệ Chân ửng hồng, nàng lắp bắp:
- Vì tiểu muội... tiểu muội... nhớ ca ca lắm. Hình như ca ca còn giữ võ kinh bí kíp của họ Tuệ?
Chàng vỗ vào ngực áo:
- Còn giữ đây! Nhưng chuyện này không hệ trọng bằng việc cô nương có biết Tư Không thiếu gia đang cho đệ tử Cái bang Nam Tông vào Hợp Phì nằm yên chờ hiệu lệnh tập kích tổng đàn Cái bang Ở trên Yên Kinh chăng?
Tuệ Chân gật đầu:
- Biết rồi, nhưng bọn chúng chưa dám xuất hiện đâu, vẫn đang quanh quẩn Ở vùng rừng núi đó!
CÓ bóng người thoáng qua ngoài cửa, Tuệ Chân la lên:
- Tạo Nạp Bắc!
Một tráng niên đi vào. Gương mặt hắn Vô hồn và khắc khổ một cách đặc biệt. Nhìn dáng đi của hắn, Nhất Chi có cảm giác rất quen thuộc song chàng chưa kịp nhận ra thì Tuệ Chân đã nói thầm vào tai chàng:
- Em ruột Tạo Nạp Việt, có rất nhiều tài lý lạ.
Tạo Nạp Bắc nhìn thấy Phàn Nhất Chi, hắn giật mình đến nảy người lên nhưng cố làm ra vẻ thản nhiên:
- Chắc quan gia là thân thích của họ Tuệ Ở Trường Viễn đảo?

Giọng nói của họ Tạo có âm gì khang khác như cố ý sửa âm sắc. Tuệ Chân vui vẻ:
- Ca ca của tôi đấy. Hôm nay Tạo thúc thúc bị cảm mạo sao mà giọng nói là lạ?
Tạo Nạp Bắc luống cuống:
- À không... không... hôm qua ta thức đêm cùng đại ca ta nên có khi trúng phong... Hắn vộ i vàng:
- Ta tạt vào nhắn cô nương vài câu thôi: chiều nay đại ca ta mời cô nương tới tệ xá!
Nói xong hắn quay ra liền, không chào cả Phàn Nhất Chi.
Đợi hắn đi xa, chàng hỏi:
- Tạo Nạp Bắc là người như thế nào?
Tuệ Chân đáp lửng lơ:
- Nạp Bắc là người có nhiều bộ mặt lắm, chăng hiểu ra sao. Ngược hắn với người anh là Tạo Nạp Việt rất thông thạo ngôn ngữ của thiên hạ, Nạp Bắc suốt ngày chỉ ưa đùa giỡn với các ký xảo.
Chàng nói luôn:
- Tôi rất muốn gặp Tạo Nạp Việt, cô nương vui lòng cho tôi tháp tùng chiều nay chứ?
- Rất vui lòng.
Tạo Nạp Việt Ở trên gian nhà sàn rộng lớn và dài thăm thăm với cầu thang Ở hai đầu chạm trổ rất tinh xảo.
Tuệ Chân được hắn tiếp đón khá vồn vã ngay Ở chân cầu thang:
- Tiểu diệt nữ! CÓ tin của Trường Viễn đảo chủ của diệt nữ đây! Mời lên nhà!
Chợt thấy Phàn Nhất Chi, hắn hơi sững lại:
- ủa, có cả quan nhân này nữa à? Vinh hạnh, vinh hạnh, xin được đón quan nhân giá lâm!
Tuệ Chân và chàng bước lên cầu thang.
Giữa nhà, trên một tấm thảm trải suốt khách sảnh là một dãy ớ a bát đã sắp sẵn Tuệ Chân tự nhiên ngồi xuống bàn, chàng đợi Tạo Nạp Việt nghi êng mời:
- Quan nhân, xin cứ xem như Ở nhà vậy, người Mãn tộc chúng tôi không biết khách sáo!
Chàng ngồi xuống cạnh Tuệ Chân, trước mặt là một vò tướn lớn. Ngó không thấy ai, Tuệ Chân hỏi:
- Tạo Nạp Bắc thúc thúc đâu sao không thấy?
Tạo Nạp Việt vào trong phòng một lát rồi trở ra liền với một tờ giấy trong tay. Hắn giải thích:
- Nạp Bắc có ít việc bận bịu cũng sắp về tới nơi. diệt nữ đọc tin của gia gia

đây!
Nàng đón lấy trải ra trước mặt cho chàng cùng đọc:
"Tuệ Chân ái nữ, Gia gia đang bệnh nặng, rất thương nhớ ái nữ. Chuyện cũ bỏ qua, Tư Không thiếu gia và cả Cái bang chưởng môn TỐ Đại vừa cho thuyết khách đến chiêu dụ ta. Rất mong con về, nhớ rủ cả đại tỷ Tuệ Minh. Trường Viên đảo chủ, bút" Nàng cố nén thở dài.
Tạo Nạp Việt Vô mạnh hai tay:
- Để ta gọi con Tạo Trúc Quỳnh ra tiếp khách cho có bạn!
Một thiếu nữ uyển chuyển từ trong phòng ra liền. Phàn Nhất Chi kinh ngạc không ngờ tên họ Tạo Ở giữa núi rừng hoang dã này lại có con gái đẹp như chim sa cá lặn. Gương mặt Trúc Quỳnh thanh tú như vẻ đẹp của một loại hoa rừng, đôi môi nhỏ nhắn tươi nhuận và cặp lông mày xanh mướt cong vút như ánh trăng trên sườn núi. Tuệ Chân không để ý đến sự xúc động nơi chàng, vui vẻ gọi Trúc Quỳnh:
- Trúc Quỳnh tỷ tỷ, ngồi đây ta nói chuyện vãn với nhau có phải không, tội gì cứ ru rú với mấy cuốn sách rách nát trong nhà?
Trúc Quỳnh kéo áo khẽ ngồi xuống, nàng đáp giọng thanh nhỏ như tiếng ve kêu:
- Tôi bận bịu với chữ nghĩa, ít có dịp gặp cô nương, xin thứ lỗi!
Nạp Bắc ha hả đỡ lời con:
- Ta chỉ có một mình ái nữ, cũng may nó rất ham mê ngôn ngữ sách vở, may ra nối chí ta được phần nào. Kinh điển Hán tộc nó làu thông còn hơn một vị tiến sĩ Ở Yên Kinh nữa đấy!
Hắn có vẻ tự hào về con gái lắm nên khi được nàng ra, hắn linh hoạt hắn lên.
Tuệ Chân hỏi:
- Ta cầm đũa hay chờ thúc thúc?
- Cứ gắp đi. Hắn về tới bây giờ.
Tạo Nạp Việt đoán đúng. Tạo Nạp Bắc về tới cùng với hai thanh niên cường tráng khác.
Hắn chạy ào lên thang gác, hơi chưng lại khi thấy Phàn Nhất Chi, hắn lắp bắp lở lời:
- ủa, quan gia cũng đến đây à? Thế mà tôi cứ tưởng...
Không ai phản ứng gì, Nạp Bắc xuất kiếm xông vào chém chàng liền, miệng la lớn:
- Đại ca! Tên này là Phàn Nhất Chi Ở Tam Dương tiêu cục...
Tạo Nạp Việt thốt lên: "ái chà! " rồi cũng xuống hạc tấn cùng em tấn kích liền. Bị lọt giữa vòng vây một cách hết sức bất ngờ, Nhất Chi hét lên một tiếng, thân pháp chàng xuyên qua xuyên lại loang loáng giữa các đối thủ ra đến cửa.
Tà chưởng của Tạo Nạp Bắc theo sát chàng như hình với bóng, nhưng chàng

xừ dụng luôn Cái Bang Di Công gạt bắn chưởng qua một bên đồng thời trảo công nhập nội bấu một thế vào giữa ngực hắn. áo trước Tạo Nạp Bắc rách toạc khi hắn lùi thân tránh vội, để lộ ra một vết sẹo dài chạy từ cổ xuống ngực. Nhất Chi sực nhớ ra mọi việc, chàng quát lên:
- CÓ phải túc hạ vừa mới xuống Vân Nam tháng trước?
Tạo Nạp Bắc không trả lời, tiếp tục hoa tả chưởng tấn kích. Đặc biệt hắn thuận tay trái nên chỉ tấn công bằng tay tả, còn tay hữu hắn vẫn nắm kiếm nhưng chưa xừ dụng. Tạo Nạp Bắc vừa đánh vừa kêu anh:
- Đại ca! Tên này lợi hại lắm! Trong người có võ công bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết của Tuệ gia đó, ta phải thận trọng. Hoặc đại ca cho gọi ngay Lãng Dữ chân nhân đến đây!
Hai thanh niên đi theo Tạo Nạp Bắc đều cầm đại đao xông tới vây Phàn Nhất Chi nhưng cặp yến nguyệt lưỡng đầu đao của Tuệ Chân đã chân lại.
Tạo Nạp Việt thét lên:
- Bảo Thọ, bỏ đó chạy đi kêu Lãng Dữ chân nhân mau!
Một thanh niên tách ra phóng luôn xuống thang.
Lúc ấy, hai anh em họ Tạo đã vây chặt Phàn Nhất Chi. ái nữ Trúc Quỳnh của Nạp Việt sợ xanh cả mặt, cứ quấn theo gọi cha:
- Phụ thân, quan nhân này làm gì mà phụ thân và thúc thúc động thủ thế?
Nạp Việt quát lên:
- Nữ nhân Vô nhà! Để ta xừ trí!
Trúc Quỳnh vội vả chạy vào trong.
VÕ công của Tạo Nạp Bắc thì Phàn Nhất Chi đã có biết nên chàng không lấy làm quan tâm, nhưng Tạo Nạp Việt mới là người đáng kể. Lão đi quyền chậm mà chắc không hoa mỹ chút nào nhưng chỉ cần trúng nhẹ một chưởng của hắn cũng đủ táng mạng.
Phàn Nhất Chi đợi hai chưởng của hai anh em họ Tạo cùng đánh tới một lúc rồi liền chuyển thế Phá Vân Kiếm Nhật vẹt ra hai chưởng hai bên như con cá đang bơi trong nước. Công phu nội lực chàng tự luyện gần hai năm theo Huyền Công kiếm môn đã rất tiến bộ nên nội lực phát ra "u, ư nghe rất kinh người đẩy vẹt chưởng phong của hai anh em họ Tạo ra liền.
Tạo Nạp Việt kinh sợ lùi lại hai bước, cố vận hết mười thành hỏa hầu đánh tiếp chưởng nữa nhưng ngay lúc ấy sau lưng có tiếng quát:
- Lui ra! Không áp đảo được đâu!
Một lão nhân áo bào trắng toát bước hai bước dài tới, lão có bộ râu dài bạc phơ đẹp như tiên ông trong tranh.
Đứng cạnh lão là một thanh niên tên Bảo Thọ. Nhất Chi biết đây là Lãng Dữ chân nhân như lời gọi của họ Tạo. Chàng liền chắp song chưởng:
- Ra mắt lão tiền bối!
Chân nhân phất một phất trần màu đỏ chói và tua của nó dài đến ba thước

hơn. Lão cười:
- Tiểu tử công phu tuyệt hảo! Đệ tử thứ mấy của BỒ Đề Lan Nhã?
Chàng buông song chưởng hơi khiêm nhượng:
- Tiểu sinh học lỏm, đáng gì bận mắt đến chân nhân.
Lão nhân quát to:
- Đừng tự kiêu! ĐỠ phất trần đây.
Thân pháp lão như con chim ưng trắng bay chồm tới, phất trần dài lê thê như nhuộm máu quét vụt tới, kình lực toát ra rít gió đập tới.
Những tua của phất trần như hàng trăm con rắn nhỏ quẩy lộn trên không chụp xuống đầu Phàn Nhất Chi. Chàng định tràn người qua tránh đòn nhưng sực nhớ tới câu nói mỉa mai của lão là: "đừng tự kiêu liền định thân, hữu chưởng bất thình lình đập vào Tạo Nạp Bắc còn tả chưởng quảy ngược vươn tráo công chộp lấy phất trần.
Hành động của chàng mau không thể tả, chỉ nghe "ùm" một tiếng, Nạp Bắc dội ngược lộn ba vòng nằm yên dưới đất còn phất trần của Lãng Dữ chân nhân đột nhiên thu ngắn lại như có lò so khiến tráo chàng chộp vào khoảng không.
Phất trần chỉ thu ngắn trong nháy mắt, nó chuyển ngược xuống dưới lại bật ra rít lên vù vù tấn công tả hữu sau trước không hở một chỗ nào. Tạo Nạp Bắc đã bị thương nhưng bây giờ trong vòng vây của phất trần, tình thế chàng còn gay go hơn nhiều.
Tuệ Chân đã đập tên thanh niên còn lại một lưỡng đầu côn nát dập hắn cánh tay, nàng phóng mình đến cạnh Phàn Nhất Chi, cùng chàng liên thủ chống lại phất trần lợi hại của lão chân nhân. Thấy có thêm Tuệ Chân, Lãng Dữ chân nhân cười khan một tiếng, tay tả của lão xuất hiện một phất trần thứ hai y như phất trần thứ nhất, cùng một lúc quấn riết lấy Nhất Chi và Tuệ Chân.
Thủ pháp và kình lực của lão chân nhân này quả là hiếm có. Lão sử dụng phất trần là vật mềm rất khó điều khiển vậy mà lão dồn kình lực biến chúng thành lúc cứng lúc mềm loang loáng quay quanh hai đối thủ như đùa giỡn. Lão đánh ra một thế quấn phất trần vào cổ Tuệ Chân, nàng ngửa người ra sau né tránh thì đột nhiên lão xoay tít phất trần khiến những tua trên đầu xoắn lại như một mũi lao phóng tới thành thế Độc Xà Tiến Thủ mổ vào giữa ngực nàng, xô chúi nhủi luôn ra sau. Phàn Nhất Chi hoảng hốt nghiêng người sát nàng, một tay vươn ra đỡ nàng gượng dậy còn tay kia xuất chỉ búng vào cán phất trần đẩy ra. Chỉ của chàng trúng phất trần mới phát hiện nó bằng vật mềm nhũn chứ không cứng như chàng tưởng do đó chỉ công của chàng bị nó hút vào hóa giải.
Do chàng tính sai, tưởng chỉ công sẽ làm lão chân nhân chấn động hổ khẩu chàng đi cước búng một đòn sấm sét vào mặt lão. Không ngờ cán phất trần đã hóa giải chỉ công, lão nhanh không thể tả quay phất trần thứ hai trói luôn

tay chàng.
Ngay lúc ấy Tạo Nạp Việt áp sát, tráo pháp thập chỉ của hắn móc quạt luôn vào ngực áo chàng. Tà áo trước rách toát một đường dài. Cuộn giấy võ kinh bí kíp Tuệ gia rơi ra liền.
HỌ Tạo chồm tới trong lúc Phàn Nhất Chi loạng choạng lui lại vì bị dư lực của phất trần đẩy mạnh tới.
Tạo Nạp Việt đã đoạt được võ kinh. Hắn cười khà khà phóng thăng lên nhà sàn sau khi dặn với lại:
- Chân nhân dạy cho y một bài học về võ công tộc Mãn chúng ta nhé!
Cây Yến Nguyệt côn của Tuệ Chân lúng túng trong đám dây mềm của phất trần không sao phát huy được tác dụng nữa. Đến một lúc, lão chân nhân hô to:
- Buông tay!
Chiếc côn văng tung lên trời rơi xuống, đầu của nó nhắm ngay đầu của Tuệ Chân. Nàng kinh hãi ghé người qua bên nhằm lúc đầu côn đập xuống vai nàng dội lên tiếng lớn. Nàng quị hắn xuống.
Phàn Nhất Chi hoảng sợ vì chỉ cần đập thêm một phất trần nữa là Tuệ Chân vỡ sọ liền. Chàng hú lên một tiếng dài, bảo kiếm đã nhảy vào tay, chàng phạt tới cán phất trần đập suýt tới sọ của Tuệ Chân.
Bảo kiếm của Nhất Chi rít lên vo vo tiện ngang cán phất trần rơi xuống đất Chàng cúi xuống đỡ Tuệ Chân dậy, nàng thều thào:
- Ta đi thôi ca ca. Lão chân nhân này cao cường quá, ta đánh không lại đâu Để dịp khác!
Chàng không còn thì giờ suy tính vì phất trần còn lại cũng đã vùn vụt lao vào chàng. Xốc Tuệ Chân trên tay, chàng hú lên một tiếng dài đẩy kiếm lui ngược lại bảo vệ hậu thân rồi bắn người ra xa.
Lão Lãng Dữ chân nhân nạt lớn:
- Hãy nhớ bài học, đừng đến đất này múa rìu qua mắt thợ nữa nhé!
Lão thu phất trần lại cười ha hả không thèm đuổi theo Phàn Nhất Chi.
Chàng theo đường núi bồng Tuệ Chân phi hành một mạch thăng về gian nhà cỏ của nàng. Thế là hôm nay chàng đã nếm mùi thất bại. Không ngờ giữa rừng núi Hợp Phì này lại có cao thủ võ công cao cường đến như vậy.
VÕ kinh bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết cũng bị Tạo Nạp Việt đoạt mất rồi. Điều này khiến chàng lo lắng hơn cả vì ai cũng biết Tạo Nạp Việt bậc bác lãm ngôn ngữ thiên hạ, chắc chắn hắn sẽ mò ra cách đọc bí kíp viết bằng chữ Hồi Cương này và như vậy biết đâu chàng lại có thêm một kẻ thù lợi hại?
CÓ lần chàng nghe Tuệ Chân nói về thân thế Tạo Nạp Việt: "Họ Tạo Ở Hợp Phì đời đời hào phú nên suốt ngày hắn chúi đầu vào các ngôn ngữ lạ.
Trời đất lạ lùng đẻ ra hắn trong một giòng họ hoàn toàn mù chữ mà không hiểu tại sao hắn lại mê văn tự đến gần phát cuồng. Bất ngờ nhặt ra được bất

cứ mảnh giấy nhỏ nào có chữ lạ là hắn tìm cách đọc ngay và điều lạ lùng là hắn đọc rất mau lẹ, chỉ trong vòng hơn tháng là đọc được bất cứ một thứ chữ ngoại tộc lạ lùng nào. Nghe nói thuở trẻ hắn lặn lội ròng rã mười năm sang Thiên Trúc học với Đảo Vũ chân nhân. CÓ lẽ hắn là Văn Tinh đầu thai xuống nhà họ Tạo chăng?
Đến tối, Tuệ Chân bắt đầu hồi phục.
Trong gian nhà chật hẹp chỉ có hai người, một nam một nữ nên Phàn Nhất Chi rất lúng túng, chàng thử đề nghị:
- Tối nay tôi sẽ ra ngoài sân ngủ tạm, xin cô nương đừng phiền.
Tuệ Chân dãy lên:
- Ca ca nói gì nhảm thế? Tôi ngủ giường còn nỡ để ca ca ngủ ngoài sân? Ca ca có biết lam khí Ở đây độc đến thế nào không?
Nhất Chi hơi nhích xa nàng:
- Suốt đời tôi ngủ với lam khí, có gì mà cô nương phải ngại?
Nàng nhăn sống mũi nhỏ:
- Lúc nào ca ca ngủ với lam khí thì tôi không biết, nhưng Ở đây thì không được!
Chàng buột miệng:
- Thế chăng lẽ tôi nằm chung giường với cô nương à?
Tuệ Chân đỏ rần mặt hoa, nàng hơi "hứ" tiếng nhỏ rồi hơi ngơ ngẩn:
- Ờ mà nhà chỉ có một giường thì biết làm sao? Hoặc để tôi quét đất sạch rồ i ngủ cũng được.
- Việc ấy là của tôi, xin cô nương đừng phiền tới.
Giống như sự xếp đặt như vậy là đã xong, Tuệ Chân quay sang việc khác:
- Ca ca mất võ kinh bí kíp của họ Tuệ chắc lấy làm tiếc?
Chàng đùa:
- VÕ kinh bí kíp họ Tuệ thì họ Tuệ phải tiếc chứ, sao lại là tôi?
Tuệ Chân cười bí mật:
- Ca ca ơi! Đừng tiếc làm chi. Tôi còn mừng vì võ kinh bí kíp lọt vào tay họ Tạo nữa đó.
chàng mở to mắt:
- ủa! CÔ nương nói chi lạ vậy? CÔ nương không phải là người họ Tuệ sao?
- Tôi là gái nhà họ Tuệ, chính vì vậy mà tôi mừng vì võ kinh đã lọt vào tay Tạo Nạp Việt...
- CÔ nương nói rắc rối quá, tôi không hiểu...
Nàng vẫn úp mở:
- Rồi ca ca sẽ hiểu thôi. Chỉ ít ngày nữa... Để tôi kể cho ca ca nghĩ: Ớ rừng núi Hợp Phì này xưa nay nổi tiếng hiểm trở, trước đây trăm năm, giới võ lâm hiệp nghĩa đã tụ tập về đây dựng nên nhóm "Phục Hưng Hội" với tôn chỉ khôi phục nhà Minh tiêu diệt nhà Thanh. Nội tổ họ Tuệ là Tuệ Bạch Lộc,

người rất khăng khái và căm thù Mãn tộc đã chiếm ngôi thiên tử của dòng dõi Minh đế Hán tộc nên là người đầu tiên gia nhập Phục Hưng hội, người mang võ kinh bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết theo về. Phục Hưng hội chủ lúc đó là Lữ Nhân Thọ. Lữ Nhân Thọ là người rất đa nghi, tuy võ công xuất thế nhưng lúc nào cũng sợ bị các thuộc hạ ám toán.
Trong một đêm mê ngủ, Tuệ Bạch Lộc nằm mơ thấy mình bị một con cọp đen nuốt chửng. Hỏi ra mới biết tướng tinh Lữ Nhân Thọ là Hắc Hổ nên từ đó nội tổ tôi sinh ra hiềm khích với họ Lữ. Đến đời cha tôi là Tuệ Hồng Mao lại càng hiềm khích nặng hơn, đến độ trước đây có lần đệ nhị hội chủ Lăng Thiếu CÔ và cha tôi xảy ra ác đấu. Lần ấy Lăng Thiếu CÔ thắng, cha tôi ôm hận rồi bỏ Hợp Phì mang theo Càn Khôn Yếu Quyết. Trong này còn có nhiều uẩn khúc mà sau này ca ca sẽ rõ...
Nàng bỏ lửng câu chuyện càng làm rối mù thêm nguồn gốc võ kinh bí kíp của họ Tuệ. Tại sao từ tay Tuệ Hồng Mao Ở Hợp Phì lại lưu lạc đến tay thân phụ chàng Ở tận Yên Kinh?
Nhìn gương mặt trẻ con của Tuệ Chân, Phàn Nhất Chi không gặng hỏi, chàng lắc đầu đi tìm chổi quét sạch khoảng đất giữa nhà.
Đêm ấy, khi đã sắp chợp mắt, bỗng Tuệ Chân tung chăn giật giọng:
- Ca ca có muốn đi đoạt lại võ kinh không? Đêm nay không có trăng, ta thử xem ca ca nhé!
Chàng không hiểu cô nương này nghĩ gì trong cái đầu nhỏ bé xinh xinh Một lúc sau nàng chồm dậy:
- A ca ca ơi! Hôm trước tiểu muội gặp Quan thiếu hiệp và Đinh cô nương tại trị sở Hợp Phì đó.
chàng miễn cưỡng đáp:
- Tôi có nghe nói Quan thiếu hiệp và Đinh cô nương đến Hợp Phì từ khi Ở Vân Nam.
- Nhưng ca ca có biết điều gì lạ không?
- Điều chi?
Nàng nói chuyện người mà giọng nói cứ như reo lên hớn hở:
- Hai người đó thành phu phụ với nhau rồi.
Phàn Nhất Chi b ất cười:
- Trai chưa vợ, gái chưa chồng có thành phu phụ với nhau cũng là chuyện thường thôi. Gã thiếu hiệp giang hồ này quả cũng còn chút lễ nghĩa hảo, lấy vợ mà cũng cần về quê nội mới nghe.
Đột ngột nàng hỏi chàng một câu khó hiểu:
- Thế quên nội của ca ca Ở đâu?
Chàng hơi mỉm cười một mình trong đêm tối:
- Quê tôi Ở tận Yên Kinh...
Tuệ Chân cười rúc rích không nói gì chỉ buông thõng:

- Thôi ra ngủ đi ca ca!
Chàng vẫn trằn trọc không ngủ được. Trong đêm ấy, nhiều lần chàng nghe Tuệ Chân gọi tên chàng thảng thốt trong cơn ngủ mê. Lặng lẽ, chàng thở dài...
Trời chưa rạng sáng đã nghe tiếng ồn ào trước cửa. Thoạt đầu chàng tưởng Ở gần bến đò nên khách thương qua lại gây ồn ào nhưng chỉ một lát có tiếng kêu chát chúa:
- Tuệ cô nương! Tuệ cô nương ra đây ta hỏi!
Phàn Nhất Chi nhìn qua giường thấy Tuệ Chân còn đang ngủ say nên một mình bước ra. ĐÓ là Tạo Nạp Việt và Lãng Dữ chân nhân.
Tạo Nạp Việt mặt mũi đỏ gay còn lão chân nhân vẫn phe phẩy ngọn phất trần lãnh đạm đứng bên.
HỌ Tạo gầm lên nóng nảy:
- Tuệ cô nương có nhà không?
Nhất Chi đáp:
- CÓ nhà nhưng túc hạ muốn hỏi gì?
Hắn lồng lộn:
- chuyện này ta chỉ hỏi Tuệ cô nương mới ra lẽ. Gọi cô nương ra đây cho ta!
Tiếng gầm của hắn như sấm động đánh thức Tuệ Chân dậy. Nàng không kịp rửa mặt, Tạo Nạp Việt níu nàng lại:
- CÔ nương xem võ công bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết của họ Tuệ này thật hay giả mà lạ lùng thế này?
Hắn quăng liền tập bí kíp hôm qua mới đoạt được của Phàn Nhất Chi lên mặt bàn. Tuệ Chân nhìn thoáng qua rồi đáp:
- Thật hay giả lấy gì làm so sánh?
HỌ Tạo nóng nảy nhảy loi choi; - Ta nghiên cứu suốt đêm qua, tất cả mọi chữ đều đọc được mà không hiểu nghĩa gì cả là làm sao?
Thật tình Phàn Nhất Chi không tha thiết gì mấy đến tập bí kíp của nhà họ Tuệ nhưng nghe họ Tạo nói vậy chàng đâm ra tò mò:
- Túc hạ nói vậy là sao? Nếu túc hạ đọc được tất cả mọi chữ mà vẫn không hiểu nghĩa thì chúng tôi không đọc được chữ nào mà hiểu nghĩa chăng?
Lúc ấy lão Lãng Dữ chân nhân lên tiếng:
- Ta ngờ tiểu tử tráo đổi bí kíp rồi chăng? Chứ họ Tuệ lẽ nào...
Chàng gạt đi:
- Chân nhân hồ đồ quá. Vãn sinh tha thiết gì đến thật hay giả để mà tráo đổi?
Lãng Dữ chân nhân hỏi một câu khiến chàng gương mặt:
- HỌ Phàn Tam Dương tiêu cục năm xưa bị thảm sát trên đường tới Giang Nam, trong người mang chính bản Càn Khôn Yếu Quyết này ư?
Quả thật chàng dù Ở trong nhà Tam Dương tiêu cục nhưng chỉ nghe thân phụ chàng nói vậy thôi chứ chàng chưa bao giờ để ý tìm hiểu Càn Khôn Yếu

Quyết ra sao và khi cha chàng chết ông có mang theo bản Càn Khôn Yếu Quyết trong người hay không?
Nhắc tới cái chết của thân phụ, chàng không thể không hỏi:
- Đêm ấy có mặt chân nhân nữa ư?
Lão không trả lời có hay không mà chỉ "hừ" một tiếng Vô nghĩa.
Tạo Nạp Việt dằn dỗi:
- Ta trả Tuệ cô nương bí kíp này đồ! Học theo bản này chắc sẽ bị tẩu hỏa nhập ma táng mạng sớm.
Tuệ Chân thò tay định chộp liền bí kíp nhưng phất trần đã đập liền vào tay nàng nhanh như điện:
- Để đó ta coi!
Lão vươn phất trần cuốn tập giấy giật ngược lại. Khi bí kíp đã nằm gọn trong tay áo, lão mới cười gằn:
- Ta ngờ bí kíp này còn có điều gì bí ẩn đây. Để ta mang về thâm cứu thêm một thời gian nữa.
Tạo Nạp Việt phản đối:
- Chân nhân! Ta muốn trao đổi với Tuệ cô nương lấy bí kíp thật chứ lấy cái của giả này mà làm gì?
Lãng Dữ chân nhân cười khanh khách:
- Vậy là đã rõ, Tuệ cô nương làm gì còn cuốn bí kíp nào khác mà trao đổi?
Thấy hành xừ của lão chân nhân ngang ngược quá, Phàn Nhất Chi tức giận tuốt kiếm. ánh thép loé lên phản chiếu ánh sáng ban mai chấp chới khiến cả lão chân nhân lẫn Tạo Nạp Việt cùng kêu lên:
- Bảo kiếm!
Phất trần của đối thủ không đứng yên. NÓ vòng ra sau lưng chàng từ lúc nào rít lên vo vo thúc mạnh vào vai chàng. Phàn Nhất Chi xoay ngang người cho mũi phất trần vượt qua người. Cùng lúc ấy lão chân nhân gầm lên:
- Đủ rồi!
Thân ảnh của lão như một luồng bạch quang bắn vọt ra cửa, chớp mắt đã đi khá xa.
Tạo Nạp Việt ngẩn mặt:
- Thôi ta cũng về thôi!
Quay sang Tuệ Chân, hắn đau khổ:
- Tuệ cô nương! Bí kíp đúng là giả! Tôi báo tin để cô nương lưu tâm xem sao.
Hắn xoay người lại phi thân ra cửa đi luôn. Sự việc lạ lùng khiến Phàn Nhất Chi không hi êu hư thực.
Xem ra tên Tạo Nạp Việt không có vẻ gì là giả dối trá. Không lẽ bản bí kíp đó là giả? Thế còn bản thật Ở đâu? Chàng đem điều này ra hỏi Tuệ chân, nàng cũng ngẩn người rồi nói:

- Tiểu muội không hiểu đầu đuôi nguyên ủy ra sao cả. Tiểu muội vẫn đinh ninh bản để Ở Biệt Hữu Thiên Địa của gia gia là bản thật.
Ai ngờ...
Nàng sực nhớ ra điều gì:
- Hoặc có uẩn khúc gì mà ca ca chưa biết? Ca ca đem bí kíp võ công từ Trường Viễn đảo lang thang khắp chốn, không biết chừng trong lúc Vô tâm nào đó đã bị tráo đổi chăng?
Phàn Nhất Chi cố hồi tưởng lại quảng đường vừa rồi, chàng quả quyết:
- CÓ lẽ không! Việc này khiến tôi thêm băn khoăn chứ riêng tôi thật hay giả có hệ trọng gì?
- Nghe thân phụ ca ca thảm tử cũng vì một bản Càn Khôn Yếu Quyết, như thế ta có thể suy luận không chỉ có duy nhất một bản này. Đối với ca ca có thể không hệ trọng nhưng đối với muội là hệ trọng vì nó có quan hệ tới cả danh dự nhà họ Tuệ nữa.
- Vậy chỉ còn một cách là ta trở về Trường Viễn đảo hỏi Tuệ Hồng Mao xem sao!
Tuệ Chân giật bắn người:
- Không được! Tiểu muội còn mặt mũi nào dám về nhìn gia gia nữa?
Nàng phát hiện một ý mới:
- Chuyện này tiểu muội ngờ Quan Thượng Cầu biết đó, hoặc ta tìm y xem, y cũng đang Ở trị sợ Hợp Phì cũng gần.
Phàn Nhất Chi vốn biết Quan Thượng Cầu là kẻ bác lãm quần thư, và y cũng đã từng lưu lạc với chàng đến Trường Viễn đảo, biết đâu đây chăng là ý kiến hay?
Trị sở Hợp Phì sầm uất và văn vật có lẽ chỉ kém thành Yên Kinh và Lạc Dương. Tìm đến trị sở Hợp Phì không phải là khó, nhưng làm sao tìm được nơi ngụ của vợ chồng Quan Thượng Cầu giữa cá biển người phức tạp hàng muôn này mới là chuyện thiên niên vạn nan.
Chiều ý Tuệ Chân, Phàn Nhất Chi đành cùng nàng ra trị sở Hợp Phì vào một buổi sáng.
Tuệ Chân cũng không hề biết Quan Thượng Cầu ngụ Ở đâu, tuy để trấn an chàng, nàng nói:
- Tất cả Ở miệng ta thôi. Để tiểu muội dò hỏi thế nào mà chăng ra? Vả chăng, đặc điểm của người chồng câm khá đặc biệt đó!
Rồi nàng tiếp:
- Ta hãy vào bất cứ một tửu điếm đông đúc nào, nơi hàng quán là nơi có nhiều người biết tất cả mọi chuyện.
Nàng kéo chàng vào một tửu điếm có lẽ đông khách nhất Ở dãy phố sát bên chợ.
Ngồi an vị đâu đó xong trước một ớ a thức nhắm, nàng kín đáo chỉ cho

chàng Ở bàn gần bên có bốn hảo hán đang ăn uống vui đùa với nhau. Bốn hảo hán đều đeo trường kiếm.
Tuệ Chân trổ tài linh hoạt của nàng. Đợi bốn vị khách đang đến độ tửu hứng cao nhất, nàng buông lời:
- Huynh muội chúng tôi uống rượn buồn quá. Chư anh hùng có tửu hứng xin phép được mời vò rượn ngon.
Hảo hán trẻ tuổi nhất bọn liếc thấy thiếu nữ xinh đẹp ướm lời lấy làm hứng khởi lắm. Gã đáp liền:
- Hân hạnh! Mời chư huynh qua nhập tửu!
Ba người kia chưa kịp đáp gì thì gã đứng ngay dậy bước qua bàn Tuệ Chân. Nhìn nàng không mang vũ khí, gã yên tâm:
- CÔ nương từ xa đến tìm ai?
Tuệ Chân cười rất duyên dáng, có hơi lăng lơ:
- Tiểu muội tìm một tòng huynh tàn tật về đây an dưỡng. Hà! Quả là đất Hợp Phì người như biển rừng, biết hỏi ai?
Hảo hán ngạc nhiên:
- ủa! Tòng huynh mà cô nương không biết nhà?
- Rất tiếc, xa nhau lâu quá. Tiểu muội không có dịp hỏi nhà. Y là người câm...
Hảo hán mừng rỡ:
- Người câm à? Thế thì dễ tìm vì tại hạ có bằng hữu Ở đây đã gần ba kỷ, am tường mọi con sâu cái kiến trong vùng này.
- Nhờ đại ca giúp dúm.
Gã về lại bàn đem lời Tuệ Chân ra hỏi các đồng bạn. Nàng nghe loáng thoáng tiếng bàn cãi rồi một tên lên tiếng ồm ồm:
- Ớ cửa bắc có một người giống như thế, bảo tìm thử xem...
Hảo hán thanh niên quay trở lại bàn Tuệ Chân. Vừa lúc đó, Phàn Nhất Chi vụt thấy một bóng người thoáng lướt qua cửa tửu quán. Chàng đứng dậy theo liền. Bóng người đi về hướng cuối chợ, chàng dùng thuật phi hành đuổi theo.
Người bị chàng đuổi theo là Đinh Chu Lâm. Thoáng chốc chàng đã bắt kịp cô nương họ Đinh.
Từ đằng sau chàng vươn tráo bấu liền vào vai Đinh Chu Lâm. Trong lúc bất ngờ giữa đường phố, Đinh Chu Lâm không tránh kịp để chàng chụp trúng Thoạt đầu tưởng bọn nam nhân chọc ghẹo gì mình, Đinh Chu Lâm quay ngoắt lại xuất chỉ xỉa vào mặt chàng, miệng quát:
- Làm gì bản cô nương thế?
Chỉ sắp thọc trúng mặt Phàn Nhất Chi, Đinh Chu Lâm mới nhận ra là chàng bèn vội vàng thu chỉ, miệng há hốc:
- ái chà! Công tử Phàn Nhất Chi! Công tử làm tôi điếng hồn. Công tử đi đâu

lạc tới vùng xa xăm này?
chàng hớn hở:
- Đi tìm cô nương đây, mời cô nương đến tửu quán trước mặt ta nói câu chuyện...
Đinh Chu Lâm ngần ngại:
- Tôi phải về sớm...
Chàng nối lời, đùa cợt:
- Kẻo Quan phu quân đợi mỏi mắt phải không?
Mặt nàng ửng hồng:
- Công tử nói đúng. Quan phu quân của tôi là người tàn phế, không có tôi e răng...
Chàng chỉ quán rượn:
- Ta ghé một thoáng chốc thôi. Tôi bảo đảm với cô nương chút nữa về tới nhà mà thấy có tôi, Quan thiếu hiệp sẽ mừng lắm.
Chàng bước liền về hướng tửu quán để ép buộc nàng theo.
Trở lại tửu quán, tình thế Tuệ Chân đang biến đổi. Bốn hảo hán mà nàng mời thưởng tửu vây nàng vào giữa, cả bốn đều đã rút kiếm cầm tay. Tên có giọng ồm ồm vừa đảo thân pháp xỉa ra một trảo đánh như chớp xẹt vào mặt nàng. Tuệ Chân ném nguyên một ớ a thức ăn ra đỡ trảo rồi nhảy vọt lên mặt bàn.
Nàng xoay người như chong chóng đá liên hoàn bốn cước một lúc. Cả bốn tên đều bị trúng cước vào bả vai, người hơi lùi lại nhưng rồi bốn kiếm cùng chém tới một lúc.
Trừng mắt không còn thấy Tuệ Chân đâu nữa, nàng luồn thân ra khỏi vòng vây từ lúc nào vọt ra cửa định đi luôn, nàng đụng ngay Phàn Nhất Chi và Đinh Chu Lâm vừa bước vào. Tuệ Chân nói hấp tấp:
- Ca ca, bọn võ sỉ Phục Hưng hội này vu khống tiểu muội là do thám triều đình nhà Thanh nên động thủ. Ca ca cho họ một bài học...
Bốn hảo hán cùng ùa ra cửa đuổi theo nàng. Thấy có cả Phàn Nhất Chi Ở đó gã trẻ tuổi nhất reo lên:
- Đồng bọn của nữ nhân ấy đó các đại huynh, hãy bắt hết chúng về trao cho Lữ hội chủ.
Bốn lưỡi kiếm lóe lên sáng loáng. Phàn Nhất Chi thân pháp ảo diệu xuyên qua xuyên lại chỉ như một luồng sáng đã đoạt liền hai thanh kiếm.
Chàng đứng qua một bên:
- chu vị tráng sĩ chưa hiểu so sự việc đã động thủ sớm thế?
Tên có giọng ồm ồm ra lệnh chỉ huy:
- Sự việc đã sờ sờ trước mắt. Bọn bay là thám mã của triều Thanh tung vào đây định phá hoại Phục Hưng hội chứ gì?
Gã đã mất kiếm nên song quyền chập lại đánh đến một thế Đồng Tử Kiến

Trà. Kình lực như một lớp sóng tạt qua Thái Dương chàng rồi biến thành chỉ mổ ngoặt lên huyệt Thính Hội của chàng. Gã cứ tưởng biến chiêu của gã như thế là đã xuất quỷ nhập thần lắm rồi. Không ngờ Nhất Chi chỉ động thân một cái cả hau tay của gã đã bị chàng khóa chặt.
Tên thứ hai xông tới đá một cước ngang đầu Nhất Cho đồng thời quyền xỉa xuống bụng chàng mong giải cứu đồng bọn. Chàng vẫn khóa tay tên thứ nhất nhưng thân rạp xuống tránh một lúc hai đòn của gã rồi buông tên thứ nhất ra, dùng chân Ở tư thế ngồi đá ngược lên quay một vòng tròn. Gót chân của chàng không biết bằng cách nào đã móc được ngay vào xương đòn gánh của gã thanh niên thứ hai. Cứ thế Nhất Chi xoay gã như xoay chong chóng, gã cố vùng vẫy để thoát thân ra nhưng không hiểu sao người gã cứ dính chặt vào chân chàng không sao rời ra được. Gã la lên:
- Chủ nhân!
Một bóng đen phi thân Ở xa tới. Chính là Tạo Nạp Bắc, sư đệ của Tạo Nạp Việt và đệ tử của Lãng Dữ chân nhân. Hôm nay hắn mặc một bộ quần áo kinh dị, nửa như sư tăng, nửa như đại sư, tóc bện thành đuôi dài phía sau như đuôi một con sư tử. Nhìn thấy cảnh tượng khốn khổ của gã thanh niên, Tạo Nạp Bắc chìa ngay cuốn sách ra:
- Phàn các hạ! Các hạ buông gã ra ta xin hoàn lại!
Phàn Nhất Chi vẫn tiếp tục quay gã thanh niên như chong chóng.
- Ta nào cần đến cuốn bí kíp ấy nữa! Các hạ cứ mang cho Lãng Dữ chân nhân hoặc ai khác cũng được!
Tạo Nạp Bắc đau khổ:
- Ta có đọc được chữ nào trong này đâu mà học? Vả chăng... vả chăng... Lãng Dữ chân nhân nói bản này là bản giả!
Tuệ Chân nhào tới, yến nguyệt lưỡng đầu côn trong tay nàng đập vào cổ tay Tạo Nạp Bắc, hắn lật cổ tay, thủ pháp chuyển mau lẹ tránh đòn rồi vọt thân ra xa đứng nhìn gã thanh niên bị quay có đến hơn trăm vòng, người hắn mềm nhũn ra và đã gần biến thành một bị thịt. Bỗng nhiên Phàn Nhất Chi búng chân một cái đứng dậy, người gã thanh niên bị văng ra xa, mép sùi bọt trắng, hắn thều thào trong miệng:
- Tạo Nạp chủ nhân! Hãy trả mối thù này cho tiểu nhân! Tiểu nhân bị trúng độc chiêu của Cái Bang Di Công!
Người gã cứ mềm nhũn đi cho đến khi trút hơi thở cuối cùng. Chứng kiến cái chết của thuộc hạ, Tạo Nạp Bắc trừng trừng mắt ngó Phàn Nhất Chi. Mắt hắn lóe lên những tia hận thù tuyệt vọng. Đột nhiên hắn đứng dậy:
- Sát nhân giả tử! Các hạ có liên hệ gì với Tư Không thiếu gia?
Tưởng hắn xông lại tấn công, nhưng không, hắn vẫn đứng yên, một tay giơ cao bản Càn Khôn Yếu Quyết lên cao, tay kia hắn vận công lực bóp vụn ra. Tuệ Chân xoay lưỡng đầu côn hấp tấp tiến lại:

- Ngươi... ngươi... không được phá võ kinh bí kíp của họ Tuệ ta.
Phàn Nhất Chi cản lại:
- Kệ hắn! CÔ nương chắc gì bản ấy là bản thật?
Tạo Nạp Bắc trợn mắt bật máu:
- Bản thật nghe rằng TÔ Tư vương Ở Yên Kinh cướp được của Phàn Huệ Chi Ở Tam Dương tiêu cục đã đem sang Tây Trúc hỏi ý kiến của Đảo Vũ chân nhân rồ i!
Tay hữu hắn bóp vụn tờ Càn Khôn Yếu Quyết bay lả tả xuống mặt đất, hắn cười ha hả...
- Càn Khôn Yếu Quyết! Từ nay chỉ còn một mình TÔ Tử vương là giữ độc bản! Ha ha! TÔ Tử vương! Các hạ nghe rõ chứ?
Tạo Nạp Bắc xoay mình thét lớn:
- Thù này sẽ trả! Hẹn đến ngày này năm sau ta sẽ hội ngộ.
Thân pháp hắn đáng liệt vào hàng cao thủ. Một chớp mắt hắn chạy mất dạng, kéo theo lũ thủ hạ chỉ còn lại ba tên.
Phàn Nhất Chi không muốn đuổi theo bọn chúng, chàng quay lại tìm Đinh Chu Lâm nhưng trong lúc lộn xộn, cô nương họ Đinh đã lợi dụng cơ hội bỏ trốn mất từ lúc nào không biết, chàng thở dài thẩn thờ nhìn Tuệ Chân đang ngơ ngác lắc lư mấy bím tóc trên đầu.
Phàn Nhất Chi lặng lẽ trở vào tửu quán, chàng bèn bàn với Tuệ Chân:
Tình hình càng lúc càng mù mịt, cô nương có thể chờ tôi vài ngày để tôi tìm ra chỗ Ở của Quan Thượng Cầu và Đinh Chu Lâm được không? Tôi ngờ bọn phu phụ này có âm mưu gì khi về ẩn dật nơi xa xăm này...
Tuệ Chân đăm chiêu:
- ca ca không dẫn tiểu muội đi cùng ư?
- CÓ lẽ không nên! Tiểu muội cứ về nhà đợi ca ca trong vòng một tuần, thế nào cũng có tin về...
Tự nhiên nghe Phàn Nhất Chi đã đổi cách xưng hô, gọi mình là tiểu muội và xưng ca ca, Tuệ Chân sung sướng lắm, nàng vui đến độ quên cả năn nỉ chàng và vì bởi nàng dư biết chàng là người quả quyết, đã nói là không đổi ý bao giờ, nàng đành miễn cưỡng gật đầu.

Hồi 9
Lấy oán trả oán

Phàn Nhất Chi một mình trở lại khu phố chợ nhỏ.
Đêm đã chập choạng buông bức màn xám xuống vạn vật. Lần mò đi theo đường quan đạo có những ánh đèn dầu lạc tù mù Ở hai bên vệ đường. Phàn Nhất Chi tới một khách điếm đã thưa người. Chàng gõ cửa gọi chủ nhân, một gã mặt mũi lèm nhèm lảo đảo bước ra:
- Khách quan muốn gì? Quán xá giờ này sửa soạn dẹp rồi, khách quan không trông thấy thông báo của đệ nhất hội chủ Lữ Nhân Thọ dán Ở sân đình sao?
- Xin thứ lỗi! Tôi từ xa mới tới xin mua một con ngựa tốt, chủ nhân có không?
Chàng đưa ra một nắm bạc. Tên chủ quán sáng mắt liền, gã chộp lấy:
- Được được! Nhưng trời tối thế này, khách quan hãy vào ngồi chờ giây lát
Phàn Nhất Chi bước vào. Quán chỉ có chỏng chơ vài cái bàn và ít chục cái ghế đã xếp thành một góc đưa những cái chân gầy guộc lên trời. Gã chủ quán thì thào vào tai chàng:
- Đêm nay hình như có biến. Ớ vùng này, Phục Hồng hội thế lực rất mạnh, sinh sát trong tay, nếu khách quan là người của triều Mãn Thanh, nên cẩn thận. Chiều nay đệ nhất hội chủ Lữ Nhân Thọ và đệ nhị hội chủ Lăng Thiếu CÔ ra thông báo mọi hàng quán phải dọn dẹp sớm hơn mọi khi.
Trong khi chờ đợi, khách quan đọc thông báo này cho biết.
Gã xòe ra một tờ giấy to bản đã nhầu nát. Phàn Nhất Chi đọc:
"Phục Hồng hội chủ phục Minh biến tri:
Gần đây nơi bản hội đóng doanh có một tên lạ mặt xuất hiện, người họ Phàn Ở Tam Dương tiêu cục Yên Kinh. Đây là tên phiêu lãng nguy hiểm định thám thính tin tức cho triều Mãn. Lệnh trong vòng một tuần, tất cả hàng quán phải đóng cửa từ đầu giờ tuất, tất cả nhà dân không được chứa kẻ lạ mặt để bản hội bắt tên du thủ du thực này. Bản hội có cho họa chân dung tên tiểu tử nguy hiểm bên cạnh để mọi người cùng tránh. Kính cẩn tuân theo đấy." Đại diện đệ nhất hội chủ Lữ Nhân Thọ, đệ nhị hội chủ Lăng Thiếu CÔ ấn ký.
Mậu Quán Tinh thủ sao.
Bên cạnh là bức chân dung của Nhất Chi do tên họa sĩ non tay nào vẽ, trông không giống chàng mà cũng chăng giống ai cả. Chàng cười khà, dấu mặt vào trong bóng tối, dù sao chàng cũng không muốn bị phát hiện. Đây có lẽ là âm

mưu của tên đứng hàng thứ ba "Mậu Quán Tinh chép tay" nhằm vây bủa tiêu diệt chàng đó thôi. Vu khống cho chàng làm tay sai cho triều Mãn thì quá buồn cười, có lẽ chúng không tìm ra một tội danh nào khác chăng?
- Hừ! Để rồi coi!
Phàn Nhất Chi lơ đãng lật ngược tờ thông báo. Chàng chú ý tới dấu triện đỏ to bằng nửa án tay viết bằng loại chữ đại triện đời Hán. Chàng tò mò xoay sở cố đọc cho ra: "Tô gia bang". Cái gì vậy? TÔ gia bang là bọn nào?
CÓ quan hệ gì đến Phục Hồng hội chủ hay có quan hệ gì đến chàng?
Vừa lúc tên chủ quán dẫn ngựa về, gã tươi tỉnh hẳn lên:
- Tiểu nhân mạo hiểm lắm mới dám vào làng mua cho khách quan con tuấn mã đây!
Gã gọi là "tuấn mã" nhưng chỉ là con ngựa ốm o, cổ cao ngẵng và bụng lép xẹp có lẽ bị bỏ đói đến ba ngày rồi.
Phàn Nhất Chi vội vàng đứng lên cầm lấy cương ngựa.
Nhưng chàng chỉ mới dắt ngựa bước qua ngưỡng cửa ra ngoài, sau lưng đã có tiếng động phía trong. Tay vẫn cầm cương, chàng quay cổ nhìn vào.
Gã chủ quán gục xuống bên cánh cửa khi tiễn chàng ra ngoài và định đóng cửa lại. Nhất Chi bước hai bước trở vào. Giữa ngực gã chủ quán là một mũi ám khí bằng đồng còn lấp loáng sáng. Chàng rút mũi ám khí ra vì phát hiện một mảnh giấy nhỏ ghi trên đó nét chữ sắc như dao: "Tô gia bang báo oán"
TÔ gia bang là ai? CÓ quan hệ thế nào mà ra tay sát thủ với gã chủ quán này? TÔ gia bang, hừ! Chăng lẽ lại là nhà TÔ Tử Kiệt? Phải chăng TÔ gia bang là tên bang hội có con triện đóng Ở mặt sau tờ thông báo của Phục Hồng hội?
Phàn Nhất Chi lặng lẽ vuốt đôi mắt trợn trừng của gã rồi quay ra lấy ngựa đi ngay. Chàng linh cảm một điều gì bất tường. Nhưng đó là điều gì chàng vẫn chưa nghĩ ra được.
Ngựa phi đêm ấy không nghỉ, Phàn Nhất Chi muốn vào thành Hợp Phì vì nơi ấy chàng còn gia đình một người phụ chấp (tức là cha) đang làm đạo sĩ trong dinh quan tổng trấn Hợp Phì. Hy vọng rằng người phụ chấp này sẽ giúp chàng truy ra nơi Ở của Quan Thượng Cầu.
Đến tảng sáng, ngựa đã mệt là, bốn vó của nó nhấc lên như đeo đá, chàng đành lần vào một thôn xóm nhỏ ven đường. Thôn Ở trong vòng rào cây xanh ngắt, yên ắng như một thôn chết.
Cho ngựa chạy suốt con đường lát gạch từ đầu đến cuối thôn mà không gặp một ai. Giờ này là giờ nông dân kéo nhau ra đồng, chăng lẽ thôn này chết hết cả rồi sao?
Nhất Chi quảy ngựa lại, tiếp tục phi dọc con đường định trở ra. Đến cái cổng gạch rêu phong, chàng gặp một lão già lẩy bẩy ôm bó lúa đi vào, chàng dừng cương:

- Lão tẩu! Xin cho hỏi, chăng hay sao thôn ta vắng lặng thế?
Một lão già lạc thần trong một vẻ sợ hãi lộ liễu:
- Quan gia tìm ai? Hôm nay có lệnh cấm ra khỏi nhà. Lão đói quá, có một thân một mình nên đánh liều ra ruộng mót ít lúa về giã kiếm gạo ăn đây!
- Lệnh cấm của ai?
Lão già ngập ngừng một chút rồi thấp giọng:
- TÔ giabang!
Lại TÔ gia bang! Nghe đến cái tên này, tự nhiên Phàn Nhất Chi cũng chột dạ, chàng hỏi tiếp:
- Ngựa ta đói quá. Cả ta nữa. Liệu lão có chút ít lương thực bán cho ta được không?
Chàng đưa ra một nắm bạc vụn. Mắt lão già sáng lên trong chốc lát rồi lại tối đi:
- Làm gì có lương thực cho qua gia. Nhưng nếu quan gia rộng lượng cho lão ít tiền, lão sẽ ra đồng cắt bó cỏ cho ngựa và kéo nước ao cho ngựa uống!
- Đành vậy! Lão cắt cho ta bó cỏ lớn rồi ta sẽ thưởng.
Lão già "vâng, vâng" trong miệng rồi đặt bó lúa Ở vệ đường quảy quả bước đi liền.
Quả nhiên, trong chốc lát lão đã về với một bó cỏ lớn hơn chàng muốn nhiều Lão quăng xuống cạnh chân ngựa:
- Quan gia đợi thêm chút nữa, lão đi tìm nước.
Lão già lại đi và về đúng như giao ước. Phàn Nhất Chi trao cho lão vài miếng bạc vụn khiến lão sướng run:
- Đa tạ quan gia! Té ra quan gia không phải là quan quân nhà Mãn Thanh?
Rồi lão lập cập tiếp:
- Hay là quan gia theo lão về tệ xá. Lão sẽ cố gắng tìm chút gì cho quan gia đỡ dạ!
Con ngựa ốm o tội nghiệp trong chớp nhoáng đã ăn hết một ôm cỏ. Phàn Nhất Chi đồng ý dắt ngựa lững thững theo lão nông về nhà.
Lão nông đi trước dẫn đường cho chàng về một gian lều nát Ở cuối thôn. Đứng Ở cái ngõ trống hoắc, lão dặn:
- Để lão vào trước cất bó lúa rồi sửa soạn mời quan gia hạ cố.
Lão bước vào trong lúc Phàn Nhất Chi cột ngựa Ở hàng rào xiêu vẹo. Nhất Chi vào nhà sau lão chỉ độ nửa khắc.
Gian lều của lão quả là tềnh toàng trống trải. Nhất Chi nhìn quanh và chợt thất sắc. Giữa lều là xác lão già nằm đè lên bó lúa, mắt trợn trừng kinh Giữa ngực lão nông cắm một ám khí bằng đồng sáng bóng và cũng kèm một tờ giấy nhỏ. Lần này chữ viết có đủ ý hơn: "Bất cứ ai quan hệ với tên tiểu tử họ Phàn đều bị thảm tử. TÔ gia bang báo oán." Phàn Nhất Chi bàng hoàng vân vê mũi ám khí nhọn hoắc trên tay. Hừ! Chàng đã đoán được phần nào. TÔ

gia bang? Bang hội của nhà họ Tô. TÔ Tử vương Ở Yên Kinh mà thế lực kết hợp với bọn Phục Hồng hội vươn rộng tới đây chăng? CÓ thể lắm!
Phàn Nhất Chi quảy quả trở ra. Ngựa chàng vẫn dặm vó Ở chỗ cũ. Chung quanh vẫn lặng lẽ đáng sợ. Chàng thót mình lên ngựa theo con đường lót đá ra khỏi thôn. Sau lưng chàng, gian lều nghèo khổ tự dưng phát hỏa cháy ngùn ngụt. TÔ gia bang. TÔ gia bang. Để rồi coi bọn bây còn giở trò gì nữa?
Sáng hôm sau, Phàn Nhất Chi đến trước cổng thành trấn Hợp Phì cao sừng sững, người và ngựa đều mệt lã. Dọc đường chàng chứng kiến thêm cái chết thảm của một người dân Vô tội vì chàng tạt vào mua cơm ăn.
TÔ gia bang quả là tàn độc. Đặc biệt chàng không tìm được manh mối kẻ giết người dấu mặt. Lần nào nạn nhân cũng chết tức cửi bất ngờ với mũi ám khí bằng đồng và giòng chữ câm lặng: "Tô gia bang báo oán." Thành Hợp Phì không có vẻ đô hội như thành Yên Kinh. Tất cả kiến trúc đồ sộ nhất đều thấp lè tè và làm vội vã, chỉ có các đền, miếu, chùa chiền là được xây cất đẹp đẽ Người phụ chấp của Phàn Nhất Chi là đạo sĩ trong Đạo Ki Ti được viên quan thủ lãnh Ở đây hết sức trọng vọng vì ngày xưa ông đã từng du học bên Thiên Trúc và tổ xa đời của ông cũng là đạo sĩ được hoàng đế nước Quyên Đốc phong làm quốc sư trong một ấn sắc mà đến giờ ông vẫn còn giữ được.
Phàn Nhất Chi bị tên quân gác cổng chân lại:
- Các hạ tìm ai trong thành Hợp Phì?
- Tại hạ tìm gia sư Đào Thiếu Vi Ở Đạo Ki Ti.
Nghe tên Đào Thiếu Vi, tên quân dễ dãi liền:
- À thì ra Đào chân nhân! Các hạ cứ đi dọc theo mé đông hồ nước là tới Đạo Ki Ti đó!
Phàn Nhất Chi trong khi cúi đầu nói "cảm tạ" đã dúi vào tay hắn vài đồng bạc lẻ. Đối với quân binh Ở đây chỉ có tiền bạc là dễ làm cho chúng tối dạ nhất.
Nắm chặt mớ tiền trong tay, tên quân vồn vã mở rộng cổng thành cho chàng phóng ngựa qua.
Sau lưng chàng là một tiếng rú khủng khiếp. Chàng quay đầu lại nhìn trên quân gác cổng gục xuống chết ngay lúc cánh cổng vừa khép lại. Chàng cho ngựa vọt luôn vì biết chắc rằng trên ngực hắn có một mũi ám khí bằng đồng và mấy chữ "Tô gia bang báo oán".Té ra cái TÔ gia bang đeo đuổi chàng xa gớm và cũng chăng kiêng nể gì đến bọn quan quân triều Mãn. Tìm ra Đạo Ki Ti không phải là việc khó vì gần như ai cũng biết địa chỉ điểm này.
Đào Thiếu Vi đang xõa tóc xông trầm Ở tẩm thất, nghe tin có Phàn Nhất Chi đến vội vả xốc áo chạy ra ngay:
- ôi! Hiền diệt! Ngọn gió nào đưa hiền diệt đến với ta thế này?
Phàn Nhất Chi xuống ngựa thi lễ:

- Cuồng diệt bốn bể không nhà làm thân du thủ, nay đến xin tạm tá túc với bá bá một thời gian.
- Ta biết cái chết của Phàn huynh rồi! Chăng qua là không thức thời thôi. Làm gì cái nghề bảo tiêu bạc bẽo mà nguy hiểm đó? Nay hiền diệt đến với ta là phải lắm. Hiền diệt cũng là người kiệt liệt, làu thông kinh sừ, để mai kia ta sẽ tiến cử với tổng trấn Ở đây, may ra lọt được vào mắt xanh ngài chăng?
ông kéo vai áo Nhất Chi dẫn vào tẩm thất:
- Đường xa chắc mỏi mệt? Hiền diệt cứ tạm nghỉ Ở tẩm thất của ta. Đợi ta chốc lát, ta qua dinh tổng trấn trở về rồi chúng ta sẽ có tiệc tẩy trần!
ông vừa mặc bộ y phục đạo sĩ vào người vừa dặn dò Phàn Nhất Chi vài điều chàng chưa kịp hỏi trong vùng Hợp Phì này ông có biết ai tên Quan Thượng Cầu không thì ông đã kêu gia nhân sửa soạn kiệu qua dinh tổng trấn mất rồi.
Đợi có hơn buổi họ Đào mới trở về, nét mặt nặng trĩu phân vân.
ông trầm ngâm nói với chàng:
- Bên dinh tổng trấn vừa loan tin có tên tiểu tử nào đó mới nhập thành... Không lẽ hiền diệt sau này có thay đổi?
CÓ lẽ cái chết của tên quân giữ cổng thành và mũi tên ám khí với mấy chữ "Bất cứ ai quan hệ với tên tiểu tử họ Phàn đều bị thảm tử... " đã đến tay bọn quân sĩ Ở đây rồi. Chàng miễn cưỡng chối biến:
- Bá bá biết cuồng điện từ lúc còn nằm tã. Lẽ nào cuồng diệt lại có cái hành vi ấy?
Đào Thiếu Vi bình tĩnh trở lại ; - à! CÓ thế thực! Hiền diệt yên tâm, ta đã bộc trần tổng đốc về trường hợp của hiền diệt. Hy vọng mai đây hiền diệt sẽ được trao cho trọng trách.
Hãy cố gắng làm vinh dự họ Phàn.
Chàng đánh trống lảng:
- Làm quan không phải là chí của cuồng diệt. Xin bá bá miễn thứ. Từ khi gia phụ bị thảm sát, thức ngộ được lẽ Vô thường của cõi đời, cuồng diệt những muốn thế phát.
Đào Thiếu Vi cười rộ ngắt ngang:
- Sao được! HỌ Phàn của huynh ta còn một nam tử duy nhất là hiền diệt. Vả chăng họ Phàn chưa ai ra làm quan, hiền diệt phải cố lên chứ!
Rồi ông lại tự gạt đi:
- Nhưng chuyện đó để tính sau. Giờ hãy tẩy trần cái đã. Gia đồng! Lên ta có lệnh Một tên gia đồng ước chừng đôi mươi hấp tấp chạy lên. Mắt hắn đầy những mụn lốm đốm như bị lên ban và con mắt liếc ngang đầy gian xảo,
Đào Thiếu Vi vẫn Vô tình:
- Đây là công tử Phàn Nhất Chi, hiền diệt của ta sẽ Ở lại đây ít ngày. Hãy vào trù thất làm cơm đãi khách.
Tên gia đồng liếc Phàn Nhất Chi một cái sắc như dao, gã lắp bắp:

- Đạo nhân đạo nhân bên dinh tổng đốc ban lệnh... ban lệnh... cẩn trọng... têntiểutử... tiểu tử... tử...
Đào Thiếu Vi nạt:
- Ta biết rồi. Đã nói lắp mà còn ham nói nhiều! Xuống bếp đi!
Tên gia đồng vùng vằng đi xuống. Phàn Nhất Chi lưu ý:
- Cuồng diệt thấy tên gia nhân này không được lương thiện. Bá bá nên tế tâm.
Đào Thiếu Vi gạt đi:
- NÓ bị dị tật từ bé, ta thương tình coi như tử đệ trong nhà. Chỉ phải đều là tuy nói lắp như vậy nhưng rất ham tụ tập rượi chè. Để có hiền diệt Ở đây, hiền diệt sẽ rèn cặp nó bỏ dần tính xấu.
Phàn Nhất Chi từ chỗ i:
- Cuồng diệt không thể Ở lâu. Xin bá bá cho biết trong thành Hợp Phì này có kẻ nào tên Quan Thượng Cầu bị câm không?
Đào Thiếu Vi hơi trầm ngâm:
- Bị câm à? Quan Thượng Cầu? Tên quen lắm... à! Ta nhớ rồi, y cũng mới về Hợp Phì đây thôi. Nhà tranh Ở phía ngoài thành cửa bắc cách năm dặm.
Đêm ấy Phàn Nhất Chi ngủ chung trong tẩm thất với Đào Thiếu Vi.
Đào Thiếu Vi nằm rất muộn, có lẽ đã sắp tới giờ tý ông mới đọc xong bộ Huỳnh Đình kinh trước cái kỷ có treo bức hoành viết mấy chữ Hựu Huyền cung của ông.
Đêm đã thực khuya ông mới thổi tắt ngọn nến lục đục vào màn nằm cách chỗ nằm chàng hơn một sải tay.
ĐỘ nửa khắc là đã nghe Thiếu Vi ngáy. Tiếng ngáy của ông như tiếng kéo bễ dễ đến Ở dưới nhà ngang cũng có thể nghe. Phàn Nhất Chi vẫn không sao yên giấc được dù suốt ngày đi đường đã rã rời.
Đột nhiên Phàn Nhất Chi nghe một tiếng động nhỏ. Chàng tập trưng thính giác, tiếng động lục đục dưới gậm cửa, rồi dưới giường năm. À thì ra tiếng chuột đuổi nhau.
Chàng chập chờn mắt. Tiếng chuột chạy đuổi nhau từ gậm cửa sang đến tận giường khiến chàng hơi khó chịu. Chàng trở dậy định đuổi lũ vật quấy phá ấy đi.
Xòe một mồi lửa, chàng định thắp dĩa đèn.
Cúi đầu sát xuống gầm giường, chàng không thấy con chuột nào cả mà Ở trong tận xó tối, chàng lại phát hiện một cuộn tròn đen tuyền hơi cục cựa.
Nhất Chi hắn giọng:
- Đạo chích! Ra đi thôi chứ, sắp sáng rồi!
Cuộn tròn không đợi câu thứ hai, bung ra liền thành một người vừa tầm, bóng đen trùm khăn kín mít, chỉ để lộ con mắt liếc ngang như chớp vọt ra khỏi gầm giường mau không kém một con rắn.

Vừa thoát khỏi gậm giường, bóng đen vung tay xẹt ra mũi ám khí lấp lánh bay về phía thân thể đang say ngủ của Đào Thiếu Vi. Phàn Nhất Chi nhanh hơn. Chàng thi triển khinh công đứng chân ngay đầu ám khí đưa tay lên trước ngực như niệm kinh nhưng chủ ý là dùng chưởng lực đỡ mũi phi tiêu. ám khí đụng kình lực như bức tường phong của chàng dừng ngay lại rơi xuống đất. Không muốn làm kinh động giấc ngủ của người phụ chấp, Nhất Chi phất tay áo rộng cho phi tiêu lọt vào. Chàng hơi ngó xuống, tâm chấn động: ĐÓ là mũi ám khí bằng đồng sáng loáng có ghi sẵn mẫu giấy nhỏ. Chàng kêu khẽ:

- A! TÔ giabang!

Ngước nhìn lên, chàng đã thấy bóng đen mất dạng. Một tia sáng lóe lên trong đầu, chàng vọt mình ra cửa, dọc theo dãy hành lang dài dẫn ra cổng Đạo Ki Ti có bóng người thấp thoáng. Chàng đuổi theo.

Bóng đen đã vượt ra cổng, hắn chạy men theo bờ hồ rộng lớn chạy như chớp qua mấy dãy phố. Thuật phi hành của bóng đen quả là tuyệt hảo.

Nhưng hắn không ngờ Nhất Chi cũng đã luyện đến công phu bực nhất, thêm nữa chàng may mắn ăn phải Thiên Chi Thảo, công lực khác thường nên bám sát bóng đen như hình với bóng. Cả hai đuổi nhau đến bờ sông Phì Thủy.

Vào lúc nửa đêm, mặt sông Phì Thủy mông mênh như thở lên sương khói giá buốt. Bóng đen nhảy lên một chiếc thuyền buồm có vẻ như cố ý chờ sẵn. Chiếc thuyền chòng chành kéo dây cột vừa lúc Phàn Nhất Chi tới nơi. Chàng quyết tâm không tha tên TÔ gia bang này nên không nghĩ ngợi, lập tức vọt mình lên ván thuyền liền.

Thuyền ra xa bờ.

Trong phong thuyền bạch lạp đốt sáng, có tiếng cười ròn rã:

- Vạn hạnh được đón tiếp Phàn công tử!

Cửa khoang tự động mở toang. Phàn Nhất Chi thấy Ở trong khoang rộng rãi là hai hàng võ sĩ khoảng hơn mười tên đứng khoanh tay nghiêm cẩn.

Ngồi trên một tấm thảm nệm dầy Ở góc trong cùng là một tiểu nữ vẻ mặt còn non nớt ước độ mười ba mười bốn tuổi. Nữ tử có giọng cười như ngọc vỡ:

- TÔ Lệnh Ngọc, trưởng nữ của Tử Chiêm viện chủ nhân TÔ Tử Kiệt, xin được ra mắt Phàn công tử!

Phàn Nhất Chi bàng hoàng nhìn vẻ chói lọi của nội thất khoang thuyền:

- Ngu sinh xin bái yết TÔ cô cô! Khi xưa Ở Tử Chiêm viện...

Nhất Chi định tìm lời biện hộ cho sự việc xảy ra Ở Tử Chiêm viện nhưng Lệnh Ngọc vẫn cười như hoa hàm tiếu:

- Chuyện đã muôn năm rồi! Công tử nhớ lại làm cho cho buồn? Nhã nhạc!

Lời Lệnh Ngọc là một mệnh truyền. Đàn sáo trỗi lên liền.

Tiểu cô nương này không biết có định thiết một triều đình nho nhỏ Ở đây

không mà chung quanh khoang thuyền đều cho vẽ hình rồng hình phượng như cung cấm của bậc đế vương.
Nhã nhạc đang trình tấu du dương bỗng Lệnh Ngọc vỗ tay hai tiếng với lệnh khác:
- Yến tiệc!
Đàn sáo vẫn tiếp tục trong lúc một bọn vệ sĩ gia nhân khác đặt tiệc rượn ngay tại khoang thuyền. Tiểu cô nương ăn nói văn hoa như một danh sĩ:
- Tiểu TÔ hoa chủ xin được mời công tử bữa hảo tửu mừng hội ngộ!
Nàng rời nệm thơm đứng dậy. Tuy còn trẻ tuổi nhưng TÔ Lệnh Ngọc đã sớm dậy thì, thân thể thon thả của nàng như một viên ngọc chuốc, nõn nà trong lớp lụa mỏng trơn bóng. Lệnh Ngọc xòe năm ngón tay mà ngón nào cũng đeo đầy kim cương mã não:
- Xin đón công tử!
Phàn Nhất Chi bước vào. Hương trầm sực nức trong khoang thuyền khiến chàng có phần cảnh giác. Chàng hơi dè dặt:
- Dám xin được hỏi TÔ cô cô một câu được chăng?
Lệnh Ngọc cười chúm chím:
- Công tử cứ nhập tiệc, có hỏi một ngàn câu tiểu thiếp cũng vui lòng.
Bất đắc dĩ Phàn Nhất Chi phải ngồi xuống sàn thuyền, trước mặt la liệt sơn hào hải vị bốc mùi thơm kích thích tì vị. Té ra tiểu cô nương này cũng biết thuê những đầu bếp hạng nhất Ở Yên Kinh. Nhất Chi tự róc rượn ra chén, uống cạn một hơi dài. Đợi rượn thấm vào khí huyết, chàng thu hết can đảm nói liền:
- Ngu sinh xin đường đột hỏi lệnh cô. Vì cớ gì lệnh cô tàn nhẫn cho hạ sát tất cả những kẻ Vô tội liên quan đến ngu sinh?
TÔ Lệnh Ngọc ngửa cổ lên cười phô ra cái yết hầu dài và trắng như yết hầu một con thiên nga:
- Chăng qua là tiện thiếp nặng lòng với công tử, không còn biết gặp công tử bằng cách nào nhanh nhất đó thôi!
Nàng vẫn tiếp tục cười từng tràng dài như đứa trẻ. Hai võ sĩ tiến lại đỡ Lệnh Ngọc dìu hai bên nàng vào bàn rượn. Nhất Chi nhớ đến một câu của Bạch Cư Dị "Thị nhi phù khởi kiều Vô lực" (gọi trẻ nâng đỡ người con gái đẹp ẻo lã như không có sức). Không biết Lệnh Ngọc "Vô lực" thật hay nàng chỉ màu mè để cho thấy sức mạnh của lệnh nàng?
Lệnh Ngọc trừng mắt nhìn bọn võ sĩ. Một hảo hán râu rậm vội vàng quỳ xuống trước mặt Nhất Chi:
- Lệnh của tiểu TÔ chủ xin công tử cầm đũa.
Đôi đũa kỳ lạ ngắn chỉ bằng ngón tay và thon nhỏ cũng chỉ bằng ngón tay nhưng được chạm trổ tinh xảo và mát lạnh như được đẽo bằng thứ ngà nào đó Lệnh Ngọc vẫn hồn nhiên:

- Đũa Tây Hạ được làm từ xương tê giác đó công tử à! Cầm đũa này công tử không bao giờ sợ gắp nhầm độc vật vì chỉ có một chút chất độc, đũa sẽ biến màu ngay.
Lệnh Ngọc trấn an chàng hay đe dọa chàng?
Phàn Nhất Chi khinh mạn:
- Ngu sinh này đâu phải kẻ tham sanh húy tử mà cô cô phải trấn an? Xin nâng đũa!
Chàng chủ động gắp một miếng thức ăn bỏ vào miệng tức thì. TÔ Lệnh Ngọc mặt như hoa tươi nói:
- Gặp công tử thật tiểu thiếp như ngư trầm thủy. Thật hả dạ hoài mong.
CÓ một cuộc vui xin trình diễn cùng công tử.
Nàng vỗ tay liền ba cái. Tiếng đàn sáo im bặt. Lệnh Ngọc truyền:
- Đem tên gia đồng nhà họ Đào ra đây.
Không đợi lệnh lần thứ hai, tên gia đồng nhà Đào Thiếu Vi đã ra phủ phục dưới gối Lệnh Ngọc:
- Tiểu vương chủ! Xin chịu tội và mong được đoái công.
Té ra tên gia đồng của Đào Thiếu Vi chính là bóng đen bịt mặt mà chàng đuổi theo ban nãy. Nghe lệnh "tự xừ đi," gã run lẩy bẩy đứng bật dậy móc trong túi áo ra ba mũi ám khí bằng đồng y như mũi ám khí định phóng vào người go Đào khi Ở Đào Ki Ti. Gã nhăn nhó la lên:
- V nh biệt tiểu vương chủ! Xin nương tay cho bọn thê tử của tiểu nhân Ở quê nhà Liền đó ba mũi ám khí đã được gã tự ấn mạnh vào lồng ngực. Ba ống máu vọt ra trong nhấp nháy khiến gã quy xuống. Nét mặt TÔ Lệnh Ngọc lạnh như tiền, nàng khẽ nhếch môi:
- ĐỒ xuẩn ngốc! Chỉ một chút việc là không xong để phiền đến công tử. Cho cá Phì Thủy hôm nay một bữa no.
Lúc này chàng thấy nét mặt Lệnh Ngọc một vẻ gì lạnh lùng đến rợn gáy. Tiểu cô nương mới chút tuổi mà sao đã độc ác đến thế? Chàng nhìn xuống bàn tay Lệnh Ngọc, đúng là nàng cũng để những móng tay dài như những vuốt quỷ Nhìn đẹp ghê rợn quá. Nữ tử cười hỏi tỉnh táo như không hề có chuyện gì xảy ra:
- Công tử đang nghĩ gì? Phải chăng công tử cho là tiện thiếp quá ác độc? Nếu không làm vậy, làm sao tiện thiếp có thể sai khiến bọn thuộc hạ ngông cuồng này?
Chàng đáp liền:
- Ngu sinh trộm nghĩ dù sao cô cô cũng không tránh khỏi tiếng độc ác. Phải chăng đó là phép nhà của TÔ Tử vương?
Tiếng cười của TÔ Lệnh Ngọc vỡ òa ra làm rung rinh mái tóc mây mượt mà, rung rinh cả mấy cành thoa dắt ngang trên vành khăn nàng đội trên đầu. Không thể chịu được lâu hơn, chàng đành nói một câu quyết liệt:

- Ngu sinh phải quay về Đạo Ki Ti. Xin cô cô cho được bái tạ. Hẹn có ngày vạn hạnh tái ngộ.
Mắt Lệnh Ngọc long lanh như có nước:
- công tử còn về Đạo Ki Ti làm chi? Đào Thiếu Vi đã chết rồi, công tử còn về Đạo Ki Ti làm chi?
Chàng trợn mắt:
- CÔ cô đừng hồ đồ! Khi ngu sinh rời Đạo Ki Ti, Đào Thiếu Vi bá bá còn say ngủ mà!
Lệnh Ngọc vỗ tay:
- Lão ngủ luôn đó. A Nham!
Một nữ tỳ xuất hiện dâng lên Lệnh Ngọc một vật. ĐÓ là mũi phi tiêu đồng sáng bóng. Lệnh Ngọc:
- Mũi ám khí này đã ru lão ngủ luôn! Công tử coi đây, máu còn tươi đó chứ?
Nàng đưa mũi phi tiêu lên ngang mày ngắm nghía như ngắm nghía một đồ trân ngoạn khiến Phàn Nhất Chi hoang mang tự hỏi không hiểu nữ tử này là người hay là quỷ. Lệnh Ngọc buông tiếng thở dài:
- Công tử ôi! Giờ này Ở dinh tổng trấn Hợp Phì đang thảo lệnh truy nã công tử khắp nơi rồi đó. Chi bằng công tử cứ Ở với tiểu thiếp trên cái du thuyền "Tiểu TÔ hoa chứ này có yên ổn hơn không? Chiều nay gió sẽ đưa ta ra sông Hoàng Hà rồi thăng đến Đông Hải. Công tử muốn viễn du nơi đâu tiểu thiếp cũng xin chiều.
Chàng đứng phắt dậy:
- Tiểu cô TÔ thị, ngu sinh lấy làm tiếc!
Chàng nhún thân một cái chân đã rời khỏi khoang thuyền. Lệnh Ngọc reo lên:
- Hảo tráng sĩ! Thân pháp công tử đẹp lắm, nhưng bờ đã xa thăm thăm thế kia, công tử phi thân tới được chăng?
Quả là bờ đã quá xa, chỉ có hóa thành chim mới bay tới bờ được thôi.
TÔ Lệnh Ngọc lại xuống giọng:
- Tiểu thiếp ái ngại cho công tử nên mới có lời khuyên chân thành. Công tử nghĩ xem, trên thành Hợp Phi kia công tử chỉ có toàn là kẻ thù, còn lên đó làm chi?
- Nhưng ngu sinh còn thù nhà canh cánh. Cái chết của phụ thân Ở Giang Nam đến nay vẫn chưa biết thủ phạm, nỡ nào yên tâm phóng du cùng Vô cô được sao?
TÔ Lệnh Ngọc cười tươi như hoa:
- Công tử đúng là tu mi nam tử nặng lòng vì nước nhà. Nếu công tử muốn tìm ra thủ phạm đêm thảm sát lệnh nghiêm đường xin cứ nói một lời, tiểu thiếp sẽ cho TÔ gia bang lần lượt đem đủ xác các thủ phạm về đây. Còn nợ nước? Công tử tưởng rằng tộc Mãn chỉ chiếm đoạt một Trung Nguyên này

hay sao?
- Đa tạ cô cô, nhưng cô cô nói vậy là có biết thủ phạm thảm sát gia nghiêm ư? Lẽ nào ngu sinh là nam tử đứng trên cõi đời lại yếu nhược mượn tay người khác để báo thù nhà?
Mặt TÔ Lệnh Ngọc bỗng đanh lại:
- Tiểu thiếp đã cạn lời. Thủ phạm thảm sát lệnh nghiêm đường, tiểu thiếp tuy không biết hết nhưng cũng biết nó gồm Ở trong bốn chữ "Mậu, Tài, Tiến, Cử" công tử cứ thuộc bốn chữ ấy là tìm ra manh mối thôi. Giờ xin báo cho công tử biết: TÔ gia bang cho vời công tử xuống Tiểu TÔ hoa chủ là để đòi lại Cái Bang Di Công mà công tử đã đoạt Ở Tử Chiêm viện ngày xưa đó!
Phàn Nhất Chi mỉm cười:
- Nếu đòi lại Cái Bang Di Công thì là thiếu chủ TỔ Di Khánh đòi chứ sao lại là cô cô?
TÔ Lệnh Ngọc vẫn cười tươi:
- TỔ Di Khánh à? Thiếu chủ Cái bang ấy à? Hà hà! Công tử không thấy ai kia sao?
Nàng kéo một tấm màn rủ xuống từ nãy giờ cuộn lên. Bên trong đứng sừng sững như người bằng sáp, rõ ràng là TỔ Di Khánh với vẻ mặt nhợt nhạt
Phàn Nhất Chi kinh dị thảng thốt:
- TÔ thiếu chủ Ở đây từ bao giờ?
TỔ Di Khánh hơi mỉm cười gượng gạo, giọng của y lạc lỏng:
- Tại hạ đã Ở đây từ lâu, ngay từ lúc các hạ mới bước vào. Xin đừng gọi tại hạ là thiếu chủ nữa vì tại hạ đã từ giã Cái bang lâu rồi. Phàn công tử, hôm trước Ở Tử Chiêm viện vì chút việc riêng, tại hạ phải giả chết để gấp ra đi nên đành bỏ lại quạt bồ phiến gia truyền Cái Bang Di Công lại cho các hạ. Nay tại hạ đến để đòi lại quạt ấy đây. Ý của các hạ thế nào?
Tên TỔ Di Khánh này sau khi giả chết bây giờ nói quá nhiều chứ không trầm tĩnh như trước kia. Chàng mỉm cười nghi ngờ:
- Rất tiếc ngu sinh không còn giữ được quạt bồ phiến ấy cho huynh đài, nhưng cái quạt ấy chỉ giá trị ngoài Cái Bang Di Công chứ mấy nan quạt phất lụa có giá trị gì đâu, phải không huynh đài?
TỔ Di Khánh cúi mặt xuống:
- Công tử nói vậy là đúng. Bài Cái Bang Di Công của nhà ta nếu tập cho thuần thục phải mất mười năm, khi vừa giả chết ta vẫn còn nhớ đến công tử nên cố gắng lưu lại chút tình bằng cách viết tên thủ phạm thảm tử phụ thân công tử nên quạt. Công tử có thấy chữ "Mậu do ta viết không?
Phàn Nhất Chi chú ý TỔ Di Khánh luôn luôn nhìn xuống ngực mình trong khi nói, và hắn nói quá nhiều, khác hắn TỔ Di Khánh rất phong nhã điềm tĩnh khi gặp chàng trong Tử Chiêm viện.
Một ý tưởng xẹt qua trong đầu chớp nhoáng, chàng hơi "hừ" trong cổ họng,

không ai nghe tiếng hừ ấy, thân pháp chàng di động tức thì, kiếm đã nhảy vào lòng bàn tay chàng, chàng chém tới một thế hoa mỹ đẹp như múa.
TÔ Lệnh Ngọc kinh ngạc trợn tròn hai mắt chỉ kịp kêu ú ớ:
- Công tử... công tử vọng động gì thế?
Mũi kiếm sác như nước của Phàn Nhất Chi lướt qua người TỔ Di Khánh, xẻ rách liền vạt áo ngoài của hắn để lộ một vết sẹo dài chạy từ cổ xuống ngực.
TỔ Di Khánh thu bụng lại, tay hắn đưa ra móc vào sợi tua Ở cán kiếm.
Chàng cười gằn thu kiếm lại:
- Tạo Nạp Bắc, định dùng thuật dịch dung thành TỔ Di Khánh làm gì thế?
chiếc mặt nạ bằng sáp của Tạo Nạp Bắc vẫn Vô hồn nhưng gương mặt của TÔ Lệnh Ngọc thì biến sắc:
- Công tử... công tử... Tiểu TÔ hoa chủ đã nhân nhượng tử tế với công tử quá nhiều Đừng ép nhau phải ra tay tàn nhẫn!
Lời nói của nàng rõ ràng là lời đe dọa. Phàn Nhất Chi vẫn thản nhiên:
- Được cô cô tiếp đãi nồng hậu, ngu sinh lấy làm cảm kích, nhưng còn việc tên Tạo Nạp Bắc này biến hình thành TỔ Di Khánh để lừa đảo ngu sinh thì là một việc khác hẳn. Xin hỏi, đây là mưu thuật của Tạo Nạp Bắc hay là của TÔ cô cô?
TÔ Lệnh Ngọc ngửa cái cổ dài cười phá lên:
- Việc xảy ra trên Tiểu TÔ hoa chủ, không có sự đồng ý của bản cô nương làm sao coi cho được? Công tử, quạt Cái Bang Di Công ấy đâu rồi?
Chàng đáp săng:
- Quạt mất rồi, còn bài Cái Bang Di Công vẫn nằm trong đầu ngu sinh đây
TÔ Lệnh Ngọc cười hớn hở:
- Thế thì tốt quá, Phàn công tử chịu khó Ở lại đây chép cho xong hộ thiếp bài Cái Bang Di Công ấy nhé!
Phàn Nhất Chi phản đố i:
- Không... không... ngu sinh còn nhiều việc Ở trên trấn Hợp Phì... làm sao Ở đây quá lâu được... Bài Cái Bang Di Công ấy theo ngu sinh được biết, chỉ chân truyền cho những đệ tử Cái bang thôi, cô cô muốn chép lại làm gì?
Tiếng cười TÔ Lệnh Ngọc vẫn vang lên khanh khách:
- Ở đời phải biết kinh, biết quyền. Công tử! Công tử bận việc đi tìm Quan Thượng Cầu chứ gì? Xin cứ yên tâm, tên họ Quan ấy sẽ còn phải Ở cửa bắc thành Hợp Phì lâu lắm, có bay mất đâu mà công tử sợ?
Rồi không đợi cho chàng nói thêm gì nữa, TÔ Lệnh Ngọc vỗ tay liền ba cái một tỳ nữ dâng lên giấy bút văn phòng tứ bảo rồi rút lui liền. Lệnh Ngọc tiếp:
- Công tử cứ an tâm Ở lại đây, cơm nước đã có người hầu hạ cho công tử chép lại bài Cái Bang Di Công, khi nào xong xuôi xin báo để Tiểu TÔ hoa chủ đưa công tử vào bờ!

* * *
Tuệ Chân kéo sập cánh cửa liếp, nàng định quay vào thổi ngọn đèn dầu trên ớ a bỗng có tiếng gọi nhỏ:
- Tuệ cô nương!
Tuệ Chân nhìn ra ngoài.
Bóng tối không cho nàng nhìn rõ người gọi là ai, nàng hỏi:
- Ai gọi đó?
- CÓ Phàn công tử nhắn tin về cô nương đây.
Tuệ Chân mừng lắm, nhưng nàng kịp trấn tĩnh:
- Ca ca ta mới vào thành Hợp Phì có ba ngày sao đã về sớm thế?
- Vì chuyện cần kíp Phàn công tử phải trở về, đang đợi cô nương Ở tại nhà Tạo Nạp Việt...
- Để làm gì?
Tiếng chép miệng:
- Chuyện riêng giữa cô nương và công tử, không lẽ tiểu nhân lại tò mò, cô nương cứ tới nơi sẽ rõ.
- CÓ gì làm tin?
- công tử gởi cô nương tua kiếm báu của công tử đây, cô nương xem đúng không?
Nàng đón lấy hai dây tua kiếm màu đỏ. Quả đúng là tua kiếm của Phàn Nhất Chi.
Tuệ Chân trở vào lấy Yến nguyệt lưỡng đầu côn dắt vào bên hông rồi theo tên gia nhân nhà họ Tạo ra đi.
Đường đến nhà Tạo Nạp Việt và Tạo Nạp Bắc nàng đã thuộc lòng nhưng không ngờ tên gia nhân dẫn đi quanh quẩn đã quá nhà anh em họ Tạo mà vẫn chưa dừng chân lại. Nàng thắc mắc:
- Đường này đâu phải đến nhà huynh đệ Tạo Nạp Việt?
Gia nhân vẫn lễ độ:
- ấy là cô nương chưa rõ, Tạo Nạp Việt và Phàn công tử đang chờ cô nương tại nhà Lãng Dữ chân nhân...
Nàng hỏi bất ngờ:
- Cùng với ai nữa chứ?
Gia nhân hơi ngập ngừng:
- Dạ... vâng... không, chỉ có toàn những người thân...
- Ngươi phải nói tên, nếu không ta quay về ngay bây giờ.
- Bẩm... có một nữ lang trẻ tuổi, nghe nói là bằng hữu của Phàn công tử.
- Nữ lang trẻ tuổi? Không biết tên là gì ư?
- Chỉ nghe Lãng Dữ chân nhân và Tạo Nạp chủ nhân gọi là TÔ lệnh cô...
Tuệ Chân cố suy nghĩ mà không nhớ ra nữ lang nào, nàng muốn biết Phàn Nhất Chi với TÔ lệnh cô ấy làm gì Ở nhà Lãng Dữ chân nhân.

Đã tới nơi cu ngụ của Lãng Dữ chân nhân.
ĐÓ là một thạch động giữa rừng núi hoang vu mà trong đêm tối Tuệ Chân không thể nào nhận ra phương hướng và vị trí chính xác.
Trong nhà vẫn còn ánh đèn.
Tuệ Chân định ẩn thân bên ngoài quan sát trước tình hình bên trong nhà nhưng tên gia nhân đã hô to:
- CÓ Tuệ cô nương Tiểu Kình Ngư giáng lâm!
Lãng Dữ chân nhân và Tạo Nạp Việt ra cửa đón nàng. Lão Lãng Dữ chân nhân như thường lệ, vẫn cầm cây phất trần với những tua đỏ dài lê thê, lão hớn hở:
- Vinh hạnh đón cô nương, công tử đang nóng lòng đợi cô nương trong nhà xin quá bước.
Tuệ Chân mạnh dạn bước vào.
Phàn Nhất Chi ngồi trong một góc khá tối. Nàng mừng rỡ mặc dù linh cảm vẫn báo cho nàng biết có chút gì khác thường:
- Phàn ca ca! Về từ bao giờ mà không ghé nhà chúng ta?
Nàng tỏ ra thân mật hơi quá sự thật vì nhìn thấy có một nữ nhân tuy trẻ tuổi nhưng phải nhận là mỹ lệ ngồi trong vùng sáng của ngọn đèn bấc.
Câu trả lời của Phàn Nhất Chi rất lạ lùng:
- Tôi mới trở về... à... à... à nhà chúng ta lúc nào ghé mà chăng được?
Giọng nói của chàng vừa cứng đơ vừa lạnh lẽo khiến Tuệ Chân cảnh giác. Tại sao chàng lại lạnh lùng đến thế. Trước đây, khi chia tay chàng đã xưng "ca ca" và gọi nàng bằng "tiểu muội" cơ mà?
Nàng cố êm dịu:
- Ca ca đi đường chắc mệt mỏi? CÓ gặp thiếu hiệp Quan Thượng Cầu hay chăng?
Chàng đáp:
- Đúng là đường xa mệt mỏi. Chưa gặp Quan Thượng Cầu, tôi định trở về hỏi ý kiến của cô nương.
Tuệ Chân đã quen mắt với bóng tối, nàng nhìn thăng vào mặt Phàn Nhất Chi:
- Ca ca có biết Quan thiếu hiệp đã chữa khỏi bệnh cấm khẩu rồi không?
Câu đáp của Phàn Nhất Chi rất lạc mỏng:
- À à Quan Thượng Cầu hình như vẫn Ở cách cửa bắc thành Hợp Phì năm dặm...
Tuệ Chân hơi nghiêng mình thi lễ với người nữ lang:
- Xin ra mắt lệnh nương, tiểu nữ có thể biết tôn danh được không?
Nữ lang tuy trẻ, tiếng ngọc tuy trong, nhưng âm giọng rất nghiêm nghị:
- Bản cô nương là công chúa nhà TÔ Tử vương...
Tuệ Chân hỏi luôn:

- Xin cho biết tôn ý về cuộc giáng lâm của TÔ lệnh cô.
Nữ lang chính là TÔ Lệnh Ngọc, nàng đáp, không có một chút suy nghĩ:
- Ta đến đây theo lời thỉnh cầu của Lãng Dữ chân nhân và Phàn công tử. Phàn công tử trên đường muốn phóng du cùng ta sang biên tái Ngọc môn quan nhưng tiếc còn quên bản Càn Khôn Yếu Quyết Ở nhà nên thỉnh cầu ta về hỏi lại Lãng Dữ chân nhân...
Tuệ Chân biết nữ lang này nói dối, nàng hỏi tiếp:
- Phải chăng lệnh nương muốn mang bản Càn Khôn Yếu Quyết đến Ngọc môn quan hỏi ý Đảo Vũ chân nhân?
TÔ Lệnh Ngọc hơi nhún vai:
- ấy chính là một lý do nhỏ. Chính là ta và Phàn công tử muốn trở thành một đôi hiệp lữ giang hồ. Còn tên Đảo Vũ chân nhân thì phụ vương của ta tìm được rồi.
Tuệ Chân vốn là một cô bé láu lĩnh, nàng cười mỉa mai:
- Tiểu nữ thú thật chưa tin lời giải bày của lệnh nương lắm, xin phép lệnh nương cho tiểu nữ được đưa Phàn ca ca về.
Giọng TÔ Lệnh Ngọc đanh lại:
- Tiểu nữ nói gì ngông cuồng thế? Phàn công tử và ta còn nhiều việc phải làm, về sao được?
Tuệ Chân quay sang Phàn Nhất Chi:
- Ý ca ca ra sao? Ca ca chưa về được ư?
Phàn Nhất Chi lúng túng:
- Chưa... chưa... TÔ lệnh cô vừa nói tôi còn nhiều việc phải làm...
- Việc gì ca ca không thể cho tiểu muội biết được ư?
- CÔ nương biết cũng chăng ích gì. Tôi muốn gặp cô nương để xin nhắn một lời: Chuyến viễn du này của tôi chắc lâu lắm mới trở lại, xin cô nương đừng đợi.
Tuệ Chân hơi bật cười:
- Thù nhà ca ca chưa trả, ca ca có thể yên lòng phiêu lãng như vậy ư?
Phàn Nhất Chi càng luống cuống:
- Ư ư thù nhà ư? Tôi đã biết tên thủ phạm là bọn tứ quái "Mậu, Tài, Tiến, Cử" là được rồi. Khi nào gặp bọn này tôi sẽ rửa cái oán của gia gia.
Tuệ Chân ngó thật kỹ vào mặt Phàn Nhất Chi, dường như trong âm sắc tiếng nói của chàng có gì không thật thà. Nàng cười lớn, chấm dứt câu chuyện:
- Phàn ca ca! Tạo Nạp Bắc! CÓ lẽ hai người là một! Nên nhớ tiểu cô nương Tuệ Chân đây là người lịch lãm giang hồ, nỡ nào lấy vải thưa che mắt thánh được?
Câu nói của Tuệ Chân sang sảng. Phàn Nhất Chi do Tạo Nạp Bắc dùng thuật dịch dung biến dạng giật mình. Lãng Dữ chân nhân và TÔ Lệnh Ngọc cũng giật mình. TÔ Lệnh Ngọc quát lên xé lụa:

- Trò đùa tới đây là chấm dứt. Tuệ Chân cô nương! Hôm nay bản cô cô đến đây để bắt cô nương phải viết vài chữ cho Phàn công tử đang Ở trên Tiểu TÔ hoa chủ đó.
Không đợi lời của TÔ Lệnh Ngọc dứt hẳn, Tuệ Chân vung yến nguyệt lưỡng đầu côn đánh vút tới mặt Tạo Nạp Bắc. Trong đêm tối và giữa lúc bất ngờ, Lưỡng đầu côn của nàng vào thế Bát Vân Kiến Nhật rất lắc léo, cái đầu thuận của côn đang đi một đường thăng bỗng đổi hướng đánh chúc xuống đồng thời ngay lúc ấy cái đầu nghịch xoay trở nhanh như chớp quạt ngang vai họ Tạo. Chiêu thế vừa ảo diệu vừa nửa hư nửa thực đánh ra cùng lúc hai đầu côn đẩy Tạo Nạp Bắc vào thế hạ phong. Chớp mắt Lãng Dữ chân nhân can thiệp.
Song phất trần của lão cùng xuất chiêu mong giải cứu Tạo Nạp Bắc. Phất trần tay phải kình lực rất sung mãn vươn ra một đám tua dài chân ngang mặt Tạo Nạp Bắc dựng thành một bức tường kiên cố cùng lúc với phất trần tay trái đập xuống vai Tuệ Chân.
Lưỡng đầu côn trong tay nàng chạm vào đám tua phất trần như chạm vào một bịch bông, kình lực bị cuốn hút vào. Từ chiêu Bát Vân Kiến Nhật nàng vội chuyển sang chiêu Song Phượng Triều Nghi hai đầu côn xoay tít thu về nhưng nửa chừng lại đánh tạt lên đập vào phất trần đang hạ xuống vai nàng. Nàng đinh ninh côn sẽ đẩy cán phất trần ra nhưng nàng lại tính sai vì cán phất trần cũng mềm nhũn và như có từ lực, côn vừa chạm vào dã bị cuốn hút tới luôn khiến nàng mất đà phải bước một bước tới để khỏi ngã chúi.
Thân pháp của TÔ Lệnh Ngọc trờ tới đúng lúc. Lệnh Ngọc dùng trảo bấu vào vai nàng, nửa như giữ nàng lại nửa như xô nàng ra nhưng thực chiêu là Ở cước pháp liên hoàn vào hai huyệt Túc Tam Lý trên hai chân của nàng.
Tuệ Chân không thẻ nào đối địch cùng lúc với ba đối thủ: Tạo Nạp Bắc, TÔ Lệnh Ngọc và Lãng Dữ chân nhân, ấy là chưa kể Tạo Nạp Việt vẫn đứng theo dõi trận đấu, sẵn sàng can thiệt vào bất cứ lúc nào.
Tuệ Chân định thu lưỡng đầu côn lại nhưng đã muộn. Côn vừa bị phất trần bên này hút vào thì phất trần bên kia đã vươn tua ra quấn chặt lấy côn nhấc hẳn ra. Nội lực của lão Lãng Dữ cũng rất hùng hậu nên nàng không thể cầm côn nổi nữa, đành để các tua phất trấn kéo giật lưỡng đầu côn văng lên rồi bay ra tận ngoài xa.
Tạo Nạp Bắc cười lên, giọng đổi khác:
- CÔ nương! Tạm thời xin mời cô nương vào an nghĩ tại Thạch cốc, đợi chúng tôi thu xếp xong công việc rồi mời cô nương hồi gia.
Lãng Dữ chân nhân liên tiếp vung ra phất trần, những tua dài lê thê của nó có công dụng như hàng trăm sợi dây trói nàng lại.
Tạo Nạp Việt gọi to:
- Bảo Phúc! Dẫn Tuệ Chân vào Thạch cốc an nghĩ!

Bảo Phúc là tên của đồng thời lão Lãng Dữ chân nhân. Y tuân lệnh đến bên Tuệ Chân đã bị trói chặt. TÔ Lệnh Ngọc cười vang:
- Tiểu Kình Ngư cô nương! Hãy chịu khó Ở tạm trong thạch cốc một thời gian. Khi nào ta và Phàn công tử cử hành hôn lễ ta sẽ nhớ đến cô nương và sẽ gởi thiệp mời!
Tiếng cười của TÔ Lệnh Ngọc lanh lảnh và âm sắc như tiếng sắc tiếng đồng chen nhau.
* * *
Nơi gọi là Thạch cốc Ở sâu trong một vùng núi âm u nhưng lại rất ẩm ướt có lẽ vì kín ánh mặt trời nên lam khí tồn đọng xuống nơi này.
Tuệ Chân bị giam giữ trong Thạch cốc hai ngày. Nàng không phải làm gì cả ngoài việc ngồi bó gối trong góc thạch động nhìn ánh sáng le lói qua những kẽ nứt của đá chảy dài xuống nền đá lởm chởm rêu mọc. Mỗi ngày tên Bảo Phúc đều đều hai lần mang cơm đến cho nàng. Kể ra lão Lãng Dữ chân nhân đối xừ với nàng chưa đến nỗi quá tệ vì bữa cơm nào ngoài rau tươi cũng có chút thịt rừng như heo, nai, gà rừng... Thậm chí có hôm lão còn đưa vào cả loại cá mình dẹp như tờ giấy ăn rất ngon hay sống nhởn nhơ trong những lòng suối sâu Ở khu rừng này.
Hôm nay là ngày thứ ba.
Tuệ Chân ngồi luyện công điều khí không chú ý gì đến ngoại cảnh, bỗng nàng nghe bên vách đá có hai tiếng đập âm động thành hai tiếng "cộp, cộp,, Mới đầu nàng tưởng mình bị ảo giác đánh lừa vì Ở đây làm gì có người thứ hai để gõ vào vách đá.
Trả lời nàng là một tiếng "cộp" thứ ba lớn hơn hẳn hai tiếng trước. RÕ ràng là tiếng gõ vào vách đá vì vách đá không thể nào tự cất thành tiếng kêu được.
Nàng thử gõ tay vào vách đá bên cạnh. Nàng có cảm giác như vách đá bọng bên trong chứ không đặc. Nàng gõ liên tiếp ba tiếng lớn hơn nữa và lần này bốn, năm tiếng "cộp, cộp, cộp" Ở bên kia âm vọng lại như vui vẻ gấp gáp
Nàng đoán Thạch cốc này chia ra làm nhiều phòng và bên cạnh phòng nàng đang bị giam giữ chắc có phòng khác cũng có người bị giam giữ. Trong tay không còn lưỡng đầu côn, nếu không Tuệ Chân sẽ đập vào vách đá để xem người giam giữ Ở phòng bên cạnh là ai. Ngay lúc ấy nàng nghe Thạch cốc rung chuyển dữ dội và vách đá gần như muốn vỡ ra những khe nứt lớn. Những khe nứt ấy tuy không đủ chui lọt thân mình nhưng cũng dủ nghe âm thanh của người bên kia:
- CÔ nương làm gì mà bị bọn Lăng Thiếu CÔ nhốt vào đây?
Tuệ Chân kinh ngạc:
- Lăng Thiếu CÔ là ai?
Tiếng bên kia kinh ngạc:

- ủa! CÔ nương chưa gặp đệ nhị hội chủ Phục Hồng hội ư?
Tiếng nói rất trong trẻo chứng tỏ người bị giam giữ bên kia chưa lớn tuổi.
Nàng đáp:
- Chưa! Ta bị bọn Lãng Dữ chân nhân và anh em họ Tạo nhốt vào đây chứ đâu biết Lăng Thiếu CÔ là ai...
- CÔ nương lầm rồi. Lãng Dữ chân nhân cũng là làm theo lệnh Lăng Thiếu CÔ mà thôi. CÔ nương từ đâu tới?
- Ta là con gái của Tuệ đảo chủ Trường Viên đảo, còn các hạ là ai?
Tiếng đáp nửa kinh ngạc, nửa sững sờ:
- ủa! CÔ nương là con gái của Tuệ Hồng Mao ấy à? Tại hạ là Tư Không Thiên, Nam Tông chưởng môn Cái Bang Thập ác đây.
Tuệ Chân đã nhiều lần nghe Phàn Nhất Chi nhắc đến tên của Tư Không Thiên, càng kinh dị hơn nữa:
- Ồ! Các hạ là chưởng môn nhân của Cái bang phương nam oai trấn giang hồ mà bị bọn Lãng Dữ chân nhân bắt giam dễ dàng thế à?
- Ta bị tên Tạo Nạp Bắc lừa bắt... Vả lại... cô nương không biết hiện nay Phục Hồng hội đang liên kết với TÔ Đại đồng mưu định tiêu diệt Nam Tông cái bang của ta ư?
- Tư Không thiếu gia có biết ái nữ của TÔ Tử vương không?
- Lệnh Ngọc ấy ư? ấy là một con cọp còn non, chăng lẽ cô nương lại đụng độ với Lệnh Ngọc?
- Ca ca của tôi đang bị Lệnh Ngọc quản thúc, tôi nóng lòng muốn cứu ca ca nên mới bị dẫn dụ vào đây...
- Ca ca của cô nương là ai?
- Phàn Nhất Chi, trưởng tử của Tam Dương tiêu cục...
- Ta biết rồi, không ngờ Phàn huynh lọt vào tay tiểu hổ TÔ Lệnh Ngọc. Phàn huynh cũng là bằng hữu của tại hạ khi Ở Tử Chiêm viện, cô nương có ý muốn cứu Phàn huynh chăng?
- Muốn chứ, Tư Không thiếu gia nếu có cách nào cứu được Phàn ca ca, tôi xin kết cỏ ngậm vành...
- CÔ nương lầm rồi, tại hạ làm ân không cầu người hàm ân, chỉ ra một điều kiện...
- Điều kiện gì?
- Khi tại hạ dẫn Phàn công tử về cho cô nương, cô nương và Phàn công tử phải hứa gia nhập Nam Tông Cái bang của tại hạ.
- Điều ấy phải chờ đến khi Phàn ca ca về mới quyết định được, nhưng Tư Không thiếu gia làm sao mà bị bắt giữ Ở đây?
Tư Không Thiên thở dài, chàng kể.

Hồi 10
Mưu độc nữ nhân

Tư Không Thiên đến vùng rừng núi Hợp Phì này đã hơn tuần trăng.
Chiều chiều chàng hay tản bộ ra dãy hàng quán bên bờ giòngphì Thủy vì chính đây là nơi mọi tin tức về bọn Cái bang Bắc Tông đối địch với chàng được tập trưng nhiều nhất, nhanh nhất.
Một buổi chiều, tạt vào một quán chè tươi quen thuộc của hai mẹ con người từ miền Tuy Viễn mới tới lập nghiệp, Tư Không Thiên bị người mẹ chất vấn:
- Bọn Phục Hồng hội kết hợp với Cái bang lộng hành đàn áp dân chúng Ở đây quá lẽ thiếu gia sao còn nhàn nhã thế?
Chàng bật cười:
- Ta nào có lạ gì. DÍ dật dãi lao, nương nương à, cứ để cho chúng lộng hành, tất cả mọi đường ra khỏi Hợp Phì này ta đã bịt kín, bọn Cái bang Bắc Tông TỔ Đại như cá vào rọ còn thoát lối nào?
Người phụ nữ vẫn chưa hài lòng, bà trợn mắt:
- Không còn lối thoát à? Rồi lần rối loạn như đêm mấy hôm trước chúng giết chết ba người dân Vô tội vì phát giác ra sự có mặt của bọn Cái bang miền bắc đấy!
- Ớ đâu?
- Thiếu gia chưa biết thật sao? Xác còn quàn Ở nhà cuối đường đó!
Tư Không Thiên thực sự kinh ngạc:
- Cuối đường là nhà của anh em họ Lưu à?
Thiếu phụ gật đầu:
- Đúng rồi! Nhưng cả ba anh em đều đã chết cả trong một đêm, cùng trúng một vết thương.
Tư Không Thiên rời quán đi về hướng nhà của anh em họ Lưu.
Ba anh em này chàng có biết, cũng là người Ở ngoại thành Yên Kinh, phụ mẫu không còn, ba anh em lưu lạc đến đây mưu sinh bằng nghề săn bắn.Quả thật ba cái quan tài vẫn còn để Ở giữa nhà. Màu gỗ tạp của quan tài chưa chi đã muốn lạc màu xam xám. Vì họ không còn thân thích nên những hàng xóm chung quanh phải lo liệu tang ma. Một trung niên nhà bên cạnh tặc lưỡi nói với Tư Không Thiên:
- Nghĩa tử là nghĩa tận. Cùng là bạn nghèo với nhau cả nên cũng cố chôn cất anh em họ cho đủ lễ.

- Tại sao họ lại chết trong cùng một đêm như thế?
Trung niên kể chuyện:
- Tối hôm ấy anh em họ Lưu mò vào rừng đặt bẫy săn nai như họ vẫn thường làm. Tiểu nhân cũng theo họ để mong chia chút thịt nhưng chỉ giúp coi cái bẫy vốn hay bị trục trặc của họ. Quá nửa đêm, chưa được con thú nào bỗng nghe có tiếng la: "Thằng chó chết nào đặt bẫy Ở đây thế này?" Lưu Nhất chạy đến trước tiên thì thấy một tên mặc y phục trùm kín từ đầu đến chân ngồi trên ngựa ôm một bọc gì to lớn cũng gần bằng hắn. Lưu Nhất thấy con ngựa của hắn một chân bị khập khiễng vì bị bẫy đập trúng liền xin lỗi: "Tráng sĩ thứ lỗi, bọn tiện hạ Vô tình đặt bẫy săn thú rừng, nhưng sao quan đạo tráng sĩ không đi mà băng rừng thế này?" Ngay lúc ấy cái bọc trên tay hắn cựa quậy và có tiếng ú Ớ phát ra trong đó Lưu Nhất tiện miệng hỏi luôn: "Tráng sĩ bắt cóc người à?" Hắn chăng nói chăng rằng phóng vũ khí ra trúng ngay cổ Lưu Nhất chết tức thì. Thấy anh mình chết, Lưu Tam tức khí xung thiên múa con dao rừng xông ra: "Sát nhân sao lại giết người dễ dàng thế?" Lưu Tam cũng võ vẽ chút võ nghệ nên có ý khinh mạng chém liều ba dao. Tên bịt mặt cứ cười khì khì trong mũi: "Bọn bay tránh xa cho đại gia đi không thì bỏ xác cả lũ!" Đời nào Lưu Tam lại nghe lời đe dọa ấy, cùng lúc trong bọc phát ra tiếng kêu: "Cứu tôi với!" Đích thị là giọng nữ. Lưu Tam tức giận đỏ phừng cả mặt:
- Bắt cóc con gái nhà ai giữa đêm hôm mà còn lộng hành nữa à?
Nhưng không hiểu sao Lưu Tam chém liền ba dao trúng tên bịt mặt mà chỉ nghe mấy tiếng "choeng, choeng" bật cả dao lại còn đối phương cứ cười khì khì rồi không biết bằng cách nào Lưu Tam cũng bị trúng vũ khí ngay yết hầu chết liền. SỐ phận của Lưu Nhị cuối cùng không phải kể nữa vì cũng giống như huynh đệ của mình.
Tiểu nhân núp trong bụi rậm gần đó sợ quá đến không dám thở nữa? Nén hơi nép mình chờ tên sát nhân dục ngựa khập khểnh đi khuất rồi tiểu nhân mới ù té chạy về đây gọi thêm vài trai tráng nữa vào rừng lôi xác anh em họ Lưu về. Mà quái lạ là cả ba anh em đều trúng một vết thương Ở chỗ yết hầu giống nhau. Không biết tên sát nhân có bùa phép gì?
Tư Không Thiên nghe xong hỏi liền:
- Vết thương ra sao?
- NÓ chỉ có hai vết đỏ nằm cạnh nhau như vết răng của rắn cắn.
- Sát nhân sử dụng vũ khí như thế nào?
Trung niên ấp úng:
- Trời tối quá mà hắn ra chiêu như ma quỷ, tiện nhân thú thật không nhìn rõ được.
Tư Không Thiên không hỏi nữa. Chàng lẩm bẩm trong bụng: "Hay là Lưỡng Đầu kích chăng?" Chợt linh cảm một điều gì đó bất tường, chàng níu tay áo

người đàn ông đó:
- CÓ thật hiền hữu nghe tiếng kêu cứu trong bọc vải?
Gã trung niên đoan quyết:
- Điều ấy thì không sai được. Trời tối thật đấy nhưng tai tiểu nhân thính lắm!
Gã chép miệng tiếp:
- Hà! Chắc là cường đạo bắt con gái nhà ai sợ bị lộ nên đành giết sạch kẻ phát giác đó thôi mà.
Tư Không Thiên quyết định:
- Hiền hữu dẫn ta ra chỗ bẫy thú đêm nọ được chăng?
Gã trung niên ảo não:
- Tiểu nhân còn sắp đặt để hom nay an táng cho anh em họ Lưu, không lẽ cứ để mãi quan tài trong nhà sao? Nhưng thiếu gia muốn tới thì dễ lắm, thiếu gia cứ đi theo hướng này độ hơn một dặm gần đến chân núi, vượt qua một am chúng sinh đến dưới gốc cây cao lớn là đúng đó!
Chàng gật đầu, vỗ vai gã rồi bỏ đi.
Chàng tìm thấy am chúng sinh do những người thợ rừng lập không mấy khó khăn Vượt qua am độ vài trượng, chàng thấy gốc sao già có đến trăm năm, gốc nó dễ đến bốn người ôm chưa giáp vòng. Trên nền đất lá vàng khô rơi một lớp dầy đã xóa hết dấu vết, chàng lẩn quẩn đứng dựa vào gốc sao chăm chú quan sát chung quanh. Bỗng nhiên chàng nghe có tiếng đàn rõ mồn một. Không sành âm nhạc nên chàng không phân biệt đó là loại nhạc khí gì, chỉ nghe tiếng giây đồng đánh lên từng tiếng rời rã như tiếng khóc than.
Giây lát có tiếng hát cất lên:
"Sơn lĩnh đầu linh điểu phụng phi Minh minh nhật quải thì Hiệp khách thiên hạ thùy?
Vị nghĩa tế nghịch tử trụy thì. " Trên núi kia có con linh phụng, Gáy tiếng cao theo hướng mặt trời.
Ai là hiệp khách ới ơi, Ra tay vì nghĩa với người trầm luân.
Bài Sơn Đầu Phụng Minh của Đinh Chu Diệp? Nhưng tiếng hát là tiếng của đàn ông ồm ồm như như âm thanh của loài cóc nhái mỗi khi đêm tối.
Tư Không Thiên tập trưng thính lực theo dõi hướng phát ra âm thanh. NÓ vụt lao ra xa. Chàng phi thân đuổi theo liền. Thấp thoáng trước mắt chàng là một bóng người mặc y phục đen bó chẽn. Giọng hát lại lập lại: "Sơn lĩnh đầu linh điểu phụng phi, minh minh nhật quải thì... " như cố ý dẫn dụ chàng phải đuổi theo. Chàng nghĩ bụng: "Ngươi muốn đuổi thì ta đuổi chứ có sợ gì!,, và càng tăng tốc độ phi hành. Khinh người lạ cũng là tay hảo thủ.
Thuật phi hành của hắn chăng những không kém Tư Không Thiên mà còn có chiều muốn cao hơn nên hắn vừa chạy vừa ung dung hát đi hát lại bài Son Đầu Phụng Minh, như cố ý muốn trêu chọc chàng.
Đuổi nhau rời khu vực bến sông Phì Thủy đã khá xa vì chàng thấy mặt trời

đã lên tới đỉnh đầu, phóng những tia nắng dữ dội xuống ngọn những đám cây rừng. Càng lúc rừng càng chằng chịt rậm rạp thêm khiến cả hai khó vận dụng thuật phi hành của mình, lời hát "Sơn lĩnh đầu linh điểu phụng phi... " như có lẫn cả hơi thở đứt đoạn.
Bông nhiên Tư Không Thiên đạp phải khoảng không, người chàng rơi xuống một cái hố sâu kín mít lá rừng và bị ngay mấy mũi nhọn đâm vào chân đau nhói. Hình như chông có tẩm thuốc mê nên trong nháy mắt Tư Không Thiên không còn biết gì nữa.
Khi Tư Không Thiên mệt mỏi tỉnh dậy, trước mắt chàng bày ra một cảnh tượng lạ lùng.
Một khoảng núi đã được phát quang sạch sẽ thành một bãi đất trống trải. Trên tảng đá có lót nệm dày là một nữ tử mặt rất trẻ chỉ độ mười ba mười bốn tuổi. Nữ tử cười như ngọc vỡ:
- TÔ Lệnh Ngọc, tiểu chủ nhân Tử Chiêm viện xin ra mắt Cái Bang Thập ác thiếu gia Nam Tông Tư Không Thiên!
Tư Không Thiên chú ý tới người ngồi bên cạnh nữ tử xưng là TÔ Lệnh Ngọc. ĐÓ là thiếu nữ mặt hoa ủ dột có vẻ như bị Lệnh Ngọc kềm tỏa bằng một bí quyết nào đó. Chính là Đinh Chu Diệp. Chàng kêu lên:
- Đinh cô nương! Ta đang Ở chỗ nào đây?
TÔ Lệnh Ngọc vỗ tay cười:
- Cũng trong đất của thiếu gia thôi!
Chàng nóng nảy hỏi ngay:
- Tiểu chủ nhân cho bắt tôi với ý gì?
Tiếng ngọc lại cười:
- Hãy chậm rãi, cứ biết rằng tiểu thiếp có hảo ý với thiếu gia, từ lâu muốn xin bái yết nhiều lần để học hỏi Cái Bang Di Công, chỉ chưa biết ý thiếu gia ra sao?
Chàng khăng khái đáp liền:
- cái Bang Di Công chỉ truyền thụ cho người trong Cái bang, tại hạ đâu có quyền truyền thụ cho người ngoài?
TÔ Lệnh Ngọc vẫn tươi cười:
- Thôi, thiếu gia khỏi bận tâm việc ấy, tiểu thiếp chỉ nhờ thiếu gia một việc nhỏ Thiếu gia làm xong tiểu thiếp xin trả tự do cho thiếu gia và Đinh cô nương đây liền!
- Việc gì?
Mắt Lệnh Ngọc bỗng nghiêm nghị:
- Tiểu thiếp may mắn được Phàn công tử Nhất Chi chép cho một bản Cái Bang Di Công chưa biết chân ngụy. Nhờ thiếu gia các định bản Cái Bang Di Công có giá trị tới đâu?
Tiểu cô nương vỗ tay. Một đại hán mang ra một khay nạm ngọc trên ấy có

bày một cuốn sách mỏng xâu bằng sợi chỉ đỏ. Lệnh Ngọc truyền:
- ôn Bác Ngạn, đặt khay sách trước mặt Tư Không Thiên thiếu gia!
Nghe tên ôn Bác Ngạn, Tư Không Thiên giật mình. Đây là tên nổi tiếng trên giang hồ là độc ác không chừa tệ hại không dám làm và nghe đồn hắn đang làm thuộc hạ của Cái bang chưởng môn TỔ Đại Ở phương bắc, vì sao hôm nay lại có mặt Ở đây?
ôn Bác Ngạn lêu khêu bước tới, một cánh tay giả cứng đơ với vạt áo rộng thùng thình phơ phất. Tư Không Thiên đánh bạo hỏi khi ôn Bác Ngạn đến gần đặt khay trước mặt mình:
- Các hạ là Thạch Thiết Đầu?
Hắn nhe hàm răng ra cười Vô nghĩa trong lúc Lệnh Ngọc truyền:
- Thạch Thiết Đầu! Hãy giở trang sách rộng ra cho thiếu gia thẩm định!
Tư Không Thiên đợi Thạch Thiết Đầu tiến sát gần bên xuất quyền đánh ngang đầu. Thạch Thiết Đầu ôn Bác Ngạn giơ đầu ra nghe một tiếng "cộp" khô khốc hắn cười:
- Tại hạ tước hiệu Thạch Thiết Đầu là có lý do, thiếu gia đừng uổng công.
Hắn trả đũa bằng một cước đá vụt lên yết hầu Tư Không Thiên nhưng TỔ Lệnh Ngọc đã nghiêm giọng:
- ôn Bác Ngạn! Hãy hỏi thiếu gia xem bản Cái Bang Di Công ấy đúng là bản trấn sơn của Cái bang thiếu gia không?
Tư Không Thiên cúi đầu tránh cước của Bác Ngạn đồng thời đáp luôn:
- Tại hạ quyết không trả lời, trừ khi tiểu chủ nhân đến trước tổng đàn Cái bang tuyên thệ gia nhập Cái bang mới có thể!
Hành động cúi đầu của Tư Không Thiên là để né cước của Bác Ngạn nhưng Lệnh Ngọc lại tưởng chàng kính cẩn nên nàng rất vui vẻ:
- Thiếu gia chỉ đùa tiểu thiếp thôi! Nếu thiếu gia không ưng trả lời, thiếu gia hãy thi triển toàn bộ Cái Bang Di Công của thiếu gia, tiện thiếp đối chiếu với văn bản sẽ biết đâu là chân đâu là giả liền.
Tư Không Thiên đứng dậy:
- Nếu tại hạ thi triển toàn bộ Cái Bang Di Công e mất cả tuần Ở đây. Tiểu chủ nhân nghĩ sao?
TỔ Lệnh Ngọc cười dòn tan:
- Thiếu gia yên tâm! Tiểu thiếp có thể nuôi thiếu gia được cả năm, thuốn gì chỉ một tuần?
Tư Không Thiên lừ mắt nhìn Thạch Thiết Đầu ôn Bác Ngạn đã lui về bên cạnh tiểu chủ nhân, chàng ra điều kiện:
- Tại hạ sẽ thi triển võ công cho tiểu chủ nhân xem với điều kiện...
- Điều kiện gì, thiếu gia cứ nói!
- Tại hạ có mối thù với Cái bang Bắc Tông, xin được song đấu với ôn Bác Ngạn.

ôn Bác Ngạn nhảy một bước tới trước mặt Tư Không Thiên:
- Tư Không thiếu gia! Từ hơn mười năm nay, bất cứ hành động nào của tại hạ cũng là lệnh của tiểu chủ nhân đây, đâu có được tự chủ đâu mà gọi là gây oán thù với thiếu gia?
Chàng kinh ngạc:
- Tại sao hành động của các hạ đều do lệnh của tiểu chủ nhân?
Bác Ngạn thấp giọng:
- Tiếc rằng ta không có dịp trình bày với thiếu gia, chỉ biết rằng tiểu chủ nhân là một tiểu vương còn sót lại của Hán tộc, uy quyền sinh sát toàn gia ta là Ở tay người, ta phải tuân theo bất cứ lệnh gì của người.
TÔ Lệnh Ngọc quát to:
- ôn Bác Ngạn! Nói lảm nhảm gì đó? CÓ đồng ý song đấu với Tư Không thiếu gia không thì bảo, kẻo gia đình của ngươi Ở Dương Châu bị dìm xuống sông Dương Tử đó!
ôn Bác Ngạn biến sắc:
- xin phục mạng tiểu vương chủ! Tư Không thiếu gia ra tay thôi.
HỌ ôn rút sau lưng ra một cây gậy sắt, hắn vẫy tay mấy lượt, cây gậy sắt đã vọt ra dài thành một trường kích, hắn chậm rãi kéo cái đầu nhọn Ở trên lên.
Tư Không Thiên kêu lớn:
- Lưỡng Đầu kích!
Bác Ngạn cười gằn:
- Đúng là Lưỡng Đầu kích! Khi xưa thiếu gia quyết đấu với Cái bang chưởng môn sư huynh TÔ Đại, tại hạ buộc phải giải cứu TÔ chưởng môn vì khi ấy đang là thủ hạ của sư huynh thiếu gia, nhưng dù không thắng được sư huynh, lúc ấy thiếu gia cũng đoạt Cái Bang Di Công rồi còn gì?
Dứt lời, hắn múa kích tấn công liền.
Kích của ôn Bác Ngạn đã lên đến trình độ biến quỷ nhập thần. Hơn mười năm bôn tẩu giang hồ gieo rắc tội ác, hắn ít gặp đối thủ. Hôm nay hắn biết đụng độ với Cái bang thiếu gia Tư Không Thiên là quyết định sinh mạng hắn nên hắn thi triển hết công phu. Kích lướt thành một đạo quang vây bọc lấy người Tư Không Thiên. Chàng vẫn thõng tay đứng giữa luồng đao quang ấy chàng còn nói lớn với TÔ Lệnh Ngọc:
- Xin nữ tiểu chủ nhân xem đây!
vừa dứt lời, kiếm đã điểm tới yết hầu ôn Bác Ngạc, Bác Ngạn cúi xuống để mũi kiếm điểm vào trán hắn nghe "cốp" một tiếng lớn. Hắn cười khà khà:
- Cái bang Tư Không thiếu gia! Khó giết ta lắm đó!
Hắn dở khăn trùm đầu ra. Bên trong là một mạt nạ bằng sắt bó kín lấy mặt chỉ trừ hai con mắt. Tư Không Thiên tiến tới một bước lật ngược đốc kiếm liên tiếp điểm vào các huyệt đạo Linh Khư, Thần Phong, U Môn Ở vùng ngực bụng đối phương. Bác Ngạn huơ kích một vòng che chở trước mình rồi

hét lên chĩa thăng kích vào Thái Dương Tư Không Thiên. Hắn hét "coi đây,, rồi bấm liền một nút bí mật Ở cán kích. Cái đầu rắn bay vọt ra phóng đi như một mũi phi tiêu. Tư Không Thiên dùng tay trái phất ngang nắm trọn mũi kích bằng hai ngón tay, chàng giơ lên:
- ôn Bác Ngạn, các hạ còn bí thuật nào nữa không?
Bác Ngạn tái mặt lui lại hai bộ rồi nói với TÔ Lệnh Ngọc:
- Hôm nay có lẽ gặp sát tinh rồi! Tiểu vương chủ hãy định liệu!
Nét mặt TÔ Lệnh Ngọc vẫn bình thản:
- Ngươi cứ tự lo cho thân ngươi đi! Ta có định kiến của ta!
Ngay lúc ấy một giọng ồm ồm cất lên:
- Tư Không thiếu gia! Thiếu gia hãy chú ý đến huyệt Thái ất dưới bụng ôn B ác Ngạn đó!
âm thanh khiến cả cái "tiểu triều đình" của TÔ Lệnh Ngọc chấn động.
Lệnh Ngọc kêu lên:
- Cái bang thiếu chủ TỔ Di Khánh! Thiếu chủ đến sớm thế?
Quả thật TỔ Di Khánh đã xuất hiện trong đám cây rừng, chàng chậm rãi khoan thai khoanh tay tiến tới:
- Xin bái yết TÔ cô cô, hôm trước mới gặp nhau Ở nơi ngụ cư Lãng Dữ chân nhân, nay lại có cơ hội gặp gở giữa rừng núi Hợp Phì này. Thực là cái tiểu hoàn vũ này cũng khá chật chội phải không cô cô?
Lệnh Ngọc quay sang ôn Bác Ngạn:
- HỌ ôn kia! Thiếu chủ đã biết được tử huyệt Thái ất của ngươi rồi đó! Hãy đến cúi đầu chịu tội đi thôi!
ôn Bác Ngạn đáp "xin vâng" rồi vươn vai, hắn hú lên một tiếng lớn, thân pháp như chiếc pháo thăng thiên phóng vụt vào đám cây rừng. Tư Không Thiên quay nhìn TỔ Di Khánh một cách thân thiện:
- TỔ thiếu chủ không hận ta về việc Cái Bang Di Công ư?
TỔ Di Khánh không đáp câu hỏi ấy, thong thả nói:
- Đệ lưu lạc giang hồ, may mắn đã có dịp gặp tiểu lệnh cô đây và cả Thạch Thiết Đầu ôn Bác Ngạn, do tình cờ biết rằng họ ôn có tử huyệt Thái ất là nhược điểm độc nhất trong người nên tiện dịp báo cho huynh đài được biết.
Tư Không Thiên hốt hoảng:
- ôn Bác Ngạn đâu rồi?
Lần này TÔ Lệnh Ngọc chậm rãi:
- Hắn đã cách xa ta có đến mươi dặm rồi. Công lực phi hành của hắn Ở Trung Nguyên cũng ít người theo kịp. Thiếu gia và thiếu chủ chớ hoài công!
Tư Không Thiên than:
- Vậy là ta để sổng mất tên Thạch Thiết Đầu ấy, biết đến bao giờ mới tìm gặp lại được?
TÔ Lệnh Ngọc cười khanh khách:

- Thiếu gia ơi! Đúng như lời TỔ thiếu chủ vừa nói, cái tiểu hoàn vũ này chật chội lắm, thiếu gia cứ yên tâm!
Đột ngột nữ tử vỗ tay liên tiếp bốn cái lớn rồi nói luôn:
- Ta hồi loan thôi!
Một tiếng động "bùng" như tiếng pháo nổ. Khoảng đất rộng đến hơn hai tầm chỗ Tư Không Thiên và TỔ Di Khánh đang đứng bỗng sụp hằn xuống lộ ra một miệng hầm lớn. Cả hai rơi xuống đó như xuống khoảng không, chỉ nghe giọng Đinh Chu Lâm la lớn:
- Nhị vị đại ca! Nhị vị đại ca!
Rồi núi rừng trở về im lặng.
Nghe xong câu chuyện của Tư Không Thiên, Tuệ Chân tặc lưỡi:
- Kể ra tiểu lệnh cô TÔ Lệnh Ngọc lợi hại thực, không biết lệnh cô có biết tới Càn Khôn Yếu Quyết do phụ vương TÔ Tử Kiệt đang mang sang Tây Trúc tìm Đảo Vũ chân nhân chăng?
Tư Không Thiên đáp:
- Đảo VŨ chân nhân đâu còn Ở Tây Trúc nữa, lão đã về tới Nhạn Môn Quan rồi.
- Thế ra TÔ Tử Kiệt sang Nhạn Môn Quan. Thế còn thiếu chủ TỔ Di Khánh?
- Không biết tính mạng TỔ thiếu chủ bây giờ ra sao. Khi tại hạ tỉnh dậy chỉ biết mình bị giam giữ Ở Thạch cốc này bốn ngày rồi.

Hồi 11
Quỷ Thi và Độc Thoa ảnh

Tiểu TÔ hoa chủ đi trên biển Đông Hải hơn một con trăng mới cập tới bờ. Mọi người lên ngựa.
Ngựa chạy hơn hai ngày qua những vùng sa mạc bát ngát.
Cứ theo quang cảnh Ở đây, Phàn Nhất Chi đoán định chàng đang bị dẫn tới miền biên tái Trung Nguyên.
Chiều hôm đó đoàn người của Tiểu TÔ hoa chủ dẫn chàng tới một dãy dinh cơ đồ sộ nằm dọc theo quan lộ Ở phía tây trị trấn chiếm cả một vùng rộng lớn với tòa ngang dấy dọc làm toàn bằng một thứ danh mộc và kiến trúc theo kiểu trên kinh với cổng tam quan lớp ngói đỏ ối. Sát lớp mái ngói là tấm hoành cực lớn viết mấy chữ "Tử Chiêm viện" bằng lối cuồng thảo đời Đường của sư Hoài TỐ mà mấy nét hất ngược giống như những mũi kiếm dựng thăng.
Cặp ngựa song song di vào tam quan. Bọn gia nhân đã mở rộng đôi cánh nặng nề và đứng thành hai hàng dài như có ý chờ đón chủ nhân. Liếc qua đám gia nhân ấy, Phàn Nhất Chi biết rằng đây chắc không phải lũ gia nhân bình thường mà đều là những hảo thủ cả. Vừa lọt vào trong biệt trang, TÔ Lệnh Ngọc đã ra lệnh:
- Tiểu yến tẩy trần!
Nàng chỉ nói trống không chứ không chỉ đích danh một gia nhân nào nhinh có lẽ đó là lệnh quen thuộc của nàng nên được thi hành ngay tức khắc Chỉ một thoáng sau đã có một nữ tỳ áo xanh bước tới cung kính vòng tay:
- Xin mời chủ nhân và khách quan vào Tử Chiêm đình.
Quay qua Phàn Nhất Chi, TÔ Lệnh Ngọc hỏi:
- Công tử muốn nhập tiệc trước hay muốn tắm để giũ sạch bụi đường?
Chàng thật thà đáp:
- Ngu sinh chưa thấy đó, xin được tắm trước.
TÔ Lệnh Ngọc truyền lệnh:
- Dân khách quan vào Tử Chiêm tạ.
Nữ tỳ lui ra ý chờ Phàn Nhất Chi. Chàng bèn bước tới và nữ tỳ vượt lên dẫn đường liền. Băng qua một chiếc đình bát giác đề ba chữ "Tử Chiêm Đình,, là đến Tử Chiêm tạ. CÓ lẽ trong cái Tử Chiêm viện này họ TÔ quá tự ngạo nên lấy biệt hiệu của mình đặt cho mọi chốn.
Tử Chiêm tạ là một gian nhà hình vuông nhỏ cất trên một cái ao cũng nho

nhỏ trồng toàn loại sen thơm ngát. Trong tạ đã sẵn sàng đủ nước để tắm rửa, cả hương liệu để ướp thơm thân thể trước khi bước ra. Phàn Nhất Chi cố ý tắm hơi lâu để có thời gian suy gẫm về hành vi của TÔ Lệnh Ngọc. Nữ nhân này là ái nữ của TÔ Tử Kiệt xưng vương tộc nhà Hán nên hết sức giàu có và quan tâm đến Càn Khôn Yếu Quyết cùng Cái Bang Di Công. Nàng có liên quan gì đến Tư Không Thiên thiếu gia và TÔ Di Khánh thiếu chủ Cái bang Trung nguyên?
Dội từng gáo nước chậm chạp từ đầu xuống nhưng Phàn Nhất Chi không cảm thấy mát mẽ chút nào vì nỗi hoang mang về hành vi của TÔ Lệnh Ngọc.
Trong người tự nhiên bực bội, chàng chà xát cho khô người rồi mặc quân áo
Nữ tỳ áo xanh đã dơi sẵn ngay thềm Tử Chiêm tạ với vẻ cung kính:
- Chủ nhân tiện thiếp cung thỉnh khách quan đến Tử Chiêm viện.
Phàn Nhất Chi bước theo nàng.
Mọi phạm vi trong cái sơn trang này đều được chia ra thành những khoảnh nho nhỏ. Tử Chiêm viện cũng vậy. NÓ chỉ là một cái vườn mỗi chiều độ hơn chục thước (thước tàu) nhưng được bài trí gọt dùa khá tỉ mỉ, có đủ cả giả sơn, đường sạn đạo, đoản đình, trường đình với những hành lang uốn lượn, tất cả đều nho nhỏ xinh xinh. Một chiếc bàn vuông chạm trổ đã được bày Ở giữa vườn bên cạnh một khóm trúc vàng mượt óng ả. Giữa đám nem công chả phượng là một đỉnh trầm nhỏ đang phun lên một cột khói thẳng đứng và thơm ngát.
Quả có giống một yến tiệc bàn đào trên cõi Dao Trì nào đó nếu có thêm bầy tiên nữ nữa. Nhưng ngồi quanh bàn và ý mong đợi chỉ có hai người.
Một là nữ chủ TÔ Lệnh Ngọc và người thứ hai không có vẻ gì là người Trung Nguyên. Nữ tử vồn vã khi thấy Phàn Nhất Chi bước tới:
- Cung thỉnh công tử. Thanh Phong lương dạ, ta hãy cùng nhau uống chén mỹ tửu tẩy trần chứ!
Nữ chủ chỉ một cái ghế và Phàn Nhất Chi thong thả ngồi xuống nơi được chỉ định ấy kẹp giữa hai người. Nữ nhân vẫn giữ được nét hoa và sự vui tươi cố hữu:
- xin trân trọng giới thiệu. Cạnh tôi là công tử Phàn Nhất Chi. Giòng họ Phàn nổi tiếng Ở Yên Kinh với Càn Khôn Yếu Quyết mà ngay tại Trung Nguyên nghe nói cũng có nhiều bí sự. Ngồi cạnh công tử là Đảo Chấn chân nhân vừa Ở miền Tuy Viễn xa xôi quang lâm tệ xá. Xin được mạn phép nói qua về chân nhân, người vốn tu học từ thuở nhỏ Ở ngoài miền biên viễn và hằng quan tâm đến Càn Khôn Yếu Quyết.
Ngừng một chút, nàng đẩy đến trước mặt Phàn Nhất Chi một cái chén nho nhỏ và một đôi đũa xinh xinh rồi mỉm cười nói tiếp:
- Ha ha! Quần hùng Trung Nguyên sau đêm đoạt được Cái Bang Di Công từ tay đại tiêu sư Phàn Huệ Chi Ở Giang Nam càng thêm rối loạn. HỌ truyền

miệng nhau một câu thú vị lắm, công tử có biết không?
- Xin được nghe.
Như để kéo dài câu chuyện mình, TÔ Lệnh Ngọc gắp bỏ vào chén Phàn Nhất Chi một miếng chả lớn rồi nhìn thăng vào mắt chàng, nàng đọc rõ từng tiếng:
- "Càn khôn thọ lãnh, thượng đỉnh Thái Sơn" có phải không Đảo Chấn chân nhân?
Người được tôn xưng là "chân nhân" lên tiến tán đồng:
- Thái sơn là ngọn núi cao nhất Trung Nguyên. Đúng thế đó TÔ vương cô nương "Càn khôn thọ lĩnh, thượng đỉnh Thái sơn." Dám hỏi Phàn công tử một câu xin đừng trách là đường đột: chăng hay công tử có được chân truyền bí kíp ấy?
Phàn Nhất Chi đã đoán biết phần nào lý do mình được đưa tới đây hôm nay, chàng không có gì gấp gáp nên vừa nâng chén rượn vừa chậm rãi:
- Rồi ngu sinh sẽ kể hầu nhị vị về nỗi gian truân của Càn Khôn Yếu Quyết. Xin được nâng chén ra mắt TÔ lệnh cô diễm lệ đây và vạn hạnh bái yết chân nhân.
Đảo Chấn không đợi mời lần thứ hai, nâng chén rượn uống liền một hơi lộ vẻ nôn nóng:
- Công tử vừa uống vừa nói về Càn Khôn Yếu Quyết cho ta nghe!
Cũng không có gì đáng chần chờ nữa, Phàn Nhất Chi chậm rãi kể:
- Đúng là họ Phàn ngu sinh có Càn Khôn Yếu Quyết mật truyền lại từ đời nội tổ Phàn Điểm Đao, nhưng rất tiếc ngu sinh thuở ấu thời chỉ thích đọc thi thư chứ không để ý đến võ công. Hận thay vài năm trước gia phụ ngu sinh bị bọn cường đạo Ở Giang Nam đón đường Tam Dương tiêu cục đoạt mất, gia phụ thảm tử và Càn Khôn Yếu Quyết không biết lọt vào tay ai.
cả hai người cùng hỏi một lúc:
- CÓ thật công tử không biết lọt vào tay ai không?
Phàn Nhất Chi hơi đắn đo:
- Kể ra thì nói vậy cũng sai, vì sau này ngu sinh được biết một trong những tên trong bọn cường đạo gây ra oan tử của gia phụ có TÔ Tử vương, có đúng thế không TÔ lệnh cô?
TÔ Lệnh Ngọc gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn:
- Đến bây giờ ta vẫn chưa rõ phụ vương có thật sự đoạt được Càn Khôn Yếu Quyết hay không, hay chỉ là lời ngoa truyền của bọn giang hồ cố ý đánh lạc hướng truy tầm của công tử. Xin chân nhân đây cho biết tôn ý.
Đảo Chấn chân nhân không nói không rằng, lão đang chuẩn bị đưa đũa lên gắp một món ăn gì đó nhưng đột nhiên đầu đũa thay đổi bay thẳng đến Phàn Nhất Chi và kẹp chặt lấy hai huyệt Thái Tuyên, Kinh Cừ Ở cổ tay chàng, chàng kinh ngạc quá không xoay sở kịp, ú ớ:

- Chân nhân làm gì vậy? Ngu sinh đã có gì thất lễ?
Vẫn giữ chặt đôi đũa, Đảo Chấn chân nhân cười nham hiểm:
- Ta từ thuở nhỏ đã bị người lường gạt quá nhiều. Làm sao ta tin được lời bịa đặt của công tử?
- Sao gọi là bịa đặt?
Chân nhân dùng tay trái rũ mạnh một cái, một cuốn sách nhàu nát rơi ra.
Lão cười:
- Công tử đặt chuyện Càn Khôn Yếu Quyết không biết rơi vào tay ai. Tại sao ta lại có Ở đây?
Cuốn sách rơi xuống bàn phơi cái trang đầu vàng úa ra, trên ấy viết bốn chữ Càn Khôn Yếu Quyết bằng chữ kiểu chân phương. Chân nhân tiếp:
- Tiếc rằng ta chỉ có nửa bản sao quyển đầu nên mới cất công tới đây.
Tay trái không bị kiềm chế, Phàn Nhất Chi đưa ra đỡ lấy cuốn sách nhưng lão chân nhân đã chân lại:
- Để yên đấy, công tử định lừa ta một lần nữa sao?
Chàng vẫn bình tĩnh:
- Xin chân nhân cho ngu sinh xem qua cuốn sách, trang đầu có dấu hiệu khả nghi lắm.Nghe câu ấy, Đảo Chấn buông đũa liền gườm gườm đôi mắt:
- Ta cho phép, nhưng công tử chớ nên vọng động, nên nhớ ngồi Ở đây là đã vào khuôn phép Ở đây, công tử không đủ công lực hòng lừa ta và lệnh vương cô đây đâu!
Phàn Nhất Chi cầm lấy cuốn sách lật coi liền. Từ đầu đến cuối đều viết bằng loại chữ Hồi Cương ngoằn ngoèo rất bí hiểm, chàng đặt xuống bàn, giọng lạnh lẽo:
- Cuốn sách chép lại này có lẽ là giả dù ngu sinh không đọc được chữ Hồi Cương. Không biết đạo trưởng lấy từ đâu nhưng bản Càn Khôn Yếu Quyết nhà họ Phàn chỉ mới hai đời làm sao lại cũ kỹ đến thế này? Vả chăng, theo ký ức thì cuốn này mỏng quá, trong khi ngu sinh được biết "yếu quyết" dạy đủ thập bát ban võ nghệ, có đến ba trăm trang chữ nhỏ li ti như con kiến.
Nét mặt lão Đảo Chấn hơi ngớ ngẩn:
- Việc này còn tồn nghi. Vậy công tử hãy đưa ra cuốn sách thật để ta tỷ giảo xem sao?
Chàng đứng lên cười lớn:
- Chân nhân! Long vương cô! Ngu sinh tới đây đã là cá vào chậu, nếu có Càn Khôn Yếu Quyết thực thì đâu dễ để chư vị kiềm chế như ngày hôm nay?
Nữ nhân cũng đứng lên theo:
- Xin tôn ý quyết định việc này.
Đảo Chấn chủ nhân đanh sác mặt:
- Cái này ta phải hỏi Đảo Vũ chân nhân. Hiện nay ta hãy giữ công tử Ở đây

một tuần để công tử suy gẫm lại. Nếu công tử định đánh lừa chúng ta thì sinh mạng công tử khó bảo toàn đấy!
Phàn Nhất Chi không đợi Đảo Chấn chân nhân dứt lời, chàng vọt người lên định dùng thuật phi hành đào tẩu phóng ra ngoài Tử Chiêm viện nhưng tay áo rộng của Đảo Chấn đã phồng ra như một tấm chắn lớn. Khi người của chàng vừa rời khỏi mặt đất đã bị tay áo lão chụp lấy quấn lại xoay vòng và ấn ngồi xuống ghế:
- Phàn công tử! Muốn ra khỏi nơi đây phải có phép của ta, đừng mơ mộng vọng động...
TÔ Lệnh Ngọc dùng chân khí thổi tắt ngay đỉnh trầm đang nghi ngút khói rồi gọi:
- Thanh y!
Nữ tỳ áo xanh xuất hiện dưới khóm trúc đợi lệnh:
- Dân khách quan đây vào nghĩ ngơi trong Tử Chiêm động đợi ta!
Nữ tỳ hô nhỏ "xin vâng" và dẫn Phàn Nhất Chi đi. Biết không đủ công lực để đối phó với hai cao nhân này, Phàn Nhất Chi đành cam chịu bước theo nữ tỳ. Được rồi, ta sẽ tìm cách khác.
Tử Chiêm Động có vẻ hợp với tên gọi của nó hơn bất cứ nơi nào trong cái Tiểu Tử Chiêm viện này. NÓ chỉ là cái phòng ẩm thấp môi bề hơn hai thước. Bước chân vào phòng nghe tiếng cánh cửa nghiến sau lưng và tiếng "cạch" của chiếc khóa ngoài, đập vào mắt chàng đầu tiên là bức tranh lớn treo giữa phòng.
Bức tranh thủy mặc vẽ một thiếu nữ đẹp dang giơ hai tay ra phía trước như định ôm chầm lấy người đối diện. Nhưng người đối diện phải rùng mình bước lùi vì mười ngón tay nhọn hoắt vươn ra như móng tay của loài ma quỷ CÓ lẽ họa sĩ chú ý dụng công nhất là mười ngón tay nàng nên được tỉa tót rất kỹ và rất đẹp. Một nét đẹp ma quái.
Phàn Nhất Chi lạnh xương sống khi có cảm giác đây chính là bức họa truyền thần nữ chủ nhân. Dưới góc phải của bức họa có viết mấy chữ cuồng thảo "Đảo Vũ bút." Bút tích của Đảo Vũ chân nhân? Vậy là đã rõ miền đất này đang rất gần Nhạn Môn quan, nơi ngụ cư mới của Đảo Vũ chân nhân, người nổi tiếng am tường các ngôn ngữ kỳ bí của thiên hạ. Sao lão lại truyền thần vẽ đẹp của TÔ Lệnh Ngọc bằng hình ảnh ma quái như thế này?
CÓ lẽ lão đã biết được bản chất sâu kín của nàng rồi chăng?
Với tình hình như hiện tại chắc chàng còn phải Ở đây lâu để "suy gẫm" như lời đe dọa của Đảo Chấn chân nhân, đồng thời cũng còn dư thời gian để chiêm ngưỡng dung nhan đẹp ma quái của nữ chủ nhân treo đối diện ngay với tấm ván gỗ kê làm nơi nghĩ lưng của chàng.
Rời bức tranh, Phàn Nhất Chi quét mắt quan sát quanh phòng. Chăng còn gì nữa cả. Trên đầu tấm ván gỗ là một cái đôn nhỏ trên đặt một ấm nước bằng

đất nung và một chén đất. Thế là TÔ Lệnh Ngọc cũng chu đáo lắm rồi.
Hà! Tự nhiên lại bị giam giữ Ở cái Tiểu Tử Chiêm viện mà lần đầu tiên được biết trên đời này trong bước đường lưu lạc để đi tìm kẻ thảm sát gia phụ mình. Kể cũng oái oăm thật...
Không biết làm gì, Phàn Nhất Chi róc một chén nước đầy và quay lại nhìn bức tranh. Dường nhu mắt của người trong tranh cũng liếc theo nhìn chàng lom lom. Chàng bước lại gần xem họa sĩ dùng thủ pháp gì để mê hoặc người thưởng ngoạn đến vậy? ĐỔ ực chén nước vào miệng nhưng chàng lập tức la lên phun ra ngay. Nước mặn chát vị muối.
sức phun quá mạnh quá và Vô tình lại phun trúng bức tranh trước mặt, Phàn Nhất Chi hoảng hốt tiến lại gần định dùng tay áo lau ngay bức tranh vì sợ nước làm hỏng họa phẩm kỳ lạ ấy.
Nhưng quả là kỳ lạ. Nước thấm vào, bức tranh liền chuyển thành màu đỏ. Màu đỏ cứ ửng lên từ từ và cuối cùng biến thành gần giống một tấm lụa đỏ hồng. Người thiếu nữ đẹp vẫn đứng yên lặng trong tranh dù mặt của nàng bây giờ đã trở nên đỏ gắt. CÓ lẽ nàng tức giận và sắp sửa chuyển mình bước ra khỏi tranh rồi chăng?
Phàn Nhất Chi kinh dị bước lui một bước, sợ mắt mình bị quáng chứ không phải bức tranh đổi màu.
Nhung chàng thấy trong người vẫn tỉnh táo, vị mặn của nước muối vẫn đọng lại trên lưỡi một chút khó chịu se se.
Giữa hai cánh tay vươn ra của mỹ nhân trong tranh hiện ra mấy dòng chữ. Chỉ vì tò mò kinh ngạc mà chàng cố công mò mẫm từng chữ:
"Ma tại thoa đầu Tiên tráo khô lâu VÕ Đang vi định Nữ phạm song câu Mật truyền sổ nguyệt Ma tại thoa đầu...
Ma Ở thoa đầu Nhọn móng đầu lâu VÕ Đang chưa ổn Gái phạm hai câu Quỷ nằm TÔ lầu Mật truyền vài tháng Ma tại thoa đầu...
Chàng đọc lại một lần nữa. Chữ cuồng thảo quả. Chàng chỉ có thể vừa đọc vừa đoán nên không biết chắc có đúng không. Càng đọc càng mù tịt.
Nhưng linh cảm đây là bài thơ kỳ dị, chàng nhẩm thuộc lòng dù không hiểu hết ý nghĩa của nó.
Cứ lẩn quẩn tìm nghĩa bài thơ ma quỷ này một lúc đã mệt ngất, chàng ngả lưng nằm xuống tấm ván vừa thiu thiu chiêm nghiệm bức tranh. Một lúc sau, khi mở mắt nhìn kỹ lại thì bức tranh đã trở về màu sắc ban đầu của nó và bài thơ ma quỷ kia cũng đã biến mất. Mỹ nhân trong tranh vẫn đứng yên trong tư thế vươn hai tay đầy móng vuốt tới trước. Gương mặt nàng hấp dẫn một cách kỳ lạ khiến người xem có thể quên cả móng vuốt của nàng đang chờ sẵn để xiết chết mình. Mái tóc của nàng xõa trống Ở phía dưới nhưng Ở phía trên lại được húi cao bằng những cây thoa cài đầu long lanh như bằng bạc.
Phàn Nhất Chi có cảm tưởng như mình vừa trải qua một giấc mơ ngắn.

CÓ thật bức tranh đã đổi màu và có bài thơ quỷ thật không? Hoặc là trong cơn hoảng loạn chàng đã tưởng tượng ra thế?
Cuộc đời vẫn có nhiều bất ngờ, chính vì muốn hành hạ chàng trong cái Tử Chiêm động chật hẹp này, TÔ Lệnh Ngọc đã giúp chàng đọc được bài thơ ma quỷ trong bức tranh mà đến bây giờ có lẽ nàng cũng chưa biết tới.
Dù chưa hiểu được ý nghĩ bài thơ ấy nhưng không lẽ Đảo Vũ chân nhân lại viết Vô tình? NÓ phải có một mục đích nào đấy chứ?
Phàn Nhất Chi thì thầm đọc lại trong đầu. Chăng hiểu gì cả. Chỉ lõm bõm hiểu chắc được mấy câu "Ma tại thoa đầu, thoa đầu, thoa đầu," mấy câu này thì đơn giản vì có lẽ không đọc sai được vì toàn những nét chữ dễ đoán.
Chàng vừa nhẩm đọc vừa nhìn lên mấy nhánh thoa cài trên đầu mỹ nhân trong tranh. NÓ sáng long lang khác thường. Chàng nhún người một cái đã đứng sát bức tranh. Đưa tay sờ lên mấy nhánh thoa ấy, chàng giật mình. NÓ là thoa thật được gài vào tranh chứ không phải là thoa vẽ.
Rút ra một chiếc, Phàn Nhất Chi thăm dò động tĩnh. Tự nhiên chàng sợ rút hết một lúc mấy chiếc thoa, tóc mỹ nhân tức khắc sẽ xõa ra như tóc thật thì nguy tai. May thay không có gì khác thường, chàng chậm rãi rút hết tất cả bốn cây thoa trên bức tranh.
Lùi lại một chút, chàng vừa vân vê mấy cành thoa vừa ngắm dung nhan mỹ nhân. Dường như mất thoa mỹ nhân có vẻ giảm dung quang và bức tranh có một vẻ trơ trẽn là lạ.
Đưa một cành thoa lên ngắm, Phàn Nhất Chi không hiểu nó được làm bằng chất kim loại gì mà sáng lóng lánh và tròn trịa tựa như được cùng đúc Ở một khuôn ra.
Vừa lúc ấy có tiếng động ngoài cửa.
Thanh y nữ tỳ bước vào với câu hỏi:
- Chủ nhân vấn an khách quan và hỏi khách quan đã suy gẫm kỹ về điều chủ nhân muốn biết chưa?
Phàn Nhất Chi dậy ý trong đầu chớp nhoáng, chàng vờ nhăn mặt:
- Ta sẵn lòng, tuy nhiên xin gởi đến chủ nhân một lời trách sao nỡ để ta chết khát?
Nữ tỳ vừa dợm chân bước vào, Phàn Nhất Chi đã nhanh như chớp tung cánh thoa nhọn ra. Người nữ tỳ chắc cũng có biết chút ít võ học, nàng dùng thân thủ nhanh nhẹn vọt ngay ra sau đồng thời sập cánh cánh cửa lại.
Nhưng chính Phàn Nhất Chi cũng kinh ngạc không hiểu tại sao cánh thoa đang Ở trong tay chàng bỗng bay lên kêu "vo vo" như tiếng cả bầy ong kêu và bay vọt ra. NÓ đâm vào cánh cửa và thay vì ghim cứng lại Ở đó lại xuyên qua đuổi theo mục tiêu, cuối cùng ghim đúng vào tim của thanh y nữ tỳ.
Người nữ tỳ gục ngay xuống chân cửa co giật chết ngay tức khắc. Đến chàng cũng kinh hoàng vì thật tâm chàng không có ý định sát thủ.

Phàn Nhất Chi vọt ngay ra cửa, chàng cúi xuống xác người nữ tỳ, vuốt mắt cho nàng và lấy lại cánh thoa độc hiểm nọ. Đầu thoa vẫn còn dính một chút máu đo đỏ. Không còn thì giờ để thương tiếc nữa, Phàn Nhất Chi theo dãy hành lang bước vào gian chính sành.
Nép vào sau mấy hàng cột, chàng đã nhìn thấy TÔ Lệnh Ngọc và Đảo Chấn chân nhân đang cùng nhau đấu kiếm ngoài sân. Tất cả giác quan của chàng đều mở rộng đến độ lớn nhất để xem họ làm gì.
cả hai đều là những hảo thủ nên kiếm của họ đi rất ảo diệu, duy có một điều chắc chắn: họ đang tập song đấu với nhau vì thần thái của họ rất ung dung ôn hòa. Nhất là miệng của TÔ Lệnh Ngọc luôn luôn hé nở nụ cười ấm áp
Hơn một khắc trôi qua, Đảo Chấn chân nhân bỗng vọt lên không rồi văng mình ra xa cười lớn:
- Lệnh cô kiếm pháp thăng tiến lắm. Đất Trung Nguyên này không chắc có đệ nhị nhân đối kiếm được với lệnh cô đâu.
TÔ Lệnh Ngọc uyển chuyển đi lại gần cái kỳ đài đặt Ở mé sân. Nàng nhấc cái đồng hồ có hình một con rồng đang nhả cát xuống chính thân mình lên cười to:
- Chân nhân và tiểu thiếp luyện kiếm từ giờ thân đến giờ đã gần giờ tuất, có lẽ cũng đã đói bụng. Ta ra Tử Chiêm viện thôi chứ.
Chân nhân tiến đến gần nàng, nhấc cuốn sách đặt trên kỷ lên định bỏ vào ốngtay áo.
Phàn Nhất Chi biết thêm họ đang luyện tập theo kiếm phổ trong Càn Khôn Yếu Quyết. Lúc Ở Tử Chiêm viện dự yến với họ chàng đã trông thấy yếu quyết này và trong bụng vẫn còn bán tín bán nghi nhưng ngoài miệng chàng cứ đoan quyết là giả để khiêu khích lão chân nhân chơi.
Hai người chuẩn bị rời tiền đình để vào Tử Chiêm viện.
Phàn Nhất Chi đứng chân ngay lối đi.
Chân nhân hơi sững lại khi nhìn thấy chàng, còn TÔ Lệnh Ngọc thì la hoảng:
- Phàn công tử! Làm sao ra đây được?
Chàng cười mỉa mai:
- Đa tạ lệnh cô đã cho uống diêm thủy (nước muối), vãn sinh thấy trong người sảng khoái nên định ra dạo quanh đồng thời xin phép lệnh cô được rời khỏi nơi đây.
Đảo Chấn chân nhân khoa trường kiếm điểm liên tiếp ba bốn chiêu vào mặt chàng. Tự biết chiêu pháp ảo diệu của hai người, chàng hô lớn:
- Đa tạ lệnh cô! Đa tạ chân nhân! Hãy xem bí thuật của tại hạ đây!
Chàng búng liên tiếp hai cánh thoa trong tay ra.
Hai cánh hoa cùng rít lên một lúc kêu "vo vo" như có nguyên cả bầy ong vỡ tổ TÔ Lệnh Ngọc trợn mắt:

- ơi! Cái gì thế này?
Nhưng nàng không kinh ngạc được lâu. Cành thoa đã cắm đúng tim nàng khiến nàng quy ngay xuống. Còn Đảo Chấn chân nhân sẵn kiếm trên tay, lão quét một đường định đánh bạt thoa đi. Cánh thoa đụng kiếm kêu "choáng" một tiếng tóe lửa nhưng thay vì rơi ngay xuống, nó lại xoay tít một vòng tiếp tục nhắm tim chân nhân phóng tới. Chân nhân thất sắc nhảy lùi một bước rồi vội vàng phi thân lên thềm sảnh. Cánh thoa này đúng là cánh thoa quỷ. NÓ như có mắt nhìn đuổi theo sát lưng lão khiến lão cũng phải la hoảng:
- Phàn công tử! Thu hồi ám khí mau! Ta sẽ bàn định với nhau sau!
Nhưng chính Phàn Nhất Chi cũng không biết cách nào thu hồi cánh thoa được huống gì chàng không có ý muốn thu hồi.
Lão chân nhân ngẩn người nhìn Phàn Nhất Chi với đôi mắt tuyệt vọng, chỉ kịp kêu lên câu cuối cùng:
- Ma vật này của Đảo Vũ chân nhân đây mà. Sao lại lọt vào tay ngươi?
Mũi thoa đã cắm phập vào tim lão. Cũng chung số phận với TÔ Lệnh Ngọc, lão gục xuống nằm vắt vẻo trên mấy bậc thềm dãy vài cái rồi tắt thở.
Chàng thu hồi hai cánh thoa kinh dị, không quên thò tay vào ống tay áo Đảo Chấn chân nhân thu hồi luôn Càn Khôn Yếu Quyết mà chàng chưa xác định được là giả hay chân.
Ngay lập tức, bọn võ sĩ hộ vệ và bọn tỳ nữ cũng tràn đến, trên tay mỗi người đều có đao kiếm. Phàn Nhất Chi nhặt vội kiếm của lão chân nhân rơi gần đó rồi nói lớn:
- Chư vị! Tại hạ lưu lạc giang hồ chăng may rơi vào đây ngoài ý muốn. Nay xin bái biệt, chư vị đã thấy TÔ lệnh cô và Đảo Chấn chân nhân là hai võ lâm cao thủ đều bị độc thoa của tại hạ thảm sát. Tại hạ không có oán cừu với chư vị, xin đừng ép nhau, bái biệt!
Chàng băng người ra phía cổng sơn trang. Kể ra lời chàng quá hữu lý. Bọn gia nhân đành thõng tay để chàng lách người qua cánh cổng nặng nề.
* * *
Đảo Vũ chân nhân Ở trong một gian nhà nhỏ giữa rừng mai cách Nhạn Môn quan ba dặm. Tự cho mình đã thông mọi lẽ huyền vi trên đời nên nơi ngụ cư của lão không có cổng không có cửa cũng chăng có một gia nhân.
Lão bắt chước Lư Đồng (một thi sĩ đời Đường) vào núi ẩn cư một mình chỉ với bộ quần áo củ.
Mới hôm qua khi vào rừng tìm một gốc mai già nấu trà trở về, Đảo Vũ phát hiện nhà mình có thư gởi đến. Lão đã tự diệt được hết mọi tình cảm nên cầm thư lặng lẽ đọc:
"Trình chân nhân văn kỷ, Tiểu nữ là TÔ Lệnh Ngọc, ái nữ TÔ Tử vương cùng Đảo Chấn chân nhân mới Ở cực bắc xuống, rất mong được chân nhân dời vân xá đến tệ xá để vấn an tiện dịp xin được nghe tôn ý về nguồn gốc

của bản Càn Khôn Yếu Quyết.
Quyết tâm đợi chân nhân. TÔ thị bái bút" Cất bộ mai già vào một góc nhà, lão cũng định sẽ sửa soạn đến thăm nữ tiểu vương xinh đẹp mà lão hàng nghe tên, đồng thời tìm thăm hiểu về Đảo Chấn sư đệ mà lão cách xa đã lâu. Lão chỉ không ngờ rằng khi TÔ Lệnh Ngọc gửi lá thư ấy chính là lúc Phàn Nhất Chi còn nằm trong Tử Chiêm động và đang mò mẫm bức tranh ma quái của lão.
Hôm nay khi lão sửa soạn định lên đường thì tình hình đã khác rồi, nếu biết được có lẽ lão cũng không nên đi nữa làm gì. Trước khi xuất hành, Đảo Vũ chân nhân gieo một quẻ Khổng Minh và lão thừ mặt:
- Hừ! Quẻ này lạ quá! Bây giờ đang giờ thìn, nếu quẻ linhnghiệmthì mọi chuyện đã lật ngược tất cả, ta đi không lợi.
Tuy biết vậy nhưng tâm trạng Đảo Vũ vẫn áy náy, lão tìm lá thư của tiểu vương chủ đọc lại. RÕ ràng lá thư mới đến tay lão hôm qua. Cạnh trái của lá thư còn rõ mồn một một giòng chữ nhỏ xíu ghi ngày tháng. "Sau tiết thanh minh hai ngày, sao Chùy đóng Ở quẻ Chấn." Không lẽ lại có sự biến? Lão bồn chồn trong bụng cứ đi ra sân lại trở vào, hoang mang chưa quyết.
Sau cùng Đảo Vũ quyết định cứ đến Tiểu Tử Chiêm viện thử xem sao, chăng gì lão cũng nặng tình đồng môn, với Đảo Chấn, nếu có rủi ro lão cũng đành chịu vậy.
Bước chân ra khỏi cái cửa thấp của gian nhà cỏ, Đảo Vũ chân nhân bỗng đứng sững lại. Trước mặt lão là một người lạ, lão hỏi:
- Các hạ tìm ai Ở rừng mai này?
Đáp:
- Tiểu sinh là Phàn Nhất Chi, trưởng tử của đại tổng tiêu sư Tam Dương tiêu cục Lão vỗ trán hai cái:
- HỌ Phàn! A, ta nhớ rồi, trước đây hai mươi năm ta có dịp gặp Phàn Huệ Chi, các hạ đến ta để học bí thuật?
- Chính thế.
- Điều kiện ta đã có lần nói với nghiêm đường, không biết các hạ có biết?
- Tiểu sinh chưa biết, nhưng hôm nay tiểu sinh có vật này trao đổi, không biết chân nhân có chấp thuận?
- Vật gì?
Chàng dơ ra bản Càn Khôn Yếu Quyết đoạt được của Đảo Chấn chân nhân Lão trố mắt:
- Ồ! Càn Khôn Yếu Quyết, bản này của chính họ Phàn?
- Chăng lẽ có bản không phải của họ Phàn?
Lão mỉm cười:
- CÓ chứ! Trước đây đã có một vương tử họ TÔ đến đưa ta đọc một bản giả. Ta đuổi hắn về rồi.

- Chân nhân đọc được thứ chữ Hồi Cương này chứ?
- vậy nghĩa là các hạ muốn ta đọc cho các hạ chứ gì?
- Chính vậy, nhưng để công bằng, tiểu sinh sẽ cùng học Càn Khôn Yếu Quyết với chân nhân.
Đảo Vũ cười ha hả:
- Té ra hôm nay là một ngày đại cát. Thôi, các hạ vào tệ xá cất hành lý đi chứ.
Lão bỏ ý định đến Tiểu Tử Chiêm viện và cũng quên luôn câu dặn dò của nữ chủ nhân xin được nghe tôn ý về nguồn gốc Càn Khôn Yếu Quyết vì hôm nay lão đã nắm được Càn Khôn Yếu Quyết rồi, còn cần gì thắc mắc về nguồn gốc?
Thế là từ hôm đó, Phàn Nhất Chi bắt đầu Ở lại rừng mai với Đảo Vũ chân nhân ngày ngày cùng đem Càn Khôn Yếu Quyết ra luyện tập.
Mặc dù biết Càn Khôn Yếu Quyết này chỉ là một phần nhỏ của bản Càn Khôn Yếu Quyết mà chàng đã thấy từ nhỏ nhưng tâm niệm "thà ít còn hơn không có một chút gì" nên chàng ra công học tập và giữ kín điều này, không cho Đảo Vũ chân nhân biết. Còn Đảo Vũ chân nhân, cho dù là một "chân nhân" lúc nào cũng rêu rao đã dứt được mọi tham ái trên đời nhưng lão lại lại lập tâm khác: Trong lúc đọc các câu chữ bằng Hồi Cương văn, lão đọc hoàn toàn ngược lại với thâm ý để Phàn Nhất Chi tập luyện theo một cuốn sách khác do lão lật ngược nghĩa cuốn sách chính. Còn lão, đêm đêm lén lút vào rừng mang sách ra học theo nghĩa giấy trắng mực đen.Lão không thể ngờ được đây là "yếu quyết" giả vì chính Phàn Nhất Chi do không đọc được chữ Hồi Cương nên cũng nửa tin nửa ngờ. Vả chăng, lão ngờ sao được khi Càn Khôn Yếu Quyết đã nổi tiếng khắp giới giang hồ là bí kíp mà chàng chính là truyền môn nhân duy nhất còn sót lại.
Thời gian thấm thoát đã đầy năm.
Ngày cùng nhau học đến trang cuối cùng của "yếu quyết" Đảo Vũ chân nhân mới thố lộ cùng chàng:
- Tối nay các hạ cùng ta thức uống trà thưởng trăng, có lẽ chúng ta cũng sắp phải chia tay rồi.
Qua thời gian sống Ở rừng mai, Phàn Nhất Chi cũng cảm thấy quyến luyến nơi này, chàng ngập ngừng đáp:
- Đa tạ chân nhân đã giúp tiểu sinh học được bí pháp họ Phàn. Tiếc rằng thù nhà còn nặng, xin hẹn khi rửa xong oán hờn sẽ quay lại tìm lão chân nhân
Đảo vũ cười buồn:
- Biết ngày ấy ta còn thường trụ trong cõi đời này nữa không? Vả chăng, kể cả tình cảm quyến luyến cũng chỉ là giả tưởng thôi các hạ à.
Phàn Nhất Chi thở dài:
- Biết cõi đời đều là giả tưởng cả sao ta không dĩ giả vi chân. ấy mới là một

trí giả.
Đảo Vũ chân nhân hơi chột dạ khi nghe Phàn Nhất Chi nói câu này, không biết chàng có ám chỉ gì đến hành vi lén lút của lão không? Trong lòng áy náy không yên, lão quyết định:
- Hôm nay sau khi học hết trang cuối cùng của "yếu quyết" ta với các hạ thử so kiếm với nhau để ấn chứng công phu tu tập đã trọn năm nay.
Phàn Nhất Chi ho an hỉ:
- Hoan nghênh lão chân nhân! Tiểu sinh cũng nóng lòng biết công lực của Càn Khôn Yếu Quyết lâu lắm.
Chiều hôm ấy khi ăn qua bữa cơm với vài củ chuối rừng chấm muối, Đảo Vũ chân nhân và Phàn Nhất Chi cùng xách kiếm ra một khoảng đất trống mà lão chân nhân đã chọn sẵn làm đấu trường, lão dặn:
- các hạ xuất kiếm thật sự nhé! Ta cứ coi đây như một trận quyết đấu, có thế mới thi triển được hết công phu mà ta đã khổ công.
Lão đem theo một thanh kiếm kỳ dị, lưỡi của nó không thăng như bình thường mà lại uốn thành đường cong như vết bò của rắn.
Ra đến đấu trường Đảo Vũ chân nhân xuất chiêu trước, tự nhiên lão hạ thấp người đi một đường kiếm ngoằn ngoèo như đường đi của một con rắn nhắm thăng vào người Phàn Nhất Chi. Chàng kinh ngạc trong một thoáng vì kiếm phổ trong Càn Khôn Yếu Quyết không hề có chiêu thức này. Kiếm của lão đã tới gần, không thể chần chờ được nữa, chàng đành đọc thầm trong đầu các bài kiếm và cứ thế tuần tự ra chiêu đối lại.
Quần thảo với nhau trên ba mươi hiệp, đột nhiên nghe như mồm Đảo Vũ chân nhân phát ra những tiếng khè khè như khí quản bị nghẹt và mồ hôi lão tuôn ra như tắm. Nhìn thần thái lão, Phàn Nhất Chi biết lão không thể cầm cự được trên ba mươi hiệp nữa. Chàng hoang mang trong dạ không hiểu sao lão đánh toàn chiêu thức quái dị trong khi hai người cùng học từ một gốc và cùng một thời gian như nhau.
Quả đúng như chàng dự đoán, đến hiệp kế đó tay kiếm Đảo Vũ chân nhân tự nhiên run lên bần bật, người lão toát ra nhiệt khí nóng hừng hực khiến lão phải kêu lên:
- Các hạ! Tạm ngưng tay đi thôi, hôm nay ta chắc bị trúng thực rồi hay sao mà trong người quái lạ quá!
Thấy lão đã đuối, Phàn Nhất Chi chậm tay kiếm lại hỏi:
- Lão chân nhân nói sau, cùng ăn một bữa như nhau tại sao tiểu sinh lại không bị trúng thực?
Đảo Vũ chân nhân đã kiệt sức hoàn toàn, lão ngã vật ra giữa mặt đất đầy những lá khô bắt đầu rên rỉ:
- ôi! ôi! Chắc không phải trúng thực đâu. Tự nhiên sao ta đau như có hàng ngàn con trừng đang cắn dọc theo kinh Dương Minh thế này?

Nghe xong câu này, lão dãy lên đành đạch và luôn miệng gào "đau quá" "chết mất" khiến Phàn Nhất Chi cũng đâm kinh hoảng. Chàng vội vã ôm lấy lão định xem kinh mạch. Mới chạm sơ vào tay lão, chàng kinh hãi kêu lên:
- Trời ơi! Sao người chân nhân nóng như hòn than vậy?Lão thều thào đáp:
- Ta có biết đâu! ôi! Hôm nay chắc ta chết vì ngũ tạng rối loạn lên hết cả rồi!
Lão tiếp tục lăn lộn dưới đất. Phàn Nhất Chi trong cơn kinh hoàng hoang mang lắp bắp:
- Hay là ta học phải Càn Khôn Yếu Quyết giả rồi?
Nghe câu này, người Đảo Vũ chân nhân khẽ giật lên một cái, lão thu hết hơi sức hò i:
- Các hạ bảo sao? Làm gì có bản Càn Khôn Yếu Quyết giả?
Nhìn lão đau đớn cong người như con sâu, Phàn Nhất Chi chậm rãi nói:
- Tiểu sinh cũng không dám quả quyết. Bản Càn Khôn Yếu Quyết này tiểu sinh lấy được từ tay Lãng Dữ chân nhân. Vì bản của gia phụ tiểu sinh chỉ thấy khi còn thơ ấu nên không dám quyết đâu là chân đâu là giả.
Lão Đảo Vũ tiếp tục lăn lộn vì đau đớn. Lão kêu lên:
- ôi trời! Thế thì đúng là bản giả rồi còn gì! Các hạ đã tự hại rồi!
Nửa câu sau có lẽ lão tự trách lão thì đúng hơn. Vì đến bây giờ Phàn Nhất Chi hoàn toàn không có dấu hiệu gì đau đớn như lão. Phải chăng vì lão đã tự đọc sai bản chính văn cho chàng tập và chàng cứ nhắm mặt học theo nên không ảnh hưởng gì? Hoặc là lão đã học đúng bản giả còn bản do lão đọc lật ngược ý nghĩa biến thành một bản khác hắn nên lão bị tẩu hỏa nhập ma còn chàng thì không? Bây giờ lão vừa lăn lộn vì đau đớn thể xác, vừa đau hận vì chính âm mưu của mình hại mình. Lão gầm lên:
- HỌ Phàn! Ta chắc sắp chết, nhưng ta không dễ dàng để mi đi thoát đâu. Mi phải nếm Độc Thoa ảnh của ta!
Đảo Vũ chân nhân rút ngay từ gấu áo trong ra một loạt thoa độc. Vì lão đã kiệt lực nên tay lão run lẩy bẩy không còn nhanh nhẹn nữa. Phàn Nhất Chi sáng mắt lên khi nhìn thấy ba cánh thoa mà lão gọi là Độc Thoa ảnh giống y hệt mấy cánh thoa mà chàng lấy được trong Tử Chiêm động, chàng liền hỏi:
- Phải thoa cài đầu của mỹ nhân có mười vuốt quỷ đó không?
Trong lúc Đảo Vũ chân nhân trợn mắt vì kinh ngạc, Phàn Nhất Chi lấy ra mấy cánh thoa. Chàng vân vê chúng trong tay:
- Tiểu sinh cũng có Độc Thoa ảnh đây. Nếu muốn hạ thủ bây giờ có lẽ tiểu sinh ra tay nhanh hơn chân nhân đó!
Mắt Đảo Vũ đã trắng dã và bọt mép cũng phun ra trắng cả vành miệng. Trước cảnh hấp hối đau đớn của Đảo Vũ, Phàn Nhất Chi cũng động tâm, chàng hạ giọng:
- Chân nhân lầm rồi, Ở dưới suối vàng TÔ lệnh cô sẽ có dịp tường trình cùng chân nhân.

Đảo Vũ chân nhân oằn lên co giật. Phàn Nhất Chi biết lão sắp vĩnh biệt cuộc đời chàng thở dài quay về căn nhà cỏ của lão lo sửa soạn hành lý từ giã nơi đây ngay trong đêm. Chàng đã tự giam mình nơi rừng mai này đã có hơn năm rồi, không biết tình hình các người thân của chàng ra sao? Rồi còn Tuệ Chân mà chàng chợt thấy mơ hồ nhớ, còn Quan Thượng Cầu, Đinh Chu Diệp, không biết họ đã lưu lạc tới phương trời nào?
Quả có đúng như lời Đảo Vũ chân nhân than thở, mọi chuyện gặp gỡ, chia ly trên đời này chỉ là giả tưởng thôi, nhưng không có những giả tưởng ấy có lẽ dời chàng cũng Vô vị nhiều lắm...

Hồi 12
Rồng chầu hổ phục nơi thâm xứ
Mỹ nhân danh thủ chốn tai ương

Tuệ Chân vừa qua một đêm ngủ ngon.
Sớm nay nàng dậy sớm hơn mọi ngày vì khí trời lạnh hơn thường lệ. Tuy Ở trong Thạch cốc mà nàng có cảm giác khí núi thấm xuống cả những thớ đá ẩm ướt phả hàn khí xuống chung quanh gian thạch cốc nhỏ bé của nàng.
Tuệ Chân tò mò nhìn qua những khe đá sang gian phòng giam Tư Không Thiên bên kia. Dường như suốt đêm Tư Không Thiên chưa chợp mắt nên hai mắt của chàng thâm quầng và trúng sâu. Nàng cất tiếng hỏi:
- Đêm qua thiếu gia không an giấc?
Tư Không Thiên gật đầu:
- Ta trằn trọc không yên vì muốn mau thoát khỏi Thạch cốc của bọn huynh đệ họ Tạo Nạp này.
- Thiếu gia đã tìm ra cách nào chưa?
Tư Không Thiên đang ngồi kiết già điều tức bỗng đứng bật dậy:
- Ta nghĩ ra rồi. Tuệ cô nương, cô nương có biết vì sao cô nương bị giam giữ Ở đây không?
Tuệ Chân gật đầu:
- CÓ lẽ vì huynh đệ họ Tạo Nạp biết ta có quan hệ mật thiết với Phàn công tử nên giam giữ ta chỉ là cái cớ dẫn dụ Phàn công tử đến đây đó thôi.
Tư Không Thiên lắc đầu:
- ấy chỉ là là một cái cớ phụ. Bọn chúng đang cần dẫn dụ một người còn quan trọng hơn Phàn công tử nhiều.
- Ai vậy?
- CÔ nương có biết TÔ Tử Kiệt Ở Tử Chiêm viện?
- Biết chứ, nhưng nghe lão đang trên đường sang Tây Trúc?
Tư Không Thiên mỉm cười:
- Không có lão thì phu nhân Lâm Tiểu Nương của lão cũng được. Người phu nhân trẻ tuổi này xem ra còn mưu cơ hơn cả chồng nữa đó.
Vừa lúc ấy có người mang cơm sáng đến.
Trên đỉnh Thạch cốc có một khoang cửa nhỏ bằng chiếc mặt bàn luôn luôn mở rộng, từ cửa nhỏ này một sợi dây được thả xuống treo giỏ đồ ăn đạm bạc cho Tuệ Chân và Tư Không Thiên.
Tên gia nhân chăm sóc việc tiếp tế lương thực cho hai người là Bảo Thọ.

Sau khi giỏ thức ăn cho Tuệ Chân, gã sang gian thạch động kế bên thả giỏ thứ hai xuống cho Tư Không Thiên.
Đợi giỏ thức ăn rơi xuống chạm đất trong phòng, Bảo Thọ hỏi vọng xuống:
- Lãng Dữ chân nhân vấn an Tư Không thiếu gia có được an khang?
Tư Không Thiên cười nói vọng lên:
- Gởi lời cám tạ chân nhân, thiếu gia không được an khang lắm.
- Tại sao vậy?
Tư Không Thiên cười dài:
- Vì thiếu gia đang lo lắng chỉ muốn lấy đầu lão Lãng Dữ chân nhân sớm chừng nào tốt chừng nấy, làm sao mà an khang được.
Hình như có tiếng "suýt" của tên Bảo Thọ nhưng Tư Không Thiên không thèm nghe, chàng quát lớn:
- Ngươi về nhắn với Lãng Dữ chân nhân, bản thiếu gia không thích Ở đây quá tuần đâu đấy nhé!
Bảo Thọ gầm gừ:
- Thiếu gia chớ cuồng ngôn. Không quá tuần có lẽ cũng không được vì chân nhân đang bận tiếp khách rồi.
- Khách nào thế?
Tên Bá Thọ ngần ngừ:
- Hừm! Thiếu gia cần gì biết... chỉ hiểu rằng... khách Ở đây lâu đấy... Và trong thời gian khách Ở đây, chân nhân không rảnh rang lo đến việc thiếu gia dâu.
Tư Không Thiên hỏi:
- CÓ phải sư huynh Cái bang chưởng môn TỔ Đại của ta không?
Giọng nói của Bảo Thọ lúng túng tố cáo chàng đã đoán đúng:
- Hừm... hừm... làm sao ta biết được chuyện ấy... Ta không dám tiết lộ Tư Không Thiên đánh đòn tâm lý:
- Cần gì ngươi phải nói, ta biết trước sư huynh ta thế nào cũng đến đây điều đình với Lãng Dữ chân nhân thả ta ra trong vài ngày tới. Hãy nói thật đi kẻo thiếu gia ra được rồi, thiếu gia sẽ trị tội ngươi đó!
Lời đe dọa có hiệu quả, Bảo Thọ xuống nước:
- Chuyện này... không có can hệ gì đến tiểu nhân... tại hạ... xin đừng nghĩ lầm...
Ngay lúc ấy có tiếng quát lồng lộng từ xa vọng lại:
- Bảo Thọ, trở về ngay... có Cái bang chưởng môn đến thăm Tư Không thiếu gia đó!
Tư Không Thiên nhận ra âm thanh ấy là của Lãng Dữ chân nhân, tiếp đó liền là âm thanh trầm trọng chứng tỏ nội công hỏa hầu rất thâm hậu:
- Các ngươi đày đọa sư đệ ta Ở thâm sơn cùng cốc thế này ư?
âm thanh di động đến gần. Rồi tiếng chân người đã đứng hẳn trên đỉnh nóc

Thạch cốc ngay trên khung cửa nhỏ vẫn dùng để đưa thức ăn xuống gian phòng giam Tư Không Thiên. Vẫn tiếng nói trầm trọng lúc nãy:
- Tư Không sư đệ, sư đệ có nhận ra ta không?
Đúng là giọng nói của TỔ Đại, người chưởng môn Cái bang Bắc Tông mà oai võ khiến giang hồ khách cũng sợ hãi.
Tư Không Thiên lạnh lùng:
- Sư huynh sao lại quá nhọc công vì tiểu đệ thế?
Giọng nói của TỔ Đại cố ra vẻ ôn hòa:
- Sư đệ dù sư đệ có phạm sai lầm với ta nhưng chúng ta vẫn còn tình đồng môn... Ta đến đây vì sự an nguy của sư đệ đấy.
Tư Không Thiên cự tuyệt:
- Sư huynh định cứu đệ ra khỏi Thạch cốc này mang về tổng đàn trừng trị đích đáng hơn chứ gì?
Giọng nói của TỔ Đại rất cảm động:
- Sao sư đệ lại nói thế? Ta nỡ nào nhìn sư đệ bị giam cầm? Sư đệ không nhớ Cái bang của chúng ta chỉ có bắt người chứ không bao giờ để người bắt ư? Ta rất nhớ thương sư đệ và thân lặn lội đến đây yêu cầu Lãng Dữ chân nhân thả sư đệ ra...
- CÓ điều kiện gì không?
- Không, hoàn toàn không, ta đã già yếu quá rồi, muốn mời sư đệ về tổng đàn lảnh ngôi chưởng môn thay ta.
- Còn sư huynh đi đâu khi chưa chết?
Giọng nói của Tư Không Thiên rất tàn nhẫn nhưng vẫn không làm TỔ Đại phật ý, lão trầm giọng:
- Ta sẽ quy ẩn vào rừng núi Dương Châu, tất cả quyền bính xin trao lại cho sư đệ, sư đệ theo ta về chứ?
Giọng Tư Không Thiên kiên quyết:
- Không, tiểu đệ không tin lời sư huynh nữa. Sư huynh đã lừa tiểu đệ một lần quá lớn tiểu đệ quyết không tin sư huynh nữa...
Tiếng nói của Lãng Dữ chân nhân can thiệp:
- TỔ đại huynh, tên tiểu tử ấy cứng đầu lắm, đại hiệp cần gì phải nhiều lời?
TỔ Đại:
- Cứng đầu cũng vẫn là tiểu sư đệ của ta, ta bỏ sao được?
Lãng Dữ chân nhân:
- Thôi, ta về đây, mặc sư huynh đệ thương thảo với nhau đó!
Lão nói xong quay mình đi liền, bỏ lại một mình TỔ Đại trên nóc Thạch cọc Đợi cho Lãng Dữ chân nhân khuất hẳn, TỔ Đại nói tiếp:
- Ta không nỡ thấy sư đệ bị giam cầm mãi Ở đây, sư đệ hãy chuẩn bị, ta sử dụng Bát Quái Thần Công đánh vỡ nóc Thạch cốc đây, hãy phi thân ra.
Bát Quái Thần Công là tuyệt môn nội công của Cái bang, thường thường rất

ít khi TỔ Đại phải thi triển đến công phu này vì nó đòi hỏi hao tốn khá nhiều chân lực. Hôm nay lão quyết định dùng Bát Quá Thần Công là đã quá lo lắng cho số mệnh người sư đệ của lão.
Tư Không Thiên cũng không ngờ sư huynh mình lại quá tha thiết đến thế, chàng can ngăn:
- Sư huynh, chớ nên...
Chàng chưa kịp dứt lời thì những tảng đá trên đầu chàng đã chấn động kêu lên những tiếng khủng khiếp. Từng tảng đá vỡ vụn rơi xuống người Tư Không Thiên.
Chàng núp vào một tảng đá lớn nhô hẳn ra vách đá nhìn lên dần dần thấy rõ sư huynh người đỏ rực và ướt đẫm mồ hôi đang thi triển Bát Quái Thần Công, ấn nội lực xuống mặt đá núi. Cả hai gian Thạch cốc của Tư Không Thiên và Tuệ Chân thoáng chốc đã lộ ra một khoảng trống khá rộng.
Tuệ Chân lợi dụng cơ hội phi thân lên trước tiên.
Thân ảnh nàng vừa vượt lên miệng hang đã bị đánh rơi xuống vì dư lực của Bát Quái Thần Công đè nặng trên đầu. Nàng tự biết đây là cơ hội thoát thân hiếm có nên không sợ nguy hiểm lại tiếp tục vận kình lực che chở thượng thân phi thân vọt lên một lần nữa.
Vừa đặt chân lên tới mặt đất nàng bỗng quy xuống ngã ngồi hắn xuống.
Lão TỔ Đại dường như đã tập trưng hết tinh thần vào việc thi triển Bát Quái Thần Công nên không nhìn thấy nàng. Hai mắt lão nhắm nghiền, kình lực trong người tuôn ra ào ạt như thác đổ đánh xuống liên tiếp.
Tuệ Chân đã có linh cảm bất thường, nàng kêu thật to:
- Lão tiền bối, dừng tay đi. Tiểu nữ bị kình lực của lão tiền bối đả thương roi.
Lão TỔ Đại mở choàng mắt quả nhiên chân lực của lão bị tiêu hao nhiều, lão mệt lả ngó Tuệ Chân:
- CÔ nương là ai, Ở đâu đến vậy?
Nàng đáp vắn tắt:
- Tiểu nữ cũng bị giam trong Thạch cốc, nhờ Bát Quái Thần Công của lão tiền bối giải thoát... nhưng... cũng chính bị trúng Bát Quái Thần Công mà tê liệt hai chân rồi!
Lúc ấy TỔ Đại mới nhìn rõ Tuệ Chân, lão sực nhớ tới sư đệ:
- ủa! Còn sư đệ ta không thấy ra ư?
Tuệ Chân xoay nửa người trên nhìn xuống miệng hang, gọi lớn:
- Tư Không thiếu gia vẫn còn dưới ấy ư?
Tiếng Tư Không Thiên:
- Ta vẫn Ở đây, ta không lên đâu, thà chết Ở đây chứ ta không trở về tổng đàn Cái bang bao giờ.
Nàng quay đầu lại nói với TỔ Đại:

- Lão tiền bối nghe rồi chứ, tại hạ không ưng thuận trở về tổng đàn Cái bang, lão tiền bối ép sao được?
Nàng nói tiếp:
- Còn đôi chân tiểu nữ tính sao đây?
TỔ Đại hơi xịu mặt:
- Lỡ trúng Bát Quái Thần Công là không còn cách nào chữa trị.
Lão ngáp dài:
- Mỗi lần thi triển Bát Quái Thần Công lão phải ngủ bù liền hai ngày mới hồi sức. Thôi, lão ngủ đây!
Lão Cái bang chưởng môn này thật là kỳ dị, vừa nói dứt tiếng "lão ngủ đây,, là lão ngã vật xuống tại chỗ ngủ liền, chớp mắt đã ngáy như sấm động.
Tuệ Chân cố di động đôi chân nhưng Vô vọng. Nàng đã trở thành tàn phế rồi. Đột nhiên ngay lúc ấy có tiếng gọi nàng vọng xa xa đến:
- Tuệ tiểu muội! Tuệ tiểu muội!
âm thanh quen thuộc thân thiết khiến nàng reo to:
- Phàn ca ca! Tiểu muội Ở đây!
Một bóng đen phi hành vun vút từ trên núi xuống, đúng là Phàn Nhất Chi đã về chàng vẫn còn nhớ đến Tuệ Chân. Nàng không còn nhớ gì đến đôi chân tàn phế nữa, người xoay như muốn lịm đi.
* * *
Phàn Nhất Chi đánh chiếc xe tứ mã chở theo Tuệ Chân trên đường về Yên Kinh.
Vừa quanh qua một ngoặt gấp, chàng hốt hoảng ghìm cương lại. Trước mắt chàng là một xác người nằm ngang đường. Vất cương cho Tuệ Chân, chàng vội vã bước xuống. Xác chết nằm ngửa mặt lên trời cho thấy dọc theo yết hầu tới ngực là một vết chém sâu của lưỡi thép bén. Ngực hắn bị mổ phanh ra nhầy nhụa máu và thịt. Tuệ Chân mặt tái ngắt như không còn một giọt máu, nàng ấp úng:
- Kéo xác chết vào rồi ta đi mau thôi ca ca... tiểu muội linh cảm thấy điềm xấu...
Phàn Nhất Chi lôi xác chết vào vệ đường, khi cúi xuống nắm chân xác chết, chàng phát hiện một cánh thoa có hình chim nằm ẩn trong bụi cỏ. Mũi thoa này chàng đã thấy nhiều lần gài trên đầu tóc Lâm Tiểu Nương, nữ vương chủ Tử Chiêm viện. Lặng lẽ không một lời, Nhất Chi lại lên ngựa ra roi. Nhưng chỉ đi được nửa dặm, chàng phát hiện thêm một xác chết nằm giữa đường y như tư thế của xác chết trước. Lần này Tuệ Chân không giữ được kinh hãi:
- Hôm nay là ngày gì mà chúng ta gặp toàn là xác chết thế này? Ca ca ôi tiểu muội sợ quá!
Chàng buông thõng:

- CÓ lẽ Lâm lệnh nương không muốn chúng ta trở về Yên Kinh chăng?
Chàng chưa dứt lời, từ trong đám bụi cây ven đường xuất hiện liền bốn đại hán bủa ra vây kín lấy xe ngựa, chàng quắc mắt:
- Chư vị hảo hán có việc gì cần đến tại hạ?
Tên đại hán đối diện với chàng rút câu liêm bên hông quát to:
- Tiểu tử về Yên Kinh định làm chi?
Câu liêm của gã lập tức xé gió đánh tới. Phàn Nhất Chi vọt liền xuống xe ngựa, chân chàng chưa chạm đất cước tả đã tung ra trúng ngay hàm dưới đối phương. Gã đại hán lui hai bước đầu nghẹo qua một bên:
- Tiểu tử gớm thật! Hôm nay dám xuất thủ trước cả Tùng Hạc Tứ Hữu nữa à?
Gã móc vẹt câu liêm lên nhưng thủ pháp của Phàn Nhất Chi nhanh lạ thường, tay tả chàng vừa đỡ dứt câu liêm, tay hữu vươn tới đầu xỉa chỉ công vào giữa mặt gã. Gã rống lên vì hai mắt bị chọc mù liền:
- Tam huynh đệ, tên tiểu tử này không nương tay, ta cho tiểu tử về chầu Phật đi thô i!
Cả ba đại hán cùng áp sát tới. Lạ lùng là tất cả đều sử dụng câu liêm chứ không có vũ khí nào khác. ánh câu liêm vụt vù vù chung quanh chàng thành một cái lưới bằng thép. Tuệ Chân ngồi trên xe luôn miệng rên rỉ:
- Ca ca! Coi chừng bên tả! ôi! Bên hữu đồ! Ca ca, tên áo đỏ Ở sau lưng kìa!
Phàn Nhất Chi thi triển Hồ Điệp Xuyên Liễu lách vun vút giữa rừng câu liêm như một con bướm vờn những cánh hoa trong vườn. VÕ công của chàng vừa đẹp mắt vừa hiệu quả khiến một tên trong bọn Tùng Hạc Tứ Hữu phải thốt lên:
- Thân pháp đẹp lắm!
Gã bị tên vừa mù mát chửi liền:
- Tam đệ biết gì mà nói! Đừng có làm nhục hùng khí bọn ta chứ, thanh toán mau lên, tối nay còn phải về Hàng Châu!
Chàng gằn giọng:
- Chư vị là người của Lâm lệnh nương?
Tên mù đã lui vào vệ đường không tham chiến cười ha hả:
- Người của ai tiểu tử biết làm chi? Hà hà... sắp chết đến nơi còn hỏi lăng nhăng!
Trong lúc đối đáp chàng vừa đón đỡ các đòn tấn công của những tên Tùng Hạc Tứ Hữu còn lại. Đánh trên ba mươi hiệp mà vẫn chưa làm gì được chàng, tên mặc áo đỏ nóng nảy nói:
- Vạn đại ca! Sao không gọi Qua trưởng lão đến thu thập nó cho rồi?
Thì ra tên mù mắt họ Vạn là đại ca của cả bọn, gã như sực tỉnh móc trong túi ra một chiếc kèn nhỏ bằng ngón tay cái đưa lên miệng thổi liền. Tiếng còi phát ra âm hanh hết sức kỳ dị. NÓ ré lên dài từng chập như tiếng rắn kêu

nhưng sắc hơn và lảnh lót hơn. Quả nhiên sau thoáng chốc một lão già gầy gò xuất hiện. Lão cao lêu khêu như một cây trúc và cầm trong tay chiếc thiết trượng cũng cao không kém có treo lủng lăng mấy quả cầu Ở phía trên.
Lão đúng là Qua trưởng lão có giọng nói hết sức trầm hùng chứng tỏ nội lực hỏa hầu của lão không phải tầm thường:
- Bọn ăn hại đái nát có tránh ra không. Qua trưởng lão đâu thèm ỷ chúng hiếp cô! Để tiểu tử đó mình ta xừ trí được rồi.
CÓ lẽ lão quá tự tin vào công lực của mình nên giọng nói có một vẻ kiêu ngạo điên cuồng.
Ba tên đại hán thu câu liêm lùi ra liền. Qua trưởng lão dậm chân nhảy tới quạt luôn thiết trượng vào đầu chàng. Chàng chưa biết lão già này là ai nhưng nghe giọng nói hiu hiu tự đắc đã không có chút cảm tình liền xuống tấn cúi rạp đầu né thiết trượng rồi dùng trảo công bấu liền vào mấy quả cầu vũ khí với ý định áp đảo lão chơi. Mấy quả cầu này thật lạ lùng, chúng dính vào thiết trượng bằng những sợi xích mỏng manh nhưng lại có mắt. Khi bàn tay vươn trảo của Phàn Nhất Chi sắp bấu trúng, nó đột nhiên lắc qua như biết tránh đồng thời quả cầu thứ hai gõ tiếp liền đẩy bật tay chàng ra.
Những quả cầu này tuy nhỏ nhưng đều bằng thép cứng, nếu đập trúng tay ắt nát cả mấy đầu ngón tay liền.
Muốn biểu diễn võ công với bọn cường đạo này, chàng nhanh nhạy lật ngang bàn tay chuyển thế chụp luôn quả cầu thứ hai vừa đập tới. Thiết trượng lắc nhẹ định đâm thăng tới nhưng tay chàng đã nắm được quả cầu nên nó không sao động đậy được nữa. Qua trưởng lão hơi kinh ngạc khi thấy kình lực đối phương sung mãn đến vậy, lão hét to:
- Hãy coi Phá Vân Lực đây!
Người lão bung lên như một chiếc bong bóng, đánh luôn song quyền về phía chàng, lão đã buông thiết trượng nhưng nếu chàng cứ nắm quả cầu dính vào thiết trượng cũng sẽ không còn tay đỡ song quyền của lão nữa nên chàng đành buông. Nhưng trước khi buông thiết trượng ra, Phàn Nhất Chi dùng sống tay chặt mạnh vào thiết trượng khiến nó bật ngược lên đánh cán vào gáy của Qua trưởng lão đồng thời chàng dơ song quyền lên đỡ quyền của đối phương.
Kể thì lâu nhưng hai người xuất thủ nhanh như chớp mắt, chỉ nghe một tiếng "bốp" khô khan, hai quyền đụng nhau, Qua trưởng lão lùi lại mặt tái nhợt:
- Các hạ... các hạ... nhỏ tuổi mà sao hỏa hầu sung mãn thế?
Lão già thốt lên câu ấy tức là đã hoảng sợ rồi. Phàn Nhất Chi không đáp cúi xuống lượm cây thiết trượng lên:
- Trưởng lão có cần nhận lại vũ khí? Và chúng tôi có thể tiếp tục hành trình được chứ?
Qua trưởng lão vọt người tới đỡ lấy thiết trượng, lão đáp tuy không còn

giọng kiêu ngạo nữa nhưng vẫn cứng rắn:
- Lệnh Ở Yên Kinh là các hạ phải dừng xe lại đây!
vừa đoạt lại chiếc thiền trượng, lão múa liền xông thăng tới hô to:
- Tùng Hạc quý hữu, hãy mang giây trói tiểu tử lại. Lần này lão không đám một mình đối phó với chàng nữa mà gọi cả đám anh em họ Vạn cùng xông vào.
Phàn Nhất Chi lùi đến sát xe ngựa, chàng rút thanh trường kiếm án ngữ Ở cái cửa nhỏ bên trong có Tuệ Chân. Giọng chàng trầm trọng:
- Hôm nay vãn sinh không muốn động thủ, chăng qua vì bị chư vị ép buộc. Xin đừng trách!
ánh kiếm lóe lên như những đường chỉ thép. Tên tam ca cũng mặc áo đỏ rú lên buông rơi câu liêm đánh "xoảng" xuống đất, bả vai hữu bị một vết kiếm kéo dài đến tận hông. Gã hốt hoảng lùi lại quên cả nhắc vũ khí. Nghe tiếng hét, Vạn đại ca mù mắt hỏi:
- Sao đó? Giọng hét của thằng nào đó? Tam đệ phải không?
- Dạ! Đệ bị trúng kiếm sắp rụng cánh tay rồi!
Gã họ Vạn chẳng những không an ủi mà còn nạt nộ:
- Cụt một tay sao bằng ta mù cả hai mắt! Còn thấy là còn phải đánh. Xông vào đi!
Tam đệ của gã biết gã mù nên lăng lặng rút êm vào một bụi rậm nhăn nhó băng bó vết thương.
Qua trưởng lão thấy Phàn Nhất Chi xuất chiêu huyền ảo quá, gắng gượng cười gằn:
- Các hạ cao cường thật! Xin được thọ giáo!
Thiết trượng chuyển động như thác đổ xuống thác. Lần này lão sử dụng cả hai đầu, lúc đánh đầu này lúc chuyển ngược đầu kia múa tới tấp như chong chóng.
Phàn Nhất Chi thầm nghĩ: "Hôm nay ta không thi triển hết võ công tuyệt học e khó đưa Tuệ cô nương thoát khỏi nơi đây được." Chàng dựng thăng mũi kiếm lên trời nói to:
- Lão trượng tha lỗi. Buông gậy xuống đi.
Không biết kiếm ảnh đi bằng đường nào mà đã cắm phập vào bàn tay cầm cán thiết trượng của lão họ Qua. Lão tái mét thần sắc thả rơi thiết trượng liền và ôm vội lấy bàn tay đẫm máu:
- Tên tiểu tử thủ pháp quái dị thật! Kiếm ảnh dường như Vô hình?
Phàn Nhất Chi cười nhẹ:
- Kiếm học của Huyền Công kiếm môn dựa trên giáo lý phật học. Lấy không tướng chế ngư hữu tướng... Cái gì không có làm sao nắm bắt được?
Và đã không có còn sợ mất đi đâu được nữa?
Qua trưởng lão cúi đầu:

- Bái phục! Bái phục! Rất tiếc lệnh của Lâm lệnh nương là các hạ phải dừng xe lại đây nhưng chúng ta không đủ uy lực thi hành. Vì tâm phục các hạ nên xin dặn một lời: các hạ không nên đến Yên Kinh.
Phàn Nhất Chi ương ngạnh:
- Ta không thích nghe lệnh của ai cả. Vả chăng, nếu không về Yên Kinh thì cô nương đây làm sao chữa trị?
Lão già tròn xoe mắt:
- CÔ nương nào đâu?
Chàng biết mình lỡ lời đành chỉ vào xe:
- CÔ nương bằng hữu quê Ở gần Yên Kinh.
Lão tần ngần một lúc rồi phất tay áo:
- Thôi cho các hạ lên đường:
Tên mù họ Vạn nghe lão nói câu này phản ứng liền:
- Lão... Lão... Không còn nhớ lệnh của Lâm nữ chủ ư?
Lão cười khan:
- Nhớ chứ, nhưng ngươi bắt ta phải làm gì bây giờ và sao ngươi không làm gì?
HỌ Vạn lúng túng như ngậm hột thị:
- Ơ Ơ phen này chắc b ì rơi đầu vì ki ếm của nữ chủ rồ i... hừ... hừ..... đằng nào cũng chết... Hãy đợi ta đấy!
Gã quay ngoắt lại:
- Đi thôi các huynh đệ. Các huynh đệ muốn chết vì tay Lâm nữ chủ không?
Cả bốn lục tục kéo đi để một mình Qua trưởng lão đứng lại. Lão khẽ liếc Phàn Nhất Chi:
- Bọn này không để yên cho các hạ đến Yên Kinh đâu, các hạ hãy tế tâm.
Chàng bước lên xe:
- Đa tạ trưởng lão. Xin từ giả!
Tuệ Chân chúm chím cười nhìn chàng giật mạnh giây cương. Mấy con ngựa lồng lên sải bốn vó. Nhanh như một chiếc chong chóng, Qua trưởng lão đảo thân pháp một vòng quanh bốn con ngựa. Mỗi con đã bị ghim một mũi ám khí nhỏ như cây kim dưới ức. Tuệ Chân không để ý đến nhưng Phàn Nhất Chi chép miệng:
- Không biết lão định giở trò gì thế? Hừ! Lão không ngăn cản chúng ta là được rồ i!
Chàng cũng chưa khám phá ra dưới ức của bốn con ngựa đã bị dính ám khí của lão già họ Qua nên cứ bình thản ra roi. CÓ lẽ nhờ ngựa còn tơ chưa bị thấm thuốc nên vẫn đi được một đoạn khá xa nữa.
Cho đến gần chập tối thì Phàn Nhất Chi mới phát hiện đột nhiên cả bốn con ngựa dều bắt đầu khục khắc rồi từ từ chậm hẳn vó lại. Tuệ Chân nóng ruột:
- Mấy con vật này định giở chứng gì thế này?

Cả hai đang Ở giữa đường núi, chung quanh không có một bóng nhà.
Phàn Nhất Chi đành dừng cương bước xuống. Chàng xem xét tỉ mỉ từng con một và phát giác ra bốn mũi độc tiêu ngay. Chàng cầm bốn mũi tên giơ lên:
- Lão họ Qua đã bí mật ám sát con ngựa chúng ta rồi. Chúng ta biết làm sao?
Tuệ Chân hốt hoảng:
- Ca ca... ca ca... vì tiểu muội mà gian khổ quá. Biết thế này ca ca đừng đưa tiểu muội về Yên Kinh có lẽ còn hay hơn.
Phàn Nhất Chi nhảy vọt xuống xe ngựa vì chàng không biết trả lời sao. Chàng đưa mắt nhìn bốn chung quanh quan sát địa thế, đột nhiên thấy dưới chân núi hai bóng người đi nhanh như bay lên. Chàng cả kinh nghĩ thầm: "Giữa vùng núi non cô quạnh thế này hai người này là ai? Nhìn thân pháp nhẹ nhàng kia ắt không phải là dân núi bình thường rồi... " Chàng vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn hai người đang phi thân lên, thấy thân hình hai người này mảnh khảnh và cùng mặc áo màu đỏ rực như lửa.
Chỉ thoáng chốc, hai bóng người mảnh khảnh kia đã lên tới gần. đó là hai thiếu nữ quần áo giống nhau nhưng dung mạo lại khác hẳn. Cả hai chưa tới gần đã quát to:
- Tiểu tử kia đừng chạy nữa!
Phàn Nhất Chi hết sức kinh ngạc, chàng chú ý xem hai thiếu nữ quát như thế với ai, nhưng thấy hai thiếu nữ đều nhìn thăng vào mặt mình, chàng giật nảy người lên: hai thiếu nữ ấy một đẹp một xấu. Người đi trước xấu xí không thể tưởng tượng nổi, hai mắt lồi và to như hai cái chuông sắp sửa nhảy ra khỏi ngoài hốc mắt, mồm to, môi dày lộ ra răng lẫn lộn. Ban đêm mà gặp người như thế này không ai dám tin là người. Còn thiếu nữ thứ hai lại đẹp tuyệt trần so với nàng trước thật là một trời một vực. Tóc nàng xõa tung trong gió, mướt và óng ả như những sợi tơ. Nàng tủm tỉm cười với Phàn Nhất Chi:
- Tiểu tử này ngoan ngoãn lắm.
Té ra nàng ta tưởng chàng đứng lại vì tiếng gọi của hai nàng. Chàng thấy vẻ xinh đẹp dịu dàng của nàng cũng muốn cười đáp lại, nhưng nhớ đến chữ "tiểu tử,, mà nàng dùng gọi mình, chàng lạnh lùng:
- Nhị vị cô nương gọi tại hạ dừng lại chăng hay có việc gì muốn chỉ bảo?
Mặt thiếu nữ xấu xí nhăn nhó trông càng hết sức dị dạng, giọng nàng Ổ ề như tiếng đàn ông:
- Ta có gọi ngươi đâu?
Phàn Nhất Chi ngẩn người, đang định lên tiếng hỏi lại thi thiếu nữ rất xinh đẹp kia cười khanh khách xen vào:
- Này tiểu tử, gặp đại tỷ của ta đây thì nên tuân phục đi là hơn. Vừa rồi chính ta gọi chứ có phải đại tỷ của ta đâu?
Nàng vừa nói vừa tiến đến gần Phàn Nhất Chi.
Thiếu nữ xấu xí bỗng thất thanh la lên một tiếng, nhún vai một cái như mũi

tên lướt qua người Nhất Chi đi luôn.
Phàn Nhất Chi thấy vậy thắc mắc Vô cùng, nghĩ bụng: "Không biết nàng ta định làm cái trò gì mà chưa kịp hỏi tới đã vội bỏ đi rồi?" Đột nhiên chàng bỗng nghe phía sau có tiếng động khác lạ. Lúc này võ công của chàng đã lên tới tuyệt đỉnh nên chỉ hơi có một tiếng gió động nhẹ nhàng cũng hay biết liền. Chàng biết người đó đang dùng hai ngón tay tấn công lén yếu huyệt Ở sống lưng của mình và có lẽ người ấy là thiếu nữ xấu xí kia cũng nên. Thế công này nàng đã dùng hết công lực ra tấn công nên mới có tiếng gió động như thế.
Phàn Nhất Chi liền thi triển Hồ Điệp Xuyên Hoa. Chỉ thấy người chàng như một cái bóng xanh thấp thoáng, chàng đã lướt ra ngoài hai thước, rồi lại bỗng khẽ xoay người lướt sang cạnh đó ba bước nữa. Lúc ấy thiếu nữ xấu xí đã biến thành Ở trước mặt chàng rồi. Chàng không có vẻ gì tức giận, chỉ lạnh lùng hỏi:
- Tôi với cô nương không quen biết oán thù, lẽ nào nở ra tay như thế?
Thiếu nữ xấu xí không thèm trả lời chàng, đưa mắt nhìn thiếu nữ tuyệt đẹp vừa cười vừa nó i:
- Ngọc Cơ, em mau ra đứng phía sau y, đợi chị ra lệnh!
Thiếu nữ xinh đẹp tên Ngọc Cơ dường như rất sợ thiếu nữ xấu xí, không đợi lời thứ hai, vội vã phi thân tới phía sau của Phàn Nhất Chi ngay và vẻ mặt cũng cố giữ vẻ nghiêm nghị chứ không tươi cười như trước nữa.
Phàn Nhất Chi hết sức hoang mang không hiểu hai thiếu nữ một đẹp một xấu này định làm gì chàng Ở giữa chốn hoang vu này? Chàng vội quay đầu lại phía thiếu nữ xinh đẹp, thấy nàng ta đứng hướng về mình nhưng lại cúi đầu nhìn xuống xác những con ngựa vừa ngã gục. Nàng bỗng "ủa" rất khẽ kháng và quay người cất giọng oanh vàng:
- Chị Ngọc Thể, đây có phải là...
Thiếu nữ xấu xí có tên rất trái ngược là Ngọc Thể lại quát lên:
- Ngọc Cơ, đừng hỏi nữa! Hãy nghe lệnh của chị!
Phàn Nhất Chi lộ vẻ ngạc nhiên, chàng thấy thiếu nữ xinh đẹp nhìn những xác ngựa, phản ứng của nàng chỉ là cau đôi mày xinh đẹp. Lòng chàng thầm nghĩ sao trời đất lại sắp đặt một người rất nhu mì diễm lệ là chị em với một người xem ra rất xấu xa độc ác như thế?
Đột nhiên chàng nghe thấy thiếu nữ xấu xí thét lên một tiếng và chàng bỗng thấy mắt mình hoa một cái, thiếu nữ ấy đã Ở chỗ cách mình hơn trượng cứ chạy vòng quanh hoài. Chàng vội vận chân khí lên hai cánh tay bảo vệ phần trước ngực. Đột nhiên chàng lại nghe thấy một tiếng thét nữa nổi lên Ở phía sau, thiếu nữ đẹp tên Ngọc Cơ bắt đầu chạy vòng quanh chàng như thế.
Phàn Nhất Chi vội xoay ngang người giở song quyền lên, hai chưởng tâm của chàng đều hướng về hai thiếu nữ, mồm quát hỏi:

- Nếu nhị vị cô nương muốn đấu với tại hạ thì cũng nên cho tại hạ biết lý do trước chứ!
Ngọc Thể khẽ nhún vai đáp:
- Ngươi đã sắp vào địa hạt Yên Kinh mà nhìn thấy màu áo đỏ của bản cô nương chăng lẽ ngươi không hiểu hay sao còn phải hỏi?
Nghe nàng ta nói thế, chàng vội thâu quyền pháp, ngơ ngác:
- Tại hạ nào biết cô nương có dụng ý gì? Xin cô nương nói rõ, màu áo đỏ là màu áo gì?
Ngọc Thể trợn ngược đôi lông mày giận dữ quát lớn:
- Ngươi thực không biết hay là giả vờ như thế?
Chàng vẫn ngạc nhiên:
- Tôi thực... quả không biết.
Chàng vừa nói tới đó thi Ngọc Thể đã nhanh như gió lướt tới trước mặt giơ song chỉ ra như hai cây kích và chìa mấy ngón tay ra có gió kêu "vù, vù,, nhằm yếu huyệt Ở vai trái chàng đâm tới còn tay trái của nàng thì nhằm trọng huyệt Ở đan điền của chàng xỉa xuống.
Phàn Nhất Chi cả giận vừa vận hơi lấy sức đã nghe Ở phía sau có tiếng gió động, chàng đoán chắc thiếu nữ xinh đẹp cũng ra tay tấn công mình rồi. Phải công nhận đối phương tấn công mau quá, không kịp để chàng vận công lên chống lại, chàng đành phải khom người hóp bụng để tránh hai thế công của Ngọc Thể đồng thời dỡ liền Cái Bang Di Công nhanh như cắt bước chéo sang bên bốn bước.
Hai thiếu nữ chỉ thấy bóng áo xanh thấp thoáng chàng đã mất dạng. Ngọc Thể đột nhiên tươi cười thâu thủ pháp khẽ quát Ngọc Cơ:
- Được rồi! Được rồi! Ngọc Cơ, em dừng tay lại đi.
Ngọc Cơ dừng tay liền, hớn hở hỏi:
- Chị đoán rất đúng, y... quả thực... y là...
Phàn Nhất Chi nghe vậy càng thắc mắc thêm, vội dừng chân lại ngẩn đầu lên nhìn đã thấy thiếu nữ xấu xí nhếch môi cười, từ từ tiến lại gần:
- Đại huynh đừng giả vờ như thế nữa, chị em chúng tôi đã đợi chờ đại huynh từlâu...
Phàn Nhất Chi thấy nàng ta cười lại còn xấu ma chê quỷ hờn hơn. Chàng nhắm mắt lại trầm giọng:
- CÔ nương nói gì vậy? Quả thực tại hạ không hiểu tí gì.
Thiếu nữ xinh đẹp lướt tới gần đứng cất giọng thỏ thẻ:
- Chị em chúng tôi nào phải những người ngu xuẩn đâu mà không nhận ra. Phải chăng đại huynh là cao đồ của chưởng môn nhân Cái bang TỔ đại hiệp?
Phàn Nhất Chi thở phào một tiếng. Thì ra hai thiếu nữ đã lầm chàng là cao đồ của TỔ Đại vì quả thực chàng vừa thi triển Cái Bang Di Công là tuyệt

chiêu của Cái bang. CÓ lẽ nhìn thấy bộ pháp của chàng, hai nàng đã lầm rồi chăng?
Cói đầu suy nghĩ một chút, chàng đáp:
- Nhị vị cô nương lầm rồi, tôi nào được có cái hân hạnh ấy...Nhưng hai nàng vẫn khăng khăng:
- Đại huynh đi đâu xin cho chị em tôi biết, may ra giúp gì được chăng?
Chàng mừng rỡ:
- TÔ định đi Yên Kinh, đến đây rủi thấy bốn ngựa đều lăn ra chết. Giữa sương lam chướng khí thế này tôi e không tiện cho người bằng hữu...
Nàng kinh ngạc hỏi:
- ủa! Còn ai nữa đâu?
Chàng lúng túng:
- Tôi còn có... có người nữ bằng hữu trong xe kia.
Chàng chỉ vào chiếc xe, gương mặt đẹp của Ngọc Cơ biến đổi một cách lạ lùng kín đáo nhưng chàng không để ý, trong lúc Ngọc Thể dục dã:
- vậy kêu nàng ra đi, chúng ta còn về nhà nghỉ ngơi, trời sắp tối rồi đó.
Chàng vẫn còn lúng túng:
- Thú thật với nhị vị cô nương, chúng tôi chỉ muốn lên đường càng sớm càng tốt. Bụng dạ nào mà nghỉ ngơi. Quanh vùng này có cách nào tìm ngựa?
Ngọc Cơ châm biếm:
- Chắc đi cùng mỹ nhân nên đại huynh gấp gáp quá thể? Hoặc là lệnh hỏa tốc của Cái bang?
Chàng đành thú thật:
- Tại hạ có bổn phận đưa nàng về quê nhà Ở Yên Kinh vì nàng bị bại liệt chứ có phải vì lệnh của ai đâu?
Trời cũng vừa sụp tối, Ngọc Thể quyết định:
- Chúng ta đành phải về nghỉ đêm nay. Giờ này còn biết mua ngựa Ở đâu?
Tuy rất nóng ruột nhưng Phàn Nhất Chi cũng đành cõng Tuệ Chân theo về nhà của hai chị em lạ lùng này nằm dưới chân núi.
Thực ra gọi là nhà hơi quá đáng. ĐÓ chỉ là một gian chòi trống trước trống sau với một mặt sàn dài trên đó sử dụng vào mọi việc ăn ngủ. Khi Phàn Nhất Chi thắc mắc:
- chỗ Ở của nhị vị chật chội thế này, chúng ta biết tạm ngụ vào đâu?
CÔ chị Ngọc Thể xấu xí cười nhăn nhó:
- Đại huynh đừng lo, đêm nay chúng tôi nhường hẳn căn nhà này cho đại huynh và Tuệ cô nương đó. Chị em chúng tôi có việc bận không Ở nhà.
* * *
Phàn Nhất Chi đang nằm mơ màng chờ đợi trời sáng bỗng thoáng nghe có tiếng động lạ ngoài nhà. Tập trưng thính lực chàng nghe rõ có bước chân rón rén lại gần. Hình như có nhiều bước chân chứ không phải một. Giọng nói

tuy cố kềm trong miệng nhưng chàng vẫn nghe rõ vì nó rất quen thuộc:
- Cả hai đều nằm trong đó.
Tiếng đáp trầm hơn:
- Nhị vị hãy cẩn trọng, võ công của tiểu tử họ Phàn không phải tầm thường đâu.
Chàng nghĩ thầm: "Không biết nhị vị cô nương kỳ dị này dẫn bọn nào về định làm gì ta? CÓ lẽ chúng dám hỏa thêu căn chòi này lắm! " Thân ảnh chàng chỉ trong nháy mắt đã tung dậy vọt ra bên ngoài. Dưới ánh sáng mờ đục của vầng trăng sắp lặn, chàng thấy lố nhố một bọn người.
có ba tên cưỡi ngựa đứng Ở xa hơn dường như để điều động. CÔ nàng Ngọc Cơ là người đầu tiên phát giác ra chàng, nàng kêu lên:
- HỌ Phàn kìa các đại ca!
Vừa dứt tiếng, Phàn Nhất Chi đã tới sát bên nàng, trảo pháp chàng vươn ra chớp nhoáng. Ngọc Cơ thân pháp dị biến liền, nàng lách qua một bên rồi khuất sau bụi cây. Ngọc Thể cô nương xấu xí bây giờ đã cầm trên tay một nhuyễn tiên dài thượt. Nàng đánh vào vai Phàn Nhất Chi rồi chuyển thế đánh cong xuống định dùng roi quấn luôn lấy người chàng.
Phàn Nhất Chi hú lên một tiếng đảo lộn ba vòng theo đường roi rồi chỉ thấy thấp thoáng vạt áo xanh, chàng áp sát vào người Ngọc Thể, trảo công bấu chặt lấy vai nàng đồng thời hô lớn:
- Buông roi!
Ngọc Thể la "oái" một tiếng, roi tuột ra khỏi tay. Nghe tiếng kêu đau của nàng, gã trung niên gần đó vụt thân lại:
- Tiểu tử họ Phàn kia! Chi đàn Hồng ĐÔ môn của Phục Hồng hội đã bao vây hết vùng này rồi! Không thoát được đâu!
Gã huy động song chùy lởm chởm những gai tấn công liền. Phàn Nhất chi lại thi triển Cái Bang Di Công, chỉ thấy thoáng bóng chàng vụt qua vụt lại mà song chùy không cách nào đánh trúng. Bỗng người trên ngựa phi gần lại phi thân xuống sát cạnh gã chộp tay gã lại:
- Tứ đệ Hồng ĐÔ môn, hãy dừng tay!
Thoạt đầu Phàn Nhất Chi tưởng cả hai là cùng đồng bọn, ai ngờ khi gã trung niên nghe tên cưỡi ngựa mặc áo vàng nói vậy xoay song chùy lại đập vào hắn liền. Tên áo vàng cứ đứng yên đưa đầu hứng song chùy nghe đến "cộp,, một tiếng, cười khan:
- Tứ đệ Hồng ĐÔ môn! Không biết ta là Thiết Đầu lão nhân sao? Phàn Nhất Chi là người của Cái bang, các hạ định chiếm đoạt mất ư?
Hắn nói giọng như Phàn Nhất Chi đã nằm trong tay hắn rồi vậy. Tên trung niên sử dụng cặp song chùy không chịu nhịn, gã tuy ngạc nhiên vì không hiểu đối thủ sử dụng pháp môn gì mà chùy đập vào đầu không sao nhưng gã nhanh nhẹn rút trong lưng áo ra một lưỡi liễu diệp dài hơn thước, giọng lạnh

lùng:
- Hay lắm! Đúng là thiết đầu nhưng hãy nếm thử mũi nhọn này xem sao!
Bây giờ tay hữu gã nắm một lúc hai quả chùy còn tay trái sử dụng lưỡi đao lá liễu mỏng dính. Gã vân múa vũ khí vùn vụt chứng tỏ nội lực của gã khá cao cường. Thiết Đầu lão nhân gầm lên:
- Hồng ĐÔ môn hí lộng trước mặt ta là liệu thần xác đó. Lão mỗ bình sinh chưa để ai áp đảo đâu!
Hai tay lão múa song quyền tiến dần tới đối phương. Mặc dù trong tay không có một tấc sắt nhưng xem ra lão không có chút gì nao núng. Khi vừa đến gần tự nhiên song quyền có vẻ chậm lại, lão từ từ giơ cánh tay lên, mặt lộ sát khí nhằm Thiên Linh huyệt của gã Hồng ĐÔ môn vỗ mạnh xuống.
Nói thì chậm nhưng động tác của lão lúc ấy nhanh nhẹn như điện. Phàn Nhất Chi đã nhanh nhẹn như một mũi tên nhảy xổ tới giương hai cánh tay ra rồi chập lại bổ mạnh xuống một thế.
Trong tiếng cười ha hả của tên Hồng ĐÔ môn, cát bụi bay mù mịt, người của lão Thiết Đầu đã bị song chưởng rất lợi hại của Phàn Nhất Chi đánh bật ra xa ngoài hơn ba trượng, mép lão rỉ ra mấy giọt máu.
Lão loạng choạng đứng không vững, miệng ấp úng thảng thốt:
- Phàn công tử... ta đánh tên Hồng ĐÔ môn là để cứu công tử... sao... sao...
chàng cười gằn:
- Lão nhân cứu ta là để bắt ta về cho Tử Chiêm viện xừ trí phải không? Thế có hơn gì ta bị chết dưới tay của gã Hồng ĐÔ môn này?
Chàng dừng tay lại một chút nhìn gã Hồng ĐÔ môn mặt mày xám ngắt đánh rơi cả lưỡi đao lá liễu, rồi thở dài:
- Lần đầu tiên ta gặp Hồng ĐÔ môn, không biết có oán cừu gì mà các hạ định hại ta?
Gã Hồng ĐÔ môn hơi ngập ngừng:
- Chi đàn chưởng môn Hồng ĐÔ môn là Đảo Chấn chân nhân Ở Tử Chiêm viện ngoài Nhạn Môn quan, các hạ không nhớ sao?
Phàn Nhất Chi tỉnh ngộ liền, chàng cúi đầu:
- Té ra là vậy. Quả rắc rối thật. chỉ xin đưa Tuệ cô nương về Yên Kinh yên ổn rồi ta về quê làm gã nông phu có lẽ an thân hơn.
Gã Hồng ĐÔ môn giọng nhỏ hắn đi:
- Dù sao tôi cũng vừa thọ ân các hạ. Hôm nay chắc chưa thể giết các hạ được!
Gã quay lại phía Ngọc Thể, Ngọc Cơ:
- Nhị vị đại tỷ! xin cáo lỗi cùng lệnh nghiêm, hẹn hôm khác sẽ xin vâng mệnh!
Gã ngoắt thân pháp một cái đã vượt ra xa. Phàn Nhất Chi lại hiểu thêm một

chuyện nữa: Hai cô nương kỳ dị này là con gái của Đảo Chấn chân nhân
Chàng tiến lại gần hai nàng:
- Việc tôi hạ thủ lệnh nghiêm trong Tiểu Tử Chiêm viện là chăng đặng đừng và ngoài ý muốn, xin nhị vị cô nương thông hiểu cho, thực tâm tôi không có oán thù gì với Đảo Chấn chân nhân.
Giọng nói của nàng Ngọc Thể gắt gỏng:
- Giết người rồi tự bào chữa ai mà làm không được. Ngọc Cơ, em hãy cùng chị Hoạch Thiên Kiếm Vân Pháp trị họ Phàn đi!
Ngọc Cơ dường như miễn cưỡng nhưng vì quá sợ đại tỷ nên lớn tiếng đáp:
- Xin vâng!
Nàng vọt vào trong căn chòi, trong chớp mắt đã trở lại với một cái lưới giống như lưới đánh cá nhưng nhỏ hơn sợi tơ, mềm nhuyễn hơn. Ngọc Thể hỏi em:
- CÔ nương họ Tuệ còn ngủ chứ?
Ngọc Cơ hơi nháy mắt về phía chị:
- Em đã trói cô nàng luôn vào cột nhà rồi, chị em mình cứ yên tâm với tiểu tử này.
Không hiểu sao nàng lại đổi cách gọi chàng bằng "tiểu tử" một cách khinh miệt như thế.
Đột nhiên thân pháp hai chị em chuyển động dần dần mau lẹ phi thường, mỗi người cầm một đầu cố ý giăng ra bắt cá. Phàn Nhất Chi thi triển Cái Bang Di Công định thoát ra ngoài vòng vây của hai thiếu nữ, nhưng lạ lùng là cô em Ngọc Cơ cứ bám sát lấy chàng như hình với bóng. Thân pháp nàng cũng hết sức ảo diệu đến độ Nhất Chi không thể ngờ được.
Đang đối phó với hai chị em đột nhiên trong căn chòi vọng ra tiếng rên rỉ:
- Phàn ca ca ơi! Hãy mở trói cho tiểu muội mau đi, không tiểu muội cắn lưỡi chết cho rồ i!
Tiếng rên rỉ ấy khiến chàng càng rối trí. Chàng vừa chạy vừa cố tiến sát đến căn chòi nói vọng vào:
- Tuệ tiểu muội đừng nói nhảm! Chờ tôi một chút tôi vào ngay bây giờ đây
chàng hấp tấp vận thêm nội lực cố chạy thật mau mong thoát khỏi sự kềm tỏa của hai cô nàng Ngọc này nhưng chính vì sự rối trí quá nên bộ pháp của chàng có hơi rối loạn. Thoáng một chút chân chàng đã vấp phải lưới loạng choạng hai ba bước. Chàng chưa kịp chuyển thế thì tấm lưới kỳ ảo xiết chặt lại. CÔ chị Ngọc Thể cười reo lên:
- A! Đã bị chộp rồi!
ánh kiếm xoẹt tới yết hầu chàng liền, nhưng cô em cũng vội hét lên:
- Đại tỷ dừng tay! Không nhớ Hồng ĐÔ môn đang chờ chúng ta ư?
Nàng dùng lưỡi kiếm ấn vào yết hầu Phàn Nhất Chi:
- Hôm nay là ngày Hồng ĐÔ môn làm lễ tế gia gia ta đấy. Hãy theo chúng ta

lên đỉnh núi!
Nhất Chi lo sợ cho mình thì ít mà lo sợ cho Tuệ Chân nhiều hơn. Chàng vội hỏi:
- Thế còn Tuệ cô nương thì sao?
Nàng đáp:
- Cứ để Tuệ cô nương Ở đây. Đây là địa giới của Hồng ĐÔ môn, đứa nào dám léo hánh tới?
Hai thiếu nữ tiến lại thắt những gút lưới rồi cứ thế cầm đầu dây dẫn Phàn Nhất Chi lên núi.
Trên đỉnh núi cao chót vót, ba người đang dẫn nhau lên thì đột nhiên Ở chỗ sườn núi có một cái bóng đen xuất hiện giở khinh công tuyệt đỉnh ra phi thăng lên trên đỉnh núi nhanh như điện chớp.
Trên đỉnh núi có một nơi nhô ra vừa rộng vừa bằng phăng không khác gì một bãi đất trống. Người ta thường gọi những chỗ rộng như bãi đất này là Thạch Bình.
Phía sau Thạch Bình có một cái hang động thiên nhiên.
Bóng đen nọ hình như rất quen thuộc nơi đây nên khi y lên tới Thạch Bình liền lẽn vào trong hang nọ. Chỗ cửa hang cũng có bóng người đi đi lại lại nhưng không ai ngăn cản bóng đen vừa tới đó cả.
Thì ra đây là chỗ tụ họp của Hồng ĐÔ môn.
Bên trong Thạch động đã có một bóng người bước ra. ánh sáng trong hang động này tuy u ám nhưng người ta vẫn có thể nhìn rõ đại hán vừa to lớn vừa cao kều ấy tay đang cầm một cái thiết quài.
Người mới lên đang tiến vào trong thạch động, trông thấy người cầm thiết quài bước vội ra cung kính vái chào:
- Ớ dưới núi nhị vị cô nương ái nữ của cựu đàn chủ đã bắt được tên tiểu tử sắp giải lên đây, xin ý của đường chủ.
Thì ra đại hán cầm thiết quài chính là Vi Thiếu Minh hiện giữ chức đường chủ Hồng ĐÔ môn mới từ lúc Đảo Chấn chân nhân cựu đường chủ thọ tử.
Thiếu Minh nghe người nọ nói thế liền hất tay áo làm hiệu cho y rút lui rồi trở vào trong hang động liền.Trong hang động tối om mà Thiếu Minh không khác gì con mèo lướt nhanh như bay chứng tỏ võ công của y rất huyền ảo.
Đường đi trong hang ngoằn ngoèo một đoạn dài rồi đến một nơi ánh sáng rực rỡ khác thường. Nơi đây giống như một đại sảnh của tòa dinh thự nào đó vì ánh sáng mặt trời rọi vào rất chói chang và cách bài trí Ở bên trong cũng rực rỡ theo phong cách đại gia quyền quý. Những chiếc ghế bọc nệm gấm trải dài suốt chân vách đá. Chính giữa là bộ thập bát ban vũ khí sáng chói như rất thường được lau chùi chăm sóc.
Vi Thiếu Minh đến gần một cái giá treo chiếc chuông đồng vĩ đại. Y giơ dùi đập liên tiếp vào đó những hồi chuông vang động.

Cả thạch động im lặng như cựa mình thức dậy. Bọn võ sĩ Hồng ĐÔ môn trong các ngõ ngách tuôn ra tấp nập kéo vào tòa đại sảnh thiên nhiên. Ngồi trên một chiếc nệm cao vượt lên khỏi các dãy ghế khác. Thiếu Minh gác chiếc thiết quảy ngang bắp vế oai nghi truyền lệnh:
- Hôm nay Hồng ĐÔ môn đã bắt được tên tiểu tử hạ thủ đàn chủ trong Tiểu Tử Chiêm viện khi xưa. Ta triệu tập toàn bộ bản môn đến đây hỏi ý kiến, ta nên xừ hắn cách nào cho xứng đáng?
Trong đại sảnh bây giờ hết sức huyên náo vì hàng trăm lời tranh cãi.
Những tiếng tranh cãi đang vang dội vào vách núi thì phía bên ngoài có tiếng hô vang động:
- Nhị vị Ngọc cô nương đã giải phạm nhân đến!
Vi Thiếu Minh chậm rãi đứng dậy:
- Giải tội nhân vào đây cho quần hùng biết mặt!
Ngọc Thể, Ngọc Cơ cầm đầy dây đẩy Phàn Nhất Chi vào đại sảnh.
Vi Thiếu Minh dồn hết công lực đẩy lời nói rung động khắp hang núi:
- Các anh hùng nghe đây! Khi xưa tiểu tử họ Phàn này đã dùng Độc Thoa ảnh giết chết đàn chủ chúng ta trong Tiểu Tử Chiêm viện, nay ta phải xừ trí hắn ra sao để đàn chủ ngậm cười nơi chín suối?
Cả bọn võ sĩ ồn ào, có tiếng nói vọng lên:
- Hãy dùng độc tiêu với hắn như hán dùng với đàn chủ!
Nhưng rồi có lời phản đối ngay:
- Không được! Nếu dùng độc tiêu hắn chết liền thì có gì là khoái trá? Ta phải dùng cách nào để hắn ngoắc ngoải đau khổ hàng năm trời mà không chết được mới đáng vuốt mắt cho đàn chủ.
Tiếng nói ồn lên đồng tình:
- Phải! Phải! Hãy dùng cách nào khiến hắn đau khổ hàng năm trời mới được!
Vi Thiếu Minh dơ thiết quài lên ra hiệu cho quần hùng yên lặng rồi gằn từng tiếng:
- Ta dùng Thiếu âm Hổ Cáp Tán được không bằng hữu?
Cả bọn lại lên tiếng ồn ào:
- Được! Được! Đường chủ hãy cho hắn uống Thiếu âm Hổ Cáp Tán cho hắn nửa sống nửa chết trên đỉnh núi này!
Vi Thiếu Minh gọi to:
- Bay đây!
Một đại hán bước ra trên tay đã cầm sẵn một chiếc mâm đồng điêu chạm rất tinh xảo, trên ấy đặt hai lọ sành con và một chung nước lạnh. HỌ Vi quát lên:
- Dẫn tội nhân lại gần.
Ngọc Thể dẫn Phàn Nhất Chi tới trước.

Nhìn vật đặt trên mâm đồng, Nhất Chi biết rằng đó là loại Thiếu âm Hổ Cáp Tán mà tên đường chủ họ Vi vừa nói tới: Không biết công hiệu của nó ra sao mà chúng cho rằng uống vào sẽ nửa sống nửa chết?
Phàn Nhất Chi dõng dạc bước tới. Vi Thiếu Minh thấy thái độ của chàng vẫn không tỏ ra một chút gì sợ sệt, lấy làm tức giận, y quát:
- Tội nhân kia, trước khi uống Thiếu âm Hổ Cáp Tán, ngươi có muốn nói điều gì không?
Phàn Nhất Chi ngước mặt nhìn y rồi quay lại nhìn đám thủ hạ Hồng ĐÔ môn, thật sự chàng không nhìn ai cả, chàng dõng dạc:
- Tại hạ giết đàn chủ trong Tiểu Tử Chiêm viện là chuyện tình cờ, hoàn toàn không thù oán gì với Đảo Chấn chân nhân. Thực lòng tại hạ không có gì phải ăn năn.
vi Thiếu Minh nổ đom đóm mắt:
- Nhị Ngọc cô nương! Hãy cho hắn uống Thiếu âm Hổ Cáp Tán để hắn im cái giọng ngông cuồng ấy đi!
Ngọc Thể đỡ chiếc mâm đồng khẽ nhón một ve sành thật trọng mở nút. Nàng đổ vào lòng bàn tay mấy viên thuốc màu hồng nhạt nhỏ xíu. Tiến đến bên Phàn Nhất Chi, ánh mắt nàng lộ hung quang khiến gương mặt nàng méo mó trông rất kinh dị:
- Tiểu tử! Hãy uống ba viên thuốc này!
Đồng thời với lời nói, nàng đẩy hai tay tới, một tay cầm mấy viên thuốc nhét vào miệng Phàn Nhất Chi còn tay kia chuẩn bị chiêu luôn chung nước để thuốc trôi xuống cổ họng. Phàn Nhất Chi định hất đầu qua tránh thì trảo pháp của ai đó đã nắm chặt lấy gáy chàng. Thì ra gã Vi Thiếu Minh dùng bộ pháp chớp nhoáng nào đó đã đến sau lưng chàng từ lúc nào không biết.
Vì bị bó thân trong lưới vòng, Phàn Nhất Chi không có cách gì để xoay sở cả lại thêm năm ngón tay như vuốt loài thú của Thiếu Minh bóp mạnh hai yếu huyệt Giáng Xạ và Đại Nghinh khiến chàng phải tự động há mồm ra. Trong chớp mắt chàng đã nuốt ba viên Thiếu âm Hổ Cáp Tán.
Phàn Nhất Chi nuốt xong thuốc âm thầm điều khí từ huyệt Đan Điền lên để xem phản ứng.
Huyệt mạch vẫn bình thường. CÓ lẽ dược phương chưa phát tán?
Tiếng nói của Vi Thiếu Minh đường chủ lại cất lên:
- Mang hắn quăng vào Tiêm Đầu Thung. Đợi ba ngày nữa thuốc ngấm vào cơ thể hắn sẽ biết thế nào là đau khổ.
Cả đại sảnh reo lên cùng một lúc như sấm động.
Ngọc Thể quăng sợi dây lưới cho cô em:
- Em hãy dẫn tiểu tử đến Tiêm Đầu Thung, chị phải xuống núi xem em họ Tuệ đã chết chưa.
Nàng bắn thân ra ngoài đại sảnh không cần biết Ngọc Cơ có đồng ý hay

không, dường như chưa bao giờ nàng thấy cô em gái có ý phản đối những mệnh lệnh nàng cả.
Ngọc Cơ là cô em xinh đẹp dẫn Phàn Nhất Chi ra chỗ gọi là Tiêm Đầu Thung. Nhìn gương mặt xinh đẹp rạng rỡ của Ngọc Cơ, Nhất Chi cũng được an ủi phần nào, chàng chậm rãi bước theo nàng. Tiêm Đầu Thung là một thung lũng nằm giữa hai vách núi chơm chởm những tảng đá hình mũi nhọn đâm thăng lên trời những những lưỡi kiếm dựng ngược. Chung quanh Tiêm Đầu Thung, Phàn Nhất Chi vẫn nhìn thấy thoáng những bóng người qua lại như có ý canh giữnơi đây.
Khi dẫn chàng vào sâu trong thung, Ngọc Cơ nói:
- Tiểu tử cứ Ở đây! Nên nhớ chung quanh đây không phải chỉ có toàn núi non đâu! Hồng ĐÔ môn có tai mắt khắp nơi đó!
Khí giữa ban ngày trong thung vẫn bốc lên nghi ngút lạnh thấu xương.
Bông nhiên trước khi bỏ đi, Ngọc Cơ hạ giọng nói:
- Mấy hôm nữa, thân thể nóng nảy ngứa ngáy là Thiếu âm Hổ Cáp Tán bắt đầu phát tán rồi đó. Tiểu tử cứ vận chân khí theo đường kinh Cân Thủ Quyết âm sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.
Nàng dặn xong câu ấy, giựt mối lưới cho bung ra rồi vội vã quay ngoắt đi liền. Phàn Nhất Chi nghe giọng nói ấm cúng của thiếu nữ trong lòng có hơi hoang mang không hiểu tại sao nàng lại quan tâm đến chàng như vậy? Kinh Cân Thủ Quyết âm là kinh mạch khởi đầu từ ngón tay giữa cùng đi với kinh cân thủ thái âm đi liên kết Ở mé khuỷu tay, lên mé trong cánh tay trên kết dưới nách, đi xuống phân tán ra trước sau, đi dọc theo sườn cụt, mạch nhánh của nó đi vào nách mà sau tỏa ra giữa ngực, hết Ở Vị Khâu. Chàng đã thuộc lòng tất cả các kinh mạch trong thân thể từ lúc học Huyền Công kiếm môn trong Thạch Lâm.
Bị trói người trong lưới nay được giải thoát, Phàn Nhất Chi cảm thấy khoái trá chàng múa một bài quyền cho thư dán rồi bắt đầu vận chân khí theo đường kinh Cân Thủ Quyết âm dù hiện nay trong người chàng chưa có triệu chứng gì khác lạ.
Bỗng bên tai chàng có tiếng hỏi khàn khàn:
- Bị trúng Thiếu âm Hổ Cáp Tán rồi phải không?
Chàng quay lại, Ở bên một mé thạch nham vươn lên khuất sau đám khí núi mù mịt có một bóng người tiến tới. Người nọ đến gần Phàn Nhất Chi mới nhận ra quần áo trên người y đã rách tả tơi như sơ mướp. Đầu tóc y để dài quá vai và rối bù như đến cả năm nay chưa hề chải gội. Tuy nhiên chòm râu của y lại xanh mướt và đẹp lạ lùng. Chàng kinh ngạc đáp:
- Sao lão tiền bối lại biết vãn bối trúng Thiếu âm Hổ Cáp Tán?
Lão dị nhân hơi cười:
- Vì hai mươi năm trước đây, ta cũng bị trúng một thứ độc như ngươi.

Nhất chi càng kinh ngạc hơn:
- Lão tiền bối nói cũng bị uống Thiếu âm Hổ Cáp Tán? Sao còn sống được đến hai mươi năm? Chăng phải độc dược này làm người ta dở sống dở chết hay sao?
Dị nhân ngửa mặt cười ha hả:
- Bọn Hồng ĐÔ môn tưởng tượng như vậy thôi. Nhưng đời này vẫn có những biệt lệ. Trường hợp ta là một. Khi bị bắt vào đây và trước khi uống Thiếu âm Hổ Cáp Tán, ta đã tinh luyện Dực Tý Công rồi nên các loại thuốc độc này đâu còn tác dụng gì nữa?
Phàn Nhất Chi cố dấu nụ cười hỏi:
- Xin được biết cao danh hàng trạng lão tiền bối.
- Ta là Độc BỘ Thần Kình Ở biển Đông. Năm xưa hai cha con ta theo Lý Tự Thành đánh quân Thanh, chăng may lọt vào tay địch bị bắt vào đây và bị chúng ép phục dược Thiếu âm Hổ Cáp Tán để tàn mạt thân thể. Ai ngờ... hà hà... đúng là Ở đời thường có những bất ngờ thật.
Phàn Nhất Chi kêu lên kinh ngạc:
- Độc BỘ Thần Kình? Phải chăng lão tiền bối đã một thời tung hoành Ở biển Quảng Tây?
Lão nghe chàng có biết hành trạng của mình lấy làm đắc chí:
- Tiểu tử có biết tên ta? Chắc cũng đã Ở Lưỡng Quảng chăng?
- Vãn bối cũng có thời gian Ở Lưỡng Quảng, chăng may bị khuất thân chốn này, nay mai Thiếu âm Hồ Cáp Tán phát tán chắc không có hy vọng về lại cố hương.
Độc BỘ Thần Kình cười ha hả:
- Tiểu tử đừng quá bi thương như thế! Đã gặp Độc BỘ Thần Kình Ở chốn này là coi như Thiếu âm Hổ Cáp Tán không phát tác được nữa...
Lão đột ngột hỏi:
- Tiểu tử hãy bái ta làm đại sư phụ đi.
Phàn Nhất Chi cung kính đứng dậy:
- Lão tiền bối! Vãn bối rất ngưỡng mộ uy danh lão tiền bối nên có bái lão tiền bối làm sư phụ cũng là điều vinh hạnh thôi. Chỉ e rằng hiện đang ngổn ngang trăm mối...
Độc BỘ Thần Kình xoay thân như chớp tới sát bên chàng, tráo pháp nắm lấy gáy chàng liền:
- Ngổn ngang trăm mối gì? Chuyện quái quỷ gì hơn mạng sống của ngươi?
Nhất Chi vẫn bình tĩnh:
- Còn nhiều chuyện hơn mạng sống của vãn bối nửa. Vì có quan hệ tới mạng sống của nhiều người khác nữa. Mai đây toàn dân Hán sẽ nổi dậy đuổi nhà Thanh. Việc ấy không hệ trọng hơn mạng sống của vãn bối sao?
Độc BỘ Thần Kình buông tay ra liền, lão lại cười ha ha, đổi giọng thân mật:

- Khá lắm! Hiền khế khá lắm! Bắt đầu từ hôm nay ta sẽ truyền Dực Tý Công cho ngươi, ngươi còn sợ gì Thiếu âm Hổ Cáp Tán nữa.
Phàn Nhất Chi cúi đầu đáp:
- Đa tạ lão tiền bối.
Từ đó hàng ngày Phàn Nhất Chi theo Độc Bộ Thần Kình luyện Dực Tý Công. Vì là người thông tuệ khác thường, bẩm sinh lại có năng khiếu đặc biệt về võ thuật, chàng tiếp thu mau đến nỗi lão Độc Bộ Thần Kình cũng phải kinh ngạc.
Thỉnh thoảng đôi ba ngày Ngọc Cơ cô nương cũng vào Tiêm Đầu Thung thăm chàng, mang theo một ít lương thực và tin tức của Huệ Chân dưới núi. Không biết nàng nghĩ sao nhưng hình như nàng có cảm tình đặc biệt với chàng. Ngọc Cơ vẫn thường thỏ thẻ trấn an chàng:
- Phàn ca chớ lo về Tuệ cô nương. Chị em chúng tôi đủ sức nuôi cô nương ít năm nữa rồi sẽ gửi trả về Yên Kinh như ý nguyện của ca ca.
Tuy rất mang ơn Ngọc Cơ nhưng chàng luôn luôn dấu kỹ chuyện chàng luyện Dực Tý Công cho đến khi Ngọc Cơ lộ vẻ kinh ngạc hỏi:
- Hình như Thiếu âm Hổ Cáp Tán không có công hiệu với ca ca?
Chàng giả vờ thở dài:
- Tôi cũng không hiểu sao. Hoặc là Vi đường chủ cho tôi uống lầm thuốc rồi chăng?
Ớ trong thung lũng đầy dấy đá tảng và khí núi nên mỗi khi Ngọc Cơ đến thì Độc Bộ Thần Kình tránh mặt là việc không mấy khó khăn.
Ngọc Cơ ngây thơ đem tin này báo cho đường chủ Vi Thiếu Minh.
Một hôm y vào Tiêm Đầu Thung bất thình lình. Bước vào thung y liền dỡ khinh công tuyệt kỹ chạy một vòng quanh liền.
vỉ xuất hiện thình lình nên y phát giác ra chuyện Phàn Nhất Chi đang luyện công với Độc Bộ Thần Kình.
Lúc bấy giờ hai người đang ngồi trên đỉnh một thạch nham nhọn cao chót vót Nhìn thấy cách tĩnh tọa của Độc Bộ Thần Kình và Phàn Nhất Chi, y đã giật mình:
- Lão già kia là ai vậy?
Đưa mắt nhìn xuống chân thạch nham, Độc Bộ Thần Kình cười khẩy:
- Mới có hai kỷ mà ngươi đã quên ta rồi ư?
Nghe âm thanh, Vi Thiếu Minh vỗ trán, y giật mình thêm một lần nữa:
- ủa! Độc Bộ Thần Kình chưa chết mục xương sao?
Độc Bộ Thần Kình đứng dậy vươn vai:
- Chết kể ra là một việc khó đó đường chủ à. Hôm nay đường chủ tìm ta có việc chi?
Vi Thiếu Minh không trả lời, đập thiết quài xuống đất một cái thực mạnh rồi dựa thế bay vọt lên đỉnh thạch nham.

Nên biết đỉnh thạch nham này rất nhọn Ở trên đầu, chỉ có hai sư đệ Độc BộÌ Thần Kình đã không đủ chỗ rồi, nay lại thêm Vi Thiếu Minh nữa, không hiểu y định đặt chân vào đâu?
Nhưng quả thật võ công của Vi đường chủ ảo diệu Vô cùng. Khi thân hình khinh công của y gần tới ngọn thạch nham, y dùng Bích Hổ Công móc hai chân vào đỉnh đá treo ngược người rồi đánh thế thiết quài hết sức bất ngờ. Nhưng Độc BộÌ Thần Kình cũng không hổ là đệ nhất cao thủ phương nam, lão chớp nhoáng lộn người xuống theo, dùng Dực Tý Công bấu vào sườn đá để thiết quài đập trúng đỉnh thạch nham "bình" một tiếng lớn.
Hai võ lâm đệ nhất cứ treo ngược đầu trên sườn núi mà giao đấu liên tiếp đã hơn mười chiêu thế. Thấy sư phụ mình không có vũ khí sợ yếu thế hơn, Phàn Nhất Chi rút trường kiếm nhắm chân bấu vào đá của Vi Thiếu Minh chém liên tiếp định buộc y phải buông mình rơi xuống. Vi Thiếu Minh vừa treo người vừa đảo chân qua mại thoàn thoắt như loài vượn khiến chàng không sao chém trúng được.
Y vẫn vừa lơ lững trên không vừa huy động thiết quài nhu bảo táp mưa sa. Đúng là kỳ phùng địch thủ. Đánh đã hơn năm mươi hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại. Đột nhiên Vi Thiếu Minh hú lên ba tiếng lanh lảnh như tiếng vượn gào con. Dưới chân thạch nham thấp thoáng sau lớp sương mù khí núi, chàng nhìn thấy có bốn năm đại hán xuất hiện. Vi đường chủ hét lên:
- Độc tiễn!
Vừa hét dứt tiếng, Độc BộÌ Thần Kình đã vọt người lên trên không đáp xuống mũi nhọn của đỉnh thạch nham đứng bên cạnh Phàn Nhất Chi. Lão tiền bối Độc BộÌ Thần Kình nói mau:
- Hôm nay bọn vệ sĩ vào đây cả rồi. Hiền khế mau thoát thân.
Một loạt tên theo lệnh của Vi đường chủ vun vút bay lên trên đỉnh thạch nham.
ánh kiếm của Phàn Nhất Chi như một bức tường bọc kín lấy người chàng và Độc BộÌ Thần Kình, tên độc không xâm nhập tới được.
Lúc ấy Vi Thiếu Minh lại bay người lên định theo Độc BộÌ Thần Kình lên trên đỉnh thạch nham. Tình hình thật thúc bách, dưới chân là năm sáu cung thủ nhắm vào mình, bên cạnh là Vi Thiếu Minh tấn công nhưng Độc BộÌ Thần Kình vẫn tỏ ra bình tĩnh.
Khi Vi đường chủ đã đặt được chân lên mũi nhọn của thạch nham chưa kịp định thân, Độc BộÌ Thần Kình đánh liền một thế Lưỡng Long Đoạt Châu từ trên xuống đầu y. Hình như có ý định sẵn, cả hai quấn vào nhau rơi xuống lòng vực, nhưng giống như có hẹn trước, cả hai đều dùng Bích Hổ Công móc chân treo ngược trở lại trên giữa sườn đá không cho thân mình rơi xuống đáy vực. Độc BộÌ Thần Kình la lớn:
- Hiền khế hãy ra ngoài Tiêm Đầu Thung đợi ta mau!

Phàn Nhất Chi biết đó là lời lão sư giục chàng hãy thoát thân khỏi chốn này. Chàng thoát làm sao được khi lão còn đang trong hoàn cảnh chỉ mành treo chuông như thế?
Những mũi tên độc dưới chân thạch nham vẫn liên tiếp bắn lên. Tiếng Độc BỘ Thần Kình vẫn giục giã:
- Hiền khế hãy vượt đi mau. Sau này có về Quảng Tây, hãy tới làng Hòa Nhai thăm hỏi họ Trần sẽ biết ta.
Ngay dưới chân chàng, Độc BỘ Thần Kình và Vi Thiếu Minh như hai con thằn lằn treo ngược trên nóc nhà vừa đuổi nhau chung quanh đỉnh thạch nham vừa đánh đỡ ra chiêu liên tiếp đã có hơn năm mươi hiệp nữa.
Bỗng có một tiếng hú ngân dài. Thì ra Độc BỘ Thần Kình đã trúng một mũi tên độc trên bả vai. Lúc này lão đang rõ ràng Ở thế hạ phong so với Vi Thiếu Minh. HỌ Vi quay thân bắn sát vào người lão, gằn giọng:
- chịu chết đi cho rồi, làm sao còn đường sống nữa?
Độc BỘ Thần Kình nghiến răng rút mũi tên trên bả vai biến thành phi tiêu phóng về phía Vi thiếu Minh,rồi nhân cơ hội tung ngược mình lên sát Phàn Nhất Chi, lão dùng hữu chưởng đẩy mạnh chàng một cái:
- Hãy đi đi!
Kình lực chưởng phong làm chàng loạng choạng, để tránh rơi khỏi chân thạch nham nơi có các võ sĩ Hồng ĐÔ môn đang chờ sẵn, chàng tung người phi thân sang một đỉnh thạch nham khác, chàng định thân rồi có ý muốn trở lại với sư phụ nhưng song chưởng của lão nhân đã đưa ra trước mặt:
- Hiền khế đi mau đi.
Tiếng nói của lão nhân như sấm động làm rung cả đám khí núi càng lúc càng bốc lên dày đặc lạnh lẽo.
Nói thì lâu nhưng sự việc xảy ra chỉ trong chốc lát. Phàn Nhất Chi nhắm hướng cửa Tiêm Đầu Thung phi thân chuyền trên những đỉnh thạch nham. Vừa phi thân, chàng vừa sử dụng thanh trường kiếm án ngữ không cho các tên độc phạm đến mình. Kể ra chàng có thể bắn ra Độc Thoa ảnh giết chết bất cứ đối phương nào, nhưng sử dụng loại độc vật của người khác là hành động cuối cùng mà lúc nào chàng cũng muốn tránh.
Khi đã vượt ra ngoài cửa thung, Phàn Nhất Chi bỗng nghe trong thung có tiếng rú lên khủng khiếp. Tiếng hú như quyện vào khí núi ngùn ngụt âm vọng mãi bên tai cho đến lúc chàng đã đi khá xa.
Đợi cho Phàn Nhất Chi đã khuất bóng hẳn ngoài thung núi, Độc BỘ Thần Kình mới cất giọng nói với Vi Thiếu Minh:
- Vi đường chủ, năm xưa đường chủ đã dùng độc dược giết chết thân phụ ta và định giết luôn cả ta nữa. Chăng may cho đường chủ là ta không chết. Nay đường chủ nghĩ sao về cái chết của thân phụ ta Vi Thiếu Minh lạnh lùng cười khan:

- Ha ha! Độc BỘ quái nhân họ Trần kia! Đúng là ngày đó không may cho ta thật. Nhưng hôm nay chắc là ngươi không may rồi. Trên đỉnh thạch nham giờ chỉ còn hai người.
Vi đường chủ đã đủ không gian để múa tít cây thiết quài trong tay, còn Độc BỘ Thần Kình không có vũ khí, trên vai lại còn vương vết thương do tên độc bắn trúng.
CÓ lẽ họ Vi thấy được ưu thế của mình nên y cứ hú lên từng hồi dài mãn ý thiết quài trong tay y đập chéo một đường Kình Thiên Bàng Kiếm xuống đỉnh Thiên Linh Cái của Độc BỘ Thần Kình, lão nhân tràn người ra, chân đã đặt lên mép đỉnh thạch nham, chỉ còn một tấc nữa là rơi xuống vực.
Thấy thế họ Vi quát lên một tiếng lớn, thiết quài quét luôn thế Bắc Đẩu Giao Long từ dưới vẹt lên, định hất lão nhân xuống vực sâu luôn.
Ớ trong thế ngàn cân treo sợi tóc, Độc BỘ Thần Kình bèn giở tuyệt kỹ Dực Tý Công ra, hai tay lão dang rộng như hai cánh chim và đánh luôn xuống cây thiết quài.
Vi Thiếu Minh cứ tưởng bị dồn vào chiêu thế này thì thế nào đối thủ cũng bị tung lên rơi xuống vực liền nhưng y không thể nạp ngờ được Dực Tý Công uy lực kinh khủng vượt ngoài trí tưởng tượng.
Người Độc BỘ Thần Kình cứng như đá bị trúng thiết quài tức khắc gãy làm đôi nghe một tiếng "rắc" lớn. Thiết quài tức khắc gãy làm đôi, nửa cán sau văng ra rơi luôn xuống vực sâu. Tuy đã loại bỏ được võ khí đối phương nhưng vì dùng công lực quá sức nên vết thương trên vai Độc BỘ Thần Kình chấn động khiến lão khẽ rú lên ôm lấy vai. Máu Ở vết thương lại ộc ra từng bụm lớn. Vi Thiếu Minh nghe tiếng rú đau đớn của đối phương liền nghiến răng múa song chưởng tới đánh liên hoàn ba chiêu thế.
Người Độc BỘ Thần Kình hơi quy xuống sau chiêu thoát chết trong kẽ tóc lần này trúng luôn một chưởng của Vi Thiếu Minh vào huyệt Tý Ngọ.
Lão loạng choạng ngửa người ra sau, miệng thổ một búng máu tươi. Vi Thiếu Minh không bỏ lỡ cơ hội, y áp sát liền quạt luôn hữu chưởng vào thái dương lão định hất lão xuống đáy vực.
Đợi Vi Thiếu Minh chuyển bộ pháp tới gần, lão nhân Độc BỘ Thần Kình rạp người xuống sát mặt đất, thân cong lại như con tôm đánh thốc một đòn Dực Tý Công nữa từ dưới thẳng lên. Đòn này trúng mục tiêu phá nát hạ bộ của Vi đường chủ. HỌ Vi rống lên khủng khiếp, nhưng trước khi thân hình văng lên cao, hữu chưởng của y cũng đã kịp đập trúng thái dương lão nhân.
Gần như hai tiếng rống trước sau nối tiếp nhau, cả hai thân thể Vi Thiếu Minh và Độc BỘ Thần Kình văng lên cao cùng một lúc theo hai bên sườn thạch nham rơi xuống.
Cả hai đều là bậc võ công thượng thặng nên trong khi rơi xuống họ đều dồn khí cho thân mình rơi xuống sát vách đá định dùng Bích Hổ Công bám lấy

nhưng trước đó cả hai đều đã bịọ trọng thương, khi bốn bàn chân đụng vào vách đá thay vì bám vào vực họ liền bị văng ra dội lên như trái cầu rơi thăng xuống vực.
Ngoài hơn dặm đường, Phàn Nhất Chi vẫn còn nghe thấy văng văng bên tai hai tiếng rống như loài mãnh sư bị trúng thương.

Hồi 13
Nạn chồng lên nạn

Phàn Nhất Chi vừa thoát ra ngoài cửa thung đã đụng đầu ngay với Ngọc Cơ đang chăm chú tiến lại. Nàng kinh ngạc khi nhìn thấy chàng đã Ở bên ngoài thung:
- ủa! Sao ca ca ra khỏi thung được? Bọn vệ sĩ đâu cả rồi?
Chàng xoay người chỉ vào bên trong thung:
- Bọn họ đã vâng lệnh Vi đường chủ vào bên trong thung rồi.
Ngọc Cơ mở to mắt:
- CÓ cả đường chủ Vi Thiếu Minh trong thung đó sao? Tôi... tôi... đang cần gặp đường chủ đây.
- CÓ việc gì cô nương cho tôi nghe với được chăng?
Ngọc Cơ thở dài:
- Cũng chăng ngại gì, Ở Lạc Dương bọn chi phái của Khất Cái Tinh Tú bang gửi thiếp mời đường chủ đến để luận kiếm phân ngôi cao thấp trên giang hồ.Nàng vọtlêntrước:
- Để tôi vào thung trao thiếp mời cho đường chủ rồi ra gặp ca ca sau. Ca ca chờ tôi nhé.
Nàng nói xong là rảo bước đi liền.
Ngọc Cơ vừa khuất bóng đã có một đại hán xuất hiện chân đường Phàn Nhất Chi. Gã cầm một thương dài mặt mày hung ác. Thấy chàng gã hỏi liền:
- Tiểu tử định đi đâu? CÓ tín chỉ của đường chủ không?
Chàng đáp:
- Xin huynh đài cho tại hạ xuống núi.
Đại hán ấn mũi thương tới vụt một cái.
Phàn Nhất Chi dùng thế Đồng Tử Bái Quan âm đánh mạnh vào cườm tay của gã, nhưng gã đã chuyển thế, chân hơi quỳ xuống trầm ngọn thương xuống theo đồng thời cước hữu đá luôn xéo lên mặt chàng. Không đợi cước tới gần chàng vươn tay ra đánh luôn đòn Đồng Tử Hiến Trà vào huyệt Đan Điền đồng thời tay tả thộp luôn xuống xương tỳ bà trên vai gã bẻ mạnh. Gã rú lên buông trường thương ra:
- ôi! Tiểu tử định trốn thoát hả?
Tiếng rống của gã đại hán làm chấn động cả hang núi. Ba bốn đại hán nữa xuất hiện với những màu áo xanh, đỏ, vàng, tím khác hẳn nhau. Tên mặc áo đỏ có vẻ thủ lãnh bọn này gườm gườm nhìn chàng rồi kêu lên:

- A! Tên tiểu tử tội nhân đây mà! Sao không Ở trong Tiêm Đầu Thung mà lại ra đây?
Chỉ thấy phất phới vạt áo đỏ, gã đã đứng sát cạnh chàng. Thủ pháp của gã xuất chiêu thật mau chộp vào xương tỳ bà của chàng. Phàn Nhất Chi xoay người tránh cái chộp chớp nhoáng của gã rồi cười gằn:
- Chư vị anh hùng! Phàn mỗ tôi bị nhốt trong Tiêm Đầu Thung đã qua hai con trăng có lẽ cũng đủ rồi. Nay xin chư vị anh hùng cho mỗ xuống núi đi thôi Một tên áo vàng gằn giọng:
- Tiểu tử nói dễ nghe quá! Muốn xuống núi phải có tín lệnh của Vi đường chủ hoặc phó đường chủ đây!
Gã chỉ tên áo đỏ. Thì ra tên này là Y Quật Nhai, phó đường chủ Hồng ĐÔ môn, nhân vật số hai trên núi này sau Vi Thiếu Minh.
Hồng y phó đường chủ không nói không rằng chỉ đứng yên cười khục khắc trong miệng. Đột nhiên gã thấp thoáng bay tới vạt tay áo quét một chưởng qua đầu Phàn Nhất Chi. Đợi chàng thụp đầu xuống tránh, gã lập tâm sẵn quay ngoắt tay áo lại chụp luôn xuống. Mùi vải áo của gã chưa tới gần mà đã thơm nồng nặc khiến chàng hơi khó chịu. Chàng vận dụng Dực Tý Công dang hai tay rộng ra bế luôn các huyệt đạo mặc cho tay áo của Y Quật Nhai phủ xuống mặt. Y Quật Nhai cười khẩy với bọn thủ hạ:
- Trúng Tĩnh Hồng Hương của ta chỉ còn nước bán thân bất toại.
Gã vừa nói tới đó thì người Phàn Nhất Chi đã vươn tới, hai cánh tay như hai thanh sắt nguội cong thành gọng kìm đánh vào hai tử huyệt hai bên yết hầu gã. Gã tái mặt kêu "ối chà" lên hai tiếng, thân ảnh rung động thối lui ba bước để tránh công thế của chàng. Tuy thân ảnh của gã đã nhanh nhưng cũng không nhanh bằng chiêu xuất của chàng. Ngón giữa tay hữu chàng chạm tới huyệt Nhân Nghinh của gã ấn mạnh vào. Gã la lên:
- ôi chà!
Người lảo đảo nghiêng về phía trái, mặt xám ngoét. Nhân gã họ Y chưa kịp lấy lại bình tĩnh, Phàn Nhất Chi nhảy tới sát sau lưng gã, hữu chưởng đè lên huyệt Phong Trì nói bằng giọng trầm trọng:
- Phó đường chủ hãy ra lệnh cho thủ hạ để tại hạ xuống núi, bằng không hữu chưởng tại hạ đập mạnh, phó đường chủ nát sọ luôn đó.
Da mặt gã phó đường chủ trắng bạch như tờ giấy, gã bị khống chế một cách bất ngờ chớp nhoáng quá nên không tài nào xoay đờ kịp. Suốt đời tung hoành trên chốn giang hồ chưa bao giờ gã bị lâm vào tình thế chết người như thế này. Gã run giọng:
- Ngươi... ngươi... dùng võ công gì lạ lùng thế? Phải chăng... phải chăng... là VÔ ảnh Chân Lạc của Hoàng Hạc phái?
Phàn Nhất Chi vẫn đặt hữu chưởng tại huyệt Phong Trì của gã, chậm rãi trả lời:

- Không phải chỉ có vùng Hoa Hạ mới có võ công lạ lùng đâu. ĐÓ là Dực Tý công của họ Trần Ở đất Lưỡng Quảng đó.
- Dực Tý Công à? Hà hà. Ta chưa nghe đến võ công này bao giờ nên chưa tâm phục. Hãy thử lại xem sao.
Nói chưa dứt câu, bỗng nhiên cái đầu tròn như sọ khỉ của gã thụt xuống cổ áo biến mất khiến hữu chưởng của chàng đặt vào khoảng không. Gã phó đường chủ cười the thé trong lòng áo bào rộng thùng thình lăn ra xa. Gã đứng thăng dậy và cái đầu lại nhô lên như cũ. Gã cười lớn:
- Tiểu tử đã thấy võ công ma thuật của ta chưa? Bây giờ hãy thử xem uy lực Dực Tý Công đến đâu!
Gã bắn người lên cao hơn trượng, thân quay vù vù trên không rồi đánh xuống một chưởng như trời giáng vào huyệt Thiên Linh Cái của chàng.
Phàn Nhất Chi đã lui ba bộ để chưởng đánh xuống đất kêu "ầm" một tiếng lớn bụi cát bay mù mịt. Vừa lúc ấy mấy tên thủ hạ kêu lên xao động:
- Đường chủ Vi Thiếu Minh thọ tử trong Tiêm Đầu Thung rồi.
Câu nói ấy khiến Y Quật Nhai giật mình dừng tay, gã trợn trừng đôi mắt lồi:
- Ai đã nói Vi đường chủ thọ tử?
Ngọc Cơ đi tới, nàng cũng không giữ nổi bình tĩnh, giọng run bắn:
- Chính mắt tiểu muội trông thấy xác Vi đường chủ dưới chân một thạch nham trong Tiêm Đầu Thung, thân thể của y đã nát bấy, chỉ còn gương mặt là vẫn chưa hết kinh hoàng.
Gã phó đường chủ lạc giọng:
- Thế ư? Ai sát thương được Vi đường chủ trong Tiêm Đầu Thung?
Ngọc Cơ lắc đầu:
- việc này tiểu muội đành chịu. Hôm nay tiểu muội tìm đường chủ đưa thiếp mời của bọn Khất Cái Tinh Tú bang rồi gặp xác người...
Nàng vẫn còn cầm trong tay một tấm thiếp đỏ. Y Quật Nhai đôi mắt đỏ nhừ giơ tay giật lấy tấm thiếp liền. Gã đọc lướt qua chớp nhoáng rồi thở dài:
- Hừ! Bọn Khất Cái Tinh Tú bang mời đích danh đường chủ tới hội kiến. Nếu không đi e rằng Hồng ĐÔ môn ta chết nhát. Nhưng... nhưng... nay đường chủ đại huynh thọ tử rồi ta biết làm sao?
Y Quật Nhai nhét tờ thiếp vào ống tay áo, gã lẩm bẩm:
- Chuyện phó hội với Khất Cái Tinh Tú bang ta sẽ tính sau, hôm nay hãy giải thoát cho tên tiểu tử này đã.
Ngọc Cơ quay sang nhìn Phàn Nhất Chi, nàng ấp úng:
- Đại huynh! Tiểu tử này do chị em tiểu muội trói giải lên núi, nay xin cho tiểu muội được xử trí.
Y Quật Nhai lắc đầu:
- võ công của tiểu tử lợi hại lắm, làm sao tiểu muội đối phó được?
Ngọc Cơ không chịu:

- Cần gì phải dối phó bằng võ công? Đại huynh cứ giao cho tiểu muội xem tiểu tử có thoát khỏi vùng này được không?
Y Quật Nhai có vẻ cũng hơi xiêu lòng vì lập luận của mỹ nhân, vả lại dù sao Phàn Nhất Chi cũng là cừu nhân đã giết chết thân phụ của chị em nàng.
Gã miễn cưỡng:
- Ta bận nhiều việc của môn phái quá, đường chủ đại huynh thọ tử lúc này để lại cho ta nhiều mối lo... Thôi được! Tiểu muội cứ dắt tiểu tử về mà quyết định khi nào giải thoát hắn xong nhớ báo cho ta để ta uống chén rượn mừng.
Y Quật Nhai quay sang chàng:
- Tiểu tử hãy theo Ngọc Cơ cô nương đây.
Chàng cười khẩy:
- Phàn mỗ không phải là người của Hồng ĐÔ môn, việc gì phải nghe theo lệnh của ai?
Y Quật Nhai quát lên:
- Tiểu tử gớm thật!
Rút phăng cây búa lớn trong dây lưng ra chém liền. Lưỡi búa lạ lùng là cả hai mặt đều là lưỡi bén như nước quay vùn vụt trước mặt chàng toát ra khí lạnh kinh người. Ngọc Cơ thấy phó đường chủ thi triển Hàn Phủ Lộng Môn thì sợ quá nàng dục Phàn Nhất Chi bằng giọng ái ngại:
- Phàn huynh! Hãy tuân lệnh phó đường chủ đi thôi. Huynh không sống nổi với võ công của phó đường chủ đâu.
Mặt nàng có vẻ quan tâm đến an nguy của chàng thật sự, chàng bật cười:
- Ngọc cô nương chớ lo! Tôi có xuống địa ngục cũng không chịu để cho ai sai kiến.
Chàng bước xéo một bước xuống bằng tấn chuyển nội lực xô ra một chưởng nhằm ngay lưỡi bén của lưỡi búa đánh tới. Y Quật Nhai mừng thầm vì gã tưởng phen này ít nhất đối phương cũng bị lưỡi búa tiện đứt hai bàn tay. Nhưng khi song chưởng của chàng đụng vào lưỡi búa thì chỉ nghe mấy tiếng "rét rét" rợn người nổi lên. Chăng những tay chàng không bị tiện đứt mà trái lại, hổ khẩu của Y Quật Nhai rung lên bần bật. Gã có vẻ hoảng hốt và sợ mất mặt với đám thủ hạ nên vội vàng quát lên:
- Bọn bay vào Tiêm Đầu Thung mang di thể của đường chủ đại huynh về chính điện cho ta.
Mấy tên thủ hạ chạy đi liền.Y Quật Nhai nhấc búa lên, gã thận trọng múa một bài búa có chiêu pháp rắc rối hòng áp đảo tinh thần đối phương. Thấy Phàn Nhất Chi vẻ mặt vẫn lạnh băng, gã nhảy phăng tới, tay hữu vẫn còn cầm búa, tay tả tung ra một đám mây mù.
Phàn Nhất Chi định vọt thân lên thoát ra khỏi đám mây mù ấy nhưng không kịp nữa. Chàng chỉ kịp nghe đâu đó loáng thoáng tiếng gọi thất thanh của Ngọc Cơ:

- Đại huynh, tiểu tử hôn mê rồi. Đừng hạ thủ vội!
Phàn Nhất Chi mơ màng tỉnh thức trên một mặt gỗ cứng, đầu óc chàng vẫn còn ê ẩm vì chất mê từ hôm qua nhưng đã bắt đầu tỉnh táo. Vật đập vào mắt chàng đầu tiên là bức tranh thủy mặc phóng túng treo trên vách nhà trông rất quen thuộc. Trong nhà, ngoài bức tranh treo dài tận nóc xuống sân không còn gì cả.
Nhìn nét bút thủy mặc tài hoa, chàng nhận ra một nét quen thuộc rất gần. Chàng tập trưng nhãn lực cố đọc dấu con triện vuông đóng dỏ chói phía tả trên bức tranh có mấy chữ Tử Chiêm quang lãm. Chàng giật mình: Ồ! Bức tranh trong tư thất này của TÔ Tử Kiệt. Không hiểu hai chị em Ngọc Thể, Ngọc Cơ này có quan hệ thế nào với Tử Chiêm viện mà lại có tranh trong cái "viện" quỷ quái ấy.
Phàn Nhất Chi khẽ chống tay ngồi dậy, ngoài sân đã có tiếng cười lanh lãnh vọng vào:
- A! Phàn huynh đã tỉnh rồi ư?
Rồi Ngọc Cơ xinh đẹp uyển chuyển bước vào. Chàng hỏi liền:
- Tại hạ hôn mê có lâu không vậy cô nương?
- Chỉ hơn một ngày thôi. Mà Phàn huynh may mắn lắm đấy nhé, gặp ngay lúc Vi đường chủ thọ tử Ở Tiêm Đầu Thung nên phó đường chủ bận rộn. Bình thường họ Y chưa tha chết cho ai hơn mình cả.
- Chắc nhờ có lời của cô nương xin giùm?
Ngọc Cơ cười khanh khách:
- Lúc tôi vào Tiêm Đầu Thung gặp xác chết của Vi đường chủ gần bên xác chết của một lão già lạ mặt. Không biết lão già nào vậy, Phàn huynh nhỉ?
Chàng cố nén một tiếng thở dài, đánh trống lãng:
- Quả là tại hạ may mắn thật. Cái chết bất ngờ của Vi đường chủ lại là cái may của tại hạ. Hà! Té ra bây giờ tại hạ là người thọ ơn cứu tử của cô nương sao?
Ngọc Cơ vân cười khanh khách:
- Phàn huynh lầm rồi. Tôi chỉ xin với phó đường chủ mang huynh về cai quản thôi Khi Phàn huynh khỏe mạnh và Y phó đường chủ bớt bận rộn tôi phải giao trả cho Y phó đường chủ liền. Để ngày mai chị Ngọc Thể về ta sẽ tính - Ngọc Thể cô nương đi đâu vậy?
- Tỷ tỷ về Yên Kinh thăm đại tỷ là Lâm phu nhân ấy mà!
- Lâm phu nhân Tử Chiêm viện à? Không lẽ Lâm phu nhân còn trẻ tuổi mà lại là đại tỷ của nhị vị cô nương?
- Đúng vậy! Vì Lâm Tiểu Nương là giòng chính thất còn chúng tôi là giòngthứ thất.
Đột ngột Phàn Nhất Chi hỏi:
- Còn Tuệ cô nương đâu mất rồi?

Ngọc Cơ sa sầm nét mặt:
- Phàn huynh quan tâm tới Tuệ cô nương quá nhỉ? Tuệ cô nương đã được chị em tôi gởi tới nhà một tiều phu gần đây vì chăm sóc cho một người bệnh tốn nhiều công phu quá.
Nhìn ánh mắt của Ngọc Cơ, chàng hơi vững bụng vì biết tiểu cô nương này không nói dối chàng.
Chợt Ở ngoài có tiếng xe ngựa chạy lóc cóc càng lúc càng gần. Ngọc Cơ mừng rỡ:
- Tỷ tỷ đã về rồi đó!
Xe ngựa cũng vừa vào tới khuôn viên nhà. Ngọc Thể vẫn xấu xí ma chê quỷ hờn nhảy vội xuống xe là nhăn nhó liền:
- Cái con bé Ngọc Cơ này đã dặn ra ngoài cửa rừng đón ta mà đợi mãi sao chăng thấy mặt mũi đâu vậy?
Ngọc Cơ tươi cười vuốt ve chị:
- Tỷ tỷ không biết hôm nay trên núi bận tối mắt vì lễ động quan của Vi đường chủ sao?
- Chôn mất rồi à?
Nghe câu hỏi cụt ngủn của chị, Ngọc Cơ ngạc nhiên:
- Em đã báo tin với tỷ tỷ, đường chủ thọ tử trong Tiêm Đầu Thung rồi mà!
Ngọc thể quay sang Phàn Nhất Chi:
-Tiểu tử này tỉnh dậy rồi! Ta dẫn độ lên núi cho Y phó đường chủ thôi chứ!
Nàng nhảy xuống xe ngựa đi vào nhà nhìn chàng:
- Tiểu tử sửa soạn lên núi!
Ngọc Cơ chần chừ:
- Tỷ tỷ hãy để y tĩnh dưỡng vài ngày...
Ngọc Thể gắt với em:
- Chị không muốn ai cãi lời chị. Hãy đi mau!
Nàng ta nhăn nhó cặp lông mày rồi vươn tay ra nắm cổ tay Phàn Nhất Chi. Chàng để yên cho nàng nắm lấy. Đột nhiên Ngọc Thể rú lên kinh ngạc:
- Ồ! Sao tay tiểu tử nóng như hòn than vậy?
Nàng không biết chuyện thời gian bị nhốt trong Tiêm Đầu Thung chàng đã luyện được Dực Tý Công nên có thể điều vận chân khí nóng hay lạnh tùy ý
Ngọc Thể cau có:
- Tiểu tử giở trò ma gì thế này? Thôi lên đường!
Bấy giờ Phàn Nhất Chi mới nói:
- Tại hạ chỉ muốn về Yên Kinh với Tuệ cô nương, xin nhị vị cô nương thứ lỗi Chàng tung thân ra cửa, nhảy lên xe ngựa bỏ trống của Ngọc Thể chuẩn bị ra roi.
Ngọc Thể không chịu kém, nàng tuốt trường kiếm nhảy theo liền:
- Tiểu tử dừng lại!

Kiếm nàng phạt ngay xuống tay cầm cương của chàng, chàng lật bàn tay nắm lấy lưỡi kiếm sắc mặc cho Ngọc Thể tròn mắt kinh ngạc, tay kia chàng ra roi.
Chiếc xe ngựa lăn bánh rời sân nhà. Nhìn Ngọc Cơ ngơ ngác trông theo, Ngọc Thể quát:
- Con bé kia! CÓ truy cản cho ta không?
Ngọc Cơ như tỉnh thức, nàng phi thân vọt theo xe ra chân ngay trước mũi ngựa, mặt ủ rũ:
- Phàn huynh! Nếu huynh bỏ đi lúc này trách nhiệm tất cả thuộc về tôi...
Nàng ấp úng mãi không tìm được lời nói.
Lúc ấy dưới chân núi cũng chạy xuống ba gã áo vàng, thân pháp phấp phới trong nắng. Một gã cầm song đao lóng lánh dơ cả hai tay giữa đường:
- Phó đường chủ có lệnh gọi nhị vị cô nương và tội nhân!
Ngọc Thể nói luôn:
- Tội nhân tiểu tử định trốn thoát. Khắc ca hãy gọi anh em bắt nó lại.
Tên được gọi là Khắc ca cười gằn:
- Chốn này là giang sơn của Hồng ĐÔ môn, tiểu tử định cãi lệnh ư?
Gã phóng luôn lên mình ngựa chặt hết mấy sợi dây cương rời ra khỏi xe.
Sợ gã trong cơn điên cuồng có thể giết luôn cả ngựa, Phàn Nhất Chi xuất Dực Tý Công đánh hữu chưởng chàng thăng vào lưỡi đao. Khắc Minh hất đao lên theo đà chưởng đi đồng thời đao tay tả chém quặt ngược trở lại vào mặt chàng.
Phàn Nhất Chi để yên cho đao tả của gã chém tới sát rồi mới co tay tả lên gạt phăng ra. Thế là cùng một lúc hai tay đao đều trúng Phàn Nhất Chi kêu lên hai tiếng "cốp cốp" rồi rời tuột khỏi tay gã văng xuống đất. Gã kinh dị đến trợn trừng hai mắt:
- Tay tiểu tử bằng sắt à? Đệ đệ! Vây bắt lấy tên này cho ta.
Hai gã áo vàng khác cũng xông lại dưới chân xe ngựa. Ngọc Thể quát mộtlầnnữa:
- Tiểu tử có xuống xe ngay không?
Bốn người, hai nam, hai nữ vây Phàn Nhất Chi vào giữa. Cả bốn đều cầm những vũ khí sáng lấp lánh còn chàng chưa rút kiếm. Chàng chậm rãi bước xuống xe:
- Tại hạ không có ý tỷ thí võ công với chư vị, nhưng nếu bắt buộc thì...
Chàng cười gằn một tiếng tay vươn ra đánh liên tiếp hai chưởng cực mạnh về phía hai gã áo xanh. Song chưởng của chàng đánh ra mau như chớp lóe khiến hai gã Hồng ĐÔ môn không biết đường nào tránh. Chỉ nghe hai tiếng "ầm" dữ dội, cùng với bụi cát mù mịt hai thân thể bị nhấc bổng lên quăng ra xa đến ba bốn trượng. Hai gã áo xanh thổ máu tươi nằm bất động.
Ngọc thể trợn mắt:

- Tiểu tử hạ thủ bọn Vệ Mật Cơ của Hồng ĐÔ môn, vào mang Hoạch Thiên Kiếm Vân Pháp ra đây!
Chàng biết đó là tên gọi của cái lưới lợi hại của hai chị em nhà này.
Chàng đưa tay ngăn lại:
- Ngọc Cơ cô nương đừng đi đâu hết. Tôi đánh chết hai tên Vệ Mật Cơ Hồng ĐÔ môn là tôi chịu trách nhiệm. Một chút nữa trên núi báo động, phó đường chủ sẽ xuống ngay thôi mà.
Ngọc Cơ dợm dừng chân nhưng cô chị quát to:
- Ta bảo ngươi có nghe không?
Ngọc Cơ đành miễn cưỡng chạy vào nhà.
Trên núi có ba tiếng chuông lanh lảnh báo động cùng lúc với Ngọc Cơ mang lưới tơ ra. Phàn Nhất Chi nhìn bóng nắng nói to:
- Đã gần đúng ngọ rời, tại hạ phải đi đây!
Hai chị em Ngọc Thể, Ngọc Cơ thay đổi thân pháp cực kỳ mau lẹ, mỗi người nắm một đầu lưới thấp thoáng chạy qua chạy lại trước mặt Phàn Nhất Chi rồi đột ngột tung lưới ra.
Hai chị em đinh ninh chàng sẽ bị lưới chụp trúng như lần trước, có ngờ đâu bây giờ chàng đã luyện được Dực Tý Công nên võ công đã khác hẳn.
Khi lưới tơ chụp trúng vào người chàng, chàng cả cười giơ cả hai tay lên xé rách như bình thường người ta xé những sợi chỉ mục vậy. Chỉ nghe mấy tiếng "toạc" lưới đã bị chàng vất dưới đất. Ngọc Thể là người kinh ngạc hơn hết. Mặt nàng cứ ngẩn ra trông hết sức tức cười, nàng lẩm bẩm:
- Tiểu tử này có thân pháp gì mà xé được lưới của ta?
Nàng nhặt đống lưới rách lên coi. Quả nhiên nó chỉ còn là một đống Vô dụng. Riêng Ngọc Cơ vân bình thản, giọng nàng nhỏ xíu:
- Phàn huynh đã học được kỳ công trong Tiêm Đầu Thung phải không?
ánh mắt nàng khi nói câu đó rất ấm áp chứ không tỏ ra vẻ kinh ngạc hay oán ghét gì cả.
Khắc Minh lượm song đao tiếp tục múa tít xông vào, gã phấn chấn:
- Trên núi đã báo động, nhị vị cô nương, hãy bắt sống tiểu tử này lập công đầu Thực tâm gã rất sợ Phàn Nhất Chi nhưng trước mặt đồng bọn gã phải nói cứng như vậy để trấn áp nỗi sợ trong lòng.
Ngọc Thể không còn chạy quanh nàng nữa, cô nàng lăm lăm trường kiếm trên tay giọng căm tức:
- Tiểu tử hôm nay phạm thêm nhiều tội nặng với Hồng ĐÔ môn lắm đó! Liệu hồn!
Hai tiếng "liệu hồn" chưa dứt, trường kiếm đã theo lời phóng xéo tới, mũi kiếm kêu "u ư như có gắn sáo đâm thẳng vào vai chàng. Lúc ấy Phàn Nhất Chi vẫn nhìn vào mắt Ngọc Cơ, để mũi kiếm đâm trúng sớt qua vai. Ngọc Cơ hoảng hốt kêu "ối" lên một tiếng, kiếm đã văng dội trở lại và Ngọc Thể

kêu lên:
- Tiểu tử này có thân thể bằng đá chắc?
Song đao của Khắc Minh cũng chém trúng vai chàng dội lên hai tiếng chát chúa. Đúng là người chàng đã biến thành đá nên đao kiếm không cách nào đâm thủng được.
Trên núi đã vọng lại ba tiếng chiêng nữa.
Bấy giờ từ dưới chân núi đang tỏa ra một đám người mặc y phục ngũ sắc khác nhau. ĐÓ là các chi đường trong Hồng ĐÔ môn.
Nhìn thấy mình đã bị bao vây bởi trừng điệp các hảo thủ Hồng ĐÔ môn nữa, Phàn Nhất Chi hú lên một tiếng dài, người chàng bay vượt lên trên cao để tiếng nói vọng ra lồng lộn:
- Chư vị hảo hán, Phàn mỗ hôm nay bị bức bách đến thế này nên đành dùng Dực Tý Công hầu tiếp chư vị!
Người áo xanh Y Quật Nhai phó đường chủ xuất hiện. Đã một lần đụng độ nên gã hết sức thận trọng, rút lưỡi búa đồ sộ cầm nơi tay, gã nói luôn:
- Tiểu tử hãy nói rõ Dực Tý Công do ai truyền dạy?
Chàng cười lớn:
- Bình sinh Phàn mỗ chăng hề để ý gì đến võ công. Chỉ vì cái chết thảm thương của gia phụ rồi liên tiếp gặp kỳ duyên Phàn mỗ mới gặp chân sư nhưng rất tiếc không thể nói tên.
Y Quật Nhai đột ngột quay sang Ngọc thể nói bằng giọng gay gắt của kẻ bề trên:
- Nhị vị cô nương không kiềm tỏa được tiểu tử này ư?
Ngọc Thể đang ngơ ngác vì câu trách mắng của phó đường chủ, Y Quật Nhai nhanh như điện đánh tả chưởng vào người nàng. Nàng không ngờ được sự thể nên khi chưởng phong ập tới vẫn chưa hay biết, đến khi nghe một tiếng "ùm" lớn, cả người nàng văng ra xa, lục phủ ngũ tạng nhộn nhạo trong người. Ngọc Thể ứa ra một vết máu nơi khóe miệng, mặt nàng đã xấu xí nay trắng bệch trông không khác gì một xác chết trôi. Ngọc Cơ chạy tới nâng chị dậy:
- Tỷ tỷ, ồ, đường chủ sao nỡ hạ thủ với tỷ tỷ của tiểu muội?
Lúc ấy Phàn Nhất Chi cũng tới gần, chàng cúi xuống cầm tay Ngọc Thể xem mạch. Mạch còn rất yếu, chàng nói với Ngọc Cơ:
- CÔ nương bị trọng thương rồi, để tôi giúp truyền chân khí.
Không đợi Ngọc Cơ đồng ý hay không, chàng ngồi xuống ấn chỉ vào Du Huyệt của Ngọc Thể.
Y Quật Nhai phủi tay gườm gườm nhìn Phàn Nhất Chi. Thấy chàng dùng chỉ pháp truyền nội lực cho Ngọc Thể, gã lại xoay bộ tung ra luôn hữu chưởng. Chưởng công của gã nói thì chậm nhưng thực sự ra hết sức mau lẹ, bút mực không sao tả được.

Vì đã ngồi bệt dưới đất nên Phàn Nhất Chi khó xoay sở tránh chưởng công của Y Quật Nhai. chàng định vừa truyền nội lực cho Ngọc Thể vừa vận dụng Dực Tý Công lên đỡ chưởng của đối phương thì đã nghe "vờ một tiếng. Ngọc Cơ nhảy vào giữa đường chưởng của Y Quật Nhai, đỡ dúm chàng, bị trúng chưởng văng ra xa ba trượng, người Ngọc Cơ hơi khuỵu xuống nhưng khi nhìn thấy Y Quật Nhai vung búa lên định chém tiếp Phàn Nhất Chi, nàng lại cố gượng dậy lao tới dùng thân mình che cho chàng.
Lưỡi búa Vô tình của phó đường chủ Y Quật Nhai chém xuống một đường sấm sét xả người Ngọc Cơ làm hai. Cảnh tượng kinh dị và mau lẹ chớp nhoáng khiến chàng cũng ngẩn cả người. Chàng ú ớ:
- HỌ Y kia... Hai vị cô nương cũng trong Hồng ĐÔ môn... lẽ nào... lẽ nào...
Y Quật Nhai cười mũi:
- Ngọc Cơ cô nương với tiểu tử có tình ý gì mà cô nương cứ cố tình đỡ dúm ngươi thế?
Nghe câu nói đó của Y Quật Nhai, Phàn Nhất Chi càng nóng mặt, chàng đứng thăng dậy cười khẩy:
- HỌ Y! Ta không định giở sát thủ hôm nay, nhưng đến nước này thì...
Phàn Nhất Chi ngửa mặt lên nhìn trời cười một hồi dài, hai tay chàng dang rộng như thu hết chân lực trong không gian rồi chàng chụm hai bàn tay lại đánh ra một chưởng mười thành công lực.
Y Quật Nhai cũng đang hoang mang vì cái chết của Ngọc Cơ, vội vàng thoái bộ một bước, đưa tả chưởng ra đỡ. Một tiếng "ầm" long trời lỡ đất vang lên cát bụi bay mù mịt. Thân hình của Y Quật Nhai bị nhấc cao bắn ra xa có đến bốn năm trượng. Trước ngực gã một lỗ thủng đẫm máu mở toang hoác. Gã nằm vật giữa đám cát bụi, miệng chỉ còn ngáp được hai cái rồi tắt thở Phàn Nhất Chi bước ba bước đến phía bọn hảo hán Hồng ĐÔ môn, giọng đầy sát khí:
- CÓ vị hảo hán nào muốn thử chưởng công với Phàn mỗ nữa không?
Một tên áo đỏ nhảy ra múa song đao chém vùn vụt qua đầu chàng. Chàng vươn tay chụp luôn lưỡi đao bên hữu của hắn hô lớn:
- Buông đao!
Vừa giật lấy lưỡi đao chàng vừa chém luôn thăng tới nhanh như xé gió. Lưỡi đao tả của đối phương chưa kịp tới hắn đã bị đao trong tay chàng ghim ngọt vào yết hầu. Hắn rống lên lật ngửa ra sau cho một vòi máu phun lên. cầm lưỡi đao trên tay, Phàn Nhất Chi như một kẻ đã phát điên nhảy xổ vào đám hảo hán tả xung hữu đột. Vừa chém giết chàng vừa hú trong miệng những tiếng quái dị.
Đến khi chiều tắt nắng dưới chân chàng đã có mười bốn xác chết nằm lăn lóc ấy là chưa kể hai xác chết của Ngọc Thể và Ngọc Cơ bị Y Quật Nhai sát hại trước đó.

Dừng tay lại nhìn lưỡi đao ướt đẫm những máu, Phàn Nhất Chi rùng mình. Chàng bước một bước lại bên xác Ngọc Thể. Nàng vẫn còn thoi thóp thở Chàng cúi xuống định xốc nàng dậy nhưng nàng thều thào ngăn cản:
- Phàn tiểu tử đừng bận tâm đến ta. Ta... ta... không sống thêm được lâu nữa đâu... Tuệ cô nương đang Ở gần đây, chỗ góc rừng phía tây... vẫn còn...
Nàng ngoẻo đầu sang một bên, đồng tử bất động.
Phàn Nhất Chi dơ con đao lên ngang mặt, ấn nội lực bẻ làm đôi vất xuống đất:
- CÔ nương! Hôm nay vì tôi mà cô nương mệnh vong. Tôi xin thề với hương hồn cô nương, tôi sẽ không bao giờ sử dụng Dực Tý Công nữa cho đến suốt đời tôi.
Phàn Nhất Chi nhảy lên chiếc xe tứ mã do Ngọc Thể bỏ lại ra roi. Đám võ sĩ của Hồng ĐÔ môn thấy phó đường chủ Y Quật Nhai và đồng bọn chết quá nhiều nên vội vàng xô nhau chạy lên núi, không còn tên nào dám ngăn cản chàng nữa.
Theo lời chỉ dẫn của Ngọc Thể, chàng đánh xe đến một làng nhỏ ven rừng. Nơi này chỉ có chừng độ mươi nóc nhà lưa thưa. Căn nhà mà Ngọc cô nương gửi gắm Ở tận cuối làng có một hàng dậu lưa thưa màu xanh ngắt. Hai vợ chồng lão tiều phu Ở nhà chạy ra đón chàng vì đã nhận ra chiếc xe tứ mã là của Ngọc Thể.
Người chồng già lùn tịt còn người vợ lại cao lớn mập mạp khác thường. Mụ vợ cất tiếng ồm ồm như đàn ông hỏi liền:
- Ngọc Thể cô nương mấy bữa nay đi đâu không thấy?
Tuệ Chân đang ngồi trên một chiếc ghế ngoài sân nhìn thấy Phàn Nhất Chi đến rạng roi nét hoa:
- Ồ! Phàn ca ca! Tiểu muội tưởng khó có ngày gặp ca ca rồi chớ!
Phàn Nhất Chi xuống xe đến bên nàng ân cần:
- TÔ còn nặng nợ với cô nương làm sao không tìm được, tiểu muội sửa soạn ta về Yên Kinh đi thôi.
Mặt Tuệ Chân thoáng vẻ gì khó hiểu, nàng kín đáo liếc trộm về phía hai vợ chồng chủ nhà, thấp giọng:
- Khoan đã! Phu phụ họ Mậu này đáng ngờ lắm đó, họ chưa cho chúng ta lên đường đâu!
Chàng kinh ngạc đưa mắt nhìn vợ chồng họ Mậu, đúng như lời Tuệ Chân nói, mặc dù đã có nghe câu giục "Ta về Yên Kinh đi thôi!" của chàng nhưng người vợ vẫn ra gài cổng lại cẩn thận và chiếc xe tứ mã đã được người chồng đánh vòng về phía sau nhà. HỌ Mậu? Hừ! Cái họ này sao nghe quen quá, nhất thời chàng thấy ngờ ngợ nhưng chưa kịp nhớ đã gặp họ này Ở đâu Chàng vội nói với người vợ:
- Thưa lão bà, xin cho tiểu sinh đón Tuệ cô nương về Yên Kinh hôm nay.

Nét mặt người đàn bà thay đổi:
- Muốn dẫn Tuệ cô nương đi phải có lệnh của Ngọc Thể cô nương, chúng ta nhận nhiệm vụ của Ngọc Thể cô nương mà!
Lão bà chưa biết Ngọc Thể đã chết rồi. Phàn Nhất Chi đành phải xuống gi ong đau khổ:
- Nhưng bọn tiểu sinh gấp quá, xin lão bà tha đi!
chàng bế xốc Tuệ Chân lên:
- Đi thôi tiểu muội!
Lão bà đứng Ở cổng với chiếc then gài trên tay thấy Phàn Nhất Chi bế Tuệ Chân lên tay liền phóng chiếc then gài nhằm huyệt Thái Dương của chàng. Hết sức bất ngờ vì đòn đầu tiên của đối phương nhưng Phàn Nhất Chi cũng kịp nghiêng đầu tránh. Chiếc then gài bằng sắt lướt qua đầu chàng cắm phập vào cột nhà sâu có đến gần đốt tay cho biết lão bà không phải là một tiều phu bình thường.
Vẫn bồng Tuệ Chân trên tay, chàng nhảy ba bước đến cổng nhà sát nơi Mậu thị đứng. Lão bà đã nhấc cái cuốc dựng Ở mé vườn, mặt bà đổi khác một cách mau lẹ:
- Công tử không đặt cô nương xuống, ta quyết liều thân Ở đây đó.
Bà quay vào hét lớn:
- Mậu Công Tào Tài Tứ Linh!
Chồng bà lẹt đẹt chạy ra. Trên tay lão đã sẵn sàng một thiết côn hai đầu nhọn hoắt. Bà vợ ra lệnh:
- Bảo tiểu công tử đây bồng cô nương vào trong nhà!
Mậu Công Tào Tài Tứ Linh lập lại lời vợ như cái máy:
- Công tử nghe rồi chứ? Hãy bồng Tuệ cô nương vào trong nhà!
Trước mặt là người vợ với cây cuốc, sau lưng là người chồng với thiết côn, Phàn Nhất Chi phân vân không biết có nên đối địch với hai vợ chồng này hay không và có ích lợi gì?
Tuệ Chân ngước mắt nhìn người vợ họ Mậu:
- Lão bà, xin thả cho chúng ta, chúng ta xin gởi lại mười lạng vàng tạ ơn lão bà.
- Ta không cần tiền! Cái ta cần Tuệ cô nương đã biết rồi! Hãy đưa đây rồi muốn đi đâu thi đi.
Tuệ Chân lắc đầu:
- Vật đó thì không được. ĐÓ là gia bảo của nhà họ Tuệ, lẽ nào... lẽ nào... Vả lại ta đâu có mang theo trong người.
Nghe đối đáp của Mậu thị và Tuệ Chân, Phàn Nhất Chi hết sức kinh ngạc, chàng hỏi bên tai nàng:
- Tiểu muội nói đến cái gì vậy?
Mậu thị gắt toáng lên thay cho câu trả lời của nàng:

- Ta không cần Tuệ cô nương phải đem theo bên người, ta chỉ yêu cầu Tuệ cô nương vẻ tỉ mỉ cho ta rõ chỗ dấu ngoài đảo Trường Viễn thôi.
- Chỗ ấy gia gia ta cất dấu làm sao ta biết được mà vẽ?
Lão chồng Mậu Công xen vào:
- Chỉ cần Tuệ cô nương vẽ kỹ đường ra vào Trường Viễn đảo là được rồi.
Chàng vẫn chưa hiểu gì cả. Ngoài Trường Viễn đảo có gì mà hai vợ chồng lão già này tha thiết muốn biết đến như thế?
Tuệ Chân đáp:
- Vâng! Vâng! Nếu nhị vị lão nhân cần, tiện nữ xin vui lòng vẽ ngay họa đồ Trường Viễn đảo của gia gia...
Phàn Nhất Chi lại hỏi tiếp:
- Phụ thân tiểu muội dấu gì Ở Trường Viễn đảo mà họ tha thiết muốn biết đến thế?
- HỌ muốn đoạt Càn Khôn Yếu Quyết của gia gia đó mà!
Câu trả lời này như một ánh chớp lóe lên, chàng đã nhớ ra họ Mậu rồi. ĐÓ chính là chữ "Mậu là thiếu chủ Cái bang TỔ Di Khánh trước khi giả biệt đã viết trên chiếc quạt bồ phiến Cái Bang Di Công. ĐÓ cũng là chữ đầu trong bốn chữ "Mậu, Tài, Tiến, Cử" mà TÔ Lệnh Ngọc ái nữ của TÔ TỨ Kiệt đã báo cho chàng biết. Hừ! Ớ trong căn nhà này có đến hai chữ nếu chàng không ghe lầm, đó là lão bà họ Mậu và lão ông Tài Tứ Linh.
Mụ vợ họ Mậu lại hầm hừ:
- Nhưng trước khi ra Trường viễn đảo, cô nương phải trao cho chúng ta kiếm Can Tương mới được chứ?
Phàn Nhất Chi họ i:
- Kiếm Can Tương Ở đâu mà Tuệ cô nương biết được?
Lão chồng Tài Tứ Linh xen vào:
- Hồi còn Ở Hợp Phì chính ta biết Tuệ cô nương có chôn kiếm Can Tương dưới nền nhà cũ, có phải không Tuệ cô nương?
Tuệ Chân gật đầu:
- Kiếm ấy là của nội tổ ta để lại đấp Hợp Phì trước khi đến Trường Viễn đảo CÓ kiếm này mới có thể dễ dàng ra vào Trường Viễn đảo mà không bị cha ta ngăn cản. Khi xưa tổ phụ họ Tuệ rất mê kiếm báu. Khi còn thế lực Ở Hợp Phì, ngươi đã giết năm đồng tử (con trai còn trinh) lấy máu và xương luyện thành kiếm rồi giết chết năm đồng nữ nhốt oan hồn của họ vào kiếm để nó thành bảo vật độc nhất Vô nhị trên đời đó.
Chàng lại hỏi sát vào tai nàng:
- Thế sao tiểu muội không cho tôi biết chuyện này?
Vẻ mặt Tuệ Chân có nét đau khổ, nàng miễn cưỡng đáp:
- Tiểu muội muốn dấu ca ca vì không muốn ca ca lấy kiếm báu ấy. Cầm một vũ khí trong tay, càng lợi hại bao nhiêu càng nguy hiểm bấy nhiêu. CÓ tốt

đẹp gì lưỡi kiếm đã được tôi luyện bằng cái chết của mười người đồng nam đồng nữ kia?
Tài Tứ Linh lạch bạch chạy vào nhà, lát sau mang ra giấy mực, lão giục:
- Giấy bút đây, Tuệ cô nương hãy chỉ dúm ta chỗ giấu kiếm.
Phàn Nhất Chi đặt Tuệ Chân ngồi xuống ghế, nàng cầm lấy giấy bút ngồi tư lự Mắt nàng nhìn ra xa xăm như đang cố hồi tưởng lại chuỗi ngày năm xưa Ở Hợp Phì. Mậu thị cau cÓ:
- CÔ nương mau vẽ đi chứ, còn nghĩ ngợi gì nữa?
Nàng đã vẽ xong và đã chỉ rõ nền nhà cũ của tổ phụ nàng, chỗ chôn dấu thanh kiếm báu Can Tương mà họ Tuệ đã tốn bao công phu xương máu luyện thành.
Tuệ Chân trao họa đồ cho Mậu thị rồi dặn:
- Kiếm báu này có hồn oan người chết, khi đào lên nhị vị lão nhân phải cho mời pháp sư đến giải oan mới yên lành được.
Mậu thị cầm lấy họa đồ, bà ta tặc lưỡi:
- Biết cô nương có thật dạ hay không? Tài Tứ Linh, chuyến này lão chịu khó về Hợp Phì đào nền nhà cũ của họ Tuệ xem Tuệ cô nương có thật dạ với ta chăng?
Bà ta quay sang Tuệ Chân, sắc mặt thay đổi:
- Còn công tử và cô nương, ta chỉ yêu cầu nhị vị nán lại đây đến khi Tài lão của ta đây đi Hợp Phì mang kiếm báu về.
Mụ vỗ liền hai cái. Hai tráng niên xuất hiện có vẻ muốn chờ lệnh, bà nói:
- Dẫn công tử và cô nương xuống trai đình canh gác cẩn thận. Từ đây đến Hợp Phì rồi trở về chắc chỉ trong vòng hai ba tuần thôi. Nhị vị hãy cố chờ.
Trước khi bước theo hai tráng niên, Phàn Nhất Chi cố ý hỏi một câu rất đột ngột:
- Mậu bà năm xưa đã có Ở Giang Nam phải không?
Mậu thị hơi ngẩn người ra một chút rồi bần thần đáp:
- Ư ư Giang Nam ư? Ta cũng có đi qua trong bước giang hồ.
Nói xong câu Vô nghĩa ấy, Mậu thị vội vàng xòe tay ra có ý tiễn chàng bồng Tuệ Chân đi theo hai tráng niên. Nhìn bàn tay thô kệch của bà ta, chàng định xuất chiêu áp đảo liền, nhưng nhớ tới cái chết bi thảm của Ngọc Thể, Ngọc Cơ và lời thề của mình "Ta xin thề với hương hồn cô nương, tôi sẽ không sử dụng Dực Tý Công đến suốt đời," chàng dừng tay lại.
Trong lòng Phàn Nhất Chi có khởi niệm muốn biết thanh kiếm báu Can Tương có gì quý giá mà ngày xưa nội tổ họ Tuệ phải luyện công phu đến thế? Ta hãy chờ Ở đây hai tuần xem sao!
Đã quá hai tuần mà Tài Tứ Linh đi Hợp Phì vẫn chưa về.
Người nôn nóng chờ lão Tài không phải là bà vợ phì nộn của lão mà chính là Phàn Nhất Chi. Một chiều chàng đang đăm chiêu: "Không hiểu lão Tài Tứ

Linh có gặp bất trắc gì không mà về trễ đến thế?" Ngay khi ấy Ở ngoài ngõ có tiếng vó ngựa lóc cóc.
Phàn Nhất Chi chồm người ngó ra ngoài cửa sổ trong khi Mậu thị đã chạy vọt ra.
Trên lưng ngựa ướt đẫm mồ hôi và cát bụi đường xa là một xác người nằm vắt ngang. Xác người ấy chính là Tài Tứ Linh.
Mậu thị chỉ kịp lật ngửa xác chết của chồng lên không kịp xem rõ vết thương liền tháo cái túi vải to lớn bên hông xuống lục lọi một hồi. Bà ta rút ra một bao vải dài ngoằng reo lên:
- Bảo kiếm đây rồi!
Mậu thị run tay mở dây thắt trên miệng bao vải. Cán kiếm sáng lóe hiện ra. Bà run rẩy cầm lấy chuôi kiếm nhè nhẹ rút ra khỏi bao. Lưỡi kiếm không sáng loáng như những ánh kiếm khác mà lại đem tới một màu kim khí lâu ngày không sử dụng tới. Nhưng Mậu thị vẫn reo mừng:
- Đúng là Can Tương bảo kiếm!
Bà ta vươn va đứng dậy với thanh bảo kiếm trên tay, miệng nở nụ cười thỏa mãn:
- Từ nay ta sẽ là tay kiếm Vô địch nhờ thanh Can Tương này. Ha ha! Tiếc rằng Tài lão không còn sống để cùng ta chia sẻ niềm vui.
CÓ lẽ bà lão trong phút chốc đã quên cái chết u oán của người chồng già tội nghiệp.
Phàn Nhất Chi lúc ấy đã tiến ta cổng. Chàng lật xác chết của Tài Tứ Linh: một vết thương lòn xé vùng ngực quanh tim lão một miệng lớn, máu vẫn còn ri rỉ thấm ướt. Chàng kêu to:
- Lão bà! Dường như lão ông vừa gặp cừu nhân gần đâu đây!
Lúc này Mậu thị mới cúi cái thân hình cao lớn xuống quan sát thây chồng, mặt bà ta đờ ra trong giây lát rồi xám lại:
- À vết thương do lão già Tý Ngọ thần quân Ở giữa thôn đây mà. Đang lúc ấy một bóng người phi vọt vào:
- Mậu xú lão! Chính ta đánh một chưởng đánh gục lão Tứ Linh đấy! Thanh Can Tương ta đã dày công theo đuổi, nay lão cướp mất dễ thế sao?
Tý Ngọ thần quân vươn trảo pháp định đoạt luôn kiếm trên tay Mậu thị nhưng Mậu thị đã nhanh nhẹn móc chuỳ thủ bên hông vẹt ngang một đường buộc lão phải thu tay về. Mậu thị cười hô hố:
- Tý Ngọ Tiến lão gia! Đúng là lão gia tiết lộ cho ta biết tên người cất giấu kiếm Can Tương như năm xưa lão gia là người đầu tiên biết Tam Dương tiêu cục sẽ đi qua Giang Nam. Nhưng cũng như năm xưa, ai lấy được bảo vật trước người ấy là chủ. Làm gì có chuyện cướp đoạt hồ đồ vậy?
Tiếng cười Mậu thị nghe như có máu. Thì ra đây chính là bọn đã nhúng tay vào việc thảm sát Phàn Huệ Chi năm xưa Ở Giang Nam. Phàn Nhất Chi

đứng bất động trong giây phút, chàng không ngờ hôm nay tình cờ vì thanh kiếm báu mà chúng đã để lộ hết bí mật ba bốn năm nay.
Tý Ngọ thần quân mặt tái xám không còn chút thần khí, lão co tay hữu về nhưng tay tả lại nhanh như cắt vươn ra định tiếp tục đoạt kiếm. Mậu lão bà lần này có đủ thì giờ để rút thanh Can Tương kiếm ra khỏi vỏ. Một ánh biếc hơi lóe lên, tay tả Tý Ngọ thần quân vừa đưa tới liền bị tiện ngang từ lúc nào không ai trông thấy. Chỉ nghe tiếng rống khủng khiếp của lão rồi lão ôm lấy cổ tay lảo đảo lùi lại.
Máu từ cổ tay Tý Ngọ thần quân tuôn có vòi xuống nền nhà.
Tiện đà đi của kiếm, Mậu bà quơ một đường tiếp theo. Tý Ngọ thần quân tràn người qua tránh để hở bên sườn. Không để mất cơ hội, Mậu bà thúc luôn mũi chuỳ thủ tới, Tý Ngọ thần quân lại tràn ngược về sau tránh luôn. Thanh Can Tương đã vọt khỏi hắn cái vỏ và như một con rồng được điểm nhãn nó quay ngoặt một vòng đưa cái mũi nhọn sắc lém thọc từ dưới lên trên xuyên suốt người Tý Ngọ thần quân từ rốn đến lưng. Tiếng rống của lão lần này mới thật là khủng khiếp, lão ngã ngửa xuống đất. Lưỡi kiếm như tự động sút ra khỏi thây ma Tý Ngọ thần quân thọc thăng vào cái bao của no.
Bây giờ Phàn Nhất Chi mới xuất thủ.
Chàng bước qua xác chết của Tý Ngọ thần quân, nói với lão bà Mậu thị:
- Ngày đầu tiên kiếm về tới nhà đã gây ra hai cái chết thảm khốc, xem ra như vậy lão bà không nên giữ làm gì.
Mậu lão bà thu kiếm vào giữa ngực, mắt long lên:
- Tiểu tử là ai, nói vậy có nghĩa là sao? Ngươi cũng muốn đoạt kiếm chăng?
Phàn Nhất Chi hô:
- Đúng vậy! Lão bà có nhớ họ Phàn Ở Tam Dương tiêu cục chăng?
Mặt Mậu thị ngây ra trông thật khó coi, lão đang lắp bắp: "Tam Dương tiêu cục à? Hừ, chuyện đã ba bốn năm rồi còn gì. Hừ, ngươi thật là người họ Phàn Ở Tam Dương tiêu cục à?" Nhưng thân pháp chàng đã đến sát đối phương. Chàng đánh một đòn vào huyệt Bách Hội của Mậu thị. Đòn này từ trên cao đánh xuống đầu khiến Mậu thị buộc phải giơ tay hữu lên khoa một vòng trên đầu che chở, tay trái cầm kiếm của lão bà hơi đưa ra phía trước. Bỗng nhiên lão bà kêu thét "ôi" một tiếng buông thanh kiếm xuống đất. Ở huyệt Thủ Tam Lý của bà rung rinh mũi kim tiêu vàng óng. ĐÓ là mũi kim tiêu Ở tay Tuệ Chân bắn ra.
Phàn Nhất Chi như một con đại bàng đáp xuống cắp mồi chớp nhoáng xà xuống chụp lấy lưỡi kiếm. Lúc ấy Tuệ Chân cũng vừa đẩy chiếc ghế lăn ra, nàng cười tươi như hoa:
- Lão bà! Kiếm báu của nội tổ, xin được thu hồi!
Nàng phóng ra liên tiếp ba mũi kim tiêu, Mậu thị tràn người qua bên hữu tránh kim tiêu thì bên trái Tuệ Chân đã giăng ra một sợi dây nghe "vụt" một

tiếng.
Sợi dây như kết bằng những mảnh tơ mỏng nhưng hết sức uyển chuyển giống như Kim Thằng Đoạt ảnh của đại tỷ Tuệ Minh của nàng đã trói chặt hai cánh tay của đối phương lại. Tuệ Chân cười ròn tan:
- Ca ca thấy tiểu muội học nghề phóng kim tiêu và kim thằng đã đến mức tinh luyện chưa?
Chàng dắt thanh kiếm vào lưng áo cũng cười theo nàng:
- Tiểu muội giỏi lắm! Không hổ là dòng dõi họ Tuệ...
Quay lại Mậu thị đang gầm gừ với đôi mắt đỏ lửa,chàng chậm rải nói:
- Vãn sinh là con trai duy nhất của tiêu đầu Tam Dương tiêu cục Phàn Nhất Chi đây. Kiếm báu này không phải là vật của họ Mậu, cũng không phải của vãn sinh, nhưng cái chết của gia phụ cũng còn một tên họ Cử nữa.
Khi nào gặp họ Cử, tính xong sổ nợ sẽ xin trao lại cho tiểu muội Tuệ cô nương đây.
Chàng êm ái hỏi Tuệ Chân:
- Tiểu muội đồng ý thế chứ?
Mắt Tuệ Chân long lanh sáng, nàng hơi mỉm cười:
- Xin vâng lệnh ca ca!
Đột nhiên lão bà Mậu thị la lớn:
- Phàn công tử! Cái chết của lệnh nghiêm năm xưa Ở Giang Nam, chủ mưu là TÔ Tử vương, quân sư là Cử Nhân Kiệt. Tối nay chúng có đại hội trên Cấm Sơn đó. Công tử hãy cố tham dự xem!
Chàng bế xốc Tuệ Chân lên vòng xuống nhà sau, miệng nói nhỏ:
- Tiểu muội hãy cho phép ta lên Cấm Sơn đêm nay nhé. Tuệ Chân không đáp nhưng chàng dư biết nàng bằng lòng.

Hồi 14
Cấm Sơn quần ma hội

Phàn Nhất Chi mãi miết phi hành, lúc trời vừa sáng đã vào sâu tới vùng núi cao. Trước mặt chàng là ngọn Cấm Sơn cao sừng sững như một bức tường thành. Chàng nhìn lên lưng chừng núi. Ở đó có một sợi khói mỏng manh vương lên và tiếng thì thầm lẫn trong gió sớm. Chăng lẽ bọn tiều phu lại đi rừng sớm thế? Chàng dùng Cái Bang Di Công vọt lên trên sườn núi.
Trước mắt chàng bày ra một quang cảnh quái gỡ, bốn người đều xõa tóc như những bóng ma đang ngồi quanh một ngọn lửa nhỏ. Trên ngọn lửa là đòn quay con thú gì đó có lẽ họ vừa bắt được. Núp kín trong một kẽ đá lớn, Phàn Nhất Chi chỉ nhìn thấy bốn tấm lưng lắc lư vì mùi thịt nướng sắp chín xông lê sực nức. Tên mặc áo trắng bạch, lưng áo có vẻ hình bát quái đồ màu đen lên tiếng trước:
- Đã ba bốn ngày ta không có miếng nào vào bụng, nay ta phải ăn trước cái đã HẮ vươn cánh tay dài như vượn ra chộp liền miếng thịt trên bếp đỏ nhưng nghe "bốp" một tiếng, tên ngồi đối diện mặc áo bào vàng đã đập một vật gì vào tay hắn. Hắn quát lên:
- CỔ Nhân Sư lão làm gì thế?
Tên áo vàng được gọi là CỔ Nhân Sư cười khin khịt:
- Các hạ phải tôn trọng phu nhân chứ? Ở đây có Oa Nhứ Đài mà các hạ không nhường một miếng ăn được sao?
Tiếng the thé của nữ nhân cất lên:
- Chúng ta tới đây hội kiến là vì việc Giang Nam thuở trước chứ có phải để tranh ăn đâu mà Qua Nhị Đầu kêu đói?
Thì ra tên áo trắng là Qua Nhị Đầu. HỌ Qua bị cả hai người cản lại không cho ăn lấy làm tức giận lắm. Hắn vươn vai đá luôn miếng thịt đang còn nóng:
- Chư vị xưng hùng Ở đâu thì được nhưng đã tới vùng này, Qua Nhị Đầu không sợ Tàn Cốt môn của chư vị nữa đâu.
Oa Nhứ Đài cũng đứng dậy không chịu nhịn:
- Không sợ Tàn Cốt môn chúng ta thì ngươi định làm gì? Đừng tưởng Ở đây có sự che chở của TÔ Tử Kiệt mà ngươi lộng ngôn được đâu.
Oa Nhừ Đài thấy hai người có vẻ căng thăng liền can:
- Nhị vị chúng ta tới đây trước là để tránh nạn kiếp Ở Giang Bắc, sau nữa cũng do có sự gợi ý của TÔ Tử vương cần chúng ta giúp đỡ trong cơn lửa

cháy này, sao nhị vị nóng nảy chưa chi đã hục hặc đến thế?
CỔ Nhân Sư vặc liền:
- Hục hặc cái con tướn! Oa Nhừ Đài không nhớ khi xưa Ở Chiết Giang tên khỉ đột Qua Nhị Đầu còn nợ ta một món nho nhỏ sao?
Qua Nhị Đầu quát:
- Món gì nho nhỏ? Món lớn lão mỗ đây còn chưa sợ huống gì món nhỏ.
Oa Nhừ Đài mỉm cười:
- à! Ta nhớ rồi. Hồi đó Qua Nhị Đầu dùng thần phủ đả thương người vợ đẹp của sư huynh rồi mang đi luôn chứ gì? Kể ra món nợ đó cũng không nhỏ lắm đâu, nhưng xin nhị vị nhớ cho đây là đất của bọn Hồng ĐỒ môn chứ không phải là đất của Tàn Cốt môn đâu.
Qua Nhị Đầu chồm tới, trong tay hắn lấp lánh một lưỡi búa lớn:
- Đất nào cũng chỉ là đất của trời thôi, vả chăng đất lạ càng tốt cho ta trả lại món Tàn Cốt môn khốn kiếp của họ CỔ.
Bị rủa là khốn kiếp, CỔ Nhân Sư không chịu nổi nữa, hắn đập liền một chiêu thức bằng vũ khí lạ lùng hắn cầm sẵn nơi tay. Phàn Nhất Chi cố căng mắt nhìn kỹ xem đó là loại vũ khí gì. Chàng hơi kinh ngạc nhận ra đó chỉ là một khúc xương người trắng hếu. Kình lực của khúc xương người quả là ghê gớm, nó vụt tới mặt đối phương rồi quay ngoắt lại đập cái đốt xương lớn vào ngay huyệt Thái Dương Qua Nhị Đầu, nhưng tên họ Qua cũng không phải tầm thường. Thân pháp hắn nhanh như chớp đã biến đâu mất khiến CỔ Nhân Sư đập vào khoảng không. HỌ Qua đã luồn ra sau lưng CỔ Nhân Sư từ lúc nào, lưỡi búa vĩ đại của hắn chém liền ngang lưng đối thủ.
Chỉ nghe "cốp" một tiếng lớn, lưỡi búa liền văng ra trong lúc CỔ Nhân Sư cười khịt khịt:
- HỌ Qua kia ơi! CỔ mỗ đây có Tàn Cốt môn chỉ chuyên giết người thôi chứ dễ ai giết được mỗ?
Phàn Nhất Chi núp Ở bên ngoài chứng kiến cũng kinh ngạc không hiểu tại sao búa trúng rõ ràng mà tên họ CỔ vẫn không hề hấn gì?
Cả hai tên lúc này đã gần như điên tiết, chiêu thế tuôn ra ào ạt.
Bỗng nhiên CỔ Nhân Sư nhét vội khúc xương người vào dây lưng áo bào, hai tay chồm chồm tới như một con sư tử vươn móng, mặt hắn đỏ bừng lên.
Oa Như Đài thảng thốt:
- Sư huynh thi triển Thạch Sư Trảo Pháp đó ư?
CÓ lẽ đây là môn võ tuyệt nghệ của hắn nên người sư muội mới ngạc nhiên đến thế. CỔ Nhân Sư không buồn liếc mắt về phía sư muội, lắp bắp nói:
- Ta đã thề trước sư môn là chỉ thi triển Thạch Sư Trảo Pháp trong lúc thập tử nhất sinh nhưng hôm nay ta xin phá lệ vi thằng chó chết này? Sư muội! Hãy đứng yên xem ta sát thủ hắn.Người của CỔ Nhân Sư gồng lên như tất cả mười thành hỏa hầu trong người hắn sắp vọt ra, thân xác hắn vốn đã to

quá khổ lúc này lại càng lớn lên gần gấp hai bình thường. Râu tốc của hắn dựng đứng hắn lên. Qua Nhị Đầu vẫn múc vùn vụt lưỡi búa, hán tự mãn về Thần Phủ Quá sơn của hắn nên không tỏ ra sợ hãi gì cả.
Đột ngột CỔ Nhân Sư rống lên một tiếng lớn như tiếng sư tử hống rồi thân pháp vọt tới chộp liên tiếp mười mấy thế nhanh như điện. Thân pháp của Qua Nhị Đầu cũng quay loang loáng tránh đòn của đối phương, nhưng đến chiêu thứ mười tám thì hắn hơi chậm một chút, cán búa đã trúng trảo của cổ Nhân sư cái cán búa bằng gỗ cứng đến thế mà khi tráo pháp đánh vào nghe một tiếng "khục" khô khan nứt làm đôi. Bị trúng đòn, Qua Nhị Đầu lại càng lúng túng hơn, tráo thứ hai từ dưới móc ngược lên đúng ngay bàn tay của hắn khiến hắn rú lên đau đớn buông luôn cây búa mà hắn gọi là "thần phụ xuống đất. CỔ Nhân Sư vẫn cười khin khịt:
- Bây giờ đã đến lúc phải trả nợ rồi, vợ ta năm xưa ngươi mang đi đâu?
Tuy đã mất búa nhưng Qua Nhị Đầu vẫn chưa tỏ ra thán phục, hắn quay người một vòng, tấm áo trắng liền bung ra thành tấm màn rộng phấp phới chụp xuống đầu đối phương. Một tiếng rống nữa của CỔ Nhân Sư, hai tay hắn đã có hai khúc xương người trắng hếu chọc hắn lên đồng thời người hắn như chiếc pháo thăng thiên bắn vọt lên chụp thủng tấm màn vải. Hạ thân xuống sau lưng Qua Nhị Đầu, hắn nhét nhanh hai khúc xương vào lưng áo rồi tiếp tục dùng Thạch Sư Tráo Pháp tấn công.
Trận hỗn chiến càng lúc càng quyết liệt. Phàn Nhất Chi ngồi bế khí trong hốc đá thầm mong cho cả hai đều trúng thương vì chàng vừa nghe lời đới đáp của chúng, biết ngay chúng là bọn cường đạo ngoài quan ngoại đột nhập Trung Nguyên để làm rối loạn giang hồ đoạt các bí kíp võ công tinh hoa của võ học Trung Nguyên.
chỉ trong thoáng chốc, CỔ Nhân Sư và Qua Nhị Đầu đã giao đấu trên mười hiệp nữa vẫn chưa phân thắng bại, nhưng xem khí sắc và hơi thở của Qua Nhị Đầu có lẽ hắn đã đuối lắm rồi, thân pháp hắn chậm dần và chiếc áo hắn sử dụng làm khí giới cũng đã rách tả tơi như miếng giẻ. RÕ ràng CỔ Nhân Sư muốn chấm dứt cuộc chiến, tay tả vẫn vươn trảo bấu vào mặt đối phương, tay hữu hắn xuất chiêu đánh luôn vào phần hạ bộ của họ Qua.
Một tiếng "ùm" chấn động cả đám cỏ lau dưới chân, Qua Nhị Đầu loạng choạng bước lui về sau có đến năm sáu bước, hạ bộ của hắn bị đánh vào nát ngấu văng ra những chấm máu li ti thấm vào chiếc quần trắng hắn đang mặc. Sau những bước thối lui, Qua Nhị Đầu ngã ngửa người luôn ra sau, lục phủ ngũ tạng hắn lộn lạo đành ói ra một búng máu. CỔ Nhân Sư ngửa mặt lên cười ngất:
- Ha ha! Đã bảo đừng động tới Tàn Cốt môn mà! Thế là oan hồn người vợ trẻ của ta Ở đáy sông Hoài ngậm cười được rồi đấy.Tên thứ tư có bộ tóc xõa dài nhất từ nãy vẫn ngồi yên lặng quan sát CỔ Nhân Sư và Qua Nhị Đầu

giao đấu, bây giờ mới lên tiếng. âm thanh giọng nói của hắn nhỏ rít trong mi ệng rất khó nghe:
- CỔ nhân huynh! Dù sao chúng ta cũng là bạn cùng hắc đạo lưu lạc với nhau, sao nhân huynh hạ thủ ác độc làm vậy?
Nói xong hắn từ từ đứng dậy đưa ra ánh nắng một bộ mặt vàng khè như bị bệnh lâu năm. CỔ Nhân Sư hạ giọng cười xuống trở thành những tiếng khục khục:
- Hoàng Diện Sinh! Chuyện này có nhân quả từ nhiều năm rồi, nhân huynh làm sao biết được?
Tên được gọi là Hoàng Diện Sinh liếc đôi mắt ti hí sắc như dao kiếm:
- CỔ huynh tưởng người vợ trẻ của huynh bị đả thương bắt cóc sao? Không đâu! Chính y thị đã đóng kịch bỏ trốn theo tình nhân đó.
CỔ Nhân Sư nghe câu này nhảy dựng lên:
- Hoàng huynh! Ta rất nể trọng huynh nhưng đừng ăn nói hồ đồ mà nguy đó!
Hoàng Diện Sinh chỉ cái xác của Qua Nhị Đầu vẫn còn ngọ nguy nói:
- Nếu không tin CỔ huynh hãy hỏi họ Qua xem! Y sắp chết rồi, không nói dối huynh đâu.
CỔ Nhân Sư nhảy một bước đến bên Qua Nhị Đầu hỏi liền, giọng hồi hộp đến lạc cả đi:
- Qua Nhị Đầu! Phải chăng vợ ta giả đóng kịch để trốn theo ngươi?
Mi ệng họ Qua lúng búng những máu, hắn hổn hển đáp:
- Đinh nương... lãng mạn lắm... ta... nào có đả thương... nàng nằng nặc ép ta phải mang nàng đi... CỔ... ngươi nên cẩn thận... Đinh nương đa tình đa dâm... ngươi... không kham nổ i đâu.
Chưởng lực của CỔ Nhân Sư quả là ghê gớm, Qua Nhị Đầu chỉ thều thào được tới đó liền nghèo đầu xuống tắt hơi. Hoàng Diện Sinh lạnh lẽo:
- CỔ huynh đã nghe kỹ chưa? Phải chăng CỔ huynh giết oan Qua Nhị Đầu? Đinh nương của nhân huynh nổi tiếng là lắm nhân tình, có phải chỉ một mình họ Qua đâu?
cổ Nhân sư sượng sùng nét mặt nhưng rồi hắn lại đỏ ngầu mắt lên:
- Hoàng Diện Sinh! Dù Đinh nương có thật thế đi nữa thì can hệ gì đến huynh?
Tên mặt vàng cả cười:
- Sao CỔ huynh đoan chắc là không can hệ đến ta? CỔ huynh không biết Đinh nương định... quyến rũ cả ta nữa sao?
CỔ Nhân Sư thoắt một cái đã nhảy bổ đến bên Hoàng Diện Sinh, hắn vươn trảo pháp định bấu vào huyệt Tý Ngọ của đối phương, nhưng họ Hoàng nhìn ốm yếu mà thủ pháp lại dị kỳ. Hắn "hừ" một tiếng nhô người xoay nửa vòng cùi chỏ đánh thăng vào mặt CỔ Nhân Sư để phá thế tráo, bắt buộc CỔ Nhân Sư phải thu tráo về đánh ngoặt tay lên đỡ đòn. Hai tay của hai người chạm

nhau nảy lữa. CỔ Nhân Sư hơi rúng động, hắn nghĩ thầm:
"Nội lực của tên này gớm lắm đây, học trò của VÕ Đang chân nhân có khác!,, Hoàng Diện Sinh hỏi lớn:
- Thế là đã biết sức nhau rồi, CỔ huynh còn muốn đấu tiếp nữa chăng?
Thực bụng CỔ Nhân Sư không muốn đụng độ với Hoàng Diện Sinh vì không thù không oán, nhưng lại bị y hỏi câu khiêu khích này trước mặt sư muội nên đâm cáu mất hết cả trí khôn, hắn đáp ngay:
- Thế đâu đã biết sức nhau! Cá hạ chưa nếm mùi Tàn Cốt môn đó!
Hắn không gọi đối phương bằng "huynh" nữa mà đổi thành "các hạ" chứng tỏ hắn đã nóng lắm rồi, hắn lại đưa ba chữ Tàn Cốt môn vào câu nói là cố ý lái cuộc giao đấu sắp tới vào danh dự môn phái để sư muội không thể b áng quan được.
Hoàng Diện Sinh biết thâm ý hắn nên cười tỉnh:
- CỔ huynh lầm rồi. Năm Nhâm Ngọ khi xưa kinh đô bị vây hãm, bọn Tề Thái cầu viện tới Tàn Cốt môn của CỔ huynh và ta đã thử sức Ở ngoại Ô thành Kim Lăng với vị sư tỷ của CỔ huynh, CỔ huynh không nhớ sao?
CỔ Nhân Sư rất nhớ, nhưng năm ấy sư tỷ của hắn là Sắc Kim Định Kiên Cương lão bà bị thua lớn nên hắn giả quên đi, lúc này nghe họ Hoàng hỏi câu ấy CỔ Nhân Sư càng cho rằng đối phương cố tình chọc giận mình, hắn đỏ mặt tía tai gầm lên:
- Năm nay không phải là năm Nhâm Ngọ và ta không phải là sư tỷ Sắc Kim Định Kiên Cương lão bà! Các hạ hãy nhớ lấy cho.
Nói xong là xuất thủ liền.
Khúc xương trắng hếu trong tay CỔ Nhân Sư quét một vòng lớn rồi lại một vòng lớn nữa. Những vòng lớn liên tiếp quất lấy người Hoàng Diện Sinh rồi từ từ thu hẹp lại như những đợt sóng đập vào chân bờ nhỏ dần dần.
Hoàng Diện Sinh chứng tỏ mình là tay cao thủ, hắn cứ đứng yên nhìn trực diện vào mắt CỔ Nhân Sư. Vòng tròn bằng xương khép dần cho đến khi đã quét nhẹ vào vạt áo dài của hắn, Hoàng Diện Sinh mới lạng mình một cái, người hắn thấp tè xuống và thoáng mắt đã luồn ra khỏi vòng kim tỏa của đối phương. Tay hắn gầy như tay xác chết nhẹ nhàng điểm vào sau ót CỔ Nhân sư Người họ CỔ chấn động mạnh, khúc xương cầm bên tay hữu tuột ra rơi xuống đất. Hoàng Diện Sinh khẽ đưa chân đá luôn khúc xương văng ra xa.
Lúc ấy Phàn Nhất Chi đang chăm chú theo dõi trận đấu, chàng chưa hiểu thủ pháp của tên lạ mặt áo vàng biến ảo ra sao mà trong chớp mắt đã đánh rơi khúc xương trong tay CỔ Nhân Sư, đột nhiên chàng giật mình vì bị ai đập mạnh vào chân. Cúi xuống chàng nhìn thấy khúc xương trên tay CỔ Nhân Sư tình cờ bị Hoàng Diện Sinh đá thăng vào chỗ chàng. Phàn Nhất Chi cúi nhặt khúc xương lên. Hình như nó vẫn còn ẩm máu người xông lên một mùi hôi thoang thoảng. Nhưng đó chỉ là vì chàng bị ám ảnh, chứ khúc xương có

lẽ sử dụng đã lâu ngày khô ráo và lên nước trắng bóng như ngà.
Chàng định vất nó ra xa nhưng đột nhiên chàng giật bắn người vì mắt chạm phải những giòng chữ nhỏ li ti như đàn kiến khắc trên ống xương.
Phàn Nhất Chi đã lưu lạc giang hồ mấy năm nay nên chỉ thoáng nhìn qua chàng đã biết liền đây là một bí kíp võ công được khắc trên xương. Chàng lặng lẽ nhét khúc xương vào túi vải trên vai.
Trong lúc chàng đang chú tâm vào khúc xương tình cờ có được thì Ở bên ngoài CỔ Nhân Sư đang bị Hoàng Diện Sinh đánh liên tiếp mấy đòn vào mặt, mặt hắn bây giờ sưng vù lên nom hét sức dị dạng. Hắn tối mắt vì máu đã tràn che kín cả mặt, họ Hoàng nhìn hắn lảo đảo thoái bộ dần liền cười khan:
- Khi xưa sư tỷ ngươi giở hết tuyệt học Tàn Cốt môn ra mà còn bị ta đả thương huống gì hôm nay ngươi đòi qua mặt sư tỷ.
Rồi hắn buông thõng, giọng rít lại:
- Thôi! Hai huynh muội hãy đi đi! Chưởng môn Cử Nhân Kiệt đang chờ các ngươi đỒ! Chừng nào xong việc nhà họ Phàn, nếu muốn tỷ thí lại chúng ta sẽ gặp nhau.
Nói xong hắn cười một tràng dài, thân pháp như con chim ưng vọt liền xuống núi. CỔ Nhân CỔ Nhân Sư đã nổi máu điên, hắn cầm một khúc xương bên tay tả còn lại chân luôn đường:
- Không còn chừng nào cả! Ta phải đòi ngươi khúc xương ngươi vừa đoạt của ta!
Hoàng Diện Sinh ngẩn người:
- ủa... nào... nào... ta đâu...
Nhưng giận quá mất khôn, CỔ Nhân Sư động thủ liền, Hoàng Diện Sinh khẽ cười gằn một tiếng, đôi cánh tay hắn dang rộng để tay áo bay phất phới trong người lên cao biến luôn vào đám cây rừng.
CỔ Nhân Sư hét lên:
- Trả ta khúc xương hữu! Quân đạo tặc! sư muội đuổi theo hắn mau, cốt lệnh đó có chép nửa đầu của bài Huyền Công Thập Toàn Kiếm của môn phái ta đó.
Phàn Nhất Chi càng thêm kinh động khi nghe câu này. Vừa trước đây chàng nghe họ Hoàng nói câu "chừng nào yên việc nhà họ Phàn" đã lấy làm tò mò kinh dị cố chú ý lắng nghe, nay lại nghe CỔ Nhân Sư nói khúc xương mà chàng tình cờ nhặt được có chép nửa đầu bài Huyền Công Thập Toàn Kiếm của môn phái Tàn Cốt môn chàng còn hoảng hốt hơn vì đó là kiếm pháp chàng học được Ở trong Ma Lâm khi xưa lúc còn Ở trong thạch động. Thế này là thế nào? Sự việc có liên hệ với nhau ra sao? Chăng lẽ BỒ Đề Lan Nhã cũng là tổ sư của bọn Tàn Cốt môn tà đạo này ư?
Giọng nói của CỔ Nhân Sư rất hớt hải, hắn vội vọt xuống núi theo, mặc cho

người sư muội hấp tấp vùi bếp lửa.
Khi Oa Nhứ Đài dập xong bếp lửa định quay gót theo sư huynh, Phàn Nhất chi mới chậm rãi rời chỗ ẩn thân. Nàng tròn xoe mắt vì không biết chàng Ở đâu bỗng xuất hiện:
- Các hạ đến từ lâu rồi phải không?
Gương mặt của Oa Nhừ Đài là gương mặt gái ngoài quan ngoại với đôi mắt một mí xếch lên và đôi môi chúm chím nhỏ trông đẹp một vẻ đẹp cổ xưa.
Phàn Nhất Chi khen ngợi:
- CÔ nương tinh thật. Tình cờ được chiêm ngưỡng võ công của các hảo hán vùng quan ngoại, tội gì xuất hiện sớm?
Giọng của Oa Nhừ Đài không còn bình thường nữa, âm thanh nàng cao như xé lụa:
- Thế các hạ có ý trả lại cốt lệnh của môn phái tôi không?
Chàng hơi cười:
- Ai lại đi thèm một khúc xương người chết? Nhưng vì nghe rằng trong việc này có nhiều uẩn khúc liên hệ tới họ tôi, tôi xin giữ tạm đến khi mọi việc sáng tỏ sẽ gửi trả lại cho cô nương!
Oa Nhừ Đài kêu lên "Hảo a!" Kiếm trong tay đã rúng động chĩa thẳng vào ngực chàng. Chàng vẫn đứng yên như không cần chú ý tới đường kiếm khiến đối phương kinh ngạc:
- Các hạ không biết võ nghệ à?
Không biết dùng thủ pháp gì mà thanh Can Tương Ở sau lưng đã nhảy vào tay Phàn Nhất Chi, chàng lặng lẽ nhấc cái đốc kiếm lên. Oa Như Đài nhìn thấy thanh kiếm báu kêu lên:
- Các hạ có Can Tương kiếm? Xin cho xem uy lực.
Nàng quét luôn một đường kiếm ngang ngực chàng. Phàn Nhất Chi chỉ ấn nhẹ mũi Can Tương, vai không hề rung động, mũi nhọn của nó đã ánh lên đặt đúng yết hầu của nàng. Nàng càng hoảng hốt:
- Hảo thủ! Chiêu xuất ảo diệu lắm. Chăng hay thuộc môn phái nào?
Chàng ôn tồn đáp:
- Tôi chỉ là tên tạp học tuy lớn lên trong Tam Dương tiêu cục nhưng nhờ may gặp kỳ duyên học nhiều môn phái, không biết phải trả lời cô nương như thế nào cho đúng!
Oa Như Đài hơi chấn động:
- các hạ là người của Tam Dương tiêu cục? Quan hệ thế nào với Phàn Huệ Chi?
- Chính là gia phụ.
Nàng chấp kiếm lại sát người khẽ nhún mình như thi lễ:
- Cái chết của lệnh nghiêm đường khiến võ lâm chấn động. Tuy đã trải qua mấy năm rồi nhưng hình như kiếp nạn vì cái chết ấy vẫn chưa chấm dứt,

chăng hay vì cớ gì hôm nay các hạ lại vân du tới vùng Cấm Sơn này?
Gương mặt nàng rất tự nhiên như giữa nàng và chàng không phải là hai đối thủ khiến chàng cũng hơi vui vui, chàng đáp:
- Bèo nước tương phùng, gặp nhau là đủ, hà tất hỏi nguyên do?
Oa Như Đài cười khanh khách, hai má nàng hơi ửng lên:
- Năm xưa Ở Hàng Châu nghe giang hồ đồn rằng mối tình của các hạ với Tuệ Chân cô nương đẹp lắm?
Phàn Nhất Chi hơi ngượng, chàng gạt đi:
- Tôi nào xứng với Tuệ cô nương, chẳng qua...
- Chăng qua Tuệ cô nương nặng tình với các hạ phải không? À mà các hạ có đói bụng không? Tôi còn nguyên một miếng thịt thỏ rừng đây...
oa Như Đài đưa ra một miếng thịt đã nướng chín lúc nãy chưa kịp ăn.
Quả vị tiểu cô nương này tinh ý thật, suốt ngày hôm nay chàng chưa có miếng nào vào bụng. Bởi vậy chàng vui vẻ nhận lời. Cả hai cùng ngồi bệt xuống đất xé thịt ra. Bỗng có tiếng hô lớn:
- Thịt ngon thật, nỡ không cho ta ăn với sao?
Cả hai giật mình nhìn một bóng người vừa từ trên cành cây buông xuống. ĐÓ là một lão hòa thượng cần thiền trượng dài trên đầu gắn đến gần hàng chục quả chuông nhỏ kêu leng keng. Lão hòa thượng mặt mũi đen nhẻm nhưng hai con mắt lại sáng rỡ như hai ngọn đèn thắp trong đêm. Lão vẹt người vào giữa:
- Lão tăng cũng đang đói rũ rồi đây, nhờ nhị vị thí chủ!
Nói như vậy nhưng tay lão đã chộp trúng miếng thịt đang đặt Ở trên một tảng đá sạch. Chuôi kiếm của Oa Như Đài đập mạnh vào lưng bàn tay lão, lão lật ngửa bàn tay đưa năm ngón lên bấu lấy chuôi kiếm. Oa Như Đài lắp bắp:
- Lão này... Ơ... hòa thượng... có bỏ tay ra không nào?
Nàng đỏ mặt tía tai mà không sao nhấc nổi kiếm lên trong khi hòa thượng vẫn ung dung:
- Nữ thí chủ làm gì mà nóng nảy thế? Hãy xem nam thí chủ đây, có phản đối gì lão tăng đâu?
Bàn tay lão đang giữ chuôi kiếm bỗng đột ngột buông ra khiến Oa Nhừ Đài mất đà hơi loạng choạng một chút và năm ngón tay như năm móc sắt của lão quặp liền miếng thịt. Phàn Nhất Chi trầm giọng:
- Đại lão hòa thượng không nhớ hôm nay đang mùa Phật đản phải giữ trai giới sao?
Lúc ấy lão hòa thượng đã đưa miếng thịt lên gần tới miệng. Phàn Nhất Chi dùng Chỉ Pháp Đàn Công kêu vụt một tiếng, ngòn tay xỉa tới liền.
Miệng lão hòa thượng đang há ra chờ ăn miếng thịt liền ngoạm luôn ngón tay chàng, chỉ nghe mấy tiếng "răng rắc" lão hòa thượng rú lên bước lùi hai

bước buông rơi miếng thịt. Lão giơ hai tay ôm lấy miệng do ối máu ra. Thì ra lão gãy liền mấy cái răng cửa khi cắn phải tay chàng. Lão cố nhịn đau trợn trừng mắt lúng túng kêu:
- Ngươi... ngươi... cũng là môn đệ của Tàn Cốt môn ư?
Lão phun ra một cục máu nhầy và mấy chiếc răng. Không hiểu vì sao lão hòa thượng lại gán cho mình là môn đệ của Tàn Cốt môn, Phàn Nhất Chi chỉ Oa Nhừ Đài:
- Hòa thượng lầm rồi, vãn sinh làm gì có được vinh dự ấy, cô nương đây mới chính là môn đệ của Tàn Cốt môn.
Lão hòa thượng lắc đầu quầy quậy:
- Đừng bỡn lão! Lão là Phật Cái đầu đà đã trên bốn kỷ lăn lóc trong giới giang hồ võ lâm, làm sao lầm được pháp môn Thiết Chỉ Kim Cốt mà thí chủ vừa thi triển đó.
Chàng cười khổ:
- Thú thật với đại lão hòa thượng, vừa rồi vãn sinh nào phải sử dụng Thiết Chỉ Kim Cốt gì đâu. Chăng qua là vì có chút may mắn vãn sinh có được học qua môn Thiết Sa Công nên biến thế liều lĩnh thế thôi!
Phật Cái đầu đà giật mình:
- Thiết Sa... Thiết Sa Công trong Cái Bang Di Công ấy à? Vậy thì thí chủ phải là đệ tử của Cái bang chưởng môn TỔ Đại?
Lão hỏi câu ấy xong hoảng hốt tự lẩm bẩm:
- Cái Bang Di Công... Hừ! Sao lão đụng bọn khất cái hoài vậy?
Chàng hỏi liền:
- Chăng hay hòa thượng quen biết với Cái bang chưởng môn như thế nào?
Phật Cái đầu đà khẽ rung hàng chuông trên thiền trượng, thân pháp lão đột nhiên sà hẳn xuống như một con chim ưng sắp vồ mồi lướt đến bên Phàn Nhất Chi đánh cán thiền trượng vào các yếu huyệt trên lưng chàng. Bị tấn công bất ngờ nhưng chàng hoàn toàn không bị động. Chàng vòng lưỡi Can Tương đếm một đường bảo vệ toàn thân. Lưỡi bảo kiếm chạm cán thiền trượng nghe "soạt" một tiếng lớn. Cán thiền trượng bị tiện ngang khiến Phật Cái đầu đà trố mắt lùi lại hai bước:
- Quả là kiếm báu, à... à...
Lão nhìn ánh thép của kiếm rồi bật kêu:
- Can Tương kiếm phải không? Sao ta nghe nói Mậu thị đã đoạt được kiếm ấy? Nay lại vào tay thí chủ nghĩa là sao?
Chàng mỉm cười:
- Lão sư biết nhiều chuyện quá, phải chăng là người của Hồng ĐÔ môn?
Phật Cái đầu đà không trả lời, lão nhét thiền trượng đã gãy cán vào lưng áo móc liền trong tay nải bên vai một vật tròn và dài độ hơn thước. Trong lúc Phàn Nhất Chi và Oa Nhừ Đài còn đang đứng nhìn, lão đã bật ra một chiếc

dù lớn đồng thời nói luôn:
- Hôm nay ta sẽ dạy cho đệ tử Cái bang biết thế nào là sự lợi hại của Bảo cái Tây Trúc.
Lão tăng có pháp hiệu là Phật Cái đầu đà nên thủ pháp đánh bằng dù của lão có lẽ là sở trường. Lão múa dù vùn vụt tấn công lúc bên đông, lúc bên tây thoáng chốc trước mặt chàng và Oa Nhừ Đài chỉ thấy thấp thoáng có hàng trăm bóng dù xuyên qua xuyên lại. Định tâm quan sát chiêu thức của lão chàng đã nhìn ra chỗ sơ hở, đó là lão chỉ chú trọng Ở chỗ mũi nhọn của đỉnh dù, quên mất Ô dù xòe ra rộng để lộ một vòng lớn mà chỉ có chàng đã thiệp liệp quá nhiều môn phái trên bước đường giang hồ mới nhận ra.
Chàng quát một tiếng, kiếm Can Tương như con rồng thoát vực liền điểm vào khoảng không của Ô dù múa mau để lộ. Lão hòa thượng kêu lên: "ôi chà!" dù bị đánh cụp lại liền. Lão tái mặt chậm tay dù lại, Phàn Nhất Chi không bỏ lỡ cơ hội khuất phục luôn bằng một thế trở ngược đốc kiếm đánh vào huyệt Khí Xá của lão. Lão kêu "hự" lảo đảo ngã ra sau, nhưng trước khi ngã, lão hòa thượng cũng vừa kịp chuyển quyền đánh luôn một thế ngoặt ra sau trúng vai Oa Nhừ Đài đứng gần bên. Oa Nhừ Đài đang tập trưng theo dõi và đinh ninh lão trúng đòn không ngờ bị lão đánh bất thình lình ngã luôn theo lão.
Nằm sóng soài dưới đất, lão hòa thượng nói to:
- Kiếm Can Tương lợi hại lắm!
Trong người Phật Cái đầu đà bỗng phun ra một luồng khói trắng. Thì ra lão đã nhanh tay tung ra làn khí độc. Lão tiếp:
- Nhưng Tàn Cốt Hương của ta để chống với Tàn Cốt môn thì không sợ ai đâu.
Hơi độc khiến cả Phàn Nhất Chi và Oa Nhừ Đài đều choáng váng, chàng vội phong bế các huyệt đạo để ngăn chặn khí độc thâm nhập. Oa Nhừ Đài vì nội lực kém hơn nên chỉ một lúc đã bị khí ngấm vào người, tay chân rũ liệt nằm yên bất động.
Không biết từ lúc nào Phật Cái đầu đà đã tự choàng cho mình một mặt nạ che kín cả mặt. Lão đứng dây cười lớn:
- Chính ta là sát tinh của công lực Trung Nguyên đây. Trúng Tàn Cốt Hương của ta chỉ trong vòng một năm là xương cốt rả mục. Hà, kể ra tiểu tử võ công siêu phàm rồi. Ồ! Uổng thay! Uổng thay!
Mặc dù đã phong bế các huyệt đạo, độc khí không xâm nhập được nhưng Phàn Nhất Chi vẫn cảm thấy trong người ngứa ngáy khó chịu, lục phủ ngũ tạng lộn lạo như có muôn nghìn con trừng cắn xé Ở trong đó. Chàng biết loại Tàn Cốt Hương này cực độc, nếu chàng không kịp bế huyệt đạo, ắt giờ đây đã bất tỉnh nhân sự như Oa Như Đài vậy.
Phật Cái đầu đà lại rút đoạn thiền trượng trong lưng ra, lão rung liên hồi cho

hàng chuông treo trên đầu thiền trượng reo lên lanh lãnh. Bốn gã đầu đà trẻ tuổi trong rừng bước ra. Phật Cái đầu đà ra lệnh:
- Mang cô nương này đi!
Bốn gã cúi xuống bế xốc Oa Như Đài lên. Phàn Nhất Chi động thủ. Mũi kiếm Can Trung điểm ra bốn hướng. Cả bốn gã đầu đà trẻ tuổi đều bị kiếm điểm vào huyệt Hợp Cốc trên tay. Phật Cái đầu đà quát:
- Dừng tay lại!
Chiếc dù quái dị lại được tung ra cản thế công của chàng. Lão đã có kinh nghiệm về võ công của chàng nên chưa dám tấn công vội, chỉ múa dù loang loáng chung quang đám đệ tử để chúng rảnh tay mang Oa Như Đài đi. Chúng nhấc Oa Như Đài lên vai như nhấc một khúc gỗ. Một tên hỏi nhỏ:
- Mang về Trấn Nam tự phải không sư phụ?
Phật Cái đầu đà khẽ "suýt" một tiếng, hất hàm cho đám đệ tử khuất vào trong rừng đồng thời quay dù lại áp đảo Phàn Nhất Chi. Chàng đã biết nhược điểm của thứ võ khí này nên không lấy làm quan tâm. Lúc này đều làm chàng lo lắng là số phận của Oa Như Đài.
Mũi nhọn trên đầu dù đánh trượt qua mặt chàng nghe một tiếng gió rất mạnh. Chàng nghĩ thầm trong bụng: "Bây giờ chỉ có Oa Như Đài là biết được Cử Nhân Kiệt đang Ở đâu. Ta phải hỏi cho ra lẽ." Thoáng lơ đãng một chút, mũi nhọn của dù đã đâm thẳng vào sau gáy chàng. Chàng lách đầu qua, mũi nhọn của dù lại ngoặt xuống trúng sợi dây chàng đeo thanh Can Tương kiếm. Sợi dây đứt tung ném thanh kiếm rơi xuống đất. Lão hòa thượng Tây Trúc trở ngược cán dù mau như chớp, lão dùng cái cán cong của dù móc thanh kiếm lên đồng thời thân lão cũng quay theo. Hai người cùng vươn tay ra dành chụp lấy kiếm.
Lão Phật Cái đầu đà quả không may chụp trúng cái bao, còn chàng chụp được chuôi kiếm. Kiếm rét một tiếng vuột ra khỏi bao nằm trong tay chàng. ánh thép đục lờ của thanh Can Tương chớp lên như ánh mặt trời cuối ngày khiến cả hai cùng kêu lên:
- Quỷ kiếm!
Quả đúng là quỷ kiếm vì nó không chịu nằm yên trong tay Phàn Nhất Chi. Cái chuôi bằng chất thẻo bạc của nó cứ rung lên bần bật và phát ra những tiếng "vo vo" như tiếng ve kêu. Phật Cái đầu đà rớt xuống đất trước, lão tiu nghỉu cầm cái bao không trong tay:
- Thí chủ phải biết rằng loại kiếm báu này được luyện bằng máu xương của bọn đồng nam và đồng nữ. Kiếm Can Tương đã rút ra khỏi vỏ là phải dính máu người nếu không nó không nằm yên được.
Phàn Nhất Chi dùng tay tả vuốt nhẹ vào cạnh sắc của lưỡi Can Tương, một vệt máu đỏ trong ngón tay chàng ứa ra đọng lại trên mặt kiếm. Thanh Can Tương bặt tiếng kêu và nằm bất động trong tay chàng. Chàng nghiêng mình:

- Đa tạ sư phụ chỉ giáo. Nay ta về Trấn Nam tự thôi chứ?
- Thí chủ về Trấn Nam tự làm chi?
- Oa cô nương còn Ở đó, vãn sinh còn chút chuyện can hệ muốn hỏi cô nương.
Phật Cái đầu đà gật gù:
- Được lắm! Chắc thí chủ muốn hỏi về ý nghĩa mớ chữ li ti trên khúc xương của CỔ Nhân Sư mà thí chủ vừa tình cờ nhặt được?
Phàn Nhất Chi biết lão đoán sai mục đích của chàng nhưng chàng vẫn công nhận:
- Vâng! Mớ chữ đó vãn sinh đọc không ra.
Lão hòa thượng cười to:
- Làm sao thí chủ đọc được, ấy là chữ Tây Trúc chứ có phải chữ Trung Nguyên đâu! Nếu thí chủ đồng ý trao đổi, ta sẽ là người đọc dúm cho thí chủ nghe.
- Trao đổi điều gì?
Phật Cái đầu đà khẽ nhún vai:
- Điều này có lợi cho thí chủ hơn. Hồng ĐÔ môn bây giờ đã quy thuận TỪ Chiêm viện để cùng Nam Tông Cái bang TỔ Di Khánh đánh lên Bắc Tông Cái bang TỔ Đại. Ta biết Cái Bang Độc Cước TỔ Đại nay đã già muốn tìm người truyền y bát chưởng môn đó. Thí chủ hãy trao thanh Can Tương cho ta, ta sẽ dịch chữ Tây Trúc ra chữ Trung Nguyên trên khúc xương người đang Ở trong túi vải của thí chủ đó.
Đề nghị của Phật Cái đầu đà kể ra cũng khá hấp dẫn nhưng biết lão thực dạ ra sao? Phàn Nhất Chi dùng kế hoãn binh:
- Ta cùng về Trấn Nam tự rồi sẽ thảo luận sau.
Phật Cái đầu đà hí hửng:
- ờ! Ta đi thôi!
Lão phóng đi trước và Phàn Nhất Chi nối gót theo sau.
Phật Cái đầu đà dẫn chàng đi có chừng nửa ngày đường băng rừng vượt núi tới nơi gọi là Trấn Nam tự Ở giữa một cánh rừng rậm nguyên sinh. Nếu không có người dẫn đường quả thật khó có ai biết giữa chốn thâm u hoang dã này có một cái thôn nhỏ hai ba nóc nhà sàn mà trong đó có một gian được đặt tên là Trấn Nam tự. Nơi này giống như sào huyệt của một đảng cướp núi hơn là nơi thờ tự. Đúng là trước sau trống rỗng không có một bàn thờ Phật nào cả. Và tuyệt nhiên cũng không có đám đệ tử của Phật Cái đầu đà như chàng vẫn đinh ninh. Đến chính lão cũng kinh ngạc không kém. Lão đi suốt một vòng quanh Trấn Nam tự, rồi ngơ ngác nói với chàng:
- Không biết bọn đệ tử của ta đi đâu cả rồi?
Lão giở cái chiêng đồng treo trên vách xuống gõ một hồi dài, chung quanh vẫn im bặt.

Giữa cảnh im lặng ấy đột nhiên có người dậm chân lên sàn nhà:
- Tiểu muội của ta đâu rồi?
Cả Phật Cái đầu đà và Phàn Nhất Chi đều nhận ra là CỔ Nhân Sư đang bước vào. Hắn đỏ ngầu hai mắt nhìn Phật Cái đầu đà hỏi:
- Bọn đệ tử án Ma phái các ngươi bắt cóc sư muội của ta dấu Ở đâu?
Phật Cái đầu đà ngửa cổ cười:
- HỌ CỔ kia! Nếu thật sự đệ tử ta bắt cóc sư muội ngươi thì việc gì ta phải khai ra?
CỔ Nhân Sư hừm một tiếng sử dụng luôn Thạch Sư Tráo Pháp tấn công Phật Cái đầu đà. Tráo hắn xuất kỳ bất ý tung ra mau như chớp xoẹt qua bên vai lão bấu phăng một mảnh vải chiếc y lão khoác kéo toẹt ra hở một khoảng vai trần. Phật Cái đầu đà kêu "ái chà!" cước đá vụt lên nhằm hạ bộ CỔ Nhân Sư CỔ Nhân Sư rống lên một tiếng Sư Tử Hống chuyển hạ thân thoát qua bên tránh đòn, song tráo chập lại đánh vụt xuống ống quyển của đối phương. Nhưng cước pháp của Phật Cái đầu đà như có gắn lò so mà vừa tung ra đã thu về liền, song tráo của CỔ Nhân Sư đánh vào khoảng không. Hắn sợ mất ưu thế, không ngừng tráo một phút giây nào, móc ngược trở lên nhưng lại đổi hướng nhắm huyệt dưới nách của đối thủ. Phật Cái đầu đà không ngờ tráo công của CỔ Nhân Sư lại lợi hại mau lẹ đến vậy nên không kịp tránh, lão nhận một đòn trúng vùng da non đau thấu xương, loạng choạng chúi đầu xuống.
Lão định móc Tàn Cốt hương ra nhưng CỔ Nhân Sư cũng chuyển tiếp một thế khác, tráo của hắn ngoặc trở xuống đồng thời bộ pháp cũng bước lên. Thượng thân bị tráo của đối phương khống chế còn hạ thân thì bị đối phương dậm chéo khóa luôn khiến lão hòa thượng hết phương xoay trở.
Lão xuống giọng:
- Cùng là tà phái nơi quan ngoại, thí chủ có ý muốn gì?
Đang Ở thế thượng phong, CỔ Nhân Sư cười hà hà:
- Ta không muốn gì ngoài việc các ngươi phải trao lại sư muội Oa Nhứ Đài cho ta!
Phật Cái đầu đà ngẩn người ấp úng:
- Nhưng nhưng thí chủ thấy đó... trong cái Trấn Nam tự này trống không, ta giữ Oa cô nương Ở chỗ nào?
CỔ Nhân Sư gằn giọng:
- Sáng nay bọn đệ tử Trấn Nam tự bắt cóc sư muội ta trên ngọc Cấm Sơn, bây giờ lại chối sao?
- Bổn đệ tử về Trấn Nam tự ngay lúc đó, nhưng... nhưng... quả là chưa thấy tới đây CỔ Nhân Sư nóng nảy đập hữu chưởng xuống nghe "binh" một tiếng ngay giữa ngực Phật Cái đầu đà, quát to:
- Lão đừng vọng ngữ, coi chừng bị quỷ sứ cắt lưỡi đỒ! Chính mắt ta trông

thấy bốn tên tiểu đầu đà khiêng sư muội của ta đi đó thôi.
Phật Cái đầu đà thổ ra một búng máu tươi, lão đau đớn:
- CỔ Nhân Sư! Lão gia ghi nhớ cái nhục hôm nay! Nếu không tin lão gia, ngươi cứ lục trong Trấn Nam tự này rồi sẽ rõ.
CỔ Nhân Sư gườm gườm qua Phàn Nhất Chi:
- Còn tiểu tử này là ai?
Phật Cái đầu đà cướp lời:
- HỌ Phàn của Tam Dương tiêu cục đó.
HỌ CỔ trừng mắt:
- ủa? HỌ Phàn còn một tên tiểu tử này sống sót ư?
Hắn vận Thạch Sư Trảo Pháp tấn công vừa bên trên vừa bên dưới Phàn Nhất Chi. Chàng liền cong người dùng thế Trầm Hà Lạc Ngư búng người lên cao rồi từ từ hạ xuống, kiếm Can Tương quét ngang lông mày CỔ Nhân Sư cách hai gang tay mà ánh thép của lưỡi kiếm báu đã hớt vẹt một bên lông mày hắn. HỌ CỔ nghe mát lạnh một bên mặt trong lúc lão hòa thượng Phật Cái đầu đà cười hăng hắc:
- Ha ha! Hôm nay đụng sát tinh rồi đó.
HỌ CỔ đưa tay lên vuốt lông mày, hắn tức đến gần nổ con mắt, rống lên:
- Tiểu tử ngông cuồng thật! Coi Tàn Cốt môn ta đây!
Hắn rút khúc xương người ra múa vụt liên tiếp bốn thế liền.
Phàn Nhất Chi hạ xuống trước mặt hắn, chàng cũng mau lẹ rút khúc xương tình cờ lượm được ra. CỔ Nhân Sư lúc này mới kinh hoảng thật sự, hắn ấp úng lảo đảo lui lại:
- Tiểu tử... ngươi... ngươi cũng thuộc Tàn Cốt môn ư?
Phàn Nhất Chi tươi cười:
- Tại hạ tạp học, trôi nổi giang hồ sử dụng thứ võ khí nào mà chăng được?
CỔ Nhân Sư chồm tới:
- Ả à té ra tiểu tử ăn cắp khúc xương Cốt Lệnh của ta trên đỉnh Cấm Sơn Thảo nào...
Khúc xương trên tay hắn theo lời nói giáng một thế sấm sét từ tả sang hữu rồi giữa chừng hắn lại chuyển từ hữu sang tả. Cứ thế hắn đảo lộn thân hình tung ra những chiêu thức kỳ ảo trong khi tay tả của hắn lại dùng Thạch Sư Tráo Công đánh dưới phần hạ thân đối phương. Mới hơn mười hiệp đầu, Phàn Nhất Chi đã thấy hoa mắt vì các chiêu thế của họ CỔ cứ thay đổi luôn luôn. Chàng cầm khúc xương người bằng tay tả còn tay hữu sử dụng Can Tương kiếm.
Hai bên đánh thêm trên hai mươi hiệp nữa vẫn chưa phân thắng bại. CỔ Nhân Sư buột miệng khen:
- Hay! Tam Dương tiêu cục đã bị tàn phá sao lại còn sót lại một tiểu tử lạ lùng thế này?

Hắn lạ lùng là phải vì từ khi tung hoành Ở Trung Nguyên chưa bao giờ hắn gặp phải đối thủ có thể đương đầu với hắn trên mười chiêu thức mà còn đứng vững như Phàn Nhất Chi.
Đột nhiên ngoài cửa Trấn Nam tự có một đầu đà hấp tấp chạy vào. Y không để ý gì đến trận đấu giữa Phàn Nhất Chi và CỔ Nhân Sư mà chạy thăng đến gã Phật Cái đầu đà lắp bắp nói:
- Sư phụ ôi! Chúng đệ tử bị bọn Tử Chiêm viện tấn công bên núi Phục Linh thảm sát hết, bắt tam ca và nhị ca và bắt cả Oa cô nương rồi!
Giọng nói của Phật Cái đầu đà mệt nhọc:
- Tử Chiêm viện với chúng ta không oán không cừu, sao lại tấn công bọn ta?
- Đệ tử sao biết được bọn hai mặt hai lòng ấy. Trình đại sư phụ quyết định
CỔ Nhân Sư nghe mấy lời ấy. Hắn dừng thân pháp liền, dắt khúc xương vào bên lưng, hắn nói:
- Rất tiếc, ta nóng lòng vì an nguy của sư muội, nếu không sẽ cho tiểu tử nếm mùi võ công quan ngoại. Hẹn khi khác!
Hắn xoay mình vọt liền ra cửa không thèm chào hỏi gì Phật Cái đầu đà.
Phàn Nhất Chi định phóng ra theo thì Phật Cái đầu đà cố thu sức gọi lại:
- Tiểu tử! Không trao bảo kiếm cho ta ư?
Phàn Nhất Chi không dừng chân, chàng đã ra tới ngoài cửa:
- Tối nay vãn sinh sẽ quay trở lại, đầu đà đừng lo.
Suối Phục Linh đổ từ trên cao ngàn trượng xuống tung những lớp bọt trắng xóa bốc lên như những đám mây mù.
Thân pháp của tên CỔ Nhân Sư hết sức kỳ dị, hắn đi như người lăn nhưng tốc độ lại mau lẹ như gió cuốn. Ngay bên bờ nước lẫn vào trong đám bụi lau ven suối là ba xác chết của ba tên tiểu đầu đà đệ tử của Phật Cái. Tay của ba xác chết vẫn nắm chặt thiền trượng nhưng ngực vỡ nát vì bị chùy gai đập vào Khi Phàn Nhất Chi đến nơi, chàng không thấy CỔ Nhân Sư đâu nữa, chàng lần theo bờ suối tìm dấu vết của Oa Như Đài. Ngó ra ngoài dòng nước chảy xiết, chàng phát hiện ra một mảnh vải trắng trên có thấm vài giọt máu đỏ chưa tan trong nước. Vậy là mảnh vải này mới được thả xuống gần đây
Đột nhiên sau lưng chàng có tiếng gió động. Thính giác Phàn Nhất Chi bây giờ đã đến chỗ cực bén nhạy nên chỉ thoáng qua là chàng đã biết có võ khí đánh lén không phải là kiếm. Vai chàng khẽ di động để tránh địch nhân đánh đòn sau lưng đồng thời thủ pháp chàng ngoặt ra sau chộp trúng một vật tròn dài. Tiếng cười dòn tan:
- Công tử có mắt thần! Xin bái phục!
Tiếng cười khiến Phàn Nhất Chi rợn người. Nữ chủ Tử Chiêm viện Lâm Tiểu Nương yểu điệu bước ra. Hôm nay nàng búi mái tóc mây lên cao để lộ ra cái gáy dài trắng phau như ngọc. Phàn Nhất Chi sửng sốt:
- ủa! Lệnh nương sao lại cũng có mặt nơi đây? Còn TÔ Tử vương gia đâu

rồi?
Tiểu nương cười chúm chím:
- TÔ vương gia đang dẫn Oa Nhừ Đài về Long Quyết tự, ta đi một mình vẫn tự do hơn chứ?
- ủa! Oa cô nương không phải bị bọn Trấn Nam tự bắt sao? Thế còn cái chết của ba vị tiểu đầu đà này?
Tiểu Nương long lanh ánh mắt:
- Chính tay ta giải thoát đó. Oa cô nương với ta vốn là người quen cũ Ở Chiết Giang nên ta rõ những bí mật của đời nàng hơn ai hết. Nàng không phải là người Trung Nguyên đâu mà là người Tây Vực đó.
- TÔ Tử vương cần gì Ở Oa cô nương?
Tiểu Nương cười lớn:
- Công tử khéo giả vờ! Oa cô nương là người thông thạo ngôn ngữ Tây vực mà ta đang cần một người như thế để giảng nghĩa những dòng chữ trong bí kíp Tàn Cốt môn.
- Tàn Cốt môn. Thế lệnh nương có biết CỔ Nhân Sư?
- Ta chưa gặp! Nghe nói y là sư huynh của Oa Như Đài? Hà, phải chi ta bắt được tên này thì hay biết mấy!
Tiểu Nương vừa dứt lời thì có tiếng đáp vọng lại liền:
- CÓ ta đến chịu bị bắt đây!
Tiếng đáp thoạt đầu nghe âm thanh như còn Ở xa lắm, nhưng chỉ thoáng mắt CỔ Nhân Sư đã phi hành tới, hai bàn tay đẫm máu. Phàn Nhất Chi sửng sốt:
- Các hạ vừa giết người?
Mặt CỔ Nhân Sư lạnh như băng:
- Ta gặp chung quanh đây ba bốn nữ tử xưng là đệ tử Tử Chiêm viện, ta sốt ruột vì sư muội nên ta làm gỏi luôn thể.
Tiểu Nương biến sắc:
- Các hạ giết hết đệ tử ta à?
cổ Nhân sư bĩu môi:
- Ta nào biết đó là đệ tử của cô nương. Nhưng lỡ rồi, cô nương có muốn đền mạng chứ?
Tiểu Nương tung người lên, sáo trúc trong tay nàng đánh ngang người họ CỔ rồi quặt về thọc luôn vào huyệt Khí Hải của lão. CỔ Nhân Sư cả cười, hắn lắc người qua lại để mũi sáo trượt đi rồi chụm song chưởng đập xuống với ý định đánh vỡ tan cây sáo. Quả nhiên chưởng lại trúng sáo, nhưng chiếc sáo không vỡ mà lại đánh ngược lên. CỔ Nhân Sư kinh ngạc lui lại, từ từ rút khúc xương người trắng hếu ra. Tiểu Nương hơi dừng tay mấp máy đôi môi:
- Tàn Cốt môn Ở quan ngoại đã gây nhiều oan ức giang hồ, nay lại định vào Trung Nguyên lộng hành nữa sao?
Nói vậy nhưng nàng cũng đã cẩn thận rút trường kiếm. Thanh kiếm hôm nay

Lâm Tiểu Nương sử dụng khác hắn kiếm thường. Lưỡi của nó không thăng mà lại uốn lượn như hình rắn bò. Nàng nói:
- Để thử xem kiếm của ta có đối địch nổi với Tàn Cốt môn không?
Thì ra nàng đã luyện được kiếm pháp của nhà họ TÔ Tử. Quả nhiên kiếm nàng đi như con rắn lượn, hết tấn công chiều này lại đổi sang chiều khác. chốc lát kiếm quang uốn lượn đã vây CỔ Nhân Sư vào giữa. CÓ lẽ quá tự tin vào kiếm pháp của mình nên vừa thi triển tấn công, nàng vừa nói:
- Ta đang ao ước bắt được ngươi thì ngươi lại xuất hiện. Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.
CỔ Nhân Sư nghe đối thủ có ý muốn bắt mình liền vận mười thành hỏa hầu vào khúc xương người lao ra vun vút. Khúc xương người như có phép phân thân biến thành hàng trăm khúc xương đỡ gạt kiếm của Tiểu Nương.
Đánh có hơn ba mươi hiệp, bỗng CỔ Nhân Sư rú lên một tiếng, chân đã đạp tới mép nước, hắn chuyển chân lực sang tả chưởng quạt một đường về bên hữu nhưng chưởng lại đánh xiêu về bên tả địch đánh văng kiếm của đối phương.
Tiểu Nương là người cực kỳ linh hoạt, nàng đợi cho CỔ Nhân Sư dồn hết chân khí lên chưởng mới phóng luôn một mũi kim thoa vào huyệt Đan Điền của hắn. HỌ CỔ không kịp chuyển thế, kim thoa ấn sâu vào bụng hắn hơn tấc khiến mấy giọt máu nhỏ ra. Hắn lảo đảo quy xuống mép nước trong tiếng cười của Tiểu nương:
- HỌ CỔ kia! Kim thoa của bản cô nương có độc đấy! Hãy theo bản cô nương làm tiểu đồng, bản cô nương sẽ cứu cho!
CỔ Nhân Sư tím mặt vì tức giận, hắn thu hết chân khí nội lực trong người đánh quét hữu chưởng xéo lên. Tiểu Nương bất ngờ không kịp nhảy tránh bị chưởng phong đập vào ngực "bùng" một tiếng, nàng chới với lùi lại ba bước. Phàn Nhất Chi xòe tay đỡ lấy lưng nàng nói nhỏ:
- Lệnh nương phu nhân mau tụ khí, Tàn Cốt môn chưởng công nguy hiểm lắm đó!
CỔ Nhân Sư nhân lúc Tiểu Nương mới trúng thương liền cất mình phóng qua bờ bên kia con suối nói vọng lại:
- Tử Chiêm viện với Tàn Cốt môn không thù oán, nay lại bát sư muội của ta là đã gây ân oán giang hồ rồi, ta không để yên đâu.
Hắn băng mình vào rừng sau câu hăm dọa đó. Tiểu Nương quay nhìn Phàn Nhất Chi với con mắt biết ơn:
- Công tử tốt với tôi quá! Tiếc rằng chân khí sung mãn như công tử mà không về Tử Chiêm viện cùng luyện Càn Khôn Yếu Quyết với tôi.
Sóng mắt nàng ướt mượt như mưa thu giữa cảnh hoang vắng tịch liêu này làm lòng Phàn Nhất Chi có hơi xao động. Chàng cố trấn tĩnh:
- võ công thiên hạ vốn nhiều như rừng biển, việc gì lệnh nương phải ám ảnh

mãi thế?
Tiểunươngthở dài:
- Hà! Tại công tử chưa rõ đó thôi, phàm mọi vật trên đời này vốn phải đủ âm đủ dương. Chỉ có Càn Khôn Yếu Quyết mới hội tụ được chân khí âm dương của người và trời đất. Phát huy được chân khí đó, công tử và tôi sẽ là đôi hiệp khách bá chủ võ lâm đó.
Sực nhớ ra chuyện Đào Vũ chân nhân, chàng nói:
- Nghe rằng TỔ Tử vương gặp Đào Vũ chân nhân rồi và bị người từ chối, làm sao giải được Càn Khôn Yếu Quyết?
Tiểu Nương giật mình nhưng rồi nàng điềm tĩnh:
- Lão Đảo Vũ chân nhân cũng chỉ là một lão già lẩm cẩm. Lão cứ cho rằng đó là bản giả, TỔ Tử vương đành mang trở về và đó là lý do hôm nay TỔ Tử vương phải bắt giữ Oa Như Đài để mong Oa cô nương dịch giải dúm.
Rồi biến sắc mặt, nàng phất tay áo:
- Thôi, ta về Long Quyết tự, công tử có theo về?
- Rất tiếc tôi còn nhiều công việc bận rộn, thí dụ như tối nay tôi phải về gặp lại Phật Cái đầu đà.
Nàng hỏi giật giọng:
- Để làm chi? Lão đầu đà gian xảo ấy đang âm mưu hỗ trở TỔ Di Khánh tiêu diệt Cái bang Bắc Tông TỔ Đại đấy. Công tử lưu tâm!
Nói xong nàng xoay người đi luôn, nhưng không ngờ thân pháp nàng biến ảo mau lẹ lạ thường. Vừa xoay được nửa vòng, thân nàng đã quay trở lại, chưởng công đánh ra cực kỳ bất ngờ. Phàn Nhất Chi hoảng hốt không ngờ người nữ vương Tử Chiêm viện lại tấn công mình liền chớp nhoáng đưa song chưởng lên đỡ. Lạ thay, chưởng của Tiểu Nương đến gần chàng lại biến thành chỉ. May mà chàng giơ cả song chưởng lên, kình lực được tập trưng nên chỉ pháp Tiểu Nương định moi tim chàng chệch qua một bên trúng ngay xương tỳ bà trên vai chàng. Chàng thấy người đau thốn lên, có cảm tưởng xương tỳ bà đã bị gãy làm hai mất rồi, chàng kêu to:
- Lệnh nương làm gì thế? Sao lại tấn công tôi?
Tiểu Nương không nói năng gì, chỉ cười nhạt một tiếng, thân ảnh tung vào đám cây rừng mất dạng.
Phàn Nhất Chi đặt tay vào chỗ Độc Thoa Anh nhưng rồi chàng lại rút tay lại sờ nhẹ lên vết thương, chỗ ấy đã sưng vù lên bằng quả cam đau nhức Vô cùng. Chàng vội vã ngồi xuống điều tức tự trị thương. Đến hơn hai khắc, có cảm giác hơi giảm đau chàng mới phi thân trở về Trấn Nam tự tìm gặp Phật Cái đầu đà Trấn Nam tự chỉ cách có một buổi mà đã đổi khác nhiều. Trước cửa phấp phới lá hiệu kỳ đen khiến Phàn Nhất Chi sinh nghi, chàng lặng lẽ phi thân sát vách gỗ cửa chùa, ẩn thân dưới cái sàn bằng gỗ nghe ngóng động tĩnh.

Trên sàn là một quang cảnh ghê rợn: chính giữa là xác của Phật Cái đầu đà được cuộn bằng những lớp vải trắng còn phơi ra khuôn mặt dữ dội vì chết oan ức. Vây chung quanh xác chết của Phật Cái đầu đà là hơn mười tên đại hán với đầy đủ vũ khí tên tay. Trong đám đại hán này, Phàn Nhất Chi nhận thấy có bộ mặt rất quen thuộc của CỔ Nhân Sư. Hắn gầm gừ với đám thủ hạ:
- Đã lục soát hết ngôi nhà này chưa? Cái lệnh bài án Ma Pháp to gần bằng bàn tay mà không thấy đâu cả sao?
Một thủ hạ trả lời:
- Chúng tiểu nhân đã xới tung tất cả lên rồi, không hiểu bọn Phật Cái đầu đà cất lệnh bài Ở đâu mà vẫn chưa tìm thấy. Tình hình này làm sao chúng ta ra lệnh cho các tự viện Ở miền nam theo về với Cái Bang Độc Cước TỔ Đại được?
CỔ Nhân Sư đỏ ngầu hai mắt:
- Chúng bay phải biết, lệnh bài án Ma Pháp này có hiệu lực ghê gớm lắm với các tu sĩ mật tông phương nam. Nếu ta nắm được lệnh bài là đã nắm được hết lực lượng tăng sĩ vùng này về cùng với Cái Bang Độc Cước TỔ Đại Hãy cố tìm đi.
Bọn đại hán tỏa đi, một tên còn cố hỏi:
- Thế còn cái xác của lão già này?
CỔ Nhân Sư đáp:
- Đến tối mang quăng vào rừng cho lũ quạ làm một bữa tiệc là xong chứ gì?
Tiếng chân người lại chát sầm sập trên đầu Phàn Nhất Chi. Một lúc lâu sau có tiếng một đại hán chạy lại gần họ CỔ nói trong hơi thở:
- Tiện nhân biết tại sao chúng ta không thấy lệnh bài rồi.
- Nói mau!
- Đại nhân còn nhớ tên tiểu tử Phàn Nhất Chi? Chính y đã cướp lệnh bài án Ma Pháp trước chúng ta đó.
Giọng CỔ Nhân Sư bán tín bán nghi:
- Lấy gì mi đoan quyết thế? Ta vừa gặp tiểu tử bên bờ suối Phục Linh, y có cầm lệnh bài đâu?
Tên thủ hạ thấp giọng:
- Lệnh bài chưa bằng bàn tay, y có thể dấu đâu đó trong người. Đại nhân không thấy xác chết của mấy tên đầu đà kia là do vết chém của kiếm Can Tương ư?
CỔ Nhân Sư hơi tỉnh ngộ:
- À đúng là chỉ có tên họ Phàn có kiếm Can Tương thôi. Chợt nhớ tới một khúc xương người của mình cũng bị Phàn Nhất Chi đoạt mất, hắn gầm lên:
- Từ bây giờ Phàn Nhất Chi là kẻ thù không đội trời chung với Tàn Cốt môn. Bọn bây hãy truyền lệnh của ta đi khắp nơi, ai mang thủ cấp của họ Phàn về

đây sẽ được đặc cách phong đường chủ, có quyền sử dụng Tàn Cốt lệnh Uất khí của Phàn Nhất Chi bốc lên ngùn ngụt, chàng không ngờ bọn này gán cho chàng lấy mất án Ma Pháp lệnh bài mà chàng chưa từng trông thấy Không chịu nổi với giọng lưỡi của CỔ Nhân Sư, chàng vọt ra ngoài gầm sàn nhà đứng dưới bậc thang dẫn lên Trấn Nam tự quát lớn:
- HỌ CỔ kia! CÓ ta là tiểu tử Phàn Nhất Chi đây! Khỏi mất công tìm.
CỔ Nhân Sư giật thót người quay ra ngoài, hắn hơi xám mặt:
- Hà! Không ngờ ngươi lại còn dám dẫn xác về đây. án Ma Pháp và Khúc Cốt lệnh phải để lại đây.
Hắn phi thân xuống như con chim ưng vươn trảo ra tấn công liền. Hai bàn tay hắn cong vòng như hai chiếc câu liêm đánh vùn vụt lúc tả lúc hữu quyết vồ cho được chàng.
Hình như mỗi lần giao chiến, CỔ Nhân Sư lại thi triển một môn phái khác nhau. Thân pháp hắn bây giờ nhẹ nhàng như một con chuồn chuồn, đang đứng bên này, hắn chuyển thân sang bên kia, đang Ở dưới đất vụt nhấc mình lên không trưng, qua lại lui tới cực kỳ mau lẹ.
Đánh trên ba mươi thế mà vẫn chưa đụng được tới Phàn Nhất Chi, CỔ Nhân Sư nóng nảy quát:
- Tiểu tử sao không phản đòn mà cứ tránh né như thế?
Hắn chưa biết chàng đang bị thương nơi xương tỳ bà vì một chỉ của Lâm Tiểu Nương nên chàng cố tránh vận động, chỉ dùng Cái Bang Di Công thoát hết mọi thế tấn công của hắn. Tuy miệng nói nhưng tay CỔ Nhân Sư không chậm lại chút nào. Tráo công của hắn vẫn ra chiêu vù vù, kình lực càng lúc càng có vẻ sung mãn. Chàng nghĩ bụng: "Hắn đã trúng kim thoa của Tiểu Nương, ta cũng bị một chỉ của nàng, kể ra cũng không ai lợi hơn ai." Tuy nghĩ bụng như vậy nhưng chàng vẫn tiếp tục dùng Cái Bang Di Công tránh đòn thế. Đánh thêm hơn hai khắc nữa, họ CỔ mướt mồ hôi trán mà vẫn chưa hề dụng được vạt áo đối phương. Hắn kinh sợ nghĩ thầm: "Nếu cứ kéo dài cuộc giao chiến này kết quả là ta đuối sức, hắn chỉ cần chém ta một kiếm Can Tương là ta đi đời, chi bằng dùng mưu để hạ hắn có lẽ hơn.
CỔ Nhân Sư nghĩ vậy liền nhảy vọt ra xa giơ cả hai cánh tay lên:
- Phàn các hạ. Ta bị trúng kim thoa của nữ vương Tử Chiêm viện nên quyền thế kém phần sung mãn. Hôm nay ta tạm dừng chiến. Nếu các hạ không bằng lòng trao lệnh bài án Ma Pháp cho ta thì thôi.
Thực tâm nói câu này không phải CỔ Nhân Sư không cần tới lệnh bài án Ma Pháp nữa, mà vì hắn tự cảm thấy khó thủ thắng, vả chăng vết kim thoa Ở huyệt Đan Điền do Lâm Tiểu Nương phóng trúng buổi sáng nay cũng đã bắt đầu ngấm ngầm đau, hắn sợ giữa cuộc giao chiến hắn bị Ở thế hạ phong nên khôn ngoan tìm cách tránh né trước.
Phàn Nhất Chi vẫn ung dung:

- Nếu CỔ huynh không muốn tỉ thí nữa thì thôi. Nhưng xin cho được hỏi: lệnh bài án Ma Pháp là cái gì tôi chưa dược biết?
CỔ Nhân Sư lúc lắc đầu:
- Nam tử không nên nói dối. Không phải chính các hạ dùng kiếm Can Tương hạ sát hết bọn tiểu đầu đà Ở đây đoạt lệnh bài hay sao?
- Các vị tiểu đầu đà không phải do tại hạ hạ thủ. Mà ta đoạt lệnh bài ấy làm chi?
Hai người đang đối đáp bỗng có tiếng vó ngựa dồn dập tới gần. Chỉ thoáng nghe qua, CỔ Nhân Sư tươi tỉnh ngay nét mặt:
- Hà! Đại sư phụ chưởng môn sư tổ Cử Nhân Kiệt của ta đến đó.
Một con ngựa phi tới mang theo trên lưng một lão nhân ốm yếu vàng bủng như bị bệnh hoàng đản lâu ngày. Đều lạ lùng là tuy con ngựa trông rất ốm yếu nhưng cái bờm trên cổ nó lại dài lê thê và tốc độ phi của nó không thua bất kỳ một con tuấn mã nào, cũng như lão chủ nhân, tuy nhìn hết sức ốm yếu nhưng thân pháp của lão khi xuống ngựa không khác gì một thanh niên cường tráng.
CỔ Nhân Sư vội vàng chạy đến đón lấy cương ngựa:
- Chưởng môn sư tổ giáng lâm.
Hắn hơi gấp đầu gối lại làm lễ tham kiến.
Cử Nhân Kiệt không phải chỉ có khuôn mặt dài mà gần như tất cả các bộ phận trên người lão đều dài quá khổ. CÓ lẽ lão thuộc loại người mà tướng pháp gọi là "ngũ trường" cực quý hiếm đó chăng?
Với một vẻ bề trên, Cử Nhân Kiệt vỗ vai CỔ Nhân Sư:
- Được! Ta nghe ngươi bị vây hãm Ở Trấn Nam tự nên đành ép lòng xuống núi. Đã gặp Mậu thị chưa?
- Bẩm chưa. Đệ tử mới từ quan ngoại vào Trung Nguyên đã gặp mấy chuyện rắc rối nhỏ nên chưa đi gặp Mậu thị được.
Nghe nhắc tới hai chứ "Mậu thị" Phàn Nhất Chi giật mình. à, thì ta lão chưởng môn Tuệ Chân này chính là họ Cử trong bốn họ "Mậu, Tài, Tiến, Cử,, mà chàng cất công tìm bấy lâu nay.
Lão chưởng môn họ Cử này khi xưa là một tên hắc đạo tung hoành cướp bóc Ở vùng Giang Nam, còn có ngoại hiệu là Tiến Cốt Thần Toán và được giới giang hồ hắc bạch gọi chung với TÔ Tử Kiệt là Thần Toán Nhị Kiệt.
Ngoài bốn mươi tuổi, Cử Nhân Kiệt mới gặp một dị nhân người Tây Vực đem ra quan ngoại truyền thụ võ công sáng lập ra môn phái Tàn Cốt môn.
Tiến Cốt Thần Toán Cử Nhân Kiệt quay sang nhìn Phàn Nhất Chi:
- Tiểu tử này là ai?
CỔ Nhân Sư thấp giọng:
- Tiểu tử là truyền nhân độc nhất của Tam Dương tiêu cục Phàn Huệ Chi đó võ công rất kỳ tuyệt.

Cử Nhân Kiệt giật nảy người nhưng lão lấy lại bình tĩnh ngay, chậm rãi:
- Hân hạnh! Ta vào Trung Nguyên lần này mong ước được gặp kỳ nhân cao thủ.
Lão buông dây cương cho họ Cổ, xoay mình đánh ra một quyền chớp nhoáng. Quyền đi nửa chừng bỗng biến thành chưởng hất từ dưới lên. Đòn này nếu gặp tay bình thường không lường trước được sự biến ảo của nó rất dễ bị trúng trọng huyệt, nhưng Phàn Nhất Chi không phải là tay bình thường. Chàng dùng khuỷu tay hơi cong lại hơi giống thế Đồng Tử Bái Quan âm, nhưng ngấm ngầm vận công lực hứng luôn chưởng vào ngực. Cử Nhân Kiệt đinh ninh thế nào đối phương cũng bị chưởng đẩy lui nhưng lạ thay tay lão như đánh vào một bị bông mềm nhũn, chưởng công bị hóa giải tan liền. Lão hơi động nét mặt:
- Quả là hảo thủ! Tiểu tử dùng Cái Bang Di Công, phải chăng là đệ tử của Cái bang chưởng môn TỔ Đại?
Lời vừa dứt song chưởng tập trưng đánh ập xuống, lần này không phải đánh thử như lần trước mà vì tức giận bị hóa giảo chiêu đầu đã xuất chiêu tới tám thành công lực.
Chỉ thấy thoáng một cái, Phàn Nhất Chi luồn hắn ra xa hai trượng cười nói:
- Lão sư nương tay, mới sơ kiến mà lão sư đã ép buộc nhau thế ư? Vãn bối chưa hề gặp TỔ Đại, chỉ biết con trai của hắn là TỔ Di Khánh thiếu chủ mà thôi.
Thấy thần thái chàng vẫn ung dung, Cử Nhân Kiệt càng tức dữ, phần nữa sợ bẽ mặt với đệ tử, lão liền rút trong người ra một võ khí nho nhỏ. ĐÓ là một vật trắng như ngà đẽo thành hình khúc xương người thu nhỏ, CỔ Nhân Sư reo lên:
- Đại sư phụ có đem theo Tiểu Cốt Lệnh nữa ư?
Cái được gọi là Tiểu Cốt Lệnh phát ra những tiếng kêu vo vo trên tay lão nhân Cử Nhân Kiệt đánh liên tiếp ba chiêu tới Phàn Nhất Chi. Chàng vẫn thi triển Cái Bang Di Công của Cái bang thiếu chủ TỔ Di Khánh khiến Cử Nhân Kiệt không sao đánh trúng được.
Liên tiếp đánh gần ba mươi chiêu mà lão sư Cử Nhân Kiệt vẫn chưa áp đảo được Phàn Nhất Chi, lão đã tỏ ra hết sức tức giận, khúc Tiểu Cốt Lệnh trên tay lão càng phát ra nhiều tiếng vo vo rít lên như cũng vội vàng nóng nảy cùng với chủ.
Đột nhiên Phàn Nhất Chi nghe đau nhói Ở xương tỳ bà. Chàng than thầm: "Vết thương có lẽ đến lúc phát tác rồi, ta mau tránh khỏi nơi đây đi thôi:"
Chàng chuyển thân bằng năm sáu bộ pháp tréo nhau định thoát khỏi vùng kềm tỏa của Tiểu Cốt Lệnh. Đúng là không may cho chàng, trong lúc hấp tấp thanh Can Tương kiếm trên vai chàng lại bị tuột dây đeo rơi xuống. Bao kiếm dài hơi chếch vào giữa bộ pháp khiến chàng bị vướng chân trong nháy

mắt. Cũng trong nháy mắt ấy khúc Tiểu Cốt Lệnh đập luôn vào vết thương cũ của chàng một đòn sấm sét.
Phàn Nhất Chi đau đến ứa nước mắt nhưng chàng cố cắn răng để khỏi thoát ra tiếng rên. Lão Cử Nhân Kiệt cười ha hả khi thấy đối phương lảo đảo bộ pháp không còn thuần thục:
- Ha ha! CÓ thế chứ! Tiểu Cốt Lệnh của ta có khuất phục ai bao giờ đâu.
Lão vừa nói xong câu ấy đã trố mắt lên nhìn thân ảnh Phàn Nhất Chi vọt ra xa. Lão dậm chân định vọt đuổi theo thì tên đệ tử đã gọi giật lại:
- Đại sư phụ! Cứ mặc y, ta còn nhiều việc hệ trọng hơn đó!

Hồi 15
Giang hồ kiếp nạn
Cái bang quỷ kế

Phàn Nhất Chi vội vàng trở lại gian nhà của Mậu thị.
Chưa đến nhà mà lòng đã cồn cào như có lửa đốt, như linh tính có biến sự xảy ra.
Linh tính của chàng không lừa chàng.
Gian nhà chỉ còn là đống tro vụn trơ lên trời mấy cái cột cháy xém.
Không còn thấy Tuệ Chân đâu nữa.
Chàng ân hận xúc tìm trong đống tro tàn và tất nhiên mọi dấu vết đã bị xóa sạch. Cuối cùng, cách đống tro tàn khá xa, chàng nhặt được một chiếc hài trong đôi hài Tuệ Chân vẫn hằng đi. Ó là chiếc hài trái là chân nàng bị bại liệt nặng nhất, có lẽ khi bị địch nhân khiêng ra khỏi nhà, bên chân trái nàng mất cảm giác nên đánh rơi chiếc hài này chăng?
Tần ngần lật đế giày lên, chàng nhìn thấy dưới đế hài một mũi phi tiêu nhỏ bằng cây kim gắn Ở đó và mũi kim cào vào đế hài một chữ "Tạo" đã tối nét vì dính đầy đất cát. Tạo? Anh em họ Tạo Ở Hợp Phì chăng? Dưới chữ "Tạo" hình như Tuệ Chân còn định viết thêm chữ gì nữa nhưng có lẽ nàng không còn thì giờ nữa, chỉ mới vạch kịp ba chấm thủy. BỘ thủy là nước, nàng định viết chữ gì bộ thủy? Tên một con sông chăng?
Chàng thở dài vì không thể nào đoán được chữ nào có bộ thủy cho đúng với hàng ngàn chữ ghép có bộ thủy. Thủy là sông chăng?
Chàng không thể nào ngờ được Tuệ Chân đã bị Tạo Nạp Việt bắt cóc giải bằng đường thủy vượt sông Tiêu Thủy vào hồ Động Đình.
Đêm nay là đêm nguyệt tận của ngày cuối năm. Gió của tiểu tuyết quét những ngọn gió lạnh lẽo như roi khiến mọi vật rủ nhau cùng đi ngủ sớm. Nhưng có một con thuyền trôi bập bềnh trên sông còn thức vì trong khoang thuyền nhỏ hẹp vẫn còn ánh đèn dầu le lói chập chờn như ánh lửa ma trơi. In bóng trên vách là một bóng người vạm vỡ che kín mặt, y ngồi thế kiết già như đang tập trưng tinh lực luyện một môn võ công bí ẩn nào đó Nhưng đôi chốc không hiểu vì bị chấn động bởi chuyện bí ẩn trong lòng mà người lại chao đảo y như ngọn đèn dầu trước gió đặt trước mặt.
Ngay dưới bóng đen là một nhân vật nằm dài, nhờ có tiếng rên rĩ ta mới biết vật dó là người.
- Lão gia... lão gia lầm rồi... ta đâu có dấu Phàn công tử Ở đâu mà lão gia...

dù sao không nhớ đến gia gia chút nào ư?
Giọng nói rõ ràng là giọng một ngươi. Bóng đến được gọi là "lão gia" cười khục khục trong cổ họng ngắt lời:
- CÔ nương cứ nằm yên tĩnh dưỡng đi. Chỉ có mình cô nương là biết được nơi Phàn Nhất Chi cất giấu Càn Khôn Yếu Quyết cướp được của Đảo Chấn chân nhân, ta chỉ muốn biết chỗ cất giấu ấy chứ nào muốn động đến thân vàng ngọc của cô nương làm gì?
Giọng thiếu nữ vẫn ấm ức:
- Tạo Nạp Việt, chỗ Phàn công tử cất giấu yếu quyết ta đã nói rồi, lão hãy thả ta ra đi chứ?
- Hừ! CÔ nương dối gạt ta! Ta đã thua thiệt nhiều Ở Hợp Phì, nay ta đem cô nương về quê ngoại ta Ở đất Linh Lăng xem tên họ Phàn ấy có đi tìm cô nương hay không?
Thì ra người thiếu nữ bị Tạo Nạp Việt khống chế chính là Tiểu Kình Ngư Tuệ Chân.
sau khi cho rằng Tuệ Chân thoát thân khỏi Thạch cốc của lão Lăng Dữ chân nhân là để theo Phàn Nhất Chi học Càn Khôn Yếu Quyết, lão Tạo Nạp Việt đã huy động thủ hạ đến thiêu rụi nơi ngụ cư của nàng, thảm sát Mậu thị lão bà, bắt cóc Tuệ Chân vì lão đinh ninh Phàn Nhất Chi có tình ý với nàng thế nào cũng phải tìm theo. Lão dự định sẽ đưa điều kiện trao đổi để thu hồi Càn Khôn Yếu Quyết một lần nữa, nhưng đã qua ba hôm mà vẫn không thấy Phàn Nhất Chi xuất hiện.
Con thuyền đang lướt êm về hướng dãy núi phía bắc bỗng như chậm lại vì đụng phải vật gì dưới đáy. Tạo Nạp Việt quát tên trạo phu:
- Mau chèo lên, bộ ngủ gục hả?
Gã trạo phu ấp úng:
- Bẩn lão gia... dường như dưới đáy... bị thủng rồi thì phải...
Tạo Nạp Việt trợn mắt:
- Thuyền mới đóng, lòng sông Tiêu Thủy này ta đi lại hàng trăm lần, làm gì có đá ngầm mà bị thủng?
Đáp lời lão là cả thân thuyền rung lên chao đảo như muốn lật ngang. Lão hốt hoảng đứng bật dậy:
- có giantế nào rồi!
Dứt lời tay lão đập hữu chưởng xuống dòng nước liền. Một tiếng "ùm" vang lên, cây nước vọt thành cột bắn tung tóe cả lên mạn thuyền. Cùng có cột nước là một bóng người vọt lên theo. Người đó đặt chân lên sàn thuyền rồi cất tiếng:
- Xin ra mắt Tạo Nạp đại nhân.
Tạo Nạp Việt trợn trừng mắt nhìn thanh niên mặc võ phục gọn gàng:
- Tư Không thiếu gia, thiếu gia đối phó ta có việc gì?

Thanh niên chính là Tư Không Thiên, Cái Bang Thập ác danh trấn giang hồ vừa thoát thân khỏi Thạch cốc theo Tạo Nạp Việt đến đây, chàng tươi cười đáp:
- Vãn sinh đến để trả cái hận bị đại nhân bắt giữ, hai là muốn đem cô nương họ Tuệ đây về lại Yên Kinh.
Tạo Nạp Việt gằn giọng:
- Cả hai đều không được. Thứ nhất ta không quan hệ gì đến việc giam giữ thiếu gia, ấy là do Lăng Dữ chân nhân chủ mưu, thứ hai là cô nương họ Tuệ đây do ta chiếm đoạt trước, ta không nhường cho ai đâu.
Tư Không Thiên tiến tới một bộ, chân hữu đá liền một cước Bàn Long định chiếm thế thượng phong ngay từ phút đầu nhưng Tạo Nạp Việt không phải tay tầm thường, lão cũng lập tâm hạ ngay đối thủ nên đợi ngọn cước bay tới gần, lão xòe năm ngón tay như năm móc sắt quét một đòn từ hạ bộ chàng ngược lên trên. Thiết trảo đi rất hiểm độc nên Tư Không Thiên phải vọt lên cao dùng chân trái đá vẹt ra.
Quyền và cước chạm nhau dữ dội khiến con thuyền không giữ nổi thăng bằng chao đi một cái mạnh. Tư Không Thiên đi xuống sát đầu thuyền còn lão Tạo Nạp Việt tê chồn cánh tay phải lùi lại một bước vận khí lên tự điều tức Lão khen:
- Thiếu gia công lực hùng hậu lắm. Thật không ngờ, thảo nào Cái bang chưởng môn e dè thiếu gia cũng phải.
Miệng nói tay đã rút nhuyễn tiên quay vút một vòng theo chiêu Cuồng Long Đoạt Ngọc. Người của Tư Không Thiên nằm rạp ép sát xuống sàn thuyền như một con bò cạp chỉ vương trảo lên cong cong tìm cách đoạt nhuyễn tiên.
Tạo Nạp Việt hừ một tiếng:
- Định dùng Hổ Cáp công của Cái bang à?
Cùng với câu nói, nhuyễn tiên cũng vươn đầu tới cong vòng như đầu một con rắn hổ mang.
Lúc này cả hai đều giở tuyệt kỹ ra vì Ở trên khoang thuyền chật chội, chỉ so sẩy một chút là bị đối phương đánh bật xuống sông liền. Tạo Nạp Việt xưa nay chỉ quen sống Ở vùng rừng núi không quen thủy chiến nên rất sợ bị rơi xuống nước, trái lại Tư Không Thiên tìm mọi cách để kéo đối phương rời thuyền. Vì sinh trưởng bên sông Tiền Đường, chàng rất tinh thạo bơi lội.
Thân thể Tư Không Thiên đang nằm sát bỗng cong vòng lên, lần này cả hai tay hai chân đều biến thành bốn móc câu chủ có lưng là đụng xuống ván thuyền.
Dùng lưng làm điểm tựa, người Tư Không Thiên quay tít như chong chóng tiến sát về phía đối phương. Tạo Nạp Việt hơi kinh hoàng vì chiêu pháp kỳ dị của chàng, nhuyễn tiên mổ loạn xạ chung quanh để ngăn không cho địch thủ áp sát. Khi chỉ còn cách Tạo Nạp Việt độ hai thốn, Tư Không Thiên vọt

đứng người lên dùng đầu đập thăng vào mặt lão. Tạo Nạp Việt nhảy lùi lại hai bước, chân đã đụng mạn thuyền. Tư Không Thiên hơi cười một tiếng nhỏ chuyển thủ pháp, quyền vừa nhắm huyệt Thái Dương đồng thời cước quét nhanh như chớp vào huyệt Túc Tam Lý.
Không còn đủ chỗ để lùi tránh nửa, lão Tạo Nạp Việt đàng chống một đầu nhuyễn tiên xuống mặt sàn thuyền làm điểm tựa phóng vọt người lên cao để tránh quyền và cước một lúc.
Nhưng lão vừa vọt lên cao, Tư Không Thiên cũng chuyển luôn chưởng đập xuống mặt nước cho con thuyền bắn tới. Thế là chỉ trong nháy mắt, lão Tạo Nạp Việt khi còn lơ lửng trên không đã thấy con thuyền lao tới, nếu lão hạ thân xuống ắt sẽ rơi thăng xuống nước liền.
Nhưng lão Tạo Nạp Việt là cao thủ, lão mau lẹ buông nhuyễn tiên cho rơi xuống nước trước rồi hạ thân, cước đạp lên nhuyễn tiên vọt tới đuổi theo con thuyền.
Dưới bóng đêm mờ nhạt lão Tạo Nạp Việt quả giống như con vượn vì thân pháp nhanh nhẹn lạ thường của lão khiến Tư Không Thiên cũng kinh ngạc thốt lên:
- Thân pháp đẹp quá! Coi đây!
Lần này chàng hạ độc chiêu. Khi lão đang lơ lững đuổi theo, chàng bắn liền một nắm ám khí. Ba bốn mũi nhọn cùng bay tới người lão một lúc chia ra hai mũi trên và hai mũi dưới. Để bảo vệ sinh mạng, lão Tạo Nạp Việt không còn cách nào khác ngoài dùng nhuyễn tiên đỡ ám khí, nhưng đồng thời vì vậy người lão mất thăng bằng lộn nhào xuống sông liền.
Lão chới với dãy dua dưới dòng nước lạnh thấu xương một lúc mới la lên:
- Trạo phu! Quăng chèo ra đây!
Gã trạo phu bộ hạ của Tạo Nạp Việt, có lẽ là một tên ngớ ngẩn, khi nghe chủ nhân gọi mới vội vàng quăng cây chèo ra. Dù đã rõ ràng thất thế nhưng Tạo Nạp Việt vẫn chứng tỏ là tay bản lãnh, lão chụp nhẹ đúng ngay đầu mái chèo và thoáng chốc đã nhảy vọt lên. Lần này lão giở tuyệt kỹ khinh công tay tả cầm chèo, tay hữu cầm nhuyễn tiên, lướt trên mặt nước đuổi theo thuyền Tư Không Thiên.
Nhưng công lực của lão cùng lúc càng suy giảm, một phần vì nước thấm quá lạnh, một phần vì chân trái lão đã trúng ám khí nên không còn linh hoạt như trước nữa. Tốc độ của lão giảm dần, cuối cùng khi tới một chỗ hợp lưu, dòng sông chảy xiết cuốn con thuyền đi băng băng, lão đành thở dài bỏ cuộc Còn thuyền mang Tư Không Thiên và Tuệ Chân theo thủy triều vượt tới địa giới Linh Lăng.
Khi đã chắc chắn lão Tạo Nạp Việt không đuổi theo kịp nữa, Tư Không Thiên mới lại gần quan sát bệnh tình Tuệ Chân. Thật ra nàng chỉ bị lão họ Tạo đánh thuốc mê rồi trói chặt bắt cóc lên thuyền chứ không trúng độc gì.

Tuệ Chân hỏi liền:
- Tư Không thiếu gia có biết Phàn Nhất Chi Ở đâu không?
Chàng thở dài:
- CÔ nương không biết Phàn công tử Ở đâu làm sao ta biết được, mà cô nương quan tâm tới việc ấy làm chi?
Tuệ Chân nhăn nhó, cuối cùng nàng mới úp mở tiết lộ:
- Tôi vốn có chút tình với Phàn công tử, nhưng... nhưng... giờ tôi đã là người tàn phế, biết làm sao tìm y?
Tư Không Thiên hiểu ra nỗi uẩn khúc trong lòng nàng, chàng cảm thán:
- Hà! Quả là tình trường lắm sóng gió thực. Không biết Phàn công tử có quan tâm tới cô nương không hay chỉ quan tâm tới Càn Khôn Yếu Quyết thôi?
Ngập ngừng một chút, chàng tiếp:
- Ta cũng chăng quan tâm gì tới cái Càn Khôn Yếu Quyết ấy, vì cô nương có biết đời này chắc gì có bản yếu quyết thật? Hay chỉ là toàn bản giả cả thôi?
Tuệ Chân tròn xoe mắt:
- Thiếu gia nói có lẽ đúng. Đến bản của gia gia tôi vẫn để Ở Trường Viễn đảo mới rồi Tạo Nạp Việt và Lãng Dữ chân nhân cũng coi là bản giả.
Tư Không Thiên thở dài:
- Chắc cô nương đã có lúc ngờ tôi muốn đoạt Càn Khôn Yếu Quyết để tạo uy thế thống nhất Cái bang Nam Bắc Tông về một mối. Hừ, cô nương ôi! Mộng của tôi nào chỉ nhỏ nhoi như vậy thôi? Tôi còn có mộng bá chủ võ lâm, thống nhất quần hùng trong tay tôi nữa kia. Nhưng tôi biến mộng thành thực không? Chắc cô nương cho là không. Vâng, tôi cũng cho là không, nhưng như thế mới gọi là mộng được chứ, phải không cô nương?
Chàng nói câu dài dòng ấy với vẻ mặt xa vắng rất đáng cảm động. Dòng Tiêu Thủy vẫn chảy xiết.
Tư Không Thiên và Tuệ Chân đã đặt chân lên đất Linh Lăng sau khi buông chèo mặc cho con thuyền trôi theo dòng nước sông Tiêu Thủy.
Linh Lăng là nơi đô hội giữa miền nam xa xôi của đất nước bát ngát này. Sở dĩ Tư Không Thiên dẫn Tuệ Chân đến nơi đô hội thế này mới có thể tìm mua được cho nàng chiếc ghế đẩy.
Tư Không Thiên dẫn Tuệ Chân đến một dãy phố buôn bán sầm uất. Buổi tối Ở Linh Lăng nhộn nhịp, có lẽ chỉ kém Yên Kinh và Lạc Dương, Hàng Châu đôi chút và cũng có đủ món ăn chơi như những kinh kỳ bậc nhất Ở đế đô Một dãy ca lâu tửu quán mở cửa san sát nhau với những bảng hiệu sặc sỡ đủ mọi màu sắc và tiếng sênh ca quyến rũ vang vọng khắp nơi. Phải đi đến tận cuối phố, nơi những ánh đèn lồng thưa dần, Tư Không Thiên mới tìm được một ngôi nhà trọ nằm hơi thụt sâu vào một ngõ vắng khiêm nhượng.
Khách điếm cũng trao một đèn lồng to và một bài kỳ "Mẫu Đơn khách

điếm" đã có hơi ngã màu thời gian. Dưới bốn chữ Mẫu Đơn khách điếm là hình vẽ một bông mẫu đơn năm cánh to bằng miệng bát cơm sinh động như hoa thật. Tư Không Thiên nói với Tuệ Chân:
- Đêm nay ta tạm trú chân Ở đây. Mâu Đơn là loài hoa vương, may ra chúng ta gặp được điều hạnh ngộ chăng?
Tuệ Chân tặc lưỡi:
- Mẫu Đơn là hoa vương thật, nhưng khi xưa VÕ hậu Tắc Thiên đã đày chúng lên Lạc Dương hết rồi. Thân thế ta và thiếu gia cũng giống như những kẻ bị đi đày, may mà chưa đến đất Lạc Dương xa xôi....
Hai người vừa nói vừa bước vào khách điếm.Tư Không Thiên giật mình khi thấy người ngồi Ở quầy là đệ nhị phó chưởng môn Cái bang Bắc Tông Cai Từ Bạch với thanh đại đao. Chàng kêu vội:
- Ồ! Phó bang chủ tới đây từ lúc nào vậy?
Cai Từ Bạch nhẩn đầu lên không trả lời, y kín đáo ra hiệu bằng mắt cho một người ngồi Ở cái bàn trong góc quán.
Một hảo hán phi thân tới múa liền song kiếm tấn công Tư Không Thiên. Chàng lùi lại một bước đồng thời dùng thân thể che kín Tuệ Chân. Song kiếm chém hụt Tư Không Thiên, hảo hán phát giác ra Tuệ Chân ngồi tê liệt trên xe đẩy, hắn phóng kiếm tới. Tư Không Thiên cũng đã tuốt trường kiếm đẩy vẹt kiếm của hắn qua một bên, nhưng mũi kiếm của chàng như bị kẹp chặt khi đụng vào kiếm đối phương. Tuệ Chân thảng thốt:
- Thiếu gia tế tâm! Hắn dùng Mẫu Đơn kiếm pháp đó!
Thì ra mũi kiếm của hắn không nhọn như kiếm thường mà lại chia ra năm mũi nhọn như năm cánh hoa mẫu đơn. Chính năm cánh hoa này đã kẹp lấy kiếm của Tư Không Thiên. Thấy chàng có hơi lúng túng, thủ pháp chậm lại, hắn khẽ cười một tiếng, kiếm tả phát tới tức thời.
Tư Không Thiên bị đẩy vào thế bất lợi, chàng vọt mình lên cao tránh. Đường kiếm đâm trúng lưng tựa của ghế lăn điếm vào mặt gỗ năm cách mẫu đơn sắc nét. Tuệ Chân kêu lên: "ái chà!" đồng thời kiếm ngắn trong tay nàng cũng đâm tới. Hảo hán hét lớn, hắn thay đổi chiêu pháp. Hai tay kiếm của hắn như hai tay của hai người hoàn toàn khác nhau. Mỗi tay múa một chiêu thế kỳ dị. Kiếm hữu tấn công Tư Không Thiên còn kiếm tả áp đảo Tuệ Chân. Mũi kiếm năm cánh của hắn kêu lách tách liên tiếp như nôn nóng vì chưa đâm trúng đối phương.
Cai Từ Bạch vẫn lặng lẽ ngồi quan sát trận đấu của tên gọi Huyết Mẫu Đơn Một mình chống đỡ với hai kiếm của Huyết Mẫu Đơn đồng thời lại phải quan tâm tới Tuệ Chân nên chiêu thế của Tư Không Thiên không linh hoạt bằng đối thủ. Chàng thấy Tuệ Chân sắp nguy đến nơi vì nàng bắt buộc phải dán chặt người trên ghế lăn, kiếm pháp của nàng lại còn vụng về vì vừa qua thời gian trúng thuốc mê của Tạo Nạp Việt. Vai nàng đã bị Huyết Mẫu Đơn

điểm trúng hai mũi kiếm năm cánh, máu rỉ ra thấm ướt cánh tay. Tư Không Thiên nóng lòng kêu lên:
- Phó chưởng môn! Xin cho thủ hạ ngừng tay. Phó chưởng môn cần gì Ở chúng ta?
Cai Từ Bạch "hừ" một tiếng, vỗ hai tay vào nhau. Huyết Mẫu Đơn dừng kiếm, hắng lặng lẽ trở lại ghế ngồi róc rượn uống như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Cai Từ Bạch hỏi liền:
- Thiếu gia đã đoạt được Càn Khôn Yếu Quyết rồi chứ?
Tư Không Thiên kinh ngạc:
- Đã lâu ta không gặp Phàn công tử, sao phó chưởng môn hỏi vậy?
Cai Từ Bạch rời ghế, y chậm rãi bước đến gần chàng:
- Chưởng môn nhân TỔ Đại nghi ngờ thiếu gia đoạt Cái Bang Di Công là có ý tự lập chi phái xưng hùng một phương là đúng lắm. Không ngờ thiếu gia lại có mộng lớn thế, định đoạt Càn Khôn Yếu Quyết để chiếm luôn Bắc Tông nữa sao?
Tư Không Thiên để ý đến bộ pháp chậm chạp của y đồng thời cánh tay mặt của y dường như cứng đơ trong tay áo rộng, chàng hỏi:
- Phó chưởng môn trúng độc gì thế?
Cai Từ Bạch thở dài:
- Khi xưa ta định liên hợp với Tử Chiêm viện lật đổ chưởng môn nhân, ai ngờ nữ chủ Tử Chiêm viện không phải là người khả tín, đã ám toán ta đến liệt hắn tay hữu. Ta nay đã sắp thành phế nhân rồi!
- Vậy phó chưởng môn còn mất công tìm Càn Khôn Yếu Quyết làm chi?
Lần này tiếng thở dài của họ Cai càng não ruột:
- Hừ! Chăng qua vì chút danh dự giang hồ của ta... chứ thật tâm ta hết tham cái địa vị chưởng môn nhân Cái bang rồi!
Mặt y sầu khổ đến độ Tư Không Thiên cũng lấy làm áy náy. Chàng đáp:
- Quả thật ta chưa hề gặp Phàn công tử trong thời gian gần đây, làm sao ta có Càn Khôn Yếu Quyết được?
Quay sang tên Huyết Mẫu Đơn đang ngồi uống rượn, chàng khẽ hỏi:
- Cao thủ ấy là ai vậy?
Cai Từ Bạch chán nản:
- Không phải thủ hạ của ta đâu. Hắn được nữ chủ Tử Chiêm viện Lâm Tiểu Nương thuê để theo khống chế ta đỒ! Hắn quê Ở Lạc Dương là đất nổi tiếng về hoa mẫu đơn nên lấy ngoại hiệu là Huyết Mẫu Đơn. VÕ công kỳ tuyệt lắm, nhất là Mẫu Đơn kiếm pháp của hắn thì thiếu gia nên tế tâm.
- Phó chưởng môn cũng không biết vương gia TÔ Tử Kiệt hiện Ở đâu ư?
Cai Từ Bạch chỉ Huyết Mẫu Đơn:
- Hắn biết đấy! Nhưng rất tiếc hắn bị câm nên ta không chuyện trò gì được Tuy vậy chớ nên nói lớn, hắn chỉ câm thôi chứ không điếc đâu!

Tư Không Thiên quay sang nhìn Huyết Mẫu Đơn, hắn vẫn ngồi uống rượn tì tì nhưng đôi mắt đỏ ngầu lúc nào cũng lom lom nhìn về phía Cai Tử Bạch và chàng. Chàng hỏi lớn vào mặt hắn:
- Vương gia TÔ Tử Kiệt hiện Ở đâu?
Mặt hắn ngây ra ậm ừ như muốn nói mà không thể phát ra tiếng. Tư Không Thiên dùng mũi kiếm vạch chớp nhoáng xuống đất ngay chỗ hắn ngồi năm chữ "Vương gia tại hà xứ?" (Vương gia Ở chốn nào?) nét sắc như nét thợ chạm khiến Huyết Mẫu Đơn gật gù, hắn chấm ngón tay vào chén rượn trước mặt nguệch ngoạc hai chữ "tại thử" (tại đây) một cách chậm rãi. Nhìn hai chữ ấy bất giác Cai Từ Bạch thảng thốt quay đầu lại nhìn ra ngoài khách điếm. Ngoài ấy chỉ có chiếc đèn lồng cũ kỹ đang đung đưa nhè nhẹ trước gió. Y nói với Tư Không Thiên:
- CÓ lẽ Huyết Mẫu Đơn đọc lầm chữ gì chăng, vương gia TÔ Tử Kiệt làm gì có Ở đây?
Tiếng cười lục khục trong cổ họng của Huyết Mẫu Đơn chứng tỏ hắn có nghe câu nói của họ Cai, hắn lại nguệch ngoạc hai chữ nữa "nhập phòng" (vào phòng), Tuệ Chân chen vào:
- Hoặc hắn có ý nói TÔ vương gia Ở trong phòng chăng?
Cai Từ Bạch ngáp dài:
- Ta không hiểu được ý tên câm này, nhưng ta mệt mỏi lắm rồi. Chư vị có đi nghĩ chăng?
Dứt lời y bỏ đi vào nhà trong. Huyết Mẫu Đơn đứng dậy bước theo liền.
Lúc ấy Tư Không Thiên mới đến bên quầy tìm tửu bảo. Một lúc khá lâu tửu bảo mới xuất hiện một cách hớt hải:
- Từ khi mấy ác thần tới trọ Ở đây, bản quán ngày càng vắng vẻ. Suốt ngày không ai dám lai vãng đến đây thì còn ai dám thuê phòng nữa?
Tư Không Thiên quăng ra nắm bạc vụn thuê một phòng dưới đất vì Tuệ chân không thể lên lầu. Chàng lặng lẽ đẩy ghế lăn cho Tuệ Chân vào phòng.
Cánh cửa phòng vừa bật, bên tai chàng đã có tiếng cười dòn dã:
- Tư Không thiếu gia! Tha hương ngộ cố tri, hà hà...
ĐÓ là tiếng cười của nữ chủ Tử Chiêm viện Lâm Tiểu Nương.
Tư Không Thiên mặt lạnh lẽo:
- Tôi đã nghe nói lệnh nương hiện Ở đây, không ngờ lại Ở ngay trong phòng này. Lệnh nương có ma thuật gì thế?
Lâm Tiểu Nương cười ngặt nghẽo:
- Ma thuật của tình yêu! Thiếu gia ơi! Khi người ta nặng tình với nhau thì chân trời góc biển nào mà không tìm tới được?
Tư Không Thiên lúng túng:
- Lệnh nương nói gì lạ lùng vậy... tôi với lệnh nương sao gọi là... Tiểu Nương đã tiến sát lại gần Tư Không Thiên, nàn vươn hai cánh tay ra như

muốn ôm lấy chàng:
- ĐÓ là thiếu gia chưa biết ta đó thôi, lâu nay ta nặng lòng với ai, ta có cần gì biết ai có nặng lòng với ta hay không?
Tay nàng chạm khẽ vào vai Tư Không Thiên liền biến thế, nàng điểm liền vào các huyệt Giáp Xa, Hạ Quan dưới hàm chàng. Chàng đã kịp vọt lui lại sau tránh thủ pháp của nàng, miệng kêu lên:
- Lệnh nương chớ hồ đồ, tôi... tôi...
Tư Không Thiên ấp úng mãi không tìm được lời để diễn tả ý mình. Lâm Tiểu Nương ngắt ngang:
- à! Thiếu gia e ngại vì có tiểu nữ tử này Ở đây chứ gì? Sao ta không bịt mắt y thị lại?
Nàng xoay ngược thân pháp đến bên cạnh Tuệ Chân. Tư Không Thiên nghĩ nàng định "bịt mắt" thật nên chỉ lơ đãng một chút đã nghe tiếng rú khủng khiếp của Tuệ Chân. Chàng giật mình phóng lại gần, Tiểu Nương dang ra cười khanh khách:
- Ta mới học được Mẫu Đơn kiếm của Huyết Mẫu Đơn, định thí nghiệm chơi, ai ngờ...
Toàn thân Tuệ Chân rũ xuống trong ghế lăn, giữa ngực nàng là đóa mẫu đơn năm cánh đẫm máu. Lưỡi gươm ngắn vẫn còn khẽ rung lên trên làn vải đỏ ối Tư Không Thiên rút nhanh lưỡi gươm ra. Mũi nhọn của nó xòe ra năm cánh như mũi gươm của Huyết Mẫu Đơn. Tư Không Thiên gần như nghẹn giọng:
- Lệnh nương... lệnh nương... ác độc quá, người con gái tàn phế này có tội tình gì?
Tiểu Nương vẫn chưa dứt được tiếng cười:
- Thiếu gia quan tâm đến Tuệ cô nương nhiều quá đó chăng? Ta những muốn "bịt mắt" y thị lâu rồi. Hiềm vì lúc nào y thị cũng có Phàn công tử bên cạnh nên ta đành nương tay. Giờ thì... hà... hà... ta có thể thay thế Tuệ cô nương cùng thiếu gia vân du hành hiệp cũng được chứ sao?
Nàng rũ tay áo cho bản Càn Khôn Yếu Quyết rơi ra rồi đưa lên ngang tầm mắt:
- Thiếu gia thấy không... với bản bí kíp này ta với thiếu gia sẽ làm bá chủ giang hồ. Há có thiếu hạnh phúc đâu?
Tư Không Thiên gạt đi:
- Lệnh nương vừa dùng hai chữ hạnh phúc? Hà! Ta đời nào thèm hạnh phúc do người ban cho? Nghe nói Càn Khôn Yếu Quyết này do TÔ TỬ vương phu quân lệnh nương đoạt trong tay đồng bọn sau đêm Giang Nam chỉ là bản yếu quyết giả mạo của nhà họ Phàn. Sao lệnh nương có được?
Phàn công tử chết rồi à?
Tiểu Nương đùa nghịch:
- Phàn công tử không dễ chết đâu thiếu gia ơi, nhưng ta cũng đủ bản lãnh

đoạt được yếu quyết trong tay bất cứ ai, cứ gì Phàn công tử?
Tư Không Thiên quát lên:
- Yếu quyết không phải là vật của lệnh nương, xin được giữ dúm!
Chàng phi thân tới như con chim ưng xòe năm móng ra định đoạt lấy cuốn sách trong tay Tiểu Nương. Đợi trảo của chàng đến gần, nàng thu lẹ làng cuốn sách vào ống tay áo rồi ngã người nằm dài xuống đất, kiếm quét ngược trở lên. Thân pháp của Tư Không Thiên đang lơ lửng trên không, nếu chàng cứ hạ xuống ắt bị kiếm chém làm đôi liền. Trong chớp mắt, để tránh đòn chết người, chàng cong người lại như con tôm rồi tự búng mình trên không đẩy thân thể tạt qua bên văng sát ra ngoài gần cửa phòng. Tiểu Nương tấm tắc:
- Thân pháp linh hoạt lắm! Thiếu gia định đoạt yếu quyết chăng? Chỉ cần một lời hứa của thiếu gia là ta dâng ngay, cần gì phải nhọc công đến thế?
- Hứa điều chi?
Tiểu Nương hơi đỏ mặt:
- Hứa cùng hợp luyện Càn Khôn Yếu Quyết với ta cho đến lúc đủ mười hai thành công lực. Khi đó ta và thiếu gia sẽ thành cặp "Long Phụng" Vô địch võ lâm độc chiến sơn hà. Thiếu gia dung chăng?
Tư Không Thiên chưa kịp nói sao thì cánh cửa phòng bị đá bật ra. Huyết Mẫu Đơn xuất hiện, hắn đã cầm sẵn trên tay cặp song kiếm, Cai Từ Bạch cũng chậm rãi theo sau hỏi lớn:
- Chư vị thi thố võ công gì giữa đêm khuya mà ồn ào thế?
Thực ra họ Cai Ở phòng bên cạnh đã nghe hết câu chuyện, y giả vờ hỏi cho có việc nói vậy. Chỉ vào Tư Không Thiên rồi chỉ vào Lâm Tiểu Nương, y ra dấu một số ký hiệu với Huyết Mẫu Đơn rồi vung tay viết lên không những nét ngoằn ngoèo hai chữ "đoạt thư" (cướp sách).
Huyết Mẫu Đơn nhảy vọt vào chính giữa phòng múa song kiếm một tay tấn công Tư Không Thiên, một tay tấn công Lâm Tiểu Nương.
Lâm Tiểu Nương trợn mắt nhìn Huyết Mẫu Đơn, nàng cũng dùng mũi kiếm vẽ chớp nhoáng năm nụ mẫu đơn dưới mặt đất, riêng nụ thứ năm nàng chỉ vẻ có hai cánh nằm cân đối như các nụ hoa khác. Nàng ấn mũi kiếm vào nụ mẫu đơn hai cánh ấy gằn giọng:
- Huyết Mẫu Đơn! Nên nhớ song thân nhà ngươi vẫn còn nằm trong tay Tử Chiêm viện Ở Lạc Dương đó!
Huyết Mẫu Đơn khựng lại, tay kiếm tấn công Tiểu Nương lúng túng chậm hẳn nhưng tay kiếm tấn công Tư Không Thiên lại dường như linh hoạt hơn. Tư Không Thiên đã bị hắn dồn tới tận góc phòng, chàng dựa lưng vào vách gỗ cố gắng chống lại mũi kiếm năm cánh vũ lộng kỳ ảo như muôn ngàn cánh hoa bạc bay phất phới chung quanh chàng. Đột nhiên chàng nghe có giọng nói nhỏ như sợi chỉ xuyên vào tai chàng:

- Đừng dùng kiếm, thiếu gia hãy cất kiếm, xuất Tế Chưởng đập nhẹ vào vùng huyệt Kiên Trinh, Nhu Du của gã Huyết Mẫu Đơn, hắn sẽ quy liền!
Dù giọng nói chỉ mỏng như sợi chỉ nhưng chàng nghe có âm hưởng quen thuộc tin cậy nên đang múa kiếm chống đỡ, chàng quát lên một tiếng lớn đút kiếm vào vỏ đeo bên hông khiến Huyết Mẫu Đơn kinh ngạc nhìn chàng, đường kiếm Mẫu Đơn của hắn vẫn theo chiêu pháp lao tới. Tư Không Thiên dựa hắn vào bức vách vận hết mười thành công lực đánh ra một chưởng vào giữa vùng dưới nách của hắn, nơi có hai huyệt Kiên Trinh và Nhu Du.
Huyết Mẫu Đơn trợn dọc mắt lên, tay hắn quờ quạng trên không để rơi thanh Mẫu Đơn kiếm xuống mặt đất, đồng thời mép hắn tia ra giòng máu li ti Hắn ú Ớ trong miệng như chưa kịp hiểu tại sao đối thủ lại biết yếu huyệt của hắn, mắt hắn đau khổ nhìn Tư Không Thiên như cố ý hỏi: "Tại sao biết hai huyệt dưới tay là yếu huyệt?" Tư Không Thiên thoát khỏi sự phong tỏa của Huyết Mẫu Đơn nhưng chàng cũng đã mệt lã. Chàng ngồi phịch xuống đất cố vận chân khí điều tiết kinh mạch phục hồi nguyên khí. Tiếng nói như sợi chỉ vẫn xuyên vào tai:
- Hãy đoạt lấy Càn Khôn Yếu Quyết rồi thoát xuống miền nam mau đi thôi Toàn bộ Tử Chiêm viện sắp đến khách điếm này đÔ! Mau lên!
Chàng Lâm Tiểu Nương cũng không hiểu tại sao trong nháy mắt Tư Không Thiên đang Ở thế bại lại chuyển thành thế thắng và tên Huyết Mẫu Đơn khét tiếng Ở Lạc Dương lại dễ dàng buông kiếm đến như vậy? Nàng lướt đến Tư Không Thiên ân cần:
- Thiếu gia thấy chân lực thế nào, có cần ta giúp điều khí chăng?
Tiểu Nương đã Ở sát người chàng. Sợ nàng nghe được tiếng nói Ở bên kia bức vách, chàng lảng đáp:
- Tôi đã bình phục, lệnh nương hãy cùng đi với phó chưởng môn Cái bang!
Cai Từ Bạch hấp tấp lắc đầu:
- chúng ta đâu có can hệ gì, thiếu gia, xin nhớ Bắc Tông Cái bang chưa bao giờ liên kết cùng Tử Chiêm viện!
Y nói câu này là có ý kháy Tư Không Thiên vì y đã biết có lúc chàng định liên kết với Tử Chiêm viện để thôn tính Cái bang Bắc Tông do y làm phó chưởng môn nhân.
Tiểu Nương ném cho y một cái nhìn sắc lém:
- Phó chưởng môn không còn cần Càn Khôn Yếu Quyết nữa ư?
Cai Từ Bạch xoay người đi ra cửa:
- Không! Ta còn làm chưởng môn nhân sao được với phế thân do lệnh nương gây ra.
Tiểu Nương cất tiếng cười:
- Phó chưởng môn ơi! Quay lại đây ta cho thuốc giải độc!
Không đợi Cai Từ Bạch đồng ý hay không, nàng lướt mình theo nhưng Tư

Không Thiên đã chân lại:
- Lệnh nương hãy trao Càn Khôn Yếu Quyết cho ta rồi muốn đi đâu tùy Vừa lướt đi, Tiểu Nương vừa đánh lại một chưởng. Nội lực chưa kịp phục hồi nên Tư Không Thiên không xoay trở kịp bị chưởng đập vào bả vai dội ngược lại. Chàng ngã chúi vào vách gỗ và bên tai văng vẳng lời nói:
- Thiếu gia hãy ngồi kiết già, nghe lời ta điều khí. Thử vận khí Ở huyệt đan điền xem huyệt còn ấm không?
Không hiểu sao Tư Không Thiên tin tưởng Ở giọng nói bí mật nọ, chàng đưa khí lên huyệt đan điền rồi đáp:
- Còn ấm! Xin cho biết phương danh của cao nhân.
Giọng nói gạt đi:
- Hà tất! Nghe ta đây, dẫn khí theo kinh cân Túc Thiếu âm...
Cứ thế Tư Không Thiên theo lời chỉ dẫn của người Ở bên kia bức vách điều khí hợp thần. Cho đến khi thấy chân lực trong người đã hoàn toàn hồi phục, chàng mới thốt lên:
- Đa tạ cao nhân! Xin cho biết phương danh để ngày sau có cơ hội báo đền!
Giọng nói trầm hắn xuống:
- Ta là bằng hữu của thiếu gia. Thiếu gia có biết tại sao Lâm Tiểu Nương nhất quyết giữ Càn Khôn Yếu Quyết của họ Phàn không?
- Không phải vì nàng tham ngôi vị độc chiếm võ lâm sao?
CÓ tiếng cười nho nhỏ:
- Không phải đâu, nàng đủ thông minh để biết thân phận phụ nhân làm sao độc chiếm võ lâm. Chăng qua là vì Càn Khôn Yếu Quyết có chép cả nơi cất dấu kho tàng châu báu của họ Phàn đó!
Tư Không Thiên hồi hộp:
- Nữ chủ lệnh nương có biết điều ấy không?
- Nàng thông tuệ hơn người nên chắc có biết, nhưng nàng còn quá trẻ so với tuổi phu quân là TÔ Tử Kiệt nên có ý dấu không muốn cho lão già vương gia ấy biết. Xuân tình nàng còn đang chan chứa lắm, sao thiếu gia không ưng thuận hứa với nàng một lời?
Tư Không Thiên không ngờ người lạ mặt lại quá tường tận chuyện bí ẩn của nhà họ Phàn Tam Dương tiêu cục Ở Yên Kinh. Chàng nói tiếp:
- Suốt đời nếu ta ham châu báu đâu cần phải dấn thân vào chốn giang hồ. Nhưng chắc gì kho báu họ Phàn là có thật... Ta nghe rằng năm xưa Tam Dương tiêu cục đã bị thiêu rụi...
- Chưa biết chừng được. Ớ Yên Kinh vẫn còn tiếng đồn dưới nền dinh cơ Tam Dương tiêu cục vẫn ẩn dấu kho báu!
- Làm sao cao nhân tường tận đến vậy?
Tiếng cười sảng khoái:
- à! Ta cũng chỉ may mắn tình cờ vậy thôi. Thiếu gia muốn khám phá kho

báu ấy chứ?
- Để làm chi?
- ĐÓ chăng phải là phương pháp giúp thiếu gia thôn tín Cái bang Bắc Tông, thống nhất bang phái ư?
Chợt sực nhớ đến một việc, Tư Không Thiên kinh ngạc:
- ủa! Tên Huyết Mẫu Đơn biến mất từ lúc nào vậy?
- Hắn đi trước Lâm lệnh nương nữa. Thiếu gia không biết tên này sao?
Hắn tới đây theo lệnh của phái Mẫu Đơn kiếm Ở Lạc Dương cũng mưu cướp Càn Khôn Yếu Quyết đó chứ chăng phải vì Lâm lệnh nương đâu. Thiếu gia hãy quan tâm. Thôi đến lúc ta phải đi rồi. Chúc thiếu gia an khang.
Tiếng nói im bặt.
Tư Không Thiên vội vàng phi thân vọt ra ngoài hành lang, chàng hy vọng gặp được kỳ nhân nhưng Ở cuối hành lang chàng chỉ còn kịp thoáng thấy một bóng người tầm thước vượt ra khỏi khách điếm. Trong lòng hoang mang cảm kích, Tư Không Thiên trở vào phòng. Trên chiếc ghế đẩy, xác của Tuệ Chân vẫn còn ngồi gục Ở đấy và vũng máu đã loang ra dưới chân.
Chàng khẽ thở dài thầm nói với nàng:
"Tuệ cô nương! Hương hồn cô nương linh thiêng xin phù trì cho tôi trả oán này cho nàng." Tư Không Thiên vội vàng thu xếp hành lý ra ngoài tửu quán trang trải tiền phòng.
Lâm Tiểu Nương một mình một ngựa giữa cánh đồng mông mênh của đất Linh Lăng. Ngọn gió cuối năm lạnh như cắt mặc dù trời đang có nắng.
Khi vượt qua sông Tiêu Thủy bằng một con thuyền nhỏ của gã lái đò trên sông, nàng đã tư lự ngồi ngắm bóng mình dưới dòng nước. Nàng quả có già đi thật bất giác nàng nhớ tới một câu thơ đời Đường: "Kim nhật hoa tàn, tạc nhật khai (Hôm nay hoa tàn vì hôm qua hoa nở). ôi! Đời một người phụ nữ thường được bọn thi nhân đem so sánh với loài hoa thật là đúng lắm.
Mới hôm qua nàng còn xuân sắc như đóa hoa vừa nở thì nay sắp tàn rồi, hoặc đã tàn rồi cũng chưa biết chừng. Nghĩ tới đó, Lâm Tiểu Nương tự nhiên đâm ra căm hận bọn đàn ông. Chúng đúng là một lũ ong bướm Vô tình mới hôm trước còn vây vo vo nên hông hoa hé nở, đến hôm nay đã vội vã lánh xa vì bông hoa huỷ héo cánh tàn.
Ngọn gió trên sông thổi phần phật vào người khiến bụng nàng hơi cộm, nàng nhớ tới cuốn bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết mà nàng lén đoạt của phu quân nàng là lão TÔ Tử Kiệt mà nàng chưa có rảnh rang một giây nào để coi kỹ.
Khẽ liếc mắt nhìn đám thương nhân chen chúc trên thuyền, nàng luồn tay vào lưng áo lôi cuốn sách ra xem lại. Cái bìa phất cậy của nó rả gần hết, còn trơ ra mấy sợi chỉ có lẽ cũng sắp mục. Nhìn mấy chữ Càn Khôn Yếu Quyết nàng hơi cười khẩy nghĩ thầm: "Chăng biết trong nầy viết những gì bằng loại chữ Hồi Cương rối rắm ấy mà khiến bọn giang hồ náo loạn mấy năm

nay và khiến Phàn Nhất Chi khổ công tìm nó đến thế? Ta đoạt được nó rồi thì chàng phải theo ta thôi. Hà! ước gì được cùng chàng trẻ tuổi ấy cùng luyện yếu quyết này?... Được như vậy, có chết cũng thỏa nguyện lắm rồi! "
Nàng đang tư lự bỗng nghe tiếng hỏi:
- cô nương cho lão mượn cuốc sách che nắng chứ?
Quay sang bên, nàng thấy một lão già đang đưa bàn tay xòe rộng như chờ nàng đưa sách. Lão này ngu thật! Lão chăng biết gì cả mới cả gan mượn vưu vật của nàng che đầu đỡ nắng. Nàng im lặng vận nội lực vào cuốn sách đập vào bàn tay của lão. Cuốn sách do nội công của nàng đã biến thành vật cứng như sắt. Lão già nom chất phác nhưng nhanh nhẹn lạ thường, bàn tay lão lật nghiêng tránh đòn đồng thời lật lại liền nắm lấy mép sách. Thủ pháp chứng tỏ lão biết võ công.
Lâm Tiểu Nương không chần chừ rút kim thoa trên đầu tấn công luôn đối phương trong khi tay cầm sách thu nhanh về. Kim thoa đâm lút cán và trên huyệt Đan Điền của lão già nhưng lão vẫn cười khanh khách:
- Nữ lệnh nương! Hôm nay phải trả cái nợ đã giết chết Tiểu Kình Ngư chúng ta!
Tiểu Nương vừa giận vừa kinh ngạc mắng liền:
- Kình Ngư cái con khỉ! Con bé đó chết bằng mũi kiếm ấy là đáng lắm rồi!
Rút kim thoa đâm luôn hai cái vào mắt lão già. Lão cười he hé nghiêng đầu né.
- Nhuyễn Thân Địa Kiếp nhường lệnh nương hai chiêu rồi đó!
Dứt lời, lão đánh ngang đầu đập vào cạnh tay Tiểu Nương, đầu lão khác hẳn với tên gọi "Nhuyễn Thân" trái lại cứng như đá, tay nàng tên chồn buông hai kim thoa rơi xuống lòng sông.
Con thuyền chòng chành như muốn lật khiến tên lái đò la lên:
- Nhuyễn Thân Địa Kiếp, thanh toán mau đi thôi!
Gã dứt lời quất ngược lên một mái chèo định đập vào huyệt Bách Hội của Tiểu Nương. Nàng đưa sáo trúc lên quay một vòng trên đầu rồi nhân cầm cuốn sách nàng liền xỉa vào mặt tên lái đò. Gã lộn một vòng tránh đồng thời rơi luôn xuống dòng nước. Nhưng chỉ thoáng mắt gã lại phóng vọt lên mạng thuyền.Đối mặt tình cờ với hai địch thủ, Tiểu Nương vẫn bình tĩnh tỏ ra bản lãnh của vị nữ vương lớn. Giọng nàng nghiêm sắc:
- Bọn các ngươi là ai mà giữa đường áp đảo cô nương?
Nhuyễn Thân Địa Kiếp xỉa trảo tới đáp:
- Đệ tử Trường Viễn đảo có lệnh phải bắt sống lệnh nương đòi lại mạng cho tiểu chủ Tuệ Chân!
Tiểu Nương cười mai mỉa:
- ủa! Ta tưởng Tuệ Chân là con bé Vô gia cư chứ?
Gã chèo đò quát:

- Đừng nói hổ! Hãy buông sách!
Song quyền ào ạt đánh tới mặt tôn giá. Trên đầu không còn kim thoa nào giữ tóc nàng bèn lắc đầu cho mái tóc dầy bung ra quất tới quyền đối thủ.
Mái tóc nàng bện dầy như những sợi roi mềm quất mạnh khiến gã lái đò không đớ kịp bị trúng đòn, tay gã đau như có hàng trăm sợi roi quất vào, gã ôm lấy hai bàn tay đau đớn. Mấy người khách qua đò la lối:
- Tam ca! Tam ca làm sao đưa chúng tôi qua sông lè lẹ rồi muốn tranh đoạt gì đó thì tranh! Giữa trời nước thế này...
Cái tên "Tam ca" nóng tiết vì đau gầm lên một tiếng dùng cả toàn thân lắc mạnh con thuyền. NÓ chao qua lật ngang. Tất cả đều văng xuống sông.
Không cần để ý đến khách sang sông sống chết ra sao, Tam ca bơi như rái cá đến bên Lâm Tiểu Nương. Gã không ngờ nàng cũng quá quen thuộc với sông nước và khinh công của nàng còn cao hơn gã một bậc. Nàng chỉ dùng một đầu sáo trúc thổi những tia nước như những ám khí bắn vào mặt gã. Tia nước từ ống sáo của nàng như những con rắn nước bắn những luồng cực mạnh khiến Tam ca vội bơi dạt sang bên và lão Nhuyễn Thân Địa Kiếp cũng không dám bơi lại gần.
Lâm Tiểu Nương vừa bơi vào bờ vừa bắn nước ra bảo vệ quanh mình.
Khi chân đã đặt tới mặt bùn lầy gần bờ, nàng vọt hắn người lên, ống nước cuối cùng đựng trong sáo trúc bắn hai tia cực mạnh nhắm cả hai đồng bọn Trường Viên đào đang lóp ngóp bơi vào bờ. Gã Tam ca trúng tia nước vào giữa đỉnh đầu chìm nghỉm đâu mất, còn lão Nhuyễn Thân Địa Kiếp lách đầu tránh được, lão cũng chạm chân được đất vọt lên theo:
- CÔ nương ơi, khắp vùng Linh Lăng này đã được báo động, cô nương khó thoát lắm!
Không thèm đáp lại, nàng đánh luôn hữu chưởng mười thành công lực, lão Địa Kiếp vội đưa chưởng lên đớ nhưng nội lực của lão kém xa nàng nên lão văng lộn lại rơi xuống mé nước. Đầu lão đập vào một kè đá bắn ra tia máu loang dần trên mặt nước lăn tăn sóng. Lão gượng đứng dậy, khập khểnh đi dọc theo mé nước, miệng gầm gừ:
- Hẹn lệnh nương ngày mai sẽ chờ Ở Đào Nhai phố, lệnh nương dám đến chớ?
Nàng gắng giọng:
- Ta nhận lời!
- Thốt xong, nàng vươn người vọt hắn lên phía trước mặt. Lão Địa Kiếp dõi trông theo mắt ngầu đỏ.
Nàng biết Đào Nhai phố là con đường sầm uất bậc nhất Ở nơi đô hội Linh Lăng. Vốn là kinh thành sầm uất Ở phía nam Trung Nguyên, Linh Lăng tập trưng gần như hầu hết các tinh hoa văn võ của cả ngàn năm văn hiến. Khi về đến khách điếm, nàng vội vàng cất dấu Càn Khôn Yếu Quyết vào một nơi

rồi mới đi dùng bữa.
Tối hôm ấy, chong ngọn đèn nhỏ, Lâm Tiểu Nương ngồi đọc Càn Khôn Yếu Quyết. Ngoài phần chữ Hồi Cương, cuốn sách còn có một phần mỏng chữ Hán, nhưng văn cú rối rắm, chữ nghĩa vội vàng cuồng thảo khiến đọc đến giữa canh ba mà vẫn chưa lãnh hội được bao nhiêu. Nàng uể oải thổi ngọn đèn đi nghĩ.
Đèn vừa tắt, nàng nghe phòng bên có tiếng nói nhỏ:
- Ngày mai lệnh nương nên cẩn trọng, bọn Tứ Địa Ở Linh Lăng là tay chân của Tuệ Hồng Mao đảo chủ đó, không nên khinh mạng!
Tiếng nói tuy nhỏ nhưng sắc như một sợi chỉ luồn vào tai khiến nàng nghe rõ mồn một từng tiếng. Nàng hơi nhỏm dậy trên giường:
- Cao nhân nào thế? Bạn hay thù?
- vừa bạn vừa thù. Nhưng vẫn muốn làm bạn hơn. Bọn Tứ Địa không chờ đến ngày mai đâu, chúng sắp đến rồi đó, lệnh nương hãy cẩn trọng, chuẩn bị đi!
Vừa nghe hết câu: "chuẩn bị đi" Lâm Tiểu Nương nghe như có điệp âm lập lại:
- Chuẩn bị đi!
Cửa phòng bị đạp tung và tiếng gió rít lên. Một lưỡi đao cắm phập xuống giường vừa lúc nàng vọt lên trước. Nàng đã có trong tay trường kiếm. Lại một tiếng gió rít nữa và một lưỡi đao chém phập xuống mặt bàn làm nó vẹt gãy một góc. Tiếng của lão Địa Kiếp cười khảnh khách:
- Các huynh đệ hãy vây chặt cô nương yêu quái lại. Cẩn trọng vì nàng lắm pháp thuật lắm đó.
Nàng cười gằn:
- Tưởng hẹn hò ra sao chứ lấy đông áp chế một người phụ nhân có hay ho gì?
Nhuyễn Thân Địa Kiếp tỉnh bơ:
- Với phụ nhân âm mưu ám muội như cô nương có vậy mới vừa, đêm nay Tứ Địa Linh Lăng sẽ chôn cô nương nơi đây, xin sẽ lấy lễ vương hầu mà táng, cô nương yên tâm!
Bóng đêm phủ đen kịt khiến Lâm Tiểu Nương không nhìn rõ mặt bốn tên gọi là "Tứ Địa." Tiếng truyền âm nhập mật vẫn xuyên vào tai nàng:
- Bọn chúng bốn người đã vây lệnh nương theo trận đồ Tứ Chi Đào Hoa Lạc, lệnh nương hãy thi triển Ma Lâm Thân Chứng Công ra mới áp đảo được Lâm Tiểu Nương kinh ngạc không biết người khách phòng bên là ai mà biết nàng có Ma Lâm Thân Chứng Công? Y là bạn chăng? Bạn sao không ra mặt? Y là thù chăng? Thù sao lại có vẻ muốn giúp nàng thủ thắng?
Nhưng tình hình này không cho phép nàng phân tâm được nữa vì hàng loạt gió đã rít lên. Chỉ thấy gió rít liên hồi mà chưa thấy chúng tấn công, đột

nhiên qua bức vách phòng bên có ánh sáng ngọn đèn lọt qua phòng nàng. ánh sáng vừa lóe lên, nàng đã nhận thấy Ở bìa góc phòng là bốn lão già "Tứ Địa" đều sử dụng đại đao. Lão Địa Kiếp thấy có ánh sáng thất sắc liền hô to:
- địa không! Tiên nhập!
Một ánh đao chớp nhoáng vươn tới. Lâm Tiểu Nương thi triển Ma Lâm Thân Chứng Công. Nàng ngồi kiết già vững như ngọn núi, trường kiếm đặt trên đầu. Đợi đao đến gần nàng bấm một nút bí mật Ở cán kiếm. Tiếng "tách" khô khan vang lên, một lưỡi đoản kiếm trong lòng trường kiếm bay vọt ra nhắm ngay giữa tim lão Địa Không. Lão này đinh ninh đao của mình phải trúng đối phương nên tập trưng tinh thần vào lưỡi đao, không ngờ bị đoản kiếm bay nhanh như sao xẹt tới. Lão không tránh kịp, vã lại đêm tối không cho lão nhìn thấy gì cả, lão rú lên ngã xuống chết liền. Nghe tiếng thây người đổ, Tiểu Nương cười thành tiếng:
- Đúng là về với Địa Không, còn lão Địa nào nữa không?
Tiếng đao rít lên liền. Tiểu Nương là người có trí nhớ phi thường, chỉ nhờ ánh sáng phòng bên chiếu qua trong nhấp nháy nàng đã nhớ hết vị trí của từng lão "Tứ Địa" đứng trong phòng.
Không muốn kéo dài trận đánh, nàng bấm liên tiếp bốn tiếng "tách, tách, tách, tách", nhưng lạ thay chỉ có một tiếng rú lên rồi tiếng la:
- Địa Tạng! Hôm nay hỏng rồi! Không ngờ yêu nữ có bí thuật gớm thật, ta hãy để hôm khác.
Tiếng nói rõ ràng của lão Địa Kiếp.
Không gian rơi vào yên lặng.Nàng biết hai lão Địa Kiếp và Địa Tạng sợ hãi quá nên đã thoát thân rồi.
Thò tay vào túi áo, nàng tìm bùi nhùi bật lửa. ánh sáng bùng lên. Ớ hai góc phòng là hai xác chết đẫm máu, nàng khẽ bịt mũi lùa tay vào hộc bàn. Cuốn Càn Khôn Yếu Quyết đã biến mất. Nàng nói vọng qua bên kia:
- Cao nhân là đồng bọn với "Tứ Địa" ư?
Phòng bên im phăng phắc.
Nàng nóng nảy quát lên:
- Thừa nước đục thả câu mà gọi là "cao nhân" sao được?
Vọt thân ra ngoài cửa phòng, nàng vòng trở lại phòng bên cạnh. Không có ai trong đó ngoài một cái giường và một cái bàn tre y như phòng nàng. Thế là nàng đã bị tên quái quỷ nào đó lừa mất rồi. Nhưng hắn qua phòng nàng lúc nào? Và tại sao hắn lại biết nàng có Ma Lâm Thân Chứng Công mà chỉ có người Ở vùng Ma Lâm với nàng khi xưa mới biết?
Trên mặt đất vẫn còn dấu giày mờ mờ, nàng chăm chú nhìn rồi cười nhỏ:
- À! Thảo nào...
Lâm Tiểu Nương tìm đến Đào Nhai phố từ sáng sớm.
suốt đêm hôm qua nàng không chợp mắt được, phần vì tiếc bản Càn Khôn

Yếu Quyết lấy trộm của TÔ Tử vương, phần vì hoang mang không biết người đoạt mất của nàng là ai?
Đôi mắt cay xè vì mất ngủ, nhưng khi bước vào cái cổng của Đào Nhai phố, nàng tự nhủ phải cố tỉnh táo để đối phó với bọn "Tứ Địa" nay chỉ còn Địa Kiếp, Địa Tạng và biết đâu lại còn có thêm người khách lạ nữa? Nàng mong rằng khách lạ nếu không coi nàng là bạn cũng không đến nỗi coi nàng làthù...
Bước vào cổng Đào Nhai phố, nàng đã linh cảm thấy một điều khác lạ.
Hai bên dãy phố hôm nay đóng cửa vắng hoe khác hẳn với vẻ sầm uất bình thường của khu phố này.
Không có đến một bóng người, thậm chí tiếng chó, tiếng gà hàng ngày cũng không.
Tiểu Nương lạnh cả gáy khi đột ngột vang lên điệu kèn bát âm trong một căn nhà nào đó bên phố. Trộn lẫn với những tiếng bát âm là câu nói trầm trọng:
- Mời lệnh nương vào dự tang lễ Tạo Nạp Việt!
Một người mặc tang phục xuất hiện. Y ra hiệu cho nàng bước vào, nàng nhìn thấy trước cỗ quan tài sơ sài có một tấm ảnh họa chân dung Tạo Nạp Việt bằng nét bút vội vàng, nàng hỏi người đứng bên cạnh:
- Tại sao Nạp Việt không Ở quê nhà mà lại ra đến đây chết?
Bên cạnh nàng là một nữ nhân mặt mũi hiểm ác, bình thản trả lời:
- Khi Cái Bang Thập ác hỏi đến tức là có tội rồi, y không chịu trao lại Càn Khôn Yếu Quyết nên bị Địa Kiếp hạ thủ là đúng thôi!
- Hạ sát rồi còn làm tang ma cho y làm chi?
Mụ ác trề môi:
- CÔ nương đâu biết ý sâu xa của lão? Lão chỉ vờ tổ chức tang ma để chiêu dụ tên họ Phàn xuất hiện đó.
- Phàn công tử có mặt Ở đây?
- CÓ mặt, cũng quanh quất đâu đây thôi!
Đội kèn trống bát âm lại nổi lên ầm ĩ, có lẽ đã sắp tới giờ động quan. Ngó vào đám người đi đưa ma coi chừng hơn chục người, Tiểu Nương nhận ra tên Cai Từ Bạch đang ngoe nguẩy một cây quạt trên cánh tay còn lại. Nàng thi lễ:
- Phó chưởng môn an khang!
Cai Từ Bạch cười to:
- Đừng gọi ta là phó chưởng môn nữa, ta đã bị Cái bang chưởng môn khai trừ ra khỏi Cái bang rồi! Nay ta an phận giữ chức quân sư cho Trường Viễn đảo chủ cho đến hết đời!
Sực nhớ ra điều gì, y hỏi mau:
- Lệnh nương cũng dự tang lễ của họ Tạo ư? Thế còn Phàn công tử?
Tiểu Nương nhún vai:

- Ta nào biết, nhưng chắc công tử thế nào cũng đến thôi, ta linh cảm như thế
Đột ngột tên họ Cai hỏi:
- Lệnh nương cất dấu Càn Khôn Yếu Quyết Ở đâu rồi?
Không đợi nàng trả lời, y xoay cánh quạt định thúc vào huyệt Chương Môn của nàng theo thế Bàng Long Nhập Uyên. Nàng nhẹ bước qua một bước, hạ cạnh sống tay đánh vẹt quạt qua một bên, cây quạt bị va chạm mạnh rơi xuống đất. Tiếng động khiến một lão già chạy đến hỏi:
- CÓ việc gì thế Cai phó chưởng môn?
HỌ Cai đáp:
- Đã dặn chớ gọi ta là phó chưởng môn mà lão Địa Tạng này cứ quen miệng!
Thì ra chính là lão Địa Tạng, một trong "Tứ Địa" đã đột nhập vào phòng nàng đêm qua. Nàng xoay người đá một thế Xà Phi Xuất Vực nhanh như chớp vào chính giữa mặt lão. Lão bị bất ngờ không né kịp lãnh trọn mũi giày của nàng kêu "hự" một tiếng lớn đổ cả người vào nắp hòm người chết.
Mấy ngọn nến rơi xuống tắt ngấm.
Đám tang trở nên hỗn loạn. Giọng của Cai Từ Bạch:
- Các huynh đệ hãy vây chặt lệnh nương Lâm Tiểu Nương, chính nàng đã ăn trộm cán Khôn Yếu Quyết đó!
Tất cả gươm đao tuốt trần cùng một lúc. Lão Nhuyễn Thân Địa Kiếp xuất hiện. Vừa thấy Tiểu Nương, lão cười khảnh khách:
- Yêu nữ dẫn thân đến nộp phải không? Ta cứ tưởng Phàn Nhất Chi đoạt lại Càn Khôn Yếu Quyết, không ngờ chính yêu nữ... càng tốt... càng tốt...
Lão hung bạo huơ đao vùn vụt cùng lúc quát lớn:
- Các huynh đệ coi chừng trường kiếm của yêu nữ, có ám khí Ở trong đó.
Khi nhìn thấy Lâm Tiểu Nương hôm nay không mang theo trường kiếm, lão thỏa mãn:
- Hôm nay ta thử xem yêu nữ dở bí thuật gì hòng thoát khỏi nơi đây.
Đường đao lão đi rất dũng mãnh, nhưng chỉ riêng Cai Từ Bạch biết rằng lão không đủ sức đối đầu với Tiểu Nương, y gọi lớn:
- Tiểu Long. Tiểu Hổ hãy án ngữ hai bên Địa Kiếp trợ lực. Lệnh nương nữ chủ đây nhiều mưu cơ lắm đó!
Nghe họ Cai gọi Tiểu Nương là "lệnh nương nữ chủ," lão Địa Kiếp hơi chùng tay đao lại:
- Ồ! Đây là nữ chủ Tử Chiêm viện sao? Thảo nào đêm qua Ở khách điếm chúng ta thất bại.
Tiểu Nương cười ròn:
- Và cả hôm Ở trên dòng Tiêu Thủy nữa chứ. Nhưng bây giờ biết ta rồi, buông đao quỳ xuống cũng chưa muộn!
Hai gã Tiểu Long, Tiểu Hổ đồng quát lên:
- Đừng hỗn!

Và cùng nhập trận một lượt. Cả hai cùng sử dụng bảo đao sáng lóe. Nhuyễn Thân Địa Kiếp bị chạm tự ái trước mặt đồng bọn nên tức giận càng múa đao mau hơn. Ba đao chém xuống người Tiểu Nương cùng một lúc. Cai Từ Bạch lẩy bẩy lùi lại, y cứ tưởng phen này người nữ chủ Tử Chiêm viện bị băm thành trăm mảnh. Nhưng một tiếng "keng" chát chúa vang lên, cả ba thanh đao đều bị dội lại và cả ba người sử dụng tê chồn hổ khẩu.
Phàn Nhất Chi ung dung bước vào:
- Ba nam nhân tấn công một nữ nhân coi có hơi chướng mắt! Chư vị không biết hổ thẹn sao?
Cai Từ Bạch xám mặt khi nhìn thấy Phàn Nhất Chi, y gằn giọng:
- Việc này có can hệ gì đến công tử? Trường Viễn đảo ta chỉ muốn đòi lại Càn Khôn Yếu Quyết họ Tuệ chứ có muống động tới lệnh nương đây làm chi?
Phàn Nhất Chi cười xòa:
- Lệnh nương đây làm gì còn giữ Càn Khôn Yếu Quyết? Vả chăng phó chưởng môn họ Cai chứ nào phải họ Tuệ?
Cai Từ Bạch đau khổ:
- Ta nay gần như phế nhân, bao nhiêu công phu võ học từ xưa coi như phế bỏ vì sự độc ác của lệnh nương đây, lẽ ra lệnh nương nên hối hận mà trao lại Càn Khôn Yếu Quyết để ta luyện Lăng Ba bộ pháp trong ấy phòng thân Tiểu Nương cười lớn:
- Bình sinh ta đâu biết hối hận là gì? Phó chưởng môn đem giấc mộng bá chủ Cái bang đổi lấy tấm thân tàn phế cũng là phải lẽ lắm rồi, còn oán trách gì ai?
Cai Từ Bạch nháy nói Địa Kiếp, Địa Tạng:
- Trường Viễn đảo không thể chung trời với Tử Chiêm viện, các huynh đệ chớ để nữ chủ Tử Chiêm viện thoát hôm nay.
Tất cả vây kín Lâm Tiểu Nương. CÓ Phàn Nhất Chi Ở bên cạnh, Tiểu Nương tự tin hơn gấp bội, nàng ung dung khoanh tay nhìn bọn Cai Từ Bạch đang bày thế trận:
- ấy là Cai huynh muốn như vậy, ta xin chiều! Bây giờ ai muốn đấu với ta trước?
Nhìn thấy nàng không có trường kiếm, Địa Tạng xách đao nhảy ra:
- Ta xin thụ giáo!
Gã múa đao nhập thế Cuồng Phong Đả Mộc, chém vụt một đường quét từ dưới lên. Người Tiểu Nương loáng mắt đã biến mất khiến đường đao vụt vào khoảng không và gã chưa kịp nghe nàng cười sau lưng, một thế quyền đã giáng xuống gáy khiến gã ngã lộn xuống đất đao văng ra khỏi tay. Địa Tạng nhảy chồm lại định nhặt lấy đao nhưng chân nàng đã đạp cứng, nàng dùng chân kia đá một cước buộc gã nhào một lần nữa mới gằn giọng:

- Bản lệnh nương tha cho đỒ! Liệu mà cút đi!
Địa Kiếp hô lên:
- Tới tôi thụ lĩnh!
Lão xông vào liền hầu giải vây cho Địa Tạng. Khí đao của lão rõ ràng uy dõng hơn Địa Tạng một bực, buộc nàng phải nhấc chân giữ đao lên đối phó. Nàng nhún chân một cái đã tới bên Địa Kiếp thu hẹp vòng đao của lão lại, xuất trảo công đánh liên hoàn ba đòn vào mặt lão, một đòn vào dưới huyệt Đan Điền. Địa Kiếp vòng đao bảo vệ toàn thân đồng thời hú lên, miệng phun ra một ám khí bay vụt tới Tiểu Nương.
Hành động của hai người mau như chớp xẹt nên chỉ nghe hai tiếng động nhỏ lão Địa Kiếp rống lên thảm thiết. Trảo công của nàng cũng bị phi tiêu ám khí lão phun trúng bả vai. Lão Địa Kiếp rống lên ôm lấy mặt đầm máu:
- Ta mù rồi! Hồng Xà trận đánh luôn đi!
Lão chỉ nói được câu ấy rồi lảo đảo gục xuống.
Tiểu Nương đưa tay rút luôn phi tiêu cắm trên bả vai, nàng đau nhói nhưng cố cắn răng không kêu lên một tiếng trong lúc Phàn Nhất Chi lo lắng:
- Lệnh nương có sao không?
Mặt nàng hơi tái đi:
- Ta hy vọng phi tiêu không tẩm độc. Ta đi thôi chứ công tử?
Cai Từ Bạch nhảy loi choi bên ngoài:
- Các dũng sĩ đâu, Hồng Xà trận tấn công!
Một đám những đuốc lửa chằng chịt bay vào người Tiểu Nương và Phàn Nhất Chi. Chàng vộ i vàng nó i:
- Ta mau thoát thân ra khỏi nơi đây, lệnh nương cứ đi theo tại hạ.
Chàng giữ chặt lấy Tiểu Nương hú lên một tiếng dài, thân pháp vọt ra cửa. Những ngọn đuốc vẫn chưa chịu buông tha, chúng tới tấp bay tới từ tứ phía. Trên tay Cai Từ Bạch cũng đã có một đuốc lửa, y múa vùn vụt tiến về phí a Phàn Nhất Chi:
- Công tử bảo lệnh nương để lại Càn Khôn Yếu Quyết cho ta rồi muốn đi đâu tùy ý Y liều lĩnh đập đuốc lửa vào đầu chàng, chàng xòe rộng bàn tay chụp đúng vào ngọn đuốc đẩy mạnh. Người Cai Từ Bạch bị kình lực đẩy lùi y ngã ngửa ra đằng sau đồng thời ngọn đuốc bật vào người khiến y la hoảng:
- Công tử, ta nay mất hết võ công rồi, công tử không nương tay ư?
Lửa bắt vào vạt áo Cai Từ Bạch bắt đầu tỏa mùi khét. Y cứ mang cái áo cháy chạy vụt xuống nhà sau.
Hàng chục ngọn đuốc lửa vẫn tiếp tục bay tới tấp về phía Phàn Nhất Chi và Lâm Tiểu Nương. Chàng ôm ngang lưng nàng nói nhỏ:
- Chuyện chẳng đặng đừng, lệnh nương tha lỗi!
Người nàng bị nhấc bổng lên rồi bên tai chỉ còn nghe tiếng gió rít, Phàn Nhất Chi vừa ôm ngang lưng nàng vừa phi thân vọt ra cửa như một mũi tên.

Nằm trong tay Phàn Nhất Chi, nữ chủ Tử Chiêm viện thấy êm dịu như nằm trong nệm ấm, nàng thu người lại mặc cho chàng đưa đi đâu thì đi...
Nhưng chỉ thoáng chốc, Phàn Nhất Chi đã đặt nàng xuống, nàng thảng thốt hỏi:
- Nơi đây là đâu?
Mấy mái chùa cong vút hiện ra trước mát nàng giữa câu trả lời của Phàn Nhất Chi:
- Ta đang tạm ngụ trong chùa Long Quyết, còn lệnh nương có chủ ý gì không?
Tiểu Nương có một ý nghĩ vụt qua, nàng đáp:
- Long Quyết tự? Thì ra cũng là nơi Oa cô nương đang ngụ ư?
Phàn Nhất Chi dẫn Tiểu Nương vào hậu liêu chùa, Ở đó chàng có một tịnh thất nho nhỏ do vị trụ trì dành cho tạm trú. Nhìn thấy trên án thư có mấy cuốn sách, Tiểu Nương hỏi:
- Công tử lấy Càn Khôn Yếu Quyết của ta rồi phải không?
Chàng cười nhẹ:
- Sao gọi là của lệnh nương được? Để chính danh ta phải gọi đó là vật của dòng họ Phàn mà bây giờ chỉ còn tại hạ là có quyền lưu giữ thôi!
- Thì ta cũng định là sẽ có dịp trao trả cho công tử, nào ngờ công tử ra tay mau đến thế?
- Lệnh nương có biết Tuệ Chân cô nương hiện giờ Ở đâu không?
Lâm Tiểu Nương ngập ngừng một lúc lâu rồi đáp lí nhí trong miệng:
- Chưa bao giờ ta gặp Tuệ cô nương Ở vùng này... không biết... không biết.
Hai người chưa ngồi yên trong tịnh thất đã nghe tiếng ồn ào ngoài cổng tam quan rồi một tiểu tăng chạy vào:
- Thí chủ Phàn Nhất Chi, có khách tìm thí chủ, đang chờ Ở cổng tam quan.
Chàng lặng lẽ theo tiểu tăng bước ra. Người đó là Cai Từ Bạch. Vừa thấy mặt chàng, họ Cai nói ngay:
- Ta đã biết công tử Ở đây. Ta đến đây để xin công tử vì chút tình cố cựu với thiếu chủ TỔ Di Khánh cho ta học Lăng Ba bộ pháp.
Nhất Chi đáp:
- Yếu quyết thì tôi không thể nào trao cho các hạ được. Nhưng nếu các hạ muốn học Lăng Ba bộ pháp xin cứ đến đây, ta với các hạ cùng tập với nhau.
cai Từ Bạch bất mãn:
- Tại hạ không có công đâu! Nếu công tử không trao, tại hạ sẽ cho Trường Viễn đảo đến vây kín chùa rồi hỏa thiêu luôn đó!
Chàng cứng rắn:
- ĐÓ là ý của các hạ! Cứ thử xem!
Chàng quay vào và đụng đầu với trụ trì VÔ Chứng ngay trước mặt. Sư VÔ Chứng hỏi liền:

- Thí chủ vừa gặp phó chưởng môn Cai Từ Bạch?
Không đợi chàng đáp, sư nói ngay:
- HỌ Cai mang lỗi với Cái bang bạch đạo, nay lưu lạc đến đây ta không nên từ nan. Thí chủ hãy mời phó chưởng môn vào phương trượng cho ta hàn huyên đôi điều.
Không tiện cho sư rõ những hành vi đê tiện của Cai Từ Bạch, chàng đành vâng mệnh quay ra nói với y:
- Sư VÔ Chứng mời các hạ vào phương trượng!
- VÔ Chứng thiền sư? Phải chăng là đại đệ tử Ở Thiếu Lâm tự xuống?
VÔ Chứng tiên sinh niệm phật hiệu:
- A Di Đà Phật! Đã là con Phật thì chốn nào cũng vậy mà thôi!
Cai Từ Bạch reo lên:
- Sư phụ còn nhớ khi xưa lưu lạc giang hồ, đệ tử đã có lần đến tham kiến trên Thiếu Lâm tự không?
- Ta nhớ chứ! Bần tăng vẫn nhớ lúc ấy thí chủ còn rất trẻ. Không ngờ... không ngờ... hừ, cũng chỉ là giả tưởng cả mà thôi!
Rồi sư trầm ngâm than dài:
- Thời chi nghĩa đại hỉ tai! Phó chưởng môn nay đã sắp già rồi. Bần tăng vẫn nhớ công đức của chưởng môn TỔ Đại khi trước đã từng cho đệ tử Cái bang giúp đỡ bản tự... Phó chưởng môn nay có cần gì Ở bần tăng?
Cai Từ Bạch đáp liền:
- Nghe đại sư phụ là người uyên thâm y lý, xin chữa giùm chứng phong bại vì độc thoa của Lâm nữ chủ.
Sư VÔ Chứng vui vẻ:
- Tưởng gì khÔ! Hiện có mặt cả Lâm nữ thí chủ Ở đây, ta sẽ vì chưởng môn Cái bang chữa lành cho thí chủ!

Hồi 16
Long hổ tranh công

Đã qua hai mùa trăng trên Long Quyết tự.
Bệnh trạng của Cai Từ Bạch qua tay diệu thủ của VÔ Chứng thiền sư đã có phần thuyên giảm rõ rệt. Chiều nay một mình y thơ thẩn vừa dạo sân chùa cho thư giản vừa chuẩn bị cho giờ tập lại võ công. Chỉ tiếc rằng VÔ Chứng không đủ tài lắp cho y cánh tay mới nữa để có thể gọi là hoàn toàn bình phục.
Đang thơ thẩn giữa sân chùa bỗng Cai Từ Bạch nghe Ở phía hậu liêu có sát khí bốc lên. Hướng ấy là tịnh thất của Phàn Nhất Chi mà sư VÔ Chứng rộng lòng cho Ở tạm. Cai Từ Bạch lướt về phía tịnh thất.
Quả là có cuộc giao đấu.
Nhưng điều làm y kinh ngạc là nữ chủ Tử Chiêm viện Lâm Tiểu Nương đang cự chưởng với thiếu chủ Cái bang TỔ Di Khánh không biết xuất hiện từ lúc nào, còn Phàn Nhất Chi không có mặt. Xem ra nội lực chưởng công của gã thiếu niên họ TỔ cũng không kém gì Lâm Tiểu Nương, hai người cũng đã đổ mồ hôi lấm tấm trên trán, nét mặt họ căng thăng tập trưng hết tinh lực cho trận đấu. Trong lúc đang xuất nội lực mãnh liệt như thế này, kẻ nào chỉ phân tâm một chút là có thể thua ngay. Vốn có ý ghét TỔ Di Khánh là con trai của người chưởng môn cũ TỔ Đại, Cai Từ Bạch hỏi giật giọng để chàng phải chú ý:
- Thiếu chủ đến đây từ lúc nào? Chưa đòi lại được quạt bồ phiến Cái Bang Di Công ư?
TỔ Di Khánh đang tập trưng vào đối thủ là Tiểu Nương, không thèm trả lời nhưng Từ Bạch tiếp luôn:
- Càn Khôn Yếu Quyết đang Ở đây, TỔ thiếu chủ đến thật đúng lúc!
Chàng phân tâm ngay. Quay lại nhìn Cai Từ Bạch, chưởng công chàng đã có chỗ sơ hở. Tiểu Nương biết họ Cai ngầm ý giúp mình nên lợi dụng cơ hội đẩy luôn tả chưởng tới tăng thêm áp lực. TỔ Di Khánh vừa quay đầu lại đã lãnh trọn một chưởng lùi hai bước mặt hơi biến sắc. Chàng hỏi ngay:
- CÓ thật Càn Khôn Yếu Quyết đang Ở đây vì yếu quyết Ở đâu ắt hắn Cái Bang Di Công Ở đó. Hoặc là Cai thúc có ý gì khác?
Tiểu Nương lao tới, mái tóc nàng xỏa ra vì tay nàng rút hết mấy độc thoa trên đầu. Nàng điểm mấy chiêu vào TỔ Di Khánh. Chàng dù đang lúng túng cũng còn kịp rút kiếm múa quanh người ngăn cản độc thoa. Vừa đỡ vừa lùi

đã gần tới cửa phòng nơi Cai Từ Bạch đang đứng. Dù không có oán thù gì với họ Cai nhưng TỔ Di Khánh e ngại y có thể trợ lực cùng tấn công chàng nên vẫn phải đề phòng hậu thân. Tự nhiên chàng đã lâm vào thế lưỡng đầu thọ địch. Không muốn kéo dài trận đấu xem ra bất lợi cho mình, chàng nói:
- Tôi đến để xin gặp lại Phàn Nhất Chi rồi sẽ đi ngay, xin chư vị dừng tay!
Lâm Tiểu Nương nhân cơ hội TỔ Di Khánh mất tỉnh táo dùng độc thoa tấn công liên tiếp. Trong khoảnh khắc TỔ Di Khánh đã bị đẩy ra hắn ngoài sân Lưng chàng dựa vào một gốc thông già và như vậy chàng chỉ phải lo đối phó với mặt trước có Lâm Tiểu Nương mà thôi.
Đánh thêm hai mươi chiêu nữa mà vẫn chưa hạ được đối thủ, Tiểu Nương có ý nóng ruột, nàng quắc mắt:
- Thiếu chủ đừng ảo tưởng, ta chỉ cho thiếu chủ gặp Phàn công tử nếu thiếu chủ hứa với ta một lời.
- Lời gì?
- Thiếu chủ phải trao Cái Bang Di Công cho ta và hứa bỏ hắn tham vọng làm chưởng môn Cái bang...
TỔ Di Khánh cười đau khổ:
- Lệnh nương... làm sao tôi có quyền trao Cái Bang Di Công cho lệnh nương được, còn chưởng môn Cái bang ư?
Chàng dừng lại cười lớn:
- CÓ bao giờ bình sinh ta thèm ngôi vị hư ảo đó mà lệnh nương phải nhọc công lo nghĩ đến thế?
Tiểu Nương phóng luôn độc thoa ra. TỔ Di Khánh vội phi thân rời gốc thông, mấy cành thoa cắm lút cán rung rinh trong gió sớm khiến có kẻ bàng quan tán thưởng:
- Diệu thủ! Tuy nhiên nữ thí chủ đâu còn giữ Càn Khôn Yếu Quyết nữa mà đòi trao đổi?
Lời ấy của sư VÔ Chứng. Sư đã xuất hiện từ lúc nào với chuỗi bồ đề trên tay, bên cạnh sư còn có sư đệ VÔ Ngại rung cây thiền trượng. Tiểu Nương nghe lời ấy của sư VÔ Chứng hết sức kinh ngạc:
- Đại sư nói sao? Càn Khôn Yếu Quyết tôi vẫn cất kỹ bên người, lẽ nào biến mất?
Tất nhiên đây là lời nàng nói dối sư VÔ Chứng. Nhưng thiền sư vẫn cười độ lượng:
- Nữ thí chủ quá tự tin, bị đánh lừa lấy mất bí kíp rồi mà cũng không biết.
- Ai đánh lừa? Cả mấy tuần nay tôi Ở trên chùa Long Quyết này có bước chân ra khỏi cổng tam quan đâu mà kẻ nào lừa lấy được?
Sư VÔ Chứng giơ chuỗi bồ đề:
- Kẻ lấy bí kíp của thí chủ là người mà thí chủ tin cậy nhất đó.
- Kẻ tôi tin cậy nhất? Chăng lẽ là Phàn Nhất Chi?

Lần này sư VÔ Chứng cười to:
- CÓ thể lắm chứ sao không? Lòng người vốn biến đổi. Biết đâu y chăng đột nhiên nảy lòng tham? Vả chăng...
Tiểu Nương tiến sát sư VÔ Chứng, nàng quát:
- Đại sư chớ vọng ngữ, tôi không tin Phàn công tử...
TỔ Di Khánh cười chen vào:
- Nói bí kíp của lệnh nương là nói hồ đồ. Thật ra Phàn công tử lấy cũng là hợp lý.
Tiểu Nương trừng mắt nhìn sư VÔ Chứng, nàng rút thanh trường kiếm bên lưng tấn công sư bất ngờ nhanh như chớp, sư VÔ Chứng nét mặt vẫn thản nhiên múa chuỗi bồ đề gạt kiếm sang một bên:
- Thí chủ giận cá chém thớt? Ta có can dự gì vào chuyện tranh chấp của thí chủ?
Tiểu Nương thấy chiêu đầu bị sư VÔ Chứng hóa giải càng tức giận quay luôn trường kiếm chém sư VÔ Ngại đang đứng mỉm cười bên cạnh.
Sư VÔ Ngại thấy kiếm bay ào ạt tới vội vàng đưa thiền trượng ra:
- Thí chủ dừng tay! Phàn thí chủ về!
Tất cả nhìn về hướng tam quan.
Quả thật Phàn Nhất Chi đang lững thững đi vào với vẻ an nhàn như không thèm để ý gì đến tình hình trước mặt. Tiểu Nương là người nóng nảy nhất nàng không đợi được những bước đủng đỉnh của chàng liền vọt tới gọi lớn:
- Phàn công tử! Xin lại đây giải quyết chuyện hệ trọng. Công tử đi đâu về thế?
Nét mặt chàng bình thản:
- Tạ hạ xuống Đào Nhai phố có chuyện riêng...
Tiểu Nương ngắt lời:
- Chuyện riêng là chuyện gì? Phiền công tử cho tất cả Ở đây cùng biết được chăng?
Chàng lạnh lùng:
- Không được! Chỉ biết chăng may tại hạ gặp bọn Địa Tạng...
Cai Từ Bạch xen vào:
- Sao gọi là chẳng may?
Chàng hơi ngập ngừng:
- Vì vì tôi đành phải ra tay hạ thủ Địa Tạng... Thật vạn bất đắc dĩ...
Cai Từ Bạch xám mặt:
- ái chà! Công tử hạ sát Địa Tạng rồi? Sao... sao....
Y ấp úng mãi không biết định nói gì, Phàn Nhất Chi vươn vai cướp lời:
- Tiện đây, tại hạ xin báo để chư vị rõ. Cái bang Nam Tông Tư Không Thiên tước hiệu Cái Bang Thập ác đã đem hết thủ hạ Ở miền nam kéo đến bao vây và bắt giải Quan Thượng Cầu từ Hợp Phì về Linh Lăng định chém đầu làm

lễ tế cờ rồi tiến lên tiêu diệt Cái bang chưởng môn Bắc Tông TỔ Đại lên ngôi bá chủ Cái bang thống nhất. Tại hạ lấy làm tiếc phải rời đây đi tìm Oa Nhứ Đài cô nương...
Câu nói ấy khiến TỔ Di Khánh kinh hoảng:
- Thế còn Cái bang chưởng môn TỔ Đại? Còn các chi đàn Cái bang khắp nơi? Còn các anh hùng bạch đạo thì sao?
- Các chi đàn Cái bang khắp nơi hiện nay như cá nằm trong rọ, không biết ngày nào sẽ bị chặt vây bỏ vào nồi...
Bỗng nhiên có tiếng quát:
- Chắc gì ai là cá bỏ vào nồi?
Tiếng quát ấy xuất phát từ trên nóc chùa có một âm lượng hết sức trầm trọng khiến tất cả đều giật mình. Hoàn toàn không có động tịnh gì.
Phàn Nhất Chi đẩy nội lực vào giọng nói hỏi:
- Cao nhân nào đó? Xin cho diện kiến.
Dứt lời, người chàng vọt lên mái chùa như một mũi tên. CÓ lẽ trong tất cả mọi người có mặt, ngoài các thiền sư VÔ Chứng, VÔ Ngại, Phàn Nhất Chi là người có võ công vượt trội hơn tất cả, thế mà vừa đặt chân lên mái ngói cong của nóc chùa chàng đã bị một chưởng phong quật tới bất ngờ. Thân người đang lơ lửng trên không, không có điểm tựa để đỡ chưởng, chàng lộn một vòng văng luôn xuống đất. Vai trái chàng sưng bầm lên và rất rát, cả bọn vây lại hỏi:
- Công tử gặp ai trên mái chùa?
Chàng nhăn nhó:
- Chưa biết ai nhưng võ công không phải tầm thường đâu. Tại hạ trúng chiêu đầu của hắn, nhờ đại sư VÔ Chứng tế độ.
Tiểu Nương nóng nảy quát lớn:
- Cao nhân nào đó? Không dám ra mặt thì đến đây làm chi?
Một chuỗi cười ha hả vọng xuống.
Trên mái chùa cong vút hiện ra một dị nhân to lớn cầm hai vòng sắt hiện ra sừng sững, giọng nói hắn như chuông ngân:
- Xin ra mắt chư liệt vị.
Khách lạ đúng là một dị nhân với thân người cao lớn khác thường và cái đầu bóng lưỡng như có điểm mấy vết đỏ chạy dài từ trán đến sau ót. Vũ khí của hắn cầm Ở tay cũng kỳ dị. Sư VÔ Chứng ôn tồn:
- Nam mô a di đà phật! Thí chủ là ai mà lại ẩn thân trên nóc chùa của bần tăng?
Hắn trả lời sang sảng:
- Ta là Tây Trúc đại tăng Bạt Đóa Phạm Sa được chưởng môn Cái bang TỔ Đại mời qua Linh Lăng, nghe nói chùa có cất dấu võ công bí kíp nên đến xem thử, chư vị có bằng lòng không?

Tiểu Nương quát lên:
- Đừng xảo ngôn!
Nàng đâm kiếm theo thế Cuồng Long Xuất Uyên rất vũ bảo. Bạt Đóa cười khẩy nhấc thiết kim cô lên gạt bắn mũi kiếm ra. Nội lực ghê hồn của hắn khiến nàng bật ngửa ra sau. Nàng bấm liền chuôi kiếm kêu tạch một tiếng, phi tiêu bay vọt tới nhưng Bạt Đóa Phạm Sa vẫn bình tĩnh, hắn chỉ khẽ xoay tròn vòng kim cô, ám khí của nàng đã bị bắn ra xa. Chăng những không kinh ngạc mà hắn còn chỉ cho Tiểu Nương xem:
- CÔ nương xem kìa. ám khí của cô nương lợi hại với ai khác chứ với ta thỉ Vô dụng.
Nàng nhìn lưỡi ám khí nằm dưới đất. NÓ bị kình lực của Bạt Đóa đánh cong vòng như một cái móc câu. TỔ Di Khánh biết đây là một cao thủ võ lâm nên vừa múa trường kiếm vừa nói to với tất cả:
- ác tăng ngoại tộc đến Trung Nguyên ta là phải bỏ xác lại đây. Chư vị hãy vây tên này lại.
Bạt Đóa Phạm Sa nhìn đối phương năm người mà vẫn bình thản:
- Đúng là chư vị phải ra tay cùng một lúc may ra mới cầm cự nổi với ta!
Hắn nói câu này với vẻ rất kiêu ngạo.
TỔ Di Khánh và Phàn Nhất Chi xuất chiêu cùng một lúc. Hai trường kiếm song song tiến về phía Bạt Đóa, nhưng đến gần tự nhiên hai mũi kiếm tách ra, kiếm của TỔ Di Khánh nhắm vào hạ bộ của hắn còn kiếm của Phàn Nhất Chi chỉ thăng vào mặt.
Bạt Đóa vẫn đứng yên, hắn chỉ nhấc vòng kim cô là hai mũi kiếm đã bị đánh bạt. Tiêu Nương lại bấm vào cán kiếm tách một lần nữa. Lần này vì bận đối phó với hai kiếm của Phàn Nhất Chi và TỔ Di Khánh, Bạt Đóa không kịp đỡ ám khí, hắn đợi đoản kiếm bay tới gần liền há miệng ra cắn luôn mũi kiếm ngắn. Hắn vẫn cắn lưỡi kiếm trong miệng nheo mắt nhìn mọi người với vẻ diễu cợt khinh nhờn. Sư VÔ Chứng nhìn vẻ hiu hiu tự đắc của hắn không nhẫn nhục được nữa, nói nhỏ với sư đệ:
- Ta ra tay thôi!
Cả hai tiến lại, một người sử dụng thiền trượng còn một người dùng chuỗi bồ đề làm vũ khí. Thế là cả năm người cùng tấn công Bạt Đóa Phạm Sa. Sân chùa Long Quyết bây giờ loang loáng những ánh kiếm và tiếng gió rít vù vù của đủ loại ám khí những cây tùng cây bách trước sân nghiêng ngả. Cùng tấn công hơn một khắc mà năm người chưa đụng tới được vạt áo Bạt Đóa. Bông Cai Từ Bạch đứng ngoài từ nảy giờ quát lên:
- Chư vị tránh ra để tên ác tăng đó cho tôi.
Y nhảy vọt vào giữa trận chiến. Bạt Đóa cười xòa:
- Năm cao thủ Trung Nguyên này chưa khiến ta rụng một sợi lông, huống gì một tên cụt tay như ngươi.

Sư VÔ Chứng cũng ái ngại:
- Thí chủ mới bình phục, sao đủ công lực đối đầu với ác tăng?
cai Từ Bạch không đáp, huơ một quyền vào mặt Bạt Đóa:
- ác tăng đừng tự thị. Cứ thử xem!
Bạt Đóa gật gù:
- Can đảm lắm! Được, được!
Hắn khẽ nghiêng đầu né quyền của Từ Bạch rồi quát lên:
- Nãy giờ chưa có máu đổ nên các ngươi chưa sợ uy lực của ta. CÓ lẽ tên tiểu tử này muốn thí mạng.
Hắn quay tít vòng kim cô định sát thương ngay Cai Từ Bạch để áp đảo tinh thần địch thủ. Hai kim cô của hắn quay tít như chong chóng nhắm Cai Từ Bạch giáng xuống. Nhưng thật lạ lùng, Cai Từ Bạch cứ lảo đảo bước tới bước lui mà hai vòng kim cô đánh đã hơn hai chục chiêu vẫn không sao trúng được.
Bạt Đóa nổi giận đỏ bừng mặt, hắn nhảy nhót gầm lên:
- Tên này làm cái trò khỉ gì thế?
Vòng kim cô càng rít gió mau hơn nửa. Bạt Đóa vận hết sức bình sinh giáng những đòn như trời giáng nhưng Cai Từ Bạch vẫn bình tĩnh bước vòng vèo lảo đảo như người say nắng mà kim cô của hắn không cách nào đập trúng được. Sư VÔ Chứng lần chuỗi bồ đề tán thán:
- Thí chủ học Lăng Ba bộ pháp tiến bộ mau thực!
Thì ra Cai Từ Bạch đang thi triển Lăng Ba bộ pháp. Đứng kế bên, Tiểu Nương ngạc nhiên thốt:
- Y học Lăng Ba bộ pháp từ lúc nào thế?
Sư VÔ Chứng đáp:
- Ta chỉ truyền mật khẩu cho y từ khi y Ở với ta, không ngờ chỉ mới có mấy tuần trăng...
- Đại sư cũng biết Lăng Ba bộ pháp sao?
Cuộc diện đang biến đổi một cách lạ lùng. Cai Từ Bạch hơi thở vẫn điều hòa nhưng bước đi hết sức kỳ lạ, tuy lảo đảo không ra chiêu pháp gì nhưng Bạt Đóa sao đánh trúng y được. Người Bạt Đóa đã toát mồ hôi vì phải lòng vòng đuổi theo Cai Từ Bạch cộng thêm sự nóng nảy khiến hắn thở dốc.
Đánh thêm hơn khắc nữa, tự động hắn dừng kim cô đứng thở:
- Chiêu thức Trung Nguyên quái dị thực, ta đánh tới bao giờ đây?
Cai Từ Bạch cười to:
- Đánh đến sang năm cũng được! Ta đố ngươi đụng đến ta được đó.
Bạt Đóa Phạm Sa nóng nảy múa tít cặp kim cô đánh tiếp, nhưng hắn đã thất vọng lắm rồi nên đường kim cô không còn nhanh nhạy vũ bão như trước nữa. Phàn Nhất Chi Ở ngoài nói vào:
- Các hạ quần thảo hắn mệt lả vậy đủ rồi. Để đó cho tại hạ.

Cai Từ Bạch nhảy vọt ra xa để Phàn Nhất Chi tiến sát Bạt Đóa, chàng gắn giọng:
- Để ngươi được sáng mắt vì võ học Trung Nguyên, hãy xem ta thi triển Huyền Công kiếm môn.
Bạt Đóa đến lúc này đã mệt rũ, hắn cố nhường mắt:
- Thi triển gì cũng mặc! Miễn đừng chạy vòng vòng như tên tiểu tặc kia.
Lời chưa dứt, kiếm quang của Phàn Nhất Chi đã loé lên. CÓ lẽ đã mất hết tinh lực do trận đấu Vô vọng với Cai Từ Bạch nên lần này Bạt Đóa không nhanh nhẹn mấy nữa.
Hắn chưa kịp động cặp thiết kim cô thì ánh kiếm đã đến bên người ấn vào yết hầu. Đứng trước nguy cơ mất mạng, hắn ngả người ra kim cô tay hữu đánh từ dưới vẹt lên trúng mũi kiếm, vì vậy khi chàng ấn thêm kiếm tới, mũi kiếm đã đi xoẹt ngang qua mặt Bạt Đóa kéo một đường sát mũi. Tuy Bạt Đóa tránh được đòn trí mạng nhưng đầu mũi hắn đã bị kiếm sắc vạt một miếng, máu tuôn ra đỏ lòm cả miệng. Hắn phun máu ra phì phì:
- VÕ công Trung Nguyên chỉ toàn quỷ thuật, cậy chúng hiếp cô. Sẽ có ngày tái ngộ.
Dứt lời, hắn khoa hai vòng kim cô rồi phi thân trở lên mái chùa. Tiểu Nương vung tay định tung ám khí kim thoa nhưng Phàn Nhất Chi đã giữ tay nàng:
- Mặc cho hắn đi! Hôm nay cũng đủ cho hắn một bài học nhớ đời rồi!
Sau cuộc tử chiến với Bạt Đóa Phạm Sa, tự nhiên năm người bỗng hết lý do để tranh cãi cùng nhau về bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết. Riêng Cai Tử Bạch có vẻ vui ra mặt, y reo:
- Huyền Công kiếm môn lợi hại thật, nhưng nếu không có ta quần cho hắn mệt đừ vì Lăng Ba bộ pháp, công tử cũng khó mà áp đảo đấy!
Cả năm đều im lặng thầm công nhận Cai Từ Bạch nói cũng phần nào hữu lý Tiểu Nương liếc xéo TỔ Di Khánh:
- Thiếu chủ còn ngờ tôi đang giữ Càn Khôn Yếu Quyết và Cái Bang Di công nữa không?
TỔ Di Khánh giắt kiếm vào bao:
- Không dám! Nhưng ta phải tìm cho ra Cái Bang Di Công chép trên quạt bồ phiến vì gia gia ta cũng sắp đến rồi. Xin từ biệt chư vị.
Chàng ta xoay người ra phía tam quan, Phàn Nhất Chi nói vọng theo:
- Khi nào không tìm ra Cái Bang Di Công, thiếu chủ cứ đến đây gặp tại hạ, tại hạ sẽ vui lòng đọc cho thiếu chủ chép lại.
TỔ Di Khánh lững thững đi xuống ngọn đồi thấp. Mặt trời đã gần xuống hết vạch chân trời bên núi, tia những ánh đỏ rực lên nền trời oi bức.
Không khí ngột ngạt khiến chàng chỉ muốn mau đến một tửu điếm nào đò để gọi mấy chung trà giải nhiệt. Nhưng chung quanh chân đồi chỉ toàn là cánh đồng lúa bạt ngàn không một nóc nhà. Vài đứa trẻ con mục đồng về muộn

vội vã thúc trâu chạy trên đồng lúa. Đến giờ cơm chiều rồi. TỔ Di Khánh nhớ đến bài Cái Bang Di Công của chàng chép trên quạt bồ phiến mà hết còn cảm thấy đói. Buổi sáng nay trên Long Quyết tự Phàn Nhất Chi có ý nói rằng bài Cái Bang Di Công đang nằm sẵn trong đầu chàng càng khiến cho TỔ Di Khánh bực dọc.
Trước khi bước chân vào cõi giang hồ chàng đã hứa trước mặt gia gia chàng là Cái bang chưởng môn TỔ Đại quyết sẽ không truyền thụ Cái Bang Di Công cho bất cứ ai ngoài môn phái. Thế mà vì sự việc đưa đẩy, Phàn Nhất Chi đã học được Cái Bang Di Công, mặt mũi nào chàng dám nhờ họ Phàn ấy chép lại bài võ công gia truyền của môn phái chàng? Rồi lại xảy ra việc tên ác tăng Bạt Đóa Phạm Sa khiến chàng không có cơ hội tìm hiểu thêm về mấy người trên Long Quyết tự.
Vừa quanh qua một bờ ruộng, TỔ Di Khánh dừng chân lại, biến sắc mặt. Dưới chân chàng, bên bờ nước lờ nhờ những bùn đất và gốc rạ là một xác chết nằm úp mặ. Vết máu đã khô, trên lưng dán cứng mảnh giấy vẻ một đầu rồng bốn mắt và hàng chữ ngắn ngủi: "Cãi lệnh Tử Chiêm viện là chết!" Chàng lật ngược xác chết, mặt xác chết hoàn toàn xa lạ và rõ ràng là vẫn còn kinh ngạc tột độ vì không hiểu sao mình chết.
Tử Chiêm viện ban lệnh gì mà gã này không tuân theo để nên nỗi?
Nhìn trong bụng xác chết có vật gì cồm cộm, TỔ Di Khánh lấy mũi kiếm nhấc mảnh áo lên. ĐÓ là một bọc vải cũ. Chàng kinh tởm hất mũi kiếm cho túi vải văng ra xa xác chết. Những đồng tiền vàng trong túi vải theo cái miệng túi văng ra tứ phía. à! Toàn là tiền vàng! Gã nông dân này ăn mặc lôi thôi rách rưới mà sao mang trong người nhiều vàng bạc như vậy! TỔ Di Khánh tò mò nhặt một đồng vàng lên. Mặt trước của nó in nổi bốn chữ Càn Long thông bảo.
TỔ Di Khánh bỏ xác chết tiếp tục lên đường. Đi một đoạn nữa, chàng lại phát hiện thêm một xác chết y hệt xác chết lúc nãy, củng nằm Ở thế úp mặt xuống bờ ruộng và trên lưng cũng dán một mảnh giấy với đầu rồng bốn mắt lòi ra kinh ngạc. Lần này chàng quan sát kỹ vết thương. ĐÓ là một vết chém bổ dọc từ đỉnh đầu chạy xuống lưng như vết bổ dưa. Thủ phạm nếu chính là Tử Chiêm viện thì cũng không thể là nữ chủ lệnh nương Lâm Tiểu Nương được vì chàng mới gặp nàng sáng nay Ở trên Long Quyết tự, còn TÔ TỬ vương thì hiện nay đang bôn ba Ở nơi đâu thì chưa biết. Vết chém dường như bằng đao. Đúng rồi, khắp giang hồ đều biết TÔ Tử Kiệt chuyên sử dụng một cây đại đao luyện bằng chất thép đen bóng và cán có một cái mai rùa nằm úp. TÔ Tử Kiệt giết những người nông dân Vô tội quanh vùng Linh Lăng này với mục đích gì?
Không trả lời được câu hỏi, chàng đành bước tiếp.
Đã ra đến phố chợ.

Đầu chợ phiên có một đám đông. Ghé mắt trông qua vai đám phụ nữ bu quanh, TỔ Di Khánh nhìn thấy một xác chết nằm sấp. Chàng bước luôn vì không cần nhìn chàng cũng biết xác chết này không khác gì hai xác chết đã gặp TÔ Tử vương xuất hiện nơi đây và giết chết một loạt nhân mạng đó với mục đích gì?
Câu hỏi đó ám ảnh TỔ Di Khánh cho đến lúc chàng bước vào một tửu quán ngay cuối chợ.
Cơm rượn thịt thà đã bày lên bàn rồi mà TỔ Di Khánh chưa buồn cầm đũa. Nhớ tới xác chết nằm đẫm máu, chàng lợm giọng khi nhìn miếng thịt heo luộc tai tái còn hơi ửng màu máu.
Uể oải cầm ống đũa lên, chàng đang chọn một đôi bỗng có tiếng xao động ngoài cửa quán. Ba tên mặc võ phục đen tuyền bước vào gào lên:
- Tửu bảo mang rượn ra! Chúng ta đang chết khát đây!
Đám đông hiếu kỳ không hiểu sao cứ bu quanh quán để nhìn mặt ba hảo hán ấy khiến một tên cáu kỉnh quát to:
- Chúng bay có cút đi không? Hay muốn ăn thêm một đao nữa?
xem lời nói của ọn này, chắc rằng chính chúng là thủ phạm giết người Ở đầu chợ nên bị dân chúng vây theo. Một tên ngồi đường bệ bên cánh gạt đi:
- Thôi mặc chúng! Ta mau ăn uống cho xong còn hành động! Sắp tới rồi!
Tên khác ngạc nhiên:
- ủa! Tối nay không được nghỉ sao đô quản?
Tên được gọi là đô quản gắt:
- Nghỉ cái con khỉ! Vương gia đã hạ lệnh chưa tìm được phu nhân thì đừng vác mặt về mà mất mạng!
Tên nọ thở dài:
- Chim trời cá nước biết đâu mà tìm? Từ sáng sớm đến giờ đã hạ thủ hết ba người mà có ra manh mối đâu?
Rượn thịt vừa mang ra là chúng vục đầu vào ăn ngay. Một người đàn bà trong đám đông bu quanh cửa quán chạy nhào vào:
- Chúng bay giết chết chồng ta phải đền mạng!
Bà ta cầm một lưỡi dao ngắn chém liền vào mặt tên đô quản. Tên này đang dùng đũa gắp gạt phăng lưỡi dao ra rồi tiện đà đánh luôn vào thái dương người đàn bà. Bị một đòn đau nhưng bà ta vẫn tru tréo:
- ĐỒ giết người! Sát nhân giả tử! Trả mạng cho chồng ta đây!
Bà ta lại lồng lên, tên đô quản gằn giọng:
- Chúng ta thuê chồng bà đến hai chục lạng vàng. Làm không xong chết là phải rồi, còn đòi hỏi gì nữa. CÓ muốn theo chồng không thì bảo?
Hắn nháy mắt cho đồng bọn, cả ba đều rút đao hạ xuống một lượt. ông đũa trên tay TỔ Di Khánh bay vút tới. Hàng chục chiếc đũa chia ra bay song song đập vào đao và cả mặt ba tên hảo hán. Tên đô quản bị một chiếc đũa

đánh vào huyệt Thái Dương đau thấu xương, hắn quát lớn:
- Thằng nhãi nhép ngồi bên kia cả gan chọc vào bọn ta, vây nó lại!
Cả ba bỏ người đàn bà ập lại phía TỔ Di Khánh. ĐÔ quản hỏi:
- Xưng tên đi rồi chịu chết!
TỔ Di Khánh bình tĩnh:
- Chết mà cần xưng tên sao? Nếu mỗ xưng tên e rằng mỗ không chết được mà chính mi bị TỔ Tử Kiệt cắt đầu đó!
Một tên nóng nảy:
- Chém nó đi đại ca, tên này hỗn quá!
Không đợi cho phép hắn quét liền một đao. Sẵn cầm đôi đũa trên tay, TỔ Di Khánh đưa ra gắp lưỡi đao của hắn, chàng truyền nội lực cho đôi đũa cứng như thép ghì chặt lấy đao khiến hắn nhấc lên không nổi. Hắn đỏ mặt tía tai:
- Nhãi con dùng tà thuật gì vậy?
TỔ Di Khánh cả cười:
- Ta dùng Càn Khôn Yếu Quyết đó, liệu ngươi có bằng lòng trả thêm tiền cho người đàn bà kia về lo tang ma cho chồng chưa?
Nghe bốn chữ Càn Khôn Yếu Quyết tên đô quản giật mình:
- Ơ Ơ ngươi có quan hệ gì với TỔ Tử vương?
Tuy hỏi vậy nhưng hắn vẫn tiếp tục cho đao vòng một đường quanh TỔ Di Khánh định thọc mũi đao vào phía sau tử huyệt dưới nách chàng. Chàng dơ tay cao kẹp luôn lưỡi đao vào nách rồi xuống tấn đá thêm một cước trúng mặt hắn. Hắn rú lên đau đớn buông đao văng ra xa đến hơn ba thước.
Lồm cồm bò dậy, hắn nói như mếu:
- Các hạ... là người của Tử Chiêm viện thật ư?
Nhấc thanh đao của tên đô quản trong tay, TỔ Di Khánh lao mạnh, lưỡi đao bén như nước cắm phập xuống nền đất cách hắn chưa đầy gang làm mặt hắn càng thêm xám. Nhìn cán đao ló lên khỏi mặt đất, hắn đo lường được nội lực của chàng hơn hắn vượt bực nên không dám lớn lối nữa. Hắn gọi lũ đồng bọn:
- Rút thôi các đệ. Hôm nay gặp sát tinh rồi, ta về gọi Lạp gia mới xong.
Chỉ một khắc sau tất cả đã trở lại với tên thứ tư, đó là Lạp Gia Tam Tuyệt Lạp CỔ Lan mà chàng đã gặp một lần tại chính Tử Chiêm viện tổng đàn Yên Kinh.
Hôm nay họ Lạp mặc một áo choàng đen lủng lẵng thanh bảo kiếm, vừa bước vào tửu quán, gã cất giọng ồm ồm:
- Đâu? Kẻ nào tự xưng là biết Càn Khôn Yếu Quyết của TÔ Tử Vương?
TỔ Di Khánh vừa đặt chén rượn xuống bàn vừa đáp:
- Ta đây, các hạ muốn nếm võ công chưởng pháp ấy chăng?
Lạp CỔ Lan giật mình:
- Ồ! Cái bang thiếu chủ! Thiếu chủ đã từng nếm mùi ngục thất Ở TỬ Chiêm

viện rồi chưa sợ sao mà ăn nói hồ đồ thế? TÔ Tử vương nào đã đọc được càn Khôn Yếu Quyết, làm sao thiếu chủ biết được?
Chàng lại nâng chén rượn lên:
- Các hạ đã đến tuổi tri thiên mệnh nên cẩn trọng lời nói. Mùi ngục thất Ở Tử Chiêm viện ta có nếm sơ qua thật nhưng cũng chỉ là trò lường gạt thôi chứ hay ho gì?
Lạp CỔ Lan cứng họng, gã hừm một tiếng nhảy vọt tới dùng Giáng Long quyền đánh luôn.
Vẫn cầm chén rượn trong tay, TỔ Di Khánh hất vào mặt gã. Không hiểu tia nước được chàng dùng pháp môn gì mà vọt hẳn lên thành những hạt li ti bắn cực mạnh khiến gã không tránh kịp. Mặt gã ướt đẫm rượn. Gã ho sặc sụa rồi quát các bộ hạ:
- Cho nó đi chầu tổ!
Lần này bốn vũ khí cùng chém tới một lúc. TỔ Di Khánh làm động tác nhẹ nhảy vọt lên mặt bàn ăn, chàng quơ chân đá bát ớ a bay tung tóe ra bốn hướng nhắm bốn thầy trò Lạp CỔ Lan. Chỉ có gã Lạp Gia Tam Tuyệt là nhanh chân nhảy lui ra tránh được, còn ba tên bộ hạ đều trúng món ăn bám đầy người. Trong lúc cả ba còn đang lúng túng vuốt lại áo quần, thanh trường kiếm trên tay TỔ Di Khánh rung động nhè nhẹ, cả ba tên mỗi tên lãnh một nhát kiếm vạch ngang vai trái, ấy là chàng cố ý nương tay, nếu không chàng có thể hạ thủ rồi. Lạp CỔ Lan thất sắc:
- Hảo thủ! Thiếu chủ sử dụng kiếm ảo diệu thật!
Lạp CỔ Lan chưa dứt lời thân pháp đã vọt lên bàn theo TỔ Di Khánh, Phát thức của gã rít chung quanh người thành một luồng hắc quang ghê người.
Đám dân đã bu quanh cửa tửu quán mỗi lúc một đông, có tiếng la hỗn loạn:
- Chính là tên giết người sáng nay, vây bắt giải hắn lên huyện đường!
Những tiếng la ấy khiến Lạp CỔ Lan lúng túng, đường Phát thức mất hết uy dũng thường nhật, mát hắn chăm chú nhìn TỔ Di Khánh nhưng miệng thì quát bộ hạ:
- Giải tán đám đông mau!
Trong lúc ba tên đệ tử ra cửa quán giải tán đám đông, gã tập trưng tấn công chàng. Lúc gã phóng người lên mặt bàn mũi kiếm gã đi chếch từ trên xuống đồng thời tay tả gã rút luôn một thanh chuỳ thủ giắt bên hông thọc một đường thăng. Bị kẹp giữa hai mũi nhọn nhưng TỔ Di Khánh vẫn bình tĩnh trường kiếm chàng gạt kiếm trên đầu còn cước bộ đưa lên đá liên hoàn liền ba chiêu.
Chiêu đầu trúng tay cầm chuỳ thủ của Lạp CỔ Lan, chiêu thứ hai trúng hạ bộ khi thân gã đang lao tới và chiêu thứ ba góc ngược lại trúng ngay huyệt Khí Xung. Lạp CỔ Lan trúng đòn lộn một vòng rơi ngược lại xuống đất Gã quét kiếm vùn vụt sát mặt bàn buộc TỔ Di Khánh phải nhảy theo xuống đất.

Đánh với nhau hơn hai mươi hiệp, Lạp CỔ Lan đã bắt đầu nao núng. Gã vừa thò tay vào lưng áo định móc ám khí vừa quát tháo bộ hạ:
- Sao không nhập trận? Còn đứng nhìn gì nữa?
Đám dân hiếu kỳ đã bị giải tán gần hết, chỉ còn vài người quá tò mò lớn vởn Ở đàng xa nhìn vào? Ba tên bộ hạ cùng đáp xin vâng rồi múa đao xông vào Lạp CỔ Lan lui ra khỏi vòng kềm tỏa của kiếm quang TỔ Di Khánh, gã gằn giọng hỏi:
- Thiếu chủ có biết TÔ Tử vương phu nhân đang Ở đâu không?
Thấy trận thế kéo dài, TỔ Di Khánh huy động trường kiếm tăng tốc độ, lúc này kiếm chàng lồng lộng như một con rồng bạc lấp lánh những chiêu thế biến ảo khiến ba tên bộ hạ Tử Chiêm viện hoa cả mắt. Bỗng nghe một tiến rú khủng khiếp, tên đô quản đã trúng kiếm ngay yết hầu, hắn đổ xuống như một cây thịt. Hai tên còn lại rú lên:
- Triệu đô quản tử thương rồi! Lạp gia! Hôm nay chúng ta đã gặp sát tinh!
Không muốn công nhận câu nói ấy vì tự ái trước mặt bộ hạ, Lạp CỔ Lan lại múa tít trường kiếm xông vào. Lần này gã tự nhiên phải hết sức cẩn trọng. Hai tên bộ hạ bọc hai bên, một mình Lạp CỔ Lan tấn công Ở giữa nhưng vẫn không làm gì được TỔ Di Khánh. Đột nhiên bên ngoài tửu điếm có tiếng thánh thót:
- Lạp gia đánh đấm với ai vậy?
Gã Lạp CỔ Lan giật mình khi nghe âm thanh ấy, gã dừng tay kiếm reo lên:
- Lệnh nương phu nhân đây rồi! Hãy vào đây tiếp chiến với tiểu nhân!
Lâm Tiểu Nương uyển chuyển đi vào, thay vì đến với Lạp CỔ Lan, nàng bình thản ngồi vào một ghế gần cửa quán:
- Người ấy là bằng hữu của ta đó, ngươi gây sự với người ta làm chi?
Để mặc cho bộ hạ đối phó với TỔ Di Khánh, Lạp CỔ Lan cầm kiếm chạy lại bên Lâm Tiểu Nương:
- Cách xa lâu ngày, phu nhân thân thể an khang?
Nàng lách người sang bên:
- Ta vẫn bình yên! Còn công việc của phu quân ta ra sao? Đã tìm gặp Oa Như Đài cô nương chưa?
Lạp CỔ Lan xịu mặt:
- Từ khi Ở Nhạn Môn Quan về, vương gia tối mắt tối mày vì việc hai bên Cái bang Bắc Tông và Nam Tông tranh giành ảnh hưởng, vương gia đang đau buồn cử tang con gái yêu là TÔ Lệnh Ngọc bị thảm sát Ở Tiểu TỪ Chiêm viện chưa có thời giờ gặp tiểu nhân. Dường như tinh thần vương gia xuống dữ lắm!
- ủa! TÔ Lệnh Ngọc tiểu thư bị ai thảm sát thế?
- Nghe qua hình như là tên tiểu tử nhà họ Phàn Ở Tam Dương tiêu cục cũ, hay là Ở trong có nhân quả gì chăng?

Lâm Tiểu Nương ỡm Ờ đứng lên, nàng tiến sâu vào tửu quán, khi thấy hai tên bộ hạ của Lạp CỔ Lan vẫn còn giao đấu với TỔ Di Khánh, nàng nghiêm giọng:
- CÓ dừng tay không, hai tên Vô dụng này?
Cả hai hốt hoảng dừng lại và nhảy lùi ngay. Tiểu Nương tiến sát lại gần TỔ Di Khánh, giọng nàng yểu điệu:
- Sao thiếu chủ bỏ đi đột ngột? Tôi Ở lại Long Quyết tự chăng qua với ý định chờ thi êu chủ...
Chàng ngắt lời:
- Lệnh nương chờ ta làm chi?
Tiểu Nương đưa một sóng mắt rất đa tình:
- Thiếu chủ quên lời ước hẹn với ta rồi ư?
Trong lúc TỔ Di Khánh ngẩn mặt chưa biết trả lời sao vì câu hỏi bịa đặt của nàng thì Lạp CỔ Lan nhảy tới:
- Tên này ước hẹn gì với phu nhân? A ha! Ghê gớm thật, muốn chọc vào tay TÔ Tử vương ư?
Gã cáu giận múa kiếm định xông vào đánh tiếp nhưng Tiểu Nương đã gọi giật giọng:
- HỌ Lạp lui ra! Đây là chuyện riêng của ta, ngươi không nên can thiệp!
Bị nữ chủ mắng, Lạp CỔ Lan tiu nghỉu lui lại, gã vớt vát:
- Phu nhân không nhớ vương gia giao nhiệm vụ tiểu nhân bảo vệ phu nhân sao?
Giọng Tiểu Nương cứng rắn:
- Ta nói một lời là không đổi, nhà ngươi khỏi phải dính Vô chuyện này. Ngươi biết bản tánh của ta rồi!
Đúng là Lạp CỔ Lan có biết tính khí ngang nhạnh của nữ chủ, gã đành nuốt giận đứng sang bên.
Tiểu Nương thân mật nói với TỔ Di Khánh:
- Từ bây giờ thiếu chủ đi đâu là ta theo đến đó, chừng nào luyện xong cán Khôn Yếu Quyết....
TỔ Di Khánh ngây mặt lúng túng:
- Ơ Ơ lệnh nương... xin đừng bịa đặt... ta làm gì có Càn Khôn Yếu Quyết...
Lâm Tiểu Nương cười khanh khách:
- Ta đã nói là không bao giờ thay đổi. Ta đã qua thời thanh xuân rồi, không còn thời gian để thay đổi nữa.
* * *
Đại sư VÔ Chứng ngồi giữa hai sư đệ là VÔ Ngại và VÔ Lậu, hôm nay là ngày nhập hạ đầu tiên trong năm nên tăng chúng Ở khắp nơi kéo về khá đông đảo. Từ sáng đến giờ này gần Ngọ mà sư chưa rảnh được giờ nào để gặp bọn Phàn Nhất Chi.

Sáng nay, giữa lúc tăng chúng vẫn tập trưng để nghe sư thuyết pháp về các chi phái sau khi đức Thế Tôn nhập diệt thì có tiếng huyên náo nơi cổng tam quan. Tăng chúng giải đến cho sư một tăng nhân trẻ tuổi mặt mũi xa lạ. Tăng nhân này giáp mặt sư không nói không rằng, trao cho sư một tờ giấy rồi trong lúc chưa có ai để ý, y rút một mũi đao ngắn tự đâm vào yết hầu chết liền tại chỗ. Cả đám tăng chúng kinh hoàng khiêng xác y ra ngoài trong lúc sư VÔ Chứng lẩm nhẩm đọc tờ giấy:
"Long Quyết tự Ở Linh Lăng từ lâu là nơi chứa chấp bọn lưu đãng giang hồ âm mưu với tên phản đồ Tư Không Thiên chống lại Cái bang bản môn, lệnh truyền cho thiền sư VÔ Chứng phải giao nạp tên lưu đãng nguy hiểm Phàn Nhất Chi cho chi đàn Cái bang Linh Lăng".
cái bang chưởng môn nhân, TỔ Đại ký.
Sư VÔ Chứng hiểu ngay đây là do sự xúi dục của ác tăng Bạt Đóa Phạm Sa, nhưng dù sao người ký tên trên thư lệnh vẫn là TỔ Đại có thế lực rất lớn trong toàn bộ Cái bang Ở Linh Lăng này. Sư VÔ Chứng định đưa tờ lệnh cho Phàn Nhất Chi xem nhưng sư chưa rảnh rỗi một giây nào, vả chăng sư đệ VÔ Ngại và VÔ Lậu bàn:
- Sư huynh nên dấu chuyện này, cần gì cho Phàn Nhất Chi biết được thêm bận tâm. Chùa ta đã nguyện đứng ngoài thế lực Cái bang, ta cứ thế mà hành động, đức Phật đại hùng đại lực sẽ gia hộ cho chúng ta.
Đến quá giờ Tuất buổi lễ nhập hạ mới chấm dứt.
Trời đã tối hắn nên sư VÔ Chứng quá mệt mỏi, sư uể oải vào tịnh thất quên mất tờ lệnh của Cái bang chưởng môn nhân.
Nhưng khi thiền sư VÔ Chứng vừa mới ngả lưng xuống cái bồ đoàn đan bằng cói thì bỗng có tiếng hỏi:
- Đại sư nghĩ sao về lệnh của chưởng môn nhân? Ta đã đến nhận lời hồi đáp của đại sư đây!
Trong góc của tịnh thất nhảy vọt ra một tăng nhân cầm hai vòng kim cô xoay tít trên tay. Sư VÔ Chứng thốt lên:
- Bạt Đóa Phạm Sa!
Bạt Đóa cười nham hiểm:
- Chính tiểu tăng đây! Đại sư viết cho tiểu tăng vài chữ để mang về trình chưởng môn nhân. Hôm nay là lễ nhập hạ đông đảo tăng chúng nên các thủ hạ của ta đột nhập trà trộn vào đây cũng nhiều.
Sư VÔ Chứng chậm rãi đứng dậy:
- Được rồi! Để ta viết vài chữ cho các hạ.
Sư đi lại cái kỷ dài kê Ở góc tịnh thất, trên ấy có văn phòng tứ bảo.
Trải cuộn giấy dài ra, sư VÔ Chứng cầm lấy quản bút to nhất dùng để viết đại tự người hạ liền hai chữ thảo đẹp như múa: Bất tuân (không tuân lệnh).
Đang hí hửng chợt nhìn thấy hai chữ ấy, Bạt Đóa xám mặt, hắn gầm gừ:

- Sư phụ không đùa chứ? Cái bang chưởng môn sẽ cho hỏa thêu Long Quyết tự vì hai chữ ấy đấy!
Ngọn bút lông đại tự vẫn còn ướt đẫm mực, sư VÔ Chứng vẩy mạnh về phía Bạt Đóa. Những vệt mực đen bóng đập vào mặt khiến hắn đau như bị kim châm, cặp kim cô trên tay hắn bay vượt lên truy cản tiền diện:
- Sư phụ chớ trách tiểu tăng!
Hắn lồng lộn huy động cặp kim cô đánh tới. Gian tịnh thất có hơi chật hẹp khiến cặp kim cô không phát huy được uy mãnh của nó, nhưng bù lại, sư VÔ Chứng suốt ngày bận phật sự cũng đã hết sức mệt mõi nên thân pháp cũng đã kém linh động.
Cặp kim cô càng tỏ rõ sức mạnh tiềm tàng, còn sư VÔ Chứng đã bắt đầy suy giảm hẳn công lực.
Một lần cặp kim cô đập tới với thế bạt sơn, sư VÔ Chứng đã có ý định sẵn tràn mình qua một bên để kim cô đập vào mặt chiếc khánh đồng lớn treo ngay bên cạnh bồ đoàn. Một tiếng ngân vang động, rồi Ở sau tịnh thất có tiếng hỏi lớn:
- Đại sư huynh cho gọi các tiểu đệ?
ĐÓ là VÔ Ngại và VÔ Lậu.
Chiếc khánh có lẽ được đúc bằng đồng nên tiếng ngân của nó cứ ngân nga vang động một lúc lâu mới dứt. Biết đã lộ, Bạt Đóa càng vũ lộng cặp kim cô dữ dội hơn. Hắn tự tin:
- Mời nhị vị tiểu sư phụ vào trong này luôn!
VÔ Ngại và VÔ Lậu nhảy vào. Sư VÔ Chứng dặn nhỏ trong hơi thở mệt nhọc:
- Ta liên hoàn thế trận Tam Kiếp Luân Hồi. Các sư đệ cẩn thận!
Hai sư đệ VÔ Ngại và VÔ Lậu đã đứng án ngữ Ở cửa ra vào tịnh thất và góc hữu Bạt Đóa còn sư VÔ Chứng vẫn Ở góc tả, cả ba đều sử dụng chuỗi bồ đề làm vũ khí.
Bây giờ trong tịnh thất đầy những tiếng gió rít của những vòng kim cô.
Hai vòng thiết kim cô của ác tăng Bạt Đóa, ba vòng vừa mềm vừa cứng của ba sư VÔ Chứng, VÔ Ngại, VÔ Lậu. Năm vòng ấy lúc thì xoăn tít vào nhau, lúc thì dang ra xa, lúc va chạm loảng xoảng, lúc mềm dịu quấn tới như những bước uốn lượn của loài rắn.
Tam Kiếp Luân Hồi là thế trận riêng của các tăng sĩ chùa Long Quyết, thường khi đối địch với địch thủ lợi hại lắm VÔ Chứng mới phải áp dụng phương pháp mật truyền này.
Qua trên ba mươi hiệp nữa mà cặp kim cô của Bạt Đóa vẫn tỏ ra chưa nao núng dù chỉ có một mình chống với ba cao tăng. Tất cả đồ đạc sử dụng của sư VÔ Chứng trong tịnh thất đã gãy đổ gần hết và chính sư cũng sắp gục xuống vì mệt mỏi.

Khi gạt một đường chuỗi bồ đề bên hữu của sư VÔ Lậu, Bạt Đóa nhìn thấy sư VÔ Chứng để hở một bên sườn. Hắn tung ngoặt kim cô hữu lại đánh một thế độc chếch từ dưới lên. Thấy đại sư huynh sắp bị nguy, VÔ Ngại liều lĩnh vọt thăng tới, tay trái vẫn giữ chuỗi bồ đề, tay phải hạ một quyền nhắm ngay vào gáy hắn. Đây chỉ là một đà đao của Bạt Đóa.
Đợi sư VÔ Ngại chuyển chuỗi bồ đề sang tay trái vừa xong, vòng kim cô của hắn đột ngột quay ngoắt lại vòng qua một đường đánh từ dưới lên, đồng thời hắn trụ một chân nghiêng mình tránh quyền đánh từ sau. Nóng lòng cứu sư huynh, VÔ Ngại đã để hở phần hạ thân, kim cô đánh trúng ống quyển của sư một tiếng cốp cực lớn. Sư ngả lăn ra liền và không đứng dậy được nữa vì ống quyển một chân đã gãy nát.
Thấy đã loại được một đối thủ, phá vỡ thế trận liên hoàn, Bạt Đóa huy động hai vòng kim cô mau hơn, hắn cười hăng hắc:
- Các sư phụ thấy bản lãnh võ công Tây Trúc của bần tăng chưa? Giờ thì hãy giao nạp tên họ Phàn đi thôi.
Hắn thấp giọng:
- Để lưu tình bần tăng cho tiểu sư phụ lết ra ngoài lo trị thương, còn hai sư phụ có ý định tiếp tục cuộc đấu nữa không?
Bạt Đóa vừa dứt lời, bên ngoài tịnh thất có tiếng chân rầm rập chạy lại.
ĐÓ là sáu tăng nhân đệ tử của Bạt Đóa khiêng xác ba tăng nhân khác thấm đỏ máu tuôn ra từ yết hầu. Sáu tăng nhân hấp tấp nói với Bạt Đóa:
- Phàn Nhất Chi đã sát hại ba huynh đệ của ta rồi, xin sư phụ xuống hậu liêu bắt hắn!
Thì ra chín tăng nhân này là đệ tử của Bạt Đóa được phân công vây hậu liêu bắt Phàn Nhất Chi nhưng bị thảm bại.
Bạt Đóa đang cười bỗng xám mặt, gương mặt hắn vốn đã bị mấy vết mực lúc nảy của sư VÔ Chứng vẩy vào đen bóng nay xám xịt lại coi càng kỳ dị:
- Được được Để tiểu tử ấy cho ta!
Phàn Nhất Chi xuất hiện ngay khi Bạt Đóa vừa dứt lời:
- Tiểu tử ấy xin ra mắt Tây Trúc đại tăng! Trận chiến hôm nọ chưa làm đại tăng táng đởm sao?
Nhìn vào trong tịnh thất, chàng thấy sư VÔ Chứng mệt mỏi nằm xuống bồ đoàn còn sư VÔ Ngại quằn quại với vết thương chân, chỉ còn sư VÔ Lậu là bình yên. Chàng dục sư:
- Tiểu sư phụ hãy trị thương cho sư VÔ Ngại và săn sóc đại sư VÔ Chứng. TỔ Di Khánh đâu rồi?
Sư VÔ Lậu đáp:
- Y bỏ trốn từ sáng nay rồi, thí chủ chưa biết ư?
Sáu đệ tử tăng sĩ Bạt Đóa bỏ xác ba đồng bọn xuống, tự động lập thế trận vây Phàn Nhất Chi.

Thế trận của sáu tăng sĩ kỳ dị vì không phải đứng chung thành vòng tròn, mỗi tên đứng một nơi xen kẽ gần xa khác nhau, chỉ chừa một lối đi nhỏ cho Bạt Đóa đi vào giữa đối mặt với chàng. Bạt Đóa hôm nay có vẻ sung mãn, hắn lườm lườm nhìn đối thủ mà hắn biết là rất lợi hại, hắn nói:
- Hôm nay ta sẽ cho tiểu tử biết thế nào là trận thế Tây Trúc, đây là trận đồ Trúc Lâm Thiền Trận Tử của chùa ưu Đàm chúng ta đó. Động thủ đi.
Cặp vòng kim cô của hắn rít vo vo trong không khí nhắm Phàn Nhất Chi đánh liền. Chàng biết rằng hôm nay chàng đã gặp tình trạng quyết tử. Nếu không phá được thế trận này là coi như hoặc chàng bỏ mạng tại đây hoặc chàng bị bắt về cho TỔ Đại, chưởng môn nhân Cái bang hỏi tội. Chàng có tội gì với Cái bang?
Chàng chưa rút trường kiếm ra vội, trầm lặng quan sát trận thế của đối phương để mong tìm ra sơ hở. Rừng trúc! Hà! Chàng nhớ tới khu rừng trúc bạt ngàn trong Ma Lâm khi chàng bị nhốt trong đó. Lời viết trong Huyền Công kiếm môn lúc chàng Ở tại Ma Lâm vẫn còn in trong óc chàng: Rừng trúc như những lưỡi kiếm đâm trên trời xanh. Đừng lấy kiếm đồi kiếm, không bao giờ thủ tháng được đâu. Muốn lúc nào cũng thắng trong trường hợp này chỉ nên sử dụng một giải lụa làm vũ khí. Chính vũ khí mềm mại này khi được truyền nội lực sẽ cột chặt cả bó trúc lại với nhau và biến chúng thành vật dụng theo ý mình.
Phàn Nhất Chi tỉnh ngộ. Chàng chậm rãi cởi chiếc áo khoác trên người. Bây giờ người chàng để trần cho thấy những sớ thịt săn chắc. Chiếc áo trên tay chàng trở thành vũ khí mềm nhuyễn vừa cứng rắn tùy theo nội lực chàng điều động.
Khinh ngạc vì thái độ của Phàn Nhất Chi, cặp song kim cô trong tay Bạt Đóa đánh tới có chiều phân vân. Trái lại, chàng đã quyết.
Khi kim cô vụt qua ngang người, chàng bung dải áo ra cho nó quấn chặt lấy kim cô. Kim cô thứ hai đập tới, rõ ràng Bạt Đóa đã có chiều hốt hoảng.
Dải áo đã giữ chặt kim cô thứ nhất, chàng chuyển nội lực cho hai kim cô đụng vào nhau toé lửa. Thế là vũ khí đang trong tay Bạt Đóa đã trở thành vũ khí của Phàn Nhất Chi. Chàng kéo chúng di động theo ý chàng. Kim cô chưa bị chàng kim tỏa đánh với kim cô đã bị chàng giữ chặt, giống như hai bàn tay Bạt Đóa tự đánh lẫn nhau vậy. Bạt Đóa lúng túng gầm to:
- Động thủ!
Hắn giận dữ lắm rồi.
Sáu đệ tử của hắn di động trận thế như những cây trúc biết đi. Đã đến lúc quyết định Phàn Nhất Chi bung cao người lên không, hô lớn:
- Buông tay!
Bạt Đóa không kịp vận công lực, vòng kim cô bên tay tả của hắn đã bị dải áo chàng kéo tuột ra. Vòng kim cô trong tay chàng được phát huy công lực gấp

bội vì nó được nối dài bởi vạt áo. Chàng quay tít kim cô trên cao áp đảo không cho sáu tên đệ tử Bạt Đóa di động tiếp. Tên nào vừa động thân là vòng kim cô đã xà ngay xuống trên đầu khiến tên đó dừng chân lại. Thế trận không di động được chỉ là thế trận chết. Phàn Nhất Chi biết vậy nên chàng cười mai mỉa:
- Mấy con ve trong rừng trúc không kêu nổi nữa rồi!
Chỉ còn mình Bạt Đóa với độc nhất chiếc vòng kim cô trên tay là còn đủ bình tỉnh. Hắn tìm cách xoay chuyển tình thế. Nghĩ vậy hắn liền xoay tít kim cô đồng thời tay tả rút chuỗi bồ đề đeo trước ngực tạm thay thế vòng kim cô đã bị đoạt. Nhưng chuỗi bồ đề của hắn quá ngắn nên chỉ tạo được một vòng tròn nhỏ vây quanh chính hắn. Phàn Nhất Chi vừa nhìn thấy hắn móc chuỗi bồ đề liền vươn tay cho vòng kim cô trên tay vụt tới. Cạnh thép của nó đụng mạnh vào chuỗi bồ đề làm sợi dây đứt tung và Vô số hạt bồ đề văng ra tứ phía. Tiện đà đánh, vòng kim cô của chàng đập luôn vào mạn sườn Bạt Đóa, hắn nhảy tạt qua bên tránh, không may đạp chân trúng một hột bồ đề vừa văng ra. Bạt Đóa lảo đảo trong nháy mắt. Không để lỡ cơ hội, vòng kim cô được dải áo điều khiển ngoặt trở lại chụp xuống đầu Bạt Đóa.
Lần này Bạt Đóa lọt vào giữa vòng kim cô của chính hắn. Hai tay hắn bị kim cô cuốn lại không vận động sử dụng vũ khí được nữa. Phàn Nhất Chi kéo hắn lại gần, chàng trầm giọng:
- Hãy giải tán đệ tử, vào quỳ gối tạ lỗi cùng sư phụ VÔ Chứng, ta sẽ tha cho ra khỏi chùa. Nhớ về nói với Cái bang chưởng môn nhân, Phàn Nhất Chi này muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, không ai giữ được đâu!
Chàng dùng thủ pháp tay tả đập mạnh vào huyệt tê dưới gáy Bạt Đóa khiến hắn co cứng người. Chàng đẩy mạnh cho hắn chúi vào tịnh thất sư VÔ chứng, đà đẩy quá mạnh khiến hắn quy chân xuống như đang quỳ. Sư VÔ Chứng lim dim mắt, người uể oải đưa tay khoát:
- ác tăng Tây Trúc, giang hồ Trung Nguyên đã trải nhiều kiếp nạn lắm rồi. Hãy về nói với Cái bang chưởng môn, Long Quyết tự không bao giờ theo Cái bang gieo gió tanh mưa máu thêm nữa đâu! Thôi đứng dậy về đi!
Bạt Đóa hổ thẹn lồm cồm đứng dậy, sáu tên đệ tử của hắn cũng lục tục kéo ra cổng tam quan. Hắn quay lại vái Phàn Nhất Chi:
- Đa tạ công tử! Nếu có dịp bần tăng xin trả ơn tha mạng. Tăng sĩ Tây Trúc hứa là giữ lời, công tử nhớ cho!
Chàng tiễn Bạt Đóa và các đệ tử đến tận cổng tam quan. Hắn còn nhắc lại khi chạy xuống chân đồi:
- ân tha mạng khắc cốt ghi xương. Xin hẹn ngày tái ngộ!
Chàng quay trở vào chùa, có lẽ tên tăng sĩ Thiên Trúc này hổ thẹn quá nên vớt vát liều lĩnh như vậy, chàng có màng gì cái ân tha mạng ấy?

Hồi 17
ân oán chập trùng không lối thoát

Rồi cũng đến ngày Phàn Nhất Chi từ giả Long Quyết tự ra đi tìm Tiến Cốt Thần Toán Cử Nhân Kiệt.
Đại sư VÔ Chứng quyến luyến đưa chân chàng đến tận cuối thị trấn mới chậm rãi quay trở về chùa. Thời gian Ở cùng nhau ba mùa trăng khiến đại sư hết sức cảm mến chàng thanh niên trẻ tuổi võ công trác tuyệt và Vô cùng khăng khái ấy. Lần này, vì thù nhà Phàn Nhất Chi nhất quyết đi tìm Cử Nhân Kiệt để hỏi cho ra nguyên ủy cái chết của phụ thân chàng.
Tiễn chàng ra đi, sư VÔ Chứng vừa bước vào cổng tam quan đã gặp ngay sư đệ VÔ Lậu đón Ở cổng chùa. Nhìn gương mặt nôn nóng của người sư đệ, linh cảm thấy sự việc khác thường, sư VÔ Chứng hỏi ngay:
- CÓ việc gì mà hôm nay sư đệ không Ở trong tịnh thất chăm sóc thuốc men cho VÔ Ngại?
Sư VÔ Lậu tỏ vẻ băn khoăn:
- Bạch sư huynh, lúc sư huynh vắng mặt có khách đến thăm chùa ta.
- Ai đó?
- Môn khách của Cái bang chưởng môn nhân đến gởi sư huynh một hộp tặng phẩm và dặn chỉ mình sư huynh được mở ra mà thôi.
Mặt sư VÔ Chứng thoáng ưu tư rồi người nói:
- Hãy mang ra đây cho ta!
Cả hai sóng bước vào phương trượng.
Sư VÔ Lậu đi vào hậu thất mang ra một hộp hình chữ nhật gói ngoài một lớp lụa đỏ. Ớ mặt trước lớp lụa viết hàng chữ: "Chỉ có hai người được mở hộp là Phàn Nhất Chi và đại sư VÔ Chứng." Người chậm rãi mở lớp lụa đỏ. Bên trong là một hộp gỗ quý đã lên nước bóng loáng, chung quanh hộp chạm hoa văn một đàn rắn quấn quít vào nhau nom sinh động như rắn thật. Đặt trên mặt gỗ là một phong thư ghi tên người nhận là Phàn Nhất Chi.
Sư VÔ Chứng băng khoăn:
- Phàn thí chủ đã ra đi sáng nay, chi bằng ta giữ lại để có dịp trao cho thí chủ.
sư Vô Lậu phản đối:
- Biết bao giờ mới gặp Phàn thí chủ? Vả chăng, Cái bang chưởng môn gởi chắc có chuyện gì hệ trọng, chi bằng cứ mở thử ra xem, biết đâu chăng có chuyện quan hệ đến chùa ta, rồi ta cũng báo với Phàn thí chủ sau chắc cũng

chăng muộn gì!
Nghe lời người sư đệ cũng có lý, song sư VÔ Chứng vẫn lấy làm miễn cưỡng, người lẩm bẩm:
- Xin Phàn thí chủ thứ lỗi. Thư này của Cái bang chưởng môn tức là có liên quan đến toàn anh hùng võ lâm. Ta nôn nóng về việc chung chứ không có ý lạm quyền thí chủ.
Người bóc phong thư. Thư viết không dài và người chấp bút chính là tăng Bạt Đóa Phạm Sa chứ không phải TỔ Đại:
"Phàn công tử Nhất Chi nhã giám, Hôm trước bần tăng hai lần được bái kiến công tử và được chỉ bảo võ công, lấy làm ân trọng. Lại thêm lượng trời bể tha cho mạng sống đáng kết cỏ ngậm vành. Hôm nay để báo đền đôi chút, bần tăng xin gửi tặng công tử mấy trang giấy mật của Cái bang tổng đàn chép về đêm thảm sát phụ thân của công tử Ở Giang Nam năm xưa.
Tiện tăng Thiên Trúc Nhân, Bạt Đóa Phạm Sa." VÔ Lậu tươi cười:
- Sư huynh thấy chăng, tuy thư gởi cho Phàn thí chủ nhưng lại chép về đêm thảm sát tổng tiêu đầu Phàn Huệ Chi năm xưa Ở trang Nam Chiến khiến Tam Dương tiêu cục phải tan vỡ, ít nhiều có dính líu tới việc giang hồ. Ta hãy mở hộp mau đi.
Sư VÔ Chứng vẫn thẫn thờ:
- Ta vẫn áy náy thế nào... hay là...
Sư VÔ Lậu nóng nảy dằng lấy cái hộp gỗ trên tay sư huynh, sư biện minh:
- Hay là để đệ mở ra. CÓ gì sư huynh cứ đổ lỗi cho tiểu đệ chứ không phải do sư huynh.
Sư VÔ Chứng nghiêm nét mặt:
- Ta nào dám có vọng niệm ấy: Sư đệ hãy đưa đây ta chịu trách nhiệm.
Người sư đệ đành trao lại hộp gỗ cho sư huynh.
Sư VÔ Chứng bấm một cái nút nhỏ bên cạnh hộp, nút kêu "tách" và nắp hộp mở dựng lên. Sư khen:
- Kỹ thuật Tây Trúc tinh xảo thật! à! Để xem!
Bên trong hộp còn có một lớp gỗ mỏng nữa. Trên tấm gỗ mỏng viết mấy chữ Hán: "Thiên Trúc tăng báo ân," người giở lớp gỗ mỏng ra, lại thêm một lớp lụa, qua lớp lụa mới thấy độ trên chục trang giấy mỏng tanh. Trang đầu có mấy chữ triện vẽ trong hình vuông có vẻ như bắt chước triện đóng Ở bản gốc. Sư VÔ Chứng xoay ngang xoay dọc tìm cách đọc mấy chữ triện cỗ viết theo lối đời Chu: "Cái bang tổng đàn bí lục." Người dỡ sang trang. Chữ viết tháu vội vàng và trang giấy quá mỏng dính sát vào nhau khiến sư VÔ Chứng khó khăn lắm mới giở được từng tờ. Nhiều lần phải đưa tay lên miệng thấm nước bọt làm mềm giấy để dễ giở lên. Toàn bộ là những dòng tường thuật lại đêm thảm sát Phàn Huệ Chi tổng tiêu đầu Tam Dương tiêu cục Ở Giang Nam mấy năm trước, có dòng kê khai cả tên họ các tên chủ mưu tóm tắt vào

bốn chữ ký hiệu: "Mậu, Tài, Tiến, Cử" và một tên giật dây chỉ đạo bốn tên này với bí hiệu là "Nghệ Xoay." Nghệ Xoay, hai chữ rất bí hiểm không cho phép sư VÔ Chứng đoán định bí hiệu đó ám chỉ ai.
Trang cuối cùng khuyến cáo bọn đệ tử Cái bang phải tuyệt đối giữ bí mật vụ án đêm thảm tử Ở Giang Nam năm ấy vì Nghệ Xoay chủ nhân có can hệ quyết định đến sự tồn vong của Cái bang, không được tiết lộ ra anh hùng võ lâm. Nghệ Xoay là tên nào mà lại có can hệ quyết định đến sự tồn vong của Cái bang?
Những trang sử đến đó là chấm dứt dở dang, sư VÔ Chứng than:
- Uổng quá! Chắc Bạt Đóa Phạm Sa không có đủ thời gian sao chép dài thêm nữa!
Sư vừa than xong mấy câu ấy bỗng người run lên bần bật rồi ngả ngửa ra, mắt trợn ngược, ríu lưỡi rên rỉ:
- Sư đệ ta trúng độc rồi... Những tờ giấy của Bạt Đóa có tẩm độc Ở trong đó.
Sư giơ bàn tay có các ngón xương xẩu chới với trên không. Sư đệ VÔ Lậu chú ý nhìn ngón tay trỏ lúc nãy sư huynh thấm nước bọt để lật trang. Đầu ngón tay tím thẫm màu máu bầm và tê dại không còn cảm giác gì nữa. Sư VÔ Lậu bàng hoàng ôm lấy sư huynh của mình:
- Sư huynh thấy trong người thế nào?
Tiếng sư VÔ Chứng thều thào:
- Ta như bị đứt hết tâm mạch rồi! Sư đệ ơi, lão ác tăng lấy oán trả ân.
May thay... chính ta bị chứ không phải Phàn thí chủ...
Sư buông cánh tay rơi xuống, người nằm bất động thiêm thiếp như một xác chết.
sư Vô Lậu vội vàng ra khỏi phương trượng.
Sư muốn làm một việc gì đó để cứu sư huynh của mình, nhưng ra tới sân sư dừng lại hoang mang vì không biết phải làm gì bây giờ. Sư huynh VÔ Chứng là một người uyên thâm y lý, sư mà không tự cứu được thì còn ai cứu được sư nữa?
Đến chiều tối thì sư VÔ Lậu chắc chắn vì từ nay sư VÔ Chứng đã thành phế nhân, toàn thân sư tê liệt chỉ còn ngồi một chỗ và mỗi lần cử động là tinh lực như thoát ra khỏi xác. Tuy vậy ngày nào trước khi mang cơm chay vào sư VÔ Lậu cũng nài nỉ sư huynh khẩu truyền cho tên những vị thuốc để sư xuống chợ cất về chạy chữa.
Suốt một thời gian dài săn sóc sư huynh VÔ Chứng của mình, sư VÔ Lậu đã được sư huynh khẩu truyền gần như toàn bộ võ công và y dịch lý.
Đương nhiên, sau khi sư huynh toàn thân bại liệt, sư VÔ Lậu được coi là người thay thế sư VÔ Chứng trụ trì Long Quyết tự.
Một hôm, sau giờ phục dược cho sư huynh, sư VÔ Ngại ra ngoài vườn chùa dượt lại một bài quyền cước do sư huynh vừa khẩu truyền thì ngoài cổng

tam quan có khách. Sư chậm rãi khoác vạt áo nâu đi ra. Thì ra khách là lão Nhuyễn Thân Địa Kiếp Ở Đào Nhai Nhi. Thấy mặt sư VÔ Lậu, lão nói liền:
- Bạch đại sư, quần hùng Cái bang Bắc Tông đã đến Linh Lăng, ta đại diện cho TÔ...
Sư VÔ Lậu ngắt lời:
- Cái bang và Tử Chiêm viện có can hệ gì đến tự viện ta?
Địa Kiếp cười:
- TÔ Tử vương chỉ có ước vọng thống lĩnh Linh Lăng làm bàn đạp tiến lên Yên Kinh tiêu diệt triều Mãn Thanh, nếu Cái bang chiếm lĩnh vùng này ắt sẽ đối đầu với vương gia... Xin đại sư hãy tập trưng tăng chúng để nghe hiệu lệnh của vương gia.
Sư VÔ Lậu đanh mặt:
- Thí chủ đừng lộng ngôn, tăng chúng và tự viện ta không can hệ gì đến chuyện tranh chấp uy quyền của thế tục.
Địa Kiếp "hừm" một tiếng rút đại đao chém liền một thế như vũ bão, sư VÔ Lậu cười khẽ tung người lui ra sau cho đao vụt qua, sư vẫn ôn tồn:
- ấy là ý của thí chủ chứ ta không muốn động thí chủ!
Nhuyễn Thân Địa Kiếp vòng đại đao lại liền, hắn quát lên:
- TÔ Tử vương không ưa bất cứ ai chống lại lệnh, liệu hồn không khéo vương gia ta san bằng chùa Long Quyết đó!
Đao của lão múa vùn vụt như những ánh sao băng không ngớt nhưng sư VÔ Lậu cứ nhảy nhót như vượn mà không hề bị trúng vạt áo. Địa Kiếp tấn công đã hơn ba mươi chiêu vẫn thấy không làm gì được sư VÔ Lậu lấy làm nóng ruột, hắn phát tín hiệu bằng một ống tre giắt sau lưng. Sư VÔ Lậu kinh ngạc:
- Thí chủ giở trò gì thế?
Dùng một chiêu bất ngờ, sư đánh tạt vào mặt đối phương, đang lúc lão Địa Kiếp nghiêng mình tránh thì sư chuyển thế thành đòn cầm nã thủ đoạt luôn ống tre trong tay lão. Sư ngắm nghía ống tre:
- Thí chủ chế ra ống hỏa pháo kể ra cũng khá tinh xảo đÔ! Nhưng cũng là vật trẻ con chơi thôi!
Sư vận công bóp vỡ vụn ống tre quăng xuống đất. Lão Địa Kiếp sau khi bắn hỏa pháo như được tăng thêm sức, lão nhảy tới chiêu thức đánh ra ào ạt Sư VÔ Lậu hình như cố tình kéo dài cuộc đấu, sư cứ nhảy nhót tránh né mọi đường tấn công của đối phương mà rất ít trả đòn. Bỗng nhiên phía sau phòng phương trượng có lửa bốc lên. Nhuyễn Thân Địa Kiếp cười gằn:
- Hôm nay chúng ta hỏa thiêu Long Quyết tự để sư sáng mắt. Chống lại TÔ Tử vương là chỉ có chết mà thôi!
Đám tăng sĩ trong chùa nháo nhác chạy ra:
- Sư phụ ơi! Mau vào cứu VÔ Chứng đại sư. Ngài làm sao thoát được trong biển lửa kia?

Mặt VÔ Lậu lạnh băng:
- Các ngươi cứ lo cứu hỏa, ta phải trừng trị tên ác nhân này.
Lần này sư chủ động tấn công. Quyền của sư đánh tới đồng thời với cước tung từ dưới vượt lên. Nhuyễn Thân Địa Kiếp cong người như con tôm búng ngược ra phía sau cùng lúc với đao hoa lên bảo vệ thân người. Sư VÔ Lậu tiến tới một bước, sư cũng cong thân không khác gì Địa Kiếp, quyền cước vẫn tung ra tới tấp. Nhìn qua bộ pháp của sư VÔ Lậu, lão Địa Kiếp kinh ngạc:
- Sư cũng học được Nhuyễn Pháp Ở đâu?
Thân pháp sư bung tới, lần này càng múa mau hơn khiến Địa Kiếp hoa cả mắt. Đánh bằng hai mươi chiêu bằng Nhuyễn Pháp đối Nhuyễn Pháp lão Địa Kiếp toát cả mồ hôi hột.
Lúc ấy gian phương trượng đã cháy gần hết, lửa gặp gió hiu hiu đưa cái lưỡi dài táp qua các tầng viện khác, nhưng sư VÔ Lậu vẫn không có ý gì nôn nóng việc cứu hỏa, phó mặc cho đám tăng nhân đệ tử.
Đằng sau lưng Địa Kiếp xuất hiện thêm mấy bóng người nữa. Lão vui mừng ra mặt:
- Chư huynh đệ! Hãy tiếp tay hạ thủ tên sư cứng đầu này!
Ba người tiến lên cùng Địa Kiếp vây sư VÔ Lậu vào giữa. Trong ấy có một người sử dụng đại đao lưỡi sáng loáng như mới Ở lò đúc mang ra. ĐÓ là cựu Cái bang phó chưởng môn Cai Từ Bạch. HỌ Cai lạnh lùng báo tin:
- Đại sư VÔ Chứng đã được hỏa thiêu nhục thể, còn sư không lẽ không muốn sống nữa ư?
Nghe tin sư huynh mình bị hỏa thiêu mà mặt sư VÔ Lậu vẫn không để lộ cảm giác gì, sư nhẹ nhàng cởi chuỗi bồ đề đeo trên cổ:
- A Di Đà Phật! Đối với tăng nhân chúng ta mọi việc đều là gia hợp, ta nghe xưa kia các hạ làm phó chưởng môn Cái bang nay sao lại phản phúc theo bọn Tử Chiêm viện?
Cai Từ Bạch cười khan:
- Không ngờ sư Ở chùa mà còn để ý đến chuyện thế gian nhiều vậy. Đáng ra xưa kia ta có mộng đoạt ngôi vị chưởng môn nhân chứ cái gọi là phó chưởng môn ta có thèm gì? Ai mà không có mộng hở đại sư? Nay ta trở về đây sư hãy quy phục để bảo toàn tính mạng...
Sư VÔ Lậu giận dữ:
- Khi trước chính sư huynh VÔ Chứng đã chữa ngươi khỏi bệnh lại chân thành truyền thụ Lăng Ba bộ pháp, nay ngươi báo ơn vậy sao?
Cai Từ Bạch khoa đại đao trên tay:
- Động thủ! Với họ Cai ta mục đích là tối hậu! Còn ân hay oán khó phân!
Cả bốn người đều động thủ cùng một lúc. Sư VÔ Lậu múa chuỗi bồ đề vùn vụt trên tay khiến cả bốn phía đều không thể áp sát được. Nhìn bốn đối thủ

với bốn loại vũ khí khác nhau, sư VÔ Lậu biết cuộc đấu hôm nay sẽ là cuộc đấu quyết định đến vận mạng của sư. Sư lạnh lùng rủ ra thêm một xâu chuỗi bồ đề. Sư VÔ Lậu quay chúng thành hai chuỗi vòng tròn che kín toàn thân Cai Từ Bạch hơi lùi ra xa ngắm nhìn thủ pháp của sư rồi đột ngột kêu lên:
- Thủ pháp sao giống ác tăng Bạt Đóa Phạm Sa đến thế?
Câu nói khiến sư VÔ Lậu hơi động nét mặt nhưng rồi sư lấy ngay vẻ tự nhiên:
- Các thí chủ coi công phu đây!
Sư nhảy vọt tới hai chuỗi bồ đề bây giờ biến thành hai vòng kim cô quay tít Quả nhiên chiêu thức này có giống chiêu thức của Tây Trúc tăng Bạt Đóa Phạm Sa. Cai Từ Bạch bốn đã một lần đụng độ với tăng Bạt Đóa và đã biết lợi hại của hai vòng kim cô nên y không dám khinh thường, y quát đồng bọn:
- Hãy đứng thế Tứ phương diệt thiết. Địa Kiếp trấn phương đông, hai anh em Thủ Huệ, Thủ Trí trấn phương tây và phương nam.
HỌ Cai trấn phương bắc là phương đối diện với sư VÔ Lậu. Hai vòng bồ đề như hai bánh xe lửa của Na Tra rít lên đánh tới tấp vào bốn hướng. Địa Kiếp vừa đưa đao lên gạt nhẹ "choang" một tiếng, vòng bồ đề mềm mại đã quật lại trúng vai lão một đòn trời giáng.
Lão lảo đảo sắp ngả khiến Thủ Huệ nhảy lại thọc dài mũi kiếm vào yết hầu sư VÔ Lậu giải vây. Nhưng mũi kiếm của y trong lúc vội vàng bị chuỗi bồ đề siết chặt. Sư VÔ Lậu hất tay lên:
- Buông kiếm!
Thanh kiếm bay vọt lên lộn hai vòng trên không rồi xoay ngược mũi lao xuống. Khi kiếm còn đang lơ lửng trên không, sư VÔ Lậu dùng hai chuỗi bồ đề quất mạnh một cái. Kình lực khiến hai mũi kiếm đổi hướng bay về phía Thủ Huệ, y hoảng hốt nằm rạp xuống đất lăn một vòng thoát ra xa nhưng không kịp, mũi kiếm của chính y xuyên một đường ghim luôn cánh tay xuống đất. Thủ Huệ cong người lên đau đớn, y chưa kịp nghĩa cách thoát ra khỏi tình trạng nguy khốn thì lão Địa Kiếp đã kịp nhảy đến, lão lia một đường đao cho cánh tay của Thủ Huệ đứt lìa luôn. Lão nói:
- Hãy đứng dậy tiếp tục cuộc đấu!
Thủ Huệ rú lên khủng khiếp ôm lấy bả vai lầy nhầy máu thịt gục xuống đất Lão Địa Kiếp sắc mặt đỏ bừng lên:
- ĐỒ Vô dụng! Mới mất một cánh tay mà như chết rồi! Hừ!
Thủ Trí thấy anh mình bị chính đồng bọn sát thương, y biến hẳn sắc mặt, y múa đoản côn tấn công Địa Kiếp nhưng Cai Từ Bạch gầm lên:
- Ngưng lại ngay! Cừu nhân còn trước mặt đó mà nỡ nồi da xáo thịt! Địa Kiếp! Thủ Trí! Coi chừng sư VÔ Lậu!
Hai chuỗi bồ đề nhân cơ hội bọn Tử Chiêm viện đả thương lẫn nhau phát

huy công lực càng dữ, đánh cả hai mặt bắc nam. Cai Từ Bạch bị áp lực của sư VÔ Lậu rất nặng, y lúng túng với lưỡi đại đao quá dài không có cách nào để đoạt chuỗi bồ đề của sư. Y đành thi triển Lăng Ba bộ pháp để tránh né chiêu thức đối phương liên tục!
Đánh thêm năm mươi hiệp, bọn Tử Chiêm viện đã núng thế. Thủ Trí thì nóng ruột vì tiếng rên đau đớn của người anh, còn Cai Từ Bạch phân tâm vì ngọn lửa càng lúc càng co xuống nhờ trời đột nhiên đứng gió và sự chạy chữa của tăng chúng. Y hoảng hốt nói với sư VÔ Lậu sau khi vừa đánh một đòn:
- Đại sư Bạt Đóa Phạm Sa sắp lên chùa đó!
VÔ Lậu hơi chùng tay:
- Sao ngươi biết?
- Tử Chiêm viện có tai mắt khắp nơi, cả nội tình trong Cái bang nữa. Bạt Đóa Phạm Sa vừa bị chưởng môn TỔ Đại đuổi khỏi chi đàn hai ngày trước. Hình như y phạm một lỗi lầm trầm trọng lắm, nay tứ cố Vô thân Ở đây, chi bằng ta chiêu dụ y về với ta?
Sư VÔ Lậu thản nhiên:
- Bạt Đóa dù sao vẫn là người Thiên Trúc, lẽ nào lại mong võ lâm Trung Nguyên chúng ta yên ổn?... Vả chăng... chắc gì... Tử Chiêm viện chiếm được Linh Lăng trước khí thế của Cái bang?
Cai Từ Bạch tự tin:
- Ta biết nội tình Cái bang đang rất rối loạn, kẻ muốn theo chưởng môn TỔ Đại, kẻ lại phân hóa theo TỔ Di Khánh, chính con trai của TỔ Đại là TỔ Di Khánh cũng không chịu khuất phục thân phụ, huống hồ... Bang quật tương trì... hà hà, chỉ lợi cho ngư ông thôi.
Sư VÔ Lậu chưa đáp bỗng có tiếng cười to:
- Ha ha! Các hạ mơ mộng lắm! Thế còn tại hạ đây, các hạ không đếm xỉa gì sao?
Một bóng đen vụt tới. ĐÓ là Tư Không Thiên. Hôm nay chàng sử dụng một thiết côn hai đầu có gắn hai tam giác nhọn hoắc. Hắn cười khẩy:
- Đúng là cảnh Bang quật tương trì, nhưng các hạ không là ngư ông đâu.
Nói xong chàng thi triển liền thiết côn kỳ dị. Đầu tam giác giống như đầu một con rắn hổ mang mổ liền xuống đỉnh đầu Cai Từ Bạch, họ Cai tái mặt nhấc đại đao lên. Một tiếng động dữ dội, Cai Từ Bạch phải lùi đến ba bước, hổ khẩu tê dại đồng thời thiết côn lại đánh tới nữa. Cai Từ Bạch đã lấy lại được bình tĩnh, y bước mấy bước ngoằn ngoèo khiến thiết côn liên tiếp đập vào khoảng không. Tư Không Thiên dừng thiết côn lại thốt lên lạ lùng:
- Ngươi dùng pháp môn gì quái lạ? Phải chăng ngươi chỉ biết tránh né chứ không dám giao đấu?
Sư VÔ Lậu chen vào:

- ấy là Lăng Ba bộ pháp, nếu thiếu gia cứ đánh vào phần thượng thân đối phương thì không bao giờ trúng được.
Câu nói của sư khiến Tư Không Thiên tỉnh ngộ, chàng buột miệng:
- Đa tạ đại sư!
Thiết côn tiếp tục tấn công, lần này chàng chỉ nhằm phần hạ thân của Cai Từ Bạch đánh tới liên tiếp bảy thế Quần Long NỘ Châu. Quả nhiên cai Tử Bạch lúng túng bộ pháp ngay, nhưng y bỗng nhiên thay đổi hẳn chiêu thế.
Người y bắn lên cao văng ra xa độ hơn trượng rơi xuống, trong tay y đã cầm một ống tre dài nửa thước bóng lưỡng như được bôi mỡ. Tư Không Thiên vừa tiến tới múa thiết côn thì một tiếng "đoàng" vang dội, khói bốc lên nghi ngút và Tư Không Thiên ngả ra ôm lấy ngực trái. Sư VÔ Lậu bàng hoàng:
- Thí chủ dùng hỏa pháo ư?
Đúng là họ Cai có hỏa pháo rất lợi hại. Y cười hăng hắc:
- Đây là hỏa pháo ta mới mua được của bọn giáo sĩ Tây Dương Ở Vân Nam. Với hỏa pháo này ta sẽ làm bá chủ giang hồ.
Y chưa kịp dứt câu, một tiếng quát chân lại:
- Đừng lộng ngôn! Buông tay!
Hỏa pháo trong tay Cai Từ Bạch bị một thân ảnh như ánh chớp xẹt qua đoạt liền nhấp nháy. Cai Từ Bạch lùi lại, y trố mắt nhìn người mới xuất hiện:
- ác tăng Bạt Đóa Phạm Sa.
Tay kia y chém liền một đao. Nhưng Bạt Đóa đoạt hỏa pháo xong liền quét một đường tự bảo vệ mình, chạm phải đao cả hai vũ khí cùng bật dội lại Bạt Đóa cười gằn:
- Hôm nay ta không còn là môn khách của Cái bang chưởng môn TỔ Đại nữa, ta lên chùa với tư cách là người của thiếu chủ TỔ Di Khánh.
Sư VÔ Lậu kinh ngạc:
- Ngươi về với TỔ thiếu chủ ư?
- TỔ thiếu chủ cũng có mộng thống nhất Cái bang Trung Nguyên là hợp với ý nguyện của ta, ta về có gì lạ?
Cai Từ Bạch mất hỏa pháo yếu thế hẳn, y gọi đồng bọn:
- Hãy đánh mặt trước, ta sẽ hậu tập. Hôm nay Tử Chiêm viện đã đạt được mục đích hỏa thiêu Long Quyết tự rồi. Ta rút thôi!
Bạt Đóa gầm lên:
- Tử Chiêm viện đốt chùa Long Quyết phải đền tội. Động thủ đi thiếu gia Tư Không Thiên!
Hắn quay liền kim cô cản đường rút lui của Cai Từ Bạch và Trí Thủ, Trì Huệ, Địa Kiếp.
Thủ Huệ chỉ còn một tay nên định thoát thân ra cổng chùa trước. Mới định dợm chân định phóng đi, chuỗi bồ đề của sư VÔ Lậu đánh chụp xuống đầu:
- Hãy đền tội đốt chùa cái đã!

Thủ Huệ không còn vũ khí nào trên tay nên lãnh nguyên một chuỗi bồ đề vào đầu SỌ hắn vỡ nát ngả xuống đất chết liền. Cai Từ Bạch xám ngoét mặt:
- Đại sư là phật tử sao nỡ hạ thủ?
Chuỗi bồ đề quay ngoắt lại tấn công y bên tả còn bên hữu vòng kim cô của tăng Bạt Đóa cũng ập tới. Bị kẹp giữa hai vòng vũ khí, Cai Từ Bạch lúng túng đưa đao ra gạt chuỗi bồ đề rồi quay ngang chân vòng kim cô.
Chuỗi bồ đề của sư VÔ Lậu chỉ dạt ra trong giây lát rồi quay ngang bụng siết chặt lấy y trong lúc vòng kim cô đánh vào vai hữu của y đau điếng. Cai Từ Bạch quy xuống để chuỗi tràng hạt trói chặt.
Sư VÔ Lậu kéo y lại gần:
- Các hạ! Các hạ là người vong ân bội nghĩa. Nhớ ngày nào đại sư huynh đã bảo bọc các hạ, lại còn chân truyền Lăng Ba bộ pháp như một đệ tử chính truyền, nay các hạ mang bộ hạ đến đốt chùa giết chết sư phụ của mình sao?
Cai Từ Bạch tuy ngượng ngùng nhưng vẫn trơ trẽn:
- Ta vì việc lớn, để ý sao được những tiểu tiết?
Địa Kiếp định quay lại cứu Cai Từ Bạch nhưng vòng kim cô của tăng Bạt Đóa như gọng kìm phong tỏa hết đường tiến thoái của lão. Đánh cũng dỡ mà chạy cũng không xong, lão đành vận sức bình sinh múa tít đại đao quyết sống mái với ác tăng Tây Trúc. Kể về võ công, lão Địa Kiếp không sao sánh được Bạt Đóa. Hắn cũng tự biết như vậy nên vòng kim cô của hắn ung dung tỏa ra những vòng tròn càng lúc càng co hẹp lại vây hãm Địa Kiếp.
Sư VÔ Lậu kéo Cai Từ Bạch vào hậu liêu.
Không muốn kéo dài trận đấu, tăng Bạt Đóa rống lên:
- Chết này!
Vòng kim cô xoay ngang để hở một khoảng nhỏ, lão Địa Kiếp vui mừng vọt tới định thoát thân ra ngay nhưng vón sắt dường như có mắt, nó cong lại đánh ngược trở lên một đòn dữ dội đánh trúng hạ bộ của lão. Địa Kiếp rú lên thê thảm buông rơi đại đao ngả vật xõng xoài trên mặt đất. Vòng kim cô quay ngoắt lại giáng từ trên một đòn nữa chấm dứt mạng sống của lão.
Bạt Đóa Phạm Sa nói nhỏ với Tư Không Thiên:
- Ta vào gặp sư VÔ Lậu thôi thiếu gia!
Cả hai vọt luôn vào hậu liêu nơi sư VÔ Lậu vừa kéo Cai Từ Bạch vào.
Không biết đêm ấy sư VÔ Lậu tra hỏi Cai Từ Bạch những gì mà mới sáng sớm người ta đã thấy y vội vàng xuống đồi đi về phía Đào Nhai Nhi.
* * *
TỔ Di Khánh tỉnh giấc sau một đêm mệt mỏi những băn khoăn. Chàng xuống nhà sau khách điếm tìm nước rửa mặt. Những hạt sương còn đọng li ti trên cây lá lấp lánh như những nụ cười buổi sáng.
Ở khách điếm này ba ngày chàng cảm thấy chẳng khác gì tù nhân của nữ chủ Tử Chiêm viện Lâm Tiểu Nương khiến chàng không được an vui.

Tuy người Ở một phòng khác chàng nhưng bọn thủ hạ thân tín được người hào phóng thưởng tiền lúc nào cũng tỏ ra nhiệt tình để mắt nhòm ngó động tĩnh của chàng. Hôm qua TỔ Di Khánh cáu kỉnh hỏi Lâm Tiểu Nương định làm gì chàng thì nàng rạng rỡ như trẻ thơ: "Ta có làm gì thiếu chủ đâu, chỉ xin thiếu chủ muốn đi đâu cứ nói với ta một câu là được!" Như vậy ra chàng là người bị quản thúc?
Vừa vỗ nước mát lạnh lên mặt, TỔ Di Khánh bị tên tửu bảo gọi giật giọng:
- Tráng sĩ có khách đến thăm!
Vội vàng cho xong việc, TỔ Di Khánh trở lên tửu điếm. Buổi sớm quán đông đảo người tới ăn điểm tâm. Trong góc phòng chàng đụng phải mặt quen thuộc. Thì ra là nguyên cựu phó chưởng môn Cái bang Cai Từ Bạch.
TỔ Di Khánh tươi cười bước tới:
- Phải chăng phó chưởng môn tìm ta?
Cai Từ Bạch gạt đi:
- Thiếu chủ đừng gọi ta là phó chưởng môn nữa, lệnh nương Lâm Tiểu Nương đâu rồi?
Chàng đưa mắt lên gác:
- Lệnh nương Ở trong phòng "cửu cửu huynh muốn gặp?
- Thôi khỏi, để tiện nói chuyện xin nhập đề: thiếu chủ có dự định quy thuận Tử Chiêm viện hay trở lại Cái bang?
Chàng ngồi xuống ghế:
- Chí của ta là không theo bên nào cả, nhất là Tử Chiêm viện vì không lẽ ta chống lại gia gia ta?
- Xin được khuyên một lời: thiếu chủ không nên bắt cá hai tay. Phen này Cái bang không thoát khỏi sự trừng phạt của TỔ Tử vương đâu.
chàng không dấu được sự ngạc nhiên:
- Mọi khi huynh đài là người không tin vào sức mạnh của ta, cớ sao hôm nay lại đổi khác?
Cai Từ Bạch nóng nảy:
- Ta không bàn cải nhiều lời, thiếu chủ không nghe, ta cho thủ túc đến đốt tửu quán này đó!
- Ta không nghe!
Chàng trả lời như đinh đóng cột.
Cai Từ Bạch xuất chiêu liền. Y đánh một quyền vụt qua đầu TỔ Di Khánh rồi thu thay trở về rút đại đao trở cán đánh vào ngực chàng, đồng thời hô to:
- Động thủ các huynh đệ!
Bốn tráng niên ngồi Ở bàn gần đấy đứng ngay dậy, họ đã sẵn vũ khí trên tay.
Cai Từ Bạch ra lệnh:
- Cho hỏa đội án ngữ phòng "cửu cửu của Lâm lệnh nương, còn thủy đội thổ đội bao vây tửu điếm không cho một ai thoát chạy!

Bốn võ sĩ qua mặt bàn vây TỔ Di Khánh vào giữa, chàng lạnh lùng nhìn Cai Từ Bạch:
- Huynh đài định dùng trò lấy thịt đè người? Hừ! Ta không sợ đâu!
Kiếm chàng không mang theo nên trong tay hoàn toàn không có vũ khí nào cả.
Cai Từ Bạch nheo mắt:
- Cương cường lắm, nhưng hôm nay ta rất tiếc phải thanh toán cho xong chuyện này. Động thủ!
Không đợi lệnh lần thứ hai, cả bọn chém một lượt tới TỔ Di Khánh.
Chàng nhảy ngược về phía sau, hai tay múa quyền Đồng Tử Bái Quan âm nghênh địch. Cai Từ Bạch lùi một chút. Bốn võ sĩ chỉ là tay kiếm trung bình nên qua hơn hai mươi chiêu thức mà vẫn chưa đụng được đến người chàng.
Đứng Ở ngoài nóng ruột quá, Cai Từ Bạch nhảy vào lâm trận.
Đại đao của y quét vùn vụt, tất cả sức mạnh của y dồn lên cánh tay còn lại Càng đánh càng chứng tỏ nội lực của TỔ Di Khánh hơn hẳn, trong khi bọn Tử Chiêm viện đã thấm mệt.
Ở bên ngoài tửu điếm bỗng có nhiều tiếng nổ đùng đoàng như tiếng pháo ngày tết. Cai Từ Bạch gọi thủ hạ:
- Hỏa công! Ta phải dùng hỏa công thôi!
Bọn Tử Chiêm viện kéo đến có hơn ba mươi tên vây kín tửu điếm, dùng hỏa pháo bắn bừa bãi vào trong quán. Nhiều hỏa pháo nổ bắt lửa vào mái gỗ và bắt đầu cháy. Cai Từ Bạch cùng đồng bọn rút ra ngoài phục kích Ở cửa quán không cho TỔ Di Khánh và Lâm Tiểu Nương thoát ra ngoài.
Ở trên gác, Lâm Tiểu Nương trong tình thế áp đảo hơn vì một tay nàng cầm trường kiếm, một tay cầm nhuyễn tiên khiến ba tên võ sĩ Tử Chiêm viện không sao đến gần được. Chỉ trong một khắc nàng đã hạ thủ hai tên rồi phi thân ra ngoài cửa sổ.
Phục binh của Tử Chiêm viện vây nàng có đến ba lớp. Nàng chống kiếm uy nghi:
- Ta muốn gặp TÔ Tử vương!
Cai Từ Bạch bước ra, hơi ngượng ngùng:
- TÔ Tử vương không có mặt Ở đây, ta xin tạm thay thế được không?
Lệnh nương Lâm Tiểu Nương mỉa mai:
- Nghe rằng Cai huynh khi xưa kia là phó chưởng môn Cái bang, chăng lẽ bây giờ lại là phó chủ nhân Tử Chiêm viện?
Y ấp úng:
- cái đó cái đó xin lệnh nương hiểu cho... Tiểu Nương gạt ngang:
- Không ngờ ngày nay Cai huynh lại đốn mạt đến thế, vì chút mạng sống, Cai huynh trở cờ như chong chóng phản bội cả môn phái mình sao?
- Ta... ta... lệnh nương không hiểu bản tâm ta... thực ra... thực ra... ta đâu có

chí nguyện gì?
Đã lấy lại được bình tĩnh, y cao giọng:
- Ta nào có ý nguyện gì cao xa? Hừ! Chỉ mong một ngày giang hồ võ lâm đều quy phục dưới trướng TÔ Tử vương, ta sẽ chỉ xin một chỗ yên ổn để sống hết tuổi già. Hôm nay ta nói thăng cho lệnh nương biết ta muốn gì, không lẽ lệnh nương không biết phu quân của lệnh nương đang giữ Càn Khôn Yếu Quyết?
Lâm Tiểu Nương ném cho y một cái nhìn sắc lém:
- Cai huynh thực đúng là bị thịt! Thế mà có lúc ta đã lầm!
Tay trái nàng quất nhuyễn tiên còn tay phải nàng điều khiển trường kiếm tà tà tấn công liên hoàn hai thế. Cai Từ Bạch nhảy lui lại, mặt y bây giờ rạng rỡ hơn:
- Lệnh nương nói đúng đỒ! Trước sau ta chỉ là một bị thịt, chăng qua ta cứ bị người ta hiểu lầm...
Bọn võ sĩ Tử Chiêm viện lướt tới gần mười tên đứng án ngữ bảo vệ cho họ Cai. Nhuyễn tiên đánh vào bên tả còn mũi kiếm đâm vào ngực tên đứng bên hữu. Cả hai đều không có ý tránh né nên lãnh luôn hai thế. Tên trúng kiếm té xuống chết liền còn tên trúng nhuyễn tiên rú lên vì bị trúng ngay huyệt Bách Hội gần vỡ sọ. Hắn lùi lại cho tên khác lên thế chỗ. Tiểu Nương quay roi quất luôn một nhuyễn tiên nữa. Hắn lại rú lên lùi xuống để tên khác tiến lên còn bên hữu một tên khác cũng đã tiến đến che Cai Từ Bạch.
Tiểu Nương hoang mang không hiểu sao bọn này lại không chịu tránh đỡ gì ca.
Lần này nàng di chuyển kiếm thật chậm, cố ý chờ tên võ sĩ nhảy tránh hoặc đỡ gạt. Trái với ý nàng, hắn vẫn đứng yên chịu lãnh một kiếm ngay ngực. Tiểu Nương kinh dị quá, nàng đã thọc kiếm đúng ngực hắn vội vã dừng tay ngay lại quát lên:
- Sao không đỡ kiếm?
Mãặ hắn ngây ra chứng tỏ hắn không nghe không thấy gì cả. Nhuyễn tiên bên tả cũng đập trúng tiếp một tên nữa, hắn rú lên nhưng mặt lại có vẻ vui sướng như đã xong nhiệm vụ lui xuống để có người thay chỗ. Bọn này chắc là một bọn điên? Sao không có tên nào tránh đỡ hoặc tấn công nàng? Nàng nhìn thẳng vào mặt Cai Từ Bạch:
- Cai huynh đài! Huynh ra lệnh gì mà kỳ quái thế, không cho chúng biết ta là nữ chủ Tử Chiêm viện và không cho chúng chống lại ta ư?
Mặt Cai Từ Bạch lạnh băng:
- Bọn chúng bị uống Si Hoặc Đan nên chỉ biết ngây dại vâng lời thôi. Lệnh nương có đánh chết hết chúng cũng không đánh lại đâu!
Quả đúng như lời.Tiểu Nương giết có đến gần mười tên nằm ngang dọc dưới đất và gần mười tên nữa bị trúng nhuyễn tiên mà chúng vẫn chưa có ý muốn

tấn công nàng ta. Nàng đã chùn tay, kiếm nàng run lên:
- Cai huynh đài dẫn tất cả thủ túc đi thôi! Ta không giết bọn chúng nữa đâu!
- Nhưng nếu muốn chúng giải tán, lệnh nương hoặc phải giết chết hết, hoặc phải theo ta về Long Quyết tự.
Vòng vây tiếp tục xiết lại bằng những hình nhân bằng gỗ. Tiểu Nương quả chưa gặp tình trạng này bao giờ. Về Long Quyết tự? Thì ra bọn này đâu phải là bọn vệ sĩ Tử Chiêm viện? Thảo nào chúng không biết nàng là nữ chủ phu nhân của chúng.Nàng có thể giết người không gớm tay với điều kiện người ấy phải đe dọa tới tính mạng nàng, còn Ở đây chỉ là một lũ si ngốc cứ đưa đầu cho nàng chém thi nàng không tài nào giết hết được?
Tửu quán cũng cháy hết. Ngọn khói Vô tình bốc lên mùi khét lẹt như mùi thịt xương người cháy khiến Tiểu Nương càng rùng mình, nàng sợ hãi nói với Cai Từ Bạch:
- Các hạ hãy dẫn bọn chúng đi thôi. Ta xin chịu về Long Quyết tự vậy!
Vừa lúc ấy TỔ Di Khánh cũng vượt đám tro tàn ra. Chàng vừa nhìn thấy Cai Từ Bạch liền nghiến rằng:
- Các hạ chưa rút lui sao?
Cai Từ Bạch cười gằn chỉ Lâm Tiểu Nương:
- Thiếu chủ cùng về Long Quyết tự luôn thể!
- Ta về Long Quyết tự làm chi?
Cai Từ Bạch cười khanh khách:
- Thiếu chủ không về không được! ĐÓ là lệnh của sư VÔ Lậu!
- Không! Của Bạt Đóa Phạm Sa chứ?
ĐÓ là tiếng nói như chuông ngân của Tây Trúc tăng Bạt Đóa Phạm Sa vừa xuất hiện. Hắn quay tít vòng kim cô trên tay hữu nhìn Tiểu Nương và TỔ Di Khánh đứng song song, hắn nghiêng mình:
- Xin ra mắt nhị vị anh hùng, xin mời nhị vị về chùa Long Quyết!
TỔ Di Khánh quay người xỉa chỉ đánh vào giữa vòng kim cô, sắp đến nơi, chàng biến chỉ thành trảo định chụp lấy kim cô.
Nhưng chiêu pháp của Bạt Đóa cũng Vô cùng biến ảo, kim cô của hắn như có mắt né sang một bên vẫn quay tít mù đập thăng vào mặt chàng.
TỔ Di Khánh nghiêng đầu tránh khỏi vòng kim cô nhưng lực của nó bay vụt rát cả mặt khiến chàng hơi lảo đảo. RÕ ràng công lực của Bạt Đóa Phạm Sa là hết sức thâm hậu. Nhìn thấy TỔ Di Khánh Ở thế yếu, Tiểu Nương múa trường kiếm lâm trận.
Bị hai người tấn công nhưng Bạt Đóa tỏ ra hết sức bình tĩnh. Chiếc vòng kim cô của hắn đảo lộn từ bên này sang bên kia một cách lẹ làng linh động và luôn luôn Ở thế áp đảo đối phương.
Đánh với nhau trên năm mươi hiệp, TỔ Di Khánh bị kim cô đập một chiêu trúng gần chuôi kiếm. Thanh bảo kiếm của chàng không phải là kiếm thường

vậy mà nội lực của Bạt Đóa uốn cong nó thành hình móc câu.
Trong lúc TỔ Di Khánh đang luống cuống thì Cai Từ Bạch quét một đường đại đao từ phía dưới lên xén trúng ống quyển TỔ Di Khánh khiến chàng ngả gục. Tiểu Nương hốt hoảng phóng người tới định đỡ TỔ Di Khánh dậy thì bị vòng kim cô đã chụp xuống đầu đồng thời Cai Từ Bạch cũng giăng luôn một dây trói gọn TỔ Di Khánh. Bạt Đóa cười tự mãn:
- Nhị vị bị bắt rồi. Thôi hãy chịu khó về Long Quyết tự đi, ta tiếp đãi không tồi đâu!
Hắn hô luôn thủ hạ trói Tiểu Nương bằng cùng sợi dây trói TỔ Di Khánh, hai người bị trói Ở hai đầu dây. Hắn ra lệnh:
- Các hạ hãy dẫn cả bọn về chùa Long Quyết.
Đến Long Quyết tự trời đã tối. Tư Không thiếu gia nhìn thấy Lâm Tiểu Nương bị trói chung với hiền diệt TỔ Di Khánh của mình rất bất bình, chàng đề nghị giam giữ hai người Ở hai phòng khác nhau, còn TỔ Di Khánh nhìn Tư Không Thiên với ánh mắt khinh miệt:
- Thúc thúc nay đã về qui thuận với sư VÔ Lậu hoặc tăng Bạt Đóa rồi chăng?
Tư Không cười khanh khách:
- Hiền diệt yên tâm! Tư Không thiếu gia đời nào qui thuận ai? Gặp biến phải tòng quyền, nếu hiền diệt nói ngược lại ta e đúng hơn!
- Nghĩa là sao?
Tư Không Thiên kín đáo liếc Bạt Đóa Phạm Sa hạ thấp giọng:
- Nay Cái bang Nam Tông sẽ dụ dỗ tăng Bạt Đóa như rồng thêm vây. CÓ sợ gì Tử Chiêm viện liên hợp với Cái bang chưởng môn TỔ Đại nữa?
TỔ Di Khánh bĩu môi:
- Để rồi thúc thúc coi, mưu sâu thì gặp họa sâu thôi!
Đêm ấy đang chập chờn bỗng Lâm Tiểu Nương nghe có tiếng gọi:
- Lệnh nương! Dậy đi thôi!
Tiếng nói có âm thanh trầm ấm quen thuộc, nàng hỏi ngay:
- Phàn công tử phải chăng?
Một bóng đen rơi nhẹ xuống trù thất, nơi giam giữ nàng. Đúng là Phàn Nhất Chi. Trong ánh sáng chập chờn của ngọn đèn dầu lạc gần hết bấc, Lâm Tiểu Nương thấy gương mặt Phàn Nhất Chi xam đen vì nắng gió.
Nàng nói êm đềm:
- cách xa công tử chưa bao lâu mà xem công tử gầy đi nhiều!
Chàng hạ giọng:
- Tại hạ bôn tẩu tìm kiếm Tiến Cốt Thần Toán Cử Nhân Kiệt khắp nơi không gặp. Nay quần hùng Cái bang Bắc Tông đang vận tập về Linh Lăng, lệnh nương có muốn tìm về TÔ Tử vương chăng?
Tiểunương thở dài:

- Từ thuở gia gia qua đời ta đã sống dưới sự bảo bọc của vương gia, lẽ nào ta không trở về?
Chàng nói mau:
- Tại hạ đến để giải thoát lệnh nương khỏi Long Quyết tự, lệnh nương có đồng ý?
Nàng hơi chớp hàng mi:
- Đa tạ công tử! Nhưng... nhưng... Ở đây còn có TỔ thiếu chủ cũng bị giam giữ!
Nàng ngập ngừng đôi chút:
- Hoặc công tử giúp TỔ thiếu chủ có lợi hơn ta chăng?
Phàn Nhất Chi nhún thân vọt lên xà nhà, thêm một lần nhúng thân nữa chàng đã Ở trên nóc, chàng nói vọng xuống:
- Vậy lệnh nương hãy tự liệu. Nhưng xin nhớ lúc nào tại hạ cũng giúp lệnh nương nếu lệnh nương cần. Tại hạ sang gặp TỔ thiếu chủ đây.
Bỗng đâu có tiếng chuông ngân vang.
Đứng trên nóc chùa, Phàn Nhất Chi thấy toàn bộ cao thủ trong chùa đã tập trưng dưới sân gồm: tăng Tây Trúc Bạt Đóa Phạm Sa, thiền sư VÔ Lậu, thiếu gia Cái bang Tư Không Thiên, cựu phó chưởng môn Cái bang Cai Tử Bạch.
Sư VÔ Lậu lên tiếng trước:
- A di đà phật! Phàn thí chủ là bằng hữu của tự viện việc gì phải làm chuyện đào tường khoét vách?
Nhất Chi buông người khinh công xuống mặt sân, chàng thi lễ với sư VÔ Lậu:
- Tại hạ vì chút chuyện riêng phải dấu đại sư, xin miễn chấp!
Sư VÔ Lậu cười tinh quái:
- Bây giờ chắc không dấu được nữa, thí chủ cứ nói thật ý định vào chùa làm gì?
Tăng Bạt Đóa nóng nảy quát:
- Với kẻ đạo chích khỏi phải dài lời! Phàn thí chủ coi đây!
Nói là huy động vòng kim cô liền. Phàn Nhất Chi hơi quỳ một chân xuống như động tác thi lễ nhưng thật ra chàng ngấm ngầm vận chưởng công đánh ra một chiêu đỡ vòng kim cô lại:
- Mừng gặp đại tăng! Đại tăng chỉ còn một vòng kim cô thôi sao?
Nghe câu hỏi mỉa mai của chàng, Bạt Đóa đỏ mặt, hắn dư biết chàng là tay võ công trác tuyệt nên không dám khinh thường, tay tả hắn đưa ra một tràng hạt b Ồ đề:
- Cái này có thể thay thế vòng kim cô được rồi!
Đúng là trong tay hắn đã có cặp song kim cô quay vùn vụt. Sư VÔ Lậu cũng sử dụng một chuỗi tràng hạt đánh tới từ phía sau. Phàn Nhất Chi hết sức

kinh ngạc vì chàng vẫn đinh ninh sư VÔ Lậu là kẻ không đội trời chung với tăng Bạt Đóa, không ngờ đêm nay hai tăng nhân này lại cùng tấn công chàng. Chàng hỏi:
- Đại sư Vô chứng không còn Ở chùa ta?
Sư VÔ Lậu gầm lên:
- Sư huynh ta đã viên tịch rồi. Cũng vì thí chủ đó thôi!
Chàng kinh ngạc:
- Sao lại vì tại hạ?
Trong lúc đối đáp hai người vừa xuất chiêu vừa đỡ chiêu, thoáng chốc cả hai đã đánh đỡ trên hai mươi chiêu thế.
Đột nhiên vòng kim cô của tăng Bạt Đóa đang quay tít bỗng kêu lên một tiếng "tách" khá lớn. Vòng sắc như lá liễu. Lúc bấy giờ Phàn Nhất Chi đang bị kẹp giữa Bạt Đóa và VÔ Lậu. Trước mặt chàng là Bạt Đóa, sau lưng là VÔ Lậu, lưỡi đao ngắn bay vọt tới với tốc độ phi thường, nếu chàng không kịp tránh ắt sẽ bị ghim ngay vào yết hầu. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc không còn đường thối lui, chàng đành đánh một chưởng hết sức bình sinh vào phần huyệt Đan Điền của sư VÔ Lậu Ở đàng sau, tay chàng đau nhói vì bị tràng hạt của sư đập trúng nhưng chàng nghiến răng chịu đau. Tay chàng đã nắm được thân áo sư VÔ Lậu, chàng dựa thế quăng vụt thân thể lên trên lộn một vòng thoát ra sau lưng sư VÔ Lậu đồng thời tránh luôn lưỡi đao ám khí của tăng Bạt Đóa. Tội nghiệp sư VÔ Lậu không thể ngờ được mũi đao bén ngọt bay tới cắm phập vào yết hầu, sư quơ một đường vòng tràng hạt cuối cùng rồi ngả lăn xuống đất, máu phun từ cuống họng ra. Phàn Nhất Chi Ở sau lưng đưa nội lực đẩy sư đứng dậy nhưng sư đã mất hết sức. Sư gục xuống thều thào:
- Đúng là quả báo. Ta phản lại chí nguyện của sư huynh ta nên bị sư huynh trừng trị. Phàn... Phàn thí chủ chớ đụng tới hộp sách lụa đỏ trên bàn thờ sư huynh ta... có độc dược trong đó... Sư trút hơi thở cuối cùng giữa sự kinh hoàng của mọi người có mặt. Tăng Bạt Đóa hơi biến sắc trong một phút nhưng rồi hắn lại bình thường ngay:
- Oan nghiệt! Không ngờ lưỡi đao oan nghiệt của ta lại nhằm đại sư. Ta lấy làm ân hận lắm!
Miệng hắn nói oan nghiệt nhưng có lẽ bụng hắn nghĩ khác vì vẻ mặt hắn không lộ chút gì thương tiếc. Hắn còn bồi thêm:
- Sư VÔ Lậu vừa trối lại hộp sách gì trên bàn thờ sư huynh? Ta hãy vào xem!
Hộp sách đó là hộp sách tẩm độc dược do hắn gởi tới ám hại sư VÔ Lậu nhưng hắn giả vờ không biết. Hắn muốn gài bẫy thêm chàng nữa.
Hắn đi trước kéo theo cả quần hùng vào tổ điện.
Trên một dãy bàn thờ chung quanh bức tượng sư tổ Đạt Ma đông độ, bàn thờ

của sư VÔ Chứng vẫn còn leo lét ánh đèn. RÕ ràng cạnh bài vị của sư, hộp lụa đựng sách vẫn còn nằm yên.
Cai Từ Bạch là người tò mò nhất trong bọn, y chạy lại nhấc hộp sách lên nhưng Tư Không Thiên không để yên, chàng quất một ngọn nhuyễn tiên trúng ngay bàn tay của Cai Từ Bạch khiến cái hộp văng lên rớt xuống nền đất chàng ta thét:
- Để đó cho ta!
Thân pháp của chàng mau lẹ hơn bao giờ, vụt một cái chàng đã móc hộp lên bằng đầu roi rồi vươn tay chộp lấy.
Tư Không Thiên run rẩy với cái hộp trong tay, chàng xoay sở mãi mà chưa mở nắp ra được, Bạt Đóa nhắc:
- Bấm nút bên cạnh!
Tư Không Thiên giật mình, giọng nói có phần nghi ngờ:
- Sao ngươi biết? Hà! Định xui ta mở ra để cướp điều bí mật trong này chứ gì? Không, ta không mở đâu, cứ để đó...
cai Từ Bạch chỉ chờ họ cải nhau, y đến gần hộp sách tự lúc nào, như một con vượn, y chụp ngay hộp sách phi thân ra cửa tổ điện biến mất Ở hàng rào sau lưng chùa. Bạt Đóa cười gằn, gương mặt hắn ánh lên một nét ác độc khác thường...
Sáng hôm sau, người ta tìm thấy xác của Cai Từ Bạch Ở vườn sau chùa bên cạnh hộp lụa đỏ và mấy trang giấy do tăng Bạt Đóa Phạm Sa viết vội vàng từ chi đàn Cái bang dạo nọ. CÓ lẽ sau khi bị độc dược từ trang giấy ngấm vào người ngả ra bất tỉnh và con rắn độc nào đó trong vườn Vô tình cắn vào yết hầu hắn chấm dứt luôn mạng sống.
Trong hai ngày liên tiếp Long Quyết tự có hai đại tang. TỔ Di Khánh và cả Lâm Tiểu Nương được Bạt Đóa tạm tha cho tự do để làm chủ tang cho người cựu phó chưởng môn Cái bang mà TỔ Di Khánh phải gọi bằng thúc thúc vì ngang vai với phụ thân chàng.
Bây giờ còn lại một mình Bạt Đóa là tăng nhân duy nhất có uy vọng và võ công nên dù là ngoại nhân nhưng hắn đương nhiên tự coi mình là kẻ cai quản chùa.
Tư Không thiếu gia sau tang lễ ấy biến mất. Phàn Nhất Chi cũng biến mất. Tăng Bạt Đóa Phạm Sa lúc này bận nhiều việc quan trọng hơn, hắn chăng còn để ý tới việc gì nữa. Đối với hắn, chiếm được Long Quyết tự là một chiến thắng lớn rồi...

Hồi 18
Nguồn gốc Càn Khôn yếu quyết

Phàn Nhất Chi theo giòng Trường giang vượt qua hồ Động Đình vào đất Giang Lăng. Vùng này là một vùng đầy sông nước nên đường đi của chàng toàn bộ là phải dùng thuyền.
Một hôm ngồi trên con thuyền nhỏ nghe gã tráng niên chèo thuyền ngâm 1 bài thơ "thu hứng" của ĐỖ Phủ, chàng tán thán:
- Hiếu hữu đọc "thu hứng" của Đỗ Thiếu Lăng tuyệt diệu, nhưng hiềm bây giờ nào phải mùa thu?
Tráng niên chèo thuyền chỉ lên mé núi:
- Tiện nhân cảm hứng vì thấy sơn cốc kia kìa, công tử hãy nhìn xem!
Theo hướng tay chỉ của gã, chàng chăm chú nhìn? Giữa đám cây rừng đá núi thấp thoáng một mái lá tiêu sơ nhô ra, phải có một nhãn lực tinh lắm mới thấy mấy chữ Hán viết như múa Ở cổng: "Thu cốc sơn ẩn." Chàng buột miệng:
- Cao nhân nào vậy, hiền hữu biết không?
Trạo phu đáp liền:
- Đại sư của tiểu nhân ẩn cư phóng kiếm Ở trên đó đã gần hai mươi năm.
CÓ bao giờ công tử nghe đến tên Hựu Huyền chân nhân?
Chàng trố mắt:
- Hựu Huyền chân nhân oai trấn giang hồ từ đầu đời Thanh, không ngờ đó là sư phụ của hiền hữu và không ngờ người lại ẩn cư phong kiếm nơi đây Té ra hiền hữu cũng là một kiệt liệt anh hùng? CÓ phải Hựu Huyền chân nhân còn có tự hiệu là Đông Ly Quân không?
Trạo phu cười tươi tỉnh:
- Công tử thật là bác lãm! Tiểu nhân có đáng gì mà được gọi là anh hùng? Nhưng sư phụ quả là một cao nhân trác thế. Chắc công tử có nghe tiếng tổng tiêu đầu Phàn Huệ Chi Ở Tam Dương tiêu cục Yên Kinh khi xưa?
Nghe nhắc đến tên gia phụ, Phàn Nhất Chi phấn chấn:
- CÓ nghe. ĐÓ là gia phụ của tại hạ. Chẳng hay Đông Ly Quân Hựu Huyền chân nhân có quan hệ thế nào với họ Phàn Ở Yên Kinh?
Sắc mặt trạo phu biến đổi một cách kín đáo, gã khuấy nhè nhẹ cặp chèo:
- Đại sư phụ của tiểu nhân và Phàn tiêu đầu vốn xuất thân cùng sư môn đó Té ra công tử là Phàn Nhất Chi?
- Chính tại hạ. Như vậy tại hạ phải lên tham kiến chân nhân vì sinh thời gia

phụ vẫn nhắc tới chân nhân luôn. Hiểu hữu dẫn đường cho tại hạ được chăng?
Trạo phu reo lên:
- CÓ khó gì việc ấy? Sư phụ của tiểu nhân đã qui ẩn lâu rồi, việc đời gác ngoài tai, nay gặp được công tử có lẽ cũng là điều vui mừng. Ta lên núi thôi.
Thuyền mành tấp vào mé núi một cách quen thuộc như hằng ngày gã trạo phu vẫn làm thế. Trong lúc cột thuyền vào kè đá, gã hỏi:
- Công tử đến Giang Lăng có việc gì cấp bách chăng?
Chàng đáp:
- Cũng không cấp bách gì, tại hạ nghe tin bọn Tàn Cốt môn mới chuyển về Giang Lăng thử tìm vị chưởng môn Ở đó thôi, nhưng bao giờ gặp cũng được
Trạo phu vọt thăng lên hốc đá một cách nhẹ nhàng chứng tỏ gã có công phu tập luyện khá nghiêm cẩn. Phàn Nhất Chi thi triển khinh công liên tiếp theo liền. Vừa đặt chân kế bên gã, chàng đã nghe lời khen ngợi:
- Thân pháp nhẹ nhàng lắm! Thực chăng hổ dòng dõi họ Phàn...
Một lão nhân hiện ra giữa đám cây rừng, trạo phu reo lên:
- Đại sư phụ! Sao hôm nay sư phụ ra đến tận đây?
Lão nhân chính là Hựu Huyền chân nhân cười sang sảng:
- Sáng nay trước khi đi hái thuốc, ta bấm độn Thái ất, biết có quý nhân giáng lâm nên ra đón đó!
Phàn Nhất Chi cúi thấp mình thi lễ:
- Lão cao nhân quá lời! Tiểu tử nghe đại danh đã lâu, tình cờ đi qua xin được bái yết!
Hựu Huyền chân nhân vẫn cười rộng lượng:
- Chúng ta cùng một nhà. Phàn tổng tiêu đầu đại hiệp với ta xuất thân cùng sư môn thì thiếu hiệp cũng là thân thích cả. Đi về sơn cốc thôi!
Lão phóng người đi trước, tà áo rộng của lão bay phất phới trong nắng nhu cánh một con đại bàng vút thẳng lên trời cao đẹp một cách hùng tráng.
Phàn Nhất Chi và trạo phu đệ tử cũng thi triển thân pháp bắn người theo.
"Thu cốc sơn ẩn" của Đông Ly Quân Hựu Huyền chân nhân là một gian lều cỏ bốn bề trồng dầy đặc những dãy cúc đại đóa, mùa thu chưa tới nên hoa chưa nở, chúng chỉ còn một màu lá xanh lục rậm rạp.
Mở một cánh cổng lão chân nhân xuống lệnh:
- Tiêu Can ra giếng múc cho ta thùng nước pha trà mời khách!
Thi ra trạo phu tên là Tiêu Can. Gã đáp "xin vâng" rồi vòng ra sau nhà.
Bước vào lều cỏ, chàng nhận thấy quả là vị chân nhân này sống quá ư thanh đạm. Ngoài một chõng tre và một cái kỷ dài cũng bằng ống tre, trong nhà không còn vật dụng gì nữa. Nhưng trên vách thì lại la liệt những tranh và kiếm. CÓ đến gần chục thanh kiếm và hơn chục bức tranh thủy mạc đậm nhạt treo kín cả bốn bức vách sơ sài kết bằng tre khô. Chàng đặc biệt chú ý

đến một bức tranh truyền thần một chân dung phụ nữ. Gương mặt nữ nhân có nét gì quen thộc lắm khiến chàng tần ngần ngắm nghía hoài. Lão chân nhân nhận ra vẻ khác lạ ấy, lão hỏi:
- Thiếu hiệp thấy bút pháp ta coi được chăng?
Thì ra Hụu Huyền chân nhân còn là người đam mê hội họa. Chàng khen:
- Bút pháp cực tinh, có lẽ cha con họ Mễ sống lại cũng phải giật mình! (Họ Mễ tức Mễ Phế và Mễ Hữu Nhân, hai cha con đều là danh họa đời Tống.) - Thiếu hiệp quá lời! Từ khi ẩn cư nhiều lúc ta quá cô liêu nên cũng uổng bôi phí giấy mực vậy thôi!
Chàng thắc mắc:
- Xin lão đại sư thứ lỗi về tội đường dột. Tiểu tử thấy nữ nhân trong tranh quen quá, phải chăng...
Lão nhân cười khà khà:
- ĐÓ là sư muội ta đồng thời là mẫu thân của thiếu hiệp. Khi xưa ta cùng tổng tiêu đầu Ở sư môn, ta với y đã cùng chinh phục một mỹ nhân tên Triệu Nguyệt ảnh, cuối cùng ta là kẻ chiến bại và Nguyệt ảnh trở thành Phàn phu nhân. Chính việc đó ta đâm ra chán nản thế tình bèn tầm sư học tiên đạo Giờ ta đã nhận ra lẽ Vô thường của cuộc đời. Nhưng xét ra Phàn tiêu đầu đại hiệp cũng có khi khe khắc với ta...
Lão ngập ngừng bỏ lửng, nhìn bộ mặt ngơ ngác của chàng, lão tiếp:
- Hà! Mà thôi, để dịp khác ta sẽ kể cho thiếu hiệp nghe! Hôm nay ta phải tiếp thiếu hiệp như một khách quý, có gì lại kể một chuyện buồn...
Câu nói lấp lững của vị chân nhân càng làm cho chàng thêm thắc mắc, nhưng vì là buổi sơ kiến nên chàng đành im lặng ngồi xuống một cái đôn gỗ tạp kê sát kỷ tre. Trên mặt kỷ tre là một chồng sách cũ mà mới liếc qua chàng đã biết đó là sách của đạo gia. Đạo Đức chân kinh, Nam Hoa kinh... và một đống giấy mực trải rộng như đang sẵn sàng cho một họa phẩm mới.
Tiêu Can đã đem nước về, gã lúi húi đi pha trà cho sư phụ.
Khi gã ra sau nhà chẻ củi, lão sư phụ cũng đi theo. Chàng nghe hai thầy trò thì thầm gì đó với nhau một lúc rồi trở vào.
Tiêu Can cầm một ấm trà trên tay, gã vừa róc trà vào mấy cái chén con vừa hỏi:
- Tại hạ có câu chuyện muốn thỉnh ý thiếu hiệp...
- Xin cứ nói!
Giọng Tiêu Can bỗng nghiêm hẳn:
- Khi xưa nghiêm đường Phàn Huệ Chi bị kiếp nạn Ở Giang Nam có mặt thiếu hiệp chứ?
Không rõ chủ ý của Tiêu Can nhưng chàng vẫn thật thà đáp:
- Rất tiếc lúc ấy tại hạ đang Ở Yên Kinh, lệnh nghiêm trên đường bảo tiêu có một mình...

Đồng tử Tiêu Can đảo một vòng:
- Phàn Huệ Chi mất đi có để lại Càn Khôn Yếu Quyết cho thiếu hiệp chăng?
Chàng Vô tình:
- Tại hạ có nghe gia phụ vẫn thường nhắc tới yếu quyết, tiếc thay thuở nhỏ không lấy làm lưu tâm.
Tiêu Can gằn giọng:
- Dám hỏi thiếu hiệp có mang Càn Khôn Yếu Quyết trong người không?
Nghe câu hỏi ấy, Phàn Nhất Chi kinh ngạc:
- Hiền hữu nói sao? Tại hạ làm gái có Càn Khôn Yếu Quyết?
Lúc này Hựu Huyền chân nhân bước vào, ôn tồn:
- Phàn thiếu hiệp! Đêm Phàn Huệ Chi bị thảm sát ta không có mặt nhưng khi Tam Dương tiêu cục bị hỏa thêu chỉ có mình thiếu hiệp Ở nhà, thiếu hiệp không cất Càn Khôn Yếu Quyết thì còn ai?
Phàn Nhất Chi kêu lên:
- Quả thật là không... chân nhân... tại hạ không...
Lão chân nhân đang cầm một cành cây dài bèn sử dụng như trường kiếm đánh liên tiếp mấy đường chớp nhoáng tới chàng, chàng nghiên đầu né rồi nói:
- Chân nhân và hiền hữu đừng ngờ oan. Thật là đêm ấy Càn Khôn Yếu Quyết đã bị mất!
Hựu Huyền chân nhân quát "Thế thì ai lấy?" Thân pháp vọt tới vươn cánh tay dài như vượn ra điểm huyệt Bách Hội của chàng. Thủ pháp đi vụt tới như mũi tên và kình lực xô tới liền. Nên biết công lực của chân nhân không phải tầm thường nhưng trong nháy mắt không biết bằng cách nào chàng đã xuất kiếm đưa sống kiếm ra chặn trên huyệt đạo của mình. Hựu Huyền chân nhân bấm đúng sống kiếm, lão la lên:
- Kiếm pháp ảo diệu thật, quả là Càn Khôn Yếu Quyết có khác!
Lão thoái bộ, mắt long lên:
- Thiếu hiệp! Kiếm pháp vừa rồi đủ chứng minh xuất xứ của Càn Khôn Yếu Quyết, thiếu hiệp còn chối nữa sao?
Phàn Nhất Chi cũng lùi lại một bước dựa lưng sát vách, chàng đau khổ:
- Lão tiền bối ngờ oan cho tiểu sinh, quả là tiểu sinh chưa hề nhìn thấy yếu quyết võ công của gia phụ!
Lão chân nhân cười gằn:
- Vậy kiếm pháp thiếu hiệp vừa thi triển là gì?
Nghe giọng hỏi gằn của lão, Phàn Nhất Chi bỗng nhiên mất hết cảm tình với vị tu tiên này, chàng đáp lửng lơ vì thật tình chàng chăng muốn tiết lộ kỳ duyên Ở Ma Lâm.
- Kiếm pháp của tiểu sinh chỉ là sơ học, đáng gì để nói tên sư phụ với chân nhân?

Tiêu Can đã rút một trường kiếm trên vách, gã quyết liệt:
- Phàn thiếu hiệp, chúng ta không thù không oán nhưng hôm nay thiếu hiệp không đưa ra Càn Khôn Yếu Quyết là không yên xuống núi đâu!
Chàng cả cười:
- Tại hạ chưa từng thấy ai Vô lý như hiền hữu, tại hạ lấy yếu quyết Ở đâu mà đưa ra?
Chàng liếc nhìn gương mặt tai tái của người tự xưng là chân nhân, tiếp luôn:
- Mà dù có đi nữa, việc gì tại hạ phải đưa ra Ở dây?
Hựu Huyền chân nhân gầm lên:
- Tiểu tử hỗn thật! Đã lên tới đỉnh Thái sơn còn chưa thấy trời sao?
Lão tuốt trường kiếm phản chiếu ánh nắng xanh lè rồi múa một vòng Lạc Mai kiếm khiến kiếm rít lên rợn người. Chàng vẫn cắp kiếm dọc theo cánh tay:
- Không ngờ hôm nay tiểu sinh phải động thủ. Xin chân nhân miễn thứ!
Chàng búng kiếm tới trước. Nghe "keng" một tiếng vòng kiếm của lão chân nhân khứng lại. Lão chấn động hổ khẩu, mắt lạc thần:
- Tiểu tử gớm thật, học Càn Khôn Yếu Quyết đã đến mười thành công lực rồi mà còn dấu ta!
Kiếm quang lại lướt tới. Lần này lão thận trọng đưa mũi kiếm hơi chếch về bên tả vai chàng, đợi vai chàng hơi rung động, kiếm đổi hướng ngoặt qua bên hữu rồi đột ngột đâm xéo xuống đan điền của chàng. Chàng thốt lên "ái chà" quyết định thi triển hết biến ảo của Huyền Công kiếm môn, chàng đứng yên đợi kiếm của chân nhân tới sát đan điền liền lật đốc kiếm cản lại rồi mũi kiếm chúc tới luôn theo thế Trầm Thủy Đoạt Châu nhanh như chớp giật. Lão chân nhân hốt hoảng thu kiếm về bảo vệ thân mình trong lúc gạ đệ tử quát lên:
- Xứng xúc phạm sư phụ ta!
Kiếm quang của gã cũng phóng tới uy hiếp hạ bộ Phàn Nhất Chi. Chàng khẽ "hừ" một tiếng thân pháp vọt lên cao trong khi tay vẫn giữ đường kiếm đúng hướng. Kiếm nhắm đúng yết hầu của chân nhân. Sợ sư phụ mình trúng thương, Tiêu Can thuận tay tả rút liền một trường kiếm khác trên vách gạt kiếm của chàng ra. Nhưng kình lực của chàng quá hùng hậu, kiếm chỉ hơi chếch ngang kéo dài một đường qua vai lão chân nhân. Lão bị trúng kiếm bất ngờ kinh hoàng lùi ba bước, giọng lạc hắn:
- Tiểu tử láo thật, dám dùng Càn Khôn Yếu Quyết đả thương ta.
Lúc này trên tay Tiêu Can đã có cặp song kiếm, gã vũ lộng cả hai như rồng lộn tới tấp tấn công Phàn Nhất Chi, chàng đã dựa sát lưng vào vách, trên đầu chàng cũng có treo một thanh kiếm khác có cái cán lấp lánh như được nạm ngọc.Đôi song kiếm tới sát gần chàng mới hét to:
- xem bảo kiếm đây!

Trường kiếm trong tay chàng như mọc cánh bay lượn kỳ ảo chung quanh không cho song kiếm lại gần. Đã qua hai mươi hiệp đấu mà Tiêu Can không có cách nào đụng kiếm vào người chàng được. Gã đã tháo mồ hôi trong khi chàng vẫn ung dung dường như chàng chỉ điều khiển kiếm bằng một ngón tay. RÕ ràng cây kiếm Can Tương chỉ hơi dính vào lòng bàn tay chàng. Hựu Huyền chân nhân đã tự xé một mảnh vạt áo băng bó vết thương, lão đứng ngoài cửa quan sát đệ tử đấu với chàng đến đó tự nhiên hô to:
- Tiêu Can! Dừng kiếm lại!
Lão trầm giọng:
- Đấu thế đủ biết thiếu hiệp có Càn Khôn Yếu Quyết hay không rồi! Bây giờ ta uống trà!
Lão tiến lại cầm chén trà đưa lên môi mời chàng như không hề có chuyện gì xảy ra. Chén trà lão đưa tới, chàng chưa kịp đón lấy đã tự động run lên bần bật và nước trà trong chén bõng vọt lên bay thăng vào mặt chàng. Biết lão chân nhân ngầm vận công lực để đả thương chàng nhưng chàng vẫn mỉm cười hả to miệng vận chân khí hớp lấy trọn ngụp nước rồi bình thản:
- Đa tạ chân nhân! Chà! Trà miền nam thực thơm nức mũi!
Lão chân nhân ngượng nghịu, song cố lấy giọng cứng:
- Thiếu hiệp cất Càn Khôn Yếu Quyết đâu?
Nghe lão hỏi mãi về vấn đề ấy, Phàn Nhất Chi đau khổ đáp:
- Lão tiền bối! Tiểu sinh đã nói Càn Khôn Yếu Quyết đã bị bọn côn đồ thảm sát gia phụ trên đường bảo tiêu qua Giang Nam cướp đi rồi! Nào tiểu sinh có biết chúng đem dấu Ở đâu?
- Bọn chúng gồm những ai?
- Tiểu sinh chỉ được biết bốn tên có bí hiệu "Mậu, Tài, Tiến, Cử" và một tên chỉ huy bí hiệu "Nghệ Xoay," có thế thôi!
Hựu Huyền chân nhân cười gằn:
- Trong cuộc thảm sát ấy có ai thoát không, thiếu hiệp hãy nhớ kỹ đi!
Chàng thở dài:
- Tiểu sinh rất đau khổ vì không có mặt trong đêm ấy, nhưng sau này nghe kể gia nhân của phụ thân có mang theo một đứa cháu, nó thoát trong đêm này chạy về Linh Lăng, hiện đã có vợ con.
- Tên nó là gì?
- Hình như là Vương Điểm Ở Linh Lăng.
Hựu Huyền chân nhân thư dán nét mặt:
- Để ta sai Tiêu Can qua linh Lăng gấp triệu Vương Điểm về đây đối chất.
Lão quay sanh đệ tử nói bằng giọngnghiêmkhắc:
- Tiêu Can! Con xuống núi sang Linh Lăng gấp đón Vương Điểm về đây cho ta!
Tiêu Can đáp "Xin vâng!" rồi ra cửa ngay.Lão chân nhân chỉ cái đôn:

- Ta ngờ cho thiếu hiệp là có hơi vội. Xin coi như chuyện vừa rồi là không có, thiếu hiệp hãy Ở đây với ta ít bữa để ta tạ lỗi!
Miệng lưỡi lão chân nhân này không thể tin được, chàng dư biết lão giữ chàng Ở đây để chờ Tiêu Can về mà thôi. Biết vậy nhưng chàng vẫn lạnh lùng:
- Đa tạ chân nhân! Chỉ mong mọi việc sáng tỏ để rõ lòng thành thực của tiểu sinh!
- Thiếu hiệp yên tâm! Chỉ ít ngày Tiêu Can sẽ bắt được Vương Điểm về đây thô i!
- Chân nhân tin chắc vậy? Nghe rằng Vương Điểm cũng có học võ công, e rằng b ắt y không phải dễ!
Lão chân nhân quả quyết:
- Tiêu Can là người đa xảo, cứ hãy đợi hắn hành động!
* * *
Quả đúng như lời Đông Ly Quân Hựu Huyền chân nhân, ba ngày sau Tiêu Can trở về với hai người nữa là Vương Điểm và Tiểu Tú vợ của y đang mở một tiêu cục nhỏ Ở Linh Lăng.
Buổi sáng hôm ấy, Hựu Huyền chân nhân dậy rất sớm, lão xuống suối rửa mặt trở lên pha trà xong Phàn Nhất Chi mới thức dậy. Uống hết một tuần trà lão mới thốt:
- Ta vừa bấm độn Thái ất, Tiêu Can về hôm nay đó!
ĐỘ giờ Thìn ba người xuất hiện. Cả họ Vương và vợ đều không mang theo chút hành lý nào vì có lẽ gấp đi quá. Câu đầu tiên Vương Điểm hỏi chàng là:
- Huynh đài đây cho biết ca ca nhắn đệ vội đi ngay. Đã lâu ngày xa cách, ca ca cần gì Ở tiểu đệ?
Phàn Nhất Chi lắc đầu:
- Ta có nhắn gì đâu, chăng qua Tiêu Can đây có lẽ... có lẽ...
chàng định nói câu "có lẽ Tiêu Can bịp đấy" nhưng lại ngại ngùng chưa dám quyết, Vương Điểm quay sang Tiêu Can:
- Tiêu huynh! Tại sao có bức thư của Phàn ca ca?
Tiêu Can ngượng nghịu:
- Chăng qua... chăng qua... tại hạ phải giả mạo như vậy để tiện mời các hạ đó thô i!
Vương Điểm phì cười:
- Ngu đệ thật tin người. Gã mới đưa phong thư ra ngu đệ tin liền của ca ca. Lâu quá rồi không nghe tin gì của ca ca cả nên cũng có nóng lòng... Hừ! Nhưng bây giờ ta lên đây làm chi?
Hựu Huyền chân nhân lên tiếng:
- Mời nhị vị và cô nương an tọa, lão phu có câu chuyện muốn nói.
Lão nhập đề liền:

- Vương các hạ vốn cũng là thuộc hạ của nhà Tam Dương tiêu cục, nhưng chắc các hạ chưa biết ta với Phàn Huệ Chi tổng tiêu sư khi xưa cùng một sư môn nên mọi hành động của họ Phàn ta đều có theo dõi cả.
Vương Điểm kính cẩn:
- Phàn tiêu sư là chủ cũ của phụ thân vãn sinh, xin trận trọng lắng nghe.
Đột ngột lão hỏi:
- Hôm nay đệ tử của ta phải dùng xảo thuật để mời các hạ lên đây vì ta có một băn khoăn chưa giải được. Mong Vương các hạ trước kia cũng là những nhà của Tam Dương tiêu cục cho ta biết Càn Khôn Yếu Quyết bây giờ Ở đâu?
Vương Điểm trợn tròn mắt:
- Càn Khôn Yếu Quyết? Đây là lần đầu tiên tiểu sinh được nghe tên ấy... làm sao biết Ở đâu.
Hựu Huyền chân nhân cười ha hả:
- Các hạ! Lão phu trên thông thiên văn, dưới đạt địa lý, còn việc gì trên đời mà dấu được lão phu? Con trai của Phàn Huệ Chi chỗ không biết đã là Vô lý gia nhân cũng chối luôn, thế Ở đời ai là người biết?
Vương Điểm càng ngơ ngác:
- Lẽ nào... lẽ nào... xin chân nhân nói rõ, quả tình tiểu sinh chưa thông gì cả?
Lão chân nhân quay sang Phàn Nhất Chi:
- Hoặc vì Phàn tiêu sư chết bất đắc kỳ tử nên không có thời giờ trối lại chăng?... Nhưng trước đó... chăng lẽ thiếu hiệp không bao giờ nghe lệnh nghiêmđườngnhắc tới?
Phàn Nhất Chi trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Quả là nghiêm đường bị thảm sát bất ngờ... à! Nhưng trước đó đã lâu khi tiểu sinh còn tóc để trái đào... tiểu sinh nhớ như lệnh mẫu có nói tới bí kíp ấy thì phải... Cặp mắt của lão chân nhân sáng rực lên:
- Triệu Nguyệt ảnh à? Lệnh phu nhân nói sao về bí kíp? Thiếu hiệp hãy cố nhớ thử xem...Phàn Nhất Chi cố gắng nhớ lại:
- Lệnh mẫu mệnh chung khi tiểu sinh còn quá nhỏ... trước khi qua đời lệnh mẫu nói rằng... nói rằng... bí kíp gì đó... là quá độc chiêu... nên lệnh mẫu muốn nghiêm đường hủy bỏ... họ có đôi co với nhau vào một buổi tối mà tình cờ tiểu sinh chỉ thoáng nghe được câu mất câu chăng... lẽ nào... lẽ nào... đó lại là Càn Khôn Yếu Quyết?
Lão chân nhân nghiêm mặt:
- Lão phu đã quá tuổi cổ lai hy, lão phu đoán quyết Càn Khôn Yếu Quyết không hề bị Phàn Huệ Chi phế bỏ và có lẽ... có lẽ... chính thiếu hiệp đang giữ, chăng qua thiếu hiệp muốn độc chiếm đó thôi!
Giọng chàng lạc đi:
- Lão tiền bối, tiểu sinh suốt đời giữ sự chân thật. Lẽ nào cứ bị gán ghép oan

uổng mãi thế?
Tiêu Can gắt lên:
- Nói nghe không nổi? Ai biết lúc nào thật lúc nào giả!
Đứng gần Tiêu Can quá, người vợ Vương Điểm là Tiểu Tú nghe rõ câu mỉa mai ấy, nàng nóng mặt:
- Tiêu huynh! Phàn ca ca là người quang minh chính đại, mong Tiêu huynh cẩn trọng lời nói!
Tiêu Can nghe nàng bênh vực Phàn Nhất Chi lại càng cáu kỉnh hơn:
- CÔ nương biết thế nào là lòng người? Hoặc cô nương phải lòng tên họ Phàn ấy chăng?
Mặt Tiểu Tú đỏ bừng lên, nàng thăng tay tát vào mặt Tiêu Can. Gã chỉ khẽ hất tay một cái, Tiểu Tú đã chới với ngả chúi xuống, nàng thét to:
- Vương đại ca! Chúng ta xuống núi thôi!
Tiêu Can chồm lại liền, gã dùng tay hữu chộp xiết lấy huyệt Thiên Đột của nàng, còn tay tả bịt miệng nàng lại:
- câu chuyện chưa xong, cô nương đòi về sao được?
Phàn Nhất Chi tiến lại quát:
- BỎ tay ra!
Hai ngón tay chàng như hai kẹp sắt chỉ tới mắt Tiêu Can. Thừa biết kình lực kinh người của chàng, Tiêu Can không dám chậm trễ buông Tiểu Tú nhảy lui tránh đòn. Gã hậm hực:
- Hôm nay nếu câu chuyện chưa ngả ngũ, phu phụ chư vị không xuống núi được đâu!
Chàng ung dung:
- Câu chuyện đã ngả ngũ rồi. Vương đệ không hề giữ Càn Khôn Yếu Quyết cũng như ta! CÓ thế thôi!
Chàng phất tay áo gọi Vương Điểm:
- Hiền đệ, xuống núi!
Vương Điểm đứng dậy nhưng lão chân nhân đã nhanh hơn vọt ra đứng án ngữ nơi cửa:
- Vương các hạ chưa trả lời cho ta biết Càn Khôn Yếu Quyết Ở đâu!
Y liền bước ra. Hựu Huyền chân nhân đặt hữu chưởng lên ngực:
- Ta không tin! Tiêu Can! Cho gọi đối nhân đến!
Đồng thời với lệnh truyền là kình lực xô tới đẩy Vương Điểm về vị trí cũ.
Vương Điểm đã nổi nóng, xuống tấn chống lại liền:
- Rất tiếc phải động thủ cùng lão tiền bối: Tiểu sinh phải đi đây!
Lão chân nhân đập chưởng tới Vương Điểm liền. Một tiếng "bộp" khô khan vang lên, người lão chân nhân lảo đảo lùi lại, mặt thất sắc!
- ôi ôi đúng là Càn Khôn Yếu Quyết chưởng công rồi!
Lão bị ám ảnh bởi bí kíp ấy nên thấy bất cứ hiện tượng nào cũng nghi ngờ

đối phương thi triển Càn Khôn Yếu Quyết.
Vương Điểm cười dòn:
- Không phải đâu lão tiền bối ạ! VÕ công tiểu sinh học được hoàn toàn của môn phái Thiếu Lâm Vịnh Xuân Quyền đấy!
Dứt lời y vọt ra ngoài cửa nói mau với Phàn Nhất Chi:
- Ta xuống núi thôi ca ca!
Nhưng ngay lúc ấy một tiếng lảnh lót cất lên:
- Khoan đi nhị vị thiếu hiệp!
âm thanh quen thuộc khiến Phàn Nhất Chi hơi giật mình. Lệnh nương nữ chủ Tử Chiêm viện hiện ra với hai má đỏ hây hây:
- Phàn thiếu hiệp như con rồng. Mới hôm nào gặp nhau Ở Long Quyết tự nay lại gặp trên đỉnh núi Giang Lăng này rồi! Thiếu hiệp còn định vân du nơi đâu nữa?
Chàng đau khổ:
- Lệnh nương sao cứ theo tại hạ như tại hạ có nợ nần gọi với lệnh nương vậy? Ớ Long Quyết tự, lệnh nương đã gây ra bao nhiêu phiền muộn...
Người nữ chủ Tử Chiêm viện má đào ửng đỏ chứ không ra vẻ gì giận dỗi ca:
- Công tử bạc bẽo với ta lắm! Tưởng thoát ly Long Quyết tự đi đâu, té ra cũng chỉ vì cái bí kíp khó học ấy?
Quay sang ngó Tiểu Tú, bỗng nhiên mặt Tiểu Nương hơi tái đi vì thấy nàng ta còn khá trẻ và khá đẹp. Nàng rút thoa cài đầu đột ngột phóng liên tiếp vào người Tiểu Tú.
Hành động của Lâm Tiểu Nương bất ngờ và chớp nhoáng quá khiến cả chàng và Vương Điểm đều không đối phó kịp. Hai cánh thoa ghim vào vai trái và lưng phải của Tiểu Tú. Tiểu Nương cười tươi trở lại:
- Đáng lẽ hoàng thiên nên sinh ra phu nhân đẹp nhất trên đời là ta mới phải. Ha ha! Thoa của ta độc lắm đó nhưng cô nương không chết đâu, cô nương chỉ hơi kém đẹp đi thôi!
Dứt câu ấy, Tiểu Tú đã quy xuống, nàng như sắp hôn mê.
Vương Điểm tức giận:
- Nội tướng ta với lệnh nương có hận thù gì mà lệnh nương nỡ hạ độc thủ? Ta... ta...
Y ấp úng không biết nói sao trong lúc Tiểu Nương thản nhiên, cài tóc tại:
- Té ra thiếu hiệp là phu quân của cô nương đây? Thảo nào... nhưng ta đã lỡ ra tay rồi, biết làm sao được?
Vương Điểm nổi nóng:
- Lệnh nương hãy im đi! Chỉ còn cách là lệnh nương đưa thuốc giải đây.
Nàng lạnh lùng:
- Không bao giờ! Bình sinh nếu ta có nương tay với ai thì người đó phải là namtửthanhtú, chứ cònnữtửthì... thi... hà hà...

Nàng lăng lơ liếc xéo Phàn Nhất Chi:
- Nam tử thanh tú như công tử đây thì ta lại rất mềm yếu, có phải không Phàn công tử?
Nãy giờ đứng nhìn hoạt cảnh ấy, Hựu Huyền chân nhân vẫn lặng lẽ, lúc này lão mới lên tiếng:
- Thôi hãy gác chuyện nhảm lại. Ta mời lệnh nương nữ chủ Tử Chiêm viện để xin thỉnh giáo...
Nàng quắc mắt:
- Thỉnh giáo điều chi?
Trước mắt người nữ chủ Tử Chiêm viện lão chân nhân có vẻ kính cẩn lạ thường:
- Trình lệnh nương, xin lệnh nương cho biết tâm ý: Phàn thiếu hiệp Nhất Chi đây có phải là người giữ Càn Khôn Yếu Quyết?
Lâm Tiểu Nương cười rộ:
- Chân nhân hỏi ngớ ngẩn quá! Bí kíp gia truyền của nhà họ Phàn, đích tử trưởng nam độc nhất không giữ thì ai giữ vào đây nữa?
ánh mắt Hựu Huyền chân nhân sắt lại:
- Phàn thiếu hiệp nghe rõ chứ? Lệnh nương nữ chủ là người thiệp liệp giang hồ đã quyết một lời ắt phải đúng, thuộc hạ nói sao?
Phàn Nhất Chi biết lệnh nương này cố ý hại chàng nhưng bản chất là người chất phác, chàng lúng túng một lúc mới nói được:
- Lệnh nương thừa biết Càn Khôn Yếu Quyết đã bị TÔ Tử phu quân của lệnh nương chiếm đoạt, thế mà... lệnh nương căn cứ vào đâu mà dám đoan quyết như thế?
Lâm Tiểu Nương khoát tay một vòng:
- Công tử cũng thừa biết bản bí kíp TÔ Tử Kiệt đoạt được chỉ là bản giả mạo như lời Đảo Vũ chân nhân...còn căn cứ vào đâu? Ta căn cứ vào thiên kinh địa nghĩa đời này. Tỷ dụ như công tử có bí kíp khi qua đời công tử không truyền lại cho con cháu thi truyền cho ai?
Chàng ấp úng:
- Gia gia tại hạ... Ở trường hợp hãn hữu. Người bị trúng độc thủ tử vong bất ngờ... làm sao biết trước được...
Tiên nương cười lớn:
- Công tử ơi! Thôi đừng giấu nhau nữa. Hôm xảy ra thảm sát gia gia công tử Ở Giang Nam, ta tuy không có mặt nhưng ta đã gặp tất cả bọn "Mậu, Tài, Tiến, Cử" có mặt lúc ấy, không ai nhìn thấy bí kíp trên người gia gia công tử cả thế mới xảy ra việc lục tìm tại dinh thự Tam Dương tiêu cục Ở Yên Kinh, nhưng kết quả cũng chăng có gì. Không phải công tử đem cất dấu thì còn là ai?
Chàng nóng mặt:

- Nếu tại hạ có cất dấu bì kíp cũng là đúng lý, vì bí kíp ấy là của họ Phàn mà!
Hựu Huyền chân nhân gầm lên:
- Điều này thì chính thuộc hạ hồ đồ. Càn Khôn Yếu Quyết không phải là của nhà họ Phàn đâu. Để rồi ta sẽ kể cho thiếu hiệp nghe câu chuyện hai mươinămtrước...
Thấy câu chuyện cứ dằn dai mãi trong lúc dường như Tiểu Tú đã ngấm độc người oằn lên rên rỉ, Phàn Nhất Chi nói dứt khoát:
- Chuyện Càn Khôn Yếu Quyết của nhà tại hạ đã xét ra chăng dính dáng gì tới ai. Xin cho xuống núi cứu thương cho Vương phu nhân.
Chàng ra hiệu cho Vương Điểm bế xốc vợ lên rồi nói:
- xuống núi!
Núi chỉ có một độc đạo để xuống thì Lâm Tiểu Nương, Hựu Huyền chân nhân và Tiêu Can đã án ngữ. Tiểu Nương mỉm cười:
- Độc chất của ta chỉ mình ta có thể giải. Vả chăng đệ tử thập tứ nhân của ta đã chân kín chân núi rồi, chư vị và công tử không đi xuống được đâu!
Vương Điểm đanh mặt:
- Lệnh nương định hành xừ bọn tại hạ ra sao xin cứ nói thăng!
Tiểu Nương cười khanh khách:
- Thiếu hiệp chớ quá lời. Ta chỉ ao ước được cùng Phàn công tử ngao du sơn thủy, còn thiếu hiệp và nội gia đem Càn Khôn Yếu Quyết đi đâu tùy ý.
Nhìn thấy chàng đỡ một tay bồng Tiểu Tú cùng với Vương Điểm, Lâm Tiểu Nương xám mặt:
- Buông con bé đó xuống!
Nàng búng tay cho mấy cánh thoa vọt tới một lần nữa nhắm vào người Tiểu Tú. Nhưng lần này vì đứng Ở gần nên chàng xuất chiêu đánh vẹt kim thoa xuống đất. Tiểu Nương càng xám mặt:
- Phàn công tử khéo che chở cho người lạ thật! Nhưng chỉ sáng mai nhìn bộ mặt biến hình xấu như quỷ của Vương phu nhân chắc công tử cũng phải chạy xa thô i!
Nàng cười lên nắc nẻ, đầy ác ý với câu nói thâm độc của mình.
Hình như Tiểu Tú hơi co giật trên tay khiến Vương Điểm hốt hoảng, y cúi xuống nghe hơi thở yết ớt của nàng lại càng luống cuống thêm:
- Tại hạ van lệnh nương hãy cứu lấy tiện nội... Tiên Nương lại chỉ liếc xéo Phàn Nhất Chi:
- Nếu công tử xin ta một lời ta sẽ cho đi. Hãy mang Tiểu Tú tới đường Mai Hoa phía nam Giang Lăng ta sẽ cho mời Diệu Thủ ông tới cho thuốc trị là yên! Người mang Tiểu Tú đi chỉ mình Vương Điểm chứ không phải Phàn công tử!
Hựu Huyền chân nhân phản đối:

- Ta chưa kể cho Vương các hạ nghe về câu chuyện Càn Khôn Yếu Quyết, các hạ chưa được xuống núi!
Tiểu Tú càng lúc càng co giật giận dữ, Phàn Nhất Chi kêu lên:
- Cứu nhân như cứu hỏa! Vương Điểm, hiền đệ hãy kíp mang nội tướng đi còn về hành tung của Càn Khôn Yếu Quyết sẽ xin trao lại cho chân nhân sau!
Lâm Tiểu Nương giơ lên một tín hiệu vẽ đầu con rồng bốn mắt:
- Các hạ hãy cầm tín vật này xuống núi. Bọn đệ tử của ta sẽ lo cho các hạ con tuấn mã để tiện đăng đồ.
Vương Điểm ôm người vợ tội nghiệp của mình lững thững theo đường sơn đạo xuống núi. Tiêu Can đứng dạt sang một bên trong lúc Hựu Huyền chân nhân hấp tấp hỏi chàng:
- Công tử biết Càn Khôn Yếu Quyết Ở đâu rồi. Hà hà! Ta biết công tử có ý dấu ta mà... Hà hà... Nhưng rồi cuối cùng cũng phải đưa ra thôi. Hà hà...
* * *
B ồn mươi năm trước.
Hựu Huyền chân nhân lúc ấy còn hành thế bằng tên tiên phụ mẫu đặt: Triệu Nhật Hối mới ngoài hai mươi tuổi cùng em gái là Triệu Nguyệt ảnh từ giả nhà lên ngọn Thiên sơn ngoài biên tái Trung Nguyên tầm sư học đạo. Trên đỉnh rừng già Thiên sơn cao nghìn thước thời bấy giờ rất nổi tiếng với môn phái Càn Khôn Tông mà người khai sáng là một lão nhân Hồi Cương sang tên là TÔ Tử Hồng. Cả hai anh em Triệu được thu nạp vào môn phái Càn Khôn là hai đệ tử đầu tiên của Tử Hồng đại sư phụ.
Nhật Hối ngày đêm tâm niệm khi sư phụ tạ thế là thế nào Càn Khôn Yếu Quyết sẽ được trao quyền cho y để là đệ nhị tổ sư. Nhưng năm sau, TÔ TỰ đại sư phụ lại thu nạp thêm một đệ tử mới: Phàn Huệ Chi.
HỌ Phàn người tận Yên Kinh năm ấy cũng sấp sỉ tuổi Nhật Hối nhưng vì nhập môn sau nên phải gọi Nhật Hối bằng sư huynh và Nguyệt ảnh bằng sư tỷ mặc dù Nguyệt ảnh kém y có đến bốn năm tuổi.
Đang Ở tuổi dậy thì nên Nguyệt ảnh đẹp một cách rực rỡ khiến cả người sư huynh anh ruột Triệu Nhật Hối lẫn người sư đệ Phàn Huệ Chi đều nhiều phen rung động vì sắc đẹp của nữ nhân cùng sống giữa nơi cô tịch.
Phàn Huệ Chi có yêu người sư tỷ cũng là chuyện thường tình, nhưng đến anh ruột của nàng là Triệu Nhật Hối cũng âm thầm mang ước vọng chiếm đoạt thân thể em. Tục lệ của Hồi Cương anh em lấy nhau làm vợ chồng không có gì lạ nên sư phụ TÔ Tử Hồng không quan tâm lắm, nhưng Nhật Hối vẫn mang mặc cảm tội lỗi, y âm thầm đau khổ một mình, không dám ngỏ cùng ai.
Một hôm họ cùng nhau luyện kiếm giữa rừng nơi đỉnh cao nhất của ngọn Thiên sơn. Giữa lớp sương núi và mây lẫn lộn trắng như bông khiến Nhật

Hối sinh xúc cảm, y khẽ liếc sư muội hỏi nhỏ:
- Dãy núi chập chùng chỗ cao chỗ thấp kia cũng như cuộc đời người vậy, sau này hạ san không biết sư muội có Ở mãi bên ta được chăng?
Triệu Nguyệt ảnh ngây thơ đáp:
- Sư huynh nói gì lạ vậy? Ta có tình đồng môn tất sẽ Ở bên nhau suốt đời chứ?
Nhật Hối thở dài:
- Hà! Tình đồng môn là cái gì rất mong manh thôi! Sư đệ Huệ Chi cũng đồng môn, ta cũng Ở bên y suốt đời sao?
Phàn Huệ Chi nghe hai sư huynh và sư tỷ đối đáp cũng tham dự câu chuyện:
- Tiểu đệ tứ cố Vô thân, chắc sẽ Ở với sư phụ, đến khi nào gởi nắm xương tàn Ở gốc rừng già này thôi.
Nguyệt ảnh phản đố i:
- Không! Đệ đệ cũng phải hạ san với bọn ta. Công phu tập luyện võ công làm gì nếu ta không hành thế, để mai một Ở giữa rừng hoang thế này.
Huệ Chi thở dài:
- Khách anh hùng Ở đời đâu phải hiếm! CÓ thêm tiểu đệ hay không cuộc đời vẫn vậy thôi! Vả chăng, võ công tiểu đệ có thấm gì với biển học mông mênh...
Triệu nhật Hối gạt đi:
- Tiểu đệ đừng tự khiêm quá đáng mà sinh lụy khí! VÕ học của sư phụ ta là Thái sơn bắc đẩu của trần gian. Khi nào xuống núi ta sẽ tung hoành giữ ngôi bá chủ giang hồ đó!
Lời nói lớn lối của sư huynh khiến Huệ Chi hơi khó chịu, y yên lặng vì vai vế là sư đệ nhưng hậm hực nói nhỏ:
- Tiểu đệ vì ngu độn nên lại nghĩ khác. Nếu tiểu đệ có hạ san chỉ mong được giúp kẻ cô đơn, gọi là đỡ uổng công phu trong muôn một.
Huệ Chi nói chưa dứt lời đã có tiếng nói như sấm:
- Huệ Chi giỏi lắm!
TÔ Tử Hồng lão sư xuất hiện với trường bào đỏ sáng rực, cả ba quỳ móp xuống:
- Sư phụ xuống núi đã về! Ngọc thể vẫn an khang?
TÔ Tử Hồng cười độ lượng:
- Mười năm ta mới xuống chỗ thân cư, nhưng cũng may thân pháp không đến đỗi tệ. Ta vừa nghe các đệ tử hàn huyên, Nhật Hối nên bỏ ý định bá chủ võ lâm. Con biết người xưa có câu "Học hải Vô nhai" biển học là không có bến bờ, con nên cẩn trọng, đừng tự thị quá mà lầm!
Hơi ngượng vì bị sư phụ chỉ trích trước mặt sư muội, Nhật Hối tìm cách chống chế:
- Nhưng tự khiêm quá đáng như sư đệ cũng dễ sinh lụy khí lắm. Con xin cố

gắng nghe lời sư phụ.Lão sư phất tay áo:
- Nghe lời ta mà phải cố gắng sao Nhật Hối? Hôm nay các con tự luyện kiếm với nhau bắt đầu từ lúc nào?
Nguyệt ảnh vì là phụ nữ duy nhất nên có quyền đùa với sư phụ một chút:
- Từ sáng sớm khi mặt trời chưa lên. Sư phụ xuống dưới thôn có gặp chuyện gì vui không?
- Hừ! Mười năm rồi mà cũng chỉ có bao nhiêu chuyện quẩn quanh, có gì là vui? Thôi, chúng ta cùng về chứ!
Lão xoay người đi trước, mặt thoáng nét buồn khổ:
- Nghe nói võ lâm giang hồ có nhiều tai biến từ khi Thanh thế tổ lên ngôi Ở Yên Kinh, Thiếu Lâm là chính phái mà sự thu nạp đệ tử cũng hồ đồ lắm rồi. Cái bang thì hỗn loạn, mưu mô tự diệt lẫn nhau còn bọn ma đầu nổi lên khắp nơi... Hừ! Ta có điều bí mật này nhắn gởi cùng các con, bao giờ xuống núi nhớ đến thăm người con trai ngoại hôn của ta Ở Hồi Cương là TÔ Tử Bảo, ta rất ân hận y chỉ là một tên trác táng không thiết gì đến võ công gia truyền của ta. Nhất là Phàn Huệ Chi con cố gắng ngăn TÔ Tử Bảo đừng cho cuồng rỡ quá đáng, y có con cái quá nhiều, ta chỉ nhớ một điện tử là TÔ Tửkiệt...
Nhìn vẻ mặt buồn buồn của sư phụ, Huệ Chi cũng lo láng:
- Thế loạn anh hùng sinh. CÓ lẽ chúng đệ tử không nên xuống núi lúc này... Phải không sư phụ?
Nhật Hối phản bác:
- Thời loạn càng tỏ mặt anh hùng. Nếu cứ bình thời ai biết được tài ba?
Đệ tử thì muốn xin phép sư phụ...
Lão sư đã đoán được ý của người đại đệ tử, ông thở dài:
- Công danh sự nghiệp là cái đích của người nam tử, tuy nhiên nôn nóng quá nó cũng chôn ta lúc nào không biết... Giang sơn Nguyên đang cơn biến động dữ dội. Ta lo lắm!
Vượt qua chiếc cầu con bắc ngang dòng suối nhỏ, TÔ Tử lão sư đột ngột hạ giọng:
- CÓ kẻ lạ vào sơn động của ta rồi:
Lão sư gọi là "sơn động" thực ra đó là ba gian nhà cỏ dựa hẳn vào vách nul. Tất cả vội vã bước vào gian nhà chính. Quả như lời, cả ba gian nhà đã bị lục tung, đến cái chõng tre lão sư thường nằm cũng bị lật hẳn lên và bàn ghế đều bị xô dịch vị trí.
Triệu Nhật Hối trợn trừng đôi lông mày chổi xể:
- Bạn láo lếu nào thế này? Sư phụ xem kỹ thử xem có mất trân bảo gì không?
Lão sư cười hiền lành:
- Ta là ẩn sĩ, có gì trân bảo ngoài thanh kiếm và mấy bộ quần áo nát?
chưa dứt lời, lão sư hơi động tâm phóng như chớp vào nhà trong. Chỉ thoáng

mắt lão trở ra liền:
- Bọn chúng lấy mất Càn Khôn Yếu Quyết của môn phái ta rồi!
Ba người đồ đệ biến sắc:
- Bọn nào mà biết được sư phụ có Càn Khôn Yếu Quyết và vắng mặt Ở nhà hôm nay dám đột nhập lấy mất?
Triệu Nhật Hối nóng nảy:
- Con phải đi tìm bọn này để hỏi cho ra lẽ.
Y dợm quay lưng, lại có ý chờ sư phụ gọi lại. Cuối cùng không nghe sư phụ nói gì, y tự nói:
- Nhưng biết bọn chúng đi hướng nào mà tìm?
Y hỏi tiếp có vẻ quan tâm:
- Sư phụ có ngờ ai không?
Lão sư cười buồn:
- Ngoài ta ra Ở đây chỉ có ba đệ tử là thân tín, ta biết ngờ cho ai?
Triệu Nhật Hối liếc nhanh sư phụ:
- Nếu biết ai là thủ phạm, con sẽ chặt nó ra làm muôn mảnh!
Lão sư gạt đi:
- Con đừng ác khẩu! Việc gì cũng còn đỒ! Nay Ở đây đã bị động rồi, có lẽ ta nên rời chỗ ẩn cư!
Nguyệt ảnh kêu lên:
- Sư phụ định đi đâu! Đại sư huynh con nói phải, nếu biết được thủ phạm con cũng sẽ băm nó ra làm muôn mảnh!
Lão sư đầm ấm nhìn Nguyệt ảnh:
- Con là nữ nhân, hãy giữ lòng nhân ái dù với kẻ thù, mai kia bôn tẩu trên đời con sẽ nghiệm lấy lời ta! Nay ta nên dời sơn động qua sườn núi khác cũng trong vùng Thiên sơn này! Chỉ chuyển một ít đồ đạc cần thiết, còn tre nứa trong rừng lúc nào mà chẳng sẵn!
Lão sư dợm bước quay vào thì Triệu Nguyệt ảnh phát giác:
- Đại sư phụ! CÓ vật gì đây?
Nàng chỉ lên một chạc cây trước sơn động, trên ấy còn phất phơ một mảnh vải nhỏ màu đen. Lão sư phi thân vút lên gỡ miếng vải ra rồi tà tà đáp xuống. Cả ba đệ tử cùng xúm lại nhìn vào. ĐÓ là miếng vải đen lớn bằng bàn tay đã rách mép vì bị vướng vào cành cây nhưng vẫn còn nhận rõ hình một con sơn cẩu thêu nổi Ở trên ấy. Lão sư thốt lên:
- Bọn Cái bang Ở Yên Kinh!
Nghe hai chữ Cái bang, Triệu Nhật Hối hơi đổi sắc mặt, còn Nguyệt ảnh hỏi dồn:
- Tại sao bọn Cái bang lại lên đây?
Lão sư chậm rãi đáp:
- Cái bang là một môn phái võ học uyên thâm chính phái đã có truyền thống

lâu đời Ở Trung Nguyên. Trải nhiều đời, Cái bang đều lấy Đả Cẩu Bổng làm vật tùng thân và mở chi đàn khắp nơi nhưng mới vừa rồi ta nghe Cái bang đang đến lúc phân hóa chia năm xẻ bảy tìm cách tiêu diệt lẫn nhau. Không biết bọn Cái bang đột nhập Thiên sơn hôm nay là bọn Cái bang nào, điều này ta còn cần phải tìm hiểu.
Phàn Huệ Chi tiếp lời:
- Nơi đây là vùng quan ngoại Trung Nguyên, bọn Cái bang có thế lực gì mà lộng hành gớm vậy?
Riêng Triệu Nhật Hối không nói không rằng. Y lúi húi đi dọn mấy bàn gỗ ra ngoài sân, khi soạn chồng sách vở của sư phụ còn giả vờ quan tâm tới chuyện cũ:
- Sư phụ coi lại kỹ chồng sách này, biết đâu sư phụ chăng để lẫn trong ấy mà cứ tưởng mất?
Phàn Huệ Chi gạt ngang:
- Sư huynh đừng nói vậy, lẽ nào sư phụ chưa tìm kỹ đã nói rồi?
Nhật Hối chép miệng:
- Ờ phải! Cuốn bí kíp ấy là khổ sách khác thường nên cũng dễ phân biệt với những cuốn sách khác!
Huệ Chi càng kinh ngạc:
- Chúng ta chưa được học Càn Khôn Yếu Quyết, làm sao sư huynh biết được là nó có khổ sách khác thường?
Nhật Hối lúng túng, y ấp úng:
- À à chăng qua ta... đoán thế thôi... đoán mò có khi may đúng...
chứ ta cũng có thấy bao giờ?
Mặt y vừa đỏ vừa tái nom rất thảm hại khiến Huệ Chi phải lái sang chuyện khác:
- Sau này có dịp về Yên Kinh, thế nào đệ cũng phải tìm bọn Cái bang để hỏi cho ra lẽ!
CỐ gượng lấy bình tĩnh, Triệu Nhật Hối cười cười:
- Tiểu đệ không biết thế thôi chứ bọn này thanh thế rất lớn Ở Yên Kinh quy nạp toàn là những võ lâm cao thủ, nghe đâu Thanh triều định nhờ thế lực của Cái bang để trấn áp những di thần của triều Minh. Vả chăng võ công của mấy người Cái bang chưởng môn cũng không phải tầm thường đâu!
- Cái bang có mấy người chưởng môn?
Nhật Hối có cái tật ba hoa:
- Thực ra người chưởng môn cao tuổi nhất hiện thời là TỔ Thiên Tuế võ công rất ảo diệu. Thiên Tuế có con trai là TỔ Đại cũng không kém thông tuệ lại mới xuất hiện thiếu niên anh hùng Cai Từ Bạch, ấy là chưa kể các trưởng đàn khác nữa...
- Sư huynh am tường chuyện Ở Yên Kinh quá nhỉ? Chắc sư huynh cũng có

quen biết với bọn này?
Lại lần nữa Nhật Hối bị hố, y luống cuống bỏ đi:
- Hừ... hừ ta chỉ nghe dồn đại vậy thôi... à mà tiểu muội Nguyệt ảnh đâu rồi?
Y bước liền mấy bước dài ra tận bờ suối gọi lớn:
- Sư muội! Sư muội Nguyệt ảnh!
CÓ lẽ y nói liều vậy để che sự lúng túng của mình chứ thực tâm y đã nhìn thấy Nguyệt ảnh đứng trước sân sơn động bên cạnh sư phụ. Nguyệt ảnh cười tinh quái:
- Tiểu muội đứng đây mà sư huynh đi tìm Ở đâu vậy?
Nhật Hối càng ngượng nghịu:
- à! Ta cứ tưởng tiểu muội đi đâu rồi chứ, trong lúc việc nhà bối rối thế này...
Y bỏ dỡ câu nói vì không có ý gì nữa, đành dậm chân:
- Chúng ta dọn dẹp mau rồi phóng hỏa đốt sơn động!
Lão sư nghiêm giọng:
- Nhật Hối không được đốt. Ta không Ở nữa thì thôi, có gì phải đốt đi? Vả lại ta cũng chưa quyết...
Nhật Hối "Vâng" liền hai tiếng rồi lui vào sơn động.
* * *
Ba đệ tử "Càn Khôn Tông" là Triệu Nhật Hối, Triệu Nguyệt ảnh và Phàn Huệ Chi ngủ trong hai gian nhà sau. Triệu Nhật Hối cùng Phàn Huệ Chi Ở chung một gian cách gian Triệu Nguyệt ảnh bằng một hành lang thiên nhiên sắp đầy những tảng đá lớn như những hòn giả sơn.
Đêm ấy trăng khuyết.
Phàn Nhất Chi nằm trằn trọc không sao ngủ được vì câu chuyện Càn Khôn Yếu Quyết của sư môn. Mặc dù chưa hề được học "yếu quyết" nhưng y cũng biết đây là bí kíp do sư phụ TÔ Tử Hồng công phu gom góp rất nhiều chiêu pháp độc đáo qua mấy chục năm bôn tẩu giang hồ. Càng bí ẩn hơn vì TÔ Tử Hồng chép bí kíp này bằng chữ Hồi Cương. Không biết kẻ nào biết được điều bí ẩn ấy của sư phụ mà lợi dụng mấy ngày sư phụ xuống núi bèn đột nhập cướp đi. Hừ! Lạ thật Không lẽ... y không dám nghĩ tiếp nữa, nhắm mắt cố dỗ giấc. Bỗng Huệ Chi nghe tiếng cửa kẹt nhè nhẹ. Mở mắt trong bóng tối, y nhìn thấy một bóng người len ra. Chăng phải là Triệu Nhật Hối thì còn ai? Qua khe cửa nhờ ánh trăng vàng đục, y nhìn rõ Nhật Hối phóng mình về phía gian nhà cỏ của Nguyệt ảnh một cách hết sức gấp gáp TÒ mò, Huệ Chi ngồi bật dậy lẻn ra theo.
Vừa bước qua ngạch cửa, y cúi xuống tìm đôi hài cỏ, hài không thấy đâu nhưng y trông thấy một mảnh giấy gấp nhỏ nằm lờ mờ dưới đất. Huệ Chi nhặt lên, vừa mở ra y đã giật mình vì góc trái tờ giấy có in hình một con sơn cẩu dữ dội. Dưới ánh trăng mờ mờ, y đọc lỏm bỏm:

"Triệu nhân huynh, Sự việc nhân huynh trông cậy đã hoàn tất, đã nhận đủ số do Triệu gia Ở ngõ Bích Lục trao lại. Đa tạ." Thư không ký tên nhưng Huệ Chi biết người gởi. Y rùng mình dù trời không lạnh lắm. Trời ơi, có lẽ nào sư huynh lại thông đồng với bọn Cái bang để đánh cắp Càn Khôn Yếu Quyết của sư phụ mình? Trước sau gì sư phụ cũng truyền thụ bí kíp này cho đại đệ tử là y, việc gì phải gấp rút làm việc bất chính ấy? Thế nhưng bằng chứng sư huynh đã sờ sờ làm sao chối cải được lỗi lầm của sư huynh?Bỏ tờ giấy vào ống tay áo, Huệ Chi nghe có tiếng kêu khe khẽ trong cuống họng:
- Buông ta ra! Sư huynh buông ta ra, đừng để kinh động không hay đâu!
Đúng là âm thanh của Triệu Nguyệt ảnh! Phàn Huệ Chi lao vút về phía phòng sư tỷ.
Cửa phòng khóa kín bên trong, nhưng qua kẽ vách hở của những thân tre, Huệ Chi nhìn vào thấy còn ánh bạch lạp chập chờn soi tỏ hai bóng người đang quần nhau trên giường. Lại tiếng Nguyệt ảnh:
- Sư huynh không đi khỏi đây, ta không nương tay đâu!
Dưới ánh trăng vàng võ, Nguyệt ảnh đang lăm lăm trên tay con truỵ thủ sáng lấp lánh. Tiếng nhật Hối xuống giọng:
- Ta van sư muội. Ngày mai chắc ta phải bái biệt sư phụ xuống núi, sư muội chiều ta cho ta yên lòng....
Triệu Nguyệt ảnh tấm tức khóc:
- Sư huynh là người anh võ học vừa là anh ruột, làm sao chúng ta lại làm chuyện thương luân bại lý ấy được?
Giọng Nhật Hối chống chế:
- Sao lại không được, tiểu muội nên biết ta với tiểu muội chỉ là anh em cùng cha khác mẹ, có hề gì?
Triệu Nhật Hối chồm tới ôm chầm lấy Nguyệt ảnh. áo bào của y đã cởi ra từ lúc nào chỉ còn chiếc áo ngắn và chiếc quần màu trắng tinh. Nguyệt ảnh đâm truy thủ tới nhưng bị Nhật Hối xỉa trảo đoạt lấy. Y cười hăng hắc:
- Tiểu muội chống cự cũng Vô ích. Nhảy mai ta sẽ dẫn tiểu muội xuống nul...
- Ta không về, sư huynh đừng làm thế...
Giọng nói của Nguyệt ảnh bị tắt nghẹn vì Nhật Hối đã bịt lấy mồm nàng. Nàng chỉ còn kịp kêu ú ớ:
- Sư phụ! Sư phụ... cứu con... cứu...
Gian chính thất của sư phụ cách một khoảng sân lớn nên Nhật Hối cứ thản nhiên:
- Tiểu muội hoài công thôi! Thế nào, thuận theo ta xuống núi chứ?ớ bên ngoài, Phàn Huệ Chi đập cửa thình thình:
- Triệu Nhật Hối! Cái bang đang chờ Ở An Bắc, lên đường mau đừng để lỡ!
Nhật Hối giật mình phóng vọt ra cửa, nhưng Huệ Chi nhanh hơn đã phi thân

khuất dạng sau những hòn giả sơn. Y mở cửa hoảng hốt lẩm bẩm một mình:
- Cái bang? Kẻ nào biết Cái bang chờ ta? Hừ! Kẻ nào?
Mặt y tái mét như một xác chết. Y trở vào trong và hoàn toàn cụt hứng vì lo sợ Nhặt cái áo bào dưới đất phủi bụi, y nói với sư muội:
- Ngày mai ta về An Bắc vì chuyện riêng. Nếu sư muội chưa chịu về thì cứ Ở yên đây cũng được. Mai kia danh ta chấn động giang hồ, sư phụ chắc cũng chăng yên lòng mà ẩn cư mãi Ở đây được đâu!
Sáng sớm hôm sau Triệu Nhật Hối xin phép sư phụ về quê nhà An Bắc thật y nói thác rằng nhà y có việc tang xin về trong một tuần.
Căn cứ lời lẽ trong bức thư nhặt được, Phàn Huệ Chi suy đoán Nhật Hối đã bí mật quan hệ với Cái bang, thuê chúng lên Thiên sơn đánh cắp Càn Khôn Yếu Quyết bán lại chợp gia đình y Ở ngõ Bích Lục tỉnh An Bắc, mọi việc đã xong và hôm nay y về nhà để nhận bí kíp. Phàn Huệ Chi muốn dấu sư phụ hành động mờ ám của người sư huynh nếu Nguyệt ảnh không thưa với sư phụ về chuyện hôm qua:
- Đêm qua sao sư phụ thức khuya thế?
TÔ Tử Hồng lão sư ngạc nhiên:
- sao con hỏi vậy? Ta đi nằm rất sớm vì mỏi mệt sau chuyến xuống núi mà!
Nguyệt ảnh nhận ra mình lầm nhưng đã lỡ nên nói luôn:
- Vậy người gọi cửa phòng con nửa đêm không phải là sư phụ sao?
Lão sư nhìn nữ đệ tử:
- Ta nào gọi cửa phòng con làm chi?
Nguyệt ảnh thật thà kể lại chuyện đêm qua trong lúc Nhật Hối ngượng chín người ngồi cứng trên ghế. Mặt y đỏ nhừ như gấc biến ra xanh mét rồi lại đỏ nhừ lên từng lúc. Cuối cùng y không bào chữa một câu, chỉ buông thõng:
- Bái biệt sư phụ, tạm biệt sư đệ, sư muội.
Rồi lật đật xuống núi.
Khi Triệu Nhật Hối đã đi rồi, Huệ Chi mới thở dài:
- Lần này sư huynh đi không trở lại đó sư phụ!
TÔ Tử Hồng:
- Con lấy gì đoan chắc thế?
Y đưa cho lão sư mảnh giấy nhỏ. Vị lão sư đọc lướt qua kêu rống lên:
- Thằng Nhật Hối mưu phản bổn môn rồi!
Đợi qua cơn xúc động, lão sư bảo:
- Nhật Hối là người nhiều tham vọng, y định liên kết với Cái bang để kiếm chút công danh đây mà. Phàn Huệ Chi, con hãy theo về An Bắc xem y hành động gì... Nên nhớ Càn Khôn Yếu Quyết bằng Hồi văn, không phải ai cũng đọc được đâu và học nó là muôn phần nguy hiểm... Con hãy nhớ còn dòng dõi ta Ở Hồi Cương là TÔ Tử Bảo, TÔ Tử Kiệt...
Thế là trong ngày hôm đó, kẻ trước người sau, Triệu Nhật Hối và Phàn Huệ

Chi đã có mặt Ở An Bắc.
An Bắc tuy là một tỉnh Ở cực bắc Trung Nguyên nhưng chưa vượt qua dãy Vạn Lý Trường Thành nên cũng đông đúc không kém một thành phố nào Ở Hoa Hạ.
Phàn Huệ Chi cũng muốn đi một vòng An Bắc chiêm ngưỡng các đền chùa miếu vũ Ở đây nhưng trong lòng đang lo ngay ngáy về việc làm của sư huynh Triệu Nhật Hối nên không vui, y thuê một phòng trọ thanh bạc Ở gần ngõ Bích Lục.
Phụ thân Triệu Nhật Hối tuy chỉ là một viên quan nhỏ nhưng có lẽ vì nhà sàn của nên dinh thự lớn hơn chức vụ. Khi Phàn Huệ Chi tìm đến dinh thự họ Triệu cũng là vừa đến giờ cơm chiều. Huệ Chi gõ cổng tự giới thiệu là người Ở Thiên sơn xuống thì được mời vào ngay. Triệu Nhật Đán - phụ thân của Nhật Hối - vồn vã:
- Mời tráng sĩ vào tệ xá đợi một chút. Nhật Hối vừa mới rời nhà đi đâu đó!
Dẫn Huệ Chi vào yên vị Ở khách sảnh rồi, Nhật Đán hỏi thêm:
- Lão sư TÔ Tử Hồng sai tráng sĩ đến có việc gì?
Huệ Chi dáp trớ:
- Lão sư nghe nói nhà có tang nên sai tiểu tử đến viếng!
Nhà Đán trợn mắt:
- Thằng Nhật Hối nói có tang ư? Hừ... à... à... tang ngoại tổ nó Ở quên nhà gần đây thôi. Xin đa tạ quan tâm của lão sư!
Ngay lúc đó Nhật Hối trở về. Vừa thấy sự có mặt của Phàn Huệ Chi trong khách sảnh, y thoáng bối rối - Sư đệ sao không Ở trên núi?
Huệ Chi đã sắp săn câu trả lời:
- sư phụ sai tiểu đệ đến viếng tang đại huynh!
Nhật Hối cười nụ:
- Bao giờ sư đệ trở về?
Huệ Chi đáp luôn:
- Bao giờ hoàn tất công việc của sư phụ giao phó. Xin sư huynh cho tiểu đệ biết Càn Khôn Yếu Quyết sư huynh dấu Ở đâu?
Nhật Hối biến sắc:
- Ta nào biết Càn Khôn Yếu Quyết? Sao sư đệ lại hỏi vậy?
Huệ Chi nhìn lên nóc nhà cười gằn:
- Sư huynh ơi, việc sư huynh liên hệ với Cái bang sư phụ đã tường rồi, sư huynh còn dấu làm chi?Biết chối cũng Vô ích, Nhật Hối thay đổi hẳn thái độ:
- Chúng ta không có việc gì phải dấu nhau. Cùng sư môn, coi nhau như huynh đệ, ta báo cho sư đệ biết: Thanh triều sắp ổn định ngai vàng Ở Yên Kinh và trọng dụng Cái bang, sư đệ hãy cùng ta theo về với Cái bang. Thân trai sinh ra trong thời loạn, phải cố mà lập công danh!

Huệ Chi lắc đầu:
- Tiểu đệ xuống đây là vâng lệnh sư phụ hỏi cho ra lẽ Càn Khôn Yếu Quyết thôi, còn việc khác xin sư huynh chờ dịp khác hãy bàn.
Mắt Nhật Hối đã bắt đầu đỏ ngầu:
- à! Cái ấy là do ý của sư đệ! Yếu quyết đã vào tay ta đời nào ta trả lại cho ai?
Huệ Chi rút bao kiếm đeo bên lưng đặt lên bàn:
- Nếu không xong nhiệm vụ, mặt mũi nào Phàm tôi trở về Thiên sơn?
Vừa thấy Huệ Chi đụng tay vào kiếm, Nhật Hối xuất chiêu liền. Y tiến tới một bước, song chỉ đâm vào mắt sư đệ nhưng Huệ Chi đã kịp nghiêng đầu qua:
- Gà cùng một mẹ, sư huynh nỡ ra tay sớm thế?
Nhật Hối thấy đòn không trúng liền rút phăng đoản côn múa một vòng:
- Nam nhi cần nhất là lập chí lớn chứ không thể có tình cảm nhỏ nhặt như phụ nhân.
Côn của Nhật Hối giáng một đòn xuống đỉnh đầu Huệ Chi khiến y phải tràn mình qua tránh. Đầu côn kia bật lại như chớp gõ vào huyệt Túc Tam Lý của Huệ Chi đau điếng. Tuổi còn trẻ, khí huyết còn sung mãn nên Huệ Chi không nhịn sư huynh được nữa, y la lên:
- Sư huynh bức bách tiểu đệ quá lắm! Hãy coi kiếm pháp!
Y rút lưỡi kiếm ra điểm liên tiếp vào các tử huyệt của Nhật Hối. Nhưng võ công của Nhật Hối không tầm thường, y đợi kiếm tới gần mới xoay côn theo thế Long Dực đánh bật kiếm ra.
Đánh với nhau quá hai mươi hiệp bất phân thắng bại, Nhật Hối đã nóng tiết y quát với thân phụ:
- Gia gia cho mời TÔ thiếu chủ đến cho con.
Phàn Huệ Chi tự lượng sức mình chỉ có thể gắng gượng đối phó với sư huynh thêm vài hiệp nữa là cùng, nay sư huynh lại cho gọi thêm ngoại nhân làm sao y chịu nổi? Nghĩ vậy, Huệ Chi lập kế liền:
- Chưởng môn đã báo với sư phụ chỗ cất dấu Càn Khôn Yếu Quyết rồi, sư huynh cho gọi cũng bằng thừa thôi!
Nhật Hối mắc bẫy:
- Bí kíp Ở đâu?
Trong lúc hỏi tay côn của y có chậm lại đôi chút, Huệ Chi nhân cơ hội xoay kiếm kềm tỏa Triệu Nhật Đán khiến Nhật Hối càng giận dữ:
- Đừng đụng tới gia gia ta!
Nhưng kiếm đã mau hơn, phạt một đường ngang hông Nhật Đán. Lưỡi kiếm phạt không sâu nhưng cũng đủ khiến Nhật Đán lảo đảo chúi vào góc nhà
Tay trái Phàn Huệ Chi bắn thêm hai phi tiêu về phía Nhật Đán. ông ta là quan văn không biết chút gì võ nghệ nên trúng liền hai phi tiêu vào lưng.

Nhật Hối thấy thân phụ trúng thương liền áp sát tới thi triển mười thành công lực vào côn biến ảo khôn lường quyết trả hận cho cha. Đòn côn trong tay y lúc tức giận rít lên nh muốn đập vỡ sọ Huệ Chi ra ngay. Thấy máu của Nhật Đán chảy ra loang ướt vùng lưng, Huệ Chi cũng hoảng hốt:
- Tiểu tử lỡ tay vì bị bức bách, xin lão nhân thứ lỗi.
Côn rít qua mặt y, y vừa ngả người tránh thì một cước của Nhật Hối đã quét tới ngang mày. Lần này Huệ Chi trúng đòn ngả sấp xuống nền nhà gần bên chỗ Nhật Đán đang nằm rên rĩ, Nhật Hối vội chạy đến nâng phụ thân dậy:
- Gia gia! Cái ấy gia gia cất Ở đâu?
Giọng của Nhật Đán đứt đoạn:
- cái ấy cái ấy bọn Cái bang giả mạo... giả mạo... hỏi bọn Cái bang...
Phàn Huệ Chi không hiểu lão định nói gì, Triệu Nhật Hối cũng không hiểu phụ thân nói gì. Máu Nhật Đán đã tuôn ra một vũng trên nền nhà. ông lả dần không nói được câu nào nữa cho đến lúc lìa đời.
Khi thấy thân phụ đã ngừng thở, Nhật Hối mới đứng lên, mặt đỏ gắt hung quang mắt y như muốn lồi ra:
- Phàn Huệ Chi! Ngày hôm nay ta với ngươi trở thành kẻ thù rồi! Hừ! Hãy đợi ta tìm được bí kíp rồi ta sẽ tế sống người. Không biết phụ thân ta cất dấu nơi nào? Còn bọn Cái bang... không lẽ chưa trao lại cho phụ thân ta sao? Hừ! Rắc rối thật!
Nhật Hối rút dây lưng ra trói ghì Huệ Chi xuống nhà sau canh gác cẩn thận vối vội vã đến chi đàn Cái bang.
Phàn Huệ Chi bị trói nằm Ở dãy nhà bếp tư doanh nhà họ Triệu đến sáng hôm sau mà vẫn không thấy Triệu Nhật Hối trở về.
Đến gần trưa, Huệ Chi để ý nghe bọn gia nhân la hoảng ngoài cổng:
- Triệu tiểu thư về! Triệu tiểu thư về!
Huệ Chi nghĩ bụng không lẽ Triệu Nguyệt ảnh?
Quả là Triệu Nguyệt ảnh. Lão sư TÔ Tử Hồng đợi suốt hai ngày không có tin tức của Phàn Huệ Chi dù đường đi từ chân núi đến An Bắc cách nhau có non trăm dặm, mất một ngày đi ngựa là cùng nên lão nóng lòng phái luôn Nguyệt ảnh về nhà xem sao?
Vừa gặp bọn gia nhân, Nguyệt ảnh hỏi liền:
- Thân phụ ta và sư huynh Nhật Hối đâu?
Gian nhân thưa:
- Tiểu thư về để tang cho công công! Công công vừa từ trần hôm qua!
Nguyệt ảnh thất sắc:
- Thân phụ ta bạo bệnh gì mà chết đột ngột thế?
Gia nhân bèn kể lại cuộc đụng độ giữa Nhật Hối và Huệ Chi rồi nói:
- Sát nhân vẫn còn bị trói dưới nhà, tiểu thư có cần biết mặt không?
Nguyệt ảnh chạy xuống dãy trà thất. Gặp Huệ Chi, nàng hỏi liền:

- Tại sao sư đệ thảm sát gia gia ta?
Huệ Chi cúi gầm mặt:
- Tiểu đệ đau khổ vì cái chết của gia gia lắm, chăng qua vì bị sư huynh bức bách quá nên lỡ tay... Mong sư tỷ rộng lượng...
Nguyệt ảnh phất tay áo:
- Việc này phải đợi sư huynh xừ trí. Sư phụ sai ta về hỏi sư đệ bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết đã lấy lại được chưa?
Huệ Chi ấp úng đáp:
- Sư huynh đã qua bên Cái bang dò hỏi rồi... tiểu đệ thấy hình như có uẩn khúc hình như..... Cái bang có âm mưu gì đó... không rõ... tiểu đệ cũng không biết sự việc ra sau.
Bỗng nhiên Nguyệt ảnh sực nhớ ra điều gì giật mình la lên:
- Ta nhớ ra phụ thân ta có một hộp rất bí mật chỉ cho mình ta biết. Để ta xem có còn không...
Nàng vụt chạy lên nhà trên.Một lúc sau Nguyệt ảnh trở lại, trên tay cầm một cuốn sách, nàng đưa ra trước mặt Huệ Chi:
- Đúng là bí kíp gia gia cất đây rồi, sư đệ nhìn thử xem!
Huệ Chi nhìn quyển sách thấy nó vẫn còn khá mới, bìa giấy phất cậy, trang đầu viết bốn chữ Càn Khôn Yếu Quyết nhưng bên trong thì lại chép bằng loại chữ Hồi Cương có kèm theo đồ hình. Y mừng rỡ:
- CÓ lẽ đúng rồi đó sư tỷ! Sư tỷ cầm về Thiên sơn trao cho sư phụ đi!
Nguyệt ảnh hơi ngập ngừng:
- Thế còn sư đệ?
Huệ Chi thở dài:
- Tiểu đệ lỡ làm kẻ sát nhân, kẻ thù của sư huynh! Đành vâng theo sư huynh xừ trị, thà... xin gửi lời vĩnh biệt lão sư phụ!
Nã đã giắt bí kíp vào lưng nhưng vẫn còn lưỡng lự:
- Sư phụ ngỏ ý muốn truyền thừa môn phái lại cho sư đệ, nay sư đệ lâm vào tình cảnh này biết nói sao với người?
Triệu Nguyệt ảnh âu sầu rời trà thất lững thững ra cổng.
Cánh cổng đã đóng. Nàng gọi gia nhân mở khóa, một giọng nói cất lên:
- CÔ nương! Theo lệnh chưởng môn Cái bang TỔ Thiên Tuế không một ai được ra khỏi nhà hôm nay!
Nguyệt ảnh dựng mày ngài:
- cái bang có quyền gì trong nhà này?
Triệu Nhật Hối khoanh tay trước ngực oai vệ bước vào:
- Sư muội đừng để cốt nhục tương tàn! Sư muội hãy đưa Càn Khôn Yếu Quyết đây rồ i tha hồ ra đi!
Nguyệt ảnh đỏ gay mặt:
- Sư huynh nói lạ! Bí kíp này sư huynh mưu với ngoại nhân chiếm đoạt của

sư môn, nay tiểu muội vâng lệnh đem hoàn trả lại cho lão sư, có phải vật riêng của sư huynh đâu?
Nhật Hối quát:
- Đừng nói nhiều lời!
Rồi vung quyền đánh liền. Nguyệt ảnh lùi lại hai bước tránh quyền Nhật Hối, tự biết mình không phải là đối thủ của sư huynh liền chạy vào trà thất nó i với Huệ Chi:
- Sư đệ! Sư huynh chúng ta dẫn bọn Cái bang về đây định đoạt bí kíp của sư môn đó!
Huệ Chi nhìn Nguyệt ảnh với đôi mắt tuyệt vọng:
- Tiểu đệ còn làm gì được khi bị trói cứng thế này?
Nguyệt ảnh rút kiếm rọc một đường bung hết dây trói Huệ Chi, nói:
- Ta với sư đệ bảo vệ bí kíp mang về Thiên sơn, còn tội sát nhân hãy để đó
Lúc ấy Triệu Nhật Hối và hai môn đệ Cái bang đã vào tới.
Nhật Hối thấy Nguyệt ảnh cắt dây trói cho Huệ Chi liền cười gằn:
- Nguyệt ảnh, Huệ Chi! Hôm nay không để lại bí kíp Ở đây thì không còn tình sư môn gì nữa!
Y hất đầu ra lệnh cho hai võ sĩ môn đệ Cái bang tấn công.
Kiếm đã Ở trong tay Huệ Chi, y chém liên tiếp từ thế Đoạt Châu qua thế Hấp Nguyệt áp đảo đối phương còn Nguyệt ảnh sử dụng song kiếm múa vun vút che chở quanh mình tạo thành một luồng kiếm quang dầy đặc. Đột nhiên Huệ Chi chậm kiếm lại nói lớn:
- Nhật Hối sư huynh! Tiểu đệ lấy làm ân hận về cái chết của gia gia sư huynh nhưng hôm nay cách gì cũng phải mang bí kíp về Thiên sơn cho lão sư phụ! CÓ chút vật mọn trên bước đường luân lạc xin tặng sư huynh và các bằng hữu. Hẹn có dịp sẽ tự trói đến quỳ chịu tội trước mặt sư huynh:
Y hét lên:
- Phi hành ra cổng mau sư tỷ! Coi đây!
Tay y phất ra. Một tiếng nổ "bùng" vang dậy. Khói bay mịt mù kín cả tòa tư dinh họ Triệu. Nhật Hối chỉ kịp la ú Ớ trong miệng!
- Mê đạn!... Mê đạn!...
Y gục xuống cùng hai võ sĩ Cái bang trong lúc Huệ Chi và Nguyệt ảnh đã phi hành vượt ra cổng.

Hồi 19
Ai giữ Càn Khôn yếu quyết

Hựu Huyền chân nhân kể dứt câu chuyện, lão ngậm ngùi kết luận:
- Sau đó vài tháng lão sư TÔ Tử Hồng tạ thế truyền pháp môn lại cho Huệ Chi làm đệ nhị sư tổ. Nhưng Huệ Chi lúc ấy nặng tình với Triệu Nguyệt ảnh quá rồi nên y giải tán sư môn, cưới Nguyệt ảnh rồi cùng xuống núi về Yên Kinh mở Tam Dương tiêu cục. Lời ước hẹn tự trói đến tạ lỗi với ta, y đã quên rồi, còn Càn Khôn Yếu Quyết cũng chiếm luôn làm của riêng, không hề trao cho dòng dõi của lão sư phụ Ở Hồi Cương là TÔ Tử Bảo, TÔ Tử Kiệt. Tiếc thay, tiếc thay vài năm trước đây ta nghe tin y bị thảm sát không chờ gặp mặt ta! Hà! Cuộc đời ta toàn gặp chuyện bất xứng ý.
Lão ta gườm nhìn Phàn Nhất Chi:
- Khách quan định luận! Nay nắp quan tài của y đã đóng xong rồi, công tử thấy bản chất của Phàn tổng tiêu sư, thân phụ của công tử thế nào?
Nhất Chi đáp:
- Gia gia của tiểu sinh vẫn là chính nhân quân tử. CÓ lẽ nào người chiếm đoạt Càn Khôn Yếu Quyết của người khác? Chăng qua gia gia là truyền nhân của TÔ Tử Hồng lão tổ nên có bổn phận phải giữ bí kíp ấy thôi!
Hựu Huyền chân nhân cười ré lên:
- Bổn phận! Hà hà! Thế còn ta là đại sư huynh thì sao? Truyền nhân lẽ ra phải là ta chứ?
- Nhưng lúc ấy chân nhân đã bỏ môn phái xuống núi, theo bọn Cái bang, sao còn gọi là truyền môn nhân được?
Hựu Huyền chân nhân ngừng cười, ông gằn giọng:
- Thôi không xét chuyện đã qua nữa. Công tử hãy cho ta biết, theo công tử Càn Khôn Yếu Quyết bây giờ Ở đâu?
Phàn Huệ Chi cười:
- Bí kíp ấy Ở trong đầu tại hạ đây!
Hựu Huyền lẫn Tiểu Nương đều kinh ngạc:
- Công tử nói sao? Bí kíp Ở trong đầu? Nghĩa là... nghĩa là... công tử đã học thuộc lòng bí kíp ấy rồi?
Chàng vẫn cười khan:
- chân nhân và lệnh nương đừng nghĩ lầm! Bình sinh tại hạ chưa hề được gia phụ cho xem bí kíp. Nhưng nhị vị ơi! Bí kíp nào cũng do con người sáng tạo chiêu pháp rồi ghi chép lại truyền từ đời nọ sang đời kia. CÓ bí kíp nào

không Ở trong đầu đâu?
Hựu Huyền rống lên:
- Tiểu tử khinh mạn! Định đùa giỡn với lão sư đấy hả? Nếu không nói bí kíp Ở đâu thì hôm nay khó xuống núi đó!
Tiểu Nương cũng nói:
- Công tử hãy cho lão chân nhân biết hành tung bí kíp rồi ta xuống núi, Ở mãi trên đỉnh núi Giang Lăng này thật chán lắm. Sao ta không cùng nhau giang hồ hành hiệp có phải vui hơn không?
Lúc ấy lão chân nhân đã múa thiết trượng đánh tới Nhất Chi, chàng ung dung thoái bộ, vừa nói cùng Tiểu Nương:
- Lệnh nương định che chở cho tiểu tử này ư?
Nàng vừa trả lời, vừa vung ống sáo trúc ra đỡ thiết trượng lão chân nhân không cho lão tấn công chàng. Không biết sáo trúc của Lâm Tiểu Nương bằng thứ trúc gì mà cứng như thép, đụng vào thiết trượng nghe "choáng" một tiếng, thiết trượng lảo đảo dừng lại ngay. Lão chân nhân sa sầm nét mặt:
- Ta mời lệnh nương đến đây là để cùng hợp lực tìm lại Càn Khôn Yếu Quyết chứ đâu phải để bênh vực tên họ Phàn?
Tiểu Nương sẵng giọng đáp:
- Bốn mươi năm trước chân nhân cũng đã một lần mưu định cùng với bọn Cái bang cướp bí kíp thất bại. Hoặc lịch sử có lập lại chăng? Riêng ta chăng cần bí kíp nào cả, nghe Ở đâu có Phàn công tử là ta đến thôi!
Hựu Huyền chân nhân bỗng đổi giọng:
- Lệnh nương! Xưa nay Đông Ly Quân này vẫn có lòng kính trọng với TỬ Chiêm viện, hôm nay nếu lệnh nương phá chuyện riêng của lão, lão đành ép bụng đoạn tình đó!
Lâm Tiểu Nương cười phá lên:
- Xin trân trọng gửi trả lại lòng kính trọng ấy cho chân nhân! Tử Chiêm viện có cần ai đâu, ta chỉ cám ơn chân nhân hôm nay đã kể câu chuyện xưa để ta biết thêm Càn Khôn Yếu Quyết vốn là từ nhà họ TÔ Tử phu quân ta hiện thời! Thế đủ rồi!
Hựu Huyền nói bằng giọng đe dọa:
- Lệnh nương nên nhớ hiện nay chưởng môn nhân Cái bang là TỔ Đại, con trai của TÔ Thiên Tuế vẫn chưa quên vết nhơ bốn mươi năm trước đâu. Khi ấy không phải chỉ mình ta bị lừa mà cả Cái bang cũng bị lừa nữa!
Tiểu Nương phất tay áo:
- Chỉ nhảm nhí! Ai bị lừa thì can hệ gì đến ta? Chính phu quân ta là hậu duệ của lão sư TÔ Tử Hồng mà cũng còn bị lừa nữa là! Nhưng ta cũng chăng thèm quan tâm. Phu quân ta đau hận lắm, phen này chắc sẽ làm cỏ cả bọn Cái bang chứ không đứng về phe Nam Tông hay Bắc Tông gì cả!
Phen này ngọc đá đều tan, hoặc là Phàn công tử cùng ta tránh ra vùng quan

ngoại để tránh binh đao?
Phàn Huệ Chi khẳng khái:
- Chuyện Càn Khôn Yếu Quyết có liên quan đến cái chết của gia phụ, lẽ nào tại hạ dám trốn tránh bảo thân một mình?
- Vậy công tử định làm gì?
- Tại hạ định truy tìm cho ra ai là người giữ bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết...
Tiểu Nương mỉm cười:
- Ai giữ à? Bản của TÔ Tử vương đã được Đảo Vũ chân nhân xác định là bản giả, còn bản của nhà họ Tuệ Ở Trường Viễn đảo chắc gì là bản thật? Hình như cũng toàn là bản giả cả thôi...
Theo ta nghĩ thì trên đời này có lẽ không có bản Càn Khôn Yếu Quyết nào là bản thật. Chăng lẽ công tử cứ suốt đời cắt công đi tìm một ảo vọng?
Mắt nàng mơ màng trong một phút rồi cao giọng:
- Ớ đây bây giờ ta vẫn là nữ chủ Tử Chiêm viện, ta truyền hạ sơn!
Hựu Huyền chân nhân tự biết võ công của lệnh nương Tử Chiêm viện vốn đã không tầm thường, sau lưng nàng còn có cả lực lượng của Tử Chiêm viện đông đảo và phu quân của TÔ Tử Kiệt, bởi vậy lão quát Tiêu Can:
- Băn hỏa lệnh báo cho các sơn trại dưới núi có địch nhân!
Dường như Tiêu Can đã chuẩn bị sẵn, hắn dương một cây cung lớn bắn một mũi tên lửa lao lên không trưng. Mũi tên lửa không biết được tẩm bằng hỏa dược gì mà xoay tít trên trời phát ra ánh sáng rực như một đám cháy nhỏ Tiểu Nương nhìn theo cho đến gần một khắc đám lửa mới rơi hết tàn.
Nàng thản nhiên:
- Để rồi xem! Hạ sơn thôi công tử!
Nàng buông tay áo lững thững xuống núi trước, hai bên là bốn đệ tử hộ vệ Phàn Huệ Chi lúng túng vái chào Hựu Huyền chân nhân:
- Xin hẹn hậu kỳ!
Chàng nối bước theo nữ chủ Tử Chiêm viện liền.
Dưới chân núi là một sơn trại có khoảng trên mười nóc nhà dựng quây quần cạnh một mạch nước lớn.
Hiệu lệnh trên núi của Hựu Huyền chân nhân khiến trong sơn trại bọn võ sĩ xao động.
Khi Tiểu Nương và Phàn Huệ Chi vừa phi thân xuống tảng đá cuối cùng của núi Giang Lăng đã gặp ngay một đại hán râu rậm che kín mặt:
- Nhị vị cho xem tiêu lệnh hạ sơn của Đông Ly Quân!
Tiểu Nương cười to:
- Tráng sĩ không biết ta à. Ta là phu nhân của TÔ Tử vương Ở Tử Chiêm viện, xưa nay muốn đi đâu thì đi, có cần gì tiêu lệnh của ai đâu?
Đại hán trả lời:
- Ngưỡng mộ đại danh! Tuy nhiên Hổ môn không thể để ai lọt qua khi

không có tiêu lệnh. Tiểu nhân là Kiều Kính, Hổ môn đầu sư xin thất lễ!
Hắn nói xong là múa đao đánh liền.
Tiểu Nương vẫn giữ một vẻ mặt khinh mạn, nàng gọi chúng đệ tử:
- Các em hãy cho tên đầu sư này biết mùi Tử Chiêm viện!
Một nữ nhân áo vàng múa đoản côn tiến lên tiếp chiến cùng Kiều Kính. Đánh trên mười hiệp bất phân thắng bại.Tiểu nương nóng nảy quát đệ tử:
- Côn pháp càng ngày càng vụng! Về ôn luyện lại, để đó ta!
Chưa nói xong sáo trúc đã đến trước huyệt Nhân Trung của đối phương. Kiều Kính hét lên nhẩy lộn lại một vòng tiện đà tung cước định đá vào tay Tiểu Nương. Nàng lật trảo pháp đánh đầu sáo vào mắt cá chân hắn ta rồi tả thủ xuất kiếm. Lần này Kiều Kính không còn đường tránh nữa, hắn rú lên để kiếm xuyên suốt từ yết hầu ra sau. CÓ tiếng khen:
- Tuyệt độc! Nữ chủ lệnh nương tuyệt độc!
Phóng vọt tới là một trung niên trọc đầu, mặt mũi dữ dằn như ác thần, gã quát xong tự xưng tên:
- Đệ nhất long quyền Tây Dương đệ tử Mã Kha xin thọ giáo!
Da thịt của tên Mã Kha ấy (khi ấy người Tây Dương đã có nhiều Ở Trung Quốc, Mã Kha là phiên âm của tên Marco) trắng nhợt như Ở trong hầm tối lâu năm và lấm tấm như da của loài tích dịch khiến Tiểu Nương hơi ghê tởm. Nàng hỏi Phàn Huệ Chi:
- Tên này là người Ở xứ nào mà gớm ghiếc thế?
Chàng đáp:
- Theo tại hạ được biết, gần đây bọn võ sĩ, khách thương, tu sĩ Tây Dương qua Trung Nguyên rất đông vì sau khi đọc du ký của Mã Kha Bột La (tên phiên âm của Marco Po lo) họ tưởng đường phố Trung Nguyên toàn dát vàng cả. CÓ lẽ bọn này chăng?
Quyền của Mã Kha rất nhanh và mạnh, có lẽ nhờ thân mình cao như voi của hắn. Phàn Nhất Chi không dám khinh thường vội tung quyền ra đỡ thủ. Hai quyền đụng nhau khiến cả nội công và Mã Kha đều lui lại. Mã Kha hơi ngạc nhiên vì thân hình chàng nhỏ nhắn thanh nhã mà sao quyền lực mạnh mẽ như vậy? Hắn bước tấn đấm liên tiếp hai quyền. Tiểu Nương quát:
- Mau mau còn lên đường!
Nàng đi một chiêu kiếm rất nhanh. Hai tay của Mã Kha đã bị phạt cụt tới cùi chỏ. Máu vọt ra như suối khiến Mã Kha đau đớn kinh hoàng, hắn rống lên một tiếng lớn bỏ chạy vào sơn trại.
Tiểu Nương dẫn đám đệ tử và chàng tiếp tục đi. Nhưng chỉ thoáng chốc Mã Kha lại xuất hiện với một lão nhân mặc áo choàng đen, râu rậm, mặt cũng trắng hồng như hắn. Mã Kha ậm ọe nói gì đó với lão nhân.
Lão nhân không nói không rằng dơ một vật gì dài ngoằn đen đũa ra. Khi mọi người còn đang ngơ ngác thì mấy tiếng nổ vang lên. Hai nữ đệ tử của Tiểu

Nương đi đầu ngả xuống chết liền. Phàn Nhất Chi kêu lên: "ám khí!" rồi kéo Tiểu Nương nhảy vào sau một tảng đá. Bọn nữ đệ tử cũng hoảng sợ mới người tự tìm một bụi đá chui vào. Nép mình sau một tảng đá lớn sát cạnh Tiểu Nương, Phàn Nhất Chi thấy mặt nàng ửng đỏ hây hây, tóc mai hơi xỏa xuống lấm tấm mấy giọt mồ hôi càng làm cho dung nhan nàng tú lệ.
Chàng thở dài than:
- Không biết ta có thoát khỏi nơi này không, lão dị nhân này sử dụng ám khí gì lạ quá!
Tiểu nương khẽ chớp mắt:
- Công tử ơi! Giá mà tôi có chết cùng công tử Ở đây cũng được, nhưng tôi vốn là người ương ngạnh, tôi không ưa cái vũ khí của lão dị nhân này đâu, tôi sẽ trị hắn!
Nàng rời tảng đá, bò vòng sau lưng Mã Kha. Nàng có dáng đi như con rắn nên khi bò càng giống con rắn hơn. Chỉ tiếc rằng đó là một con rắn khá đẹp. Khi đã bí mật bò đến sau lưng Mã Kha và đồng bọn, Tiểu Nương cười lên lanh lãnh. Hai người giật mình thì đã muộn. Tiểu Nương đã phi thân đến sát tên dị nhân. Hắn vừa đưa vũ khí lạ lên, Tiểu Nương đã hạ kiếm xuống. Kể thì chậm nhưng sự thực rất mau, một tiếng "đoàng" dữ dội làm bật cả gốc đám cỏ dưới chân nhưng hắn vừa ngả quy xuống vì lưỡi thép đi ngang qua cổ Mã Kha kinh hoàng bỏ chạy trong lúc Phàn Nhất Chi rời tảng đá, chàng tán thưởng:
- Lệnh nương quả là gan dạ bản lãnh!
Nàng lạnh lùng bảo:
- Ta tiếp tục lên đường!
Bọn đệ tử mười hai người cũng có mặt đầy đủ. Nàng ra lệnh:
- Các em cứ bình tĩnh! Ta chỉ mới chết có hai người nhưng ta sẽ làm cỏ hết cái sơn trại này!
Nàng nói câu ấy với vẻ mặt đanh ác dễ sợ, chứng tỏ nàng sẵn sàng thi hành để trả thù cho hai đệ tử của nàng. bỗng nhiên nàng nhìn lên trời. Trên ấy vừa lóe sáng thêm một hỏa pháo nữa. Lần này lửa hỏa pháo màu xanh biếc. Nhất Chi chép miệng:
- Bọn Hựu Huyền chân nhân lại thông báo mật lệnh gì với nhau đây!
Quả đúng như lời.
Toàn bộ sơn trại đã ùa ra đông có đến gần trăm người. Tên nào cũng nai nịt gọn gàng và sẵn sàng xả thân, có lẽ mật lệnh hỏa pháo xanh là mật lệnh quyết tử Lần này tên Kiều Kính Hổ môn đầu sư cầm đại đao đứng Ở bên hữu, bên tả có một đại hán cao lớn một tay cầm kiếm, tay kia cầm đại kỳ thêu hàng chữ "Long môn đầu sư" vàng rực. Tiểu Nương bảo chàng:
- Bọn chúng dồn hết lực lượng đỒ! Công tử đột kích Long môn, tôi sẽ phá cửa Hổ môn! Các em, chúng ta tiến lên!

Lúc này nàng có uy phong lãnh hội của một đại tướng trước giờ xuất quân Nàng xông vào trận chiến trước tiên, tả xông hữu đột như từ trên trời xuống. Nhìn nàng, Phàn Nhất Chi có cảm giác như Triệu Tử Long tái sinh đang tung hoành trong trận Đương Dương Trường Bản.
Chàng chống kiếm đứng trước đại hán cao lớn cầm cờ "Long môn":
- Tại hạ là Phàn Nhất Chi Ở Tam Dương tiêu cục, xin dược nhường đường ra khỏi vùng này!
Đại hán cười ha hả:
- Tại hạ có nghe uy danh của các hạ nhưng rất tiếc, trấn cửa Long môn này, tại hạ là đầu sư phải tuân lệnh của trại chủ!
Hắn trao đại kỳ cho bộ hạ đứng cạnh, múa trường kiếm tấn công chàng.
Chàng hô:
- Cẩn thận!
Và thi triển Huyền Công kiếm môn với mục đích đoạt tinh thần đối phương. Kiếm chàng vẽ thành một luồng hào quang kinh dị. Long môn đầu sư vừa kịp kêu lên "ái chà!" mũi kiếm chàng đã chém bay vạt áo trước.
Hắn chới với lùi lại thì kiếm thứ hai đã thọc đúng yết hầu. Tất cả đám bộ hạ tràn lên cứu đầu sư nhưng không kịp nữa. Phàn Nhất Chi vũ lộng kiếm Can Tương như một con rồng, chàng nói lớn:
- Chư vị, tại hạ không muốn xuống tay, xin chư vị tránh ra nhường đường!
Kể thì chậm nhưng sư thực mau như chớp giật, chưa hết câu đã có hai tên hảo hán nữa bị kiếm chàng thọc qua yết hầu. Bọn hảo hán sơn trại kinh hoàng vì kiếm quang của Phàn Nhất Chi.
Bên Hổ môn, đồng bọn cũng bị Tiểu Nương và đệ tử giết chết gần hết. Chúng mất hết nhuệ khí, còn độ hơn chục tên tự động buông vũ khí chạy thoát thân Phàn Nhất Chi nhìn xác người ngổn nga trên mặt đất, sầu não nói với Lâm Tiểu nương:
- Lệnh nương sát hại nhiều quá! Bọn chúng chỉ là thủ hạ phải vâng lệnh thôi chứ tội tình gì?
Mạt nàng lạnh như băng:
- Các em hãy đuổi theo những đứa còn sống giết hết cho ta! Để trả oán cho nhị nương đã chết!
* * *
Vương Điểm chở vợ là Tiểu Tú cỡi trên lưng một con ngựa nhắm hướng Yên Kinh. Mấy ngày liền Tiểu Tú lên cơn sốt cao nên hành trình rất vất vả và Vương Điểm luôn luôn phải dừng lại tìm quán trọ cho nàng nghỉ ngơi. Yên Kinh là đất thị tứ bậc nhất vào thời ấy được coi là nơi đô hội của Trung Nguyên.
Tối ngày thứ mười, Vương Điểm đến Yên Kinh lữ điếm nằm bên cạnh một dòng sông lớn. Lệnh nương nữ chủ chỉ dặn đến Yên Kinh rồi chờ nàng nên

Vương Điểm lúng túng không biết phải chờ nàng Ở đâu. Hoặc tại đây cũng có tư dinh của nàng chăng? Y đã dò hỏi khắp nơi để xem có ai biết tư dinh của Tử Chiêm viện không nhưng xem ra Vô vọng.
Dẫn Tiểu Tú vào phòng trọ cho nàng nằm yên nghĩ sau khi đã ăn uống, Vương Điểm bước ra ngoài tửu điếm.
Buổi tối có lẽ là giờ phút thực khách đông nhất. Toàn là lũ giang hồ hảo hán mà chỉ nhìn vẻ mặt dữ dằn cũng đáng để tránh xa rồi. Kín đáo quan sát, Vương Điểm phát hiện một bàn chỉ có một nam một nữ có lẽ là người dân chân chất. Nam đã già lắm với hàm râu bạc như cước và nữ thì lại quá trẻ, ước độ mười lăm mười sáu là cùng. CÓ lẽ hai cha con? Lão râu bạc dỗ dành:
- Con cố ăn cho no, bệnh tình suy nhược của con không ăn làm sao có sức để đi tìm Diệu Thủ ông được?
Nghe đến tên Diệu Thủ ông, Vương Điểm hơi mừng vì chính Lâm Tiểu Nương cũng hẹn sẽ nhờ ông này chữa bệnh cho vợ y. Y tiến lại, vờ như tìm chỗ ngồi rồi lễ phép:
- Xin phép lão bá, tiểu sinh có thể tạm ngồi chung bàn?
Lão ông vui vẻ:
- Được được! Công tử cứ ngồi, bàn chỉ có hai cha con lão thôi mà!
Vương Điểm kéo ghế ngồi làm quen:
- Xin được mời lão bá và cô nương một chung rượn nhạt!
Y kêu tửu bảo lấy rượn và thức nhắm. Trong khi cầm đũa, y hỏi dò:
- Ớ vùng này tiểu sinh có nghe tiếng một danh y, chăng hay lão bá có biết?
Lão nhân đáp ngay:
- Danh y Ở Yên Kinh này ngày nay có lẽ là Diệu Thủ ông, công tử nói về ông ấy chăng?
Y gật đầu:
- Chính phải! Danh y hiện Ở đâu vậy lão bá?
- Cách đây năm dặm, công tử tìm Diệu Thủ ông có việc gì?
- Tiện nội tiểu sinh trúng độc muốn nhờ danh y cứu chữa dúm!
Lão nhân cười khà:
- ủa! Công tử chưa nghe điều kiện của Diệu Thủ ông sao?
Vương Điểm thật thà:
- Tiểu sinh là người xa lạ, xin lão bá cho nghe!
- Diệu Thủ ông nổi tiếng thần y, nhưng chỉ chữa bệnh với điều kiện là chữa cho phụ nhân và chữa xong là phải động phòng với lão liền!
Vương Điểm dãy nãy:
- Làm gì có chuyện tinh quái ấy? Nghe nói niên kỷ của Diệu Thủ ông đã cao lắm rồi mà?
Lão nhân vẫn cười:
- Cũng ước chừng lục tuần như lão thôi, nhưng về việc phòng trưng thì

không thua các thiếu niên công tử đâu!
Vương Điểm lấy làm quái dị, y buột miệng:
- Vậy tại sao Lâm Tiểu Nương lại khiến ta tìm lão? Hà! Lệnh nương có ý gì đây?
Thiếu nữ nghe lọt tai câu nói ấy, nàng hỏi liền:
- Công tử vừa nói đến Lâm Tiểu Nương, phải chăng là nữ chủ nhân TỪ Chiêm viện?
Vương Điểm ngạc nhiên, y đáp:
- Vâng! CÔ nương cũng quan tâm đến Tử Chiêm viện?
Thiếu nữ đáp luôn mặc cho ông lão kín đáo bấm tay nàng:
- Tôi bị trúng độc tiêu của Lâm lệnh nương nên phải đi tìm danh y một cách khổ sở thế này đây, nếu tôi khỏe mạnh bình thường lại được, tôi sẽ tìm lệnh nương ấy để trả cái oán này!
Càng lúc Vương Điểm càng ngạc nhiên:
- ô! Tại sao nữ chủ lệnh nương lại hạ độc thủ với một người còn nhỏ tuổi như cô nương?
Lão nhân đỡ lời liền có lẽ sợ con gái mình nói lỡ:
- Chẳng qua... chẳng qua... đứa bé này... tình cờ nhặt được... cái gì đó Càn Khôn Yếu Quyết của nhà họ Phàn cách đây mấy năm, nó có biết gì đâu tình cờ vậy thôi!
Vương Điểm bị đẩy đến tận cùng của sự kinh ngạc:
- Do đâu mà có sự tình cờ quái lạ đến thế? Tiểu sinh nghe nói Càn Khôn Yếu Quyết có phải viết bằng chữ Hán đâu mà dễ đọc?
Lão nhân lại thở dài:
- CÓ lẽ cũng do oan nghiệt! Chẳng qua nhà lão Ở ngoại vi vườn nhà của Phàn tổng tiêu đầu nên cũng có nghe đồn về cái chết thảm của tiêu đầu. Thế rồ i... thế rồ i...
Lão còn đang ấp úng bỗng có tiếng quát:
- Lão con rùa kia! Đừng nói nhảm nhí! CÓ dẫn xác về hay không?
Một lão bà xuất hiện ngay cửa tửu điếm với cây gậy trong tay. Lão bà đen đủi một cách dị thường chứng tỏ là ngoại vực chứ không phải người Hán.
Trông thấy lão bà, lão ông có vẻ hoảng hốt thực sự:
- Ơ Ơ nói nhảm gì đâu, tôi dẫn con A Khúc đi tìm Diệu Thủ ông chứ không lẽ để nó chết mòn sao?
Lão bà nhăn tít cặp lông mày trông càng dữ dội:
- Diệu Thủ ông? Cái lão dê dực ấy à? Thôi thôi! Thà chết còn hơn để lão chữa bệnh! Về ngay đi!
Thoắt một cái lão bà đã đến sát bàn Vương Điểm. Câu chuyện dỡ dang khiến y càng thắc mắc, y can thiệp:
- Lão bà chậm cho một chút để tiểu sinh xin nghe nốt câu chuyện Ở vườn

nhà Phàn tổng tiêu đầu!
Bà lão gạt đi với giọng chua lè:
- Tiêu đầu cái con rùa! Bọn Hán tộc thật lắm chuyện! Đã bảo về là đứng dậy ngay! Lại rượn với chè!
Vừa quát mắng lão bà vừa đưa tay chộp lấy mấy chung rượn trên bàn định quăng đi. Vương Điểm đợi tay lão bà sắp đụng chung rượn liền nhanh như cắt chộp lấy ấn xuống. Kình lực tuổi trẻ của y rất mạnh nhưng lão bà tỉnh như không, chỉ hơi khứng lại một chút lão bà đã hút chung rượn về phía mình như có lực hút của mấy chục người cộng lại. Bị bất ngờ, Vương Điểm la hoảng:
- Lão bà! Chớ đoạt chén rượn!
Tay tả của y xuất chiêu chém vào huyệt Thiên Trụ sau ót của bà nhưng không hiểu sao đầu lão bà như bằng chất dẻo, y có cảm giác đụng vào vật mềm nhũn. Lão bà cười ma quái:
- Công tử! Định thử võ công hả?
Không đợi Vương Điểm trả lời, người bà thun lại y như một sợi giây thun rồi đột ngột bật ra. Trong lúc y đang ngơ ngác về pháp môn kỳ quái thì đầu ngón tay của lão bà đã xỉa tới mặt y trúng huyệt Nhân Trung. Y choáng váng vì trúng đòn, bèn quyết định rút kiếm. Lão bà vẫn thản nhiên:
- Công tử chưa nghe tiếng Bão Đại ấu Ở đây ư?
- Bão Đại ẩu? Tiểu sinh mới nghe lần đầu!
Kiếm y lóe lên quạt qua mặt lão bà khiến bà tấm tắc:
- Cũng khá đấy! Nhưng chỉ là trò đùa với lão mà thôi!
Vương Điểm kinh dị vì y là tay kiếm có hạng trong bọn giang hồ Ở Linh Lăng mà xem chừng lão bà này coi y không ra gì.
Lão bà vọt tới giáng một cái tát như sấm sét vào mặt y, quát lên:
- Công tử là ai, nói mau?
- Tiểu sinh khi xưa có gia phụ là thủ hạ của Phàn tổng tiêu đầu nên cũng võ vẽ chút võ nghệ, xin được thử sức.
Lão bà lùi lại một bước đứng trợn mắt nhìn Vương Điểm khẽ "a... a... " trong miệng. Ngay lúc ấy một lão tăng ăn mặc kỳ dị ngồi Ở gần bên chống thiền trượng xuống đất:
- à! Bọn lưu đảng kéo nhau tới đây làm ồn ào ta thế hả? Cái gì là Phàn... Phàn cái con rùa!
Lão tăng dựa vào thiền trượng búng mình tới sát Vương Điểm:
- Tên công tử Phàn Nhất Chi khi xưa Ở Tam Dương tiêu cục hiện nay lưu lạc đâu rồi?
Hữu chưởng của Bão Đại ấu đột ngột vỗ mạnh vào mặt lão tăng. Lão đứng yên hứng trọn chưởng nhưng vẫn đứng vững, lão còn cười hề hề:
- Hà hà! Thoát Xác Thiền lão tăng từ đất Kim xa xôi tới đây chưa lần nào

được gãi ngứa đến như vậy!
Nghe câu nói đùa ngạo nghễ của lão tăng xưng tước hiệu Thoát Xác Thiền, Bão Đại ấu điên tiết:
- Vậy để ta tiếp tục gãi ngứa cho!
Lần này chưởng pháp lão bà đưa từ từ tới. Lão tăng vận công lực đưa chưởng ra đỡ. Song chưởng đụng nhau tạo một khoảng chân không ngột ngạt khiến lão ông và thiếu nữ phải la lên:
- Lão má! Dừng tay đi cho con về!
Nhưng lão bà đang dồn công lực vào chưởng nên bỏ mặc những lời kêu của chồng và con. Một lúc Thoát Xác Thiền đã nao núng, người lão đẫm mồ hôi và hơi tớ đã khò khè, lão ngáp ngáp như cá mắc cạn:
- Chân Pháp đạo nhân! Chân Pháp đạo nhân!
Đồng bọn của lão là Chân Pháp nhận thấy lão sắp nguy bèn huy động song kiếm đánh một trên một dưới cùng tấn công Bão Đại ấu. Hữu chưởng lão ấu vẫn tiếp tục áp đảo Thoát Xác Thiền nhưng tả chưởng thu về quét ngang song kiếm. Hai tiếng "rắc" vang lên. Song kiếm của Nhơn Pháp đạo nhân gãy cùng một lúc. Lão thối lui rũ trong vạt áo ra một nắm phi tiêu, lão sắp vung tay thì Vương Điểm giơ trường kiếm án ngữ:
- Lão tiền bối! Đánh người như thế không nên!
Nhơn Pháp đạo nhân cứ bắn phi tiêu ra, một mũi bị kiếm Vương Điểm phạt rơi xuống đất, mũi thứ hai bay tới cũng rơi xuống đất, mũi thứ ba, mũi thứ bốn cũng vậy nhưng đến mũi thứ năm kiếm chỉ hơi chậm một chút, phi tiêu đã ghim vào vai Bão Đại ẩu. Phi tiêu có tẩm thuốc mê cực mạnh nên Bão Đại ẩu té xuống liền. Nhơn Pháp đạo nhân hô lớn:
- Đem lão bà này đi mau!
Đồng bọn của hai lão ngồi rải rác trong tửu quán đứng cả dậy ùa tới cùng một lúc đồng thời thiền trượng và song kiếm của Thoát Xác Thiền và Nhơn Pháp đạo nhân khống chế Vương Điểm.
Trong vòng chưa tới một khắc, cả bọn đã mang cái xác bất động của Bão Đại ẩu ra khỏi tửu quán.
Cửa quán đã sắp sẵn xe ngựa, lão ấu bị quăng lên xe, Nhơn Pháp đạo nhân ra roi còn hỏi Thoát Xác Thiền:
- Đại tăng có chắc con mụ này có Càn Khôn Yếu Quyết chứ?
- Đạo nhân không thấy công phu của mụ sao? Bí kíp Ở trong đầu mụ ta đồ! Chẻ đầu mụ ta là đoạt được thôi!
Lão ông và thiếu nữ lếch thếch chạy theo một đoạn ngắn rồi quay trở lại tìm Vương Điểm:
- Công tử có biết bọn ăn cướp đó là ai không?
Thiếu nữ mau miệng trả lời dúm y:
- Bọn tay chân Cái bang đồ! Đã bốn mươi năm nay chúng theo đuổi Càn

Khôn Yếu Quyết của nhà họ Phàn. Chúng có biết đâu ta đã đốt nó ra tro bụi rồi, may ra còn trong đầu của lão má mà thôi!
Vương Điểm nhớ tới cái vụ Hựu Huyền chân nhân, Phàn Huệ Chi, vội chộp lấy hỏi:
- ủa! Làm sao lão bà có được Càn Khôn Yếu Quyết?
Vẫn thiếu nữ:
- Lão má chỉ gặp may thôi! Má có biết võ công bao giờ đâu, có lẽ vì vậy mà học bí kíp lướt qua đã thuộc lòng rồi. May mà lão má lại là người Hồi Cương nên bản bí kíp ấy lão má chỉ cần liếc mắt là thuộc làu. Bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết bây giờ chỉ còn một bản duy nhất trong đầu lão má đó!
Vương Điểm than:
- Hỡi ôi! Bí kíp Càn Khôn Yếu Quyết là tâm huyết từ đời này sang đời nọ của tổ sư TÔ Tử Hồng mà nay chỉ còn nằm trong đầu một lão già quê mùa sao?
Lão nhân gặng hỏi y:
- Công tử nhận mình là người quen biết của nhà họ Phàn là thật hay đùa?
Vương Điểm nghiêm mặt:
- Tiểu sinh đùa làm chi?
- Công tử có biết Phàn Nhất Chi của nhà họ Phàn không?
- Biết! Chính y là đại huynh của ta!
Lão nhân reo mừng:
- Phàn tổng tiêu đầu là ân nhân của gia đình ta. Chính căn nhà chúng ta đang Ở cũng do tiêu đầu cung cấp.
Thiếu nữ mặt tươi rói, đề nghị:
- Đã mấy năm qua phụ mẫu tôi dò hỏi tin tức của Phàn công tử vẫn không biết hạ lạc phương nào, nay gặp dịp đây, mời công tử về qua tệ xá chúng tôi cho biết, để ngày sau có gặp Phàn công tử sẽ báo lại cho người.
Vương Điểm:
- CÔ nương có biết bọn Cái bang Ở đâu gần đây không?
Lão nhân đáp:
- Cái bang có trang trại cách đây hai dặm về phía tây, công tử hỏi làm chi?
- Tôi muốn biết nguồn gốc Càn Khôn Yếu Quyết vì dù sao đây cũng là vưu vật mà cả giang hồ đang thèm muốn!
- Điều ấy có khó gì! Công tử cứ đến tìm mụ Bão Đại ấu đang bị chúng b ắt về Tứ Quý trang đó!
- Tiểu sinh xin gởi tiện nội Ở nhờ nhà lão bá một thời gian ngắn, mong được lão bá chăm sóc đợi tiểu sinh đến Tứ Quý trang trở về!
Lão nhân vui vẻ gật đầu:
- Được được! Công tử cứ coi tệ xá của lão như của công tử vậy, mà thực ra xưa kia chính Phàn tiêu đầu đã chu cấp cho gia đình lão!

Ngay sau đó, Vương Điểm sắp xếp cho Tiểu Tú đến nhà cha con lão nhân an dưỡng còn y tìm đường đến Tứ Quý trang.
Lần này y tâm niệm phải dò hỏi cho ra manh mối Càn Khôn Yếu Quyết.
Tứ Quý trang của Cái bang chiếm một khoảng đất khá rộng ngoại vi thành Yên Kinh, từ lâu vốn là nơi cấm ky đối với những người dân thường Ở đây Sự bí mật Tứ Quý trang đến cả quan quân cũng e dè. Đã có lần vì tranh chấp đất đai quan trên chưa kịp xét xừ đã bị những thủ hạ Tứ Quý trang đang đêm đột nhập công đường treo cổ gia đình viên huyện lệnh.
Người ta đồn rằng họ dựa vào thế lực của các quan lớn nhà Thanh nên không còn kiêng sợ ai. Bởi vậy, chung quanh Tứ Quý trang không một ai dám ở, để mặc cho đất hoang vu rậm rạp mọc bừa bãi như một đám rừng.
Vương Điểm phóng ngựa qua đám rừng nhỏ ấy mới đến một cái cổng gỗ đóng sơ sài. Ngoài cổng hoàn toàn không có chữ viết nào ngoài một lá cờ đuôi nheo nhỏ treo lơ lửng, giữa lòng cờ cũng thêu một con sơn cẩu trông dữ dội không kém gì vật thật.
Xuống ngựa trước cổng, Vương Điểm mặc cho con ngựa tự do, còn y tự động mở cổng bước vào. Nhìn đến mút mắt, y mới thấy lưa thưa vài nóc nhà bằng tre nứa.
Đi bộ suốt từ cổng vào đến nhà không ai đến hỏi y câu nào. Đến lúc đứng trước gian nhà tranh có cắm một bảng vuông viết mấy chữ "Đạo Nhân đường,, y mới nghe một câu hỏi:
- Tiểu tử tìm ai đó?
Nhìn thấy chữ "Đạo Nhân đường" Vương Điểm tiện miệng hỏi luôn:
- Tiểu sinh tìm Nhơn Pháp đạo nhân, chăng hay đạo nhân có mặt?
Một hán tử cắp đao sát nách trả lời:
- Đạo nhân hôm nay luyện khí dưới "Tuyệt Cốc đường" rồi, mà ngươi tìm đạo nhân có chuyện gì?
Y bịa chuyện:
- Tiện sinh là người của TỔ thiếu chủ. CÓ phải hôm trước đạo nhân mới bắt được Hán tử tiến sát lại:
- Người nhà của TỔ Di Khánh à? Hà hà! CÓ tiêu lệnh làm tin không?
Vương Điểm đáp "Có chứ!" kiếm đã điểm ngay yết hầu khiến hắn không kịp kêu một tiếng, y dọa:
- Ngươi kêu lên một tiếng nhỏ, kiếm sẽ ấn sâu Vô đứt cuống họng liền.
Bão Đại ấu bị nhốt Ở đâu?
Hán tử mặt cắt không còn giọt máu:
- Bão Đại ấu... Ở... Ở... "Tuyệt Cốc đường" với đạo nhân... coi chừng...
Vương Điểm thu kiếm, chớp mắt y vọt đi để mặc hán tử đứng trông theo.
Phải hành động thật mau vi tên hán tử này có thể sẽ báo động cho đồng bọn đề phòng.

Vọt qua gian "Đạo Nhân đường" là đã tới "Tuyệt Cốc đường" Trong gian nhà hoàn toàn im vắng.
Ghé mắt nhìn vào song cửa, Bão Đại ấu thấy Chần Pháp đạo nhân đang cúi mặt trên bàn làm cái gì đó. Không thấy Bão Đại ấu đâu.
Cùng lúc ấy y nghe tiếng chân rầm rập tiến lại gần. Đúng là tên hán tử đã báo động.
Không thể chần chờ được nữa, Vương Điểm đạp cửa lao vào. Bất ngờ, Chần Pháp đạo nhân sững người:
- A... a... tên tiểu tử Ở Yên Kinh lữ điếm à?
Chỉ cần lão sững người trong nháy mắt, kiếm của Vương Điểm đã bật ra kê sát yết hầu lão:
- Đúng là tiểu tử ấy. Lão ấu bị bắt đâu rồi?
Nhơn Pháp đạo nhân tìm kế hoãn binh:
- Mụ Ở đây, nhưng cửa đã bị lão Thoát Xác Thiền khóa mất rồi!
- Lão Thoát Xác Thiền Ở đâu?
- Ớ đây!
Thoát Xác Thiền phi thân vào phòng, hôm nay lão cầm cặp song chùy nặng đến trăm cân.
Bọn võ sĩ đã đứng đen cả nhưng thấy hai lão võ sư trong phòng chưa ra lệnh nên chưa xông vào.
Song chùy của Thoát Xác Thiền đập xuống mặt bàn vỡ tan trong lúc đầu chùy kia bật lên nhắm đầu Vương Điểm đánh tới. Vương Điểm đang ghim mũi kiếm vào yết hầu lão đạo nhân liền dùng tay tả nhấc lão lên án ngữ thân mình. Chùy đập vào vai lão đạo nhân một đòn trời giáng khiến lão rống lên:
- Tên tăng Vô sĩ kia! Sao lại đánh ta thế?
Thoát Xác Thiền thu chùy lại múa một vòng:
- Tiểu tử gian ngoan thật. Hôm nay vào hang Ổ bọn ta khó về đó!
Nhưng lão ta chỉ múa áp đảo thôi chứ không dành. Lão hô to với đạo nhân:
- Ta đi thôi, đã có Kim Tỏa Quyết cho tiểu tử rồi!
Hai lão bỗng nhiên cùng phi thân ra khỏi cửa cười ha hả:
- Tiểu tử coi Kim Tỏa Quyết của lão gia đây!
Vương Điểm còn đang ngơ ngác vì không hiểu sao hai lão già rút lui quá sớm bỗng nhiên chân y như dạp lên khoảng không. Mấy tiếng chuyển động khô khan vang lên. Cả cái nền nhà bằng đất như bị lún xuống dần. Vương Điểm hoảng hốt, y dính dùng khinh công nhảy lên nhưng không kịp nữa, cả nền nhà đã biến mất đẩy y rơi xuống một hầm sâu hun hút. Ngửa cổ nhìn lên, y chỉ thấy một màu đen kịt kín bưng. Y than thầm trong bụng: "Ta sa bẫy bọn này rồi!" Trên đầu y dường như có chút ánh sáng le lói. ĐÓ là Chân Pháp đạo nhân vừa hé mở một Ô cửa nhỏ bằng tờ giấy, lão cười vang dội:
- Tiểu tử! Ráng Ở dưới đó với giun dế! Can đảm mang thân một mình vào

Tứ Quý trang thì gớm thật! Hà hà!
Lão đóng sập Ô cửa nhỏ lại. Trong hầm lại tối om.
Trong lòng Vương Điểm rối bời, y ngồi dựa vào vách đất lạnh giá cố luyện thần khí để lấy lại tỉnh táo. Y điều hòa kinh mạch một lúc thấy trong người đã hơi dễ chịu, y liền nghĩ về hoàn cảnh của mình hiện nay! Hừ! Thật là tự nhiên đem thân vào củi trong lúc Tiểu Tú đang vật vã đợi y. Y thở dài.
Tiếng thở dài của y hình như đến tai một người nào đó Ở cùng hầm từ trước vì y nghe tiếng sỉ vả:
- Làm thân nam tử mà chưa chi đã thở dài thở ngắn, còn làm việc đại sự gì được?
Nghe âm thanh quen quá, Vương Điểm tỉnh liền:
- Bão Đại ấu? Xin cho biết có phải Đại ấu không?
Tiếng cằn nhằn:
- Chứ còn con rùa đen nào nữa? Tiểu tử làm sao mà phải vào đây?
- Tiểu tử đi tìm lão ấu đây!
- Ngươi nói là vì ta mà ngươi phải vào đây ư? Đừng bắt lão già này phải hàm ân!
Một bàn tay chộp lấy cổ áo Vương Điểm kéo y lại gần. Y ngửi thấy mùi ngai ngái của áo quần lâu ngày không giặt, mùi hôi làm y hơi khịt mũi:
- Lão Đại ấu! Đúng là vì lão ấu tiểu tử mới phải vào đây, lão ấu có biết trưởng nam của Phàn tổng tiêu đầu không?
- Ta không biết, ngươi là người ấy ư?
- Không, nhưng tiện sinh biết người ấy... y đau khổ đi tìm Càn Khôn Yếu Quyết đó!
Lão bà nhăn nhó:
- Càn Khôn Yếu Quyết là cái quái gì?
- Lão ông và tiểu thư đều nói công phu võ học lão nhân học được là Ở cán Khôn Yếu Quyết!
- Cái đó là Càn Khôn Yếu Quyết à? Hà hà, ta thấy sách thì đọc chơi rồi tự nhiên nó in vào trong đầu, còn nó là cái gì ta biết làm quái gì?
Vương Điểm nài nỉ:
- Lão bà! ĐÓ chính là Càn Khôn Yếu Quyết của Phàn tổng tiêu đầu chủ nhân nhà tiểu sinh cuốn sách đó lão bà học xong cất đâu rồi?
Lão bà vừa cười tinh quái vừa thật thà:
- Ta có biết đâu? Đọc chơi vài ba lần rồi ta đưa cho con A Khúc nó nhóm bếp rồi còn đâu!
Vương Điểm la lên:
- Trời ơ! Vậy lão bà đã thiêu nó ra tro?
- Chứ còn ra gì nữa? Nhưng bây giờ ta vẫn nhớ như in vì ta vốn là người Hồi Cương qua sống Ở Trung Nguyên mới vượt đồi này. Bây giờ ta vẫn có thể

đọc thuộc từng chữ.
Vương Điểm reo lên:
- Tuyệt quá! Tuyệt quá! Lão bà đọc cho tiểu sinh nghe nhé!
* * *
Trên đường về Yên Kinh, Phàn Nhất Chi và nữ chủ Tử Chiêm viện ghé lại thăm dinh cơ năm xưa của nhà chàng. Mọi vật đã thay đổi, xưa đây là một tòa ngang dãy dọc thì nay chỉ còn là mảnh đất hoang tàn đầy bụi rậm.
Chàng ngậm ngùi nhìn mảnh đất cũ mà chàng đã lớn lên. Gần mười năm rồi còn gì? Vật còn đổi sao còn dời huống gì chỉ là mấy gian nhà ngói?
Đang thơ thẩn vượt qua nền nhà cũ đã lên rêu mốc bỗng chàng nghe Lâm Tiểu Nương hớt hải:
- Công tử! Cớ sao mộ của Phàn tiêu sư lại bị đào tung thế?
Sau khi gia đình chàng xảy ra thảm họa, chàng đã bị địch nhân bắt đi liền nên không biết ai đã mang xác thân phụ chàng về chôn Ở đây, rõ ràng trước một nấm đất bị xới tung là cái bia đá viết nắn nót mấy chữ: "Phàn công Huệ Chi chi mộ" dưới đó là một khoản nhỏ li ti: "Vương thị lập bia." à, người xây mộ chính là cha con lão gia nhân Vương Điểm.
Chàng vội vàng chạy về phía Lâm Tiểu Nương kinh ngạc:
- Đã lâu tại hạ không có dịp về đây, không biết quân cướp nào đào mộ phụ thân tìm gì thế?
Chàng thở dài:
- Sinh thời gia gia tại hạ chỉ có một thanh kiếm và một tấm lòng hào hiệp, vàng bạc gia sản có gì đâu mà bị người đào xới thế này?
Tiểu Nương phát hiện một vật gì lấp lánh trong lòng đất, nàng cúi xuống nhặt lên:
- Công tử xem này!
ĐÓ là mảnh kim khí được tráng bạc in hằn nửa cánh hoa nhiều cánh ẩn hiện, nàng đăm chiêu:
- Ta biết chủ nhân lệnh bài này là ai rồi...
Lúc ấy có một bóng người thoáng vụt qua. Tiểu Nương đang đăm chiêu suy nguyên không để ý nhưng chàng đã phát giác. Chàng nói:
- Lệnh nương, chúng ta giả như tìm thấy cái gì lạ dưới ngôi mộ rỗng này để dụ tên kia đến!
Dứt lời chàng vờ cúi xuống reo lên:
- A! Đây rồi! Lệnh nương nhìn xem đây là bảo vật đó!
Chàng đứng dậy thì bóng người đã đến gần bên. ĐÓ là một thanh niên trang nhã mà chàng nhận ra ngay là Quan Thượng Cầu. Chàng kinh ngạc:
- ủa! Nghe nói thiếu hiệp đã vào tay TÔ Tử Kiệt rồi cơ mà?
HỌ Quan chưa trả lời câu hỏi của chàng mà hỏi lại liền:
- Bảo vật đâu?

Tiểu nương chau mặt:
- Các hạ hãy trả lời, các hạ tìm gì dưới ngôi mộ này?
Quan Thượng Cầu cười rộ:
- TÔ Tử Kiệt phao tin Càn Khôn Yếu Quyết còn chôn theo với xác Phàn Huệ Chi nên ta trốn y về đây đào tìm. Nhưng hôm nay vừa đi qua Yên Kinh lữ điếm ta biết ta đã bị gạt. Càn Khôn Yếu Quyết vào tay người khác rồi và đó mới là bản thật duy nhất trên đời, bản của TÔ Tử Kiệt chỉ là bản giả như lời Đảo Vũ chân nhân nói.
Phàn Nhất Chi vội hỏi:
- Thiếu hiệp biết vào tay ai không?
Quan Thượng Cầu mỉm cười:
- Nói ra công tử không thể ngờ, bản chính vào tay một lão bà đần độn rên là Bão Đại ẩu Ở rất gần đây.
- Thì ta lúc nãy thiếu hiệp đi tìm Bão Đại ẩu chăng?
- Đúng đỒ! Lão bà đã bị bọn Cái bang bắt giữ trong Tứ Quý trang rồi.
Phàn Nhất Chi còn nhớ lão bà người Hồi Ở gần nhà chàng lúc chàng còn nhỏ xíu Gọi lão bà là đần độn quả không có gì quá đáng vì từ khi lưu lạc từ Hồi Cương sang đây, được thân phụ chàng cho căn nhà nát sau vườn, bà lão chăng có nghề ngỗng gì nuôi thân ngoài việc lãnh chăm sóc đàn ngựa cho gia đình chàng.
Phàn Nhất Chi lẩm bẩm:
- Lạ thật! Lạ thật! Lão bà ấy có còn giữ Càn Khôn Yếu Quyết của nhà ta không... và lão bà đã đọc được chữ Hán chưa?
Tiểu nương quả quyết ngắt lời:
- Việc chăng có gì khỒ! Chúng ta hãy đến Tứ Quý trang tìm Bão Đại âu là mọi điều sẽ sáng tỏ.
Cả ba cùng tìm đến Tứ Quý rang khi trời sụp tối. Toàn sơn trang chìm trong bóng đen mờ đục, im lặng như tờ.
Đến cạnh cánh cổng sơn trang, đã đẩy cổng gỗ bước vào mà vẫn không có một ai xuất hiện khiến Quan Thượng Cầu phải kêu lên, kinh ngạc:
- ủa! Sao không có đèn đuốc gì cả vậy?
Lâm Tiểu Nương linh cảm có điều gì bất thường:
- Mọi khi bọn Nhơn Pháp đạo nhân thức rất khuya để luyện đan dược, còn bọn vệ sĩ thì ăn uống ồn ào, không hiểu sao hôm nay lại tĩnh lặng thế này?
Phàn Nhất Chi là người phát hiện ra điều bất thường đầu tiên, chàng chỉ một xác chết nằm trong cỏ:
- Lệnh nương và thiếu hiệp nhìn kìa! CÓ xác chết!
Cả ba đến gần. ĐÓ là xác chết của một võ sĩ ngực gã bị thủng một lỗ to.
Tiểu Nương kêu lên:
- Gã bị đối thủ moi mất trái tim rồi!

Phàn Nhất Chi hơi rùng mình quay lưng đi hướng khác. Ớ hướng khác chàng lại phát hiện một tử thi nữa. Chỉ nhìn qua cả ba cũng nhận ra xác chết thứ nhì cũng bị moi mất trái tim.
Từ cổng sơn trang dẫn đến Tuyệt Cốc đường có đến năm xác chết có tư thế nằm giống như nhau và cũng đều bị moi mất tim. Chàng rùng mình:
- Không biết ác nhân nào hạ thủ độc địa quá! Ta hãy vào Tuyệt Cốc đường xem sao.Cửa Tuyệt Cốc đường không đóng.
Quan Thượng Cầu cẩn thận mồi một que củi.ánh sáng chập chờn soi tỏ bên trong gian Tuyệt Cốc đường. Cả ba người đều sững mắt trợn lên kinh hoàng. Thoát Xác Thiền, Nhơn Pháp đạo nhân cũng nằm co quắp Ở một góc nhà, trong lồng ngực cũng không còn trái tim.
Lâm Tiểu Nương dùng đầu kiếm lật xác Nhơn Pháp đạo nhân lên. CÓ lẽ lão chết trong cơn kinh hoàng tột độ nên mắt lão không khép lại được, cứ trừng trừng nhìn lên trời. Nàng gằn giọng:
- Không biết cao nhân nào đột nhập vào đây mà tàn sát hết thế này?
Quan Thượng Cầu buông thòng:
- Hoặc là Vương Điểm chăng?
Chàng lắc đầu:
- HỌ Vương chỉ là một người võ công trưng bình, làm sao hạ thủ được các lão nhân đây?
Trong ba người, nội lực của chàng thâm hậu hơn cả, chàng la lên đột ngột:
- CÓ người còn sống!
Chàng bước tới liền. ĐÓ là một lối đi quanh co dẫn từ Tuyệt Cốc đường đến Tàng Kinh thất nằm khuất sau một tàng cây lớn. Cầm que lửa chập chờn trên tay, chàng bước lướt trên mặt cỏ, trầm giọng hỏi:
- Xin vạn hạnh được bái kiến cao nhân nào đó!
CÓ tiếng khò khè phát ra từ một bụi rậm:
- Ta đây! Ta là Bão Đại ẩu đây! Hãy tới đây mau!
Phàn Nhất Chi đã tới. Dưới ánh sáng vàng khè và chập chờn của ánh lửa, chàng nhìn thấy một lão bà quần áo tơi tả nằm ngả chúi dưới một gốc cây. Hơi thở của lão bà chỉ còn mỏng manh như sắp đứt và toàn thân lão bà nhuộm đỏ những máu, nhất là hai bàn tay lão bà giống như hai bàn tay bằng máu vậy. Quan Thượng Cầu và Lâm Tiểu Nương cũng vừa tới sau, Tiểu Nương nóng nảy hỏi liền:
- Lão bà đã giết chết bọn Nhơn Pháp đạo nhân?
Lão bà gật đầu:
- Phải, còn thằng nào sống không?
Không hỏi thêm một lời, Tiểu Nương nghiến răng đánh ra một chưởng mười thành công lực.
Bão Đại ẩu rõ ràng đã kiệt sức nhưng chưởng của Tiểu Nương khi chạm vào

lão bà tự nhiên run lên bần bật dội lại khiến nàng phải lùi hai bước liền mới đứng vững nhưng lão bà cũng oằn lên lăn đi bốn năm vòng. Phàn Nhất Chi can thiệp:
- Lệnh nương hãy bình tĩnh, để tại hạ hỏi lão ấu này xem sao.
Chàng đến sát Bão Đại ẩu. Mặt lão bà trắng nhợt như tờ giấy, hơi thở gấp gáp và đứt quảng, chàng hỏi:
- Cớ gì lão bà lại hạ thủ độc ác thế?
Bão Đại ẩu mệt nhọc đáp:
- Không phải tại ta... tại... tại Càn Khôn Yếu Quyết khi nó phát tác nếu không moi tim người ăn vào... thì sẽ... sẽ chết mất. Ta học lầm Càn Khôn Yếu Quyết nên mỗi khi phát động chân khí lại thèm... ăn tim người... vả chăng... vả chăng... bọn Tứ Quý trang cũng đáng chết lắm.
Nghe giọng nói, chàng biết chân khí lão bà đã phát tán hết rồi, bà ta có lẽ sắp chết đến nơi nên chàng hỏi mau:
- Lão bà có gặp một người tên Vương Điểm Ở đây không?
Mắt lão bà trợn dọc lên, chàng đã tưởng lão bà trút hơi thở cuối cùng nhưng lão bà vẫn trả lời đứt quãng:
- Vương hả? NÓ vẫn Ở dưới hầm... Ta đã truyền thụ Càn Khôn Yếu Quyết cho nó rồi... Hãy gặp nó và nói rằng... cái này độc lắm... thi triển là phát tán chân khí và phải... ăn tim người đó... Phàn tổng tiêu đầu đang chờ ta Ở suố i vàng... Hừ hừ! Vương... Phàn... nhớ nó i... còn đó...
Bão Đại ẩu chỉ nói được đến thế. Người lão bà oằn lên lần cuối cùng.
Phàn Nhất Chi khẽ vuốt mắt cho bà rồi quay lại bên Tiểu Nương:
- Lão bà chết rồi!
Tiểu Nương nghiến rằng:
- Con mụ già đó chết là phải lắm! NÓ đã giết hết người trong Tứ Quý trang rồi còn gì!
Quan Thượng Cầu trầm tư:
- Hạ thủ cực độc thật nhưng phải công nhận công lực của lão Bão Đại âu là tuyệt thế kinh thiên. Không biết lão bà học Ở môn phái nào vậy?
- Càn Khôn Yếu Quyết đó thiếu hiệp!
HỌ Quan đang đi bỗng đứng dừng lại:
- Ả phải rồi! Thế mà mụ ta chết rồi! Biết bí kíp ấy cất Ở đâu?
Nhìn vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa háo hức của gã, Phàn Nhất Chi mỉm cười:
- Không ai biết được bí kíp cất dấu Ở đâu. CÓ lẽ... có lẽ... đây là người duy nhất cuối cùng học được Càn Khôn Yếu Quyết. Thảo nào xưa kia gia gia giấu rất kỹ bí kíp này không cho ai nhắc tới... Thì ra chỉ vì nó quá tàn độc! NÓ có thể tiêu diệt người nhưng đồng thời cũng tự diệt mình luôn...
Quan thiếu hiệp có thấy Bão Đại ẩu thi triển Càn Khôn Yếu Quyết và bị tận diệt đó không?

Quan Thượng Cầu đáp, giọng gã hơi thảng thốt:
- Càn Khôn Yếu Quyết độc đến thế ư? Hờ hờ! Người xưa có câu "Tối độc phụ nhân tâm" (Lòng người là cái độc ác nhất trong mọi cái độc ác) Ta đã nếm nhân tâm rồi, còn sợ gì độc của Càn Khôn Yếu Quyết?
Nói dứt gã quay trở lại khiến chàng phải gọi giật:
- Quan thiếu hiệp đi đâu đó?
Gã đáp liền:
- Để ta hỏi Bão Đại ẩu xem bí kíp mụ dấu Ở đâu?
- Bà ta làm sao còn thở để trả lời? Nhưng tại hạ biết còn Vương Điểm... Gã đứng khứng lại cười vui vẻ:
- Hừ phải! Còn Vương Điểm là ta còn tìm được Càn Khôn Yếu Quyết!
Cả ba vội vàng trở lại Tuyệt Cốc đường.
Theo lời trăn trối của Bão Đại ấu, Phàn Nhất Chi mau chóng tìm được nắp hầm. Dưới hầm tối đen như mực. Chàng vận công lực hỏi vọng xuống:
- Ta là Phàn Nhất Chi xin được gặp người còn Ở dưới hầm!
Ngay lúc đó có tiếng đáp nho nhỏ khiến chàng phải lắng nghe:
- Phàn đại ca đó ư? CÓ ngu đệ là Vương Điểm Ở dưới này!
Quan Thượng Cầu cũng nghe câu đáp ấy, gã hấp tấp buông mình xuống miệng hầm. Chưa đặt chân xuống mặt đất gã đã thấy một kình lực ghê gớm bao phủ lấy quanh người. Gã vội lên tiếng:
- Vương nhân huynh! Tại hạ là bằng hữu của Phàn công tử xuống để cứu nhân huynh đây!
Kình lực vẫn tiếp tục bóp chặt lấy người họ Quan rồi một tiếng nói:
- Ngươi có trái tim không? Hãy tự móc tim đưa ra cho ta!
Luồng kình lực làm gã muốn ngạt thở, gã vận hết mười thành hỏa hầu ra cố đẩy kình lực đối phương nhưng hình như càng đẩy kình lực càng đè xuống nặng hơn. Sợ không thể chống nổi, gã thét lên:
- Phàn công tử! CÓ Vương Điểm đây rồi! Công tử hãy xuống đây mau!
Phàn Nhất Chi buông mình xuống đáy hầm, chàng nói trong bóng tối:
- Vương đệ đâu rồi, hãy lại đây với ta!
Tự nhiên Quan Thượng Cầu thấy nhẹ người hẳn, là Vương Điểm đã thu kình lực chạy lại với Nhất Chi. Vương Điểm hỏi liền:
- Bão Đại ẩu còn trên đó không?
- HỌ Bão đã chết rồi, ta lên đi thôi.
Chàng và Vương Điểm vọt lên như hai cây pháo thăng thiên, chớp mắt đã đứng trên mặt đất Tịch Cốc đường. Quan Thượng Cầu cũng phi thân lên.
Vương Điểm hỏi tiếp:
- Phàn ca ca nói sao? Bão Đại ẩu chết rồi à?
Chàng chỉ ra ngoài:
- Xác lão bà vẫn còn nằm Ở đường tới Tàng Kinh thất, hiền đệ hãy tới đó mà

xem.
vương Điểm vừa nhìn thấy hai xác chết của Thoát Xác Thiền và Nhơn Pháp đạo nhân. Y quan sát một lúc rồi la lên:
- Ai giết chết hai người này mà lại moi cả tim ra thế?
Chàng trả lời:
- Hiền đệ không biết đó là thủ pháp của Càn Khôn Yếu Quyết sao?
Vẻ kinh dị của Vương Điểm chứng tỏ y không hiểu thật. Y lẩm bẩm:
- Té ra là do tay của Bão lão sư. Tại sao lão sư lại ác độc đến vậy?
Phàn Nhất Chi đành thuật sơ lược về cái chết của những võ sĩ trong Tứ Quý trang và những lời Bão Đại ẩu dặn dò chàng trong cơn hấp hối. Vương điểm than dài:
- Hởi ôi! Vậy thì ngu đệ còn học cái Càn Khôn Yếu Quyết này làm gì nữa? Cả đời dòng họ Vương tiểu đệ chỉ biết ăn chay niệm Phật, nay lẽ nào tiểu đệ lại nhẫn tâm học thứ tà môn độc ác này? Chi bằng... chi bằng... xin trả lại cho Bão lão sư!...
Không đợi mọi người có phản ứng gì, Vương Điểm âm thầm vận nội công. Trong đêm tối mọi người chỉ nghe những tiếng "rắc, rắc" nhỏ. Chàng hỏi, lo lắng:
- Hiền đệ làm gái vậy?
Vương Điểm ngậm ngùi đáp:
- Ngu đệ tự phế bỏ võ công rồi. Từ nay trở đi ngu đệ là một tên trói gà không chặt! Hà! Biết đâu nhờ vậy mà ngu đệ tìm thấy an tĩnh trong nội tâm hơn.
Tiểu Nương, Quan Thượng Cầu lạ lùng vì quyết định quyết liệt của Vương Điểm, cả hai bàng hoàng:
- Nhân huynh quả là dũng khí. Công phu võ học của nhân huynh ít người may mắn có được, nay phế bỏ như phế bỏ một chiếc giày rách, quả là phải có dõng tâm của BỒ Tát...
Riêng Quan Thượng Cầu than thở:
- Vậy là từ nay Càn Khôn Yếu Quyết không còn truyền môn nhân trên đời nữa. Uổng thay công phu ta mấy năm lặn lội!
Phàn Nhất Chi nắm tay Vương Điểm, cả bốn chậm rãi ra cổng Tứ Quý trang
- Biết đâu đó chăng là may mắn cho chốn giang hồ. Ở đời cứ sống nhu bọn ngu phu trong chốn làng quên mà có lẽ dễ đạt tới hạnh phúc hơn.
Bốn người vừa đi vừa than thở đã ra đến cổng Tứ Quý trang. Trong đêm tối có tiếng vó ngựa dồn dập văng lại. Thoáng chốc đã thấy lão nhân chồng của Bão Đại ẩu và tiểu cô nương A Khúc đến gần. Lão nhân lên tiếng gọi:
- Bão Đại ẩu! Bão Đại ẩu!
Vương Điểm đã gặp họ từ trước nên trả lời:
- Lão bà đã chết trong sơn trang rồi!
A Khúc kêu thương:

- Mẫu thân chết rồi sao? Chắc bị bọn Nhơn Pháp đạo nhân bức tử?
- Không phải đâu! Chính lão bà đã bức tử Nhơn Pháp đạo nhân và toàn bộ sơn trang này rồi kiệt lực mà chết.
Nhớ tới người vợ, Vương Điểm vội hỏi:
- Tiện nội có bình an không?
Lão nhân bình thản:
- CÔ nương đang tĩnh dưỡng nơi tệ xá, luôn nhắc tới các hạ.Y dục:
- Ta mau về thôi!
Tiểu nương đề nghị!
- vương các hạ lên ngựa cùng về với lão già đây, còn bọn chúng ta sẽ phi hành theo.
Cả nhà cùng lần lượt về nhà của lão nhân Ở gần khu dinh thự cũ của Tam Dương tiêu cục ngày nọ.
Gian nhà của cha con A Khúc chỉ là một căn liều, một gian chính và gian phụ dành cho Tiểu Tú dưỡng bệnh.
Trời vừa hững sáng cả bọn về tới nhà. Nhưng trước mắt họ chỉ còn một đống tro than nghi ngút khói. Lão nhân kinh hoàng:
- ác nhân nào đốt sạch nhà của lão rồi?
Tất cả cùng lục tung trong đám tro tàn tìm xác Tiểu Tú, một lúc Quan Thượng Cầu nói:
- Không thấy xác của Tiểu Tú cô nương. CÓ ai bắt cóc cô nương thế?
Phàn Nhất Chi lật mấy cây gỗ nạm đen, reo lên:
- Thủ phạm đây rồi!
Trên tay chàng là một tín bài bằng kim khí tráng bạc in hình nửa cánh hoa đào ẩn hiện, Tiểu Nương kêu lên:
- Tín bài của Nhị Thiên Côn Ở Giang Lăng đó!
Quan Thượng Cầu đỡ lấy tín bài lật ngược, quả nhiên sau lưng có hai nét ngang nhỏ xíu, y thắc mắc:
- Không hiểu họ Nhị bắt cóc Tiểu Tú cô nương làm chi?
Vừa lúc ấy lão nhân và A Khúc sau một vòng lục soát khắp đống tro tàn hớt hãi đến báo tin:
- Lão ngạc nhiên vì một việc hết sức kỳ dị!
- Việc gì?
Mặt A Khúc chưa hết vẽ sợ hãi:
- Phụ thân tôi có nuôi đàn heo trên chục con. Chuồng heo vẫn còn ngoài kia không bị đốt nhưng tất cả heo mẹ heo con đều bị giết sạch, dễ sợ là đều bị moi tim lấy đi mất!
Vương Điểm trợn tròn mắt:
- Đều bị moi tim à? Hay là độc thủ của Càn Khôn Yếu Quyết?
Quan Thượng Cầu lạ lùng:

- Trên đời này có hai kẻ học được Càn Khôn Yếu Quyết là Bão Đại ẩu đã chết và các hạ đây thì đã tự phế võ công, còn có ai là người hạ độc thủ ấy nữa?
cả bọn kéo nhau đến chuồng heo. Đây có lẽ là kế sinh nhai duy nhất của nhà lão ông nên được xây bằng gạch kiên cố và xem chừng còn chắc chắn hơn cả nhà Ở nữa.
Đúng như lời lão ông. Bầy heo khỏe mạnh đều nằm chết ngổn ngang trong chuồng nhuộm đầy máu. Tất cả đều bị lấy mất trái tim và chỉ độc nhất trái tim thôi, còn những bộ lòng ruột vương vãi lòng thòng vẫn còn nguyên vẹn.
Chàng nhìn bầy heo hoảng kinh kêu lên:
- Hoặc là Tiểu Tú cô nương cũng bị thảm sát như thế này chăng?
Tiếng Tiểu Nương trả lời:
- Tiểu Tú cô nương đang trúng độc của ta, kẻ nào ăn trái tim cô nương cũng bị lây độc, chắc chăng ai ngu dại làm điều đó đâu.
Nghe lời ttn, Phàn Nhất Chi và Vương Điểm cảm thấy yên dạ hơn:
- Chừng nào Tiểu Tú cô nương chưa được chữa trị, cô nương còn có hy vọng sống dù gặp kẻ biết Càn Khôn Yếu Quyết đi nữa!
Riêng Tiểu Nương lại thoáng buồn nghĩ bụng: "Biết cớ sự này ta không tặng cô nương ấy mấy ám khí có lẽ lại hơn! " Lúc ấy lão nhân và A Khúc cùng rú lên một lúc. Cả bọn quay lại thì hai người ngả vật xuống đất. Trên ngực mỗi người là một mũi tên vẫn còn rung bần bật. Phàn Nhất Chi kêu:
- Bọn thủ phạm vẫn còn quanh quất Ở đây. Lệnh nương và Quan thiếu hiệp hãy truy tìm bọn chúng, để tại hạ săn sóc vết thương cho quý vị đây.
Nhưng khi chàng rút hai mũi tên ra thì hai người cũng đã tắt thở. Cán mũi tên cũng có chữ "Nhị" nhỏ xíu.
- Hừ! Lại tên Nhị Thiên Côn này nữa!
Chàng vất hai mũi tên xuống đất, ngay lúc ấy chàng thấy bụi cây gần đấy lay động. Bước tới gần, chàng liền bị một mũi tên khác bay tới. Không dừng chân phi hành, chàng vươn tráo ra bấu chặt lấy mũi tên rồi rút trường kiếm chém phăng vào bụi cây.
Hai đại hán đeo cung cầm đoản đao nhảy vọt ra, một trước một sau tấn công Phàn Nhất Chi. Chàng bật cong lưỡi kiếm sắc như lá lúa:
- Bình sinh ta không thèm giết những tên Vô danh tiểu tốt. Nhị Thiên Côn đâu rời đến cho ta hỏi tội!
Hai tên đại hán sau khi nghe chàng xưng tên biến sắc mặt, một tên áo xanh cố cứng giọng:
- Nhị đại ca không có thì giờ nói chuyện nhảm đâu!
Y bật liền cán đao. Tự nhiên đao bật ra hai lưỡi nữa. Đao của y bây giờ một cán mà có đến ba lưỡi. Y múa đao một vòng chém liền. Chàng cười khẩy một tiếng, trường kiếm lọt vào giữa ba lưỡi đao. Chàng ấn nội lực xuống. Ba

lưỡi đao cùng gãy "rắc, rắc" rơi xuống đất. Y tái xanh mặt:
- Kình lực bảo kiếm ghê thực!
Nói rồi cả hai co chân chạy. Không muốn đuổi theo, chàng quay lại chỗ Vương Điểm đứng bên xác hai cha con A Khúc. Không thấy Vương Điểm đâu cả chàng hoảng sợ kêu lớn:
- Hiền đệ! Hiền đệ!
CÓ tiếng Vương Điểm rên hừ hừ trong bụi rậm. Y đã trốn trong đó từ lúc nào, mặt mũi tái nhợt. Phàn Nhất Chi kéo y ra hỏi:
- Hiền đệ làm gì mà hoảng sợ vậy?
Vương Điểm run lập cập chỉ vào hai xác chết:
- Ca ca nhìn xem họ còn tim không?
Chàng cúi xuống xác của lão nhân. Lồng ngực bị mở tung ra đống thịt máu bầy nhầy. Cả xác A Khúc cũng vậy. Chàng hơi choáng váng:
- Kẻ nào xuất hiện ư? Sao hiền đệ không giữ nó lại cho ta?
Vương Điểm ấp úng:
- Ca ca quên rằng ngu đệ không còn một chút võ công nào ư? Đột nhiên hắn xuất hiện mặc tăng phục Hán tộc, đánh một chưởng đẩy ngu đệ ra rồi dùng trảo công móc tim lão nhân và A Khúc liền. Cảnh tượng thật là kinh khủng ngu đệ không dám nhìn nữa.
- Vậy ra Nhị Thiên Côn vẫn còn Ở đây chứ chưa đi đâu cả!
Vương Điểm ngơ ngác:
- Tăng nhân ấy là Nhị Thiên Côn ư?
Chàng thở dài:
- Ta nào biết mặt mũi Nhị Thiên Côn? Chỉ đoán mò vậy thôi.Lúc ấy Quan Thượng Cầu và Lâm Tiểu Nương cũng đã trở về dẫn theo một hán tử lạ mặt. Chàng vội hỏi:
- Nhị vị bắt được tên này?
Quan Thượng Cầu đáp:
- Không biết tên này có phải thủ hạ của Nhị Thiên Côn không nhưng tất cũng phải có liên quan với bọn bắt cóc Tiểu Tú cô nương nên tại hạ tạm giữ. Cha con lão nhân đâu rồi?
Vừa hỏi gã đã nhìn thấy xác hai cha con nằm co rúm dưới đất, gã tái mặt:
- Cũng là độc thủ Càn Khôn Yếu Quyết phải chăng?
- Chính phải. Phải chăng Nhị Thiên Côn là người mặc y phục tăng sĩ Hán tộc?
Quan Thượng Cầu lắc đầu:
- Thiên Côn có bao giờ thèm mặc tăng phục? Y là con rơi của một ác tăng người Hán nên suốt đời thù ghét bọn tăng nhân hãm hại mẹ y, đời nào thèm mặc giống kẻ thù?
Vương Điểm càng kinh sợ hơn:

- Thế thi tăng nhân moi tim cha con lão nhân là ai?
Tiểu Nương hỏi tên hán tử:
- Các hạ hãy nói thật đi, thủ lãnh của các hạ là ai hoặc ai sai các hạ đến đây làm việc này?
Hán tử thản nhiên không trả lời, mặt hắn cúi gầm xuống, ánh mắt thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn Tiểu Nương một cách căm hờn. Tiểu Nương xoay người tát hắn một cái như trời giáng. Hắn cũng không đỡ hoặc tránh né, lãnh nguyên một tát tai lảo đảo sắp ngả chúi. Quan Thượng Cầu can thiệp:
- Lệnh nương đừng nóng, để ta có cách bắt hắn phải nói.
Quan Thượng Cầu ra tay nhanh như vượn. Gã vương tráo công ra bóp mạnh vào huyệt Á Môn của hán tử, quát lớn:
- Nói mau không ta cắt lưỡi!
Huyệt Á Môn đau nhói khiến hắn tự động thè lưỡi dài ra, mọi người mới thấy lưỡi hắn cụt ngủn, vết máu còn dây Ở đó như vừa bị chặt lưỡi xong.
Vương Điểm la hoảng:
- Quan thiếu hiệp dừng tay, hắn còn lưỡi đâu nữa mà cắt?
Quan Thượng Cầu cũng thấy rõ, gã buông tay ra nhún vai:
- Thủ phạm muốn bịt đầu mối nên đã ra tay trước ta rồi!
Tiểu Nương tức tới xô hắn thật mạnh cho hắn ngả xuống đất, nàng dùng sáo trúc ấn mạnh vào vai hắn:
- Không biết nói thì thôi! Hãy dùng ngón tay viết xuống đất tên của thủ phạm đốt nhà bắt người đi mau!
Hán tử chần chừ một chút rồi viết, nét chữ hắn cào trên mặt đất mới thành một chữ "Tô," Tiểu Nương đã nổi giận đập sáo trúc trúng ngay huyệt Bách Hội trên đầu hắn:
- Đừng nói láo, phu quân ta làm gì học được Càn Khôn Yếu Quyết?
Nhưng chữ "Tô" ấy rõ ràng đã hằn xuống mặt đất. Hán tử bị trúng sáo trúc vào yếu huyệt dãy đành đạch dưới đất, Phàn Nhất Chi lên tiếng:
- Lệnh nương nghĩ sao về lời thú nhận của tên này?
Lâm Tiểu Nương đỏ bừng mặt:
- NÓ nói láo! Phu quân TÔ Tử Vương của ta hiện nay đang theo đuổi Càn Khôn Yếu Quyết Vương Điểm than thở:
- Không biết an nguy của tiện nội giờ này ra sao?
Phàn Nhất Chi nghe câu than thở của y bèn quay qua Lâm Tiểu Nương khẩn khoản:
- Lệnh nương, có lẽ tại hạ phải xin phép chia tay với lệnh nương. Hiền đệ đây đã mất hết võ công, tại hạ phải dẫn y đi tìm cô nương Tiểu Tú. Xong việc này có lẽ tại hạ sẽ tìm về Long Quyết tự gặp lại lệnh nương.
Tiểu Nương kín đáo liếc nhìn Quan Thượng Cầu xong ra vẻ miễn cưỡng:
- Công tử hãy sớm quay về, lúc nào ta cũng mong chờ công tử!

Hồi 20
Lầm người suýt nguy tính mạng
Sai mưu hỏng cả cơ đồ

Qua suốt ngày lễ Phật Đản ai nấy đều mệt rã. Buổi chiều khi chùa vừa vãn khách, tăng Bạt Đóa vội vàng rút vào tịnh thất riêng.
Phàn Nhất Chi trở lại Long Quyết tự đã hơn tuần khi chàng dẫn Vương Điểm tìm gặp nội tướng là Tiểu Tú cô nương. Khi chàng trở lại Long Quyết Tự tìm tăng Bạt Đóa đã gặp Quan Thượng Cầu cũng Ở trên ấy. Không biết gã thiếu hiệp này tại sao không trở về bên Đinh Chu Lâm mà lại giang hồ lên đây làm gì?
Chàng và họ Quan còn đang thơ thẩn ngoài sân sau của chùa xem mấy giò phong lan vừa ra hoa. Gã nhìn một đóa phong lan màu vàng nở to bằng cái bát ăn cơm, tấm tắc khen ngợi:
- Tôi chưa thấy hoa ưu Đàm bao giờ, nhưng theo nội điển nó chỉ nở vào lúc đức Phật ra đời. Công tử nhìn đóa phong lan này xem, nó kém gì hoa ưu Đàm tả trong sách?
Đang nói về hoa, gã đột ngột chuyển câu chuyện:
- Công tử có chú ý tới cô nương Oa Như Đài người Tây Vực chăng?
Chàng ngạc nhiên:
- Tại hạ thấy không có gì đáng chú ý. Thiếu hiệp muốn nói gì?
Gã hạ một câu lạ lùng:
- Dường như Oa cô nương có hảo ý với công tử lắm đó!
Chàng cười khẩy:
- Hảo ý với tại hạ hay là với thiếu hiệp? Muốn ăn thì cứ ăn, việc gì phải gắp cho người?
Gương mặt họ Quan hơi ửng đỏ:
- Công tử có nhận xét gì về cô nương đó?
- Nàng đẹp lắm!
Chàng chỉ đóa phong lan:
- Giống như đóa hoa này vậy, còn đẹp hơn nữa vì nàng biết nói!
Chàng cười ha hả khiến Quan Thượng Cầu càng lúng túng.
Chia tay với Thượng Cầu, chàng đi về phòng riêng của mình, chàng quên liền câu bỡn cợt ấy nhưng chập tối hôm ấy, một bóng người vượt qua cửa sổ đến phòng Quan Thượng Cầu khiến chàng chú ý. Bóng đen nhỏ nhắn mặc võ phục chẽn đen tuyền, thân pháp khá nhẹ nhàng, không biết xuất hiện từ

đâu lướt qua khung cửa sổ nhỏ của chàng như một con mèo. Cạnh phòng chàng là phòng của Quan Thượng Cầu. Qua phòng họ Quan là đã tới khoảng sân đất trồng mấy luống khoai sắn do mấy chú tiểu trong chùa chăm sóc
Chàng chợt nhớ tới thái độ kỳ lạ của Quan Thượng Cầu ban chiều trước mấy giò phong lan. Chàng lắng tai nghe:
- Quan huynh! Mau mở cửa cho tiểu muội vào!
RÕ ràng là giọng nói của thiếu nữ và nghe rất quen thuộc khiến chàng càng tò mò. Tiếng họ Quan mở cửa phòng nhè nhẹ rồi tiếng gã nhỏ như hơi thở:
- CÓ ai nhìn thấy tiểu muội không?
- Tiểu muội có thuật ẩn hình của môn phái, ai mà nhìn thấy được?
- Tiểu muội không nên khinh xuất. Ớ đây tai vách mạch rừng. Lần sau có lẽ ta nên hẹn chỗ khác.
Giọng nữ nhân nũng nịu:
- Huynh ơi! Bao giờ huynh mới theo tiểu muội để khỏi hẹn hò lén lút như thế này?
- Ta muốn theo tiểu muội ngay chứ, nhưng... nhưng...
Chàng nín thở nghe nhưng tiếng nói của Quan Thượng Cầu đột nhiên chìm hẳn xuống, chỉ còn nghe tiếng thở gấp của gã, một lúc lại tiếng thiếu nữ cất lên:
- Hay là... hay... ừ mà tiểu muội sợ rằng sư tổ Cử Nhân Kiệt và sư huynh CỔ Nhân Sư lắm... nên...
Thì ra là Oa Nhừ Đài và cô nương Tây Vực này đã là tình nhân của nhau từ lúc nào rồi và bây giờ đang bàn định gì đây không biết. Thiếu hiệp họ Quan vốn có phong vẻ hào hoa nên phụ nữ nào gặp gã cũng có thể mê mệt ngay, thế còn Đinh Chu Lâm nghe nói cũng nặng tình với gã lắm? Hừ!
Chăng biết sao...
Tiếng thì thầm bây giờ hạ xuống rất nhỏ, thêm Quan Thượng Cầu tinh khôn luôn luôn cầm vật gì đó gõ xuống mặt bàn những tiếng lộc cộc át hẳn tiếng hai người nói. Một lúc bỗng có tiếng họ Quan kêu thảng thốt:
- CÓ người theo dõi đó, tiểu muội ra thử xem.Tiếng chân Oa Nhừ Đài lướt ra cửa tiếp theo là tiếng chân Quan Thượng Cầu theo ra:
- Không biết tên quái quỉ nào vậy, để tiểu muội đuổi theo hắn!
Tiếng cửa phòng đóng ngược trở lại.
Phàn Nhất Chi chờ một lúc nữa thấy phòng bên cạnh hoàn toàn im lặng. Chàng đu mình lên khoảng trốn trên sà nhà nhìn sang phòng Quan Thượng Cầu thấy trống vắng, không có ai bên trong cả. CÓ lẽ cả gã và cô nương họ Oa đều đã vội vàng đuổi theo tên "quái quỉ" nào đó mà họ chợt phát hiện chăng?
Nhún chân một cái, chàng hạ thân xuống phòng của họ Quan.
Ngoài cái giường chỉ có một cái bàn độc nhất bằng gỗ tạp. Chàng thò vào túi

tìm bùi nhùi đánh lửa. Không có. Chàng lại phải vòng trở về phòng mình mang sang ớ a đèn dầu. Khi vòng trở sang phòng Quan Thượng Cầu, chàng đã thấy Ở đó có sẵn ớ a đèn dầu khác. Chàng phân vân kinh ngạc, rõ ràng vừa rồi phòng Quan Thượng Cầu tối mịt mù chàng mới phải vòng về phòng mình tìm lửa. Tại sao chỉ trong chốc lát lại có ớ a đèn của ai đặt trên bàn họ Quan thế này?
Đang ngạc nhiên, chàng nhin lên bàn. Dưới ngọn đèn lờ mờ có khúc xương Cốt Lệnh đặt chéo. Chàng chậm rãi cầm lên coi. Đúng là Cốt Lệnh của Tàn Cốt môn. Tại sao nó có Ở đây? Oa Như Đài đem tới chăng?
Chàng bỏ khúc Cốt Lệnh vào ống tay áo mau chóng trở về phòng mình. Đêm ấy chàng không ngủ được. Suốt đêm chàng chờ mãi mà không thất Quan Thượng Cầu trở về, không hiểu gã và Oa Như Đài đuổi theo ai, có bắt được không? Hoặc gã đã gặp tai biến gì?
Chàng mang khúc Cốt Lệnh ra xem. Vẫn là khúc Cốt Lệnh như khúc chàng đã tình cờ có được lúc trước với những hàng chữ li ti ngoằn ngoèo như con kiến. CÔ nương Oa Như Đài quả là trẻ con, lơ đãng đến kinh ngạc.
Cốt Lệnh vừa là vũ khí, vừa là tín phù của môn phái mà nàng lại Vô tình sơ tâm đến thế?
Mặc dù khúc Cốt Lệnh này chàng đã thấy nhiều lần nhưng không hiểu sao hình dạng khúc xương người vẫn tạo cho chàng ấn tượng hôi hám đến lợm giọng. CÓ cảm tưởng mùi mộ huyệt xông lên Ở đâu đây, chàng đưa Cốt Lệnh lên mũi ngửi.
NÓ bốc lên một mùi là lạ, ngửi đến lần thứ hai chàng thấy đầu óc choáng váng, chàng kinh sợ cất Cốt Lệnh dưới gối không thèm ngó tới nó nữa.
sáng hôm sau vẫn không thấy bóng dáng Quan Thượng Cầu trở về nhưng hôm đó có Đinh Chu Lâm tìm lên chùa hỏi thăm gã. Đinh cô nương được tăng Bạt Đóa tiếp đãi rất nồng hậu và cho nàng Ở tạm trong phòng Quan Thượng Cầu và hắn vẫn còn bặt Vô âm tín.
Tối hôm ấy, trong khi đang nằm mơ màng trên giường, nghe tiếng gõ cửa, chàng đứng ngay dậy:
- Ai đó?
Giọng nữ nhân:
- Công tử mở cửa! Tôi có chuyện muốn nhờ công tử...
- Nhưng ai mới được chứ?
- Oa... Oa Nhứ Đài...
Chàng kéo nhẹ cánh cửa. Oa Nhứ Đài lách mình vào, sắc mặt nhợt nhạt:
- Thiếu hiệp... huynh đài Quan Thượng Cầu bị nguy tại chi đàn Cái bang trong trấn Linh Lăng!
- CÓ chuyện ấy ư? Sao cô nương biết?
Oa Nhứ Đài ấp úng:

- Cũng là... tình cờ vậy thôi. Công tử, Cái bang rất ky Tàn Cốt môn của ta nên... nên tưởng lầm Quan thiếu hiệp cũng là người của bản môn, chuyện ấy... chuyện ấy... oan cho Quan thiếu hiệp lắm... Nhờ công tử đến giúp dúm thiếu hiệp...
Nghe qua câu chuyện chàng ngờ rằng trong này có gì mờ ám không hợp lý nên nó i:
- Ớ đây có Đinh Chu Lâm nữ hiệp là bằng hữu rất thân của Quan thiếu hiệp, cô nương thử nhờ xem.
Oa Nhứ Đài dãy lên:
- Ta... ta làm sao dám gặp Đinh Chu Lâm? Hay là nhờ công tử nói giúp.
Chàng miễn cưỡng nhận lời. Đợi cho Oa Nhứ Đài đi rồi, chàng chậm rãi sang phòng Đinh Chu Lâm. Vừa kể xong câu chuyện, Đinh cô nương tủm tỉm cười:
- Công tử muốn ta giải thoát cho Quan Thượng Cầu chứ gì? Tất nhiên ta phải hành động như thế vì dù sao Thượng Cầu với ta cũng là...
Té ra nàng cũng đã biết chuyện Quan Thượng Cầu bị bắt? Chàng trở về phòng mà lòng hoang man hết sức.
Hôm ấy có thêm nữ chủ Tử Chiêm viện Lâm Tiểu Nương, không hiểu nàng đến đây với mục đích gì nhưng vì là người quen cũ nên tăng Bạt Đóa tiếp nàng cũng không kém phần nồng hậu.
Sáng hôm sau, Đinh cô nương rời chùa Long Quyết, nàng ra đi trong tay hoàn toàn không mang theo một tấc sắt, không biết nàng sẽ ứng phó ra sao với bọn đệ tử Cái bang?
Thêm một mùa trăng trên Long Quyết tự.
Tháng ngày Vô liêu trên chùa vắng quả là dài dằng dặc. Lợi dụng những ngày nhàn tản Ở đây, mỗi ngày Phàn Nhất Chi, Lâm Tiểu Nương và tăng Bạt Đóa cùng nhau trao đổi và luyện tập các loại võ công kiếm học trong thiên hạ.
Sân chùa biến thành võ đường để ba người luyện kiếm và thi triển sở học.
Bình thường, những ngày đầu, Phàn Nhất Chi cũng có thể đấu nội lực với Lâm Tiểu Nương và cả tăng Bạt Đóa. Nhưng không hiểu sao càng ngày nội lực của chàng càng sút giảm.
Một tháng qua, Phàn Nhất Chi biếng ăn, chàng cũng tự nhận thấy khí huyết chàng bị phân tán ngày càng trầm trọng. Tìm nguyên nhân mãi không ra, chàng đành âm thầm nhớ lại Huyền Công kiếm môn và Cái Bang Di công của TỔ Di Khánh để vận công tập lại từ đầu.
Một hôm, gặp chàng vào buổi xế chiều, Lâm Tiểu Nương phải thốt lên:
- Công tử thần sắc sút giảm quá, không biết có biến cố gì trong nội tâm?Nàng đưa cho chàng một mảng gương đồng sáng bóng. Nhìn vào trong gương mặt chàng trong ấy chính chàng cũng phải giật mình vì vóc dáng gầy

guộc vàng võ của mình. Tiểu Nương lo âu cầm lấy tay chàng nghe mạch:
- Mạch của công tử rất yếu, công tử đang bị thoát khí đó, nên cẩn thận.
Ba hôm sau nữa, chàng không gượng dậy nổi, chàng bị cơn sốt cao hành hạ núi chặt xuống giường. Tăng Bạt Đóa vào thăm loay hoay mãi mà không tìm ra nguyên nhân bệnh. Lão chắt lưỡi:
- Trước đây, ta không ưa gì công tử, đã có lần ta mưu dùng độc kế hạ thủ công tử đó. Tiếc thay, Ở với nhau một thời gian, ta đâm ra có cảm tình với công tử lắm, bởi vậy ta e rằng công tử bị trúng độc gì chăng? Gần đây công tử có ăn vật gì lạ chăng?
Chàng cố nhớ. Không, chàng vẫn sinh hoạt bình thường, nào có gì lạ?
Chiều hôm ấy Đinh Chu Lâm trở về. Nàng nghe nói Phàn Nhất Chi bị bệnh trầm kha liền vào ngay phòng thăm, nàng biến sắc khi thấy thần khí chàng đã quá sa sút. Nàng kể:
- Chuyện Quan Thượng Cầu bị Cái bang bắt giữ chỉ là chuyện bịa đặt. Bọn Tàn Cốt môn này đang âm mưu gì đây. Tôi linh cảm sắp có việc không hay!
Linh cảm phụ nhân thường thường khá đúng. Tối hôm đó phái Tàn Cốt môn kéo đến thắp đuốc sáng rực quanh chùa. Chưởng môn Tàn Cốt môn Tiến Cốt Thần Toán Cử Nhân Kiệt khăng khăng mực đòi cho được gặp Phàn Nhất Chi. Khi nghe tăng Bạt Đóa từ chối vì chàng lâm trọng bệnh, lão cười lớn:
- Phàn công tử có Càn Khôn Yếu Quyết mà cũng lâm trọng bệnh nữa ư?
Tăng Bạt Đóa lần tràng hạt:
- Sinh Lão, Bệnh, Tử là bốn nỗi khổ Ở đời, có ai tránh được?
CỔ Nhân Sư hùng hổ xông thăng vào tam quan:
- Phàn công tử còn giữ một Cốt Lệnh của bản môn, ta phải vào thu lại.
Lâm Tiểu nương giang tay ra chân lại:
- CỔ các hạ! Vào chùa phải có lệnh của sư trụ trì!
Nàng liếc mắt nhìn sang tăng Bạt Đóa, thấy tăng đã nhấc lưỡng kim cô lên liền tức khắc tung song chưởng đánh vào ngực họ CỔ. Nhân Sư hơn một lần đụng độ với người lệnh nương này nên hắn đã cẩn mật đề phòng từ trước dùng Cốt Lệnh án ngữ trước ngực đồng thời tay tả chuyển thế đánh thốc lên mặt Tiểu Nương. Tiểu Nương lộn ra sau một vòng tránh quyền, chớp nhoáng rút trường kiếm có dạng rắn trườn tấn công luôn bên sườn CỔ Nhân Sư Lúc ấy Cử Nhân Kiệt cũng xuất chiêu hỗ trợ đệ tử vì sợ CỔ Nhân Sư yếu thế họ Cử vung tiểu Cốt Lệnh lên cho nó kêu vo vo những tiếng thật kinh người đánh qua lại ba thế liền trước mặt Tiểu Nương.
Vừa chống với CỔ Nhân Sư vừa tránh chiêu thế của Cử Nhân Kiệt, lệnh nương lúng túng, thân pháp không còn linh hoạt được nữa. Nàng chuyển thân qua trái thì đụng CỔ Nhân Sư, chuyển thân qua phải lại đụng Cử Nhân Kiệt, định lùi lại đã nghe Oa Nhừ Đài cười khanh khách:

- Lệnh nương! Hôm nay Tàn Cốt môn đến là để bắt một mình Phàn Nhất Chi về bản môn thôi, không lý gì đến lệnh nương đâu, chống cự làm chi?
Trong ba thầy trò Tàn Cốt môn này có lẽ Oa Nhừ Đài là trẻ tuổi ít kinh nghiệm nhất, dĩ nhiên võ công cũng không bằng sư phụ và sư huynh.
Tiểu Nương xoay nửa vòng đối mặt với Oa Nhừ Đài, hai tay đánh chéo vào nhau theo thế Long Phụng Giao Đầu định bắt buộc Oa Nhừ Đài phải nhảy tránh ra xa.
Chiêu thế mới ra nửa chừng, một giọng nói trầm trầm từ trong sân cất lên:
- Chư vị dừng tay! CÓ ta là Phàn Nhất Chi đây! Việc gì cũng có thể dàn xếp được vọng động có ích gì?
Đứng cạnh chàng là Đinh Chu Lâm xốc nách để chàng đứng vững. Giọng nói của chàng tuy cố làm ra vẻ còn đủ chân khí nhưng ai cũng biết đã yếu lắm rồi. Oa Nhừ Đài nhân đà đang nhảy tránh chiêu thế của Tiểu Nương, bèn bắn mình đến trước mặt chàng. Trong mấy ánh đuốc chập chờn, nàng thấy gương mặt chàng xanh xao tiều tụy liền xúc động nói nhỏ:
- Công tử ra đây làm chi? Chăng qua... chăng qua... xin công tử cố hiểu cho...
Lời nói nàng đứt đoạn, không ai hiểu gì, chỉ riêng CỔ Nhân Sư khẽ "hừm" một tiếng rồi quát:
- Tiểu muội lui lại, để sư phụ quyết định!
Cử Nhân Kiệt tiến lên, bộ mặt lão vốn đã vàng khè, đêm nay dưới ánh đuốc trông càng kỳ dị như bóng ma quỉ Ở dưới âm ty chứ không phải bóng người nữa. Lão nín hơi nói liền một tràng:
- Phàn Nhất Chi! Tàn Cốt môn qua đây cũng vì việc Càn Khôn Yếu Quyết họ nhà ngươi. Hôm trước trên ngọn Cấm sơn nhìn thấy ngươi sử dụng thanh Can Tương ta đã sinh nghi người đang giữ Càn Khôn Yếu Quyết, sau mới biết chắc ngươi đánh cắp trong tiểu Tử Chiêm viện Ở quan ngoại, nay lệnh của Tàn Cốt môn là ngươi phải nạp bí kíp, ngươi nghĩ thế nào?
Phàn Nhất Chi lờ đờ nhìn Cử Nhân Kiệt, giọng chàng nhẹ hẫng:
- Cử tiên sinh, tại hạ tuy đoạt được bí kíp trong tiểu Tử Chiêm viện thật, song không phải do cố tình. Chăng qua đó là vận nhà tại hạ còn may đó thôi Vả chăng bí kíp này đâu phải là của Tàn Cốt môn mà bắt tại hạ phải giao nạp, tại hạ có thể chết chứ không đời nào...
Chỉ cần nghe tới đó là Cử Nhân Kiệt đủ hiểu, lão không chờ chàng dứt câu bèn dơ hai tiểu Cốt Lệnh đánh liền. Tiểu Cốt Lệnh bên hữu đánh tạt quá tả còn tiểu Cốt Lệnh bên tả đánh tạt qua hữu. Hai Cốt lệnh đánh xéo như vậy là cố ý không dành đường né cho đối thủ.
Đinh Chu Lâm là người đứng gần chàng nhất, khi thất Cốt Lệnh hữu xé gió tiến đến với kình lực kinh người, nàng hơi buông tay đỡ chàng ra nghiêng người dùng Bích Lạc Cung đá vút lên. Hữu Cốt lệnh trúng cước rơi xuống

đất liền nhưng tả Cốt Lệnh cũng đã bay tới trước ngực chàng. Chàng thấy rõ ràng chiêu thức của đối phương, muốn tràn người qua tránh nhưng người chàng yếu đến độ không tuân theo ý chàng điều khiển nữa.
"Bộp" một tiếng, tả Cốt Lệnh trúng giữa ngực chàng, chàng đổ ra sau, may Chu Lâm đã mau lẹ dùng chưởng đỡ sau lưng chàng nâng cho khỏi ngả. Tuy vậy miệng chàng cũng ứa máu tươi.
Lâm Tiểu Nương phi thân tới sát bên Cử Nhân Kiệt tức giận quát:
- Lão nhân không thấy Phàn công tử đang mang trọng bệnh sao?
Cử Nhân Kiệt dường như điếc, lão quay ra sau hô các môn đệ:
- Tràn vào chùa, tìm cho ra kiếm báu và bí kíp cho ta!
CỔ Nhân Sư Oa Nhừ Đài dẫn đầu bọn môn hạ gần mười người tiến vào liền.
Tăng Bạt Đóa với hai vòng kim cô giang rộng cản lại:
- Chư vị chưa có sự đồng ý của ta chưa vào được!
Tăng bung hai vòng kim cô rút lên cùng một lúc. CỔ Nhân Sư cũng dùng hai khúc Cốt Lệnh giao đấu với lão tăng.
Phàn Nhất Chi gần như phải dựa vào Đinh Chu Lâm mới đứng vững, chàng quệt vệt máu trên khóe miệng giọng thều thào:
- Đinh cô nương, cô nương tốt với ta quá. Biết bao giờ mới trả được ân...
Đinh Chu Lâm rất dịu dàng, nàng đáp:
- Để khi nào yên hàn ta sẽ nói chuyện đó. Công tử nhìn coi!
Chàng nhìn và nhận ra CỔ Nhân Sư đang đánh với tăng Bạt Đóa, hắn vẫn sử dụng hai khúc Cốt Lệnh trái và phải múa vun vút như hai ánh sao băng.
Theo chàng biết trong Tàn Cốt môn họ CỔ là đệ nhất cao đồ duy nhất được sử dụng cặp Cốt Lệnh. Vậy tại sao chàng lại có một khúc Cốt Lệnh lấy được Ở trong phòng Quan Thượng Cầu Ở đêm hôm nọ? Trên cõi giang hồ này làm gì có người thứ hai sử dụng Cốt Lệnh làm vũ khí? Không lẽ...
không lẽ... Đầu chàng lóe lên một tia nghi hoặc nhưng trong tình thế này chàng không có thờ giờ để suy tính.
CỔ Nhân Sư vừa rú lên tiếng "ái chà" thật lớn, Cốt Lệnh tả của hắn đã bị vòng kim cô đánh rơi xuống đất, người hắn loạng choạng lui lại và Tiểu Nương như chờ sẵn nện một chưởng ấp tới sau lưng hắn.
Hắn bị chưởng đẩy bắn ra xa, mồm và mũi đều bị ọc ra máu tươi.
Thấy sư huynh bị trúng đòn của đối phương, Oa Nhứ Đài lúng túng hắn, nàng phải dựa lưng vào đám môn hạ xếp thành hình chữ Nhất, còn trước mặt dùng kiếm gạt đỡ kim cô của tăng Bạt Đóa.
Mới giao đấu mà Oa Nhứ Đài đã có ý tưởng thất bại nên chiêu pháp của nàng vụng về vừa non nớt khiến tăng Bạt Đóa thương hại:
- Oa cô nương nếu không muốn động thủ hãy để bọn môn hạ tiến lên!
Tuy lão tăng nói nhưng kim cô vẫn lướt tới xoay tít đánh vào mặt nàng.
Nàng hoảng hốt thu kiếm đỡ, vòng kim cô thứ hai mau không kém cùng

xoáy tới hông nàng đánh trúng một tiếng "Cộp" lớn. Oa Nhứ Đài đau nhói lạng người qua bên bị cước lão tăng đá luôn vào khuỷu tay đành buông kiếm.
Đám môn hạ Tàn Cốt môn vội múa đao một lượt xông vào che chở cho sư tỷ để tăng Bạt Đóa không đánh tiếp được nữa. Lúc ấy Phàn Nhất Chi chỉ chú tâm nhìn khúc Cốt Lệnh của CỔ Nhân Sư vừa bị tăng Bạt Đóa đánh trúng văng ra xa, chàng thì thào vào tai Đinh Chu Lâm:
- CỔ nương làm ơn nhặt cho ta khúc Cốt Lệnh kia đi!
- Trong lúc hấp tấp, Đinh Chu Lâm không kịp hỏi nguyên do, nàng vươn tráo chụp Cốt Lệnh.
CỔ Nhân Sư sợ đối phương đoạt mất vũ khí của mình, hắn nghiến răng nhịn đau trườn tới mong cướp lại. Thân hình hắn vừa trườn tới, Đinh Chu Lâm biến tráo thành chưởng đập xuống. Lưng CỔ Nhân Sư hứng trọn một chưởng phát ra tiếng "ùm" thật lớn, lưng hắn gần như nát bấy. Hắn nằm bất động không kịp la một tiếng, Cử Nhân Kiệt ngẩn người trước cái chết của đệ tử lão dường như quá xúc động quay lại nói với bọn môn hạ với giọng uất hận:
- Hôm nay hỏng đại sự rồi. Ta về thôi!
Rồi quay nhìn các nhân vật Long Quyết tự, lão đe dọa:
- Lần sau ta trở lại các ngươi sẽ biết tay!
Lão phát mạnh tay áo gọi môn hạ rút lui.
Phàn Nhất Chi đem khúc Cốt Lệnh do CỔ Nhân Sư bỏ lại đem về phòng mình. Chàng lấy khúc Cốt Lệnh Ở đầu giường ra so sánh. Quả nhiên hai khúc Cốt Lệnh chỉ giống nhau Ở đại đồng còn chi tiết có khác nhau. RÕ ràng trong hai phải có một là Cốt Lệnh giả, không lẽ CỔ Nhân Sư lại sử dụng Cốt Lệnh giả? Vậy thì chỉ có Cốt Lệnh chàng lấy được trong phòng Quan Thượng Cầu là giả mà thôi. Tại sao gã họ Quan lại có cốt Lệnh giả, và gã cố ý bỏ quên trong phòng để làm gì? Phàn Nhất Chi nghĩ đến nát óc mà vẫn không sao hiểu được những điêu rắc rối ấy. CÓ tiếng gà gáy tàn canh, trời bắt đầu hừng sáng. Lẫn trong tiếng gà gáy, chàng đột nhiên nghe như có tiếng chân động. Chàng tập trưng thính lực. Quả có bóng đen vừa vụt qua cửa. Thích khách nào định vào phòng chàng chăng?
Hình như có tiếng động Ở bên phòng Quan Thượng Cầu. Phòng gã đã bỏ trống nhiều ngày rồi làm sao còn có tiếng người di động? Chàng dồn hết tinh lực lắng tai nghe. CÓ hai ba câu đối đáp gì đó chàng không nghe rõ vì bây giờ chân lực chàng đã phát tán gần hết rồi.
Chợt chàng ngửi thấy thoang thoảng có mùi thơm lạ. Chàng ngưng thần bế khí liền. Kinh mạch của chàng bắt đầu yếu nên phong bế các huyệt đạo là chuyện rất dễ. Tiếng thì thào nổi lên khá rõ:
- Ngưng Hồn Hương Phấn này rất công hiệu. Quan huynh thử nhìn xem y đã

hôn mê chưa?
À thì ra bọn thích khách đã tung cái thứ Ngưng Hồn Hương Phấn để chàng hôn mê? Và tự thị vào công dụng của thứ phấn này chúng tưởng chàng đã hôn mê thật. Quan huynh? Còn ai ngoài thiếu hiệp Quan Thượng Cầu?
Giọng thiếu nữ:
- Lúc chập tối y đã bị một tiểu Cốt Lệnh của lão sư phụ ứa máu ra rồi, chắc không sống lâu nữa đâu. Quan huynh thử vào phòng xem y cất cái đó Ở chỗ nào?
RÕ là âm thanh của Oa Như Đài và Quan Thượng Cầu. Nàng nói "cái đó" là cái gì? Chắc là khi về tới môn sở phát hiện ra mất một Cốt Lệnh, sư phụ Cử Nhân Kiệt của nàng bắt buộc nàng và họ Quan âm thầm trở lại để tìm cách đoạt lại chăng?
Quan Thượng Cầu tưởng chàng đã hôn mê nên gã tự nhiên đẩy cửa phòng đi vào. Chàng năm trên giường giả hôn mê thật. Trong phòng tối om nên gã lúi húi bật bùi nhùi đốt lửa. ánh sáng lóe lên. Trên bàn có đặt một dĩa dầu nhỏ cạnh khúc Cốt Lệnh của CỔ Nhân Sư. Quan Thượng Cầu thắp ngọn đèn và chắc chắn gã đã nhìn thấy khúc Cốt Lệnh, nhưng chàng lại nghe gã nói:
- Không thấy đâu cả, tiểu muội hãy vào xem!
Té ra gã không phải tìm Cốt Lệnh.
Cái dáng thon thả của Oa Như Đài lách vào. Cả hai nhìn quanh quất khắp phòng dù khúc Cốt Lệnh nằm ngay trước mắt họ. CỔ Nhân Sư thở dài:
- Hừ! Không biết y cất cái đó Ở chỗ nào? RÕ ràng ban tối tiểu muội không thấy y đeo bên mình.
Oa Như Đài nhấc dĩa đèn lên, nàng đưa quanh phòng tìm kỹ cả trên bốn bức vách. Rồi nàng lại thở dài:
- Không thấy đâu cả đại huynh ơi!
Quan Thượng Cầu đề nghị:
- CÔ nương thử lật chiếu nằm của y lên coi!
Oa Như Đài đến bên giường, nàng lật chiếu đầu giường chàng lên thật. Nàng reo lên:
- A đây rồi!
Ớ dưới chiếu chàng cất bảo kiếm Can Tương và khúc Cốt Lệnh lấy trong phòng Quan Thượng Cầu. Nghe tiếng Oa Như Đài reo vui mừng, chàng tưởng nàng phát hiện ra Cốt Lệnh. Dứt tiếng reo nàng vương tay chộp liền, nhưng không phải chộp Cốt Lệnh mà chộp lấy thanh kiếm báu.
Phàn Nhất Chi định đánh chưởng công ra ngăn lại nhưng chàng điều khí không nổi đành rên lên một tiếng. Oa Như Đài ngẩn người ra một phút vì tiếng rên bất ngờ của chàng rồi hoảng hốt phi thân ra cửa:
- Đi mau đại huynh!
Quan Thượng Cầu nhanh không kèm, gã đã như làn khói vọt luôn theo Oa

Như Đài.
Phàn Nhất Chi nghiến răng vận hết nội lực, chàng nhảy xuống giường lảo đảo đuổi theo hai bóng đen. Mới ra khỏi cửa chưa chi chân chàng đã muốn run lên rồi, chàng kêu to:
- Đạo tặc! Đinh cô nương, có đạo tặc!
Đinh Chu Lâm xuất hiện Ở cửa phòng nàng và không hỏi một tiếng, nàng phi thân đuổi theo hai bóng người vừa thoát lên nóc chùa.
Thuật phi hành của Đinh Chu Lâm hơn hẳn Oa Như Đài, thân pháp nàng như con cú liệng đáp liền xuống trước mặt Oa Như Đài. Oa Như Đài tung người chạy trước Quan Thượng Cầu nhưng vì thuật phi hành thua xa gã nên lọt lại phía sau bị Đinh Chu Lâm chân lại. Nàng quát:
- Đứng lại!
Giọng nàng rất trầm khiến Oa Như Đài rối loạn bộ pháp, nàng vươn tay chộp ngay Thiên Linh huyệt trên đầu Oa Như Đài và tiện tay ấn chỉ pháp xuống:
- Buông kiếm!
Oa Như Đài đau không chịu nổi đành buông luôn kiếm rơi xuống mái ngói.
Lúc ấy Quan Thượng Cầu cũng vòng trở lại. Thấy Đinh Chu Lâm đang nắm đầu đối phương, mặt Quan Thượng Cầu ngây ra rồi tái dần:
- Đinh muội... ngu huynh xin muội nương tay...
Đinh Chu Lâm thấy Quan Thượng Cầu cũng ngẩn ra một chút rồi "hừm" mộttiếngnhỏ:
- Quan ca ca đấy à? Sao lại... sao lại... làm nghề đạo tặc từ lúc nào?
Quan Thượng Cầu ú Ớ không biết trả lời sao, gã đứng như ngây như dại:
- Ngu huynh không ngờ... té ra lại là muội muội... nếu biết thế này... thế này...
Đinh Chu Lâm cười mai mỉa:
- Nếu biết thế này Quan huynh chạy luôn không thèm vòng trở lại chứ gì?
- Không... không... a mà... muội muội có an khang?
Đinh chu Lâm ngửa mặt cười:
- Tiểu muội phải an khang mới có đủ sức bắt bọn đạo tặc được chứ!
Rồi nàng nghiêm giọng:
- Thôi không đùa nữa! Nói đi, Quan huynh làm trò gì thế này?
- Vì vì Hai đầu gối Quan Thượng Cầu gần như muốn khuỵu xuống, gã ấp úng mãi trước mặt Đinh Chu Lâm:
- CÔ nương... xin thông hiểu cho ta... chăng qua...
- Hừ! Chăng qua... làm sao mà bỏ theo bọn Tàn Cốt môn? CÓ phải vì tiểu cô nương Oa Nhừ Đài này không?
Oa Nhừ Đài nghe Chu Lâm nói vậy ngượng nghịu chống đỡ:
- Nương nương... Quan huynh chỉ vì... nương nương...

Chu Lâm gạt phắt:
- Đừng gọi ta là nương nương... có phải cô nương dẫn dụ hắn?
Quan Thượng Cầu ngẩn người ra hồi lâu thầm bảo dạ: "Tiện nội là người quyết đoán chi bằng ta thú thật với nàng may ra... " Gã nghĩ rồi cất giọng răn roi:
- CÔ nương! Tất cả mọi lỗi lầm là do ta. Chỉ xin được làm sáng tỏ một điều: việc này do tự ý ta chứ không can hệ gì đến Oa Nhừ Đài cô nương, chăng qua cô nương phải hiểu ta chỉ là một tên không may mắn suýt bị tàn phế, lòng rất muốn tự chữa nên theo Tàn Cốt môn mong học bí pháp Phục Cốt thế thôi Gã nói rất dứt khoát khiến Đinh Chu Lâm cũng phải ngẩn người, nàng thở dài:
- Phu quân... Hà! Kể cũng oan nghiệt thật. Bây giờ chúng ta nên làm sao?
Quan Thượng Cầu lấy chân hất thanh kiếm Can Tương:
- Tiến Cốt Thần Toán sai ta và Oa Nhừ Đài cô nương trở lại Long Quyết tự để đoạt bảo kiếm này, nếu thành sự lão mới truyền pháp môn Phục Cốt cho ta, thực tâm ta có muốn thế này đâu?
âm thanh gã có chút đau khổ khiến Phàn Nhất Chi đứng bên dưới cũng mủi lòng, muốn phi thân lên nhưng không đủ sức, chàng đành nói vọng lên:
- Đinh cô nương! Quan thiếu hiệp đã nói vậy, cô nương cũng nên lượng thứ cho y, còn thanh bảo kiếm thực sự không phải của tại hạ nên tại hạ không thể trao cho ai khác.
Đinh Chu Lâm cúi xuống nhặt kiếm, nàng phi thân xuống mái nhà sau khi đưa mắt lườm Quan Thượng Cầu:
- Phu quân hãy tự lo lấy thân. Mong từ nay đừng làm phiền nhau nữa.
Tuy nói vậy nhưng trước khi về phòng, nàng cũng còn ngoái lại nói với gã:
- Đừng làm nhơ danh chúng ta là được! Hãy về nói với Tiến Cốt Thần Toán: Tàn Cốt môn vào Trung Nguyên chăng khác gì con cọp xảy rừng.
Chớ tự thị!
Nàng tưởng Quan Thượng Cầu xoay người bỏ đi sau câu nói đó, không ngờ gã lại nhảy xuống theo, gã đến trước mặt Phàn Nhất Chi ngần ngừ đôi chút rồi nói nhỏ:
- Phàn công tử! Tôi thật có lỗi với công tử!
- Lỗi chi?
HỌ Quan liếc thấy Oa Nhừ Đài Ở xa liền hạ thấp giọng:
- Công tử nên vất bỏ khúc Cốt Lệnh trong phòng tôi đi. NÓ có độc đó!
Nói dứt câu ấy, gã xoay người nhanh như điện chạy về hướng Oa Nhừ Đài gấp rút nói mau:
- Ta về thôi cô nương!
Gã chưa dứt lời, dưới sân chùa đã nghe có nhiều tiếng binh khí chạm nhau. Phàn Nhất Chi dợm bước vào phòng lại phải trở ra.Giữa sân chùa, tăng Bạt

Đóa đang đối đầu với một lão nhân lạ mặt cầm cặp song chùy to lớn khác thường. Lão mặc một áo bào xanh rộng nên mỗi khi chuyển động, vạt áo xòe ra như cánh bướm.
Tăng Bạt Đóa vẫn sử dụng cặp lưỡng kim cô xoay tít rất kỳ dị nhưng lão nhân lạ không tỏ ra yếu thế một chút nào. Đinh Chu Lâm chưa hề gặp lão nhân này nhưng Phàn Nhất Chi đã biết: lão là vương chủ Tử Chiêm viện TÔ Tử Kiệt.
Lão họ TÔ Tử sử dụng song chùy quả là lợi hại. Hai quả cầu lớn có nhiều góc quay đảo lộn vùn vụt tiến thối hết sức nhanh nhẹn ảo diệu đánh ngang ngửa với lưỡng kim cô của tăng Bạt Đóa.
Sau khi gạt một thế rất hiểm của đối phương, vương chủ Tử Chiêm viện nhảy xa ra:
- Bạt Đóa Phạm Sa! Ngày Ở Tây Vực lão đã phải bỏ chùa Linh Sơn vì lờ lấy vợ người, nay sang Trung Nguyên đóng vai chân tu, tưởng không ai biết ư? Thế còn Cực Độc Tam Xà của bản viện lão lấy trộm cất đâu rồi?
Bạt Đóa tím tái cả mặt khi nghe TÔ Tử Kiệt hỏi câu ấy, tăng xoáy lưỡng kim cô chập lại bổ xuống:
- Con rắn Bạch Đàn kia! Cực Độc Tam Xà Phấn ngươi đã cho "Thập Xoay" giết chết Phàn Huệ Chi Ở Giang Nam khi xưa rồi, lão tăng phải thu hồi chứ!
Thì ra hai lão này có ân oán với nhau từ lâu. Phàn Nhất Chi nghe tăng Bạt Đóa nhắc tới phụ thân mình là Phàn Huệ Chi và cái chết oan khốc của ông, liền lên tiếng:
- TÔ Tử vương, vương chủ lộng hành gieo rắc tàn độc đã nhiều năm, nay đã tới ngày tàn sao mà lại xuất hiện Ở tu viện này?
Quay sang thấy Phàn Nhất Chi, TÔ Tử Kiệt lửa giận càng cao, lão chuyển song chùy đánh một thế Giáng Long Bạt Hổ vào đầu chàng. Lão không thể ngờ được Phàn Nhất Chi bây giờ không còn một chút khí lực nào, néu trúng chùy này chắc chắn chàng sẽ tan xương nát thịt. Bỗng nhiên chàng thấy một luồng kình lực truyền khắp thân thể mình, đẩy thân chàng lùi ngược trở lại chùy đánh xuống nền gạch một tiếng lớn tung bụi cát.
Tư Không Thiên đã xuất hiện cạnh chàng từ lúc nào, Chàng ta ấn chỉ vào huyệt Huyền Quan của chàng, nói nhỏ:
- Công tử cứ bình tĩnh. Đưa chân khí Ở huyệt Đan Điền lên hòa nhập Huyền Công với chân khí của ta Ở huyệt Huyền Quan tạm đối phó với lão ki a cũng được.
Huyệt Huyền Quan của chàng như cái đập nước vừa bị vỡ, luồng chân khí của Tư Không Thiên tuôn vào ào ạt khiến chàng cảm thấy thân mình nhẹ nhàng phấn chấn. Chàng thử tung một chỉ công nhắm đỉnh huyệt Bách Hội của đối phương. "Chỉ" phát ra mấy tiếng vo vo lạnh người.
Lão TÔ Tử Kiệt thu chùy lại gằn giọng:

- Thứ thiếp Lâm Tiểu Nương của ta năm nay vì ngươi mà long đong. Nàng đâu rồi?
Ba tiếng sau lão chuyển giọng gầm lên dữ dội. Lâm Tiểu Nương khoan thai xuất hiện:
- Thiếp Ở đây. Khi xưa dại ca đã ép bức phụ thân thiếp đến người phải tự chặt cánh tay trái và bán thiếp cho đại ca. Thời gian ấy có lẽ cũng đủ dài, bản thân thiếp phải tìm chút tự do chứ?
Giọng điệu bỡn cợt của Tiểu Nương khiến lão đại ca vương chủ TỪ Chiêm viện càng nóng mặt, lão xoay chùy đánh luôn vào Tiểu Nương:
- Ta tước luôn quyền phu nhân của nàng từ hôm nay. Nàng nên nhớ: ai chống lại Tử Chiêm viện là phải chết đó!
Tiểu Nương cười khanh khách:
- Đại ca! Khi xưa phụ thân bán thiếp cho đại ca để làm chi? CÓ phải để cầu chút mộng già yên ổn không? CÓ phải để thiếp được vinh hoa mãn đời không? Tiếc thay, quá tuổi thanh xuân rồi mà thiếp chưa hưởng được chút sung sướng bản thân nào cả. Thiếp cũng chán ngán lắm rồi, mong được trả hết cho đại ca!
Nàng nói một hơi dài nhưng thân pháp vẫn nhanh nhẹn tránh cái thế chùy của TÔ Tử Kiệt.
Song chùy của lão mỗi tay đánh một chiêu khác hẳn nhau; chùy hữu đảo lộn kềm tỏa Tiểu Nương còn chùy tả vẫn đâm ngang dọc vào người tăng Bạt Đóa.
Nghe người thứ thiếp giở giọng bất cần đời, lão hú lên một tiếng dài, thân pháp nhấc bổng khỏi mặt đất, cả hai đầu chùy đều xẹt ra ánh lửa sáng ngời.
Tiểu Nương kêu lên hốt hoảng:
- âm đạn chiêu hồn ư? Đại ca!
ánh lửa xẹt trúng kim cô bắn ra muôn ngàn tia lửa nhỏ li ti mà nóng bỏng. Tăng Bạt Đóa bất ngờ bị ánh lửa bắn trúng tay áo. Tăng kinh hoảng đột nhiên buông rơi một vòng kim cô xuống đất.
Không để đối phương có thời giờ đối phó, TÔ Tử Kiệt vươn dài thân bắn liên tiếp những ánh sáng đỏ rực tới tấp vào người tăng Bạt Đóa. Lão tăng biến sắc, bộ pháp luống cuống lui lại có đến mười bước. Lưng lão tăng đụng một chậu cảnh lớn dừng lại vừa lúc nhiều ánh lửa bay tới bén vào áo. Lửa ám đạn nhạy lạ lùng, vừa bám vào là cháy liền khiến lão tăng phải xé luôn vạt áo quăng đi.
Bên hữu Tiểu Nương cũng bị tia lửa dồn thối lui, lúc ấy Tư Không Thiên đã vươn thân ra dùng song chưởng đỡ trước mặt:
- Vương chủ dùng tà thuật gì thế?
TÔ Tử Kiệt thấy mình chiếm được thượng phong đẩy lùi cả Tiểu Nương và tăng Bạt Đóa, lão chưa biết Tư Không Thiên là ai nên nhìn khinh thị:

- các hạ là ai? Muốn nếm thử ám đạn chăng?
Không đợi chàng đáp, lão xẹt tới một luồng ánh sáng từ đầu chùy. Tư Không Thiên hơi mỉm cười, chàng ta dang rộng tay áo quạt ngang, song chưởng như bảo táp đánh vẹt lên. Tia lửa đụng vào chưởng công của chàng như lửa gặp nước tắt pháp ngay. TÔ Tử Kiệt kinh ngạc:
- Hôm nay được đối đầu với cao thủ nào thế?
Tư Không Thiên khẽ "hừ" một tiếng tay quay chưởng lại đập vào vai lão. Bất thình lình lão hơi chồm tới vung chùy lên.
Lão đã phát giác ra được từ đầu đến giờ mặc dù đối phó với lão nhưng Tư Không Thiên vẫn không dám tiến ra xa chỗ đứng của Phàn Nhất Chi. Lão ngờ có gì trục trặc trong hành động này nên thay vì vung chùy đánh vào Tư Không Thiên, lão chuyển thế cho chùy xẹt tới Nhất Chi. Chàng vội đưa chân khí từ Đan Điền lên huyệt Huyền Quan để di chuyển bộ pháp, nhưng chùy đánh đến mau quá, chưa kịp động thân đã nghe Tư Không Thiên kêu lên:
- ái chà!
Chàng ta trở ngược cước đỡ lấy đầu chùy đang lao tới, chùy chạm chân chàng kêu "rắc" một tiếng, chàng loạng choạng muốn quy xuống.
Nhất chi tái nhợt thần sắc vội cúi xuống đỡ Tư Không Thiên:
- Thiếu gia có sao không?
Tư Không Thiên gượng cười:
- Không sao, công tử ấn hai tay thật mạnh xuống huyệt Huyền Quan rồi nín thở đẩy khí Ở Đan Điền lên liên tục cho huyết mạch lưu thông. May ra...
Trong lúc ấy, TÔ Tử Kiệt không bỏ lỡ dịp may, đánh chùy thứ hai tới liền. Chùy này nhắm đúng đỉnh đầu Tư Không Thiên, nếu chàng không kịp tránh hoặc đỡ tất sẽ vỡ sọ ngay.
Lúc ấy Lâm Tiểu Nương thấy tình trạng của Tư Không Thiên nguy cấp quá bèn vung tay bắn ra một loạt kim thoa. Những mũi kim thoa thoát khỏi tay nàng tự nhiên xếp thành hình chữ "nhất" song song bay tới người TÔ TƯ Kiệt. Nếu không thu chùy về kịp thì có thể Tư Không Thiên vừa vỡ sọ thì lão cũng bị thoa độc ghim đầy người.
Lão hét lên một tiếng lớn tung mình bay vọt lên cao tránh thoa, vì vậy đầu chùy đi hơi lệch hướng, thay vì đập trúng đầu Tư Không Thiên lại trượt nghiêng đập vào bả vai phải của chàng. Người chàng mới bị trúng thương nơi chân nay bị thêm một chùy vào vai nữa đau đớn Vô cùng. Tư Không Thiên lảo đảo buông tay giữ Phàn Nhất Chi ra.
Lão TÔ Tử vương thấy thứ thiếp của mình nay lại chống mình, tức giận không chịu nỗi. Lão rống lên:
- Nàng dứt tình ư?
Cùng với cái rống, lão vung song chùy áp đảo Tiểu Nương. Nàng cũng lùi về phía với tăng Bạt Đóa, mặt lạnh như băng:

- Đây là lần cuối thiếp gặp đại ca! Từ nay đừng để oán thù nhau thêm có lẽ đại ca không nên tìm thiếp nữa!
Nàng nói câu ấy đúng là câu dứt tình. Chính câu này làm lão TÔ Tử Kiệt đau đớn hơn bất cứ chiêu thức nào của đối phương. Lão lại gầm lên:
- Hừ! Nàng muốn dứt tình với ta không phải dễ dàng thế đâu! Nàng muốn ta nói chuyện năm trước nàng đã gặp tên tiểu tử Ở Ma Lâm như thế nào không?
Lão lồng lộn như con thú trúng thương, hai chiếc chùi quay vun vút như điên cuồng. Mặt lão đầm đìa mồ hôi và bụi cát nhìn không khác gì một lão điên.
Lão đập liên tiếp ba chùy vào ba chậu cây cảnh Ở cạnh đó như để trút hết lửa giận rồi đột nhiên lão phóng thăng tới nơi Tiểu Nương đang đứng, chĩa đầu chùy ra lạnh lẽo hỏi:
- càn Khôn Yếu Quyết nàng cất Ở đâu?
Tiểu Nương ương ngạnh ngó lão một cái rồi tủm tỉm cười:
- Lão huynh! CÓ lẽ lão huynh lú lẫn rồi. Bí kíp võ công ấy chỉ là bí kíp giả mạo, thiếp đã quăng vào bếp lửa. Còn lão huynh dọa thiếp bằng câu chuyện Ở Ma Lâm năm xưa ư? Thế lão huynh không biết người này là ai đây ư?
Nàng chỉ vào Tư Không Thiên với vẻ mặt ranh mãnh vừa đanh ác. TÔ TỬ Kiệt trố mắt:
- Gã là ai? Ta đã gặp lần nào?
Tiểu nương cười mỉm:
- Chưa gặp lần nào thật, nhưng thông qua lệnh của Cái bang chưởng môn TỔ Đại, gã một cốt một đồng với lão huynh trong chuyện đêm Giang Nam khi xưa đó...
TÔ Tử Kiệt giật mình mặt cứ tái dần, lão ấp úng như líu lưỡi:
- Ơ Ơ đêm Ở Giang Nam à? Ơ... Ơ thế ra... gã là thiếu gia Tư Không Thiên Cái Bang Thập ác... hay sao?
Tiểu Nương cười khanh khách:
- Đúng đó lão huynh! Lão huynh thấy đó, gã cũng là một cao thủ đó chứ, ấy là gã chưa thi triển Cái Bang Di Công để đánh với lão huynh đó. Biết nhau như vậy lão huynh quay về được chưa?
TÔ Tử Kiệt ngẩn mặt:
- Càn Khôn Yếu Quyết đúng là giả, ta học lầm mất rồi. Hừ! Ta lao tâm khổ trí từ lúc ám toán Phàn Huệ Chi Ở Giang Nam đến nay trải qua gần mười năm trời, không lẽ vẫn hoàn tay trắng hay sao?
Tiểu Nương đáp, gọng vẫn lạnh tanh:
- Lão huynh sẽ còn tay trắng đến khi xuống mồ, vì chính kẻ duy nhất học được Càn Khôn Yếu Quyết đã xuống mồ rồi. Khi xưa ta đã chích huyết cắt tóc thề trưng trinh với lão huynh, hôm nay xin tuyệt tình!

Nàng đưa kiếm lên vuốt một đường nhẹ, ngón tay giữa bàn tay trái của nàng rụng ngay xuống đất cùng với tia máu vọt ra. Mặt Tiểu Nương vẫn lạnh như tiền, nàng lặng lẽ xổ mái tóc dài ra rồi nâng kiếm lia ngang một đường Mái tóc óng ả của nàng nằm gọn trên tay. Nàng cười thản nhiên:
- Thế là ta đã hoàn tất lễ rút tên ra khỏi Tử Chiêm viện của lão huynh. Tử nay xin đừng coi ta là người Tử Chiêm viện nữa!
Nhìn cảnh Tiểu Nương tự cắt ngón tay và mái tóc của mình, tất cả đều bàng hoàng. Nàng cúi xuống nhặt đốt ngón tay đặt lên trên mái tóc đen nhánh dâng lên trước mặt TÔ Tử Kiệt:
- Xin hoàn lại lời thề xưa! Ta coi nhau như người lạ thôi!
Tay nàng đưa ra nửa chừng biến thành song chưởng đánh thăng vào ngực lão TÔ Tử Kiệt.
Lão đang ngây người nhìn bỗng thấy có kình phong đè ấp tới liền bước ngang hai bước, song chùy đánh vẹt qua bên để tự bảo vệ. Cuộc hỗn chiến lại tiếp tục Bỗng ai nấy đều vị đinh tai nhức óc vì một tiếng hú ngân dài. Tiếng hú này rất kỳ dị, khi gần khi xa, khi giống tiếng nữ nhân khi lại giống tiếng nam nhân Tất cả mọi người không ai bảo ai đều dừng tay nghe tiếng hú, chỉ riêng lão TÔ Tử Kiệt là hơi biến sắc, lão lẩm bẩm:
- Cái bang... chưởng môn nhân Cái bang Độc Cước đến rồi!
Lão vừa dứt lời, một bóng áo đỏ bay vút vào sân chùa dừng lại trước mọi người. Đúng là Cái bang chưởng môn TỔ Đại oai chấn giang hồ lâu nay. TỔ Đại cao giọng quét luồng mắt đảo chung quanh:
- Nghe nói kẻ đoạt Cái Bang Di Công của ta có mặt Ở trong chùa này!
Tăng Bạt Đóa tiến lên, lão tăng vẫn thủ vũ khí là cặp kim cô:
- Các hạ nói vậy là ám chỉ ai?
TỔ Đại liếc nhìn tăng Bạt Đóa, mắt lão lướt từ trên xuống dưới chân lão tăng với ý rất khinh thị. Lão khinh khỉnh đáp:
- Người ấy được giang hồ xưng tụng là Cái Bang Thập ác Tư Không Thiên thiếu gia, lão tăng có nghe tên ấy không?
Nói xong câu ấy, lão quay sang nhìn khắp lượt lần nữa:
- Tư Không thiếu gia hãy bước ra lãnh kiếm!
Lúc ấy Tư Không Thiên đang dựa lưng vào cột chùa mệt nhọc vì bị liên tiếp hai vết thương, chàng ta lớn tiếng:
- Ta đang Ở đây, TỔ đại ca!
ánh mắt sắc như kiếm của TỔ Đại ném về phía chàng ta:
- Vậy hãy bước ra!
Chợt nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của chàng, TỔ Đại cau lông mày:
- Bị trọng thương à? Thế thì ta giết ngươi còn thú vị gì nữa? Khi nào khỏe mạnh hãy mang thân tới chịu tội! B a ngày nữa ta sẽ đợi trước cổng chùa đó!

Hồi 21
Lạc Phách giang hồ tái tửu hành

Cùng Tư Không Thiên trở về phòng, chàng nghe tên thiếu gia Cái bang nói:
- Nếu không bị đả thương trước, ta có sợ gì lão chưởng môn nhân ấy!
Tiếc thay...
Chợt thiếu gia quay sang hỏi chàng:
- Công tử bị nội thương từ bao giờ?
Chàng đáp:
- Vãn sinh không rõ, chỉ nhớ từ đêm lấy được khúc Cốt Lệnh trong phòng Quan Thượng Cầu...
Thiếu gia nói như truyền lệnh:
- Bắt đầu từ bây giờ, công tử hãy Ở với ta, ta sẽ dùng nội lực trục độc trong người công tử!
Thế là bắt đầu ngay hôm đó Phàn Nhất Chi được Tư Không Thiên đem hết nội lực chân truyền giúp chàng điều vận kỳ kinh bát mạch. Tư Không Thiên đọc cho chàng nghe những bí quyết tự di chuyển chân khí trong người, cách điều tức tự trị bách bệnh trong người, cách điều tức tự trị bách bệnh trong nội tạng. Phương pháp trị liệu của Tư Không Thiên thiếu gia là phương pháp mật truyền của Cái bang, không cần phải phục dược mà chỉ cần trực tiếp ấn huyệt. Thiếu gia còn dùng nội lực phi thường nội ngoại công phu thượng thừa mà các tổ sư Cái bang đời nọ sang đời kia bỏ hết công phu tu dưỡng.
Ba ngày trôi qua như nháy mắt.
Sáng sớm đúng ngày hẹn với Cái bang chưởng môn TỔ Đại, vết thương chân và vai của Tư Không Thiên mười phần cũng thuyên giảm được tám chín, một mình chàng ta lững thững ra trước cổng chùa. Chàng ta hoàn toàn không mang theo vũ khí.
Cổng chùa Long Quyết quay mặt về hướng đông nên mặt trời vừa lên chiếu những tia nắng rực rỡ vào cái mái tam quan làm nó giống như được dát bằng vàng.
Đứng sừng sững trước cổng chùa nhìn xuống chân đồi thấp, Tư Không Thiên bình thản chờ đợi. Tâm trạng của chàng ta rất thư thái như chuẩn bị một cuộc dạo chơi chứ không phải sắp tới giờ giao đấu.
Một lúc sau chàng ta phát hiện dưới chân đồi có bóng người chậm rãi đi lên. Chỉ có một người thôi. Cái bóng gọn gàng trong y phục đỏ nhìn Ở xa không ai có thể đoán được lão Cái bang chưởng môn nhân đã trên thất tuần.

Nhìn thấy Tư Không Thiên trước, TỔ Đại có vẻ hơi ngạc nhiên:
- Ngươi nóng lòng chịu chết đến thế sao? Trước đây Ở trong Cái bang ta chưa hề đối xừ tệ với ngươi, sao ngươi nỡ phản bội sư môn hại ta thế?
Tư Không Thiên đã có thời gian dài sống chung với người sư huynh cũ này nên biết lão là một người cực kỳ tự thị, tin chắc vào võ công siêu tuyệt của mình nên mới dám một mình một kiếm lên đây. Chàng ta trầm giọng:
- Sư huynh! Tại hạ cũng có chút khổ tâm chứ không có ý phản bội sư môn đâu, vì... vì... vì sao sư huynh lại dẫn Cái bang vào cuộc thảm sát Tam Dương tiêu cục như thế?
Mắt TỔ Đại long lên:
- Ai dẫn Cái bang vào việc ấy? Chứ không phải ngươi nghe lời xúi dục của TÔ Tử Kiệt mưu đoạt Càn Khôn Yếu Quyết ư?
TỔ Đại hú lên một âm thanh dài nghe đinh tai nhức óc rồi cùng với tiếng hú, lão phi thân tới múa liền một loạt chiêu thế trông rất nhẹ nhàng nhưng kình lực ập tới mạnh không sao tả được.
Những chiêu thế đầu tiên lão ra đều hoa mỹ khác thường, đôi tay lão như đôi tay của vũ công múa lượn yểu điệu bên trên bên dưới, khi tạt ngang qua, khi vòng về trước, càng lúc càng mau dần. Thoáng chốc Tư Không Thiên đã thấy chung quanh mình như có hàng ngàn con rắn uốn lượn. Đôi cánh tay của lão TỔ Đại đảo như người con rắn bò chung quanh người làm cho chàng bất giác hoa cả mắt.
Tư Không Thiên biết đây là trận quyết định sinh mạng của mình nên chàng vội vã định thần không để cho tà thuật của TỔ Đại đoạt thế thượng phong. Chàng ngồi khoanh chân kiết già xuống đất, mắt nhắm nghiền lại, nét mặt thư dàn như đang nhập thần. TỔ Đại vẫn múc chung quanh người chàng, vừa múa lão vừa rít lên những tiếng của đàn rắn gọi nhau.
Đột nhiên Tư Không Thiên nghe một luồng kình phong ập tới sau gáy mình. Chàng lách đầu qua bên trái đồng thời thân đang ngồi quay ngược trở lại như được gắn trên một trụ quay, chỉ công đánh tới trước mặt hai chiêu liền nghe veo veo. TỔ Đại vừa đánh hụt một đòn liền nhanh nhẹn gạt tay xuống đỡ chỉ công. Hai cánh tay đụng nhau khiến cả hai hơi sững lại. TỔ Đại thảng thốt:
- Ngươi đã học hết Cái Bang Di Công?
Thì ra vì cả hai đều cùng một nguồn gốc võ học nên võ công tạo chỉ đều y hệt nhau. Tư Không Thiên cả cười:
- Sư huynh tưởng chỉ một mình biết Cái Bang Di Công thôi ư? Ngoài ta ra, Cái Bang Di Công còn được truyền cho TỔ Di Khánh, Phàn Nhất Chi và cả Quan Thượng Cầu nữa... Ở đời làm gì có vật nào là của riêng ai được, có lẽ có lẽ chỉ có một vật thôi...
TỔ Đại nóng nảy:

- Một vật gì?
- ấy là Càn Khôn Yếu Quyết vì hiện nay trên đời không có bản bí kíp nào là thật nữa cả. Bản thật duy nhất đã bị thêu ra tro và người học được duy nhất cũng đã xuống mồ.
TỔ Đại trợn mắt:
- Thế cả Phàn Nhất Chi cũng không học được ư? Sao nghe nói khi xưa Ở Tử Chiêm viện...
Tư Không Thiên lại cất tiếng cười:
- Bản Ở Tử Chiêm viện lại càng giả hơn bản nào hết. Ta lặp lại: trên đời không còn bản Càn Khôn Yếu Quyết nào là thật cả.
TỔ Đại thảng thốt:
- Thế thì TÔ Tử vương lên đường ra quan ngoại làm gì?
- Ai biết lão sẽ làm gì? CÓ lẽ lần này lão sẽ bỏ xác Ở quan ngoại chứ khó cÓ dịp quay về Trung Nguyên nữa...
Tuy miệng hỏi và đáp nhưng thủ pháp của TỔ Đại và Tư Không Thiên vẫn không chậm lại chút nào.
Hỏi và đáp có vài câu mà cả hai đã trao đổi hơn hai mươi chiêu thế. Một chiêu Hoạch Vân Kiến Nhật đánh vào trưng thân của Tư Không Thiên, chàng ung dung hóa giải bằng thủ pháp cũng hoa mỹ không kém gì đối phương.
Cả hai giao đấu trên tám mươi hiệp mà vẫn không ai chứng tỏ được ưu thế của mình. Nếu có người ngoài đứng nhìn vào sẽ thấy hai người một già một trẻ như đang đùa giỡn tập luyện cùng nhau vậy. Chiêu thế của hai người có thể nói là cùng một nguồn gốc nên người này vừa xuất chiêu là người kia biết trước và đỡ được liền.
cuộc tì thí mà đầu tiên Tư Không Thiên tưởng là cuộc quyết tử bỗng nhiên lại hóa thành cuộc tập luyện võ thuật một cách rất kỳ dị.
Giao đấu để biểu diễn kéo dài đến lúc mặt trời đã lên cao hơn con sào, TỔ Đại mới ngẩn người ra hỏi:
- Hừ... Chúng ta giao đấu thế này biết đến bao giờ mới ngả ngũ? Vả chăng... vả chăng... lão tăng Bạt Đóa đã tới kìa!
Bạt Đóa Phạm Sa đã xuất hiện trước cổng tam quan từ lúc nào, lão im lặng nhìn thân pháp của hai người rồi khi bị phát hiện, liền giả cười:
- Chư vị có lẽ là những hảo thủ đệ nhất của võ lâm Trung Nguyên?
Tư Không Thiên và TỔ Đại cùng dừng tay, Tư Không Thiên đáp:
- CÓ lẽ không đúng, chúng ta chỉ đáng gọi là cao thủ trong Cái bang thôi, còn võ lâm Trung Nguyên nhân tài như rừng...
Bạt Đóa ngửa mặt lên trời cười:
- Nghệ Xoay Cái Bang Thập ác Tư Không thiếu gia quá khiêm nhường, Trung Nguyên làm gì có cao thủ võ lâm hơn nhị vị được? Nếu có chăng là

TÔ Tử Kiệt nhưng chiều hôm qua vì tuyệt vọng lão đã lên đường ra quan ngoại mất rồi...
Thì ra biệt hiệu Nghệ Xoay chính là của Tư Không Thiên vì chữ Nghệ nếu xoay lại sẽ là chữ Thập, chữ trong tước hiệu Cái Bang Thập ác của chàng ta.
Bị lão tăng gọi là Nghệ Xoay, Tư Không Thiên hơi thất sắc, chàng ta dơ hữu chưởng lên:
- Lão tăng! Lão biết được ngoại hiệu ta là không thể sống được nữa!
Hữu chưởng như một luồng cuồng phong đập xuống đầu tăng Bạt Đóa, lão tăng vội tung song kim cô tới gạt, một vòng gạt chưởng còn vòng kia đánh vụt ngang hông Tư Không Thiên. Kim cô thứ hai mới chuyển động, ánh kiếm trong tay TỔ Đại lóe lên chớp nhoáng. Lão rống to:
- Dị tăng chớ đụng vào Tư Không thiếu gia! Tư Không Thiên chỉ được chết dưới tay ta chứ không chết dưới tay dị tăng ngoại tộc được đâu!
Kiếm pháp của lão vừa mau vừa kinh dị vì lưỡi kiếm không cứng không mềm thọc thăng vào giữa vòng kim cô rồi lại uốn lên bật luôn vòng kim cô lên cao.
Bạt Đóa không ngờ tới lưỡi kiếm đối phương đang cứng lại chuyển sang mềm nên không phản ứng kịp đành buông kim cô thoát khỏi tay mình.
Vòng kim cô bật ra lăn hàng chục vòng xuống dốc đồi và cứ lăn như vậy cho đến khi mất hút.
Lão tăng Bạt Đóa xanh xám mặt mũi lui lại đến gần chục bước, trên tay chỉ còn một vòng kim cô duy nhất. Lão ấp úng:
- Nhị vị nhị vị lão đã đọc hết bí mật của Cái bang nhưng cũng đã giúp chưởng môn nhân TỔ đại hiệp được nhiều, hôm nay xin đừng bức bách nhau nữa!
TỔ Đại phi thân chớp nhoáng đế, sát tăng Bạt Đóa, lão gầm rống:
- Chính vì ngươi biết hết bí mật của Cái bang nên chỉ nên sống tới hôm nay thôi!
Chưởng pháp Cái Bang Di Công của lão chưởng môn nhân như hai gọng kìm khổng lồ kẹp vào đầu tăng Bạt Đóa. Tăng chới với vì chưởng phong kình lực quá hùng hậu qùt hết dưỡng khí một khoảng lớn khiến tăng nghẹt thở Trong tình cảnh chăng đặng đừng, tăng vung mạnh tay, một luồng Cực Độc Tam Xà Phấn chưa kịp tung ra thì cả ba nghe có tiếng rít "vo vo" như cả bầy ong đang vỡ tổ. Tư Không Thiên rống lên trước:
- Độc Thoa ảnh của Tiêu CÔ TÔ Lệnh Ngọc!
Hai Độc Thoa ảnh đã ghim sâu vào giữa tim TỔ Đại và tăng Bạt Đóa, cả hai ngã xuống chết ngay lập tức.
Phàn Nhất Chi ung dung bước ra vân vê độc thoa thứ ba trên tay:
- Ta cứu thiếu gia khỏi tay Cái bang chưởng môn rồi đỒ! Thế là ân cứu mạng và truyền võ công cho ta đã được báo đền... Ta với thiếu gia sòng

phăng với nhau rồ i nhé!
Tư Không Thiên sững sờ:
- Công tử tại sao lại có được Độc Thoa ảnh của tiểu Tử Chiêm viện vậy?
Chàng chòi nhẹ:
- Cũng là tình cờ vậy thôi.
Chàng đổi hướng câu chuyện liền:
- Thiếu gia có tước hiệu là Nghệ Xoay?
Tư Không Thiên gật đầu liền:
- Chính phải! Để ta kể nốt: Cái chết của nghiêm đường công tử thực sự do TÔ Tử Kiệt chủ mưu nhưng ta có đóng góp quan trọng, ta ân hận lắm và chính vì vậy ta luôn theo dõi công tử, cứu công tử nhiều lần và truyền cả nội công hỏa hầu cho công tử nữa!
Phàn Nhất Chi mỉm cười:
- Thiếu gia nói phải. Oán cừu nên gỡ chứ không nên thắt. Tại hạ cũng chăng có trách cứ gì thiếu gia, thế là chúng ta sòng phăng rồi nhé!
Tư Không Thiên gật đầu nhìn chàng với cặp mắt tha thiết hàm ân:
- Vâng! Chúng ta sòng phăng, ta với công tử kể từ nay không còn thù hận gì nữa. Mong rằng suốt đời chúng ta sẽ không bao giờ thù hận...
* * *
Thực ra sau thời gian dài Ở trên Long Quyết tự, Phàn Nhất Chi đã thấm nhuần triết lý Không Luận của nhà Phật.
Chàng rũ sạch oán cừu như rũ bỏ đôi giày rách.
Tuy không xuất gia làm tu sĩ, nhưng từ đây trong chốn giang hồ chàng thõng tay vào chốn thung dung, trong lòng rỗng không như bậc BỒ Tát đã lên tới cõi Không Hư...

HẾT

Nguồn: VNthuquan-thu vien online
Người đăng: ms
Thời gian: 18/02/2005 12:23:40 SA